COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET HOGER ONDERWIJS

Jurisprudentie 2018

Den Haag, 2022

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2018 zijn gepubliceerd

I. Inhoudsopgave

II. JURISPRUDENTIE 5

CBHO 2017/096 9
CBHO 2017/097 13
CBHO 2017/098 17
CBHO 2017/099 25
CBHO 2017/101 29
CBHO 2017/104 34
CBHO 2017/106 36
CBHO 2017/110 41
CBHO 2017/112 46
CBHO 2017/113 51
CBHO 2017/117 54
CBHO 2017/124 59
CBHO 2017/126.5 65
CBHO 2017/133 69
CBHO 2017/134 76
CBHO 2017/136 81
CBHO 2017/137 85
CBHO 2017/142 89
CBHO 2017/145 92
CBHO 2017/146 95
CBHO 2017/150 100
CBHO 2017/152.2 105
CBHO 2017/153 109
CBHO 2017/154 113
CBHO 2017/155 115
CBHO 2017/156 118
CBHO 2017/157 122
CBHO 2017/161 127
CBHO 2017/162 130
CBHO 2017/164 133
CBHO 2017/165 136
CBHO 2017/169; 2017/173; 2017/175; 2017/176 EN 2017/177 139
CBHO 2017/170; 2017/171; 2017/172 EN 2017/174 141
CBHO 2017/178 147
CBHO 2017/179 152
CBHO 2017/181 155
CBHO 2017/182 158
CBHO 2017/183.5 163
CBHO 2017/186 166
CBHO 2017/187 170
CBHO 2017/188 173
CBHO 2017/189 176
CBHO 2017/190 179
CBHO 2017/191 184
CBHO 2017/192 187
CBHO 2017/193 194
CBHO 2017/194 197
CBHO 2017/195 201
CBHO 2017/199 204
CBHO 2017/200 206
CBHO 2017/201 210
CBHO 2017/202 215
CBHO 2017/203 219
CBHO 2017/204 223

CBHO 2017/209 227
CBHO 2017/210 232
CBHO 2017/212 235
CBHO 2017/213 240
CBHO 2017/214 245
CBHO 2017/217 250
CBHO 2017/219 254
CBHO 2017/220 257
CBHO 2017/223 261
CBHO 2017/224 269
CBHO 2017/225 272
CBHO 2017/226 276
CBHO 2017/227 280
CBHO 2017/229 283
CBHO 2017/230 287
CBHO 2017/232 291
CBHO 2017/233 295
CBHO 2017/234 298
CBHO 2017/235 301
CBHO 2017/236 305
CBHO 2017/237 EN 2017/238 309
CBHO 2017/239 314
CBHO 2017/240.4 317
CBHO 2017/241 319
CBHO 2017/242 324
CBHO 2017/245 329
CBHO 2017/246 335
CBHO 2017/247 338
CBHO 2017/248 340
CBHO 2017/249 343
CBHO 2017/250 347
CBHO 2017/252.5 351
CBHO 2017/253 355
CBHO 2017/254.4 358
CBHO 2018/002 360
CBHO 2018/005 365
CBHO 2018/007.1 370
CBHO 2018/008 373
CBHO 2018/009 376
CBHO 2018/010 380
CBHO 2018/011 383
CBHO 2018/012 386
CBHO 2018/015 391
CBHO 2018/016 394
CBHO 2018/017.5 398
CBHO 2018/018.1 401
CBHO 2018/018 405
CBHO 2018/019 409
CBHO 2018/020 413
CBHO 2018/021 418
CBHO 2018/023 422
CBHO 2018/024.5 431
CBHO 2018/025 434
CBHO 2018/026 437
CBHO 2018/029 441
CBHO 2018/033 445
CBHO 2018/034.1 449
CBHO 2018/035 451

CBHO 2018/036 454
CBHO 2018/037 459
CBHO 2018/038 464
CBHO 2018/039 467
CBHO 2018/040 470
CBHO 2018/041.5 474
CBHO 2018/042 478
CBHO 2018/043 481
CBHO 2018/044 484
CBHO 2018/045 489
CBHO 2018/046 493
CBHO 2018/047 497
CBHO 2018/048 501
CBHO 2018/049 502
CBHO 2018/050 508
CBHO 2018/051 511
CBHO 2018/052 516
CBHO 2018/053 521
CBHO 2018/054.1 524
CBHO 2018/056 527
CBHO 2018/060 531
CBHO 2018/061.5 535
CBHO 2018/063 538
CBHO 2018/064 543
CBHO 2018/068 546
CBHO 2018/069 550
CBHO 2018/070 553
CBHO 2018/071.5 556
CBHO 2018/072 559
CBHO 2018/073 564
CBHO 2018/074 568
CBHO 2018/075 574
CBHO 2018/077 579
CBHO 2018/078 583
CBHO 2018/079 587
CBHO 2018/080 592
CBHO 2018/081 595
CBHO 2018/084 599
CBHO 2018/085 602
CBHO 2018/086.1 606
CBHO 2018/086.3 609
CBHO 2018/086 612
CBHO 2018/087 615
CBHO 2018/088 619
CBHO 2018/090 622
CBHO 2018/091 626
CBHO 2018/092 628
CBHO 2018/094 633
CBHO 2018/099 640
CBHO 2018/100 644
CBHO 2018/102 647
CBHO 2018/105 651
CBHO 2018/107 655
CBHO 2018/108 658
CBHO 2018/109 662
CBHO 2018/110 667
CBHO 2018/112.3 673
CBHO 2018/114 676

CBHO 2018/115 680
CBHO 2018/119 684
CBHO 2018/121 687
CBHO 2018/122 691
CBHO 2018/125 694
CBHO 2018/126.5 697
CBHO 2018/130.5 701
CBHO 2018/131 705
CBHO 2018/133 707
CBHO 2018/136 711
CBHO 2018/140 715
CBHO 2018/141 721
CBHO 2018/142 724
CBHO 2018/144.5 728
CBHO 2018/145.1 731
CBHO 2018/146 734
CBHO 2018/147 739
CBHO 2018/149 742
CBHO 2018/153 EN 2018/153.1 746
CBHO 2018/155 751
CBHO 2018/157 755
CBHO 2018/158.1 758
CBHO 2018/162.5 762
CBHO 2018/165.1 765
CBHO 2018/171.5 769
CBHO 2018/172.1 EN CBHO 2018/172 773
CBHO 2018/173.5 778
CBHO 2018/177 784
CBHO 2018/179.5 791

III. ARTIKELENREGISTER 794

IV. REGISTER INSTELLINGEN 799

V. TREFWOORDENREGISTER 801

VI. CHRONOLOGISCH REGISTER 813

II. Jurisprudentie

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/072**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	26 februari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	begeleiding bindend negatief studieadvies BNSA Schadevergoeding termijnoverschrijding verzendadministratie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.1. Omdat voor de beoordeling van de ontvankelijkheid de precieze datum van verzending van belang is, is verweerder in de gelegenheid gesteld aan te tonen dat het besluit van 27 februari 2017 ook op die datum is verzonden. Verweerder heeft in reactie op vragen van het College gemeld dat geen verzendadministratie wordt bijgehouden, maar dat het vaste praktijk is dat besluiten worden verzonden op de datum die op de aanbiedingsbrief is vermeld. 2.1.2. Met deze stelling heeft verweerder de verzending op 27 februari 2017 niet aangetoond. Nu het ontbreken van een deugdelijke verzendadministratie bij verweerder niet ten nadele van appellante behoort te strekken en niet valt uit te sluiten dat het besluit pas is verzonden op 28 februari 2017, zal het College van verzending op laatstgenoemde datum uitgaan. Dat betekent dat het beroep tijdig is ingediend. […] 2.4. Appellante heeft twee achtereenvolgende jaren een aangepaste studienorm gehad, waarbij van haar, voor zover thans van belang, werd verlangd dat zij aan het einde van het tweede jaar in totaal 48 ECTS zou behalen van de 60 die bij nominaal studeren voor de propedeuse moeten worden behaald. Appellante heeft in totaal echter maar 36 ECTS behaald. Zij heeft bovendien veel tentamens meer dan eens moeten maken voordat deze met een voldoende werden afgerond. 2.4.1. Dat het niet toereikende resultaat het gevolg zou zijn van een gebrek aan begeleiding is door appellante gesteld, maar niet met enig bewijsstuk aannemelijk gemaakt, zodat zij reeds daarom niet in deze stelling wordt gevolgd. 2.4.2. Appellante heeft zelf in haar verzoek van 27 juli 2016, waarmee zij voor het tweede jaar van haar studie een vermindering van de studienorm heeft aangevraagd, gesteld dat zij ten minste een deel van het jaar met een verbeterde gezondheidssituatie te maken had. Uit de door verweerder overgelegde cijferlijst blijkt echter dat in dat deel van het jaar, met twee voldoendes, elk na drie herkansingen, van een verbetering van de studieresultaten geen sprake was. De resultaten zijn in de periode daarna, toen appellante meer gezondheidsklachten heeft ervaren, begrijpelijkerwijs niet verbeterd. Uit dit totaalbeeld heeft de Examencommissie de conclusie mogen trekken dat appellante voor haar studie niet geschikt was en dat aan haar een BNSA kon worden gegeven.

2.4.3. Dat aan andere studenten in vergelijkbare situaties geen BNSA is gegeven is ook door appellante gesteld, maar ook dat heeft zij niet onderbouwd. Appellante heeft gesteld dat de vergelijkbare gevallen op basis van de door haar verstrekte informatie traceerbaar zijn, maar om welke informatie het ging, is niet geduid. Het College ziet geen aanleiding voor twijfel aan het onderzoek dat verweerder op dit punt zelf heeft ingesteld en waaruit niet is gebleken van vergelijkbare gevallen waarin andere, voor studenten wel gunstige, beslissingen zijn genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder (hierna ook: CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 heeft de Examencommissie namens de decaan aan appellante een bindend negatief studieadvies verstrekt.

Bij brief van 29 september 2016 heeft appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 27 februari 2017 heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 10 april 2017 heeft appellante tegen de beslissing van 27 februari 2017 bij verweerder beroep ingesteld. Deze brief, die door verweerder op 11 april 2017 is ontvangen, is op laatstgenoemde datum doorgezonden naar het College.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 25 augustus 2017, waar appellante is verschenen in persoon, bijgestaan door haar moeder [naam]. Verweerder heeft zich, na bericht van verhindering, niet laten vertegenwoordigen.

Het College heeft de zaak heropend. Desgevraagd heeft verweerder een reactie ingediend.

Partijen hebben toestemming verleend om zonder nadere zitting uitspraak te doen.

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting heeft appellante haar stelling dat zij het besluit van 27 februari 2017 op 1 maart 2017 heeft ontvangen nader toegelicht. Gelet op deze toelichting acht het College de ontvangst op 1 maart 2017 niet onaannemelijk. Appellante heeft bij haar toelichting opgemerkt dat, gelet op de datum van ontvangst, niet valt uit te sluiten dat het besluit niet op 27 februari 2017, maar op 28 februari 2017 is verzonden, in welk geval het beroep tijdig zou zijn ingediend.

2.1.1. Omdat voor de beoordeling van de ontvankelijkheid de precieze datum van verzending van belang is, is verweerder in de gelegenheid gesteld aan te tonen dat het besluit van 27 februari 2017 ook op die datum is verzonden. Verweerder heeft in reactie op vragen van het College gemeld dat geen verzendadministratie

wordt bijgehouden, maar dat het vaste praktijk is dat besluiten worden verzonden op de datum die op de aanbiedingsbrief is vermeld.

2.1.2. Met deze stelling heeft verweerder de verzending op 27 februari 2017 niet aangetoond. Nu het ontbreken van een deugdelijke verzendadministratie bij verweerder niet ten nadele van appellante behoort te strekken en niet valt uit te sluiten dat het besluit pas is verzonden op 28 februari 2017, zal het College van verzending op laatstgenoemde datum uitgaan. Dat betekent dat het beroep tijdig is ingediend.

2.2. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2.1 In de Onderwijs- en Examenregeling van de Bacheloropleidingen van de Faculteit der Geesteswetenschappen (hierna: OER) zijn voor onder meer de studie van appellante de nadere regels vastgesteld. Uit deze OER volgt dat in beginsel bij onvoldoende studieresultaten een BNSA wordt gegeven, maar dat bijvoorbeeld ziekte en/of functiestoornissen aanleiding kunnen zijn om daarvan af te zien.

2.3. Appellante heeft een bindend negatief studieadvies (BNSA) gekregen toen zij in het tweede jaar van haar opleiding Europese Studies zat. Het eerste jaar heeft ze dispensatie gekregen van de studienorm in verband met haar gezondheidsproblemen. In dat jaar heeft zij 18 ECTS behaald. Appellante heeft – ook – in het tweede jaar niet aan de (voor haar aangepaste) studienorm voldaan. Deze norm bedroeg voor haar 50% van het aantal ECTS bij nominaal studeren. Ook in het tweede jaar heeft appellante 18 ECTS behaald van de 30 die zij moest behalen. Appellante is inmiddels aan een andere studie begonnen, maar zij stelt zich op het standpunt dat aan haar schadevergoeding moet worden toegekend omdat zij materieel en immaterieel schade heeft geleden als gevolg van de beslissing van 25 augustus 2016 en de onrechtvaardige behandeling die zij heeft ervaren.

2.4. Appellante heeft twee achtereenvolgende jaren een aangepaste studienorm gehad, waarbij van haar, voor zover thans van belang, werd verlangd dat zij aan het einde van het tweede jaar in totaal 48 ECTS zou behalen van de 60 die bij nominaal studeren voor de propedeuse moeten worden behaald. Appellante heeft in totaal echter maar 36 ECTS behaald. Zij heeft bovendien veel tentamens meer dan eens moeten maken voordat deze met een voldoende werden afgerond.

2.4.1. Dat het niet toereikende resultaat het gevolg zou zijn van een gebrek aan begeleiding is door appellante gesteld, maar niet met enig bewijsstuk aannemelijk gemaakt, zodat zij reeds daarom niet in deze stelling wordt gevolgd.

2.4.2. Appellante heeft zelf in haar verzoek van 27 juli 2016, waarmee zij voor het tweede jaar van haar studie een vermindering van de studienorm heeft aangevraagd, gesteld dat zij ten minste een deel van het jaar met een verbeterde gezondheidssituatie te maken had. Uit de door verweerder overgelegde cijferlijst blijkt echter dat in dat deel van het jaar, met twee voldoendes, elk na drie herkansingen, van een verbetering van de studieresultaten geen sprake was. De resultaten zijn in de periode daarna, toen appellante meer gezondheidsklachten heeft ervaren, begrijpelijkerwijs niet verbeterd. Uit dit totaalbeeld

heeft de Examencommissie de conclusie mogen trekken dat appellante voor haar studie niet geschikt was en dat aan haar een BNSA kon worden gegeven.

2.4.3. Dat aan andere studenten in vergelijkbare situaties geen BNSA is gegeven is ook door appellante gesteld, maar ook dat heeft zij niet onderbouwd. Appellante heeft gesteld dat de vergelijkbare gevallen op basis van de door haar verstrekte informatie traceerbaar zijn, maar om welke informatie het ging, is niet geduid. Het College ziet geen aanleiding voor twijfel aan het onderzoek dat verweerder op dit punt zelf heeft ingesteld en waaruit niet is gebleken van vergelijkbare gevallen waarin andere, voor studenten wel gunstige, beslissingen zijn genomen.

2.5.Het beroep is ongegrond. Voor toekenning van schadevergoeding bestaat geen aanleiding.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/096**
Rechter(s)	:	mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beroepsgronden bevoegdheid e-mailadres geldigheidsduur niet-ontvankelijk postafhaallocatie termijnoverschrijding schadevergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1. Voor zover appellante in haar nadere stukken betoogt dat zij ondeugdelijk voor de zitting van 7 december 2017 is uitgenodigd en dat de behandeling van haar zaak op deze zitting ten onrechte niet is uitgesteld, kan zij hierin niet worden gevolgd. Appellante is bij brief van 6 november 2017, op dezelfde dag per gewone post en per aangetekende post verzonden, tijdig uitgenodigd voor de zitting. Deze brief is verzonden naar het adres: [adres]. Het huisnummer [xyz] bestaat niet en het juiste adres is [adres xy-z]. Uit het door Post.nl aan het College teruggestuurde aangetekende stuk blijkt dat de brief tweemaal op het [adres xy-z] is aangeboden en dat bij het juiste huisnummer een afhaalbericht is achtergelaten. Het komt voor rekening van appellante dat de brief niet is afgehaald op de op het afhaalbericht vermelde postafhaallocatie. De per post verzonden brief is niet naar het College retour gekomen. Voorts is een afschrift van de brief op 6 november 2017 per e-mail verzonden naar het bij het College bekende e mailadres van appellante, te weten [e-mailadres]. Er zijn geen aanwijzingen dat de hiervoor genoemde e-mail dat e-mailadres niet heeft bereikt. Appellante heeft in de communicatie met het College in de aanloop naar de agendering van de zitting, nadat een eerdere zitting op haar verzoek was uitgesteld, voorts 7 december 2017 niet als verhinderdatum opgegeven. De door appellante naar voren gebrachte stelling dat zij op 7 december 2017 in het buitenland verblijft, heeft zij toegelicht noch onderbouwd en is daarom geen reden om wederom de behandeling ter zitting uit te stellen. 2.2. Voor zover appellante betoogt dat niet het College maar de rechtbank Den Haag bevoegd is kennis te nemen van haar beroep, kan zij hierin evenmin worden gevolgd. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek oordeelt het College immers over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. […] 2.4. Op 20 december 2016 heeft appellante administratief beroep ingesteld tegen de beslissing van 10 november 2016. Omdat het beroepschrift niet de gronden van het beroep bevatte, is appellante bij brief van 6 januari 2017 tot 20 januari 2017 in de gelegenheid gesteld de beroepsgronden alsnog in te dienen. In de brief van 6 januari 2017 is uitdrukkelijk vermeld dat het beroep niet-ontvankelijk kan worden

verklaard indien de gronden niet binnen de gestelde termijn zijn ingediend. Op 17 januari 2017 heeft een advocaat met het oog op het indienen van de beroepsgronden verzocht om verlenging van de gestelde termijn. Op 19 januari 2017 heeft verweerder dit verzoek ingewilligd en tot 31 januari 2017 uitstel voor het indienen van de beroepsgronden verleend. Op 31 januari 2017 heeft appellante zelf gronden ingediend. Voor zover appellante betoogt dat zij evenbedoelde advocaat niet had gemachtigd om haar belangen te behartigen en zij niet op de hoogte was van het op 19 januari 2017 verleende uitstel, overweegt het College dat dit appellante niet kan baten. Zij heeft verweerder immers zelf niet om uitstel voor het indienen van gronden gevraagd en op 31 januari 2017 was zowel de haar geboden termijn tot 20 januari 2017 als de termijn tot 31 januari 2017 verstreken.
Gelet op het voorgaande en nu appellante niet heeft onderbouwd dat het secretariaat van verweerder haar heeft medegedeeld dat zij de gronden tot en met 31 januari 2017 kon indienen, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder appellante ondeugdelijk over de gestelde termijn heeft voorgelicht. Verweerder heeft het verzuim derhalve terecht niet verschoonbaar geacht. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 november 2016 is appellante medegedeeld dat de examencommissie BSc&MSc van de Rotterdam School of Management haar verzoek om de geldigheidsduur van haar resultaten van het BScIBA-programma te verlengen, heeft afgewezen.

Bij beslissing van 20 april 2017, verzonden op 1 mei 2017, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld. Voorts heeft zij verzocht om schadevergoeding.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op 7 december 2017 ter zitting aan de orde gesteld.

2. Overwegingen

2.1. Voor zover appellante in haar nadere stukken betoogt dat zij ondeugdelijk voor de zitting van 7 december 2017 is uitgenodigd en dat de behandeling van haar zaak op deze zitting ten onrechte niet is uitgesteld, kan zij hierin niet worden gevolgd. Appellante is bij brief van 6 november 2017, op dezelfde dag

per gewone post en per aangetekende post verzonden, tijdig uitgenodigd voor de zitting. Deze brief is verzonden naar het adres: [adres xyz]. Het huisnummer xyz bestaat niet en het juiste adres is [adres xy-z][. Uit het door Post.nl aan het College teruggestuurde aangetekende stuk blijkt dat de brief tweemaal op het adres [adres xy-z] is aangeboden en dat bij het juiste huisnummer een afhaalbericht is achtergelaten. Het komt voor rekening van appellante dat de brief niet is afgehaald op de op het afhaalbericht vermelde postafhaallocatie. De per post verzonden brief is niet naar het College retour gekomen. Voorts is een afschrift van de brief op 6 november 2017 per e-mail verzonden naar het bij het College bekende e-mailadres van appellante, te weten [e-mailadres]. Er zijn geen aanwijzingen dat de hiervoor genoemde e-mail dat e-mailadres niet heeft bereikt. Appellante heeft in de communicatie met het College in de aanloop naar de agendering van de zitting, nadat een eerdere zitting op haar verzoek was uitgesteld, voorts 7 december 2017 niet als verhinderdatum opgegeven. De door appellante naar voren gebrachte stelling dat zij op 7 december 2017 in het buitenland verblijft, heeft zij toegelicht noch onderbouwd en is daarom geen reden om wederom de behandeling ter zitting uit te stellen.

2.2. Voor zover appellante betoogt dat niet het College maar de rechtbank Den Haag bevoegd is kennis te nemen van haar beroep, kan zij hierin evenmin worden gevolgd. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek oordeelt het College immers over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

2.3. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat appellante de gronden van haar administratief beroep eerst op 31 januari 2017, een dag na het verstrijken van de daarvoor gestelde termijn, heeft ingediend. Verweerder heeft haar stelling dat zij hierbij is afgegaan op mededelingen van het secretariaat van verweerder niet aannemelijk geacht. Het verzuim is dan ook niet verschoonbaar geacht. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat verweerder haar ondeugdelijk over de gestelde termijn heeft voorgelicht.

2.4. Op 20 december 2016 heeft appellante administratief beroep ingesteld tegen de beslissing van 10 november 2016. Omdat het beroepschrift niet de gronden van het beroep bevatte, is appellante bij brief van 6 januari 2017 tot 20 januari 2017 in de gelegenheid gesteld de beroepsgronden alsnog in te dienen. In de brief van 6 januari 2017 is uitdrukkelijk vermeld dat het beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de gronden niet binnen de gestelde termijn zijn ingediend. Op 17 januari 2017 heeft een advocaat met het oog op het indienen van de beroepsgronden verzocht om verlenging van de gestelde termijn. Op 19 januari 2017 heeft verweerder dit verzoek ingewilligd en tot 31 januari 2017 uitstel voor het indienen van de beroepsgronden verleend. Op 31 januari 2017 heeft appellante zelf gronden ingediend. Voor zover appellante betoogt dat zij evenbedoelde advocaat niet had gemachtigd om haar belangen te behartigen en zij niet op de hoogte was van het op 19 januari 2017 verleende uitstel, overweegt het College dat dit appellante niet kan baten. Zij heeft verweerder immers zelf niet om uitstel voor het indienen van gronden gevraagd en op 31 januari 2017 was zowel de haar geboden termijn tot 20 januari 2017 als de termijn tot 31 januari 2017 verstreken.

Gelet op het voorgaande en nu appellante niet heeft onderbouwd dat het secretariaat van verweerder haar heeft medegedeeld dat zij de gronden tot en met 31 januari 2017 kon indienen, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder appellante ondeugdelijk over de gestelde termijn heeft voorgelicht. Verweerder heeft het verzuim derhalve terecht niet verschoonbaar geacht.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop, moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/097**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	20 februari 2018
Partijen	:	Appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling bevoegdheid coschap ordemaatregel professioneel gedrag
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	deels ongegrond, deels gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Beroep tegen de onvoldoende beoordeling* 2.3.2 Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat de eindbeoordeling van De Groot niet slechts is gebaseerd op haar eigen waarnemingen, maar ook op de input die zij heeft verzameld van arts-assistenten en specialisten die gedurende het coschap in het ziekenhuis met appellante hebben gewerkt. Uit tot het dossier behorende stukken blijkt dat al eerder kanttekeningen zijn geplaatst bij het door appellante getoonde professionele gedrag en dat appellante daarmee bekend was. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van het coschap Interne Geneeskunde onzorgvuldig tot stand is gekomen. Evenmin kon deze beoordeling voor appellante volledig als een verrassing zijn gekomen nu zij op 4 november 2016 tevens een beoordeling heeft gehad voor haar coschap Geriatrie in hetzelfde ziekenhuis, waarbij haar professioneel gedrag eveneens met een onvoldoende is beoordeeld. Het betoog faalt. *Beroep tegen de ordemaatregel* 2.4.1. De ordemaatregel is door de examinator Professionele Ontwikkeling opgelegd. Door het CBE is erkend dat de examinator deze maatregel namens het college van bestuur heeft opgelegd. Voort is niet in geschil dat de aan appellante opgelegde ordemaatregel ziet op een situatie buiten het onderwijs. Nu de bevoegdheid tot het nemen van dergelijke ordemaatregelen bij het college van bestuur ligt, betoogt appellante terecht dat tegen een dergelijke maatregel bezwaar bij het college van bestuur kan worden gemaakt. Het CBE had het administratief beroepschrift dan ook ter behandeling als bezwaarschrift moeten doorsturen naar het college van bestuur. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 november 2016 heeft de examinator namens de examencommissie van de Faculteit Geneeskunde de door appellante gevolgde coschap Interne Geneeskunde met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 20 december 2016 heeft de examinator Professionele ontwikkeling aan appellante een maatregel opgelegd.

Bij beslissing van 8 mei 2017 heeft het CBE de door appellante tegen voornoemde beslissingen ingestelde administratieve beroepen ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 januari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. H.J. van Gijssel, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn verschenen mr. drs. A.E.M. Boogerman, ambtelijk secretaris, en dr. H.E.M. Daelmans, programmaleider.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Geneeskunde aan de VU. In het kader van deze opleiding heeft zij de coschap Interne Geneeskunde gevolgd in het ziekenhuis te Alkmaar. Dit coschap is bij beslissing van 10 november 2016 met een onvoldoende beoordeeld, omdat appellante op het onderdeel professioneel gedrag een onvoldoende heeft behaald. Op 28 november 2016 is door de opleiding een “incidentele melding van onprofessioneel gedrag” ontvangen naar aanleiding van een incident in het ziekenhuis van Alkmaar op 26 november 2016. De melding had betrekking op een incident buiten de onderwijssituatie. Appellante verscheen die avond privé op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis in Alkmaar en heeft volgens de melding toen een medewerkster van het ziekenhuis bedreigd. Naar aanleiding van deze melding heeft de examinator Professionele ontwikkeling appellante bij beslissing van 20 december 2016 als ordemaatregel op non-actief gezet totdat het onderzoek naar het gedrag van appellante was afgerond.

2.2. Het CBE heeft de administratieve beroepen van appellante ongegrond verklaard.

Beroep tegen de onvoldoende beoordeling

2.3. Appellante stelt zich op het standpunt dat zij, anders dan het CBE heeft vastgesteld, haar beroep tegen de onvoldoende beoordeling heeft gehandhaafd. Over deze beoordeling voert appellante aan zij het niet eens is met de onvoldoende , omdat de examinator die haar coschap heeft beoordeeld, dr. K.A. de Groot, gedurende het coschap slechts enkele dagen met haar heeft gewerkt en daarom geen goed beeld van haar heeft kunnen krijgen. Zij stelt dan ook verrast te zijn door de beoordeling. Volgens appellante is er geen onderzoek gedaan naar de achtergronden van de beoordeling. De beoordeling is dan ook onzorgvuldig tot stand gekomen, aldus appellante.

2.3.1. Het College volgt het standpunt van appellante dat zij haar beroep tegen de onvoldoende beoordeling heeft gehandhaafd. Over de onvoldoende beoordeling overweegt het College als volgt.

2.3.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in

stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2 Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat de eindbeoordeling van De Groot niet slechts is gebaseerd op haar eigen waarnemingen, maar ook op de input die zij heeft verzameld van arts-assistenten en specialisten die gedurende het coschap in het ziekenhuis met appellante hebben gewerkt. Uit tot het dossier behorende stukken blijkt dat al eerder kanttekeningen zijn geplaatst bij het door appellante getoonde professionele gedrag en dat appellante daarmee bekend was. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van het coschap Interne Geneeskunde onzorgvuldig tot stand is gekomen. Evenmin kon deze beoordeling voor appellante volledig als een verrassing zijn gekomen nu zij op 4 november 2016 tevens een beoordeling heeft gehad voor haar coschap Geriatrie in hetzelfde ziekenhuis, waarbij haar professioneel gedrag eveneens met een onvoldoende is beoordeeld.

Het betoog faalt.

Beroep tegen de ordemaatregel

2.4. Appellante betoogt dat het CBE zich ten onrechte bevoegd heeft geacht kennis te nemen van het administratief beroep tegen de ordemaatregel van 20 december 2016. Zij voert daartoe aan dat de bevoegdheid tot het nemen van een ordemaatregel bij het college van bestuur ligt en dat tegen een dergelijke maatregel bezwaar bij het college van bestuur kan worden gemaakt. Het CBE had haar administratief beroepschrift dan ook als bezwaarschrift moeten doorsturen naar het college van bestuur, aldus appellante.

2.4.1. De ordemaatregel is door de examinator Professionele Ontwikkeling opgelegd. Door het CBE is erkend dat de examinator deze maatregel namens het college van bestuur heeft opgelegd. Voort is niet in geschil dat de aan appellante opgelegde ordemaatregel ziet op een situatie buiten het onderwijs. Nu de bevoegdheid tot het nemen van dergelijke ordemaatregelen bij het college van bestuur ligt, betoogt appellante terecht dat tegen een dergelijke maatregel bezwaar bij het college van bestuur kan worden gemaakt. Het CBE had het administratief beroepschrift dan ook ter behandeling als bezwaarschrift moeten doorsturen naar het college van bestuur.

Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE dient te worden vernietigd voor zover daarbij het administratief beroep tegen de beslissing van 20 december 2016 ongegrond is verklaard. Het College zal het CBE gelasten dit administratief beroepschrift ter behandeling als bezwaarschrift door te sturen naar het college van bestuur.

2.6 Het CBE dient op na te volgen wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep voor zover het de beslissing van 20 december 2016 betreft gegrond, en voor zover het de gegeven beoordeling betreft ongegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 8 mei 2017, kenmerk: No 2017/11/742, voor zover daarbij het administratief beroep tegen de beslissing van 20 december 2016 ongegrond is verklaard;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van Vrije Universiteit het administratief beroepschrift van appellante tegen de beslissing van 20 december 2016 ter behandeling als bezwaarschrift doorstuurt aan het college van bestuur;

IV. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van Vrije Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/098**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	8 oktober 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	belang beoordeling cijfer niet-ontvankelijk onrechtmatigheid proceskosten toetsdatum
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:19, eerste lid Awb: artikel 7:28, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*-De beslissing van 9 mei 2017* 2.2.1. Op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft het beroep van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben. 2.2.2. Het College stelt vast dat de aanvankelijk door appellant bestreden beslissing van 16 december 2016 is gewijzigd bij beslissing van 2 februari 2017, waar het gaat om de hoogte van het cijfer. Deze laatste beslissing is, naar het oordeel van het College, een beslissing in de zin van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb. Appellant heeft daarbij voldoende belang, omdat hij in zijn brief van 28 februari 2017, in reactie op het schikkingsvoorstel een hoger cijfer en een aanpassing van de toetsdatum naar 20 mei 2016 heeft geëist. Verweerder heeft het administratief beroep van appellant dan ook ten onrechte niet mede gericht geacht tegen de beslissing van 2 februari 2017. 2.2.3. Wat betreft de vraag of appellant, gezien de beslissing van 2 februari 2017, nog een inhoudelijk belang had bij een beoordeling van de beslissing van 16 december 2016, stelt het College vast dat hij heeft verzocht om vergoeding van de door hem in verband met de behandeling van het administratief beroep gemaakte kosten. Dat levert, gezien artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, een belang op (vgl. in dit kader overweging 4 van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:842). Verweerder heeft het administratief beroep tegen de beslissing van 16 december 2016 dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard, wegens een gebrek aan belang. 2.2.4. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder van 9 mei 2017 voor vernietiging in aanmerking komt. Het College zal hieronder het administratief beroep van appellant beoordelen, voor zover gericht tegen de beslissingen van 16 december 2016 en 2 februari 2017. *- Het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 16 december 2016*

2.3. De examinator is bij beslissing van 2 februari 2017, waarbij het cijfer 8,0 is geregistreerd, teruggekomen op de beslissing van 16 december 2016, waarbij het cijfer 7.0 is geregistreerd. Daarmee staat de onrechtmatigheid van de beslissing van 16 december 2016 vast en is het administratief beroep tegen die beslissing gegrond. Het College zal die beslissing ook vernietigen. Wat betreft de door appellant verzochte vergoeding om kosten die hij in verband met het instellen van het administratief beroep heeft gemaakt, overweegt het College als volgt.
2.3.1. Op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb worden de kosten, die een belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Zoals hiervoor is vastgesteld, is de beslissing van 16 december 2016 onrechtmatig. Naar het oordeel van het College is die onrechtmatigheid ook aan de examinator te wijten.
2.3.2. Appellant heeft in zijn brief van 28 februari 2018 verzocht om vergoeding van de kosten ter hoogte van € 2,20 voor gemaakte telefoonkosten en 0,60 cent aan, zoals appellant ter zitting van het College van 2 mei 2018 heeft gespecificeerd, faxkosten.
2.3.3. De kosten die in verband met de behandeling van het administratief beroep voor vergoeding in aanmerking komen zijn limitatief opgesomd in artikel 1 van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Dat betekent dat alleen de in die bepaling opgenomen kosten voor vergoeding in aanmerking komen. Dat zijn achtereenvolgens a) de kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, b) de kosten van een getuige, deskundige of tolk, c) reis- en verblijfkosten van een partij of belanghebbende, d) verletkosten van een partij of belanghebbende, e) kosten van uittreksels uit de openbare registers, telegrammen, internationale telexen, internationale telefaxen en internationale telefoongesprekken en f) kosten van het als gemachtigde optreden van een arts in zaken waarin de wettelijk verplichting tot tussenkomst van een gemachtigde die arts is, bestaat.
2.3.4. De kosten die door appellant zijn opgevoerd, vallen niet onder de in artikel 1, aanhef en onder a tot en met e, van het Besluit proceskosten bestuursrecht opgesomde kosten. Daarom moet het verzoek om vergoeding van kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep worden afgewezen.

- Het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 2 februari 2017
2.4. Wat betreft de beslissing van 2 februari 2017, begrijp het College dat appellant zich enerzijds niet kan verenigen met het geregistreerde cijfer 8,0 en hij zich anderzijds niet kan verenigen met de geregistreerde toetsdatum. Het College zal deze onderwerpen achtereenvolgens behandelen.

- *Het geregistreerde cijfer*

2.4.1. Het College overweegt dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan

worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
2.4.2.Voor zover appellant zich ter zitting van het College op het standpunt heeft gesteld dat hij om het cijfer 9,0 heeft verzocht, omdat de examencommissie kwaadwillend was, gaat het College daaraan voorbij. Ook overigens heeft appellant geen gronden aangevoerd, waaruit zou moeten blijken dat de vaststelling van het cijfer 8,0 onjuist is, omdat niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om het geregistreerde cijfer 8,0 voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” te verhogen, zoals appellant wenst.
Het betoog faalt.

- *De geregistreerde toetsdatum*

2.4.3. Wat betreft de registratie van de toetsdatum, constateert het College dat deze toetsdatum inmiddels is gewijzigd in 25 november 2016. Verweerder heeft bij zijn nadere reactie van 1 maart 2018 namelijk een overzicht gegeven van de in SIS geregistreerde behaalde vakken met daarbij de studielast, de tentamendatum en het behaalde resultaat. Voor het “Project natuurkunde/sterrenkunde 2” is een toetsdatum van 25 november 2016 vermeld. Het is het College niet gebleken dat een beslissing van die strekking aan appellant is bekendgemaakt. Wat hier ook van zij, appellant wenst een correctie van de toetsdatum voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” in de datum 20 mei 2016.
2.4.4. Het College stelt in dit kader vast staat dat niet in geschil is dat appellant het werkstuk voor dit vak op 20 mei 2016 heeft ingeleverd. In dit kader heeft verweerder toegelicht dat het tweedejaarsvak “project natuurkunde/sterrenkunde” op grond van een eerdere toezegging mocht worden gecombineerd met het derdejaarsvak “bachelors project physics and astronomy”. Vervolgens heeft, aldus verweerder, de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat voor de twee vakken afzonderlijke cijfers dienden te worden toegekend. Daarop heeft appellant op 20 mei 2016 het werkstuk voor uitsluitend het tweedejaarsvak ingeleverd. Niet valt in te zien waarom die datum niet als toetsdatum is geregistreerd. Het College zal het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 2 februari 2017, voor zover daarbij een toetsdatum van 2 december 2016 is geregistreerd, gegrond verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 december 2016 is voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” het cijfer 7,0 geregistreerd, met als toetsdatum 2 december 2016.

Vervolgens is bij beslissing van 2 februari 2017 voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” het cijfer 8,0 geregistreerd, met als toetsdatum 2 december 2016.

Bij beslissing van 9 mei 2017 heeft verweerder het door appellant ingestelde beroep tegen de beslissing van 16 december 2016 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 september 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P. le Heux, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Reijnders, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst om partijen de gelegenheid te geven in overleg te treden.

Verweerder heeft een nadere reactie ingediend.

Het College heeft het onderzoek ter zitting van 2 mei 2018 hervat, waar appellant, bijgestaan door mr. P. le Heux, advocaat te Amsterdam, en verweerder vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder en mr. T.I. Sipkema, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” is in SIS het cijfer 7,0 geregistreerd met als toetsdatum 2 december 2016. Dat is appellant bij beslissing van 16 december 2016 medegedeeld. Omdat appellant het met die registratie niet eens was, heeft hij daartegen administratief beroep ingesteld. Hij heeft dat beroep aangevuld bij brief van 2 februari 2017, waarin hij heeft uitgelegd waarom het cijfer volgens hem moet worden verhoogd naar een 8 en waarom de toetsdatum moet worden gewijzigd.

2.1.1. Vervolgens heeft de examencommissie appellant uitgenodigd voor een gesprek in het kader van een minnelijke schikking. De examencommissie heeft appellant vervolgens schriftelijk een voorstel gedaan. Dat voorstel hield in dat de toetsdatum van het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” zou worden aangepast naar de datum die appellant in de aanvulling van zijn beroepschrift van 2 februari 2017 voorstelde, te weten

25 november 2016. Het cijfer 7,0 voor dat project was bij beslissing van 2 februari 2017 al aangepast, zodat op dat punt geen schikkingsvoorstel is gedaan, aldus de examencommissie.

2.1.2. Appellant heeft bij brief van 28 februari 2017 uitgebreid gereageerd op dat voorstel. Kort en goed heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat weliswaar het cijfer 8,0 is geregistreerd, maar dat de toetsdatum nog altijd onjuist is. Hij heeft de eindversie van het werkstuk namelijk op 20 mei 2016 ingeleverd, zodat die datum als toetsdatum dient te worden geregistreerd. Bovendien heeft appellant een verhoging geëist van het cijfer tot het cijfer 8,5 of het cijfer 9,0. Verder heeft appellant vergoeding gevraagd van de door hem gemaakte kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep.

2.1.3.Verweerder heeft vervolgens bij beslissing van 9 mei 2017 het administratief beroep van appellant gericht tegen de beslissing van 16 december 2016 niet-ontvankelijk verklaard. Volgens verweerder heeft appellant geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van zijn administratief beroep, omdat volledig aan dat beroep tegemoet is gekomen.

Het geschil in beroep

2.2.Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 9 mei 2017. Hij heeft bij brief van 28 februari 2017 namelijk verzocht om een verhoging van het cijfer en een wijziging van de toetsdatum naar 20 mei 2016. Ook heeft hij verzocht om een vergoeding van door hem gemaakte kosten voor de behandeling van het administratief beroep. Omdat verweerder in elk geval deels aan het verzoek om ophoging van het cijfer tegemoet is gekomen, lag een proceskostenveroordeling voor de hand, aldus appellant. Bovendien is de registratie van een juiste toetsdatum van belang, omdat het desbetreffende project als het laatst behaalde vak geregistreerd staat en dit vak bepalend is voor de datum van zijn getuigschrift, aldus appellant.

- *De beslissing van 9 mei 2017*

2.2.1.Op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft het beroep van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben.

2.2.2.Het College stelt vast dat de aanvankelijk door appellant bestreden beslissing van 16 december 2016 is gewijzigd bij beslissing van 2 februari 2017, waar het gaat om de hoogte van het cijfer. Deze laatste beslissing is, naar het oordeel van het College, een beslissing in de zin van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb. Appellant heeft daarbij voldoende belang, omdat hij in zijn brief van 28 februari 2017, in reactie op het schikkingsvoorstel een hoger cijfer en een aanpassing van de toetsdatum naar 20 mei 2016 heeft geëist. Verweerder heeft het administratief beroep van appellant dan ook ten onrechte niet mede gericht geacht tegen de beslissing van 2 februari 2017.

2.2.3.Wat betreft de vraag of appellant, gezien de beslissing van 2 februari 2017, nog een inhoudelijk belang had bij een beoordeling van de beslissing van 16 december 2016, stelt het College vast dat hij heeft verzocht om vergoeding van de door hem in verband met de behandeling van het administratief beroep gemaakte kosten. Dat levert, gezien artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, een belang op (vgl. in dit kader overweging 4 van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:842). Verweerder heeft het administratief beroep tegen de beslissing van 16 december 2016 dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard, wegens een gebrek aan belang.

2.2.4.Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder van 9 mei 2017 voor vernietiging in aanmerking komt. Het College zal hieronder het administratief beroep van appellant beoordelen, voor zover gericht tegen de beslissingen van 16 december 2016 en 2 februari 2017.

- *Het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 16 december 2016*

2.3.De examinator is bij beslissing van 2 februari 2017, waarbij het cijfer 8,0 is geregistreerd, teruggekomen op de beslissing van 16 december 2016, waarbij het cijfer 7.0 is geregistreerd. Daarmee staat de onrechtmatigheid van de beslissing van 16 december 2016 vast en is het administratief beroep tegen die beslissing gegrond. Het College zal die beslissing ook vernietigen. Wat betreft de door appellant verzochte vergoeding om kosten die hij in verband met het instellen van het administratief beroep heeft gemaakt, overweegt het College als volgt.

2.3.1.Op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb worden de kosten, die een belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Zoals hiervoor is vastgesteld, is de beslissing van 16 december 2016 onrechtmatig. Naar het oordeel van het College is die onrechtmatigheid ook aan de examinator te wijten.

2.3.2.Appellant heeft in zijn brief van 28 februari 2018 verzocht om vergoeding van de kosten ter hoogte van € 2,20 voor gemaakte telefoonkosten en 0,60 cent aan, zoals appellant ter zitting van het College van 2 mei 2018 heeft gespecificeerd, faxkosten.

2.3.3.De kosten die in verband met de behandeling van het administratief beroep voor vergoeding in aanmerking komen zijn limitatief opgesomd in artikel 1 van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Dat betekent dat alleen de in die bepaling opgenomen kosten voor vergoeding in aanmerking komen. Dat zijn achtereenvolgens a) de kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, b) de kosten van een getuige, deskundige of tolk, c) reis- en verblijfkosten van een partij of belanghebbende, d) verletkosten van een partij of belanghebbende, e) kosten van uittreksels uit de openbare registers, telegrammen, internationale telexen, internationale telefaxen en internationale telefoongesprekken en f) kosten van het als gemachtigde optreden van een arts in zaken waarin de wettelijk verplichting tot tussenkomst van een gemachtigde die arts is, bestaat.

2.3.4.De kosten die door appellant zijn opgevoerd, vallen niet onder de in artikel 1, aanhef en onder a tot en met e, van het Besluit proceskosten bestuursrecht opgesomde kosten. Daarom moet het verzoek om vergoeding van kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep worden afgewezen.

- *Het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 2 februari 2017*

2.4.Wat betreft de beslissing van 2 februari 2017, begrijp het College dat appellant zich enerzijds niet kan verenigen met het geregistreerde cijfer 8,0 en hij zich anderzijds niet kan verenigen met de geregistreerde toetsdatum. Het College zal deze onderwerpen achtereenvolgens behandelen.

- Het geregistreerde cijfer

2.4.1.Het College overweegt dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4.2.Voor zover appellant zich ter zitting van het College op het standpunt heeft gesteld dat hij om het cijfer 9,0 heeft verzocht, omdat de examencommissie kwaadwillend was, gaat het College daaraan voorbij. Ook overigens heeft appellant geen gronden aangevoerd, waaruit zou moeten blijken dat de vaststelling van het cijfer 8,0 onjuist is, omdat niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om het geregistreerde cijfer 8,0 voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” te verhogen, zoals appellant wenst. Het betoog faalt.

- De geregistreerde toetsdatum

2.4.3.Wat betreft de registratie van de toetsdatum, constateert het College dat deze toetsdatum inmiddels is gewijzigd in 25 november 2016. Verweerder heeft bij zijn nadere reactie van 1 maart 2018 namelijk een overzicht gegeven van de in SIS geregistreerde behaalde vakken met daarbij de studielast, de tentamendatum en het behaalde resultaat. Voor het “Project natuurkunde/sterrenkunde 2” is een toetsdatum van 25 november 2016 vermeld. Het is het College niet gebleken dat een beslissing van die strekking aan appellant is bekendgemaakt. Wat hier ook van zij, appellant wenst een correctie van de toetsdatum voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” in de datum 20 mei 2016.

2.4.4.Het College stelt in dit kader vast staat dat niet in geschil is dat appellant het werkstuk voor dit vak op 20 mei 2016 heeft ingeleverd. In dit kader heeft verweerder toegelicht dat het tweedejaarsvak “project natuurkunde/sterrenkunde” op grond van een eerdere toezegging mocht worden gecombineerd met het derdejaarsvak “bachelors project physics and astronomy”. Vervolgens heeft, aldus verweerder, de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat voor de twee vakken afzonderlijke cijfers dienden te worden toegekend. Daarop heeft appellant op 20 mei 2016 het werkstuk voor uitsluitend het tweedejaarsvak ingeleverd. Niet valt in te zien waarom die datum niet als toetsdatum is geregistreerd. Het College zal het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 2 februari 2017, voor zover daarbij een toetsdatum van 2 december 2016 is geregistreerd, gegrond verklaren.

Slotsom

2.5.Het beroep tegen de beslissing van verweerder van 9 mei 2017 is gegrond. De beslissing op het administratief beroep komt voor vernietiging in aanmerking. Het College zal doende hetgeen verweerder had moeten doen, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 16 december 2016 gegrond verklaren en die beslissing vernietigen. Het verzoek om vergoeding van de kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep wordt afgewezen. Verder zal het College, doende hetgeen verweerder had moeten doen, het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 2 februari 2017 gegrond verklaren. Die beslissing komt voor vernietiging in aanmerking, voor zover daarbij de toetsdatum 2 december 2016 is vastgesteld. De examinator zal worden opgedragen 20 mei 2016 als toetsdatum voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” vast te stellen.

2.6.Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van 9 mei 2017, kenmerk AC 1702 9417;
III. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 16 december 2016 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing;
V. wijst het verzoek om vergoeding van kosten in verband met de behandeling van dat administratief beroep af;
VI. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing 2 februari 2017 gegrond;
VII. vernietigt die beslissing, voor zover daarbij de toetsdatum 2 december 2016 voor het “project natuurkunde/sterrenkunde” is vastgesteld;
VIII. draagt de examinator op 20 mei 2016 als toetsdatum voor het “project natuurkunde/sterrenkunde 2” vast te stellen;
IX. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 9 mei 2017;
X. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € .252,50 (zegge: twaalfhonderdtweeënvijftig euro en vijftig cent) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
XI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/099**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	27 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulier kennen en kunnen motivering second opinion
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, onder b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het College stelt vast dat appellante zich niet kan vinden in het toegekende cijfer voor de eindopdracht “Draaiboek”. Wat betreft dit soort beslissingen wijst het College erop dat hij, gelet op hetgeen onder 2.4.1 is overwogen, een beperkt toetsingskader heeft. Dit betekent dat het College niet, zoals appellante wenst, kan beoordelen of haar inhoudelijke argumentatie en een vergelijking van haar eindopdracht met de door haar overgelegde eindopdrachten van medestudenten moeten leiden tot een hoger cijfer. Evenmin kan het College ingaan op de inhoud van de eerdere beoordelingsformulieren, reeds omdat deze eerdere beoordelingen, zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, in rechte vaststaan. 2.4.3. Niettemin overweegt het College over de herbeoordeling in het kader van het ingewilligde verzoek om een second opinion als volgt. Vaststaat dat appellante haar verzoek heeft vergezeld van een uitgebreide argumentatie en dat zij ter vergelijking eindopdrachten van medestudenten heeft overgelegd. Zoals verweerder verder terecht in zijn beslissing van 9 mei 2017 heeft geconstateerd, bevat het beoordelingsformulier dat is gebruikt voor het uitvoeren van de second opinion geen uitgebreide feedback. Het formulier bevat hier een daar een met de pen aangebrachte opmerking over de eindopdracht van appellante. Daaraan had verweerder, naar het oordeel van het College, de conclusie moeten verbinden dat de totstandkoming van de herbeoordeling niet inzichtelijk is geweest voor appellante en dat deze evenmin is voorzien van een deugdelijke motivering. Daarbij is ook van belang dat het, anders dan verweerder heeft overwogen, niet op de weg van appellante ligt om aannemelijk te maken dat de second opinion onzorgvuldig tot stand is gekomen, maar dat de besluitvorming zorgvuldig en inzichtelijk dient plaats te vinden. Verweerder is gelet op het voorgaande dan ook ten onrechte tot de conclusie gekomen dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Hij heeft de beslissing van de examinator van 6 september 2016 ten onrechte in stand gelaten. *Slotsom* 2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 9 mei 2017 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen verweerder had moeten doen, zal het College met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, het administratief beroep van appellante gegrond verklaren en de beslissing van de examinator van 6 september 2016 vernietigen. De examencommissie zal de eindopdracht van appellante

opnieuw aan de examinator moeten voorleggen teneinde uitvoering te geven aan de second opinion. Hiermee is overigens niet gegeven dat aan appellante een hoger cijfer zou moeten worden toegekend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 september 2016 heeft een examinator in het kader van een herbeoordeling de opdracht “Draaiboek”, gemaakt door appellante, met een onvoldoende gewaardeerd.

Bij beslissing van 9 mei 2017 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 september 2017, waar appellante, vergezeld door [Naam] en verweerder vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante heeft voor de onderwijseenheid “Trainingsontwerp” de eindopdracht “Draaiboek” gemaakt en ingeleverd. Voor die opdracht heeft appellante een onvoldoende gescoord. Zij heeft vervolgens van de gelegenheid gebruik gemaakt de eindopdracht aan te passen en deze opnieuw bij de desbetreffende examinator in te leveren. De examinator heeft de opdracht vervolgens, in de herkansing, opnieuw beoordeeld met een onvoldoende.

2.1.1. Daarop heeft appellante de examencommissie verzocht om een second opinion. Volgens appellante heeft zij ten onrechte tot twee keer aan toe een onvoldoende voor de eindopdracht gescoord.

2.1.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellante om een second opinion ingewilligd en de eindopdracht voorgelegd aan een andere examinator. Deze examinator heeft de eindopdracht van appellante volledig opnieuw beoordeeld. Bij beslissing van 9 september 2016 heeft de examencommissie namens de examinator aan appellante laten weten dat de beoordeling door de andere examinator niet heeft geresulteerd in een voldoende en dat het cijfer ongewijzigd blijft.

Omdat appellante zich niet met deze beslissing kon verenigen, heeft zij administratief beroep bij verweerder ingesteld.

2.1.3. Bij beslissing van 9 mei 2017 heeft verweerder dat administratief beroep van appellante ongegrond verklaard. Hij heeft daarbij in de eerste plaats vastgesteld dat tegen de eerdere beoordelingen van de eindopdracht geen rechtsmiddelen zijn aangewend. Die eerdere beoordelingen staan daarom in rechte

vast. Vervolgens heeft verweerder over de second opinion overwogen dat niet is gebleken dat deze onzorgvuldig tot stand is gekomen. De second opinion is door een andere vakdocent uitgevoerd en daarbij is gebruikgemaakt van een separaat beoordelingsformulier, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante heeft tegen deze beslissing beroep bij het College ingesteld. Zij stelt zich op het standpunt dat de herkansing van de eindopdracht een royale voldoende waard is. Appellante verzoekt het College om haar inhoudelijke argumentatie te bekijken en een vergelijking te maken van haar eindopdracht en de door haar overgelegde opdrachten van haar medestudenten. Ook verzoekt zij het College de ingevulde beoordelingsformulieren, behorende bij de eerste opdracht en bij de herkansing te vergelijken. Daaruit volgt namelijk dat de formulieren tegenstrijdig zijn, aldus appellante.

Beoordeling door het College

2.4.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Het College kan slechts beoordelen of verweerder zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.4.2. Het College stelt vast dat appellante zich niet kan vinden in het toegekende cijfer voor de eindopdracht “Draaiboek”. Wat betreft dit soort beslissingen wijst het College erop dat hij, gelet op hetgeen onder 2.4.1 is overwogen, een beperkt toetsingskader heeft. Dit betekent dat het College niet, zoals appellante wenst, kan beoordelen of haar inhoudelijke argumentatie en een vergelijking van haar eindopdracht met de door haar overgelegde eindopdrachten van medestudenten moeten leiden tot een hoger cijfer. Evenmin kan het College ingaan op de inhoud van de eerdere beoordelingsformulieren, reeds omdat deze eerdere beoordelingen, zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, in rechte vaststaan.

2.4.3. Niettemin overweegt het College over de herbeoordeling in het kader van het ingewilligde verzoek om een second opinion als volgt. Vaststaat dat appellante haar verzoek heeft vergezeld van een uitgebreide argumentatie en dat zij ter vergelijking eindopdrachten van medestudenten heeft overgelegd. Zoals verweerder verder terecht in zijn beslissing van 9 mei 2017 heeft geconstateerd, bevat het beoordelingsformulier dat is gebruikt voor het uitvoeren van de second opinion geen uitgebreide feedback. Het formulier bevat hier een daar een met de pen aangebrachte opmerking over de eindopdracht van appellante. Daaraan had verweerder, naar het oordeel van het College, de conclusie moeten verbinden dat de totstandkoming van de herbeoordeling niet inzichtelijk is geweest voor appellante en dat deze evenmin is voorzien van een deugdelijke motivering. Daarbij is ook van belang dat het, anders dan verweerder heeft overwogen, niet op de weg van appellante ligt om aannemelijk te maken dat de second opinion onzorgvuldig tot stand is gekomen, maar dat de besluitvorming zorgvuldig en inzichtelijk dient plaats te vinden.

Verweerder is gelet op het voorgaande dan ook ten onrechte tot de conclusie gekomen dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Hij heeft de beslissing van de examinator van 6 september 2016 ten onrechte in stand gelaten.

Slotsom

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 9 mei 2017 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen verweerder had moeten doen, zal het College met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, het administratief beroep van appellante gegrond verklaren en de beslissing van de examinator van 6 september 2016 vernietigen. De examencommissie zal de eindopdracht van appellante opnieuw aan de examinator moeten voorleggen teneinde uitvoering te geven aan de second opinion. Hiermee is overigens niet gegeven dat aan appellante een hoger cijfer zou moeten worden toegekend.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 9 mei 2017;
III. verklaart het administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examinator van 6 september 2016;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 9 mei 2017;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ter hoogte van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/101**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	31 januari 2018
Partijen	:	appellant en Erasmus universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bachelordiploma doorstroommasters kwalitatieve toelatingseis masteropleiding toelating
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b WHW: artikel 7.61 OER: artikel 2.1 OER: artikel 2.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De beslissing van 30 januari 2017 betreft een beslissing over toelating tot een masteropleiding. Het College overweegt ambtshalve dat uit artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de WHW volgt dat het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) bevoegd is om te beslissen op een tegen een zodanige beslissing ingesteld administratief beroep. Het college van bestuur heeft zich derhalve ten onrechte bevoegd geacht op het bezwaar te beslissen en heeft het door appellant gemaakte bezwaar ten onrechte niet doorgezonden aan het CBE. Reeds hierom is het beroep gegrond en dient de door het college van bestuur genomen beslissing op bezwaar van 23 mei 2017 te worden vernietigd. 2.5. Ten overvloede overweegt het College als volgt. De Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs is, voor zover die betrekking heeft op toelatingseisen voor masteropleidingen, op 1 september 2014 in werking getreden. Voor die inwerkingtreding bestonden zogenoemde doorstroommasters, zijnde masters waarvoor studenten met een bepaald bachelordiploma zonder verdere eisen worden toegelaten. Verder was, voor zover van belang, geregeld dat een student zonder dat bachelordiploma wordt toegelaten indien die voldoet aan door het instellingsbestuur voor de opleiding vast te stellen eisen. Die eisen moesten worden opgenomen in de onderwijs en examenregeling en overeen komen met de kwaliteiten op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden die moeten zijn verworven bij beëindiging van de bacheloropleiding. Ditzelfde gold voor toelating tot masters die niet als doorstroommaster waren aangewezen. Met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs is de verplichting om voor elke bacheloropleiding een doorstroommaster aan te bieden, afgeschaft. Uit de geschiedenis van de totstandkoming, volgt dat de wetgever voor ogen heeft gehad dat selectie van alle studenten voor alle masteropleidingen mogelijk wordt. Dit is gericht op de doelen: profilering van opleidingen, differentiatie in het masteraanbod en de juiste student op de juiste plek. Voorts past die in de visie op een volwassen bachelor-masterstructuur, waarin de bachelor- en masteropleiding op zichzelf staande, afgeronde opleidingen zijn. Verder blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming dat voorwaarde voor toelating tot een masteropleiding een bachelorniveau blijft, zodat de instroom van studenten kwalitatief aan de maat is. Daarnaast kunnen de instellingen voor al hun masteropleidingen aanvullende selectiecriteria hanteren. De instellingen mogen zelf de selectiecriteria

(zoals cijfers, capaciteiten, motivatie) bepalen, zolang het gaat om een combinatie van ten minste twee soorten criteria (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 17).
Het College stelt vast dat thans in artikel 7.30b van de WHW niet het instellingsbestuur in algemene zin de bevoegdheid wordt gegeven om eisen vast te stellen voor toelating tot een master, zoals dat vóór de met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs op 1 september 2014 ingevoerde wijziging wel het geval was. De vraag rijst hoe de op grond van de OER aan appellant tegengeworpen weigeringsgrond zich verhoudt tot de op grond van artikel 7.30b, eerste en tweede lid, van de WHW geldende of te stellen toelatingseisen. Bij de te nemen beslissing zal het CBE hierover mede in het licht van de door appellant aangevoerde beroepsgronden een standpunt moeten innemen.
2.6. Uit hetgeen hiervoor onder 2.4 is overwogen, volgt dat het beroep gegrond is. De beslissing van 23 mei 2017 dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de WHW. Het College zal het college van bestuur opdragen het door appellant ingediende bezwaarschrift ter behandeling als administratief beroep door te zenden aan het CBE. Het CBE dient daarop te beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 januari 2017 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om toelating tot een hoger jaar van de opleiding Geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 23 mei 2017 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 oktober 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. drs. Th.J. van Laar, zijn verschenen. Voorts is ter zitting dr. T.J.H. Ruigrok, lid van de examencommissie Geneeskunde, verschenen.

Bij brief van 17 oktober 2017 heeft het College het onderzoek heropend en het college van bestuur en appellant achtereenvolgens om een reactie gevraagd.

Bij brief van 27 oktober 2017 heeft het college van bestuur een reactie gegeven. Appellant heeft bij brief van 13 november 2017 een reactie gegeven.

Bij brieven van 27 november 2017 en 28 november 2017 hebben appellant en het college van bestuur toestemming gegeven om zonder nadere zitting uitspraak te doen. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“1. Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
2. Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
3. Het instellingsbestuur laat degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. (…)
5. Indien er sprake is van kwalitatieve toelatingseisen van studenten bedraagt het aantal soorten daarvan ten minste twee.”

Artikel 7.61 luidt:
“1. Het college van beroep voor de examens is bevoegd ten aanzien van de volgende beslissingen:
a. - f. (...);
g. beslissingen, genomen op grond van artikel 7.30b met het oog op de toelating tot de in dat artikel bedoelde opleidingen.”

Artikel 2.1 van de Onderwijs- en Examenregeling Geneeskunde masteropleiding (hierna: de OER) 2016-2017 luidt:
De student is toelaatbaar indien de student:
a. In het bezit is van een getuigschrift van de Bacheloropleiding Geneeskunde behaald aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, waarbij het bachelordiploma niet ouder is dan vijf jaar bij aanvang van de masteropleiding,
b. dan wel – met ingang van het collegejaar 2017/2018 – het premasterprogramma succesvol heeft afgerond, (…), en
c. bij aanvang van en tevens gedurende de opleiding het door de ARBO afgegeven bewijs kan tonen waarin staat dat hij geen besmettingsrisico vormt voor verspreiding van hepatitis B en
d. bij aanvang van de opleiding kan aantonen geen vaccinatiedeficiënties te hebben (…).”

Artikel 2.2 luidt:
“5. Door of namens het instellingsbestuur wordt het besluit tot toelating genomen.”

2.2 In de beslissingen van 30 januari 2017 en 23 mei 2017 heeft het college van bestuur zich op het standpunt gesteld dat het verzoek van appellant om toelating tot een hoger studiejaar enkel kan zien op toelating tot de masteropleiding. Volgens het college van bestuur kan appellant niet toegelaten worden tot de master Geneeskunde, omdat hij niet voldoet aan het in artikel 2.1, onder a, van de OER gestelde vereiste dat moet worden beschikt over een aan de Erasmus Universiteit behaald bachelordiploma Geneeskunde van minder dan vijf jaar oud. Appellant heeft twaalf jaar geleden aan de Erasmus Universiteit zijn doctoraaldiploma Geneeskunde behaald.

2.3. Appellant betoogt dat het vereiste opgenomen in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de OER in strijd is met artikel 7.30b van de WHW. Het is namelijk geen kwalitatieve toelatingseis en bevat niet ten minste twee soorten criteria.

2.4. De beslissing van 30 januari 2017 betreft een beslissing over toelating tot een masteropleiding. Het College overweegt ambtshalve dat uit artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de WHW volgt dat het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) bevoegd is om te beslissen op een tegen een zodanige beslissing ingesteld administratief beroep. Het college van bestuur heeft zich derhalve ten onrechte bevoegd geacht op het bezwaar te beslissen en heeft het door appellant gemaakte bezwaar ten onrechte niet doorgezonden aan het CBE. Reeds hierom is het beroep gegrond en dient de door het college van bestuur genomen beslissing op bezwaar van 23 mei 2017 te worden vernietigd.

2.5. Ten overvloede overweegt het College als volgt.
De Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs is, voor zover die betrekking heeft op toelatingseisen voor masteropleidingen, op 1 september 2014 in werking getreden. Voor die inwerkingtreding bestonden zogenoemde doorstroommasters, zijnde masters waarvoor studenten met een bepaald bachelordiploma zonder verdere eisen worden toegelaten. Verder was, voor zover van belang, geregeld dat een student zonder dat bachelordiploma wordt toegelaten indien die voldoet aan door het instellingsbestuur voor de opleiding vast te stellen eisen. Die eisen moesten worden opgenomen in de onderwijs en examenregeling en overeen komen met de kwaliteiten op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden die moeten zijn verworven bij beëindiging van de bacheloropleiding. Ditzelfde gold voor toelating tot masters die niet als doorstroommaster waren aangewezen.

Met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs is de verplichting om voor elke bacheloropleiding een doorstroommaster aan te bieden, afgeschaft. Uit de geschiedenis van de totstandkoming, volgt dat de wetgever voor ogen heeft gehad dat selectie van alle studenten voor alle masteropleidingen mogelijk wordt. Dit is gericht op de doelen: profilering van opleidingen, differentiatie in het masteraanbod en de juiste student op de juiste plek. Voorts past die in de visie op een volwassen bachelor-masterstructuur, waarin de bachelor- en masteropleiding op zichzelf staande, afgeronde opleidingen zijn. Verder blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming dat voorwaarde voor toelating tot een masteropleiding een bachelorniveau blijft, zodat de instroom van studenten kwalitatief aan de maat is. Daarnaast kunnen de instellingen voor al hun masteropleidingen aanvullende selectiecriteria hanteren. De instellingen mogen zelf de selectiecriteria (zoals cijfers, capaciteiten, motivatie) bepalen, zolang het gaat om een combinatie van ten minste twee soorten criteria (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 17).
Het College stelt vast dat thans in artikel 7.30b van de WHW niet het instellingsbestuur in algemene zin de bevoegdheid wordt gegeven om eisen vast te stellen voor toelating tot een master, zoals dat vóór de met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs op 1 september 2014 ingevoerde wijziging wel het geval was. De vraag rijst hoe de op grond van de OER aan appellant tegengeworpen weigeringsgrond zich verhoudt tot de op grond van artikel 7.30b, eerste en tweede lid, van de WHW geldende of te stellen toelatingseisen. Bij de te nemen beslissing zal het CBE hierover mede in het licht van de door appellant aangevoerde beroepsgronden een standpunt moeten innemen.

2.6. Uit hetgeen hiervoor onder 2.4 is overwogen, volgt dat het beroep gegrond is. De beslissing van 23 mei 2017 dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de WHW. Het College zal het college van bestuur opdragen het door appellant ingediende bezwaarschrift ter behandeling als administratief beroep door te zenden aan het CBE. Het CBE dient daarop te beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.7. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 23 mei 2017, kenmerk college van bestuur/BJZ/WK/1614;
III. draagt het college van bestuur op het door appellant ingediende bezwaarschrift ter behandeling als administratief beroepschrift door te zenden aan het college van beroep voor de examens;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Erasmus Universiteit tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1237,50 (zegge: twaalfhonderdzevenendertig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Erasmus Universiteit aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/104**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	4 januari 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA schadevergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:54 Awb: artikel 8:88 Awb: artikel 8:90, eerste lid
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verzoeker heeft niet ten minste acht weken voor het verzoek aan het College, aan de directeur schriftelijk gevraagd om vergoeding van de door hem gestelde schade. Het College is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan dit redelijkerwijs niet van appellant kon worden gevergd. Dit betekent dat niet is voldaan aan het vereiste van artikel 8:90, tweede lid, van de Awb. Het verzoek is daarom kennelijk niet-ontvankelijk.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in de zaak van:

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

de directeur van het domein Creative Business van Hogeschool Inholland (hierna: de directeur), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 30 juni 2017 heeft appellant een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingediend bij het College.

Het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE) heeft een verweerschrift ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:88 van de Awb is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

Ingevolge artikel 8:90, eerste lid, wordt het verzoek schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit.

Ingevolge het tweede lid vraagt de belanghebbende het betrokken bestuursorgaan ten minste acht weken voor het indienen van het in het eerste lid bedoelde verzoekschrift schriftelijk om vergoeding van de schade, tenzij dit redelijkerwijs niet van hem kan worden gevergd.

2.2. Bij beslissing van 10 april 2017, gerectificeerd op 19 mei 2017, heeft het CBE overwogen dat het bij beslissing van 24 februari 2017 door de directeur aan appellant gegeven bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) ondeugdelijk is gemotiveerd. Naar aanleiding hiervan heeft de directeur appellant op 17 april 2017 te kennen gegeven dat hij het BNSA intrekt.

2.3. Aan zijn verzoek aan het College heeft verzoeker ten grondslag gelegd dat hij schade heeft geleden als gevolg van de beslissing van de directeur van 24 februari 2017.

2.4. Verzoeker heeft niet ten minste acht weken voor het verzoek aan het College, aan de directeur schriftelijk gevraagd om vergoeding van de door hem gestelde schade. Het College is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan dit redelijkerwijs niet van appellant kon worden gevergd. Dit betekent dat niet is voldaan aan het vereiste van artikel 8:90, tweede lid, van de Awb. Het verzoek is daarom kennelijk niet-ontvankelijk.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het verzoek niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/106**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	5 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bovenbouw eerstegraads hardheidsclausule stage vrijstelling werkervaring
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder d WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder r OER: A.4.3 OER: A.4.7 OER: A.6.1 OER: B.4.3 OER: B.4.7 Regels en Richtlijnen: artikel 8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt voorop dat de toetsing van de bestreden beslissing wordt verricht aan de hand van de feiten zoals die zich voordeden en het recht dat gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, die is genomen op 1 juni 2017. Tussen partijen is niet in geschil dat een stage in het vmbo en de onderbouw havo/vwo achterwege kan blijven, omdat appellante al over een tweedegraads bevoegdheid beschikt. Het gaat daarom alleen om 50 klokuren stage in de bovenbouw havo/vwo. Uit de stukken en het verhandelde blijkt dat appellante ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen begeleiding had ontvangen bij minimaal 50 klokuren in de bovenbouw havo/vwo. Het CBE kon er daarom van uitgaan dat appellante niet al tijdens haar werkzaamheden op de scholen waar zij heeft gewerkt het aantal begeleide bovenbouwuren heeft voltooid dat in artikel B.4.3, derde lid, van de OER is voorgeschreven voor het praktijkdeel van het vak “Onderwijspraktijk C”. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, de examencommissie volgend, zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat werkervaring zonder begeleiding en reflectie op het eigen functioneren niet gelijk is te stellen aan de door een opleider begeleide uren tijdens een stage. Gelet hierop hoefde het CBE in de werkervaring van appellante geen reden te zien om het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie om geen vrijstelling te verlenen van het vak “Onderwijspraktijk C” gegrond te verklaren. Dat appellante blijkens door haar in beroep overgelegde stukken in de periode van januari tot en met juni op Lyceum Sancta Maria begeleiding heeft ontvangen, is een omstandigheid waaraan geen doorslaggevende betekenis toekomt. Niet alleen waren die stukken niet beschikbaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, maar bovendien is ter zitting gebleken dat appellante geen voorafgaand verzoek aan de toelatingscommissie heeft gedaan om, met toepassing van artikel B.4.3, tweede lid, van de OER, haar werkzaamheden op deze school aan te merken als het volgen van het praktijkdeel op een in-serviceschool. 2.6. Appellante betoogt daarnaast dat in 2013 door de toenmalige

vakdidacticus van de opleiding is toegezegd dat een stage niet nodig was. Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat deze toezegging is gedaan. Reeds hierom hoefde het CBE hierin geen reden te zien om het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie gegrond te verklaren.
2.7. Appellante betoogt dat haar werkzaamheden op detacheringsbasis en haar persoonlijke omstandigheden het volgen van een stage niet mogelijk maken. Zij betoogt dat haar ook daarom vrijstelling had moeten worden verleend van het vak “Onderwijspraktijk C”.
Het College begrijpt dit betoog als beroep op de hardheidsclausule als bedoeld in artikel A.6.1 van de OER. Daarin is bepaald dat in gevallen waarin de onderwijs- en examenregeling niet voorziet en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard de decaan waaronder de opleiding valt beslist, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft. Daarnaast is in artikel 8 van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie Masteropleidingen Leraar Voorbereidend Hoger Onderwijs 2016-2017 bepaald dat de examencommissie in gevallen waar de bepalingen van deze regeling onredelijk en onbillijk uitwerken voor de student een uitzonderingsregeling kan treffen.
Artikel B.4.3, tweede lid, van de OER voorziet in de mogelijkheid om het praktijkdeel van het vak “Onderwijspraktijk C” niet op een opleidingsschool te verrichten, maar op een in-serviceschool waar de student een betaalde aanstelling heeft. Dit betekent, anders dan appellante veronderstelt, dat de stage niet onbetaald hoeft te zijn. Gelet hierop hoefde het CBE in de financiële situatie van appellante geen grond te zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Uit artikel B.4.3, derde lid, van de OER volgt dat appellante voor het praktijkdeel van het vak “Onderwijspraktijk C” 50 begeleide stage-uren in de bovenbouw havo/vwo moet voltooien. Hoewel dit bij invalwerkzaamheden op detacheringsbasis moeilijker te realiseren is dan bij een vaste aanstelling op een school, acht het College het niet op voorhand onmogelijk voor appellante om voor dit aantal bovenbouwuren begeleiding te krijgen. Het College betrekt daarbij dat uit de overgelegde stukken blijkt dat appellante op Lyceum Sancta Maria 30 bovenbouwuren met begeleiding heeft kunnen voltooien. Ook in zoverre hoefde het CBE geen aanleiding te zien om de hardheidsclausule toe te passen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 december 2016 heeft de examencommissie van de Faculteit der Maatschappij- en Gedragswetenschappen van de Universiteit van Amsterdam het verzoek van appellante om vrijstelling voor het vak “Onderwijspraktijk 4 t/m 6” afgewezen.

Bij beslissing van 1 juni 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 juni 2018, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. T.I. Sipkema, secretaris van het CBE zijn verschenen. Tevens is dr. E. Joling, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de masteropleiding Leraar Voorbereidend Hoger Onderwijs Duits aan de Universiteit van Amsterdam. Bij besluit van 10 juli 2013 heeft de examencommissie het studieprogramma voor appellante vastgesteld. Vanwege haar vooropleiding en haar tweedegraads bevoegdheid Duits heeft zij een aantal vrijstellingen gekregen, waaronder vrijstelling voor het onderdeel supervisie/intervisie van het vak “Onderwijspraktijk 4 t/m 6”. Dit betreft de verplichte intervisiebijeenkomsten.

Appellante is sinds 2001 werkzaam als docent Duits in het voortgezet onderwijs. De afgelopen jaren heeft zij op detacheringsbasis als invaller op verschillende scholen gewerkt. Daarbij heeft zij herhaaldelijk les gegeven in de bovenbouw havo en vwo.

Bij brief van 5 november 2016 heeft appellante de examencommissie verzocht om volledige vrijstelling te verlenen van het vak “Onderwijspraktijk 4 t/m 6”, dat in het huidige curriculum “Onderwijspraktijk C” heet. Aan dit verzoek heeft zij onder meer ten grondslag gelegd dat zij zeer ruime werkervaring heeft als docent Duits in het voortgezet onderwijs en dat het volgen van een stage gezien haar werkzaamheden niet mogelijk is.

2.2. Het CBE zich heeft in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat begeleiding en reflectie op het eigen functioneren een integraal onderdeel uitmaken van een stage. Het lesgeven binnen het voortgezet onderwijs zonder begeleiding en zonder begeleide (zelf)reflectie kan hiermee volgens het CBE niet worden gelijkgesteld. Volgens het CBE heeft appellante daarnaast niet aannemelijk gemaakt dat haar werkervaring heeft geleid tot voldoende begeleide werkuren zoals bedoeld in artikel B.4.3 van de Onderwijs- en examenregeling Masteropleidingen Leraar Voorbereidend Hoger Onderwijs 2016-2017 (hierna: de OER). Daarnaast stelt het CBE dat niet is gebleken van omstandigheden die noopten tot het toepassen van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel A.6.1 van de OER. Het CBE heeft het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie daarom ongegrond verklaard.

2.3. Appellante voert aan dat zij op Lyceum Sancta Maria in Haarlem van januari tot en met juni 2017 wel begeleiding met supervisie en intervisie heeft ontvangen bij haar lesuren in de bovenbouw vwo. Het gaat om 30 lesuren.

2.4. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek behoort tot de taken en bevoegdheden van de examencommissie onder meer het verlenen van vrijstelling voor het afleggen van één of meer tentamens. Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid,

onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder r, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden onder meer begrepen de gronden waarop de examencommissie voor eerder met goed gevolg afgelegde tentamens of examens in het hoger onderwijs, dan wel voor buiten het hoger onderwijs opgedane kennis of vaardigheden, vrijstelling kan verlenen van het afleggen van een of meer tentamens.

Ingevolge artikel A.4.7, eerste lid, van de OER kan de examencommissie op schriftelijk verzoek van een student vrijstelling verlenen voor het afleggen van een of meer examenonderdelen. Ingevolge het derde lid zijn nadere voorwaarden met betrekking tot vrijstellingen, voor zover aan de orde, opgenomen in deel B en/of in de Regels en richtlijnen van de examencommissie.

Ingevolge artikel B.4.7 kan de examencommissie naar aanleiding van een schriftelijk verzoek van een student vrijstelling verlenen voor het afleggen van een of meer examenonderdelen, indien de student
1. hetzij een qua inhoud en niveau overeenkomstig onderdeel van een universitaire of hogere beroepsopleiding heeft voltooid;
2. hetzij aantoont door werk- en/of beroepservaring over voldoende kennis en vaardigheden te beschikken op het desbetreffende onderdeel.

In artikel B.4.3, tweede en derde lid, is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald:
“2. Praktijkdeel op in-serviceschool
a. Wanneer de student tijdens de opleiding een betaalde aanstelling als leraar heeft aan een school voor voortgezet onderwijs kan de student de ILO-toelatingscommissie verzoeken die praktijkplaats goed te keuren als plaats waar het praktijkgedeelte van de opleiding wordt uitgevoerd. (Zie hieronder.)
b. Goedkeuring van een betaalde aanstelling als praktijkgedeelte op een zogenoemde in-serviceschool is afhankelijk van de omvang en inhoud van de aanstelling en van de begeleiding die de school de student in verband met de opleiding biedt. Op beide punten stelt de toelatingscommissie minimumeisen die gelijkwaardig zijn aan de eisen die met de opleidingsscholen zijn overeengekomen. Het gaat hierbij met name om het aantal lesuren in onder- en bovenbouw en om de begeleiding door een eerstegraads vakdocent, met minimaal twee jaar leservaring, een kwalificatie op het terrein van begeleiden, en bekend met het werken met de observatie en beoordelingsinstrumenten van de ILO.
[…]
3. Een student geeft gedurende zijn opleiding in totaal tenminste 100 klokuren les. De stage moet gedaan worden in het voortgezet onderwijs. In de regel geeft de student tijdens de stage de helft van de lessen in de bovenbouw van havo/vwo. De andere helft in de regel in het vmbo en de onderbouw havo/vwo.[…]”

2.5. Het College stelt voorop dat de toetsing van de bestreden beslissing wordt verricht aan de hand van de feiten zoals die zich voordeden en het recht dat gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, die is genomen op 1 juni 2017.

Tussen partijen is niet in geschil dat een stage in het vmbo en de onderbouw havo/vwo achterwege kan blijven, omdat appellante al over een tweedegraads bevoegdheid beschikt. Het gaat daarom alleen om 50 klokuren stage in de bovenbouw havo/vwo.

Uit de stukken en het verhandelde blijkt dat appellante ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen begeleiding had ontvangen bij minimaal 50 klokuren in de bovenbouw havo/vwo. Het CBE kon er daarom van uitgaan dat appellante niet al tijdens haar werkzaamheden op de scholen waar zij heeft gewerkt het aantal begeleide bovenbouwuren heeft voltooid dat in artikel B.4.3, derde lid, van de OER is voorgeschreven voor het praktijkdeel van het vak “Onderwijspraktijk C”.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE, de examencommissie volgend, zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat werkervaring zonder begeleiding en reflectie op het eigen functioneren niet gelijk is te stellen aan de door een opleider begeleide uren tijdens een stage. Gelet hierop hoefde het CBE in de werkervaring van appellante geen reden te zien om het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie om geen vrijstelling te verlenen van het vak “Onderwijspraktijk C” gegrond te verklaren.

Dat appellante blijkens door haar in beroep overgelegde stukken in de periode van januari tot en

met juni op Lyceum Sancta Maria begeleiding heeft ontvangen, is een omstandigheid waaraan geen doorslaggevende betekenis toekomt. Niet alleen waren die stukken niet beschikbaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, maar bovendien is ter zitting gebleken dat appellante geen voorafgaand verzoek aan de toelatingscommissie heeft gedaan om, met toepassing van artikel B.4.3, tweede lid, van de OER, haar werkzaamheden op deze school aan te merken als het volgen van het praktijkdeel op een in-serviceschool.

2.6. Appellante betoogt daarnaast dat in 2013 door de toenmalige vakdidacticus van de opleiding is toegezegd dat een stage niet nodig was. Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat deze toezegging is gedaan. Reeds hierom hoefde het CBE hierin geen reden te zien om het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie gegrond te verklaren.

2.7. Appellante betoogt dat haar werkzaamheden op detacheringsbasis en haar persoonlijke omstandigheden het volgen van een stage niet mogelijk maken. Zij betoogt dat haar ook daarom vrijstelling had moeten worden verleend van het vak “Onderwijspraktijk C”.

Het College begrijpt dit betoog als beroep op de hardheidsclausule als bedoeld in artikel A.6.1 van de OER. Daarin is bepaald dat in gevallen waarin de onderwijs- en examenregeling niet voorziet en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard de decaan waaronder de opleiding valt beslist, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft. Daarnaast is in artikel 8 van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie Masteropleidingen Leraar Voorbereidend Hoger Onderwijs 2016-2017 bepaald dat de examencommissie in gevallen waar de bepalingen van deze regeling onredelijk en onbillijk uitwerken voor de student een uitzonderingsregeling kan treffen.

Artikel B.4.3, tweede lid, van de OER voorziet in de mogelijkheid om het praktijkdeel van het vak “Onderwijspraktijk C” niet op een opleidingsschool te verrichten, maar op een in-serviceschool waar de student een betaalde aanstelling heeft. Dit betekent, anders dan appellante veronderstelt, dat de stage niet onbetaald hoeft te zijn. Gelet hierop hoefde het CBE in de financiële situatie van appellante geen grond te zien om de hardheidsclausule toe te passen.

Uit artikel B.4.3, derde lid, van de OER volgt dat appellante voor het praktijkdeel van het vak “Onderwijspraktijk C” 50 begeleide stage-uren in de bovenbouw havo/vwo moet voltooien. Hoewel dit bij invalwerkzaamheden op detacheringsbasis moeilijker te realiseren is dan bij een vaste aanstelling op een school, acht het College het niet op voorhand onmogelijk voor appellante om voor dit aantal bovenbouwuren begeleiding te krijgen. Het College betrekt daarbij dat uit de overgelegde stukken blijkt dat appellante op Lyceum Sancta Maria 30 bovenbouwuren met begeleiding heeft kunnen voltooien. Ook in zoverre hoefde het CBE geen aanleiding te zien om de hardheidsclausule toe te passen.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/110**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	6 maart 2018
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving collegegeld hertentamen hardheidsclausule informatieverstrekking inschrijving restitutie terugwerkende kracht uitschrijfverzoek
Artikelen	:	WHW: artikel 2.9, eerste lid WHW: artikel 7.42 WHW: artikel 7.47 Inschrijvingsbesluit UvA 2016-2017: artikel 1.13 Inschrijvingsbesluit UvA 2016-2017: artikel 2.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beëindiging van de inschrijving met terugwerkende kracht*** 2.3.1. Uit artikel 7.42, eerste lid, van de WHW gelezen in samenhang met artikel 1.9, tweede lid van het Inschrijfbesluit volgt dat beëindiging van de inschrijving geschiedt op verzoek van een betrokkene. Vaststaat dat appellant op 29 november 2016 een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, van de WHW en artikel 1.9, tweede lid, van het Inschrijfbesluit. Als gevolg van dat verzoek was appellant ingevolge artikel 7.47 van de WHW tot 1 december 2016 het collegegeld verschuldigd. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat de Studentenadministratie – in weerwil van hetgeen in artikel 7.42 van de WHW is geregeld – ambtshalve had moeten overgaan tot een beëindiging van de inschrijving van appellant per 1 september 2016, terwijl het verzoek om uitschrijving op 29 november 2016 is gedaan. Uit artikel 1.9, tweede lid, van het Inschrijvingsbesluit volgt namelijk dat een beëindiging van de inschrijving niet met terugwerkende kracht geschiedt. Het College wijst op zijn uitspraak van 23 september 2015 in zaak nr. 2015/135 (www.cbho.nl). ***Toepassing van de hardheidsclausule*** 2.3.2. Verder brengt appellant, zo vat het College de beroepsgronden op, naar voren dat verweerder in de gegeven omstandigheden toepassing had moeten geven aan de in artikel 1.13 van het Inschrijfbesluit neergelegde hardheidsclausule. 2.3.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellant geschetste omstandigheden niet kwalificeren als een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. Naar het College begrijpt, heeft appellant een vak niet gehaald en heeft hij om die reden de examencommissie verzocht om een extra hertentamen voor dat vak. Dat de besluitvorming in die procedure, naar stelling van appellant, door zowel de examencommissie als het college van beroep voor de examens niet tijdig is geweest, levert echter niet een gerechtvaardigd beroep op de hardheidsclausule op. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat de besluitvorming in die procedure niet voorligt. Ook is van

belang dat appellant zelf de keuze heeft gemaakt zich per 1 september 2016 in te schrijven, niet alleen voor de opleiding, maar ook voor een vak. Bovendien is op grond van artikel 1.6 van het Inschrijfbesluit inschrijving met terugwerkende kracht mogelijk in het geval de inschrijving aantoonbaar is vertraagd door omstandigheden die aan de Universiteit van Amsterdam zijn te wijten. Dit is ook bevestigd door een medewerker van de Centrale Studentenadministratie in een e-mail van 13 februari 2017 aan de geschillenadviescommissie. Appellant heeft verder niet gepreciseerd op welke wijze hij op het verkeerde been is gezet door medewerkers van de Centrale Studentenadministratie. Naar het oordeel van het College heeft verweerder die stelling dan ook onvoldoende mogen achten voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule.
Het betoog van appellant dat hij in het eerste semester geen onderwijs heeft genoten, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant is na te zijn ingeschreven en dus collegegeld te hebben betaald niet verplicht gebruik te maken van de door instelling aangeboden onderwijsfaciliteiten en andere voorzieningen.
Omdat verweerder geen aanleiding heeft hoeven zien om de beslissing tot beëindiging van de inschrijving per 30 november 2016 te herroepen, heeft hij evenmin aanleiding hoeven zien het collegegeld over de maanden september, oktober en november te restitueren. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid van de WHW. Het College wijst in dit verband naar voormelde uitspraak van 23 september 2015.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 november 2016 heeft het Hoofd Centrale Studentenadministratie (hierna: de studentenadministratie) de inschrijving van appellant als voltijd student voor de bachelor Economie en Bedrijfskunde per 30 november 2016 beëindigd.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 september 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.

Ingevolge het vierde lid stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

2.1.1. Deze regels van procedurele aard zijn opgenomen in het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2016-2017 (hierna: het Inschrijfbesluit).

Ingevolge 1.9, tweede lid, van het Inschrijfbesluit wordt, op een via Studielink ingediend uitschrijfverzoek van degene die als student is ingeschreven, de inschrijving op grond van het bepaalde in artikel 7.42 lid 1 WHW voor het lopende studiejaar beëindigd met ingang van de volgende maand. Beëindiging van de inschrijving met terugwerkende kracht is niet mogelijk.

Ingevolge artikel 1.13 kan het college van bestuur van het Inschrijfbesluit afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

Feiten en besluitvorming

2.2. Appellant heeft zich per 1 september 2016 ingeschreven voor de bachelor Economie en Bedrijfskunde voor het studiejaar 2016-2017. Appellant heeft zich per die datum ingeschreven, zo stelt hij, in afwachting van de uitkomst van een klacht- en beroepsprocedure over de mogelijkheid hem een extra hertentamen te gunnen. In geval van een gunstige uitkomst, zou hij zijn studie in semester 1 kunnen vervolgen en afronden. Hij heeft geen onderwijs gevolgd in deze periode, aldus appellant. Omdat voormelde procedures voor appellant niet hebben geleid tot de mogelijkheid een extra hertentamen af te leggen, heeft hij op 29 november 2016 verzocht de inschrijving voor de opleiding te beëindigen.

2.2.1. De studentenadministratie heeft dat verzoek ingewilligd en de inschrijving van appellant voor de bachelor Economie en Bedrijfskunde beëindigd per 30 november 2016.

Omdat appellant het niet eens was met die beslissing, heeft hij een bezwaarschrift ingediend. Volgens appellant had de inschrijving namelijk per 1 september 2016 moeten worden beëindigd. Het door hem betaalde collegegeld over de maanden september, oktober en november, had bovendien moeten worden gerestitueerd, aldus appellant.

2.2.2. Verweerder heeft het bezwaar van appellant bij zijn beslissing van 6 juni 2017 ongegrond verklaard. Verweerder heeft overwogen dat het voor de inschrijving voor een bepaalde opleiding noch voor de verschuldigdheid van het collegegeld, van belang is of daadwerkelijk onderwijs is genoten. Dat een student geen onderwijs volgt, betekent niet dat de studentenadministratie zonder een verzoek van een student kan overgaan tot de beëindiging van een inschrijving, dan wel die inschrijving met terugwerkende kracht zou moeten beëindigen. Verder is volgens verweerder niet gebleken van een onjuiste informatieverstrekking door medewerkers van de Centrale Studentenadministratie. Toepassing van de hardheidsclausule is onder de gegeven omstandigheden niet gerechtvaardigd, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Volgens appellant moest hij zich, in afwachting van de procedure over een hertentamen bij de examencommissie per 1 september 2016

inschrijven voor de bachelor Economie en Bedrijfskunde. Het is namelijk niet mogelijk om je met terugwerkende kracht in te schrijven. Omdat de examencommissie de behandelingstermijn van de procedure over een extra hertentamen heeft overschreden en pas op 29 september 2016 een beslissing heeft genomen, moest hij zich inschrijven, aldus appellant. Tegen die beslissing van de examencommissie heeft hij administratief beroep ingesteld en vervolgens heeft het college van beroep voor de examens, ook te laat, dat beroep bij beslissing van 9 februari 2017 ongegrond verklaard. Door deze (late) besluitvorming was hij genoodzaakt zich uit te schrijven om zich vervolgens opnieuw in te schrijven per 1 februari 2017, aldus appellant. Hij heeft zich ten tijde van de inschrijving namelijk meerdere malen telefonisch gewend tot medewerkers met de vraag hoe te handelen in deze situatie. Op zijn vragen kreeg hij verschillende antwoorden, maar in geen van de gevallen het juiste, aldus appellant. Het blijft volgens appellant onduidelijk hoe hij had moeten handelen in zijn situatie en om die reden zou het collegegeld over de maanden september, oktober en november moeten worden gerestitueerd.

Beëindiging van de inschrijving met terugwerkende kracht

2.3.1. Uit artikel 7.42, eerste lid, van de WHW gelezen in samenhang met artikel 1.9, tweede lid van het Inschrijfbesluit volgt dat beëindiging van de inschrijving geschiedt op verzoek van een betrokkene. Vaststaat dat appellant op 29 november 2016 een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, van de WHW en artikel 1.9, tweede lid, van het Inschrijfbesluit. Als gevolg van dat verzoek was appellant ingevolge artikel 7.47 van de WHW tot 1 december 2016 het collegegeld verschuldigd.

Het College ziet geen grond voor het oordeel dat de Studentenadministratie – in weerwil van hetgeen in artikel 7.42 van de WHW is geregeld – ambtshalve had moeten overgaan tot een beëindiging van de inschrijving van appellant per 1 september 2016, terwijl het verzoek om uitschrijving op 29 november 2016 is gedaan. Uit artikel 1.9, tweede lid, van het Inschrijvingsbesluit volgt namelijk dat een beëindiging van de inschrijving niet met terugwerkende kracht geschiedt. Het College wijst op zijn uitspraak van 23 september 2015 in zaak nr. 2015/135 (www.cbho.nl).

Toepassing van de hardheidsclausule

2.3.2. Verder brengt appellant, zo vat het College de beroepsgronden op, naar voren dat verweerder in de gegeven omstandigheden toepassing had moeten geven aan de in artikel 1.13 van het Inschrijfbesluit neergelegde hardheidsclausule.

2.3.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellant geschetste omstandigheden niet kwalificeren als een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. Naar het College begrijpt, heeft appellant een vak niet gehaald en heeft hij om die reden de examencommissie verzocht om een extra hertentamen voor dat vak. Dat de besluitvorming in die procedure, naar stelling van appellant, door zowel de examencommissie als het college van beroep voor de examens niet tijdig is geweest, levert echter niet een gerechtvaardigd beroep op de hardheidsclausule op. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat de besluitvorming in die procedure niet voorligt. Ook is van belang dat appellant zelf de keuze heeft gemaakt zich per 1 september 2016 in te schrijven, niet alleen voor de opleiding, maar ook voor een vak. Bovendien is op grond van artikel 1.6 van het Inschrijfbesluit inschrijving met terugwerkende kracht mogelijk in het geval de inschrijving aantoonbaar is vertraagd door omstandigheden die aan de Universiteit van Amsterdam zijn te wijten. Dit is ook bevestigd door een medewerker van de Centrale Studentenadministratie in een e-mail van 13 februari 2017 aan de geschillenadviescommissie. Appellant heeft verder niet gepreciseerd op welke wijze hij op het verkeerde been is gezet door medewerkers van de Centrale Studentenadministratie. Naar het oordeel van het College heeft verweerder die stelling dan ook onvoldoende mogen achten voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule.

Het betoog van appellant dat hij in het eerste semester geen onderwijs heeft genoten, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant is na te zijn ingeschreven en dus collegegeld te hebben betaald niet verplicht gebruik te maken van de door instelling aangeboden onderwijsfaciliteiten en andere voorzieningen.

Omdat verweerder geen aanleiding heeft hoeven zien om de beslissing tot beëindiging van de inschrijving per 30 november 2016 te herroepen, heeft hij evenmin aanleiding hoeven zien het collegegeld over de maanden september, oktober en november te restitueren. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid van de WHW. Het College wijst in dit verband naar voormelde uitspraak van 23 september 2015.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/112**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	5 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulier competenties examinator herkansing hoorzitting kennen en kunnen onvoldoende schoolopleider stage werkplekbegeleider
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Het oordeel van het College* - *Procedurele gronden* 2.2.1. Dat de procedure een periode van vier maanden in beslag heeft genomen, zoals appellant betoogt, leidt niet tot vernietiging van het bestreden besluit. Verder heeft verweerder niet onzorgvuldig gehandeld door een tweede hoorzitting te beleggen, nadat de voorzitter van de commissie zich had teruggetrokken. Het is het College bovendien niet gebleken dat verweerder zijn beslissing heeft genomen op basis van een onvolledig dossier. Het betoog van appellant dienaangaande faalt. - *Inhoudelijke gronden* 2.2.2. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die te zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. 2.2.3. Voor zover appellant beroepsgronden heeft aangevoerd tegen de inhoud van de beoordeling, leiden deze gronden, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2.2 is overwogen, niet tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verweerder heeft verder, wat de procedure van beoordeling betreft, toegelicht dat tijdens de gehele stageperiode gevraagd en ongevraagd

feedback wordt gegeven en dat regelmatig mentorgesprekken en peergroup-bijeenkomsten plaatsvinden op de opleiding. Deze gesprekken en bijeenkomsten zijn erop gericht studenten te begeleiden in de ontwikkeling. Verder volgt, zo heeft verweerder toegelicht, uit de beoordelingsformulieren dat de beoordeling plaatsvindt over de gehele stageperiode en niet slechts aan de hand van één les. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat de schoolopleider bij het beoordelingsmoment van de praktijk op de school aanwezig is, maar geen leidende rol heeft in de beoordeling. Het is de examinator die de beoordeling geeft. Het beoordelingsformulier dat de rubrics bevat, is, anders dan appellant veronderstelt, bedoeld om een cijfermatige en beargumenteerde beoordeling mogelijk te maken en geen model voor begeleiding of het geven van feedback, aldus verweerder. Het is het College, gelet op de dossierstukken en gelet op voormelde toelichting van verweerder, niet gebleken dat bij de uitgebreid beargumenteerde beoordeling van zowel Praktijk 2 als de herkansing van Praktijk 2, niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Appellant had de beschikking over het beoordelingsformulier en wist daarom op welke competenties hij zou worden beoordeeld. Hij had bovendien, gelet op de inhoud van het formulier, kunnen weten dat de beoordeling zich niet zou uitstrekken over één les, maar over de gehele stageperiode Die beoordeling is uitgebreid gemotiveerd.
Het College komt tot de conclusie dat verweerder de beslissingen van de examinator terecht in stand heeft gelaten..

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 december 2016 heeft de examinator appellant medegedeeld dat hij een onvoldoende heeft behaald voor het onderdeel Praktijk 2 van de Universitaire Lerarenopleiding.

Bij beslissing van 25 januari 2017 heeft de examinator appellant medegedeeld dat hij in de herkansing wederom een onvoldoende heeft behaald voor datzelfde vak.

Bij beslissing van 13 juni 2017 heeft verweerder het door appellant tegen de beslissingen van 1 december 2016 en 25 januari 2017 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 13 juni 2017 heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 september 2017, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie waren aanwezig R.B. van der Vos, ambtelijk secretaris, en drs. J.K.W. Riksen, lid.

2. Overwegingen

Inleiding en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de Universitaire Lerarenopleiding aan de Vrije Universiteit, teneinde docent aardrijkskunde te worden. De opleiding is verdeeld in drie fasen. Aan het eind van elke fase volgt een beoordeling van de onderdelen Praktijk en Didaktiek. Appellant heeft in het kader van zijn opleiding van maart 2016 tot januari 2017 stagegelopen in het kader van fase twee, Praktijk 2, bij de opleidingsschool Jac. P. Thijsse. Aan de hand van het 'Beoordelingsformulier Praktijk' is een beoordeling opgemaakt van het onderdeel Praktijk 2. Het beoordelingsformulier bevat een zogenoemde 'rubrics' die door de werkbegeleider wordt ingevuld op basis van de lessen die hij of zij van de docent in opleiding heeft gezien. De ingevulde rubrics wordt vervolgens met de docent in opleiding besproken. In de rubrics is vermeld welke competenties dienen te worden verworven. De te verwerven competenties zijn onderverdeeld in een aantal rollen, te weten de rol van uitvoerder, pedagoog, ontwerper, teamlid en collega en professional. Bij elk van de rollen zijn 3 te behalen niveaus omschreven aan de hand waarvan de beoordelaar het niveau van de docent in opleiding kan beoordelen.

Bij beslissingen van 1 december 2016 en van 25 januari 2017 heeft de examinator appellant te kennen gegeven dat hij een onvoldoende voor het onderdeel Praktijk 2 heeft behaald.

2.1.1. Verweerder heeft deze beslissingen bij haar beslissing van 13 juni 2017 in stand gelaten. Het heeft overwogen dat appellant heeft kunnen begrijpen dat de beoordeling zich niet beperkte tot één les, waarbij de examinator aanwezig was, maar dat de beoordeling zich uitstrekt over de gehele stageperiode. Verder heeft verweerder overwogen dat de beoordeling transparant is en dat de beoordelingsformulieren Praktijk 2 zijn voorzien van een uitgebreide toelichting. Ten slotte heeft verweerder het standpunt van appellant dat hij te weinig lessen heeft kunnen geven, niet gevolgd.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet vinden in deze beslissing en heeft daartegen beroep bij het College ingesteld. Samengevat weergegeven, betoogt appellant dat het Praktijk 2 examen is uitgevoerd op 8 november 2016 en voorbereid over een periode van twee maanden. Appellant had in juni 2016 de Basisproef al op het vereiste niveau behaald. Hij acht het onwaarschijnlijk dat zijn niveau in een korte periode lager is geworden. Ook gedurende de stage liet hij een stijgende lijn zien, hetgeen volgens appellant in een succesvolle demonstratie-les resulteerde. Desalniettemin is hem later te kennen gegeven dat hij Praktijk 2 met een onvoldoende beoordeling had afgesloten. Bij de bespreking van het resultaat, bleek dat de beoordeling over de gehele periode onvoldoende was. Bij die bespreking was niemand van de universiteit aanwezig en 8 elementen in de rubrics zijn ten onrechte als onvoldoende beoordeeld. Wat de herkansing betreft, kon appellant zich slechts met 7 lessen voorbereiden. Hem is aangeraden te focussen op een aantal elementen in de rubrics en daarin te verbeteren. Vervolgens heeft de werkplekbegeleider niet met de rubrics gewerkt en kwamen deze niet of nauwelijks ter sprake. De schoolopleider had een leidende rol bij de beoordeling van het Praktijk 2 examen, terwijl deze alleen de demonstratie-les had bijgewoond. Tot slot betoogt appellant over het proces dat het lang heeft geduurd en dat de tweede hoorzitting een herhaling betrof van de eerste hoorzitting, waarbij 2 nieuwe personen aan de commissie waren toegevoegd. Verweerder heeft onvolledige stukken geaccepteerd, die een vertekend beeld gaven van de informatievoorziening over de regels, aldus appellant.

Het oordeel van het College

- *Procedurele gronden*

2.2.1. Dat de procedure een periode van vier maanden in beslag heeft genomen, zoals appellant betoogt, leidt niet tot vernietiging van het bestreden besluit. Verder heeft verweerder niet onzorgvuldig gehandeld door een tweede hoorzitting te beleggen, nadat de voorzitter van de commissie zich had teruggetrokken. Het is het College bovendien niet gebleken dat verweerder zijn beslissing heeft genomen op basis van een onvolledig dossier. Het betoog van appellant dienaangaande faalt.

- *Inhoudelijke gronden*

2.2.2. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die te zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2.3. Voor zover appellant beroepsgronden heeft aangevoerd tegen de inhoud van de beoordeling, leiden deze gronden, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2.2 is overwogen, niet tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Verweerder heeft verder, wat de procedure van beoordeling betreft, toegelicht dat tijdens de gehele stageperiode gevraagd en ongevraagd feedback wordt gegeven en dat regelmatig mentorgesprekken en peergroup-bijeenkomsten plaatsvinden op de opleiding. Deze gesprekken en bijeenkomsten zijn erop gericht studenten te begeleiden in de ontwikkeling. Verder volgt, zo heeft verweerder toegelicht, uit de beoordelingsformulieren dat de beoordeling plaatsvindt over de gehele stageperiode en niet slechts aan de hand van één les. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat de schoolopleider bij het beoordelingsmoment van de praktijk op de school aanwezig is, maar geen leidende rol heeft in de beoordeling. Het is de examinator die de beoordeling geeft. Het beoordelingsformulier dat de rubrics bevat, is, anders dan appellant veronderstelt, bedoeld om een cijfermatige en beargumenteerde beoordeling mogelijk te maken en geen model voor begeleiding of het geven van feedback, aldus verweerder. Het is het College, gelet op de dossierstukken en gelet op voormelde toelichting van verweerder, niet gebleken dat bij de uitgebreid beargumenteerde beoordeling van zowel Praktijk 2 als de herkansing van Praktijk 2, niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Appellant had de beschikking over het beoordelingsformulier en wist daarom op welke competenties hij zou worden beoordeeld. Hij had bovendien, gelet op de inhoud van het formulier, kunnen weten dat de beoordeling zich niet zou uitstrekken over één les, maar over de gehele stageperiode Die beoordeling is uitgebreid gemotiveerd.

Het College komt tot de conclusie dat verweerder de beslissingen van de examinator terecht in stand heeft gelaten.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/113**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	14 maart 2018
Partijen	:	Appellante en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	beslissing niet-ontvankelijk termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3, tweede lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Termijnoverschrijding* 2.3. Het bericht van 7 maart 2017 is een beslissing die dient te worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). In dat bericht staat immers dat het verzoek van appellante om de geldigheidsduur van het schakelprogramma te verlengen, wordt afgewezen. Niet in geschil is dat appellante haar administratief beroepschrift uitsluitend heeft ingediend door dit op 19 april 2017 in persoon af te geven aan de portier van het bestuursgebouw van de Radboud Universiteit Nijmegen. Gelet op het bepaalde in artikel 6:7, gelezen in samenhang met artikel 6:11, van de Awb, had zij dit echter uiterlijk op 18 april 2017 moeten doen. Het administratief beroep is daarom te laat ingesteld. *Verschoonbaarheid* 2.4. Dat uit de bewoordingen van de beslissing van 7 maart 2017 niet duidelijk wordt dat het een beslissing betreft waartegen administratief beroep kan worden ingesteld, kan niet worden gevolgd. Anders dan appellante hiertoe aanvoert wordt in de beslissing, zoals per e-mail aan appellante bekendgemaakt – daargelaten dat dit niet noodzakelijk is om als beslissing te worden aangemerkt – wel uitdrukkelijk vermeld dat het een beslissing op haar verzoek betreft. Reeds hierom faalt het betoog van appellante dat uit de rechtsmiddelenclausule, nu daarin wordt vermeld dat tegen een beslissing administratief beroep kan worden ingesteld, onvoldoende duidelijk werd dat zij administratief beroep kon instellen. De door appellante gestelde onduidelijkheid over de e-mail van 6 september 2016 doet aan het vorenstaande niet af.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 maart 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid de aanvraag van appellante om de geldigheidsduur van het schakelprogramma te verlengen, afgewezen.

Bij beslissing van 31 mei 2017, verzonden 9 juni 2017, heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 oktober 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. T.P. Boer, advocaat te Arnhem, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J. Visser - Hendriks, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens was aanwezig drs. A.J. Kreps, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) bedraagt de termijn voor het instellen van beroep zes weken. Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest. In dat geval geldt dat aan de appellant is om aan te tonen dat hij het beroep heeft ingesteld zo spoedig als dit redelijkerwijs kon worden verlangd.

Ingevolge artikel 6:8 vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop de beslissing is bekendgemaakt.

2.2. Verweerder heeft het door appellante ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat appellante dit te laat heeft ingesteld. Volgens verweerder is de termijnoverschrijding niet verschoonbaar.

Termijnoverschrijding

2.3. Het bericht van 7 maart 2017 is een beslissing die dient te worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). In dat bericht staat immers dat het verzoek van appellante om de geldigheidsduur van het schakelprogramma te verlengen, wordt afgewezen.

Niet in geschil is dat appellante haar administratief beroepschrift uitsluitend heeft ingediend door dit op 19 april 2017 in persoon af te geven aan de portier van het bestuursgebouw van de Radboud Universiteit Nijmegen. Gelet op het bepaalde in artikel 6:7, gelezen in samenhang met artikel 6:11, van de Awb, had zij dit echter uiterlijk op 18 april 2017 moeten doen. Het administratief beroep is daarom te laat ingesteld.

Verschoonbaarheid

2.4. Dat uit de bewoordingen van de beslissing van 7 maart 2017 niet duidelijk wordt dat het een beslissing betreft waartegen administratief beroep kan worden ingesteld, kan niet worden gevolgd. Anders dan appellante hiertoe aanvoert wordt in de beslissing, zoals per e-mail aan appellante bekendgemaakt – daargelaten dat dit niet noodzakelijk is om als beslissing te worden aangemerkt – wel uitdrukkelijk vermeld dat het een *beslissing* op haar verzoek betreft. Reeds hierom faalt het betoog van appellante dat uit de rechtsmiddelenclausule, nu daarin wordt vermeld dat tegen *een* beslissing administratief beroep kan worden ingesteld, onvoldoende duidelijk werd dat zij administratief beroep kon instellen. De door appellante gestelde onduidelijkheid over de e-mail van 6 september 2016 doet aan het vorenstaande niet af.

2.5. Het beroep van appellante is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/117**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak	:	21 september 2018
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	digitale machtiging e-mailadres hardheidsclausule (her-)inschrijving terugwerkende kracht Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7.33, eerste lid WHW: artikel 7.37, tweede lid WHW: artikel 7.59 Studentenstatuut: artikel 3.5.1 Studentenstatuut: bijlage 1, onderdeel 06 Studentenstatuut: bijlage 1, onderdeel 07 Studentenstatuut: bijlage 1, onderdeel 17
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Voor zover dwingende bepalingen van de WHW zich ten tijde van het nemen van de beslissing van 16 november 2016 en de beslissing op bezwaar van 4 juli 2017 zich al niet zouden verzetten tegen inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september 2016, heeft het college van bestuur zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de toepassing van onderdeel 07 van bijlage 1 bij het Studentenstatuut in dit geval niet leidt tot onbillijkheden van overwegende aard. Het College overweegt daartoe het volgende. Appellant heeft gesteld dat hij uitsluitend per e-mail is gewezen op het ontbreken van de digitale machtiging voor de betaling van het collegegeld. De e-mails zijn volgens hem bovendien verzonden naar een e-mailadres dat hij niet meer gebruikt. De herinschrijving en de betaling van het collegegeld verlopen via het elektronische portaal Studielink. Uit de stukken blijkt dat tussen 25 mei 2016 en 19 september 2016 meerdere berichten over de herinschrijving aan appellant zijn gestuurd. In deze berichten is appellant er herhaaldelijk op gewezen dat de betaling van het collegegeld nog niet in orde was. Dit is voor het laatst gebeurd in de e-mail van 19 september 2016. Een aantal berichten, waaronder de e-mail van 19 september 2016, is verzonden naar het e-mailadres dat appellant zelf in Studielink heeft geregistreerd; enkele berichten zijn naar appellants e mailadres van de TU Delft verzonden. Niet is gebleken dat deze berichten niet zijn aangekomen. Appellant heeft dat ook niet bestreden. Naar het oordeel van het College is het de verantwoordelijkheid van appellant om ervoor te zorgen dat hij in Studielink met een e-mailadres is geregistreerd dat hij daadwerkelijk gebruikt. Van de TU Delft kan, anders dan appellant heeft betoogd, redelijkerwijs niet worden verlangd dat alle studenten die zich niet opnieuw inschrijven persoonlijk telefonisch of per brief worden benaderd over de herinschrijving. Nu appellant al enkele jaren aan de TU Delft ingeschreven is geweest, mag er bovendien van worden uitgegaan dat hij bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces bij de TU Delft. Anders dan appellant heeft betoogd, geeft de omstandigheid dat appellant al meerdere jaren aan de TU Delft studeert en het collegegeld altijd tijdig heeft betaald dan

ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur hem met toepassing van de hardheidsclausule met terugwerkende kracht per 1 september 2016 had moeten inschrijven. Uit de stukken blijkt verder dat appellant pas in oktober 2016 contact heeft opgenomen met de TU Delft, terwijl de zogenoemde “stoplichtmail” over de betaling van het collegegeld al op 19 september 2016 is verzonden. Verder leidt het College uit de beslissingen van het college van bestuur af dat het college van bestuur – kennelijk met toepassing van de hardheidsclausule – ten gunste van appellant van de inschrijvingsregels is afgeweken door hem alsnog in te schrijven per 1 november 2016, terwijl het Studentenstatuut tussentijdse inschrijving alleen per 1 februari mogelijk maakt. Het college van bestuur heeft hiermee de gestelde nadelige gevolgen voor appellant, zoals financiële consequenties en de beperking van de mogelijkheden om onderwijs te volgen en tentamens af te leggen, al beperkt.
2.8. Gelet op het voorgaande heeft het college van bestuur het verzoek om inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september 2016 terecht afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, (hierna ook: college van bestuur), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 november 2016 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om hem met terugwerkende kracht per 1 september 2016 in te schrijven afgewezen.

Bij beslissing van 4 juli 2017 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 juni 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. M.C.A. Kuijpers, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. F. Coladarci en S. Böger, beiden werkzaam aan de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Civiele Techniek aan de Technische Universiteit Delft (hierna: TU Delft). Op 27 augustus 2016 heeft hij via Studielink een verzoek tot herinschrijving gedaan voor het jaar 2016/2017. Niet in geschil is dat hij op dat moment de digitale machtiging voor de betaling van het collegegeld niet heeft bevestigd.
Op 6 oktober 2016 is het verzoek om inschrijving in Studielink ingetrokken door de TU Delft, omdat niet is voldaan aan de betalingsverplichting van het collegegeld. Op 25 oktober 2016 heeft appellant alsnog een geldige digitale machtiging gegeven om het collegegeld van zijn rekening af te schrijven. Vervolgens is appellant opnieuw ingeschreven met ingang van 1 november 2016.

Appellant heeft op 2 november 2016 een verzoek gedaan om inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september 2016. Het college van bestuur heeft dit verzoek bij beslissing van 16 november 2016 afgewezen.

2.2. Appellant voert aan dat het college van bestuur zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september 2016 wettelijk niet mogelijk is. Hij verwijst naar de uitspraak van het College van 31 mei 2017, nr. 2017/010, waarin het College heeft overwogen dat de WHW zich er niet tegen verzet dat een student zich met terugwerkende kracht kan inschrijven.
Het college van bestuur stelt zich primair op het standpunt dat inschrijving met terugwerkende kracht wettelijk niet mogelijk is. Dit is alleen anders als de inschrijving in de loop van de maand september wordt afgerond. In dat geval is inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september mogelijk. De machtiging voor de betaling van het collegegeld is echter pas op 25 oktober 2016 bevestigd. Het college van bestuur ziet steun voor dit standpunt in de wijziging van artikel 7.32 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bij wet van 7 juni 2017 (Stb. 2017, 306) die met ingang van 1 januari 2018 in werking is getreden en waarbij het zevende lid aan artikel 7.32 is toegevoegd.

2.3. In artikel 7.32, eerste lid, van de WHW is het volgende bepaald:
“Onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.”
In het vierde lid is bepaald dat de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar geschiedt; indien de inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, geschiedt de inschrijving, onverminderd artikel 7.39, overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, voor zover hier van belang, wordt tot de inschrijving niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

In artikel 3.5.1 van het Studentenstatuut 2016/2017 van de Technische Universiteit Delft (hierna: het Studentenstatuut) is, voor zover hier van belang, bepaald dat de betaling van collegegeld een van de voorwaarden is om te worden ingeschreven. Het verschuldigde bedrag dient in zijn geheel voorafgaand aan de inschrijving te zijn voldaan. Een machtiging aan de TU Delft vooraf, al dan niet tot gespreide inning, wordt hieraan gelijkgesteld.
In bijlage 1 bij het Studentenstatuut is, met toepassing van artikel 3.7, het retributie- en inschrijvingsbeleid vastgelegd.
In onderdeel 06 van bijlage 1 is bepaald dat inschrijving voor een opleiding in beginsel alleen mogelijk is voor een geheel studiejaar, dat wil zeggen per 1 september, en dat inschrijving op een later tijdstip uitsluitend mogelijk is per 1 februari.
In onderdeel 07 van bijlage 1 is het volgende bepaald:
“De procedure voor de inschrijving dient afgerond te zijn vóór de gewenste ingangsdatum van de inschrijving, d.w.z. voor 1 september resp. 1 februari. Alleen in de maand september zal, indien de student in de loop van de maand aan alle verplichtingen voldoet, de inschrijving worden geëffectueerd. In de overige maanden is inschrijving met terugwerkende kracht wettelijk niet toegestaan.”

2.4. Het College beoordeelt de zaak aan de hand van het recht zoals dat ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar van 4 juli 2017 van toepassing was. De wijziging van de WHW, waarbij aan artikel 7.37 een zevende lid is toegevoegd dat bepaalt dat het instellingsbestuur de inschrijving kan laten ingaan met ingang van de eerste dag van de maand waarin de inschrijving heeft plaatsgevonden, is pas daarna in werking getreden.

2.5. Uit onder meer artikel 7.33, eerste lid, van de WHW volgt dat het college van bestuur de bevoegdheid

heeft om nadere regels te stellen ten aanzien van de inschrijving. Deze nadere regels zijn neergelegd in het Studentenstatuut, dat op grond van artikel 7.59 van de WHW is vastgesteld.
Het College stelt vast dat onderdeel 07 van bijlage 1 bij het Studentenstatuut een mogelijkheid bevat tot inschrijving met terugwerkende kracht, die beperkt is tot inschrijving met terugwerkende kracht binnen de maand september. Appellant heeft de machtiging voor de betaling van het collegegeld pas op 25 oktober 2016 bevestigd. Het was gelet op onderdeel 07 van bijlage 1 bij het Studentenstatuut dan ook niet mogelijk om appellant met terugwerkende kracht per 1 september 2016 in te schrijven.

2.6. Onderdeel 17 van bijlage 1 bij het Studentenstatuut bevat een hardheidsclausule. Het College vat de overige beroepsgronden zo op dat appellant zich op deze hardheidsclausule beroept.
In onderdeel 17 van bijlage 1 bij het Studentenstatuut is bepaald dat het college van bestuur de bevoegdheid heeft om, indien de toepassing van de artikelen 1 t/m 13 van het Retributie- en Inschrijvingsbeleid zou leiden tot onbillijkheden van overwegende aard, van deze artikelen af te wijken, doch uitsluitend indien en voor zover dwingend recht zich daar niet tegen verzet. De hardheidsclausule is van toepassing op onderdeel 07 van bijlage 1.

2.7. Voor zover dwingende bepalingen van de WHW zich ten tijde van het nemen van de beslissing van 16 november 2016 en de beslissing op bezwaar van 4 juli 2017 zich al niet zouden verzetten tegen inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september 2016, heeft het college van bestuur zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de toepassing van onderdeel 07 van bijlage 1 bij het Studentenstatuut in dit geval niet leidt tot onbillijkheden van overwegende aard. Het College overweegt daartoe het volgende.
Appellant heeft gesteld dat hij uitsluitend per e-mail is gewezen op het ontbreken van de digitale machtiging voor de betaling van het collegegeld. De e-mails zijn volgens hem bovendien verzonden naar een e-mailadres dat hij niet meer gebruikt. De herinschrijving en de betaling van het collegegeld verlopen via het elektronische portaal Studielink. Uit de stukken blijkt dat tussen 25 mei 2016 en 19 september 2016 meerdere berichten over de herinschrijving aan appellant zijn gestuurd. In deze berichten is appellant er herhaaldelijk op gewezen dat de betaling van het collegegeld nog niet in orde was. Dit is voor het laatst gebeurd in de e-mail van 19 september 2016. Een aantal berichten, waaronder de e-mail van 19 september 2016, is verzonden naar het e-mailadres dat appellant zelf in Studielink heeft geregistreerd; enkele berichten zijn naar appellants e-mailadres van de TU Delft verzonden. Niet is gebleken dat deze berichten niet zijn aangekomen. Appellant heeft dat ook niet bestreden.
Naar het oordeel van het College is het de verantwoordelijkheid van appellant om ervoor te zorgen dat hij in Studielink met een e-mailadres is geregistreerd dat hij daadwerkelijk gebruikt. Van de TU Delft kan, anders dan appellant heeft betoogd, redelijkerwijs niet worden verlangd dat alle studenten die zich niet opnieuw inschrijven persoonlijk telefonisch of per brief worden benaderd over de herinschrijving.
Nu appellant al enkele jaren aan de TU Delft ingeschreven is geweest, mag er bovendien van worden uitgegaan dat hij bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces bij de TU Delft. Anders dan appellant heeft betoogd, geeft de omstandigheid dat appellant al meerdere jaren aan de TU Delft studeert en het collegegeld altijd tijdig heeft betaald dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur hem met toepassing van de hardheidsclausule met terugwerkende kracht per 1 september 2016 had moeten inschrijven. Uit de stukken blijkt verder dat appellant pas in oktober 2016 contact heeft opgenomen met de TU Delft, terwijl de zogenoemde “stoplichtmail” over de betaling van het collegegeld al op 19 september 2016 is verzonden. Verder leidt het College uit de beslissingen van het college van bestuur af dat het college van bestuur – kennelijk met toepassing van de hardheidsclausule – ten gunste van appellant van de inschrijvingsregels is afgeweken door hem alsnog in te schrijven per 1 november 2016, terwijl het Studentenstatuut tussentijdse inschrijving alleen per 1 februari mogelijk maakt. Het college van bestuur heeft hiermee de gestelde nadelige gevolgen voor appellant, zoals financiële consequenties en de beperking van de mogelijkheden om onderwijs te volgen en tentamens af te leggen, al beperkt.

2.8. Gelet op het voorgaande heeft het college van bestuur het verzoek om inschrijving met terugwerkende kracht per 1 september 2016 terecht afgewezen.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/124**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten – Hinloopen, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	5 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bevestigingsmail commissie Professioneel Gedrag digitale systeem fraude inschrijving ongeldigverklaring printscreen tentamen
Artikelen	:	Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA: artikel 1 Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA: artikel 5
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Oordeel van het College* 2.3.1. Het College stelt vast dat op de printscreen onder ‘Vak’ staat: ‘Voortplanting en Ontwikkeling’, en dat daarop onder ‘Studiegidsnummer’ staat ‘4002B6209Y’. Dit wijkt af van de door verweerder overgelegde bevestigingsmail aan de medestudent van 18 december 2016, waarin onder ‘Vak’ staat: ‘Voortplanting & Ontwikkeling TST’, en waarin onder ‘Studiegidsnummer’ staat ‘4002B6209T’. Het College stelt verder vast dat in de toelichting op de overzichten is vermeld dat het technisch onmogelijk is om een tentamenaanmelding te verrichten onder voormeld nummer ‘4002B6209Y’, aangezien aanmelding geschiedt door het kiezen van een van de opties uit een keuzemenu, en dat nummer daarin niet voorkomt. Het College ziet, mede gelet op het feit dat deze toelichting wordt onderschreven door onder meer een medewerker van Centraal Functioneel Beheer SIS, en in aanmerking genomen dat appellante ook niet heeft betwist dat de aanmelding niet op een andere wijze dan vorenomschreven kan geschieden, geen aanleiding om te twijfelen aan deze toelichting. Appellante heeft haar stelling dat het digitale systeem onder meer op de dag van de inschrijving kampte met problemen onderbouwd met een aanzienlijk aantal verklaringen van medestudenten. In aanmerking genomen dat die verklaringen geen melding maken van de ontvangst van eenzelfde e-mail die zij stelt te hebben ontvangen, dan wel van andere gevallen waarin studenten bevestigingsmails hebben ontvangen die tekstueel van elkaar verschilden, ziet het College aan deze verklaringen niet die betekenis toekomen die appellante daaraan toekent. Hierbij komt dat de door appellante gestelde inschrijving voor het hertentamen niet voorkomt in de overzichten. Het College ziet geen reden om te twijfelen aan de volledigheid van de overzichten. Dat de aanmelding voor het vak Cardiovasculaire aandoeningen T daarop niet voorkomt, vormt hiertoe, anders dan appellante betoogt, geen aanleiding, nu die aanmelding heeft plaatsgevonden buiten het tijdvak waarop de overzichten zien, namelijk op 10 februari 2017. De op 20 december 2016 om 2:33 uur verzonden e-mail waarin het resultaat voor het vak Forensische Geneeskunde is meegedeeld, komt, anders dan appellante stelt, wel voor op de overzichten, zodat ook in zoverre geen reden bestaat om te twijfelen aan de volledigheid van de overzichten.

Het College is, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de printscreen is bewerkt en dat geen inschrijving voor het hertentamen heeft plaatsgevonden. Ter zitting bij het College heeft appellante nog gesteld dat zij niet alleen beschikt over een printscreen van de e-mail, maar dat zij ook de betrokken e-mail nog kan overleggen. Het College gaat hieraan voorbij, nu appellante deze stelling eerder had moeten aanvoeren en deze stelling verder haaks staat op het van meet af aan en consequent door appellante gestelde, namelijk dat zij de ontvangst van de e-mail uitsluitend kon bewijzen met de printscreen omdat zij de e-mail had weggegooid.
Het betoog faalt.
2.4. Hoewel appellant met deze gedraging blijk heeft gegeven van gedrag dat een doorverwijzing naar de Commissie Professioneel Gedrag rechtvaardigt, laat dit onverlet dat de examencommissie en verweerder de gedragingen van appellante ten onrechte hebben aangemerkt als fraude in de zin van artikel 1, eerste lid, van de Frauderegeling. Daarvoor is immers vereist dat de verweten gedraging het geheel of gedeeltelijk onmogelijk heeft gemaakt om een juist oordeel over de kennis, het inzicht of de vaardigheden van appellante te geven. In het geval van appellante doet zich dat niet voor, nu haar gedraging uitsluitend een inschrijving voor een tentamen betreft en niet van invloed is op de inhoud van het afgelegde tentamen. Anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, biedt artikel 5, derde lid, van de Regeling geen grondslag om deze gedraging desondanks als fraude aan te merken. Dat artikellid regelt immers welke sanctie kan worden opgelegd indien het gaat om een gedraging die niet wordt gedekt door het eerste en het tweede lid van artikel 5 van de Regeling. Dit laat onverlet dat artikel 5 alleen kan worden toegepast indien sprake is van fraude, zoals bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de Regeling.
Gelet hierop is het beroep bij het College gegrond. De beslissing van verweerder moet worden vernietigd.
2.5. Gelet op wat onder 2.4. is overwogen zal het College het bij verweerder ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie Geneeskunde van 3 februari 2017 vernietigen en krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder. Dit betekent dat verweerder geen nieuwe beslissing hoeft te nemen en dat de examencommissie Geneeskunde een nieuwe beslissing moet nemen over de geldigheid van het tentamen. Daarbij mag de examencommissie betrekken dat de door appellante overgelegde printscreen is bewerkt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 februari 2017 heeft de examencommissie Geneeskunde het door appellante op 10 januari 2017 ingeleverde hertentamen voor het vak Voortplanting en Ontwikkeling, wegens het plegen van fraude bij de inschrijving voor dat tentamen, ongeldig verklaard en appellante doorverwezen naar de commissie Professioneel Gedrag.

Bij beslissing van 29 juni 2017 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 november 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. Van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M. Kaptein verschenen.

2. Overwegingen

Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA

2.1. Volgens artikel 1, eerste lid, van de Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA (hierna: de Regeling) wordt onder fraude en plagiaat verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.

Volgens artikel 5, eerste lid, volgt, bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, tweede lid onder a en b ongeldig verklaring van het ingeleverde tentamen en uitsluiting van deelname aan de eerstkomende en eventueel tweede tentamengelegenheid van het desbetreffende vak.

Volgens artikel 5, tweede lid, volgt, bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, tweede lid onder c tot en met f ongeldig verklaring van het werk dat tot stand is gekomen met behulp van fraude en volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 12 maanden. Bij ernstige fraude kan het college van bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving van de betrokkene definitief beëindigen.

Volgens artikel 5, derde lid, kan de examencommissie, bij gedragingen waarin de Regeling niet voorziet, afhankelijk van de ernst van de gepleegde fraude een sanctie opleggen inhoudende ongeldig verklaring van het ingeleverde tentamen, uitsluiting van het desbetreffende tentamen voor ten hoogste 12 maanden, dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van ten hoogste 12 maanden. Ook kan bij ernstige fraude het college van bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving van de betrokkene definitief beëindigen.

Aanleiding

2.2. Appellante stelt dat zij zich op 8 december 2016 op voorgeschreven wijze heeft ingeschreven voor het hertentamen Voortplanting en Ontwikkeling (hierna: het hertentamen). Ter staving hiervan heeft zij een printscreen overgelegd van, naar zij stelt, een e-mail (hierna: de e-mail) waarin die inschrijving is bevestigd (hierna: de printscreen).

In de beslissing van 29 juni 2017, waarin de beslissing van 3 februari 2017 in stand is gelaten, heeft verweerder de examencommissie gevolgd in haar standpunt dat de door appellante gestelde inschrijving niet heeft plaatsgevonden en dat de printscreen door appellante is bewerkt. Hieraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de tekst op de printscreen verschilt van de tekst uit de bevestigingsmail die op 18 december 2016 aan een medestudent is verzonden. Voorts heeft verweerder overwogen dat van de inschrijving en de e-mail geen sporen te vinden zijn in het digitale systeem, terwijl

deze sporen er wel zouden moeten zijn als de inschrijving daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden. De examencommissie heeft zich volgens verweerder terecht op het standpunt gesteld dat appellante met de bewerking van de printscreen fraude heeft gepleegd. De hieraan door de examencommissie verbonden consequentie, namelijk ongeldigverklaring van het door appellante afgelegde tentamen en doorverwijzing naar de commissie Professioneel Gedrag, is niet onevenredig, aldus verweerder.

Gronden

2.3. Volgens appellante heeft verweerder niet onderkend dat onvoldoende bewijs bestaat dat zij de printscreen heeft bewerkt. Van haar wordt ten onrechte verwacht dat zij een verklaring geeft voor het door de examencommissie geconstateerde tekstuele verschil. Dat verschil is bovendien slechts gering, en - in aanmerking genomen dat het digitale systeem op de dag van de inschrijving met problemen kampte - onvoldoende om het ernstige verwijt van fraude te rechtvaardigen. Verweerder heeft niet onderkend dat ook uit de door de examencommissie overgelegde overzichten van alle inschrijvingen van appellante en alle aan haar verzonden e-mails (hierna: de overzichten), die een medewerker van Lokaal Functioneel Beheer SIS heeft voorzien van een toelichting, niet kan worden afgeleid dat sprake is van fraude. Dat de inschrijving en de e-mail niet voorkomen in die overzichten zegt volgens appellante immers, anders dan verweerder stelt, niets. Die overzichten zijn immers niet compleet, aangezien daarin ook geen melding wordt gemaakt van inschrijvingen en e-mails waarvan het bestaan niet wordt betwist, aldus appellante.

Oordeel van het College

2.3.1. Het College stelt vast dat op de printscreen onder ‘Vak’ staat: ‘Voortplanting en Ontwikkeling’, en dat daarop onder ‘Studiegidsnummer’ staat ‘4002B6209Y’. Dit wijkt af van de door verweerder overgelegde bevestigingsmail aan de medestudent van 18 december 2016, waarin onder ‘Vak’ staat: ‘Voortplanting & Ontwikkeling TST’, en waarin onder ‘Studiegidsnummer’ staat ‘4002B6209T’. Het College stelt verder vast dat in de toelichting op de overzichten is vermeld dat het technisch onmogelijk is om een tentamenaanmelding te verrichten onder voormeld nummer ‘4002B6209Y’, aangezien aanmelding geschiedt door het kiezen van een van de opties uit een keuzemenu, en dat nummer daarin niet voorkomt. Het College ziet, mede gelet op het feit dat deze toelichting wordt onderschreven door onder meer een medewerker van Centraal Functioneel Beheer SIS, en in aanmerking genomen dat appellante ook niet heeft betwist dat de aanmelding niet op een andere wijze dan vorenomschreven kan geschieden, geen aanleiding om te twijfelen aan deze toelichting. Appellante heeft haar stelling dat het digitale systeem onder meer op de dag van de inschrijving kampte met problemen onderbouwd met een aanzienlijk aantal verklaringen van medestudenten. In aanmerking genomen dat die verklaringen geen melding maken van de ontvangst van eenzelfde e-mail die zij stelt te hebben ontvangen, dan wel van andere gevallen waarin studenten bevestigingsmails hebben ontvangen die tekstueel van elkaar verschilden, ziet het College aan deze verklaringen niet die betekenis toekomen die appellante daaraan toekent. Hierbij komt dat de door appellante gestelde inschrijving voor het hertentamen niet voorkomt in de overzichten. Het College ziet geen reden om te twijfelen aan de volledigheid van de overzichten. Dat de aanmelding voor het vak Cardiovasculaire aandoeningen T daarop niet voorkomt, vormt hiertoe, anders dan appellante betoogt, geen aanleiding, nu die aanmelding heeft plaatsgevonden buiten het tijdvak waarop de overzichten zien, namelijk op 10 februari 2017. De op 20 december 2016 om 2:33 uur verzonden e-mail waarin het resultaat voor het vak Forensische Geneeskunde is meegedeeld, komt, anders dan appellante stelt, wel voor op de overzichten, zodat ook in zoverre geen reden bestaat om te twijfelen aan de volledigheid van de overzichten.

Het College is, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de printscreen is bewerkt en dat geen inschrijving voor het hertentamen heeft plaatsgevonden.

Ter zitting bij het College heeft appellante nog gesteld dat zij niet alleen beschikt over een printscreen van de e-mail, maar dat zij ook de betrokken e-mail nog kan overleggen. Het College gaat hieraan voorbij, nu appellante deze stelling eerder had moeten aanvoeren en deze stelling verder haaks staat op het van meet af aan en consequent door appellante gestelde, namelijk dat zij de ontvangst van de e-mail uitsluitend kon bewijzen met de printscreen omdat zij de e-mail had weggegooid.

Het betoog faalt.

2.4. Hoewel appellant met deze gedraging blijk heeft gegeven van gedrag dat een doorverwijzing naar de Commissie Professioneel Gedrag rechtvaardigt, laat dit onverlet dat de examencommissie en verweerder de gedragingen van appellante ten onrechte hebben aangemerkt als fraude in de zin van artikel 1, eerste lid, van de Frauderegeling. Daarvoor is immers vereist dat de verweten gedraging het geheel of gedeeltelijk onmogelijk heeft gemaakt om een juist oordeel over de kennis, het inzicht of de vaardigheden van appellante te geven. In het geval van appellante doet zich dat niet voor, nu haar gedraging uitsluitend een inschrijving voor een tentamen betreft en niet van invloed is op de inhoud van het afgelegde tentamen. Anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, biedt artikel 5, derde lid, van de Regeling geen grondslag om deze gedraging desondanks als fraude aan te merken. Dat artikellid regelt immers welke sanctie kan worden opgelegd indien het gaat om een gedraging die niet wordt gedekt door het eerste en het tweede lid van artikel 5 van de Regeling. Dit laat onverlet dat artikel 5 alleen kan worden toegepast indien sprake is van fraude, zoals bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de Regeling.

Gelet hierop is het beroep bij het College gegrond. De beslissing van verweerder moet worden vernietigd.

2.5. Gelet op wat onder 2.4. is overwogen zal het College het bij verweerder ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie Geneeskunde van 3 februari 2017 vernietigen en krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder. Dit betekent dat verweerder geen nieuwe beslissing hoeft te nemen en dat de examencommissie Geneeskunde een nieuwe beslissing moet nemen over de geldigheid van het tentamen. Daarbij mag de examencommissie betrekken dat de door appellante overgelegde printscreen is bewerkt.

2.6 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 29 juni 2017;
III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Geneeskunde van 3 februari 2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 29 juni 2017;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellante in beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.503,00 (zegge: vijftienhonderddrie euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/126.5**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	13 februari 2018
Partijen	:	appellante en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	decentrale selectie dyslexie rangnummer selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte: Wgb: artikel 1, aanhef en onder a Wgb: artikel 2 Wgb: artikel 5b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De universiteit is een instelling die werkzaam is op het gebied van onderwijs als bedoeld in artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wgb. Het is de universiteit derhalve verboden bij het aanbieden van of verlenen van toegang tot goederen of diensten, waaronder begrepen het houden van een decentrale selectie als die waaraan appellante heeft deelgenomen, onderscheid te maken. Dyslexie, een leesstoornis, is een handicap als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Wgb. Niet in geschil is dat appellante dyslexie heeft. Evenmin is in geschil dat een persoon met dyslexie als gevolg van deze stoornis meer tijd nodig heeft bij het afleggen van schriftelijke toetsen dan een vergelijkbaar persoon zonder dyslexie. Op de decentrale selectie waaraan appellante heeft deelgenomen was het Reglement selectiecriteria en -procedure Geneeskunde Bachelor 2017 2018 van toepassing. Dit reglement bevat geen bepaling op grond waarvan deelnemers met dyslexie een voorziening, zoals extra tijd, wordt geboden bij het afleggen van de schriftelijke toetsen. In de bestreden beslissing en ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat er om praktische redenen één selectieprocedure is gevolgd die voor alle deelnemers gelijk is en dat de tijd die aan de deelnemers voor het afleggen van de schriftelijke toetsen wordt geboden ook voor deelnemers met dyslexie voldoende moet worden geacht. Naar het oordeel van het College is verweerder daarmee tekortgeschoten bij zijn verplichting om voor de deelnemers met dyslexie doeltreffende aanpassingen te verrichten als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wgb. Het bieden van een ruimere tijd voor alle deelnemers kan niet als een doeltreffende aanpassing worden aangemerkt. Deelnemers met dyslexie worden door het bieden van ruimere tijd aan alle deelnemers immers niet gecompenseerd in het nadeel dat zij door hun stoornis hebben ten opzichte van de deelnemers zonder dyslexie. Daarmee is een zuivere vergelijking van de competenties van de deelnemers met en zonder dyslexie niet mogelijk. Het bieden van extra tijd aan alleen de deelnemers met dyslexie, zou wel een doeltreffende aanpassing kunnen zijn geweest. De enkele omstandigheid dat het voor verweerder praktisch was om een voor alle deelnemers gelijke selectieprocedure te volgen, betekent voorts niet dat het verrichten van een doeltreffende aanpassing, zoals het bieden van extra tijd aan alleen de deelnemers met dyslexie, onevenredig belastend is. Verweerder heeft derhalve indirect onderscheid gemaakt als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Wgb en daarmee

gehandeld in strijd met het in artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wgb neergelegde verbod.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2017 is appellante het rangnummer 592 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 28 juni 2017 (hierna de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 september 2017, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde. Er waren 410 opleidingsplaatsen beschikbaar. Appellante is bij de beslissing van 15 april 2017 het rangnummer 592 toegekend. Hiertegen heeft appellante bezwaar gemaakt, omdat zij dyslexie heeft, bij de selectie geen extra voorziening voor deelnemers met dyslexie is geboden en zij derhalve geen eerlijke kans heeft gekregen. Verweerder heeft het bezwaar bij de bestreden beslissing onder verwijzing naar een advies van de Geschillenadviescommissie ongegrond verklaard.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat selectiedeelnemers met dyslexie geen eerlijke kans hebben gekregen. De selectie bestond onder meer uit het afleggen van een aantal schriftelijke toetsen. Iedere deelnemer kreeg 90 minuten per toets. Omdat personen met dyslexie 15% meer tijd nodig hebben om een schriftelijke toets af te leggen, waren de deelnemers zonder dyslexie bevoordeeld, aldus appellante. Volgens haar is dit in strijd met de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (hierna: de Wgb).

2.3. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder a, van de Wgb wordt in deze wet onder onderscheid verstaan: direct en indirect onderscheid, alsmede de opdracht daartoe.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder c, wordt in deze wet onder indirect onderscheid verstaan: indien een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen met een handicap of chronische ziekte in vergelijking met andere personen bijzonder treft.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, houdt het verbod van onderscheid mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen.

Ingevolge artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, is onderscheid verboden bij het aanbieden van

of verlenen van toegang tot goederen of diensten indien dit geschiedt door instellingen die werkzaam zijn op het gebied van onderwijs.

2.4. De universiteit is een instelling die werkzaam is op het gebied van onderwijs als bedoeld in artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wgb. Het is de universiteit derhalve verboden bij het aanbieden van of verlenen van toegang tot goederen of diensten, waaronder begrepen het houden van een decentrale selectie als die waaraan appellante heeft deelgenomen, onderscheid te maken.

Dyslexie, een leesstoornis, is een handicap als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Wgb. Niet in geschil is dat appellante dyslexie heeft. Evenmin is in geschil dat een persoon met dyslexie als gevolg van deze stoornis meer tijd nodig heeft bij het afleggen van schriftelijke toetsen dan een vergelijkbaar persoon zonder dyslexie.

Op de decentrale selectie waaraan appellante heeft deelgenomen was het Reglement selectiecriteria en -procedure Geneeskunde Bachelor 2017-2018 van toepassing. Dit reglement bevat geen bepaling op grond waarvan deelnemers met dyslexie een voorziening, zoals extra tijd, wordt geboden bij het afleggen van de schriftelijke toetsen. In de bestreden beslissing en ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat er om praktische redenen één selectieprocedure is gevolgd die voor alle deelnemers gelijk is en dat de tijd die aan de deelnemers voor het afleggen van de schriftelijke toetsen wordt geboden ook voor deelnemers met dyslexie voldoende moet worden geacht. Naar het oordeel van het College is verweerder daarmee tekortgeschoten bij zijn verplichting om voor de deelnemers met dyslexie doeltreffende aanpassingen te verrichten als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wgb. Het bieden van een ruimere tijd voor alle deelnemers kan niet als een doeltreffende aanpassing worden aangemerkt. Deelnemers met dyslexie worden door het bieden van ruimere tijd aan alle deelnemers immers niet gecompenseerd in het nadeel dat zij door hun stoornis hebben ten opzichte van de deelnemers zonder dyslexie. Daarmee is een zuivere vergelijking van de competenties van de deelnemers met en zonder dyslexie niet mogelijk. Het bieden van extra tijd aan alleen de deelnemers met dyslexie, zou wel een doeltreffende aanpassing kunnen zijn geweest. De enkele omstandigheid dat het voor verweerder praktisch was om een voor alle deelnemers gelijke selectieprocedure te volgen, betekent voorts niet dat het verrichten van een doeltreffende aanpassing, zoals het bieden van extra tijd aan alleen de deelnemers met dyslexie, onevenredig belastend is. Verweerder heeft derhalve indirect onderscheid gemaakt als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Wgb en daarmee gehandeld in strijd met het in artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wgb neergelegde verbod.

Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wgb. Verweerder moet een nieuwe beslissing op het gemaakte bezwaar nemen. In de nieuw te nemen beslissing moet verweerder ingaan op de gevolgen die deze uitspraak voor appellante moet hebben.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 28 juni 2017;
III. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/133**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Drop
Datum uitspraak	:	22 februari 2018
Partijen	:	Appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	adviescommissie beroepsuitoefening coschappen inschrijving iudicium abeundi onprofessionele gedrag patiëntcontact patiëntveiligheid Protocol Iudicium Abeundi van de Nederlandse Federatie van Universitair Medische Centra (NFU) Studieresultaten wetsgeschiedenis
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42a Wet BIG: artikel 47
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Het oordeel van het College - *De reikwijdte van de bevoegdheid* 2.4. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.42a van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p.25 e.v.), dat op 1 september 2010 in werking is getreden, volgt dat de in deze bepaling neergelegde bevoegdheid zich richt op gevallen waarin personen door hun gedragingen een bedreiging vormen voor anderen, zoals medestudenten, docenten maar ook voor degenen die op een andere manier deel uitmaken van het onderwijs. De situatie zal zich, aldus voormelde totstandkomingsgeschiedenis, met name voordoen bij de praktijkoefeningen (stages, practica of coschappen) die voorbereiden op de beroepsuitoefening. Van belang is dat het gaat om gedragingen en uitlatingen die in de context van het beroep of de praktijkoefening ontoelaatbaar zijn. Het onvoldoende functioneren op een bepaald gebied of handeling, bijvoorbeeld in de collegiale omgang of professioneel gedrag, is op zich niet voldoende voor een iudicium abeundi. Dit zal in het kader van het reguliere onderwijsprogramma aan de orde (moeten) komen en in dat verband kunnen worden beoordeeld. Als dit wordt getoetst in een bepaald studieonderdeel zal de student dat studieonderdeel niet met een voldoende afsluiten en - als sprake is van een verplicht onderdeel - de opleiding niet kunnen afronden. Evenmin kan het iudicium abeundi worden ingezet om studenten met onvoldoende studieresultaten of inzet uit te schrijven. Voor het verwijderen vanwege onvoldoende studieresultaten - en onvoldoende inzet voor de opleiding zal zich eveneens uiten in onvoldoende studieresultaten - bestaat de mogelijkheid van een bindend afwijzend studieadvies, aldus de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.42a van de WHW. 2.4.1. Gelet op de bedoeling van de wetgever stelt appellante op zichzelf terecht dat onvoldoende studieresultaten en een langzame voortgang van de opleiding niet als zelfstandige gronden aan de toepassing van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid ten grondslag kunnen worden gelegd. Daarvoor is deze bevoegdheid niet bedoeld. Dit neemt evenwel niet weg dat het gelet op

die bepaling aan verweerder is om een beoordeling te geven over de ongeschiktheid van een student voor de opleiding in relatie tot de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de gevolgde opleiding opleidt. Bij deze beoordeling, waarbij hij zich ook moet laten adviseren, heeft verweerder beoordelingsruimte. Hierbij zal verweerder bovendien een belangenafweging moeten maken.
2.4.2. Het College zal hierna beoordelen of verweerder in het licht van de door hem aan de besluitvorming ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden en de daartegen door appellante aangevoerde beroepsgronden, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken en die bevoegdheid op een juiste wijze heeft toegepast. Het College zal in dit kader eerst onderzoeken of verweerder ten onrechte feiten en omstandigheden aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd die voor de inwerkingtreding van artikel 7.42a van de WHW hebben plaatsgevonden.

- *De bij de beoordeling te betrekken feiten en omstandigheden*

2.5. Zoals hiervoor is overwogen, heeft verweerder beoordelingsruimte bij de beoordeling van de ongeschiktheid van een student als bedoeld in artikel 7.42a van de WHW. Verweerder heeft zijn besluitvorming daaromtrent gebaseerd op het verzoek van de examencommissie, de daaraan ten grondslag liggende notitie en het advies van de adviescommissie. Uit de notitie van de examencommissie volgt dat zij haar verzoek heeft gegrond op gebeurtenissen die een periode van 14 jaar bestrijken. Daarbij hebben enkele gebeurtenissen zich vóór de inwerkingtreding van artikel 7.42a van de WHW voorgedaan, maar het verzoek van de examencommissie is niet alleen op gebeurtenissen en incidenten gebaseerd die zich vóór de inwerkingtreding hebben voorgedaan. Niet valt in te zien dat verweerder, die zich een beeld heeft gevormd over de ongeschiktheid van de student in het kader van het verzoek om toepassing van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid, bij zijn beoordeling niet ook gedragingen heeft mogen betrekken die voor de inwerkingtreding van voormeld artikel hebben plaatsgevonden. Die gedragingen, ook al liggen ze in het verleden, kunnen relevant zijn voor en bijdragen aan het oordeel over de ongeschiktheid van een student en laten een zekere bestendigheid in gedrag zien. Het betoog van appellante faalt in zoverre.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 januari 2017 heeft verweerder appellante de inschrijving aan de Vrije Universiteit als student geneeskunde geweigerd.

Bij beslissing van 3 juli 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 november 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. R. Brouwer, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, mr. A.E.M. Boogerman, prof. T. Rustemeyer, prof. dr. A.J.L.M. van Balkom en dr. H.E.M. Daelmans, allen werkzaam bij de Vrije Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

2.1. Artikel 7.42a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan in bijzondere gevallen na advies van de examencommissie, de decaan of een met de decaan vergelijkbaar orgaan binnen de instelling en na zorgvuldige afweging van de betrokken belangen de inschrijving van een student voor een opleiding beëindigen dan wel weigeren, als die student door zijn gedragingen of uitlatingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt, dan wel voor de praktische voorbereiding op de beroepsuitoefening.
[…].”

2.1.1. In het Protocol Iudicium Abeundi van de Nederlandse Federatie van Universitair Medische Centra (NFU) is het volgende opgenomen:
“Dit Protocol Iudicium Abeundi dient als (procedureel) hulpmiddel bij de advisering c.q. de voorbereiding van de besluitvorming door het college van bestuur met betrekking tot het beëindigen van, of het weigeren van het verzoek tot, inschrijving als student of als extraneus (= iudicium abeundi) binnen de Bachelor- en de Masteropleiding van de faculteiten geneeskunde, tandheelkunde en diergeneeskunde.
[…].
Het IA is voorbehouden aan zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij in de regel sprake is van een ‘gevaarzettingssituatie’, bijvoorbeeld een directe of indirecte ernstige bedreiging van de patiëntveiligheid. Voor het IA kan aangesloten worden bij de definitie van laakbaar gedrag in artikel 47 Wet Beroepen Individuele Gezondheidszorg (Wet BIG) dat kan leiden tot tuchtrechtelijke sancties.
[…].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellante is in 1996 via een NT2-examen en een colloquium doctum toegelaten tot de opleiding geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Zij heeft haar doctoraal eind 2002 gehaald en is vervolgens gestart met de fase van de coschappen.

2.2.1. De examencommissie heeft verweerder, onder verwijzing naar het protocol, op 7 november 2016 verzocht appellante de inschrijving tot de opleiding geneeskunde op grond van artikel 7.42a van de WHW te weigeren. Volgens de examencommissie brengt appellante met haar onprofessionele gedrag de patiëntveiligheid in gevaar. Aan dat verzoek heeft de examencommissie een notitie ten grondslag gelegd, waarin zij uitvoerig ingaat op het verloop van de opleiding en waarin zij ingaat op een aantal incidenten die zich tijdens die opleiding hebben voorgedaan. De examencommissie heeft in deze notitie een tiental voorbeelden van, naar haar opvatting, onprofessioneel gedrag weergegeven en deze gestaafd met

dossierstukken. Daarnaast heeft de examencommissie haar verzoek gebaseerd op een achttal voorbeelden, ook gestaafd met dossierstukken, waarin stages voortijdig zijn afgebroken. Deze voorbeelden beslaan, aldus de examencommissie, een periode van 14 jaar, waarin appellante bij herhaling onprofessioneel gedrag heeft vertoond. Daarnaast heeft de examencommissie zich in deze notitie op het standpunt gesteld dat bij appellante meer speelt dan de situatie waarin een student chronisch onder de maat presteert. De examencommissie heeft in dat verband gewezen op voormelde voorbeelden van onprofessioneel gedrag en aangegeven dat in een aantal gevallen sprake is van zeer ernstig en laakbaar gedrag. Ook heeft zij gewezen op het feit dat meerdere stages voortijdig zijn afgebroken door de opleiders. Volgens een aantal opleiders kon de patiëntveiligheid niet langer worden gewaarborgd. In de notitie heeft de examencommissie melding gemaakt van de inspanningen die zij heeft verricht om appellante te begeleiden bij haar opleiding. Het ontbreekt appellante volgens de examencommissie echter volledig aan leerbaarheid op het gebied van professioneel gedrag. Zij heeft appellante in dat kader meermaals voorgehouden haar studiekeuze te heroverwegen. Volgens de examencommissie is appellante ongeschikt in relatie tot de toekomstige beroepsuitoefening, vanwege het volstrekt onvoldoende kennisniveau en het onvermogen de ernst van situaties in te schatten, haar onprofessionele gedrag, het ontbreken van communicatieve vaardigheden en reflectievermogen. Door visusproblemen en taalproblemen bestaat bij patiëntcontact het risico op een situatie van gevaarzetting, aldus de examencommissie in voormelde notitie.

2.2.2. Verweerder heeft voormeld verzoek van de examencommissie, nadat een adviescommissie zich over de zaak heeft gebogen, overgenomen en appellante de toekomstige inschrijving als student geneeskunde bij beslissing van 26 januari 2017 geweigerd.

2.2.3. Bij de beslissing op bezwaar van 3 juli 2017 heeft verweerder zijn beslissing van 26 januari 2017 gehandhaafd. Hij heeft daarbij het advies van de geschillenadviescommissie gevolgd en overwogen dat bij appellante een gedragspatroon bestaat dat wordt gekenmerkt door het stelselmatig tekortschieten in het toepassen van kennis, vaardigheden, reflectie, professioneel gedrag, omgang met patiënten en samenwerking. Ook hebben opleiders, zo heeft verweerder overwogen, herhaaldelijk moeten ingrijpen om te voorkomen dat de patiëntveiligheid in gevaar zou komen. Bij zijn beoordeling heeft verweerder ook meegewogen dat appellante voldoende in de gelegenheid is gesteld haar kennis bij te spijkeren en aan de eisen te voldoen en dat zij zorgvuldig is begeleid. Verweerder heeft appellante bovendien de incidenten die zich hebben voorgedaan tijdens de Semi-arts stage, de stage waarbij de student min of meer zelfstandig zou moeten kunnen functioneren (hierna: SAS), zwaar aangerekend.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met voormelde beslissing van verweerder. Volgens appellante heeft verweerder de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid op een onjuiste wijze gebruikt, door daaraan een ruimere toepassing te geven dan de bedoeling van de wetgever is. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is deze bevoegdheid namelijk voorbehouden tot zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarbij in de regel een gevaarzettingssituatie bestaat, bijvoorbeeld bij een directe of indirecte ernstige bedreiging van de patiëntveiligheid. Volgens appellante ligt in het advies van de examencommissie van 7 november 2016 de nadruk echter op de lange duur van haar studie en op haar leercurve. Daarmee wordt, zo betoogt appellante, het vermeende gebrek aan studievoortgang onder de patiëntveiligheid geschaard, teneinde toepassing te kunnen geven aan de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid. De patiëntveiligheid is echter niet in geding geweest, althans niet anders dan gebruikelijk in een leeromgeving. Ook heeft verweerder ten onrechte feiten en omstandigheden aan de besluitvorming ten grondslag gelegd die zich vóór de invoering van artikel 7.42a van de WHW hebben afgespeeld. Voor het standpunt van verweerder dat bij appellante een zeker gedragspatroon is te ontwaren, bestaat geen enkele grond. De werkelijke problematiek, namelijk dat haar gedrag niet zou veranderen en dat zij onvoldoende in staat zou zijn om van fouten te leren, biedt hoe dan ook geen grondslag voor toepassing van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid. Wat haar studievoortgang betreft, wijst appellante erop dat weliswaar enkele stages zijn afgebroken of met een onvoldoende zijn beoordeeld, maar dat zij ook coschappen en stages wel zonder herkansing heeft afgerond en dat zij

bovendien een lange periode heeft moeten wachten op nieuwe coschappen en stages. Appellante betoogt ten slotte dat haar belang ten onrechte niet van doorslaggevend gewicht is geacht. Zij hoeft alleen nog de SAS af te ronden om haar opleiding te voltooien. Verder dient volgens appellante zwaar te wegen dat de examencommissie eerder, hoewel zij daartoe gelegenheid had, geen aanleiding heeft gezien verweerder te adviseren van zijn bevoegdheid gebruik te maken.

Het oordeel van het College

- *De reikwijdte van de bevoegdheid*

2.4. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.42a van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p.25 e.v.), dat op 1 september 2010 in werking is getreden, volgt dat de in deze bepaling neergelegde bevoegdheid zich richt op gevallen waarin personen door hun gedragingen een bedreiging vormen voor anderen, zoals medestudenten, docenten maar ook voor degenen die op een andere manier deel uitmaken van het onderwijs. De situatie zal zich, aldus voormelde totstandkomingsgeschiedenis, met name voordoen bij de praktijkoefeningen (stages, practica of coschappen) die voorbereiden op de beroepsuitoefening. Van belang is dat het gaat om gedragingen en uitlatingen die in de context van het beroep of de praktijkoefening ontoelaatbaar zijn. Het onvoldoende functioneren op een bepaald gebied of handeling, bijvoorbeeld in de collegiale omgang of professioneel gedrag, is op zich niet voldoende voor een iudicium abeundi. Dit zal in het kader van het reguliere onderwijsprogramma aan de orde (moeten) komen en in dat verband kunnen worden beoordeeld. Als dit wordt getoetst in een bepaald studieonderdeel zal de student dat studieonderdeel niet met een voldoende afsluiten en - als sprake is van een verplicht onderdeel - de opleiding niet kunnen afronden. Evenmin kan het iudicium abeundi worden ingezet om studenten met onvoldoende studieresultaten of inzet uit te schrijven. Voor het verwijderen vanwege onvoldoende studieresultaten - en onvoldoende inzet voor de opleiding zal zich eveneens uiten in onvoldoende studieresultaten - bestaat de mogelijkheid van een bindend afwijzend studieadvies, aldus de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.42a van de WHW.
2.4.1. Gelet op de bedoeling van de wetgever stelt appellante op zichzelf terecht dat onvoldoende studieresultaten en een langzame voortgang van de opleiding niet als zelfstandige gronden aan de toepassing van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid ten grondslag kunnen worden gelegd. Daarvoor is deze bevoegdheid niet bedoeld. Dit neemt evenwel niet weg dat het gelet op die bepaling aan verweerder is om een beoordeling te geven over de ongeschiktheid van een student voor de opleiding in relatie tot de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de gevolgde opleiding opleidt. Bij deze beoordeling, waarbij hij zich ook moet laten adviseren, heeft verweerder beoordelingsruimte. Hierbij zal verweerder bovendien een belangenafweging moeten maken.

2.4.2. Het College zal hierna beoordelen of verweerder in het licht van de door hem aan de besluitvorming ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden en de daartegen door appellante aangevoerde beroepsgronden, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken en die bevoegdheid op een juiste wijze heeft toegepast. Het College zal in dit kader eerst onderzoeken of verweerder ten onrechte feiten en omstandigheden aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd die voor de inwerkingtreding van artikel 7.42a van de WHW hebben plaatsgevonden.

- *De bij de beoordeling te betrekken feiten en omstandigheden*

2.5. Zoals hiervoor is overwogen, heeft verweerder beoordelingsruimte bij de beoordeling van de ongeschiktheid van een student als bedoeld in artikel 7.42a van de WHW. Verweerder heeft zijn besluitvorming daaromtrent gebaseerd op het verzoek van de examencommissie, de daaraan ten grondslag liggende notitie en het advies van de adviescommissie. Uit de notitie van de examencommissie volgt dat zij haar verzoek heeft gegrond op gebeurtenissen die een periode van 14 jaar bestrijken. Daarbij hebben enkele gebeurtenissen zich vóór de inwerkingtreding van artikel 7.42a van de WHW voorgedaan, maar het verzoek van de examencommissie is niet alleen op gebeurtenissen en incidenten gebaseerd die zich vóór de inwerkingtreding hebben voorgedaan. Niet valt in te zien dat verweerder, die zich een beeld heeft gevormd over de ongeschiktheid van de student in het kader van het verzoek om toepassing van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid, bij zijn beoordeling niet ook gedragingen heeft mogen betrekken die voor de inwerkingtreding van voormeld artikel hebben plaatsgevonden. Die gedragingen, ook al liggen ze in het verleden, kunnen relevant zijn voor en bijdragen aan het oordeel over de ongeschiktheid van een student en laten een zekere bestendigheid in gedrag zien.

Het betoog van appellante faalt in zoverre.

- *De beslissing van 3 juli 2017*

2.6. Verweerder heeft uit het samenstel van gebeurtenissen, de visie van de examencommissie, neergelegd in de notitie en de aan die notitie ten grondslag liggende dossierstukken, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik kunnen maken. Verweerder heeft, anders dan appellante betoogt, aannemelijk gemaakt dat het in de situatie van appellante niet gaat om het chronisch onder de maat presteren, maar om de situatie waarin appellante door haar gedragingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door haar gevolgde opleiding haar opleidt. In dit verband heeft verweerder terecht belang gehecht aan het gegeven dat verschillende opleiders, reeds van aanvang af, fundamentele zorgen hebben geuit over appellante en dat zij vonden dat appellante geen arts zou moeten worden. Ook heeft verweerder zwaar mogen laten wegen dat meerdere stages zijn afgebroken, omdat de opleiders niet het vertrouwen hadden dat de patiëntveiligheid kon worden gewaarborgd. Verweerder heeft bij zijn beoordeling ook de al na vier weken afgebroken SAS mogen betrekken en het feit dat ook de tweede SAS, waarbij appellante een herkansing is gegund, voortijdig is afgebroken. Onder de dossierstukken bevindt zich wat het afbreken van de tweede SAS betreft een uitgebreid gespreksverslag en een verklaring van de artsen van de desbetreffende huisartsenpraktijk. Daarin hebben de opleiders onder andere verklaard dat appellante een patiënte onnodig had verwond en dat moest worden ingegrepen, dat zij een autoritaire toon naar patiënten aanslaat en dat zij patiënten uit de wachtkamer haalde en vertelde dat zij de dokter was. Ook volgt uit voormeld verslag dat zij in strijd met de regels bevindingen van een niet door haar uitgevoerd lichamelijk onderzoek heeft opgeschreven alsof zij dat onderzoek zelf had uitgevoerd en dat zij daarbij in strijd met de afspraak zelfstandig en in gebrekkig Nederlands een verwijsbrief naar de uroloog heeft verzonden. De arts heeft die brief teruggehaald. Verder volgt uit het gespreksverslag dat appellante een patiënt, zonder overleg met de arts, heeft geadviseerd te stoppen met medicijnen, terwijl deze patiënt eerder een ander advies had gekregen. In het gespreksverslag zijn bovendien andere incidenten beschreven, die verweerder bij zijn besluitvorming heeft mogen betrekken. Ook heeft verweerder bij zijn besluitvorming betrokken dat de examencommissie appellante in het verleden heeft geschorst, omdat zij tegen de regels een recept voor zichzelf heeft uitgeschreven en een kind heeft geprikt zonder supervisie, hetgeen volgens de examencommissie een aan artsen voorbehouden handeling is en een overtreding van de Wet beroepen op de individuele gezondheidszorg oplevert.

Gelet op alle uitgebreid gedocumenteerde feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang bezien, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante met haar gedragingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door haar gevolgde opleiding haar opleidt en is verweerder daarbij het door hem bij de toepassing van artikel 7.42a van de WHW in acht te nemen toetsingskader niet te buiten gegaan. Naar het oordeel van het College heeft verweerder bovendien het belang van appellante zorgvuldig gewogen en dat belang niet

doorslaggevend hoeven achten. Verweerder heeft bij die afweging mogen betrekken dat appellante begeleiding is aangeboden in de vorm van een taal- en cultuurtraject, begeleiding door studieadviseurs en door de coördinator professioneel gedrag en dat haar gespecialiseerde begeleiding is aangeboden.

De uitgebreide brief, waarin appellante haar visie op de gebeurtenissen aan het College kenbaar heeft gemaakt, leiden, gelet op voormelde overwegingen, niet tot een ander oordeel.

Slotsom

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/134**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Drop
Datum uitspraak	:	23 februari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingskader eindbeoordeling kennen en kunnen professioneel gedrag schikkingsprocedure tussenbeoordeling verhinderdata versnelde behandeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Handleiding toetsing ‘Masteropleiding Geneeskunde VUmc-compas ’08 studiejaar 2016-2017
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Uit de dossierstukken leidt het College het volgende af. Op 18 april 2017 heeft het schikkingsgesprek tussen de examencommissie, de examinator en appellant plaatsgevonden en zijn nadere afspraken over verstrekking van informatie gemaakt De verstrekking van die informatie diende uiterlijk 1 mei 2017 te geschieden Het is het College, niet gebleken dat de procedure, zoals appellant lijkt te stellen wat betreft de totstandkoming van de schikking onzorgvuldig is verlopen. De examencommissie heeft verweerder op 2 mei 2017 verzocht om uitstel voor het indienen van een verweerschrift, omdat toen nog niet duidelijk was of partijen een schikking hadden bereikt. Verweerder heeft dat verzoek ingewilligd en twee weken uitstel verleend. Daarop heeft de gemachtigde van appellant gereageerd bij e-mail van 2 mei 2017 met het verzoek alvast een hoorzitting te plannen, waarbij de voorkeur, aldus voormelde e-mail, uitging naar een zitting in de maand mei in verband met verhinderdata. Die verhinderdata heeft de gemachtigde niet nader geconcretiseerd. Vervolgens heeft de examencommissie bij e-mail van 10 mei 2017 het verweerschrift ingezonden, waarbij zij concrete verhinderdata met reden van verhindering heeft vermeld. Bij e-mail van 18 mei 2017 heeft verweerder partijen uitgenodigd voor een hoorzitting op 8 juni 2017. Daarop heeft gemachtigde van appellant bij e-mail van 24 mei 2017 ongemotiveerd vermeld, verhinderd te zijn voor die datum en heeft hij verzocht om een andere datum. Gemachtigde heeft bovendien ongemotiveerd gesteld tot en met week 26 verhinderd te zijn. Verweerder heeft vervolgens beslist de hoorzitting doorgang te laten vinden, omdat niet eerder concrete verhinderdata waren opgegeven. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, gelet op het verloop van de procedure, het feit dat de gemachtigde ongemotiveerd heeft gesteld niet te kunnen verschijnen en het feit dat hij eerst op 24 mei 2017 met concrete verhinderdata is gekomen, waarbij de reden van verhindering niet is gemotiveerd, niet onzorgvuldig gehandeld. Anders dan appellant lijkt te betogen, valt uit de mededeling dat de voorkeur uitgaat naar een hoorzitting in de maand mei, niet op te maken dat de gemachtigde daarna een gehele maand afwezig zou zijn en dat hij zich niet zou kunnen laten vervangen. Het College wijst in dit kader op de

uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:917.
[…]
2.5.3. De examinator baseert zijn eindbeoordeling, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, op input van de artsen in opleiding die de student hebben begeleid. Hij verzamelt daartoe de tussentijdse beoordelingen en aan de hand daarvan maakt hij een eindbeoordeling op, aldus de examinator. Hoewel de tussenbeoordeling van appellant tijdens het coschap Dermatologie voldoende was, hebben zich, aldus de toelichting van de examinator, in het tweede gedeelte van de coschap problemen voorgedaan wat betreft het professionele gedrag van appellant. Van de tekortkomingen in het professionele gedrag hebben drie artsen in opleiding gezamenlijk en buiten de gangbare procedure om, melding gemaakt aan de examinator. Deze tekortkomingen, zo heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht, hebben onder meer betrekking op de wijze waarop appellant zijn spreekuren inrichtte en op zijn onvermogen om met het patiëntvolgsysteem te werken. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de examinator deze melding bij zijn beoordeling mocht betrekken. De melding heeft, zoals verweerder terecht opmerkt en zoals volgt uit de handleiding, betrekking op het professionele gedrag van appellant en is daarmee relevant voor de eindbeoordeling. Hoewel een van de artsen in opleiding appellant niet heeft begeleid, is deze arts op de werkvloer wel bij appellant betrokken geweest. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de input van deze arts niet zou mogen meewegen in de eindbeoordeling. Het College ziet evenmin grond voor het oordeel dat de examinator had moeten twijfelen aan de juistheid van de melding. Wat het betoog van appellant betreft, dat de vermeende diefstal een rol bij de eindbeoordeling lijkt te hebben gespeeld, heeft verweerder opgemerkt dat dit incident is geschaard onder het “onvoldoende kunnen omgaan met anderen”. Volgens het eindbeoordelingsformulier heeft appellant voor dat onderdeel geen onvoldoende gescoord. Gelet hierop, acht het College het standpunt van verweerder dat de vermeende diefstal geen doorslaggevende rol heeft gespeeld bij de eindbeoordeling van het coschap, niet onjuist.
Het College komt tot de conclusie dat verweerder de vaststelling van het cijfer, voor zover ter beoordeling van het College, terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 maart 2017 heeft de examinator appellant een onvoldoende toegekend voor het coschap Dermatologie.

Bij beslissing van 30 juni 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 november 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder. zijn verschenen. Tevens waren aanwezig mr. A.E.M. Boogerman, prof. T. Rustemeyer, prof. dr. A.J.L.M. van Balkom en dr. H.E.M. Daelmans, allen werkzaam bij de Vrije Universiteit.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant heeft van 13 tot en met 24 maart 2017 het coschap Dermatologie gelopen. Na een voldoende voor de tussenbeoordeling, is na afloop van het coschap een eindbeoordeling opgemaakt door de examinator. Die eindbeoordeling resulteerde, bij beslissing van 24 maart 2017, in een onvoldoende.

2.2.1. Appellant heeft administratief beroep ingesteld tegen de beslissing van de examinator. Verweerder heeft dat beroep bij beslissing van 30 juni 2017 ongegrond verklaard. Volgens verweerder heeft de examinator aannemelijk gemaakt dat de artsen in opleiding, die spontaan feedback op het gedrag van appellant hadden gegeven, direct waren betrokken bij het coschap Dermatologie van appellant en heeft de examinator de melding van deze artsen dan ook terecht betrokken bij zijn eindbeoordeling. Verweerder heeft voorts geen aanleiding gezien de beslissing van de examinator te vernietigen.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing en heeft daarom beroep bij het College ingesteld.

Het geschil in beroep

- *Het schikkingsgesprek en het horen*

2.4. Appellant voert allereerst – samengevat weergegeven – aan dat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord. Hij betoogt dat hij heeft verzocht om versnelde behandeling en dat hij nadrukkelijk zijn voorkeur heeft uitgesproken voor een hoorzitting in mei. Daarop ontving hij geen reactie en verweerder is evenmin overgegaan tot het plannen van een hoorzitting. Vervolgens ontving hij het bericht dat de hoorzitting, zonder overleg en zonder rekening te houden met het verzoek om versnelde behandeling was ingepland op 8 juni 2017. Verder betoogt appellant dat hij zich, wat de schikkingsprocedure betreft, niet aan de indruk kan onttrekken dat uitvoerig overleg heeft plaatsgevonden tussen de examinator en de voorzitter van de examencommissie, terwijl onduidelijk is gebleven wat daarbij aan de orde is gesteld.

2.4.1. Uit de dossierstukken leidt het College het volgende af. Op 18 april 2017 heeft het schikkingsgesprek tussen de examencommissie, de examinator en appellant plaatsgevonden en zijn nadere afspraken over verstrekking van informatie gemaakt De verstrekking van die informatie diende uiterlijk 1 mei 2017 te geschieden Het is het College, niet gebleken dat de procedure, zoals appellant lijkt te stellen wat betreft de totstandkoming van de schikking onzorgvuldig is verlopen.

De examencommissie heeft verweerder op 2 mei 2017 verzocht om uitstel voor het indienen van een verweerschrift, omdat toen nog niet duidelijk was of partijen een schikking hadden bereikt. Verweerder heeft dat verzoek ingewilligd en twee weken uitstel verleend. Daarop heeft de gemachtigde van appellant

gereageerd bij e-mail van 2 mei 2017 met het verzoek alvast een hoorzitting te plannen, waarbij de voorkeur, aldus voormelde e-mail, uitging naar een zitting in de maand mei in verband met verhinderdata. Die verhinderdata heeft de gemachtigde niet nader geconcretiseerd. Vervolgens heeft de examencommissie bij e-mail van 10 mei 2017 het verweerschrift ingezonden, waarbij zij concrete verhinderdata met reden van verhindering heeft vermeld. Bij e-mail van 18 mei 2017 heeft verweerder partijen uitgenodigd voor een hoorzitting op 8 juni 2017. Daarop heeft gemachtigde van appellant bij e-mail van 24 mei 2017 ongemotiveerd vermeld, verhinderd te zijn voor die datum en heeft hij verzocht om een andere datum. Gemachtigde heeft bovendien ongemotiveerd gesteld tot en met week 26 verhinderd te zijn. Verweerder heeft vervolgens beslist de hoorzitting doorgang te laten vinden, omdat niet eerder concrete verhinderdata waren opgegeven.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder, gelet op het verloop van de procedure, het feit dat de gemachtigde ongemotiveerd heeft gesteld niet te kunnen verschijnen en het feit dat hij eerst op 24 mei 2017 met concrete verhinderdata is gekomen, waarbij de reden van verhindering niet is gemotiveerd, niet onzorgvuldig gehandeld. Anders dan appellant lijkt te betogen, valt uit de mededeling dat de voorkeur uitgaat naar een hoorzitting in de maand mei, niet op te maken dat de gemachtigde daarna een gehele maand afwezig zou zijn en dat hij zich niet zou kunnen laten vervangen. Het College wijst in dit kader op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:917.

- *De beslissing van 30 juni 2017*

2.5. Appellant betoogt vervolgens dat de beoordeling van het coschap volledig lijkt te zijn bepaald door een melding van drie artsen in opleiding. Volgens appellant heeft een dergelijke door derden rechtstreeks ter kennis van de examinator gebrachte melding echter geen plaats binnen het beoordelingskader van een coschap. Bovendien is hij tijdens het coschap niet begeleid door een van de artsen die de melding heeft gedaan. Daarbij is verder onduidelijk gebleven hoe zijn functioneren is beoordeeld en is de melding niet onderzocht op waarheidsgehalte en relevantie. Ook heeft hij tijdens het coschap overwegend positieve feedback ontvangen. De examencommissie hecht verder ten onrechte zwaar aan een incidentele melding van een vermeende diefstal. Volgens appellant lijkt de eindbeoordeling van de examinator dan ook ten onrechte voornamelijk ingegeven te zijn door deze verdenking. Bovendien is volgens appellant van belang dat hij de coschappen volgend op het coschap Dermatologie met een voldoende heeft afgerond. Appellant komt tot de conclusie dat verweerder onzorgvuldig onderzoek heeft verricht en een onjuiste weging heeft gegeven aan alle feiten en omstandigheden. Om die reden komt de beslissing van 30 juni 2017 voor vernietiging in aanmerking, aldus appellant.

2.5.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan beoordelen of het college van beroep voor de examens het cijfer niet in stand mocht laten omdat bij de beoordeling van het coschap niet zou zijn voldaan aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5.2. De Handleiding toetsing ‘Masteropleiding Geneeskunde VUmc-compas ’08 studiejaar 2016-2017’ (hierna: handleiding) is bedoeld als naslagwerk voor examinatoren, beoordelaars en studenten. In de handleiding is uitgebreid neergelegd hoe een coschap wordt beoordeeld. Die beoordeling bestaat uit twee delen, te weten de beoordeling over het professioneel gedrag en de beoordeling over het functioneren op de werkplek. Deze onderdelen vormen samen de eindbeoordeling van de stage. Een student heeft aan de

stage voldaan als beide onderdelen met een voldoende zijn beoordeeld, aldus de handleiding. In de handleiding is ook opgenomen op grond van welke onderdelen de beoordeling van het professionele gedrag geschiedt. Daarnaast is in de handleiding vermeld hoe kan worden beoordeeld wanneer het professioneel gedrag voldoende is. Niettemin kunnen daarvoor geen glasheldere criteria worden gegeven. Begeleiders kunnen, aldus voormelde handleiding, als richtlijn gebruiken het antwoord op de vragen of de begeleider patiënten aan de student toevertrouwt en of hij de student als toekomstige collega zou willen hebben.

2.5.3. De examinator baseert zijn eindbeoordeling, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, op input van de artsen in opleiding die de student hebben begeleid. Hij verzamelt daartoe de tussentijdse beoordelingen en aan de hand daarvan maakt hij een eindbeoordeling op, aldus de examinator. Hoewel de tussenbeoordeling van appellant tijdens het coschap Dermatologie voldoende was, hebben zich, aldus de toelichting van de examinator, in het tweede gedeelte van de coschap problemen voorgedaan wat betreft het professionele gedrag van appellant. Van de tekortkomingen in het professionele gedrag hebben drie artsen in opleiding gezamenlijk en buiten de gangbare procedure om, melding gemaakt aan de examinator. Deze tekortkomingen, zo heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht, hebben onder meer betrekking op de wijze waarop appellant zijn spreekuren inrichtte en op zijn onvermogen om met het patiëntvolgsysteem te werken. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de examinator deze melding bij zijn beoordeling mocht betrekken. De melding heeft, zoals verweerder terecht opmerkt en zoals volgt uit de handleiding, betrekking op het professionele gedrag van appellant en is daarmee relevant voor de eindbeoordeling. Hoewel een van de artsen in opleiding appellant niet heeft begeleid, is deze arts op de werkvloer wel bij appellant betrokken geweest. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de input van deze arts niet zou mogen meewegen in de eindbeoordeling. Het College ziet evenmin grond voor het oordeel dat de examinator had moeten twijfelen aan de juistheid van de melding. Wat het betoog van appellant betreft, dat de vermeende diefstal een rol bij de eindbeoordeling lijkt te hebben gespeeld, heeft verweerder opgemerkt dat dit incident is geschaard onder het “onvoldoende kunnen omgaan met anderen”. Volgens het eindbeoordelingsformulier heeft appellant voor dat onderdeel geen onvoldoende gescoord. Gelet hierop, acht het College het standpunt van verweerder dat de vermeende diefstal geen doorslaggevende rol heeft gespeeld bij de eindbeoordeling van het coschap, niet onjuist.

Het College komt tot de conclusie dat verweerder de vaststelling van het cijfer, voor zover ter beoordeling van het College, terecht in stand heeft gelaten.

Slotsom

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/136**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	5 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	Ephorus horen overleg plagiaat verslag
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Hogeschoolgids: artikel 11.10
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt voorop dat verweerder eerst ter zitting bij het College duidelijk heeft gemaakt welke tabellen uit het werkstuk volgens hem identiek zijn aan die van de andere groep. Het gaat om tabellen uit het voorgeschreven werk van Mertens. Verder stelt het College vast dat van het horen door de examencommissie voorafgaand aan de beslissing van 28 maart 2017, geen verslag is gemaakt. Deze handelwijze belemmert het College bij de effectieve toetsing van de beslissing van verweerder. Het College stelt verder vast dat de gedragingen die verweerder aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd, door appellant en de medestudent niet worden bestreden. Niet in geschil is dat kort na het krijgen van de opdracht, de groep van appellant en de andere groep met elkaar overleg hebben gehad, dat beide groepen toen samen hebben bekeken welke tabellen zij zouden gebruiken en dat de groep van appellant en de andere groep daarna ieder afzonderlijk het werkstuk hebben gemaakt. Hoewel deze door appellant erkende samenwerking strijdig is met de aan appellant en de medestudent gegeven groepsopdracht en mogelijk tot een lager cijfer of een onvoldoende beoordeling zou kunnen leiden, kan deze niet worden aangemerkt als plagiaat in de zin van de hiervoor onder 2.2. weergegeven bepaling waarvoor een sanctie kan worden opgelegd. Daarvoor is immers vereist dat appellant of de medestudent teksten en gegevens en dergelijke van de andere groep gebruikt of overneemt, zonder volledige en correcte bronvermelding. Dit is echter niet wat appellant en de medestudent wordt verweten. Hun wordt immers verweten dat het werkstuk dat zij hebben ingeleverd het product is van samenwerking en gezamenlijk denkwerk met de andere groep. Dat het werk van de andere groep een half uur eerder is opgenomen in Ephorus is een toevallige omstandigheid en maakt, anders dan verweerder en de examencommissie ter zitting hebben betoogd, niet dat appellant en de medestudent daarom als plagiaatplegers van het werk van de andere groep kunnen worden aangemerkt. De beroepsgrond slaagt. 2.4. Het beroep is reeds gelet op wat hiervoor onder 2.3. is overwogen, gegrond. De beslissing van verweerder van 6 juni 2017 moet worden vernietigd. Gelet op wat onder 2.3. is overwogen zal het College het bij verweerder ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde van 28 maart 2017 vernietigen en krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van

verweerder. Dit betekent dat verweerder geen nieuwe beslissing hoeft te nemen en dat de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde het werkstuk van appellant en de medestudent inhoudelijk moet beoordelen met inachtneming van deze uitspraak.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 maart 2017 heeft de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde geoordeeld dat appellant plagiaat heeft gepleegd en hem een sanctie opgelegd.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak gelijktijdig met zaak 2017/137 ter zitting behandeld op 8 november 2017, waar appellant en [Naam1] (hierna: de medestudent), bijgestaan door mr. J.V. van Blitterswijk, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Petersen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn mr. J.A. Stenfert Kroese en mr. S.M. Hendriks verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan de beslissing van 6 juni 2017, zoals toegelicht ter zitting bij het College, heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellant plagiaat heeft gepleegd als bedoeld in artikel 11.10, derde lid, aanhef en onder a, van de Hogeschoolgids. Voor dit oordeel heeft verweerder redengevend geacht dat appellant heeft erkend dat hij bij het maken van het werkstuk voor de cursus ‘Analyse en onderzoek 1’ (hierna: het werkstuk), dat hij conform de gegeven opdracht samen met de medestudent heeft gemaakt, heeft samengewerkt met een andere groep. Deze samenwerking is tot uiting gekomen in het werkstuk, nu meerdere daarin opgenomen tabellen identiek zijn aan de tabellen van die andere groep, aldus verweerder.

2.2. Volgens artikel 11.10, derde lid, aanhef en onder a, van de Hogeschoolgids, wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan, het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën, beeldmateriaal, prototypen en dergelijke, zonder volledige en correcte bronvermelding.

2.3. Appellant erkent dat hij, samen met de medestudent met wie hij een groep vormde, kort na het krijgen van de opdracht, overleg heeft gehad met een andere groep. Er is toen van gedachten gewisseld over wat de opdracht inhield, hoe die uitgevoerd zou kunnen worden en welke tabellen uit de voorgeschreven literatuur hiervoor gebruikt zouden kunnen worden. Beide groepen hebben het werkstuk vervolgens afzonderlijk gemaakt, zonder verder overleg te voeren. Achteraf bezien begrijpt appellant dat hij, door in deze mate met de andere groep te overleggen, een onjuiste invulling heeft gegeven aan de opdracht. Van plagiaat is volgens hem echter geen sprake. Hij en de medestudent hebben het werk van de andere groep immers niet overgenomen, aldus appellant.

2.3.1. Het College stelt voorop dat verweerder eerst ter zitting bij het College duidelijk heeft gemaakt welke tabellen uit het werkstuk volgens hem identiek zijn aan die van de andere groep. Het gaat om tabellen uit het voorgeschreven werk van Mertens. Verder stelt het College vast dat van het horen door de examencommissie voorafgaand aan de beslissing van 28 maart 2017, geen verslag is gemaakt. Deze handelwijze belemmert het College bij de effectieve toetsing van de beslissing van verweerder.

Het College stelt verder vast dat de gedragingen die verweerder aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd, door appellant en de medestudent niet worden bestreden. Niet in geschil is dat kort na het krijgen van de opdracht, de groep van appellant en de andere groep met elkaar overleg hebben gehad, dat beide groepen toen samen hebben bekeken welke tabellen zij zouden gebruiken en dat de groep van appellant en de andere groep daarna ieder afzonderlijk het werkstuk hebben gemaakt. Hoewel deze door appellant erkende samenwerking strijdig is met de aan appellant en de medestudent gegeven groepsopdracht en mogelijk tot een lager cijfer of een onvoldoende beoordeling zou kunnen leiden, kan deze niet worden aangemerkt als plagiaat in de zin van de hiervoor onder 2.2. weergegeven bepaling waarvoor een sanctie kan worden opgelegd. Daarvoor is immers vereist dat appellant of de medestudent teksten en gegevens en dergelijke van de andere groep gebruikt of overneemt, zonder volledige en correcte bronvermelding. Dit is echter niet wat appellant en de medestudent wordt verweten. Hun wordt immers verweten dat het werkstuk dat zij hebben ingeleverd het product is van samenwerking en gezamenlijk denkwerk met de andere groep. Dat het werk van de andere groep een half uur eerder is opgenomen in Ephorus is een toevallige omstandigheid en maakt, anders dan verweerder en de examencommissie ter zitting hebben betoogd, niet dat appellant en de medestudent daarom als plagiaatplegers van het werk van de andere groep kunnen worden aangemerkt.

De beroepsgrond slaagt.

2.4. Het beroep is reeds gelet op wat hiervoor onder 2.3. is overwogen, gegrond. De beslissing van verweerder van 6 juni 2017 moet worden vernietigd. Gelet op wat onder 2.3. is overwogen zal het College het bij verweerder ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde van 28 maart 2017 vernietigen en krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder. Dit betekent dat verweerder geen nieuwe beslissing hoeft te nemen en dat de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde het werkstuk van appellant en de medestudent inhoudelijk moet beoordelen met inachtneming van deze uitspraak.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 6 juni 2017;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde van 28 maart 2017, kenmerk 2016OEC165-C1;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 6 juni 2017;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00

(zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/137**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	5 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	Ephorus horen overleg plagiaat verslag
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Hogeschoolgids: artikel 11.10
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt voorop dat verweerder eerst ter zitting bij het College duidelijk heeft gemaakt welke tabellen uit het werkstuk volgens hem identiek zijn aan die van de andere groep. Het gaat om tabellen uit het voorgeschreven werk van Mertens. Verder stelt het College vast dat van het horen door de examencommissie voorafgaand aan de beslissing van 28 maart 2017, geen verslag is gemaakt. Deze handelwijze belemmert het College bij de effectieve toetsing van de beslissing van verweerder. Het College stelt verder vast dat de gedragingen die verweerder aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd, door appellant en de medestudent niet worden bestreden. Niet in geschil is dat kort na het krijgen van de opdracht, de groep van appellant en de andere groep met elkaar overleg hebben gehad, dat beide groepen toen samen hebben bekeken welke tabellen zij zouden gebruiken en dat de groep van appellant en de andere groep daarna ieder afzonderlijk het werkstuk hebben gemaakt. Hoewel deze door appellant erkende samenwerking strijdig is met de aan appellant en de medestudent gegeven groepsopdracht en mogelijk tot een lager cijfer of een onvoldoende beoordeling zou kunnen leiden, kan deze niet worden aangemerkt als plagiaat in de zin van de hiervoor onder 2.2. weergegeven bepaling waarvoor een sanctie kan worden opgelegd. Daarvoor is immers vereist dat appellant of de medestudent teksten en gegevens en dergelijke van de andere groep gebruikt of overneemt, zonder volledige en correcte bronvermelding. Dit is echter niet wat appellant en de medestudent wordt verweten. Hun wordt immers verweten dat het werkstuk dat zij hebben ingeleverd het product is van samenwerking en gezamenlijk denkwerk met de andere groep. Dat het werk van de andere groep een half uur eerder is opgenomen in Ephorus is een toevallige omstandigheid en maakt, anders dan verweerder en de examencommissie ter zitting hebben betoogd, niet dat appellant en de medestudent daarom als plagiaatplegers van het werk van de andere groep kunnen worden aangemerkt. De beroepsgrond slaagt. 2.4. Het beroep is reeds gelet op wat hiervoor onder 2.3. is overwogen, gegrond. De beslissing van verweerder van 6 juni 2017 moet worden vernietigd. Gelet op wat onder 2.3. is overwogen zal het College het bij verweerder ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde van 28 maart 2017 vernietigen en krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van

verweerder. Dit betekent dat verweerder geen nieuwe beslissing hoeft te nemen en dat de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde het werkstuk van appellant en de medestudent inhoudelijk moet beoordelen met inachtneming van deze uitspraak.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 maart 2017 heeft de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde geoordeeld dat appellant plagiaat heeft gepleegd en hem een sanctie opgelegd.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak gelijktijdig met zaak 2017/136 ter zitting behandeld op 8 november 2017, waar appellant en [Naam] (hierna: de medestudent), bijgestaan door mr. J.V. van Blitterswijk, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Petersen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn mr. J.A. Stenfert Kroese en mr. S.M. Hendriks verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan de beslissing van 6 juni 2017, zoals toegelicht ter zitting bij het College, heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellant plagiaat heeft gepleegd als bedoeld in artikel 11.10, derde lid, aanhef en onder a, van de Hogeschoolgids. Voor dit oordeel heeft verweerder redengevend geacht dat appellant heeft erkend dat hij bij het maken van het werkstuk voor de cursus ‘Analyse en onderzoek 1’ (hierna: het werkstuk), dat hij conform de gegeven opdracht samen met de medestudent heeft gemaakt, heeft samengewerkt met een andere groep. Deze samenwerking is tot uiting gekomen in het werkstuk, nu meerdere daarin opgenomen tabellen identiek zijn aan de tabellen van die andere groep, aldus verweerder.

2.2. Volgens artikel 11.10, derde lid, aanhef en onder a, van de Hogeschoolgids, wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan, het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën, beeldmateriaal, prototypen en dergelijke, zonder volledige en correcte bronvermelding.

2.3. Appellant erkent dat hij, samen met de medestudent met wie hij een groep vormde, kort na het krijgen van de opdracht, overleg heeft gehad met een andere groep. Er is toen van gedachten gewisseld over wat de opdracht inhield, hoe die uitgevoerd zou kunnen worden en welke tabellen uit de voorgeschreven literatuur hiervoor gebruikt zouden kunnen worden. Beide groepen hebben het werkstuk vervolgens afzonderlijk gemaakt, zonder verder overleg te voeren. Achteraf bezien begrijpt appellant dat hij, door in deze mate met de andere groep te overleggen, een onjuiste invulling heeft gegeven aan de opdracht. Van plagiaat is volgens hem echter geen sprake. Hij en de medestudent hebben het werk van de andere groep immers niet overgenomen, aldus appellant.

2.3.1. Het College stelt voorop dat verweerder eerst ter zitting bij het College duidelijk heeft gemaakt welke tabellen uit het werkstuk volgens hem identiek zijn aan die van de andere groep. Het gaat om tabellen uit het voorgeschreven werk van Mertens. Verder stelt het College vast dat van het horen door de examencommissie voorafgaand aan de beslissing van 28 maart 2017, geen verslag is gemaakt. Deze handelwijze belemmert het College bij de effectieve toetsing van de beslissing van verweerder.

Het College stelt verder vast dat de gedragingen die verweerder aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd, door appellant en de medestudent niet worden bestreden. Niet in geschil is dat kort na het krijgen van de opdracht, de groep van appellant en de andere groep met elkaar overleg hebben gehad, dat beide groepen toen samen hebben bekeken welke tabellen zij zouden gebruiken en dat de groep van appellant en de andere groep daarna ieder afzonderlijk het werkstuk hebben gemaakt. Hoewel deze door appellant erkende samenwerking strijdig is met de aan appellant en de medestudent gegeven groepsopdracht en mogelijk tot een lager cijfer of een onvoldoende beoordeling zou kunnen leiden, kan deze niet worden aangemerkt als plagiaat in de zin van de hiervoor onder 2.2. weergegeven bepaling waarvoor een sanctie kan worden opgelegd. Daarvoor is immers vereist dat appellant of de medestudent teksten en gegevens en dergelijke van de andere groep gebruikt of overneemt, zonder volledige en correcte bronvermelding. Dit is echter niet wat appellant en de medestudent wordt verweten. Hun wordt immers verweten dat het werkstuk dat zij hebben ingeleverd het product is van samenwerking en gezamenlijk denkwerk met de andere groep. Dat het werk van de andere groep een half uur eerder is opgenomen in Ephorus is een toevallige omstandigheid en maakt, anders dan verweerder en de examencommissie ter zitting hebben betoogd, niet dat appellant en de medestudent daarom als plagiaatplegers van het werk van de andere groep kunnen worden aangemerkt.

De beroepsgrond slaagt.

2.4. Het beroep is reeds gelet op wat hiervoor onder 2.3. is overwogen, gegrond. De beslissing van verweerder van 6 juni 2017 moet worden vernietigd. Gelet op wat onder 2.3. is overwogen zal het College het bij verweerder ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde van 28 maart 2017 vernietigen en krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder. Dit betekent dat verweerder geen nieuwe beslissing hoeft te nemen en dat de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde het werkstuk van appellant en de medestudent inhoudelijk moet beoordelen met inachtneming van deze uitspraak.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 6 juni 2017;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Instituut voor Bedrijfskunde van 28 maart 2017, kenmerk 2016OEC165-D1;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 6 juni 2017;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van de bij Appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00

(zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam het door Appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/142**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Daalder en de Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	appellante en Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	collegegeld overgangsregeling
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Ingevolge paragraaf 4.2 van het Besluit betreffende de inschrijving 2011/2012 Van Hall Larenstein, met het kopje 'Het instellings-collegegeld na het behalen van een graad (overgangsregeling voor studenten die zijn ingeschreven voor 1 september 2010)', is de overgangsregeling, op grond waarvan de student een tarief aan instellingscollegegeld betaalt ter hoogte van het tarief aan wettelijk collegegeld, van toepassing op de student die, voor zover thans van belang, na 1992 maar voor 1 september 2010 een bachelor- of daarmee gelijk te stellen graad heeft behaald en zich vóór 1 september 2010 voor het eerst bij de hogeschool heeft ingeschreven en is de maximale inschrijvingsduur onder de voorwaarden van de overgangsregeling gelijk aan de nominale studieduur van de opleiding. Paragraaf 4.4 van het Inschrijfbesluit 2013-2014, waarin de overgangsregeling voor het laatst was opgenomen, heeft dezelfde inhoud als de hiervoor weergegeven paragraaf 4.2. 2.4. Uit voormelde paragrafen 4.2 en 4.4 volgt dat de overgangsregeling niet op appellante van toepassing was, omdat zij zich niet vóór 1 september 2010 bij de hogeschool heeft ingeschreven, en dat de maximale toepassingsduur van de overgangsregeling de nominale studieduur van de bij de hogeschool gevolgde opleiding (vier studiejaren) was. Verweerder heeft derhalve terecht geweigerd de overgangsregeling voor het studiejaar 2016-2017 op appellante toe te passen. Verweerder was niet verplicht eerder gemaakte fouten te herhalen. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar toezeggingen zijn gedaan over toepassing van de overgangsregeling in afwijking van voormelde paragrafen. Uit de verklaring van haar voormalig studieloopbaanbegeleider blijkt dit ook niet. Evenmin heeft appellante, mede gelet op de toelichting die verweerder ter zitting van het College heeft gegeven over de situatie van de door appellante bij naam genoemde student, aannemelijk gemaakt dat de door haar bedoelde studenten in een situatie verkeren die gelijk is aan haar situatie, terwijl op hen in afwijking van voormelde paragrafen in het studiejaar 2016-2017 toch de overgangsregeling is toegepast. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 januari 2017 heeft verweerder geweigerd appellante voor het studiejaar 2016-2017 van haar deeltijdbacheloropleiding Tuin- en Landschapsinrichting het wettelijk tarief aan collegegeld in rekening te brengen.

Bij beslissing van 21 juni 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 december 2017, waar appellante, vergezeld door H. Uittien, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Hijlkema, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is op 1 september 2011 begonnen met de deeltijdbacheloropleiding Tuin- en Landschapsinrichting. Deze opleiding heeft een nominale duur van vier jaar. Wegens ziekte is appellante er niet in geslaagd de opleiding binnen deze nominale duur af te ronden. Appellante is elk studiejaar tot en met het studiejaar 2015-2016 met toepassing van een overgangsregeling het wettelijk tarief aan collegegeld in rekening gebracht.

Bij brief van 12 september 2016 heeft appellante verzocht haar wegens de door haar opgelopen studievertraging met toepassing van de overgangsregeling voor het studiejaar 2016-2017 het wettelijk tarief in rekening te brengen. Bij de beslissing van 16 januari 2017 heeft verweerder geweigerd het wettelijk tarief in rekening te brengen, omdat de overgangsregeling alleen van toepassing was op studenten die vóór 1 september 2010 waren ingeschreven en derhalve ten onrechte op appellante is toegepast, appellante bij brief van 8 december 2015 is medegedeeld dat de overgangsregeling, die eigenlijk per 1 september 2014 had moeten eindigen, in het studiejaar 2015-2016 voor het laatst wordt toegepast en de twaalf maanden studievertraging van appellante wordt gecompenseerd door de verlengde toepassing van de overgangsregeling. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder de beslissing van 16 januari 2017 gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij een met een masterdiploma gelijk te stellen doctoraaldiploma heeft en dat zij een student met een masterdiploma kent die nog steeds het wettelijk tarief aan collegegeld betaalt. Voorts voert zij aan dat haar tijdens een meeloopdag in maart 2011 is medegedeeld dat studenten die vóór 1 september 2011 een opleiding beginnen ook onder de overgangsregeling vallen en dat destijds niet is verteld dat dit slechts voor de nominale studieduur geldt. Hierbij verwijst zij naar een verklaring van haar voormalige studieloopbaanbegeleider. Volgens haar betalen twee andere studenten die in 2011 zijn begonnen nog steeds het wettelijk collegegeld. Voorts voert zij aan dat zij niet twaalf maanden, maar 27 maanden studievertraging heeft opgelopen.

2.3. Ingevolge paragraaf 4.2 van het Besluit betreffende de inschrijving 2011/2012 Van Hall Larenstein, met het kopje 'Het instellingscollegegeld na het behalen van een graad (overgangsregeling voor studenten die zijn ingeschreven voor 1 september 2010)', is de overgangsregeling, op grond waarvan de student een tarief aan instellingscollegegeld betaalt ter hoogte van het tarief aan wettelijk collegegeld, van toepassing op de student die, voor zover thans van belang, na 1992 maar voor 1 september 2010 een bachelor- of daarmee gelijk te stellen graad heeft behaald en zich vóór 1 september 2010 voor het eerst bij de hogeschool heeft ingeschreven en is de maximale inschrijvingsduur onder de voorwaarden van de overgangsregeling gelijk aan de nominale studieduur van de opleiding.

Paragraaf 4.4 van het Inschrijfbesluit 2013-2014, waarin de overgangsregeling voor het laatst was opgenomen, heeft dezelfde inhoud als de hiervoor weergegeven paragraaf 4.2.

2.4. Uit voormelde paragrafen 4.2 en 4.4 volgt dat de overgangsregeling niet op appellante van toepassing was, omdat zij zich niet vóór 1 september 2010 bij de hogeschool heeft ingeschreven, en dat de maximale toepassingsduur van de overgangsregeling de nominale studieduur van de bij de hogeschool gevolgde opleiding (vier studiejaren) was. Verweerder heeft derhalve terecht geweigerd de overgangsregeling voor het studiejaar 2016-2017 op appellante toe te passen. Verweerder was niet verplicht eerder gemaakte fouten te herhalen. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar toezeggingen zijn gedaan over toepassing van de overgangsregeling in afwijking van voormelde paragrafen. Uit de verklaring van haar voormalig studieloopbaanbegeleider blijkt dit ook niet. Evenmin heeft appellante, mede gelet op de toelichting die verweerder ter zitting van het College heeft gegeven over de situatie van de door appellante bij naam genoemde student, aannemelijk gemaakt dat de door haar bedoelde studenten in een situatie verkeren die gelijk is aan haar situatie, terwijl op hen in afwijking van voormelde paragrafen in het studiejaar 2016-2017 toch de overgangsregeling is toegepast.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/145**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	26 februari 2018
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving collegegeldtarief hardheidsclausule instellingscollegegeld restitutie uitschrijving verzoek
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Niet in geschil is dat appellant niet eerder dan op 9 februari 2017 een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan. Gelet op de datum van dit verzoek is de inschrijving daarom terecht met ingang van de maand maart beëindigd. Dat appellant vanaf december 2016 feitelijk geen onderwijs meer zou hebben gevolgd, doet aan de verschuldigdheid van het collegegeld niet af. De stelling van appellant dat hij niet wist dat hij zelf een verzoek tot uitschrijving moest doen leidt niet tot een ander oordeel. Het is het College voldoende aannemelijk geworden dat de universiteit de informatie over de uitschrijfprocedure langs verschillende wegen aan studenten kenbaar heeft gemaakt. Verder is deze informatie ook te raadplegen voor studenten en derden op de website van de universiteit. Gelet hierop behoorde appellant ervan op de hoogte te zijn dat hij zelf een verzoek tot beëindiging van de inschrijving moest indienen en dat hij niet, door het enkele afstuderen, automatisch zou worden uitgeschreven. 2.4. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden zijn, in verhouding tot de relatief korte periode waarover nog collegegeld verschuldigd was, niet zodanig bijzonder dat verweerder daarin aanleiding behoorde te zien met toepassing van de hardheidsclausule van appellant niet meer te vorderen dan het wettelijke collegegeldtarief.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 maart 2017 heeft het hoofd van de centrale studentenadministratie van de TU Delft aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om uitschrijving per 1 januari 2017 en restitutie van het door hem over de periode 1 januari 2017 tot 1 maart 2017 betaalde collegegeld is afgewezen.

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft verweerder het tegen de beslissing van 20 maart 2017 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 17 juli 2017 heeft appellant op 24 augustus 2017 bij het College beroep ingesteld.

Op 25 september 2017 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 23 november 2017. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. K.W.C. Waters-Vulperhorst en S. Beugger, beiden werkzaam bij universiteit. Voorts is als tolk J.J. van Ravesteijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven de inschrijving met ingang van de volgende maand.

2.2. Appellant betoogt dat hij zijn inschrijving, gelet op de datum waarop hij was afgestudeerd, met ingang van de maand januari 2017 kon laten beëindigen en dat hij daarom recht heeft op restitutie van het over de maanden januari en februari 2017 betaalde collegegeld. Hij heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat hij niet wist dat hij zelf een verzoek tot beëindiging van de inschrijving moest doen. De regels hieromtrent zijn niet voldoende aan hem kenbaar gemaakt. Nu hij in de maanden januari en februari 2017 op geen enkele wijze nog gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de universiteit is restitutie van het collegegeld redelijk. Appellant heeft verder aangevoerd dat hij door de weigering van de restitutie onevenredig wordt getroffen, omdat hij het (hogere) instellingscollegegeld heeft moeten betalen en zijn draagkracht beperkt is. Appellant meent dat verweerder in zijn financiële positie aanleiding had behoren te zien met toepassing van de hardheidsclausule niet het instellingscollegegeld aan hem in rekening te brengen maar het (lagere) wettelijke collegegeldtarief.

2.3. Niet in geschil is dat appellant niet eerder dan op 9 februari 2017 een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan. Gelet op de datum van dit verzoek is de inschrijving daarom terecht met ingang van de maand maart beëindigd. Dat appellant vanaf december 2016 feitelijk geen onderwijs meer zou hebben gevolgd, doet aan de verschuldigdheid van het collegegeld niet af. De stelling van appellant dat hij niet wist dat hij zelf een verzoek tot uitschrijving moest doen leidt niet tot een ander oordeel. Het is het College voldoende aannemelijk geworden dat de universiteit de informatie over de uitschrijfprocedure langs verschillende wegen aan studenten kenbaar heeft gemaakt. Verder is deze informatie ook te raadplegen voor studenten en derden op de website van de universiteit. Gelet hierop behoorde appellant ervan op de hoogte te zijn dat hij zelf een verzoek tot beëindiging van de inschrijving moest indienen en dat hij niet, door het enkele afstuderen, automatisch zou worden uitgeschreven.

2.4. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden zijn, in verhouding tot de relatief korte periode waarover nog collegegeld verschuldigd was, niet zodanig bijzonder dat verweerder daarin aanleiding behoorde te zien met toepassing van de hardheidsclausule van appellant niet meer te vorderen dan het wettelijke collegegeldtarief.

2.5. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat verweerder zijn beslissing van 20 maart 2017 terecht heeft genomen.

2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/146**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	1 februari 2018
Partijen	:	appellant en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	beleid financiële ondersteuning medische omstandigheden prestatiebeurs Profileringsfonds studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51, eerste lid WHW: artikel 7.51c WHW: artikel 7.51h, eerste lid Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 3 Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 4.1 Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 5.1 Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 5.2 Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 6.1 Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 6.5 Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016: artikel 6.6
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant in het studiejaar 2015-2016 als gevolg van medische omstandigheden studievertraging heeft opgelopen en dat deze studievertraging vier maanden bedraagt. In geschil is of daarvoor een uitkering op grond van de Regeling moet worden toegekend. Het College overweegt hierover als volgt. Door het college van bestuur is ter zitting van het College erkend dat de door appellant aangevoerde medische omstandigheden zijn aan te merken als bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 3 en artikel 4.1, aanhef, van de Regeling. In artikel 4 van de Regeling zijn verder de voorwaarden opgenomen waaraan een student moet voldoen wil deze op grond van bijzondere omstandigheden in aanmerking komen voor financiële ondersteuning. Ter zitting van het College is door het college van bestuur eveneens erkend dat appellant aan deze voorwaarden voldoet. Nu appellant een verlenging van de prestatiebeurs heeft ontvangen, hij aan de voorwaarden van artikel 4 van de Regeling voldoet en de studievertraging vier maanden bedraagt, komt hij op grond van artikel 6.6. van de Regeling in aanmerking voor een uitkering uit het Profileringsfonds. Uit de Regeling noch uit de ratio daarvan kan, anders dan het college van bestuur heeft aangevoerd, worden afgeleid dat het college van bestuur slechts dan gehouden is tot financiële tegemoetkoming aan de student indien de totale opgelopen studievertraging als gevolg van een functiestoornis gedurende de inschrijving, in geval van een prestatiebeursverlenging die al is toegekend voordat de bijzondere omstandigheden zich hebben voorgedaan, meer bedraagt dan 12 maanden (60 ECTS). Indien het college van bestuur van oordeel is dat een student niet tegelijkertijd aanspraak kan maken op een prestatiebeursverlenging van DUO en een uitkering uit het Profileringsfonds dient het dit duidelijk in de Regeling te verwoorden of vast te leggen. Het betoog slaagt reeds hierom.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 februari 2017 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om hem een financiële ondersteuning op grond van de Regeling Profileringsfonds toe te kennen als gevolg van medische omstandigheden, afgewezen.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft het college van bestuur de beslissing van 8 februari 2017 in zoverre gewijzigd dat het een aanvullende motivering voor de afwijzing heeft gegeven.

Bij beslissing van 27 juni 2017 heeft het college van bestuur het door appellant tegen de beslissingen van 8 februari 2017 en 6 juni 2017 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 februari 2018, waar appellant, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.N. Kraal en mr. R. Takhtetchian, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant stond vanaf studiejaar 2011-2012 tot en met studiejaar 2016-2017 ingeschreven aan de Universiteit Maastricht. In studiejaren 2011-2012 en 2012-2013 volgde appellant de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid. Vanaf het studiejaar 2013-2014 volgde hij daarnaast ook de bacheloropleiding Fiscale Economie aan de School of Business and Economics. Na zijn afstuderen voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid op 31 juli 2015 heeft appellant zich niet meer ingeschreven voor de bacheloropleiding Fiscale Economie. Hij heeft ervoor gekozen zijn opleiding voort te zetten met de Masteropleiding Nederlands Recht, profiel Handels- en Ondernemingsrecht, waarvoor hij op 31 juli 2017 is afgestudeerd.

Op 8 november 2016 heeft appellant bij het college van bestuur een verzoek ingediend om hem over het studiejaar 2015-2016 een financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds toe te kennen. Aan dat verzoek heeft hij ten grondslag gelegd dat hij door medische omstandigheden studievertraging heeft opgelopen. Bij dat verzoek heeft hij een verklaring van de studieadviseur overgelegd.

2.2. Het college van bestuur heeft dit verzoek bij beslissing van 8 februari 2017 afgewezen. Het heeft aan die afwijzing het volgende ten grondslag gelegd. Appellant heeft in het studiejaar 2014-2015 als gevolg van medische omstandigheden studievertraging opgelopen. In dat studiejaar is door DUO aan appellant twaalf maanden verlenging van de prestatiebeurs toegekend, waarmee de opgelopen studievertraging is gecompenseerd. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant volgens het college van bestuur een studievertraging van één maand opgelopen. Deze vertraging is volgende het college van bestuur met voornoemde verlenging van de prestatiebeurs gecompenseerd.

Bij beslissing van 6 juli 2017 heeft het college van bestuur de motivering van de beslissing van 8 februari 2017 gewijzigd. Het heeft aan die wijziging ten grondslag gelegd dat op basis van aanvullende informatie vast is komen te staan dat appellant in het studiejaar 2015-2016 niet één maand, maar vier maanden studievertraging heeft opgelopen als gevolg van medische omstandigheden. Ook voor deze

studievertraging geldt echter dat deze is gecompenseerd door voornoemde verlenging van de prestatiebeurs in het jaar 2014-2015. Derhalve leidt de in het studiejaar 2015-2016 opgelopen studievertraging niet tot een aanspraak op financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds, aldus het college van bestuur.

In de beslissing op bezwaar van 27 juni 2017 heeft het college van bestuur, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie voor Studentenaangelegenheden van 21 juni 2017, de afwijzing gehandhaafd. Het college van bestuur stelt zich kort gezegd op het standpunt dat uit artikel 6.6. van de Regeling Profileringsfonds UM 2015-2016 (hierna: de Regeling) en de ratio van deze Regeling voortvloeit dat het slechts dan gehouden is tot financiële tegemoetkoming aan de student indien de totale opgelopen studievertraging als gevolg van een functiestoornis gedurende de inschrijving, in geval van een door DUO toegekende prestatiebeursverlenging, meer bedraagt dan 12 maanden (60 ECTS). Volgens het college van bestuur kan een student niet tegelijkertijd aanspraak maken op prestatiebeursverlenging van DUO en een uitkering uit het Profileringsfonds.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Hij voert aan dat de door DUO toegekende verlenging van de prestatiebeurs betrekking heeft op een specifieke periode waarvan niet kan worden afgeweken. Volgens appellant hanteert het college van bestuur beleid dat erop neerkomt dat een student uitsluitend in aanmerking komt voor een aanspraak uit het Profileringsfonds indien deze meer dan 60 studiepunten studievertraging heeft opgelopen in het geval dat hij twaalf maanden verlenging van de prestatiebeurs door DUO heeft ontvangen. Volgens appellant is het beleid niet naar buiten kenbaar gemaakt hetgeen betekent dat de aanvullende eisen in dit beleid jegens hem geen werking hebben. Voor zover het beleid wel zou gelden, heeft het college van bestuur volgens appellant ten onrechte niet onderkend dat toepassing van het beleid in dit geval onevenredige gevolgen met zich brengt. Het college van bestuur had dan ook aanleiding moeten zien om van het beleid af te wijken, aldus appellant.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.

Ingevolge artikel 7.51c komt een student voor de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b, uitsluitend in aanmerking, indien:
a. de student voor de desbetreffende opleiding wettelijk collegegeld is verschuldigd; en
b. de student voor die opleiding aanspraak heeft of aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000.

Ingevolge artikel 7.51h, eerste lid, stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van de artikelen 7.51 tot en met 7.51d, waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning.

De universiteit heeft de regels als bedoeld in artikel 7.51h, van de WHW vastgelegd in de Regeling.

Ingevolge artikel 3, aanhef en onder c en d, van de Regeling worden als bijzondere omstandigheden van de student aangemerkt:
c. ziekte of zwangerschap en bevalling;
d. een handicap of chronische ziekte.

Ingevolge artikel 4.1. komt de student in aanmerking voor ondersteuning op grond van bijzondere omstandigheden indien:
a. de student aan de UM als voltijdstudent is ingeschreven en aan de UM het wettelijk collegegeld heeft betaald voor een opleiding waarvoor aan hem nog geen graad is verleend,
b. de student in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid de opleiding niet of niet geheel volgt, en voor die opleiding gedurende het betreffende studiejaar aanspraak heeft of heeft gehad op prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in hoofdstuk 5 van de WSF 2000, en
c. de student studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen als gevolg van bijzondere omstandigheden

(…).

Ingevolge artikel 5.1. moet de student, met het oog op mogelijke ondersteuning, iedere bijzondere omstandigheid die tot studievertraging heeft geleid of kan leiden, zo spoedig mogelijk melden of laten melden bij een studieadviseur van de faculteit of een studentendecaan van het SSC.

Ingevolge artikel 5.2 vindt de melding zo spoedig mogelijk plaats, maar in beginsel altijd binnen twee maanden na het ontstaan van de bijzondere omstandigheid die tot studievertraging heeft geleid of kan leiden. Indien de melding later plaatsvindt, bestaat geen aanspraak op ondersteuning voor studievertraging die eerder dan twee maanden voor de melding van de bijzondere omstandigheid is ontstaan.

Ingevolge artikel 6.1. vindt de vaststelling van studievertraging en ondersteuning plaats aan het einde van het studiejaar waarin de melding als bedoeld in artikel 5 heeft plaatsgevonden of zoveel eerder als de studievertraging is vast te stellen.

Ingevolge artikel 6.5 is de duur van de financiële ondersteuning als bedoeld in artikel 3, onder a en b, in samenhang met artikel 4.1, maximaal 18 maanden over de gehele periode dat de student bij de UM staat ingeschreven. Per studiejaar is de ondersteuning gemaximeerd op 12 maanden.

Ingevolge artikel 6.6. is de duur van de financiële ondersteuning als bedoeld in artikel 3, onder c, d, en e, in samenhang met artikel 4.1, maximaal 6 maanden over de periode dat de student bij de UM staat ingeschreven indien de student cf. artikel 5.2 sub b WSF 2000 een verlenging van de duur prestatiebeurs hoger onderwijs heeft gekregen. In uitzonderlijke gevallen kan deze maximum periode worden verlengd, zulks ter beoordeling van de directeur SSC.

2.3.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant in het studiejaar 2015-2016 als gevolg van medische omstandigheden studievertraging heeft opgelopen en dat deze studievertraging vier maanden bedraagt. In geschil is of daarvoor een uitkering op grond van de Regeling moet worden toegekend. Het College overweegt hierover als volgt. Door het college van bestuur is ter zitting van het College erkend dat de door appellant aangevoerde medische omstandigheden zijn aan te merken als bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 3 en artikel 4.1, aanhef, van de Regeling. In artikel 4 van de Regeling zijn verder de voorwaarden opgenomen waaraan een student moet voldoen wil deze op grond van bijzondere omstandigheden in aanmerking komen voor financiële ondersteuning. Ter zitting van het College is door het college van bestuur eveneens erkend dat appellant aan deze voorwaarden voldoet. Nu appellant een verlenging van de prestatiebeurs heeft ontvangen, hij aan de voorwaarden van artikel 4 van de Regeling voldoet en de studievertraging vier maanden bedraagt, komt hij op grond van artikel 6.6. van de Regeling in aanmerking voor een uitkering uit het Profileringsfonds. Uit de Regeling noch uit de ratio daarvan kan, anders dan het college van bestuur heeft aangevoerd, worden afgeleid dat het college van bestuur slechts dan gehouden is tot financiële tegemoetkoming aan de student indien de totale opgelopen studievertraging als gevolg van een functiestoornis gedurende de inschrijving, in geval van een prestatiebeursverlenging die al is toegekend voordat de bijzondere omstandigheden zich hebben voorgedaan, meer bedraagt dan 12 maanden (60 ECTS). Indien het college van bestuur van oordeel is dat een student niet tegelijkertijd aanspraak kan maken op een prestatiebeursverlenging van DUO en een uitkering uit het Profileringsfonds dient het dit duidelijk in de Regeling te verwoorden of vast te leggen.

Het betoog slaagt reeds hierom.

2.4. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het college van bestuur van 27 juni 2017 dient te worden vernietigd. Het college van bestuur dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

2.5. Voor proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

VII. verklaart het beroep gegrond;
VIII. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Maastricht van 27 juni 2017; kenmerk SSC/RT/17.10.1312;
IX. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/150**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	14 mei 2018
Partijen	:	appellante en de Protestantste Theologische Universiteit
Trefwoorden	:	begeleiding beoordeling beoordelingsnorm eindgesprek kennen en kunnen masterthesis minnelijke schikking motivering vooringenomenheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Het oordeel van het College* 2.2.1. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. 2.2.2. Voor zover appellante beroepsgronden heeft aangevoerd tegen de inhoud van de beoordeling, kunnen deze gronden, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2.1 is overwogen, niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Het gaat dan om de 26 door appellante opgesomde punten, waaruit volgens haar volgt dat de masterthesis te laag is becijferd. 2.2.3. Het College ziet verder geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de masterthesis, de nadere toelichtingen van die beoordelingen van de examinatoren in ogenschouw nemend, onvoldoende transparant is dan wel onzorgvuldig tot stand is gekomen. Dat appellante zich niet kan vinden in die nadere toelichtingen op de totstandkoming op het cijfer, maakt niet dat het haar niet duidelijk kan zijn op welke gronden de examinatoren tot het cijfer zijn gekomen. Verweerder heeft in zijn beslissing van 7 juli 2017 een uitgebreide motivering gegeven over de totstandkoming van de beoordeling en de begeleiding door de examinatoren. Het College ziet in hetgeen appellante daarover heeft aangevoerd geen aanleiding de beslissing van verweerder op die punten onjuist te achten.

2.2.4. Ter zitting van het College is aan het licht gekomen dat appellante vooral bezwaar heeft tegen de betrokkenheid van de twee examinatoren bij het alsnog te voeren eindgesprek, omdat deze volgens appellante vooringenomen zijn. Verweerder heeft in reactie op dat standpunt ter zitting gemotiveerd dat hem niet is gebleken dat de examinatoren op enigerlei wijze vooringenomen zijn geweest. Niettemin heeft hij, juist om de schijn van vooringenomenheid te voorkomen en omdat hij zich bewust is van de verhouding tussen appellante en de examinatoren, opgedragen een derde, externe examinator aan te wijzen. Ook haar raadsman mag bij dat eindgesprek aanwezig zijn, aldus verweerder. Naar het oordeel van het College heeft verweerder daarmee voldoende waarborgen ingebouwd, zodat het alsnog te voeren eindgesprek en de beoordeling van de thesis in het licht van dat eindgesprek, overeenkomstig de daartoe geldende regels kan plaatsvinden. Het College ziet dan ook geen aanleiding de beslissing van verweerder op dit punt onrechtmatig te achten.
Het College komt tot de conclusie dat geen grond bestaat de beslissing van verweerder van 7 juli 2017 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Protestantste Theologische Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2016 hebben de examinatoren appellante medegedeeld dat zij een 6 heeft behaald voor haar masterthesis.

Bij beslissing van 7 juli 2017 heeft verweerder het door appellante tegen de beslissing van 23 augustus ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examinatoren opgedragen appellante alsnog in de gelegenheid te stellen de door haar ingeleverde en door de examinatoren beoordeelde masterthesis te verdedigen. Verweerder heeft de examencommissie daarbij opgedragen een derde, externe beoordelaar aan te wijzen die niet reeds op enigerlei wijze betrokken is geweest bij het begeleidingsproces, noch bij de beoordeling van de thesis.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 maart 2018, waar appellante en verweerder vertegenwoordigd door dr. L.A. Werkman, lid van het college van beroep voor de examens en mr. drs. D.J. de Boer, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is verschenen dr. R. Brouwer, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante heeft de masteropleiding Predikantschap gevolgd. Ter afsluiting van die opleiding heeft zij de masterthesis ‘In the Lord I’ll be ever thankful… Studie naar de religieuze performatieve werking van de liturgie van Taizévieringen’ geschreven. Zij is begeleid door dr. T.T.J. Pleizier en de tweede beoordelaar was prof. dr. M.N. Walton.

Onder andere op 15 juli 2016 en op 23 augustus 2016 hebben thesisbesprekingen plaatsgevonden.

2.1.1. Examinator Pleizier heeft appellante bij beslissing van 23 augustus 2016 te kennen gegeven dat zij een 6 voor haar masterthesis heeft behaald.
Tegen die beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld. Zij heeft zich, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat zij het relatief lage cijfer niet kan rijmen met de positieve geluiden die zij over haar thesis heeft gehoord, dat het beoordelingsformulier niet inzichtelijk is, dat het ingevulde beoordelingsformulier zou moeten leiden tot een hoger cijfer, dat het eindgesprek op vreemde wijze is verlopen en dat het eindgesprek slechts 20 minuten duurde.

2.1.2. Na ontvangst heeft verweerder het administratief beroepschrift, overeenkomstig de in de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voorgeschreven procedure, in handen gesteld van de examencommissie voor een poging tot minnelijke schikking. In het kader van die poging heeft de examencommissie appellante een schikkingsvoorstel gedaan. Dat voorstel hield volgens de examencommissie in dat de examinatoren hun eindbeoordeling van de thesis nader zouden toelichten en inzicht zouden geven in de wijze waarop de verschillende aspecten van de beoordeling hebben gewogen. Ook zouden zij aangeven binnen welke bandbreedte het eindcijfer kan komen te liggen, afhankelijk van de kwaliteit van een opnieuw te voeren eindgesprek, waarin appellante in de gelegenheid wordt gesteld haar scriptie te verdedigen. Vervolgens zouden die beoordelingen aan appellante worden verstuurd met daarbij het verzoek om te melden of deze nadere toelichting haar bezwaren over de totstandkoming van de oorspronkelijke beoordeling voldoende wegneemt en of zij kan leven met een beoordeling binnen de aangegeven bandbreedte. In het geval dat één of beide punten bij appellante op bezwaren stuit, is daarmee geen minnelijke schikking mogelijk. Kan appellante zich wel in de punten vinden, dan kan een eindgesprek plaatsvinden, aldus het voorstel.

Nadat de examinatoren ieder een schriftelijke toelichting op de beoordeling van de masterthesis hadden opgesteld, heeft appellante laten weten zich niet in de schriftelijke toelichtingen te kunnen vinden. Daarop heeft verweerder appellante laten weten de beroepsprocedure te hervatten.

2.1.3. Verweerder heeft vervolgens bij beslissing van 19 juli 2017 op het administratief beroep van appellante beslist.

Over het cijfer 6 heeft verweerder uitgebreid overwogen dat hij het standpunt van de examinatoren dat de thesis niet als ruim voldoende of hoger kan worden becijferd, in het licht van de gangbare beoordelingsnormen niet onredelijk acht. De door appellante overgelegde beoordeling van dr. Hoondert maakt dit niet anders, aldus verweerder.

Verder heeft verweerder overwogen dat de transparantie van de beoordeling in eerste instantie weliswaar te wensen overliet, maar dat de beide examinatoren hun beoordeling later hebben voorzien van een uitgebreide schriftelijke toelichting. Over de begeleiding heeft verweerder overwogen dat appellante bij het schrijven van haar thesis te maken kreeg met een verschil van inzicht tussen de beide examinatoren, maar dat dit geen fundamentele kwesties betrof. Ook overigens heeft verweerder geen aanleiding gezien de begeleiding onvoldoende te achten. Aan het voorgeschreven minimum aantal begeleidingsmomenten is ruimschoots voldaan, waarbij ook het aantal uitgebreide feedbackberichten per mail in ogenschouw is genomen.

Verweerder heeft vervolgens vastgesteld dat het eindgesprek dat op 23 augustus 2016 met appellante heeft plaatsgevonden niet aan de daartoe gestelde vereisten voldeed. Appellante had in de

gelegenheid moeten worden gesteld de door haar geschreven masterthesis te verdedigen en de examinatoren hadden deze verdediging moeten laten meewegen bij de vaststelling van het definitieve cijfer voor de masterthesis.

In zoverre heeft verweerder het administratief beroep gegrond verklaard en de examinatoren opgedragen appellante alsnog in de gelegenheid te stellen de door haar ingeleverde en door de examinatoren beoordeelde masterthesis te verdedigen. Verweerder heeft de examencommissie daarbij opgedragen een derde, externe beoordelaar aan te wijzen die niet reeds op enigerlei wijze betrokken is geweest bij het begeleidingsproces, noch bij de beoordeling van de thesis.

Het geschil in beroep

2.2. Appellante kan zich niet vinden in deze beslissing van verweerder en heeft daartegen beroep bij het College ingesteld. Het beroepschrift bevat een gedetailleerd relaas van appellante over het begeleidingsproces en het contact met de examinatoren. Het relaas komt er in de kern op neer dat zij zich niet kan vinden in de, in haar visie, te lage becijfering van de thesis door de examinatoren. In dat kader heeft appellante 26 punten opgesomd, waaruit volgens haar volgt dat de thesis te laag is becijferd.

Verder heeft appellante in haar beroepschrift een aantal gebreken opgesomd die volgens haar tot vernietiging van de beslissing van verweerder moet leiden. Volgens appellante heeft verweerder de externe beoordelaar, dr. Hoondert, woorden in mond gelegd. Verder heeft verweerder miskend dat de beoordeling ook na de nadere schriftelijke toelichtingen van de examinatoren niet transparant en onduidelijk is. De beslissing van verweerder is onzorgvuldig en bevat allerlei fouten. Ook heeft verweerder geen notie genomen van het feit dat in de hoorzitting van 13 juli 2017 nieuwe feiten op tafel kwamen. Verweerder heeft de beoordeling bovendien weer in handen gelegd van de examinatoren, terwijl de verhoudingen verstoord zijn en verweerder kennis heeft kunnen nemen van het feit dat de examencommissie een onjuiste weergave heeft gegeven van de voorstellen in het kader van de schikking.

Het oordeel van het College

2.2.1. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2.2. Voor zover appellante beroepsgronden heeft aangevoerd tegen de inhoud van de beoordeling, kunnen deze gronden, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2.1 is overwogen, niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Het gaat dan om de 26 door appellante opgesomde punten, waaruit volgens haar volgt dat de masterthesis te laag is becijferd.

2.2.3. Het College ziet verder geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de masterthesis, de nadere toelichtingen van die beoordelingen van de examinatoren in ogenschouw nemend, onvoldoende transparant is dan wel onzorgvuldig tot stand is gekomen. Dat appellante zich niet kan vinden in die nadere toelichtingen op de totstandkoming op het cijfer, maakt niet dat het haar niet duidelijk kan zijn op welke gronden de examinatoren tot het cijfer zijn gekomen. Verweerder heeft in zijn beslissing van 7 juli 2017 een uitgebreide motivering gegeven over de totstandkoming van de beoordeling en de begeleiding door de examinatoren. Het College ziet in hetgeen appellante daarover heeft aangevoerd geen aanleiding de beslissing van verweerder op die punten onjuist te achten.

2.2.4. Ter zitting van het College is aan het licht gekomen dat appellante vooral bezwaar heeft tegen de betrokkenheid van de twee examinatoren bij het alsnog te voeren eindgesprek, omdat deze volgens appellante vooringenomen zijn. Verweerder heeft in reactie op dat standpunt ter zitting gemotiveerd dat hem niet is gebleken dat de examinatoren op enigerlei wijze vooringenomen zijn geweest. Niettemin heeft hij, juist om de schijn van vooringenomenheid te voorkomen en omdat hij zich bewust is van de verhouding tussen appellante en de examinatoren, opgedragen een derde, externe examinator aan te wijzen. Ook haar raadsman mag bij dat eindgesprek aanwezig zijn, aldus verweerder. Naar het oordeel van het College heeft verweerder daarmee voldoende waarborgen ingebouwd, zodat het alsnog te voeren eindgesprek en de beoordeling van de thesis in het licht van dat eindgesprek, overeenkomstig de daartoe geldende regels kan plaatsvinden. Het College ziet dan ook geen aanleiding de beslissing van verweerder op dit punt onrechtmatig te achten.

Het College komt tot de conclusie dat geen grond bestaat de beslissing van verweerder van 7 juli 2017 te vernietigen.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/152.2**
Rechter(s)	:	mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	opposante
Trefwoorden	:	postafhaallocatie uitnodiging verzet
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, eerste lid Awb: artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, Awb: artikel 6:6, aanhef en onder a Awb: artikel 8:55
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1. Voor zover appellante in haar nadere stukken betoogt dat zij ondeugdelijk voor de zitting van 7 december 2017 is uitgenodigd en dat de behandeling van haar zaak op deze zitting ten onrechte niet is uitgesteld, kan zij hierin niet worden gevolgd. Appellante is bij brief van 6 november 2017, op dezelfde dag per gewone post en per aangetekende post verzonden, tijdig uitgenodigd voor de zitting. Deze brief is verzonden naar het adres: [adres xyz]. Het huisnummer [xyz] bestaat niet en het juiste adres is [adres xy-z]. Uit het door Post.nl aan het College teruggestuurde aangetekende stuk blijkt dat de brief tweemaal op het adres [adres xy-z] is aangeboden en dat bij het juiste huisnummer een afhaalbericht is achtergelaten. Het komt voor rekening van appellante dat de brief niet is afgehaald op de op het afhaalbericht vermelde postafhaallocatie. De per post verzonden brief is niet naar het College retour gekomen. Voorts is een afschrift van de brief op 6 november 2017 per e-mail verzonden naar het bij het College bekende e-mailadres van appellante, te weten [e-adres]. Er zijn geen aanwijzingen dat de hiervoor genoemde e-mail dat e-mailadres niet heeft bereikt. Appellante heeft in de communicatie met het College in de aanloop naar de agendering van de zitting, nadat een eerdere zitting op haar verzoek was uitgesteld, voorts 7 december 2017 niet als verhinderdatum opgegeven. De door appellante naar voren gebrachte stelling dat zij op 7 december 2017 in het buitenland verblijft, heeft zij toegelicht, noch onderbouwd en is daarom geen reden om wederom de behandeling ter zitting uit te stellen. […] 2.6. Gelet op artikel 7.66, eerste lid, van de WHW was het College bevoegd kennis te nemen van het door opposante tegen de beslissing van 7 november 2016 ingestelde beroep. Het College hoefde haar beroepschrift derhalve niet naar een ander rechtscollege door te sturen. In de uitspraak van 5 juli 2017 is de beslissing van het College vermeld. De beslissing in die uitspraak is de enige beslissing die door het College in de desbetreffende zaak is genomen. Dat op de website van het College mogelijk per abuis een andere beslissing is vermeld, doet hieraan niet af. Uit het procesdossier blijkt dat het College niet in het bezit was van een door opposante ondertekend beroepschrift met haar adresgegevens. Opposante heeft in verzet niet onderbouwd dat zij een dergelijk stuk heeft ingediend. Een e-mailadres is voorts niet het adres, bedoeld in artikel 6:5, eerste lid, onder a, van de Awb. Uit de verzendregistratie van Post.nl blijkt dat de brief van 3 mei 2017 op dezelfde dag per aangetekende post naar het laatst bekende adres van opposante is verzonden, dat tweemaal een bezorgpoging is gedaan en

dat de brief vervolgens enige tijd bij een postafhaallocatie heeft klaargelegen. De brief is echter niet afgehaald en uiteindelijk retour gekomen bij het College. Dit komt voor rekening van opposante. Een afschrift van de brief van 3 mei 2017 is voorts op 4 mei 2017 per e-mail aan het hiervoor vermelde e-mailadres van opposante gestuurd. Er zijn geen aanwijzingen dat die e-mail dat e-mailadres niet heeft bereikt. Haar stelling dat zij in de maand mei niet in staat was te corresponderen heeft zij niet toegelicht, zodat daarin geen reden is gelegen om het geconstateerde verzuim verschoonbaar te achten. Er is ten slotte geen rechtsregel die zich verzet tegen het bijna vijf maanden na indiening van een beroepschrift constateren van een verzuim. Het College heeft het beroep van opposante derhalve terecht kennelijk niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog faalt.

Uitspraak op het verzet (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van:

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 5 juli 2017 in zaak nr. 2016/259 heeft het College het beroep van opposante tegen een beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Tilburg van 7 november 2016 na vereenvoudigde behandeling niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft opposante verzet gedaan.

Opposante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het verzet op 7 december 2017 ter zitting aan de orde gesteld.

2. Overwegingen

2.1. Voor zover appellante in haar nadere stukken betoogt dat zij ondeugdelijk voor de zitting van 7 december 2017 is uitgenodigd en dat de behandeling van haar zaak op deze zitting ten onrechte niet is uitgesteld, kan zij hierin niet worden gevolgd. Appellante is bij brief van 6 november 2017, op dezelfde dag per gewone post en per aangetekende post verzonden, tijdig uitgenodigd voor de zitting. Deze brief is verzonden naar het adres: [adres xyz]. Het huisnummer xyz bestaat niet en het juiste adres is [adres xy-z]. Uit het door Post.nl aan het College teruggestuurde aangetekende stuk blijkt dat de brief tweemaal op het adres [adres xy-z] is aangeboden en dat bij het juiste huisnummer een afhaalbericht is achtergelaten. Het komt voor rekening van appellante dat de brief niet is afgehaald op de op het afhaalbericht vermelde postafhaallocatie. De per post verzonden brief is niet naar het College retour gekomen. Voorts is een afschrift van de brief op 6 november 2017 per e-mail verzonden naar het bij het College bekende e-mailadres van appellante, te weten [e-adres]. Er zijn geen aanwijzingen dat de hiervoor genoemde e-mail dat e-mailadres niet heeft bereikt. Appellante heeft in de communicatie met het College in de aanloop naar de agendering van de zitting, nadat een eerdere zitting op haar verzoek was uitgesteld, voorts 7 december 2017 niet als verhinderdatum opgegeven. De door appellante naar voren gebrachte stelling dat zij op 7 december 2017 in het buitenland verblijft, heeft zij toegelicht, noch onderbouwd en is daarom geen reden om wederom de behandeling ter zitting uit te stellen.

2.2. Bij de uitspraak van 5 juli 2017 heeft het College het beroep van opposante na vereenvoudigde behandeling niet-ontvankelijk verklaard, omdat haar beroepschrift niet is ondertekend en niet haar adres

bevat, zij dit verzuim niet binnen de gestelde termijn heeft hersteld en zij geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat zij in verzuim is geweest.

2.3. Verzet als bedoeld in artikel 8:55 van de Awb betreft uitsluitend de vraag of het College ten onrechte tot vereenvoudigde behandeling is overgegaan wegens – in dit geval – kennelijke niet-ontvankelijkheid van het beroep.

2.4. Opposante betoogt dat het College haar beroep ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hiertoe voert zij aan dat in de uitspraak van 5 juli 2017 niet is ingegaan op haar verzoek om haar beroepschrift naar een ander rechtscollege door te sturen. Voorts voert zij aan dat de beslissing van het College niet duidelijk is, omdat op de website van het College is vermeld dat het beroep ongegrond is verklaard, terwijl de uitspraak van 5 juli 2017 vermeldt dat haar beroep niet-ontvankelijk is verklaard. Voorts voert zij aan dat het College reeds in het bezit was van haar handtekening en haar adres, en dat haar e-mailadres als haar adres beschouwd moet worden. Verder voert zij aan dat zij de brief van 3 mei 2017, waarin haar de termijn is gesteld om het geconstateerde verzuim te herstellen, niet heeft ontvangen en dat de daarin gestelde termijn, eindigend op 18 mei 2017, onredelijk was omdat het College ermee bekend was dat zij in de maand mei niet in staat zou zijn te corresponderen.

Voorts voert zij aan dat het College haar niet tijdig van het geconstateerde verzuim op de hoogte heeft gesteld, aangezien haar beroepschrift reeds op 18 december 2016 was ingediend en zij er tot de brief van 3 mei 2017 alleen van uitging dat zij in verzuim was wegens het niet betalen van griffierecht.

2.5. Ingevolge artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb wordt het bezwaar- of beroepschrift ondertekend en bevat het tenminste de naam en het adres van de indiener.

Ingevolge artikel 6:6, aanhef en onder a, kan het bezwaar of beroep niet-ontvankelijk worden verklaard, indien niet is voldaan aan artikel 6:5 of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het bezwaar of beroep, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.

Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) oordeelt het College over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

2.6. Gelet op artikel 7.66, eerste lid, van de WHW was het College bevoegd kennis te nemen van het door opposante tegen de beslissing van 7 november 2016 ingestelde beroep. Het College hoefde haar beroepschrift derhalve niet naar een ander rechtscollege door te sturen. In de uitspraak van 5 juli 2017 is de beslissing van het College vermeld. De beslissing in die uitspraak is de enige beslissing die door het College in de desbetreffende zaak is genomen. Dat op de website van het College mogelijk per abuis een andere beslissing is vermeld, doet hieraan niet af. Uit het procesdossier blijkt dat het College niet in het bezit was van een door opposante ondertekend beroepschrift met haar adresgegevens. Opposante heeft in verzet niet onderbouwd dat zij een dergelijk stuk heeft ingediend. Een e-mailadres is voorts niet het adres, bedoeld in artikel 6:5, eerste lid, onder a, van de Awb. Uit de verzendregistratie van Post.nl blijkt dat de brief van 3 mei 2017 op dezelfde dag per aangetekende post naar het laatst bekende adres van opposante is verzonden, dat tweemaal een bezorgpoging is gedaan en dat de brief vervolgens enige tijd bij een postafhaallocatie heeft klaargelegen. De brief is echter niet afgehaald en uiteindelijk retour gekomen bij het College. Dit komt voor rekening van opposante. Een afschrift van de brief van 3 mei 2017 is voorts op 4 mei 2017 per e-mail aan het hiervoor vermelde e-mailadres van opposante gestuurd. Er zijn geen aanwijzingen dat die e-mail dat e-mailadres niet heeft bereikt. Haar stelling dat zij in de maand mei niet in staat was te corresponderen heeft zij niet toegelicht, zodat daarin geen reden is gelegen om het geconstateerde verzuim verschoonbaar te achten. Er is ten slotte geen rechtsregel die zich verzet tegen het bijna vijf maanden na indiening van een beroepschrift constateren van een verzuim. Het College heeft het beroep van opposante derhalve terecht kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog faalt.

2.7. Het verzet is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het verzet ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/153**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	10 januari 2018
Partijen	:	appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	decentrale selectie motivatieverklaring rangnummer selectie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Reglement selectiecriteria en —procedure Geneeskunde Bachelor 2017-2018 van de Universiteit Utrecht
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.3. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe als volgt. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet dat de motivatieverklaring door twee beoordelaars, zogeheten scoorders, onafhankelijk van elkaar wordt beoordeeld. Alle gegevens die de beoordelaars ontvangen worden geanonimiseerd aangeleverd, zodat zij geen informatie hebben over de achtergrond van de kandidaat. De beoordelaars zijn docenten en beleidsmedewerkers van de universiteit. Training van de beoordelaars vindt onder meer plaats aan de hand van casuïstiek uit het verleden. Van kandidaten die beneden de grens van eenmaal de standaarddeviatie onder het gemiddelde van de scores van alle kandidaten scoren, wordt de motivatieverklaring ook nog door een panel, bestaande uit een hoogleraar en twee ervaren docenten, bekeken. Voorts wordt een derde beoordelaar ingeschakeld in het geval een van de twee oorspronkelijke beoordelaars de kandidaat een score toekent van 14 of lager. Naar het oordeel van het College is de zorgvuldigheid van de selectieprocedure en de onafhankelijkheid van de Selectiecommissie met het vorenstaande voldoende geborgd. Appellant is aan de hand van voornoemde selectieprocedure beoordeeld. Er bestaat dan ook geen grond voor de stelling dat ten aanzien van appellant geen objectieve en redelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. Dat appellant het niet eens is met de beoordeling, doet daaraan niet af. De beoordeling betreft het kennen en kunnen van een kandidaat. Het College kan gelet op artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht niet in de beoordeling treden. Ten aanzien van de stelling van appellant dat ten onrechte geen derde onafhankelijke beoordelaar bij de selectieprocedure is betrokken, overweegt het College dat naar aanleiding van het bezwaar door verweerder is geconstateerd dat abusievelijk geen onafhankelijke derde beoordelaar in de procedure was betrokken. Verweerder heeft alsnog een derde beoordelaar de motivatieverklaring laten beoordelen hetgeen niet tot een andere uitkomst heeft geleid. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de derde beoordelaar uitsluitend het studentnummer en de motivatieverklaring heeft gezien, zodat deze beoordelaar, net als de eerste twee beoordelaars en het panel, geen informatie had over de achtergrond van appellant. Door aldus te handelen, heeft verweerder het gebrek in de beslissing van 15 april 2017 bij de beslissing op bezwaar van 20 juli 2017 hersteld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2017 heeft de Selectiecommissie van de bacheloropleiding Geneeskunde aan appellant de resultaten van de selectieprocedure medegedeeld en hem het rangnummer 1029 toegekend.

Bij beslissing van 20 juli 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 december 2017, waar appellant, bijgestaan door H. Thodai, en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB en dr. I.E. Thunissen, beiden werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.53 eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit
heeft vastgesteld.

2.2. Appellant heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Utrecht voor het studiejaar 2017-2018. Deze selectieprocedure bestaat uit vier onderdelen, te weten een kennistoets, overgangscijfers van 5 VWO naar 6 VWO, een communicatietoets en een motivatieverklaring. Op basis van de door de kandidaten behaalde scores is aan ieder van hen een rangnummer toegekend, waarbij de kandidaat met de beste score het laagste rangnummer heeft gekregen. De Selectiecommissie heeft appellant op basis van zijn resultaten het rangnummer 1029 toegekend.

2.3. Verweerder heeft de beslissing van de Selectiecommissie, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, in stand gelaten. Volgens het advies bestaat geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig was, dat sprake is geweest van willekeur dan wel dat de selectieprocedure tot een onredelijke uitkomst heeft geleid.

2.4. Appellant betoogt dat de beslissing van verweerder van 20 juli 2017 niet in stand kan blijven, omdat ten aanzien van de motivatieverklaring niet is onderkend dat geen objectieve en redelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. Hij voert daartoe aan dat de uitingen die hij in zijn motivatieverklaring heeft opgenomen blijk geven van zelfkennis en de vaardigheid tot zelfreflectie. Voorts zijn bepaalde passages in de motivatieverklaring volgens hem verkeerd geïnterpreteerd. Volgens appellant is uit deze passages ten onrechte aangenomen dat hij hoogdravend zou zijn. Volgens appellant is hij zich bewust van de verantwoordelijkheid die bij het beroep van arts hoort. Verder stelt appellant dat ten onrechte geen derde onafhankelijke beoordelaar bij de selectieprocedure is betrokken en dat de onafhankelijkheid van de Selectiecommissie onvoldoende is gewaarborgd. Volgens appellant dient er een nieuwe beoordeling plaats te vinden op grond waarvan hij in het komende studiejaar kan worden toegelaten tot de bacheloropleiding Geneeskunde, dan wel dient te worden bepaald dat hij in het komende studiejaar opnieuw deel mag nemen aan de decentrale selectie van de universiteit Utrecht.

2.4.1. Zoals eerder overwogen (uitspraak van 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009, www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsvrijheid toegekend.

2.4.2. In het Reglement selectiecriteria en —procedure Geneeskunde Bachelor 2017-2018 van de Universiteit Utrecht staan de selectiecriteria voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde vermeld. Bij de secundaire selectiecriteria staat het volgende vermeld:
“De opleiding geneeskunde richt de selectie vooral op aankomende studenten die zich vanaf het begin willen inzetten voor de studie. Een indicatie hiervan wordt verkregen door een studietaak op te geven tijdens het eindexamenjaar. Daarnaast beoogt de opleiding studenten aan te trekken met een goed gevoel voor empathie. Dat leidt tot de volgende criteria:
1. Aantoonbare bereidheid tot het leveren van studie-inspanning ter voorbereiding op de opleiding geneeskunde. Dit wordt geoperationaliseerd in het voorbereiden en afleggen van de kennistoets aan het eind van een vastgestelde periode (maximale studietijd: begin december tot eind februari; toets 25 februari 2017). Dit criterium weegt het zwaarst mee in de ranking.
2. Een goede score voor de non-cognitieve toets. Deze zal worden afgenomen op 25 februari 2017.
3. Een goede score voor de bij aanmelding geschreven motivatie.
4. Overgangscijfers van 5 naar 6 VWO.”

2.4.3. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe als volgt.

Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet dat de motivatieverklaring door twee beoordelaars, zogeheten scoorders, onafhankelijk van elkaar wordt beoordeeld. Alle gegevens die de beoordelaars ontvangen worden geanonimiseerd aangeleverd, zodat zij geen informatie hebben over de achtergrond van de kandidaat. De beoordelaars zijn docenten en beleidsmedewerkers van de universiteit. Training van de beoordelaars vindt onder meer plaats aan de hand van casuïstiek uit het verleden. Van kandidaten die beneden de grens van eenmaal de standaarddeviatie onder het gemiddelde van de scores van alle kandidaten scoren, wordt de motivatieverklaring ook nog door een panel, bestaande uit een hoogleraar en twee ervaren docenten, bekeken. Voorts wordt een derde beoordelaar ingeschakeld in het geval een van de twee oorspronkelijke beoordelaars de kandidaat een score toekent van 14 of lager. Naar het oordeel van het College is de zorgvuldigheid van de selectieprocedure en de onafhankelijkheid van de Selectiecommissie met het vorenstaande voldoende geborgd.

Appellant is aan de hand van voornoemde selectieprocedure beoordeeld. Er bestaat dan ook geen grond voor de stelling dat ten aanzien van appellant geen objectieve en redelijke beoordeling heeft

plaatsgevonden. Dat appellant het niet eens is met de beoordeling, doet daaraan niet af. De beoordeling betreft het kennen en kunnen van een kandidaat. Het College kan gelet op artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht niet in de beoordeling treden. Ten aanzien van de stelling van appellant dat ten onrechte geen derde onafhankelijke beoordelaar bij de selectieprocedure is betrokken, overweegt het College dat naar aanleiding van het bezwaar door verweerder is geconstateerd dat abusievelijk geen onafhankelijke derde beoordelaar in de procedure was betrokken. Verweerder heeft alsnog een derde beoordelaar de motivatieverklaring laten beoordelen hetgeen niet tot een andere uitkomst heeft geleid. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de derde beoordelaar uitsluitend het studentnummer en de motivatieverklaring heeft gezien, zodat deze beoordelaar, net als de eerste twee beoordelaars en het panel, geen informatie had over de achtergrond van appellant. Door aldus te handelen, heeft verweerder het gebrek in de beslissing van 15 april 2017 bij de beslissing op bezwaar van 20 juli 2017 hersteld.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/154**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	27 augustus 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	belang inschrijving studiekeuzecheck voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:54
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.3. In het kader van het beroep heeft verweerder aan het College bericht dat appellant in de gelegenheid is gesteld om zich, bij wijze van voorlopige voorziening, gedurende het bij het College aanhangige beroep, alsnog in te schrijven voor de opleiding Informatica. Volgens verweerder heeft appellant geen gebruik gemaakt van deze gelegenheid. 2.4. In deze informatie heeft het College aanleiding gezien appellant bij brief van 28 juni 2018 in de gelegenheid te stellen om binnen vier weken aan te geven welk belang hij nog heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Appellant heeft niet op deze brief gereageerd. 2.5. Het College leidt uit hetgeen onder de overwegingen 2.3. en 2.4. is vermeld af, dat het doel dat appellant met het instellen van het beroep voor ogen stond, namelijk inschrijving voor de opleiding Informatie, voor hem feitelijk niet meer van betekenis is. Het College zal het beroep daarom niet-ontvankelijk verklaren, omdat een belang bij de inhoudelijke beoordeling ervan ontbreekt.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht; hierna Awb)in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager*)* het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Informatica ingetrokken (lees: afgewezen).

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Informatica. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden is dit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Informatica bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit het beantwoorden van een aantal startvragen, het maken van de NOA-test, het bekijken van een film over de opleiding en deelname aan een digitale speurtocht. Het portfolio moest uiterlijk 31 mei 2017 (digitaal) worden ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

2.2. De manager heeft het verzoek tot inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 afgewezen. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren. Bij zijn beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en genoemde beslissing van de manager gehandhaafd. Omdat appellant zich niet kon verenigen met deze beslissing van verweerder, heeft hij beroep bij het College ingesteld.

2.3. In het kader van het beroep heeft verweerder aan het College bericht dat appellant in de gelegenheid is gesteld om zich, bij wijze van voorlopige voorziening, gedurende het bij het College aanhangige beroep, alsnog in te schrijven voor de opleiding Informatica. Volgens verweerder heeft appellant geen gebruik gemaakt van deze gelegenheid.

2.4. In deze informatie heeft het College aanleiding gezien appellant bij brief van 28 juni 2018 in de gelegenheid te stellen om binnen vier weken aan te geven welk belang hij nog heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Appellant heeft niet op deze brief gereageerd.

2.5. Het College leidt uit hetgeen onder de overwegingen 2.3. en 2.4. is vermeld af, dat het doel dat appellant met het instellen van het beroep voor ogen stond, namelijk inschrijving voor de opleiding Informatie, voor hem feitelijk niet meer van betekenis is. Het College zal het beroep daarom niet-ontvankelijk verklaren, omdat een belang bij de inhoudelijke beoordeling ervan ontbreekt.

Slotsom

2.6. Het beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

2.8. Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, in verbinding met artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb, beslist het College als volgt.

3. Beslissing

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/155**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	26 februari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	kennen en kunnen vrijstelling website
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De Examencommissie heeft niet de kwaliteit van het door appellante ingeleverde werkstuk in twijfel getrokken, maar gesteld dat een individuele prestatie een minimumvoorwaarde is voor de verlening van een vrijstelling, wat ook blijkt uit de beschrijving en de inrichtingsvorm van de module 7. Appellante heeft volgens verweerder, met de inlevering van een groepswerkstuk, ongeacht de kwaliteit daarvan, niet voldaan aan deze voorwaarde. 2.3.1. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, de Examencommissie volgend, zich in redelijkheid op dit standpunt mogen stellen. In de stelling van appellante dat zij voor het ingeleverde werkstuk geen voldoende zou hebben behaald indien haar bijdrage daaraan niet naar behoren was geweest, hoefde geen aanleiding te worden gezien voor een ander oordeel. Vast stond dat het werkstuk niet van appellante alleen afkomstig was, zodat de precieze inhoud van haar bijdrage daaraan niet kon worden onderscheiden en beoordeeld. 2.3.2. Van een rechtens te honoreren aan appellante gedane toezegging dat zij een vrijstelling zou krijgen voor de module 7 is niet gebleken. Dat appellante uit gesprekken met een docent de indruk heeft gekregen dat vrijstelling wel tot de mogelijkheden zou behoren, is met een toezegging niet gelijk te stellen en dient reeds daarom voor haar risico te blijven. Aan de informatie op de website heeft appellante evenmin het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen en mogen ontlenen dat zij een vrijstelling zou krijgen, reeds omdat deze informatie niet op haar persoonlijke omstandigheden is toegesneden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, verweerder (hierna ook: CBE)

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft de Examencommissie van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen (hierna: HAN) aan appellante meegedeeld dat haar verzoek om vrijstelling voor module 7-Zorginnovatie in de praktijk is afgewezen.

Het tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 7 juli 2017 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 7 juli 2017 heeft appellante op 1 september 2017 bij het College beroep ingesteld.

Op 30 oktober 2017 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 23 november 2017. Appellante is verschenen, bijgestaan door C. Helmer. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, secretaris van verweerder. Tevens waren aanwezig M. Kwast, voorzitter van de Examencommissie, en C. Melssen, secretaris van de Examencommissie.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante is in 2015 gestart met de destijds nieuwe HBO-opleiding Verpleegkunde deeltijd 20/20 aan de HAN. Bij haar aanmelding is zij ervan uitgegaan dat zij deze opleiding in ongeveer anderhalf jaar zou (moeten) kunnen afronden. Om deze termijn te halen was het voor appellante noodzakelijk dat zij voor het (omvangrijke) vak module 7 vrijstelling zou krijgen. Gelet op de eerder door haar afgeronde opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening zou dat volgens haar tot de mogelijkheden behoren. Zij heeft daarbij – onder meer – vertrouwd op de informatie die zij over de opleiding op de website van de HAN heeft gevonden en waarin vrijstellingsmogelijkheden worden beschreven. Ook heeft zij vertrouwd op een door haar als toezegging begrepen mededelingen van een docente aan deze opleiding, met wie zij de vrijstellingsmogelijkheden heeft besproken voorafgaand aan de start van de opleiding.

2.2. Appellante betoogt dat het verzoek om vrijstelling ten onrechte is afgewezen. Zij verwijst daarbij naar de ingewonnen informatie en naar de toezegging van de docente met die zij heeft gesproken.

2.2.1. Het College stelt voorop dat de beoordeling of appellante genoegzaam heeft aangetoond dat zij voldoet aan de kennis en vaardigheden die zijn vereist om in aanmerking te komen voor verlening van de gevraagde vrijstelling een beoordeling van het kennen en kunnen van appellante inhoudt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

2.2.2. Voor een inhoudelijke beoordeling of de werkzaamheden die appellante heeft verricht voldoen aan de vereisten die zijn gesteld voor de module 7, en dus ook voor de mogelijkheid van een vrijstelling daarvoor, bestaat in deze procedure derhalve geen ruimte.

2.3. De Examencommissie heeft niet de kwaliteit van het door appellante ingeleverde werkstuk in twijfel getrokken, maar gesteld dat een individuele prestatie een minimumvoorwaarde is voor de verlening van een vrijstelling, wat ook blijkt uit de beschrijving en de inrichtingsvorm van de module 7. Appellante heeft volgens verweerder, met de inlevering van een groepswerkstuk, ongeacht de kwaliteit daarvan, niet voldaan aan deze voorwaarde.

2.3.1. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, de Examencommissie volgend, zich in redelijkheid op dit standpunt mogen stellen. In de stelling van appellante dat zij voor het ingeleverde werkstuk geen voldoende zou hebben behaald indien haar bijdrage daaraan niet naar behoren was geweest, hoefde geen aanleiding te worden gezien voor een ander oordeel. Vast stond dat het werkstuk

niet van appellante alleen afkomstig was, zodat de precieze inhoud van haar bijdrage daaraan niet kon worden onderscheiden en beoordeeld.

2.3.2. Van een rechtens te honoreren aan appellante gedane toezegging dat zij een vrijstelling zou krijgen voor de module 7 is niet gebleken. Dat appellante uit gesprekken met een docent de indruk heeft gekregen dat vrijstelling wel tot de mogelijkheden zou behoren, is met een toezegging niet gelijk te stellen en dient reeds daarom voor haar risico te blijven. Aan de informatie op de website heeft appellante evenmin het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen en mogen ontlenen dat zij een vrijstelling zou krijgen, reeds omdat deze informatie niet op haar persoonlijke omstandigheden is toegesneden.

2.4. Nu wat appellante heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder, heeft miskend dat de examencommissie bij de beoordeling van het verzoek om vrijstelling in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie de door appellante gevraagde vrijstelling had moeten verlenen. Dat betekent dat het betoog van appellante niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/156**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 januari 2018
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	financiële ondersteuning gemengde studiefinanciering medische omstandigheden minnelijke schikking overmacht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51, eerste lid WHW: artikel 7.51c WHW: artikel 7.51f WHW: artikel 7.51h Awb: artikel 7:10, eerste lid Awb: artikel 7:13 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a Regeling Afstudeersteun Studenten: Artikel 8.1
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Niet in geschil is dat appellant tot en met 31 augustus 2016 gemengde studiefinanciering heeft ontvangen. Voorts is niet in geschil dat appellant zijn verzoek om financiële ondersteuning eerst op 1 februari 2017 bij het college van bestuur heeft ingediend, derhalve vijf maanden na het verstrijken van de periode waarop appellant aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs. De procedure over de aanvraag om financiële ondersteuning is neergelegd in de Regeling Afstudeersteun Studenten die voor iedere student vooraf kenbaar en raadpleegbaar is. Appellant kon en behoorde dan ook op de hoogte te zijn van de regels over het indienen van een aanvraag om financiële ondersteuning. Nu appellant eerst op 1 februari 2017 een aanvraag bij het college van bestuur heeft ingediend, welke op 6 februari 2017 door het college van bestuur is ontvangen, heeft het college van bestuur terecht vijf garantiemaanden op financiële ondersteuning in mindering gebracht. Het beroep op overmacht kan appellant niet baten, reeds omdat hij niet heeft gemotiveerd waarom de medische informatie die aan de aanvraag ten grondslag ligt niet eerder kon worden verzameld. Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij op 22 augustus 2016 en 24 augustus 2016 reeds een aanvraag heeft ingediend, overweegt het College dat deze aanvragen een verzoek om een medische verklaring betreffen en niet een aanvraag als bedoeld in artikel 8.1 van de Regeling Afstudeersteun Studenten. Wat betreft de stelling van appellant dat hij de beslissing op zijn bezwaar te laat is genomen, overweegt het College dat de universiteit een bezwaarschriftencommissie als bedoeld in artikel 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft ingesteld hetgeen meebrengt dat de beslistermijn ingevolge artikel 7:10, eerste lid, van de Awb twaalf weken bedraagt. Nu de beslissing op bezwaar binnen twaalf weken, gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het bezwaarschrift is verstreken, is genomen, heeft het college van bestuur tijdig op het bezwaar beslist. Wat betreft de stelling van appellant dat ten onrechte geen minnelijke schikking is beproefd, overweegt het College dat het schikkingsgesprek uitsluitend bestond uit een telefoongesprek van de centrale studentenadministratie naar de student. Dit is niet aan te merken als

een adequate poging tot een minnelijke schikking als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW.
Het betoog slaagt in zoverre.
2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 26 juni 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Daartoe overweegt het College dat het zeer aannemelijk is dat, gegeven de hiervoor weergegeven omstandigheden, het in acht nemen van de juiste procedure niet tot een ander resultaat zou hebben geleid.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 maart 2017 heeft verweerder beslist op de aanvraag van appellant om hem een financiële ondersteuning toe te kennen wegens studievertraging als gevolg van medische omstandigheden.

Bij beslissing van 26 juli 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting aan de orde gesteld op 13 december 2017.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de masteropleiding Sustainable Energy Technology aan de Technische Universiteit Delft. Op 1 februari 2017 heeft hij een aanvraag ingediend voor financiële ondersteuning van tien zogeheten garantiemaanden als gevolg van medische omstandigheden in de periode vanaf juni 2015 tot en met december 2016.

2.2. Het college van bestuur heeft bij beslissing van 23 maart 2017 dit verzoek gedeeltelijk toegekend door te bepalen dat aan appellant vijf garantiemaanden worden toegekend. Het college van bestuur heeft de maanden die zijn verstreken na afloop van de periode van gemengde studiefinanciering op de tien maanden in mindering gebracht, omdat appellant zijn aanvraag vijf maanden te laat heeft ingediend. Het college van bestuur heeft zijn beslissing, onder verwijzing naar het advies van de Centrale commissie voor bezwaarschriften, kamer studentenzaken, van 23 mei 2017, in bezwaar gehandhaafd.

2.3. Appellant kan zich niet met de beslissing van 26 juli 2017 verenigen. Appellant voert aan dat hij weliswaar eerst op 1 februari 2017 een officiële aanvraag bij het college van bestuur heeft ingediend, maar dat het hem vijf maanden heeft geduurd om de procedure daarvoor in gang te zetten. Volgens appellant is dit aan overmacht te wijten. Hij wijst er voorts op dat hij op 22 augustus 2016 een aanvraag heeft ingediend bij de Student Counsellor en op 24 augustus 2016 bij de Academic Counsellor Master SET, derhalve voor

het verstrijken van de periode van gemengde studiefinanciering. Appellant voert verder aan dat de beslissing op bezwaar te lang op zich heeft laten wachten. Daarnaast is hem geen voorstel tot een minnelijke schikking gedaan. Wel is er een telefoongesprek geweest waarin hem is verzocht aanvullende bewijsstukken op te sturen. In het advies van de Centrale commissie is hiervan niets terug te vinden, aldus appellant.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.

Ingevolge artikel 7.51c komt een student voor financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b, uitsluitend in aanmerking, indien:
a. de student voor de desbetreffende opleiding wettelijk collegegeld is verschuldigd; en
b. de student voor die opleiding aanspraak heeft of aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000.

Ingevolge artikel 7.51f is de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51e, niet hoger dan de studiefinanciering die betrokkene geniet uit hoofde van hoofdstuk 3 van de Wet studiefinanciering 2000, dan wel zou hebben genoten, indien hij daarop aanspraak zou maken of zou hebben mogen maken.

Ingevolge artikel 7.51h stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van de artikelen 7.51 tot en met 7.51d, waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning.

Artikel 8.1 van de Regeling Afstudeersteun Studenten van de Technische Universiteit Delft luidt: “Een aanvraag tot uitbetaling van financiële ondersteuning dient vóór het verstrijken van de periode waarin de student aanspraak heeft of heeft gehad op de prestatiebeurs, dan wel, indien het een aanvraag van een internationale student betreft, vóór het verstrijken van de nominale studieduur, bij het college van bestuur te zijn ontvangen. Indien een aanvraag na het verstrijken van deze periode wordt ontvangen, worden alsdan verstreken maanden op het totale aantal erkende maanden financiële ondersteuning in mindering gebracht, zulks te rekenen vanaf de eerste dag na het verstrijken van deze periode.

2.3.2. Niet in geschil is dat appellant tot en met 31 augustus 2016 gemengde studiefinanciering heeft ontvangen. Voorts is niet in geschil dat appellant zijn verzoek om financiële ondersteuning eerst op 1 februari 2017 bij het college van bestuur heeft ingediend, derhalve vijf maanden na het verstrijken van de periode waarop appellant aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs. De procedure over de aanvraag om financiële ondersteuning is neergelegd in de Regeling Afstudeersteun Studenten die voor iedere student vooraf kenbaar en raadpleegbaar is. Appellant kon en behoorde dan ook op de hoogte te zijn van de regels over het indienen van een aanvraag om financiële ondersteuning. Nu appellant eerst op 1 februari 2017 een aanvraag bij het college van bestuur heeft ingediend, welke op 6 februari 2017 door het college van bestuur is ontvangen, heeft het college van bestuur terecht vijf garantiemaanden op financiële ondersteuning in mindering gebracht.

Het beroep op overmacht kan appellant niet baten, reeds omdat hij niet heeft gemotiveerd waarom de medische informatie die aan de aanvraag ten grondslag ligt niet eerder kon worden verzameld. Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij op 22 augustus 2016 en 24 augustus 2016 reeds een aanvraag heeft ingediend, overweegt het College dat deze aanvragen een verzoek om een medische verklaring betreffen en niet een aanvraag als bedoeld in artikel 8.1 van de Regeling Afstudeersteun Studenten.

Wat betreft de stelling van appellant dat hij de beslissing op zijn bezwaar te laat is genomen, overweegt het College dat de universiteit een bezwaarschriftencommissie als bedoeld in artikel 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft ingesteld hetgeen meebrengt dat de beslistermijn ingevolge artikel 7:10, eerste lid, van de Awb twaalf weken bedraagt. Nu de beslissing op bezwaar binnen twaalf weken, gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het bezwaarschrift is

verstreken, is genomen, heeft het college van bestuur tijdig op het bezwaar beslist.

Wat betreft de stelling van appellant dat ten onrechte geen minnelijke schikking is beproefd, overweegt het College dat het schikkingsgesprek uitsluitend bestond uit een telefoongesprek van de centrale studentenadministratie naar de student. Dit is niet aan te merken als een adequate poging tot een minnelijke schikking als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW.

Het betoog slaagt in zoverre.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 26 juni 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Daartoe overweegt het College dat het zeer aannemelijk is dat, gegeven de hiervoor weergegeven omstandigheden, het in acht nemen van de juiste procedure niet tot een ander resultaat zou hebben geleid.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 26 juli 2017, kenmerk 2017-0070/LS-11-797;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/157**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	3 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hanzehogeschool
Trefwoorden	:	Bronvermelding fraude intentie opzettelijk plagiaat
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Studentenstatuut: artikel 5.6 OER: artikel 6.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Beoordeling door het College* 2.3.1. Voorop staat dat, zoals het College eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 9 januari 2017 in zaak nr. 2016/125; www.cbho.nl), plagiaat een vorm van fraude is die met inachtneming van de in de WHW en OER neergelegde regels kan worden gesanctioneerd. De vraag of fraude is gepleegd, dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij, anders dan appellant heeft betoogd, de intenties van de betrokken student niet van belang zijn. 2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, de examencommissie volgend, terecht op het standpunt gesteld dat de handelwijze van appellant plagiaat is in de zin van artikel 6.5 van de OER. Niet in geschil is dat appellant de website, waarvan de teksten zijn overgenomen, heeft gebruikt voor het antwoord op de vragen. Uit de door appellant overgenomen teksten volgt dat hij niet alleen woorden heeft overgenomen, maar dat hij ook de beeldspraak en formuleringen van de teksten op de website heeft overgenomen. Verweerder stelt terecht dat appellant teksten min of meer letterlijk heeft overgenomen. Die overname had appellant moeten verantwoorden door middel van bronvermelding. Dat een geringe hoeveelheid tekst is overgenomen, is, zoals verweerder verder terecht heeft aangevoerd, van belang voor de hoogte van de sanctie, maar niet op de kwalificatie van het handelen als plagiaat. Die sanctie bestaat uit het opnemen van ‘GK’ in Osiris en het moeten herkansen van de desbetreffende vragen uit de opdracht. Het College volgt appellant evenmin in zijn betoog dat zijn handelen niet als plagiaat is te kwalificeren, omdat de overgenomen tekst als algemeen gedachtegoed moet worden aangemerkt, dat als vanzelfsprekende kennis binnen het domein wordt gezien. Voor zover de overgenomen tekst al als algemeen gedachtegoed valt aan te merken, heeft verweerder aangegeven dat hetgeen door appellant is overgenomen van de website niet als vanzelfsprekende kennis kan worden beschouwd onder eerstejaarsstudenten. Ter zitting van het College is namens verweerder toegelicht dat het onderwerp van de vragen in de opdracht in de ICT-wereld geen geëigende en algemeen erkende kennis is en dat het daarmee zeer specialistische kennis betreft. Het College ziet geen grond voor het oordeel dit standpunt van verweerder onjuist te achten. Tot slot bestaat geen grond voor het oordeel dat de door de examencommissie opgelegde sanctie onevenredig is. 2.3.3. Over het door appellant aangedragen betoog dat verweerder zijn klacht op grond van de privacywetgeving ten onrechte niet heeft

behandeld, kan het College zich niet uitlaten omdat het, evenmin als de examencommissie, ter zake bevoegd is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 maart 2017 heeft de examencommissie van het Instituut voor Communicatie, Media & IT (hierna: de examencommissie) beslist de uitslag 'GK' (gemiste kans) in Osiris op te nemen voor het studieonderdeel ITS3.

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 januari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. S. Oosting, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J. Knip, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen drs. F. Veenstra, voorzitter van de examencommissie, J.H.F. Bredek, docent, en M.L. de Bruin, allen werkzaam bij de Hanzehogeschool Groningen.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

- *Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek*

2.1. Artikel 7.12b, tweede lid, luidt als volgt:
"Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen."

- *Het Studentenstatuut*

2.1.1. Artikel 5.6 luidt als volgt:
"5.6.1 […]. Plagiaat wordt ook aangemerkt als fraude.
5.6.2 Plagiaat is het overnemen van andermans werk en dat laten doorgaan voor eigen werk Bij een vermoeden van plagiaat wordt de examencommissie altijd op de hoogte gesteld.
5.6.3 In geval van fraude door de student of extraneus kan de examencommissie maatregelen treffen die kunnen inhouden dat de student of extraneus gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar wordt uitgesloten van deelname aan één of meer daarbij aan te wijzen tentamens of examens aan de instelling of delen daarvan af te leggen.
[…]."

- *De Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Instituut voor Communicatie, Media & IT (OER)*

2.1.2. Artikel 6.5 luidt als volgt:
“In het Studentenstatuut artikel 5.6 staat beschreven dat het plegen van fraude verboden is. Plagiaat is een vorm van fraude (zie Studentenstatuut artikel 5.6.1). Binnen het instituut worden de volgende anti-plagiaatregels gehanteerd:
- Het min of meer letterlijk overnemen van teksten van anderen zonder te verwijzen naar de bron, is plagiaat. Citaten moeten als zodanig in de tekst herkenbaar worden gemaakt.
- Het parafraseren (in eigen woorden gedachtegoed overnemen) van teksten van anderen zonder te verwijzen naar de bron, is plagiaat.
- Het overnemen van het gedachtegoed van anderen zonder te verwijzen naar de bron, is plagiaat.

Daarbij geldt:
- gedachtegoed dat algemeen goed is en beschouwd wordt als vanzelfsprekende kennis binnen het domein, hoeft niet te worden verantwoord, tenzij het om citaten of parafrasering gaat uit een specifieke bron;
- de bron van het gedachtegoed moet redelijkerwijs te achterhalen zijn.

[…].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant heeft, samen met een medestudent, in het kader van het practicum ITS3 opdracht 5 van het practicum infra en security ingeleverd. Volgens de docent zijn de antwoorden bij opgaven 5.4a en 5.4b een nagenoeg letterlijke vertaling van een gerenommeerde internetbron en bestaat daarom het vermoeden van plagiaat. De docent heeft daarvan melding gemaakt bij de examencommissie. Appellant heeft in reactie op het vermoeden gesteld dat het kopiëren van internet geen probleem is, als het gekopieerde maar is voorzien van een bronvermelding. Hij is bronvermelding bij de desbetreffende vragen simpelweg vergeten, aldus appellant.

2.2.1. Bij beslissing van 30 maart 2017 heeft de examencommissie beslist de uitslag ‘GK’ (gemiste kans) in Osiris op te nemen voor het studieonderdeel ITS3. Omdat het plagiaat van geringe omvang betreft, is appellant in de gelegenheid gesteld de herkansing te benutten. Die herkansing bestaat uit het opnieuw inleveren van opgaven 5.4a en b.

Verweerder heeft bij zijn beslissing van 25 juli 2017 geen reden gezien die beslissing van de examencommissie onjuist te achten. Daarbij heeft verweerder vastgesteld dat appellant stukken tekst heeft overgenomen zonder bronvermelding. Of appellant daarbij de opzet had om plagiaat te plegen, is niet van belang. Verder heeft verweerder het betoog van appellant dat hij geen plagiaat heeft gepleegd, omdat de overgenomen tekst is te kwalificeren als algemeen gedachtegoed en als vanzelfsprekende kennis binnen het domein wordt gezien, verworpen.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met voormelde beslissing van verweerder. Volgens appellant heeft verweerder miskend dat hij geen teksten heeft overgenomen van de website. De teksten in zijn opdracht zijn anders. Slechts hier en daar bestaat een overlap van enkele woorden en delen van zinnen. Appellant heeft andermans werk niet door laten gaan voor eigen werk en bronvermelding was daarom niet nodig. Verder betoogt hij dat de overgenomen tekst als algemeen gedachtegoed is te kwalificeren, die als vanzelfsprekende kennis binnen het domein wordt gezien. Daarbij heeft verweerder ten onrechte aangenomen dat de kennis niet vanzelfsprekend is voor eerstejaarsstudenten. Voor zover appellant zou hebben geplagieerd, heeft hij dat bovendien niet opzettelijk gedaan. Hij was wel gehaast bij het inleveren van de opdracht, maar hij heeft slechts twee keer verzuimd een bronvermelding op te nemen. Tot slot betoogt appellant dat hij melding heeft gemaakt van een klacht in verband met het handelen van de

examencommissie in strijd met de privacywetgeving. Die klacht heeft verweerder ten onrechte niet behandeld, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.3.1. Voorop staat dat, zoals het College eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 9 januari 2017 in zaak nr. 2016/125; www.cbho.nl), plagiaat een vorm van fraude is die met inachtneming van de in de WHW en OER neergelegde regels kan worden gesanctioneerd. De vraag of fraude is gepleegd, dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij, anders dan appellant heeft betoogd, de intenties van de betrokken student niet van belang zijn.

2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, de examencommissie volgend, terecht op het standpunt gesteld dat de handelwijze van appellant plagiaat is in de zin van artikel 6.5 van de OER. Niet in geschil is dat appellant de website, waarvan de teksten zijn overgenomen, heeft gebruikt voor het antwoord op de vragen. Uit de door appellant overgenomen teksten volgt dat hij niet alleen woorden heeft overgenomen, maar dat hij ook de beeldspraak en formuleringen van de teksten op de website heeft overgenomen. Verweerder stelt terecht dat appellant teksten min of meer letterlijk heeft overgenomen. Die overname had appellant moeten verantwoorden door middel van bronvermelding. Dat een geringe hoeveelheid tekst is overgenomen, is, zoals verweerder verder terecht heeft aangevoerd, van belang voor de hoogte van de sanctie, maar niet op de kwalificatie van het handelen als plagiaat. Die sanctie bestaat uit het opnemen van ‘GK’ in Osiris en het moeten herkansen van de desbetreffende vragen uit de opdracht.

Het College volgt appellant evenmin in zijn betoog dat zijn handelen niet als plagiaat is te kwalificeren, omdat de overgenomen tekst als algemeen gedachtegoed moet worden aangemerkt, dat als vanzelfsprekende kennis binnen het domein wordt gezien. Voor zover de overgenomen tekst al als algemeen gedachtegoed valt aan te merken, heeft verweerder aangegeven dat hetgeen door appellant is overgenomen van de website niet als vanzelfsprekende kennis kan worden beschouwd onder eerstejaarsstudenten. Ter zitting van het College is namens verweerder toegelicht dat het onderwerp van de vragen in de opdracht in de ICT-wereld geen geëigende en algemeen erkende kennis is en dat het daarmee zeer specialistische kennis betreft. Het College ziet geen grond voor het oordeel dit standpunt van verweerder onjuist te achten.

Tot slot bestaat geen grond voor het oordeel dat de door de examencommissie opgelegde sanctie onevenredig is.

2.3.3. Over het door appellant aangedragen betoog dat verweerder zijn klacht op grond van de privacywetgeving ten onrechte niet heeft behandeld, kan het College zich niet uitlaten omdat het, evenmin als de examencommissie, ter zake bevoegd is.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/161**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	11 januari 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	beleidsruimte decentrale selectie persoonlijkheidstest rangnummer selectiecriteria VWO-cijfers
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Wet bescherming persoonsgegevens: artikel 42
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. Gelet op die zeer grote beleidsruimte bestaat geen grond voor het oordeel dat het belangrijke gewicht dat bij het bepalen van het rangnummer in het kader van de decentrale selectie van de opleiding Diergeneeskunde voor het studiejaar 2017-2018 aan de behaalde VWO-cijfers is toegekend, onredelijk is. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat het onderscheidend vermogen van de selectietesten dermate laag is dat de selectieprocedure niet op deze manier mocht worden ingericht. De toekenning van een fictief VWO-gemiddelde van 6,5 - tot stand gekomen door het gemiddelde te nemen van de VWO-cijfers van alle deelnemers met een VWO-opleiding - aan deelnemers die geen VWO hebben gedaan, zoals deelnemers met een buitenlandse vooropleiding, is gelet op die grote beleidsruimte evenmin onredelijk. Zoals door verweerder nader toegelicht, is deze uit praktische noodzaak gemaakte keuze een manier om voor kandidaten die geen (Nederlandse) VWO-opleiding hebben gevolgd enige uniformiteit te verkrijgen zodat ook deze kandidaten in dezelfde selectiecriteria en berekeningen als de kandidaten met een VWO-opleiding kunnen worden betrokken. Mede in aanmerking genomen dat bij de inrichting van een selectiesysteem enige ongelijkheid nooit geheel kan worden uitgesloten, acht het College het gekozen gemiddelde van alle deelnemers met een VWO-opleiding voor deze groep gelet op de gegeven toelichting niet onaanvaardbaar. Verweerder heeft in zijn verweerschrift uiteengezet dat vooraf de wegingsfactoren niet worden bekendgemaakt om strategisch gedrag van de deelnemers te voorkomen. Dit is niet in strijd met de wet noch onredelijk. Voorts heeft appellante achteraf wel uitleg gekregen. Artikel 42 van de Wbp verbiedt het nemen van een beslissing waaraan rechtsgevolgen zijn verbonden louter op grond van geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die zijn bestemd om een beeld te krijgen van bepaalde persoonlijkheidsaspecten. Deze bepaling verzet zich niet tegen het betrekken van de uitslag van de door appellante ondergane persoonlijkheidstest bij het bepalen van haar rangnummer. Hierbij is van belang dat het rangnummer niet louter op de uitslag van de

persoonlijkheidstest is gebaseerd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2017 is aan appellante het rangnummer 528 toegekend in het kader van de decentrale selectie van de opleiding Diergeneeskunde voor het studiejaar 2017-2018.

Bij beslissing van 1 augustus 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 december 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. I.C. Boot, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB, zijn verschenen. Voorts is dr. ir. T. van Haeften, voorzitter van de selectiecommissie van de opleiding Diergeneeskunde, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie van de opleiding Diergeneeskunde voor het studiejaar 2017-2018. Bij de beslissing van 15 april 2017 is aan haar het rangnummer 528 toegekend. Er waren 225 plaatsen beschikbaar. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder de beslissing van 15 april 2017 gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij geen eerlijke kans heeft gehad, omdat de op het VWO behaalde cijfers voor 35% meetellen bij het bepalen van het rangnummer en de bij de selectie af te leggen testen te weinig onderscheidend vermogen hebben. Omdat appellante als gevolg van een medische aandoening lage VWO-cijfers heeft behaald, had zij een zeer kleine kans op een gunstig rangnummer. Voorts voert zij aan dat zij niet gelijk is behandeld met andere deelnemers. Voor haar is op basis van de door haar behaalde VWO-cijfers met een VWO-gemiddelde van 6,2 gerekend. Voor deelnemers die geen VWO hebben gedaan, is met een fictief VWO-gemiddelde van 6,5 gerekend. Voorts voert zij aan dat de persoonlijkheidstest die bij de selectie is afgenomen wegens strijd met artikel 42, eerste lid, van de Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp) nietig is. Ten slotte voert zij aan dat de wijze van toetsing en selectie zowel voor als na de selectie onduidelijk was.

2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. Gelet op die zeer grote beleidsruimte bestaat geen grond voor het oordeel dat het

belangrijke gewicht dat bij het bepalen van het rangnummer in het kader van de decentrale selectie van de opleiding Diergeneeskunde voor het studiejaar 2017-2018 aan de behaalde VWO-cijfers is toegekend, onredelijk is. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat het onderscheidend vermogen van de selectietesten dermate laag is dat de selectieprocedure niet op deze manier mocht worden ingericht. De toekenning van een fictief VWO-gemiddelde van 6,5 - tot stand gekomen door het gemiddelde te nemen van de VWO-cijfers van alle deelnemers met een VWO-opleiding - aan deelnemers die geen VWO hebben gedaan, zoals deelnemers met een buitenlandse vooropleiding, is gelet op die grote beleidsruimte evenmin onredelijk. Zoals door verweerder nader toegelicht, is
deze uit praktische noodzaak gemaakte keuze een manier om voor kandidaten die geen (Nederlandse) VWO-opleiding hebben gevolgd enige uniformiteit te verkrijgen zodat ook deze kandidaten in dezelfde selectiecriteria en berekeningen als de kandidaten met een VWO-opleiding kunnen worden betrokken. Mede in aanmerking genomen dat bij de inrichting van een selectiesysteem enige ongelijkheid nooit geheel kan worden uitgesloten, acht het College het gekozen gemiddelde van alle deelnemers met een VWO-opleiding voor deze groep gelet op de gegeven toelichting niet onaanvaardbaar. Verweerder heeft in zijn verweerschrift uiteengezet dat vooraf de wegingsfactoren niet worden bekendgemaakt om strategisch gedrag van de deelnemers te voorkomen. Dit is niet in strijd met de wet noch onredelijk. Voorts heeft appellante achteraf wel uitleg gekregen. Artikel 42 van de Wbp verbiedt het nemen van een beslissing waaraan rechtsgevolgen zijn verbonden louter op grond van geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die zijn bestemd om een beeld te krijgen van bepaalde persoonlijkheidsaspecten. Deze bepaling verzet zich niet tegen het betrekken van de uitslag van de door appellante ondergane persoonlijkheidstest bij het bepalen van haar rangnummer. Hierbij is van belang dat het rangnummer niet louter op de uitslag van de persoonlijkheidstest is gebaseerd.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/162**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten - Hinloopen, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	22 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies horen persoonlijke omstandigheden planningsproblemen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 3:2 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellant zich op 12 mei 2017 heeft aangemeld voor psychologisch onderzoek wegens de planningsproblemen die hij bij zijn studie ondervond en dat zijn studieloopbaanbegeleider zowel van zijn planningsproblemen als van de aanmelding voor onderzoek op de hoogte was. De oorzaak van de planningsproblemen was op dat moment onduidelijk. Het onderzoek heeft in augustus 2017 geresulteerd in een psychologisch rapport waarin staat dat appellant kenmerken heeft die bij ADD passen, dat ondersteuning bij studieplanning gewenst is en dat een behandeling met medicijnen is te overwegen. Het College acht het niet ondenkbaar dat een dergelijk rapport, ware dit eerder onder de aandacht van de examencommissie gekomen, had geleid tot uitstel van het studieadvies. Verweerder en Dubbelhuis hebben deze mogelijkheid ter zitting van het College niet uitgesloten. Daarbij komt dat de examencommissie, voor de behandeling van het administratief beroep door verweerder, niet met appellant overleg heeft gevoerd over de mogelijkheid een minnelijke schikking te bereiken, waartoe de examencommissie ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW verplicht was. Dit overleg zou voor de examencommissie bij uitstek geschikt zijn geweest om zich over de stand van zaken ten aanzien van het psychologisch onderzoek, waarover appellant de examencommissie bij zijn verzoek om uitstel van 5 juli 2017 had geïnformeerd, op de hoogte te laten brengen. Gelet hierop is de bestreden beslissing genomen in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW en artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht. Reeds hierom slaagt het betoog. 2.5. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Gelet op de ernst van het geconstateerde gebrek en gezien het belang van finale beslechting van het geschil, zal het College in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en het BNSA te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juli 2017 heeft de examencommissie namens het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Tuin- en Landschapsinrichting gegeven.

Bij beslissing van 28 augustus 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 december 2017, waar appellant, bijgestaan door P. Aerts, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Hijlkema, secretaris, zijn verschenen. Voorts is ir. J.J. Dubbelhuis, lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is op 1 september 2016 begonnen met de bacheloropleiding Tuin- en Landschapsinrichting. Aan het eind van het studiejaar had appellant 32 studiepunten behaald en daarmee niet voldaan aan de voor hem geldende studienorm van 39 studiepunten. Daarom heeft de examencommissie hem het BNSA gegeven. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij wijst erop dat hij planningsproblemen had en dat hij hiervoor op 12 mei 2017 professionele hulp heeft ingeroepen. Volgens hem was zijn studieloopbaanbegeleider op de hoogte van zijn problemen en van zijn aanmelding voor psychologisch onderzoek. Ondanks een door hem op 5 juli 2017 ingediend verzoek om uitstel van het BNSA heeft de examencommissie met die problemen geen rekening gehouden. Evenmin heeft de examencommissie rekening gehouden met het advies van zijn docenten om hem geen BNSA te geven, aldus appellant. Voorts voert hij aan dat de examencommissie hem niet in de gelegenheid heeft gesteld om voor het geven van het BNSA te worden gehoord.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk (hierna: de WHW) onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid, stelt het instellingsbestuur ,alvorens het tot afwijzing overgaat, de student in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW zendt het college van beroep voor de examens het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is

2.4. Niet in geschil is dat appellant zich op 12 mei 2017 heeft aangemeld voor psychologisch onderzoek wegens de planningsproblemen die hij bij zijn studie ondervond en dat zijn studieloopbaanbegeleider zowel van zijn planningsproblemen als van de aanmelding voor onderzoek op de hoogte was. De oorzaak van de planningsproblemen was op dat moment onduidelijk. Het onderzoek heeft in augustus 2017 geresulteerd in een psychologisch rapport waarin staat dat appellant kenmerken heeft die bij ADD passen, dat ondersteuning bij studieplanning gewenst is en dat een behandeling met medicijnen is te overwegen. Het College acht het niet ondenkbaar dat een dergelijk rapport, ware dit eerder onder de aandacht van de examencommissie gekomen, had geleid tot uitstel van het studieadvies. Verweerder en Dubbelhuis hebben deze mogelijkheid ter zitting van het College niet uitgesloten. Daarbij komt dat de examencommissie, voor de behandeling van het administratief beroep door verweerder, niet met appellant overleg heeft gevoerd over de mogelijkheid een minnelijke schikking te bereiken, waartoe de examencommissie ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW verplicht was. Dit overleg zou voor de examencommissie bij uitstek geschikt zijn geweest om zich over de stand van zaken ten aanzien van het psychologisch onderzoek, waarover appellant de examencommissie bij zijn verzoek om uitstel van 5 juli 2017 had geïnformeerd, op de hoogte te laten brengen. Gelet hierop is de bestreden beslissing genomen in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW en artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht.

Reeds hierom slaagt het betoog.

2.5. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Gelet op de ernst van het geconstateerde gebrek en gezien het belang van finale beslechting van het geschil, zal het College in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en het BNSA te vernietigen.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Van Hall Larenstein van 28 augustus 2017;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie namens het college van bestuur van 10 juli 2017 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 10 juli 2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 28 augustus 2017;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Van Hall Larenstein aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/164**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	30 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	21+ toelatingsonderzoek colloquium doctum herbeoordeling vooropleidingseisen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.29, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Met verweerder is het College van oordeel dat appellant uit de hem ter beschikking staande informatie heeft kunnen afleiden wat de zwaarte was van de examens die hij in het kader van het toelatingsonderzoek moest doen en welk materiaal hij ter voorbereiding daarop zou kunnen bestuderen. Dat, zoals appellant heeft gesteld, andere onderwijsinstellingen meer informatie verstrekken over de voorbereiding op de examens, betekent nog niet dat de informatie van De Haagse Hogeschool niet toereikend zou zijn. 2.3.4. Dat appellant bij het niet behalen van een voldoende voor een of meer vakken in juni geen mogelijkheid zou hebben dit vak te herkansen, is duidelijk in de toelatingsregeling vermeld, zodat appellant daarvan op de hoogte kon zijn. Dat het ontbreken van deze mogelijkheid betekent dat hij bij een volgende gelegenheid in alle drie de vakken opnieuw examen moet doen, kon hem eveneens bekend zijn voordat hij aan deelname van het toelatingsonderzoek begon. De WHW verplicht een onderwijsinstelling ook niet om bij examens als die waarom het in de voorliggende zaak gaat, herkansingen aan te bieden. 2.4. Wat hiervoor is overwogen betekent dat de betogen van appellant niet slagen en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de voorzitter van de Commissie Toelating van De Haagse Hogeschool aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om herbeoordeling van het door hem gemaakte examen Maatschappijwetenschappen is afgewezen.

Bij beslissing van 14 september 2017 heeft verweerder het tegen de beslissing van 17 juli 2017 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 14 september 2017 heeft appellant op 15 september 2017 bij het College beroep ingesteld.

Op 5 oktober 2017 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 23 november 2017. Appellant is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door drs. M. Rexwinkel.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.29, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) kan het instellingsbestuur personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseis noch daarvan krachtens artikel 7.28 zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het instellingsbestuur in te stellen commissie hebben blijk gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel worden de bij het onderzoek te stellen eisen opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

2.2. Appellant voldoet niet aan de vooropleidingseisen om te worden toegelaten tot de opleiding Verpleegkunde aan De Haagse Hogeschool. Om die reden heeft hij deelgenomen aan het zogeheten 21+ toelatingsonderzoek, dat een onderzoek is als bedoeld in artikel 7.29, eerste lid, van de WHW. Voor de opleiding Verpleegkunde is vastgesteld dat examen moet worden gedaan in de vakken Nederlands, Engels en Maatschappijwetenschappen. Voor de eerste twee heeft hij een voldoende behaald, voor het derde heeft hij een onvoldoende behaald.

2.3. Appellant betoogt dat hij met het behalen van twee voldoendes bij de drie geëxamineerde vakken heeft aangetoond geschikt te zijn om te worden toegelaten tot de opleiding Verpleegkunde. Verder heeft hij betoogd dat het onlogisch is om voor deze opleiding een examen te moeten doen in het vak Maatschappijwetenschappen, waar het vak biologie meer voor de hand had gelegen. Ook betoogt appellant dat hij onvoldoende is voorgelicht over de inhoud van het vak Maatschappijwetenschappen, de vereiste voorbereiding en de zwaarte van het examen.

2.3.1. Zoals ook in de informatiebrochure van De Haagse Hogeschool is vermeld is 21+ Toelatingsonderzoek gebaseerd op artikel 7.29 van de WHW. In de regeling is vermeld in welke drie vakken examen moet worden gedaan voor de opleiding Verpleegkunde en dat deze vakken alle met een voldoende moeten worden afgesloten. Met het behalen van twee voldoendes voor de drie examens heeft appellant dus niet voldaan aan de in de regeling opgenomen voorwaarden. Verweerder heeft daaruit de conclusie kunnen trekken dat appellant niet heeft aangetoond geschikt te zijn voor toelating tot de opleiding Verpleegkunde.

2.3.2. Nog afgezien van het feit dat biologie niet als examenvak in deze regeling voorkomt, geeft artikel 7.29 van de WHW het instellingsbestuur de mogelijkheid in de onderwijs- en examenregeling vast te stellen in welke vakken de kandidaten worden geëxamineerd. Appellant was hiervan op de hoogte voordat hij besloot de examens af te leggen.

2.3.3. Met verweerder is het College van oordeel dat appellant uit de hem ter beschikking staande informatie heeft kunnen afleiden wat de zwaarte was van de examens die hij in het kader van het toelatingsonderzoek moest doen en welk materiaal hij ter voorbereiding daarop zou kunnen bestuderen. Dat, zoals appellant heeft gesteld, andere onderwijsinstellingen meer informatie verstrekken over de voorbereiding op de examens, betekent nog niet dat de informatie van De Haagse Hogeschool niet toereikend zou zijn.

2.3.4. Dat appellant bij het niet behalen van een voldoende voor een of meer vakken in juni geen mogelijkheid zou hebben dit vak te herkansen, is duidelijk in de toelatingsregeling vermeld, zodat appellant daarvan op de hoogte kon zijn. Dat het ontbreken van deze mogelijkheid betekent dat hij bij een volgende

gelegenheid in alle drie de vakken opnieuw examen moet doen, kon hem eveneens bekend zijn voordat hij aan deelname van het toelatingsonderzoek begon. De WHW verplicht een onderwijsinstelling ook niet om bij examens als die waarom het in de voorliggende zaak gaat, herkansingen aan te bieden.

2.4. Wat hiervoor is overwogen betekent dat de betogen van appellant niet slagen en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/165**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causale verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant heeft in het studiejaar 2016-2017 geen gedocumenteerde persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld. Weliswaar heeft hij op 11 mei 2017 persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld, maar hij heeft deze niet met stukken onderbouwd. Voorts is hij niet verschenen op een voor 31 mei 2017 met de studentendecaan gemaakte afspraak. Eerst op 13 september 2017 is appellant bij de studentendecaan geweest. Op 14 september 2017 heeft hij stukken van de huisarts en de psychotherapeut aan de studentendecaan overgelegd. Volgens een verklaring van de studentendecaan van 13 oktober 2017 is het lastig om achteraf het causale verband tussen de uit die stukken blijkende persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand vast te stellen. In zijn verweerschrift heeft verweerder zich onder verwijzing naar die verklaring van de studentendecaan op het standpunt gesteld dat het vaststellen van dat causale verband niet meer mogelijk is. Het College acht dit standpunt niet onjuist. Naar het oordeel van het College mocht van appellant voorts worden verwacht dat hij zich in het studiejaar 2016-2017 tijdig en gedocumenteerd bij de studentendecaan had gemeld en op de gemaakte afspraak was verschenen, dan wel tijdig een nieuwe afspraak had gemaakt, zeker nu hij zich in het voorgaande studiejaar ook op persoonlijke omstandigheden heeft beroepen en derhalve op de hoogte was van de van hem verwachte handelwijze en het belang daarvan. Uit de stukken van de huisarts en de psychotherapeut blijkt niet dat appellant hiertoe door een medische oorzaak niet in staat was. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de directeur van het domein Gezondheid, Welzijn en Sport appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening.

Bij beslissing van 4 september 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 december 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is F.A.M. Ursem, teamleider Maatschappelijk Werk, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 had hij het voor een positief advies vereiste aantal studiepunten niet gehaald. Wegens persoonlijke omstandigheden is hem toen geen BNSA gegeven, maar is hem uitstel van een advies verleend. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had hij 51 van de voor een positief advies vereist 60 studiepunten gehaald. Omdat appellant niet aan deze studienorm had voldaan en zich niet met gedocumenteerde persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan had gemeld, heeft de directeur het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat hij het de laatste drie periodes van het studiejaar 2016-2017 thuis erg moeilijk had, omdat zijn ouders zijn gescheiden en zijn moeder hierdoor depressief is geworden. Hij was zich in die periodes niet bewust van de negatieve invloed hiervan op zijn studie. Inmiddels heeft hij hulp gezocht bij zijn huisarts, psychotherapeut en de studentendecaan. Van zijn huisarts en psychotherapeut heeft hij stukken overgelegd.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant heeft in het studiejaar 2016-2017 geen gedocumenteerde persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld. Weliswaar heeft hij op 11 mei 2017 persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld, maar hij heeft deze niet met stukken onderbouwd. Voorts is hij niet verschenen op een voor 31 mei 2017 met de studentendecaan gemaakte afspraak. Eerst op 13 september 2017 is appellant bij de studentendecaan geweest. Op 14 september 2017 heeft hij stukken van de huisarts en de psychotherapeut aan de studentendecaan overgelegd. Volgens een verklaring van de studentendecaan van 13 oktober 2017 is het lastig om achteraf het causale verband tussen de uit die stukken blijkende persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand vast te stellen. In zijn verweerschrift heeft verweerder zich onder verwijzing naar die verklaring van de studentendecaan op het standpunt gesteld dat het vaststellen van dat causale verband niet meer mogelijk is. Het College acht dit standpunt niet onjuist. Naar het oordeel van het College mocht van appellant voorts worden verwacht dat hij zich in het studiejaar

2016-2017 tijdig en gedocumenteerd bij de studentendecaan had gemeld en op de gemaakte afspraak was verschenen, dan wel tijdig een nieuwe afspraak had gemaakt, zeker nu hij zich in het voorgaande studiejaar ook op persoonlijke omstandigheden heeft beroepen en derhalve op de hoogte was van de van hem verwachte handelwijze en het belang daarvan. Uit de stukken van de huisarts en de psychotherapeut blijkt niet dat appellant hiertoe door een medische oorzaak niet in staat was.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/169; 2017/173; 2017/175; 2017/176 en 2017/177**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	8 mei 2018
Partijen	:	verzoekers en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	proceskosten proceskostenvergoeding
Artikelen	:	Awb: artikel 8:41, zevende lid Awb: artikel 8:75a, eerste lid
Uitspraak	:	Verzoeken afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verzoekers hebben de beroepen ingetrokken naar aanleiding van de uitspraak van het College van 29 november 2017 in zaak nr. CBHO 2017/139. In die uitspraak heeft het College geoordeeld dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam ten onrechte door de decaan is vastgesteld. Reeds bij besluit van 21 juli 2017 heeft het college van bestuur de Regeling decentrale selectiecriteria tot de zijne gemaakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 vastgesteld. In de onderhavige zaken zijn beslissingen op bezwaar, waartegen verzoekers beroep hadden ingesteld, op 5, 7 en 11 september 2017 genomen. De uitspraak van het College van 29 november 2017 betreft geen tegemoetkoming van het college van bestuur. Het college van bestuur is evenmin op andere wijze aan verzoekers tegemoet gekomen. Er bestaat derhalve geen aanleiding om het college van bestuur op te dragen het door verzoekers betaalde griffierecht te vergoeden.

Uitspraak op de verzoeken van:

[namen], wonende te [woonplaatsen], verzoekers,

om proceskostenveroordeling in geval van intrekking van het beroep.

1. Procesverloop

Verzoekers hebben beroep ingesteld tegen onderscheiden beslissingen van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 5, 7 en 11 september 2017, waarbij de door hen gemaakte bezwaren ongegrond zijn verklaard.

Verzoekers hebben de beroepen ingetrokken en het College verzocht het college van bestuur te veroordelen in de bij hen opgekomen proceskosten.

Het college van bestuur heeft verweerschriften ingediend.

Het College heeft de verzoeken gezamenlijk ter zitting behandeld op 11 april 2018, waar appellanten, vertegenwoordigd door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:41, zevende lid, van de Algemene wet bestuursrecht, vergoedt het bestuursorgaan, indien het beroep wordt ingetrokken omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift is tegemoetgekomen, aan de indiener het door deze betaalde griffierecht.

Ingevolge artikel 8:75a, eerste lid, kan, in geval van intrekking van het beroep omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift is tegemoetgekomen, dat

bestuursorgaan bij afzonderlijke uitspraak in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75 van die wet worden veroordeeld.

2.2. Ter zitting van het College is namens verzoekers toegelicht dat enkel wordt verzocht om vergoeding van het door hen betaalde griffierecht.

2.3. Verzoekers hebben de beroepen ingetrokken naar aanleiding van de uitspraak van het College van 29 november 2017 in zaak nr. CBHO 2017/139. In die uitspraak heeft het College geoordeeld dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam ten onrechte door de decaan is vastgesteld. Reeds bij besluit van 21 juli 2017 heeft het college van bestuur de Regeling decentrale selectiecriteria tot de zijne gemaakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 vastgesteld. In de onderhavige zaken zijn beslissingen op bezwaar, waartegen verzoekers beroep hadden ingesteld, op 5, 7 en 11 september 2017 genomen. De uitspraak van het College van 29 november 2017 betreft geen tegemoetkoming van het college van bestuur. Het college van bestuur is evenmin op andere wijze aan verzoekers tegemoet gekomen. Er bestaat derhalve geen aanleiding om het college van bestuur op te dragen het door verzoekers betaalde griffierecht te vergoeden.

2.4. De verzoeken moeten worden afgewezen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst de verzoeken af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174**
Rechter(s)	:	mr. C.J. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	8 mei 2018
Partijen	:	appellanten en UvA
Trefwoorden	:	Decentrale selectie rangnummer Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde selectiecriteria selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, WHW: artikel 9.33a, tweede lid WHW: artikel 9.37, eerste lid WHW: artikel 9.40 Awb: artikel 6:22
Uitspraak	:	Ongegrond, proceskostenvergoeding
Hoofdoverwegingen	:	2.7. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is niet ter advies aan de Centrale Studentenraad voorgelegd. Dit is in strijd met artikel 9.33a, tweede lid, aanhef en onder d, van de WHW. Nu deze bepaling verwijst naar artikel 7.53, derde lid, van de WHW, heeft die betrekking op de regeling waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd. De kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde en het besluit tot vaststelling daarvan had derhalve ter advies moeten worden voorgelegd aan het deel van de universiteitsraad dat uit en door de studenten is gekozen. Het College ziet aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren. Anders dan appellanten menen, blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling niet dat dat in een geval als dit niet mogelijk is. In de passage waarnaar appellanten verwijzen, is uiteengezet hoe artikel 6:22 tot dat moment in de rechtspraak werd toegepast. Met de Wet aanpassing bestuursprocesrecht zijn de mogelijkheden tot passeren van gebreken met toepassing van artikel 6:22 van de Awb echter verruimd. Naar het oordeel van het College zijn appellanten door het gebrek niet benadeeld. Op 22 juni 2016 heeft de Centrale Studentenraad positief geadviseerd over de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018, waarin is bepaald dat de decaan de selectiecriteria en procedure vaststelt. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is door de decaan voorgelegd aan de Facultaire Studentenraad, die op 13 september 2016 positief heeft geadviseerd. Het besluit van 21 juli 2017 van het college van bestuur waarbij het college van bestuur het besluit van de decaan van 6 september 2016 tot vaststelling van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde heeft bekrachtigd, is aan de Centrale Studentenraad gezonden. Dit heeft niet geleid tot een geschil als bedoeld in artikel 9.40 van de WHW. Er heeft derhalve ten aanzien van de selectiecriteria en –procedure medezeggenschap plaatsgevonden, zij het niet op de juiste wijze. 2.8. Zoals het College in de hiervoor vermelde uitspraken van 19 september 2017 en 29 november 2017 reeds heeft overwogen, is de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde tijdig bekend gemaakt door plaatsing op de website eind september 2016. Met het besluit van 21 juli 2017 heeft het college van bestuur de Regeling tot de zijne gemaakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016

vastgesteld. Dat dit besluit niet op de website bekend is gemaakt, maakt niet dat de Regeling niet deugdelijk bekend is gemaakt, nu de inhoud van de regeling voor de betrokkenen en daarmee ook voor appellanten tijdig kenbaar was. Het besluit van 21 juli 2017 is overigens reeds op 28 juli 2017 aan de advocaat van appellanten toegezonden.
2.9. Hetgeen appellanten aanvoeren over de inhoud van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde geeft het College geen aanleiding om terug te komen van de in de uitspraak van 19 september 2017 reeds gegeven oordelen dat niet uit de WHW volgt dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium en dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat in de Regeling geen selectiecriteria zijn opgenomen. Uit de Regeling volgt dat de eerste ronde bestaat uit twee toetsen en dat een rangschikking van de deelnemers wordt gemaakt op basis van de voor die toetsen behaalde resultaten. Voor de eerste toets ontvangen deelnemers de studiestof. Daarmee is voor hen duidelijk waarop de eerste toets ziet. Verder is vermeld dat in de tweede toets met name wordt getest of natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kunnen worden toegepast in de medisch-biologische context. Hiermee zijn de selectiecriteria in de Regeling neergelegd. Overigens wijst het College erop dat de regeling betreffende decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde (ACTA), waarin volgens appellanten uitgebreid selectiecriteria zijn vastgelegd, voorziet in een eerste ronde die –anders dan de in deze zaak aan de orde zijnde selectieprocedure- bestaat uit het beoordelen van een persoonlijk dossier van de deelnemers, waarin zij onder andere hun ervaring en motivatie uiteen dienen te zetten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaatsen], appellanten,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam verweerder.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden beslissingen van 14 en 15 april 2017 heeft de Voorzitter Commissie Selectie Geneeskunde AMC – UvA aan appellanten te kennen gegeven dat aan hen respectievelijk rangnummers 589, 849, 599 en 551 zijn toegekend.

Bij onderscheiden beslissingen van 11 en 12 september 2017 heeft het college van bestuur de door appellanten daartegen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissingen hebben appellanten beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft verweerschriften ingediend.

Het College heeft de beroepen gezamenlijk ter zitting behandeld op 11 april 2018, waar appellanten, vertegenwoordigd door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellanten hebben zich ingeschreven voor de bachelor Geneeskunde met ingang van studiejaar 2017-2018. Daarop zijn zij uitgenodigd deel te nemen aan de selectieprocedure voor die opleiding. De eerste ronde van die procedure vond plaats op 10 en 11 februari 2017. Op basis van de uitslag van de toetsen zijn aan appellanten de rangnummers 589, 849, 599 en 551 toegekend. Met deze rangnummers zijn appellanten niet geselecteerd voor het vervolg van de selectieprocedure.

Eerdere uitspraken van het College

2.2. In de uitspraak van 19 september 2017 in zaak nr. CBHO 2017/086 heeft het College geoordeeld dat de decaan niet bevoegd was om de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam vast te stellen. Verder heeft het College in de uitspraak overwogen dat het in de tekst van artikel 7.53, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), noch in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, grond ziet voor het oordeel dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium. Het College heeft geoordeeld dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Voorts heeft het College overwogen dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde met plaatsing op de website eind september 2016 tijdig bekend is gemaakt.

2.2.1. In de uitspraak van 29 november 2017 in zaak nr. CBHO 2017/139 heeft het College eveneens geoordeeld over een betoog van een student dat de voor de selectie voor het studiejaar 2017-2018 vastgestelde Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam ten onrechte door de decaan is vastgesteld. Het College heeft in die zaak aanleiding gezien het gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te passeren. Daarvoor heeft het College redengevend geacht dat de student door het bevoegdheidsgebrek niet is benadeeld en dat een besluit van het college van bestuur van 21 juli 2017 is overgelegd, waarin het college van bestuur de Regeling decentrale selectiecriteria tot de zijne maakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 alsnog heeft vastgesteld. De Regeling decentrale selectiecriteria is ook bekend gemaakt, aldus het College in de voormelde uitspraak.

Beslissingen van 11 en 12 september 2017

2.3. Bij de beslissingen van 11 en 12 september 2017 heeft het college van bestuur zich op het standpunt gesteld dat de bezwaren van appellanten ongegrond zijn, nu het college van bestuur bij besluit van 21 juli 2017 het besluit van de decaan van 6 september 2016 tot vaststelling van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde heeft bekrachtigd.

De betogen van appellanten

2.4. Appellanten betogen dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde gebrekkig tot stand is gekomen. Daartoe voeren zij aan dat niet overeenkomstig artikel 9.33a, tweede lid, van de WHW voorafgaand aan het vaststellen van de regeling advies is gevraagd aan het deel van de universiteitsraad dat uit en door studenten is gekozen. Verder voeren zij aan dat van een bekrachtiging geen sprake kon zijn, omdat een door het bestuur vastgestelde regeling geheel ontbrak en dat het besluit van 21 juni 2017 niet bekend is gemaakt. De gebreken kunnen gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6:22

van de Awb (Kamerstukken II, 2009-2010, 32 450, nr. 3, blz. 13) niet met toepassing van die bepaling worden gepasseerd.

Voorts betogen appellanten dat uit stukken van de Centrale Studentenraad blijkt dat het college van bestuur op de hoogte was van de verplichting om minstens een cognitief en een non-cognitief selectiecriterium te hanteren. Daarnaast betogen appellanten dat in de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde in het geheel geen selectiecriteria zijn opgenomen.

Wet- en regelgeving decentrale selectie

2.5. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de WHW, kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018 (hierna: Regeling selectie en plaatsing), die bij besluit van 25 juli 2016 is vastgesteld door het college van bestuur, vindt selectie plaats overeenkomstig de door de decaan vastgestelde selectiecriteria en -procedure.

De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde, die bij besluit van 6 september 2016 door de decaan is vastgesteld, bevat de selectiecriteria- en de procedure.

Ingevolge de Regeling decentrale selectiecriteria bestaat de eerste ronde van de selectieprocedure uit twee multiple choice toetsen. De eerste toets gaat over de inhoud van het van tevoren bestudeerde college en het verstrekte zelfstudiemateriaal. Met behulp van de tweede toets wordt vooral getest of de aspirant-student natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kan toepassen in een medisch-biologische context.

Wetgeving medezeggenschap

2.6. Ingevolge artikel 9.33a, tweede lid, aanhef en onder d, van de WHW vraagt het college van bestuur voorafgaand advies van het deel van de universiteitsraad dat uit en door de studenten is gekozen, voor elk door het college van bestuur te nemen besluit in ieder geval met betrekking tot de regeling die het instellingsbestuur vaststelt voor de selectiecriteria en de selectieprocedure bedoeld in artikel 7.53, derde lid.

Ingevolge artikel 9.37, eerste lid, is, indien een universiteit meer dan een faculteit omvat, aan elke faculteit een faculteitsraad verbonden.

Ingevolge het tweede lid oefent de faculteitsraad tegenover de decaan van de faculteit het instemmingsrecht en het adviesrecht uit die toekomen aan de universiteitsraad, voorzover het aangelegenheden betreft die de faculteit in het bijzonder aangaan en de desbetreffende bevoegdheden tevens aan de decaan zijn toegekend.

Ingevolge artikel 9.40, eerste lid, aanhef en onder b, neemt de geschillencommissie, bedoeld in artikel 9.39, kennis van geschillen tussen een medezeggenschapsorgaan en het college van bestuur of de decaan over geschillen die voortvloeien uit de artikelen 9.33a, eerste, tweede lid en derde lid, onder b.

Ingevolge het derde lid, wordt, indien het geschil betrekking heeft op het niet of niet geheel volgen

van het advies van een medezeggenschapsorgaan, de uitvoering van de beslissing opgeschort met vier weken, tenzij het desbetreffende orgaan geen bedenkingen heeft tegen onmiddellijke uitvoering van de beslissing.

Oordeel van het College

2.7. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is niet ter advies aan de Centrale Studentenraad voorgelegd. Dit is in strijd met artikel 9.33a, tweede lid, aanhef en onder d, van de WHW. Nu deze bepaling verwijst naar artikel 7.53, derde lid, van de WHW, heeft die betrekking op de regeling waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd. De kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde en het besluit tot vaststelling daarvan had derhalve ter advies moeten worden voorgelegd aan het deel van de universiteitsraad dat uit en door de studenten is gekozen.

Het College ziet aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren. Anders dan appellanten menen, blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling niet dat dat in een geval als dit niet mogelijk is. In de passage waarnaar appellanten verwijzen, is uiteengezet hoe artikel 6:22 tot dat moment in de rechtspraak werd toegepast. Met de Wet aanpassing bestuursprocesrecht zijn de mogelijkheden tot passeren van gebreken met toepassing van artikel 6:22 van de Awb echter verruimd. Naar het oordeel van het College zijn appellanten door het gebrek niet benadeeld. Op 22 juni 2016 heeft de Centrale Studentenraad positief geadviseerd over de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018, waarin is bepaald dat de decaan de selectiecriteria en -procedure vaststelt. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is door de decaan voorgelegd aan de Facultaire Studentenraad, die op 13 september 2016 positief heeft geadviseerd. Het besluit van 21 juli 2017 van het college van bestuur waarbij het college van bestuur het besluit van de decaan van 6 september 2016 tot vaststelling van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde heeft bekrachtigd, is aan de Centrale Studentenraad gezonden. Dit heeft niet geleid tot een geschil als bedoeld in artikel 9.40 van de WHW. Er heeft derhalve ten aanzien van de selectiecriteria en –procedure medezeggenschap plaatsgevonden, zij het niet op de juiste wijze.

2.8. Zoals het College in de hiervoor vermelde uitspraken van 19 september 2017 en 29 november 2017 reeds heeft overwogen, is de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde tijdig bekend gemaakt door plaatsing op de website eind september 2016. Met het besluit van 21 juli 2017 heeft het college van bestuur de Regeling tot de zijne gemaakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 vastgesteld. Dat dit besluit niet op de website bekend is gemaakt, maakt niet dat de Regeling niet deugdelijk bekend is gemaakt, nu de inhoud van de regeling voor de betrokkenen en daarmee ook voor appellanten tijdig kenbaar was. Het besluit van 21 juli 2017 is overigens reeds op 28 juli 2017 aan de advocaat van appellanten toegezonden.

2.9. Hetgeen appellanten aanvoeren over de inhoud van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde geeft het College geen aanleiding om terug te komen van de in de uitspraak van 19 september 2017 reeds gegeven oordelen dat niet uit de WHW volgt dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium en dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat in de Regeling geen selectiecriteria zijn opgenomen. Uit de Regeling volgt dat de eerste ronde bestaat uit twee toetsen en dat een rangschikking van de deelnemers wordt gemaakt op basis van de voor die toetsen behaalde resultaten. Voor de eerste toets ontvangen deelnemers de studiestof. Daarmee is voor hen duidelijk waarop de eerste toets ziet. Verder is vermeld dat in de tweede toets met name wordt getest of natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kunnen worden toegepast in de medisch-biologische context. Hiermee zijn de selectiecriteria in de Regeling neergelegd. Overigens wijst het College erop dat de regeling betreffende decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde (ACTA), waarin volgens appellanten uitgebreid selectiecriteria zijn vastgelegd, voorziet in een eerste ronde die –anders dan de in deze zaak aan de orde zijnde selectieprocedure- bestaat uit het beoordelen van een persoonlijk dossier van

de deelnemers, waarin zij onder andere hun ervaring en motivatie uiteen dienen te zetten.

2.10. De betogen falen.

Conclusie

2.11. De beroepen zijn ongegrond.

2.12. In verband met de toepassing van artikel 6:22 van de Awb dient het college van bestuur op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Hierbij is van belang dat het College de zaken nrs. CBHO 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174 en de zaak nr. CBHO 2017/192, waarin het College eveneens vandaag uitspraak doet, als samenhangende zaken aanmerkt. Omdat het in totaal vijf zaken betreft, dient de wegingsfactor 1,5 te worden gehanteerd. Het College zal het te vergoeden bedrag gelijkelijk over de zaken verdelen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart de beroepen ongegrond;
II. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellanten in verband met de behandeling van de beroepen opgekomen proceskosten ten bedrage van € 1202,40 (zegge: twaalfhonderdtwee euro en veertig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, met dien verstande dat bij betaling van genoemd bedrag aan een van hen het college van bestuur aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan;
III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam het door appellanten afzonderlijk betaalde griffierecht van € 46,00 aan ieder van hen vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/178**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	3 april 2018
Partijen	:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	accreditatie graad harde knip inpassingsbeslissing programmering rechtsgeldigheid schadevergoeding
Artikelen	:	Awb: artikel 8:88, eerste lid
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	*Beoordeling door het College* 2.3.1. Onder de gedingstukken bevindt zich een brief van 12 oktober 2017 waarin namens het college van bestuur uitleg wordt gegeven over de veranderingen in het onderwijsprogramma van de master Rechtsgeleerdheid. In die brief is in de eerste plaats opgemerkt dat de master Rechtsgeleerdheid één opleiding is, maar met tijdelijk twee programmeringen. Per 1 september 2014 is, zo volgt uit voormelde brief, een nieuw onderwijsmodel ingevoerd, waarbij naast het invoeren van de harde knip en het omzetten van de cursusomvang, een nieuwe programmering is ingevoegd. Die nieuwe programmering houdt in dat studenten in vier vaste kwartielen studeren waarin ze begeleiding ontvangen. Het gevolg van de introductie van deze nieuwe programmering is dat onder de master Rechtsgeleerdheid tijdelijk twee programmeringen werden aangeboden, omdat de instelling zittende studenten een redelijke termijn moest bieden de uitlopende programmering af te ronden. Volgens voormelde brief ontvangen studenten in de Master Rechtsgeleerdheid, zowel onder de uitlopende programmering als onder de nieuwe programmering, een graad als bedoeld in de WHW. De opleiding is geaccrediteerd tot medio 2019. De doorgevoerde wijzigingen overschrijden de 40%-marge van de NVAO niet. Het wijzigen van namen van cursussen, het aanpassen van de cursusomvang dan wel een strakkere programmering leiden niet tot een nieuwe opleiding. Wijzigingen doen zich jaarlijks voor binnen alle opleidingen, mede om de opleiding actueel te houden, aldus voormelde brief. Ook de rector heeft in een reactie op een e-mail van appellante laten weten dat weliswaar de termen “nieuwe master” en “uitlopende master” worden gehanteerd, maar dat daarmee wordt gedoeld op de twee onderwijsprogrammeringen binnen dezelfde opleiding. Volgens de rector is geen nieuwe opleiding opgezet, maar vallen de programmeringen onder de geaccrediteerde master Rechtsgeleerdheid. Verder heeft de NVAO appellante, bij e-mail van 14 juli 2017, te kennen gegeven dat de instelling het bestaande curriculum heeft aangepast, die aanpassing onder de verantwoordelijkheid van de instelling valt en dat zij daarmee geen nieuwe master of uitlopende master heeft gecreëerd die niet onder de accreditatie van de master Rechtsgeleerdheid zou vallen. Volgens de NVAO ontvangt appellante een rechtsgeldig diploma op basis van de accreditatie van 2012 voor de master Rechtsgeleerdheid, als zij aan de voorwaarden van de opleiding

voldoet. Ook in de OER die voor de verschillende studiejaren gold en geldt, is vermeld dat de opleiding is geaccrediteerd.
Het College ziet onder deze omstandigheden geen aanleiding te twijfelen aan het standpunt van verweerder dat het afstuderen onder de nieuwe programmering leidt tot een rechtsgeldige graad en een waardevol diploma. Verweerder heeft de beslissingen van de commissie voor de examens van 23 mei 2017 en 29 juni 2017 dan ook terecht gehandhaafd. Het beroep is ongegrond.
Het verzoek om schadevergoeding
2.4. Artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht luidt als volgt:
“De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.”
2.4.1. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 13 september 2017 niet onrechtmatig is. Daarom hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 mei 2017 heeft de commissie voor de examens van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen (hierna: de commissie voor de examens) de studieresultaten van appellante ingepast in de nieuwe programmering van de wetenschappelijke masteropleiding Rechtsgeleerdheid. Bij beslissing van 29 juni 2017 heeft de commissie voor de examens de inpassingsbeslissing herzien.

Bij beslissing van 13 september 2017 heeft verweerder het tegen die beslissingen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 januari 2018, waar appellante en verweerder vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Als gevolg van de zogenoemde “harde knip” (de invoering van de bachelor/master structuur), is de programmering van de masteropleiding Rechtsgeleerdheid aangepast. Nieuwe studenten stromen vanaf 1 september 2014 in deze nieuwe programmering in. Dit heeft tot gevolg, zo heeft verweerder toegelicht, dat tijdelijk twee programmeringen naast elkaar binnen de masteropleiding bestaan, te weten de “oude” uitlopende masterprogrammering en de nieuwe programmering. Studenten konden zich, zoals volgt uit de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 uitlopende wo masteropleiding Rechtsgeleerdheid en de daarop volgende OER 2017-2018, vanaf 1 september 2016 niet meer inschrijven voor de cursussen voor de uitlopende masterprogrammering. Studenten die nog in die masterprogrammering wilden afstuderen, kregen daarvoor de mogelijkheid tot 1 september 2017. Studenten die zich niet uiterlijk op 31 augustus 2016 hadden ingeschreven voor de resterende cursussen in de uitlopende masterprogrammering, werden ingepast in de nieuwe masterprogrammering.

2.1.1. Omdat appellante zich niet voor 31 augustus 2016 had ingeschreven voor de resterende cursussen in de uitlopende masterprogrammering, heeft de commissie voor de examens haar studieresultaten bij de beslissing van 23 mei 2017 ingepast in de nieuwe masterprogrammering. Bij beslissing van 29 juni 2017 heeft de commissie voor de examens die beslissing herzien.

Appellante heeft administratief beroep ingesteld tegen deze beslissingen. Zij heeft zich, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat zij voor de geldigheid van de beoogde graad en het beoogde diploma belang heeft binnen de reikwijdte van de geaccrediteerde master Rechtsgeleerdheid af te studeren. Die zekerheid heeft ze niet als zij onder de nieuwe master afstudeert, omdat het twijfelachtig is dat deze master onder de reikwijdte van de accreditatie van de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie (hierna: NVAO) met nummer #5326 valt.

2.1.2. Bij beslissing van 13 september 2017 heeft verweerder de beslissingen van de commissie voor de examens in stand gelaten. Hij heeft overwogen dat uit de overgelegde stukken genoegzaam volgt dat de nieuwe programmering overeenkomt met de in het Centraal Register Opleidingen Hoger Onderwijs (hierna: CROHO) geregistreerde opleiding. Verweerder heeft appellante daarom niet gevolgd in haar stelling dat onzekerheid bestaat over de rechtsgeldigheid van de graad na het afstuderen.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Zij voert, beknopt weergegeven, aan dat uit de inpassingsbeslissingen in elk geval had moeten blijken op welke wijze deze, gelet op de reikwijdte van de accreditatie met NVAO-nummer #5326 betreffende de oude master, zou moeten leiden tot een rechtsgeldige graad en een waardevol diploma. Dat zij zich niet tijdig kon inschrijven voor de “oude” master is te wijten aan de instelling, omdat zij voor de verplichte bachelorvakken Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht moest uitwijken naar een andere universiteit. Volgens appellante zijn zowel de uitlopende master als de nieuwe master niet geaccrediteerd. De uitlopende master komt wel het meest overeen met de geaccrediteerde master, aldus appellante. Zij kon er geen rekening mee houden dat het beleid een steeds grotere afstand heeft gecreëerd tot de geaccrediteerde master en daarmee een steeds grotere onzekerheid meebrengt wat de geldigheid van de te behalen graad betreft. Het is niet de bedoeling dat onder de naam van de geaccrediteerde opleiding een geheel ander onderwijsprogramma wordt aangeboden. Bij ingrijpende wijzigingen heeft de minister ook de bevoegdheid een accreditatie in te trekken. In de inhoud en opzet van de nieuwe master vallen grote verschillen waar te nemen tussen de oude master, de uitlopende master en de nieuwe master. Omdat de wijziging zo ingrijpend is geweest, had moeten worden vastgesteld dat de nieuwe master niet is geaccrediteerd en afstuderen via deze weg de geldigheid van de graad in gevaar brengt. In elk geval had deugdelijk moeten worden gemotiveerd hoe de geldigheid van de graad gewaarborgd is, aldus appellante. Zij verzoekt bovendien om een schadevergoeding wegens gederfde inkomsten en studievertraging.

Beoordeling door het College

2.3.1. Onder de gedingstukken bevindt zich een brief van 12 oktober 2017 waarin namens het college van bestuur uitleg wordt gegeven over de veranderingen in het onderwijsprogramma van de master Rechtsgeleerdheid. In die brief is in de eerste plaats opgemerkt dat de master Rechtsgeleerdheid één opleiding is, maar met tijdelijk twee programmeringen. Per 1 september 2014 is, zo volgt uit voormelde brief, een nieuw onderwijsmodel ingevoerd, waarbij naast het invoeren van de harde knip en het omzetten van de cursusomvang, een nieuwe programmering is ingevoegd. Die nieuwe programmering houdt in dat studenten in vier vaste kwartielen studeren waarin ze begeleiding ontvangen. Het gevolg van de introductie van deze nieuwe programmering is dat onder de master Rechtsgeleerdheid tijdelijk twee programmeringen werden aangeboden, omdat de instelling zittende studenten een redelijke termijn moest bieden de uitlopende programmering af te ronden. Volgens voormelde brief ontvangen studenten in de Master Rechtsgeleerdheid, zowel onder de uitlopende programmering als onder de nieuwe programmering, een graad als bedoeld in de WHW. De opleiding is geaccrediteerd tot medio 2019. De doorgevoerde wijzigingen overschrijden de 40%-marge van de NVAO niet. Het wijzigen van namen van cursussen, het aanpassen van de cursusomvang dan wel een strakkere programmering leiden niet tot een nieuwe opleiding. Wijzigingen doen zich jaarlijks voor binnen alle opleidingen, mede om de opleiding actueel te houden, aldus voormelde brief.

Ook de rector heeft in een reactie op een e-mail van appellante laten weten dat weliswaar de termen “nieuwe master” en “uitlopende master” worden gehanteerd, maar dat daarmee wordt gedoeld op de twee onderwijsprogrammeringen binnen dezelfde opleiding. Volgens de rector is geen nieuwe opleiding opgezet, maar vallen de programmeringen onder de geaccrediteerde master Rechtsgeleerdheid.

Verder heeft de NVAO appellante, bij e-mail van 14 juli 2017, te kennen gegeven dat de instelling het bestaande curriculum heeft aangepast, die aanpassing onder de verantwoordelijkheid van de instelling valt en dat zij daarmee geen nieuwe master of uitlopende master heeft gecreëerd die niet onder de accreditatie van de master Rechtsgeleerdheid zou vallen. Volgens de NVAO ontvangt appellante een rechtsgeldig diploma op basis van de accreditatie van 2012 voor de master Rechtsgeleerdheid, als zij aan de voorwaarden van de opleiding voldoet. Ook in de OER die voor de verschillende studiejaren gold en geldt, is vermeld dat de opleiding is geaccrediteerd.

Het College ziet onder deze omstandigheden geen aanleiding te twijfelen aan het standpunt van verweerder dat het afstuderen onder de nieuwe programmering leidt tot een rechtsgeldige graad en een waardevol diploma. Verweerder heeft de beslissingen van de commissie voor de examens van 23 mei 2017 en 29 juni 2017 dan ook terecht gehandhaafd.

Het beroep is ongegrond.

Het verzoek om schadevergoeding

2.4. Artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht luidt als volgt:
“De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.”

2.4.1. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 13 september 2017 niet onrechtmatig is. Daarom hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden.
Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

2.6. Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

3. <u>Beslissing</u>

Het College:

Rechtdoende

I. verklaart het beroep ongegrond.
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/179**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	22 februari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	bachelordiploma besluit geldigheidsduur onbepaalde tijd verklaring
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k Awb: artikel 1:3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Zoals onder 2.1. is overwogen, heeft appellant verzocht om een verklaring waarin wordt bevestigd dat de door hem behaalde en nog te behalen studiepunten onaangetast zijn en blijven zoals volgens hem voortvloeit uit het sinds 1 januari 2017 geldende artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW. Een reactie op dit verzoek creëert voor appellant geen aanspraken noch leidt het tot meer verplichtingen. De reactie van de examencommissie, neergelegd in de brief van 24 januari 2017, is daarom niet op enig rechtsgevolg gericht en is derhalve niet aan te merken als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht. Het CBE heeft dan ook terecht het door appellant tegen de brief van 24 januari 2017 ingestelde administratief beroep, zij het op andere gronden, niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat niet wordt toegekomen aan de inhoud van de door appellant aangevoerde gronden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 24 januari 2017 heeft de examencommissie van de Tilburg Law School appellant medegedeeld niet bereid te zijn een verklaring zoals verzocht in zijn verzoek van 6 januari 2017 af te geven.

Bij beslissing van 22 juli 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 februari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. E.A.C. Sietsma, rechtsbijstandverlener te Assen, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. E. Huijs, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. P.S. Snoep verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft bij brief van 6 januari 2017 de examencommissie verzocht een verklaring af te geven waarin wordt bevestigd dat de door hem behaalde en nog te behalen studiepunten onaangetast zijn en blijven zoals is bepaald door het sinds 1 januari 2017 geldende artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij mogelijk geïnteresseerd is om zich als student opnieuw aan te melden bij de universiteit en dat hij om die reden de verklaring inzake voornoemd artikel uit de WHW nodig heeft.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek aldus opgevat dat appellant heeft verzocht om een verklaring dat de in het verleden toegepaste beperkingen op de geldigheidsduur van de door hem afgelegde tentamens ongedaan zullen worden gemaakt, omdat de noodzakelijk wettelijke grondslag voor het toepassen van beperkingen op de geldigheidsduur thans is vervallen. De examencommissie heeft geweigerd deze verklaring af te geven. Het heeft daartoe overwogen dat appellant indertijd tegen de bedoelde toegepaste beperkingen beroep heeft ingesteld bij het CBE en dat zijn beroep bij beslissing van 10 maart 2014 ongegrond is verklaard. De beslissing van het CBE heeft formele rechtskracht gekregen. De examencommissie heeft appellant er voorts op gewezen dat de wijziging van de WHW per 1 januari 2017 er niet toe heeft geleid dat de bevoegdheid om de geldigheidsduur van tentamens te beperken, is gewijzigd.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat appellant bij brief van 6 januari 2017 heeft verzocht om een bevestiging dat de door hem behaalde tentamens onaangetast blijven. Appellant heeft in zijn brief niet verzocht om afgifte van een bachelordiploma. Voor zover het beroep van appellant gericht is tegen de weigering van de afgifte van de bachelordiploma, heeft de examencommissie daarover niet geoordeeld aangezien daar niet om is verzocht. Er kan dan ook geen sprake zijn van een weigering tot afgifte van een bachelordiploma. Voor zover het beroep daartegen is gericht, is het niet-ontvankelijk. Voor zover het beroep gericht is tegen de weigering een verklaring af te geven dat de geldigheidsduur van de reeds door hem behaalde tentamens voor onbepaalde tijd blijft gehandhaafd, heeft appellant geen belang bij zijn beroep. Het CBE heeft daartoe overwogen dat in de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) reeds is bepaald dat de geldigheidsduur van behaalde onderdelen in beginsel onbeperkt is. Nu de OER aldus een regeling bevat is een bevestiging daarvan in de vorm van een verklaring niet nodig, aldus het CBE.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte zijn beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hij voert aan dat indien hij de onder 2.1. genoemde verklaring had gekregen hij vrijstellingen en zelfs een diploma zou kunnen verkrijgen. Hij voert voorts aan dat behaalde studiepunten niet kunnen vervallen. Verder voert hij aan dat nooit onderzoek is verricht naar de houdbaarheid en/of veroudering van zijn kennis. In dat verband wijst hij erop dat een hoogleraar van de Open Universiteit zijn kennis als actueel heeft bestempeld.

2.4.1. Zoals onder 2.1. is overwogen, heeft appellant verzocht om een verklaring waarin wordt bevestigd dat de door hem behaalde en nog te behalen studiepunten onaangetast zijn en blijven zoals volgens hem voortvloeit uit het sinds 1 januari 2017 geldende artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW. Een reactie op dit verzoek creëert voor appellant geen aanspraken noch leidt het tot meer verplichtingen. De reactie van de examencommissie, neergelegd in de brief van 24 januari 2017, is daarom niet op enig rechtsgevolg gericht en is derhalve niet aan te merken als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht. Het CBE heeft dan ook terecht het door appellant tegen de brief van 24 januari 2017 ingestelde administratief beroep, zij het op andere gronden, niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat niet wordt toegekomen aan de inhoud van de door appellant aangevoerde gronden.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/181**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	herkansing inschrijving vertrouwensbeginsel
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Uit de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling volgt dat inschrijving verplicht is om aan een herkansing te mogen deelnemen. Niet in geschil is dat appellant niet was ingeschreven voor de herkansing en derhalve niet gerechtigd was deel te nemen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder de afwijzing van het verzoek om het behaalde resultaat toch mee te tellen, ten onrechte in stand heeft gelaten. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat het mislukken van zijn inschrijvingspoging het gevolg is van omstandigheden die niet voor zijn risico komen. Hierbij is van belang dat de examencommissie heeft aangegeven onderzoek te hebben gedaan in de SIS administratie, maar hierin geen tekenen van inschrijving of pogingen daartoe door appellant te hebben aangetroffen. De examencommissie heeft in een door verweerder bij zijn verweerschrift gevoegde verklaring van 23 november 2017 voorts laten weten dat zich 117 studenten voor de desbetreffende herkansing hebben ingeschreven en dat er geen problemen met bevestigings-e-mails waren. Dat het SIS in mei 2017 niet goed heeft gefunctioneerd, betekent niet dat het SIS ook in juni 2017 niet goed heeft gefunctioneerd. Appellant heeft zich voorts op de een na laatste dag van de inschrijvingstermijn proberen in te schrijven. Hij had derhalve, na het achterwege blijven van een bevestiging op 6 juni 2017, die onmiddellijk na inschrijving pleegt te worden toegezonden, nog een dag om contact op te nemen met de hogeschool en zijn inschrijving alsnog in orde te maken. Voor zover appellant een beroep op het vertrouwensbeginsel doet, kan dit niet worden gehonoreerd. Uit het advies van de coördinator van het tweede semester en zijn studieloopbaanbegeleider om het tentamen af te leggen kon hij niet het gerechtvaardigde vertrouwen ontlenen dat het resultaat van de herkansing, ondanks dat hij niet tot deelname was gerechtigd, zou worden meegeteld. Zowel de coördinator van het tweede semester en zijn studieloopbaanbegeleider kon op dat moment immers niet overzien of de inschrijving inderdaad, zoals appellant stelde, ten onrechte niet had plaatsgevonden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Op 30 juni 2017 is appellant in kennis gesteld van de beslissing van de examencommissie tot afwijzing van zijn verzoek om het resultaat van de afgelegde herkansing van het tentamen Theoriemodule 2.2 mee te laten tellen voor zijn propedeuse.

Bij beslissing van 25 september 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 december 2017, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn vader [Naam], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 12 juni 2017 stond een herkansing van het tentamen Theoriemodule 2.2. gepland. Appellant was hiervoor niet ingeschreven. Hij heeft toch deelgenomen aan de herkansing en het cijfer 5,9 gehaald. Vervolgens heeft hij de examencommissie verzocht dit cijfer te laten meetellen voor zijn propedeuse, omdat hij heeft geprobeerd zich in te schrijven maar de inschrijving niet goed is doorgekomen. De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen omdat appellant niet heeft gestaafd dat hij zich heeft geprobeerd tijdig in te schrijven en dat dit niet is gelukt als gevolg van omstandigheden die niet voor zijn risico komen. Verweerder heeft deze afwijzing in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat hij zich op 6 juni 2017, de op een na laatste dag van de inschrijvingstermijn, via het SIS heeft geprobeerd in te schrijven voor de herkansing. Hij heeft echter geen bevestiging van de inschrijving ontvangen. Nadat hij op 11 juni 2017 nog steeds geen bevestiging had ontvangen, heeft hij zich tot de coördinator van het tweede semester en zijn studieloopbaanbegeleider gewend. Van hen heeft hij het advies gekregen om toch aan de herkansing deel te nemen. Vervolgens heeft hij de herkansing afgelegd en is deze nagekeken, met een 5,9 als resultaat. Hiermee zou hij zijn propedeuse hebben gehaald. Voorts voert hij aan dat de inschrijvingstermijn kort was, dat het SIS in mei 2017 niet naar behoren heeft gefunctioneerd en dat het SIS niet betrouwbaar is.

2.3. Uit de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling volgt dat inschrijving verplicht is om aan een herkansing te mogen deelnemen. Niet in geschil is dat appellant niet was ingeschreven voor de herkansing en derhalve niet gerechtigd was deel te nemen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder de afwijzing van het verzoek om het behaalde resultaat toch mee te tellen, ten onrechte in stand heeft gelaten. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat het mislukken van zijn inschrijvingspoging het gevolg is van omstandigheden die niet voor zijn risico komen. Hierbij is van belang dat de examencommissie heeft aangegeven onderzoek te hebben gedaan in de SIS-administratie, maar hierin geen tekenen van inschrijving of pogingen daartoe door appellant te hebben aangetroffen. De examencommissie heeft in een door verweerder bij zijn verweerschrift gevoegde verklaring van 23 november 2017 voorts laten weten dat zich 117 studenten voor de desbetreffende herkansing hebben ingeschreven en dat er geen problemen met bevestigings-e-mails waren. Dat het SIS in mei 2017 niet goed heeft gefunctioneerd, betekent niet dat het SIS ook in juni 2017 niet goed heeft gefunctioneerd. Appellant heeft zich voorts op de een na laatste dag van de inschrijvingstermijn proberen in te schrijven. Hij had derhalve, na het achterwege blijven van een bevestiging op 6 juni 2017, die onmiddellijk na inschrijving pleegt te worden toegezonden, nog een dag om contact op te nemen met de hogeschool en zijn inschrijving alsnog in orde te maken. Voor zover appellant

een beroep op het vertrouwensbeginsel doet, kan dit niet worden gehonoreerd. Uit het advies van de coördinator van het tweede semester en zijn studieloopbaanbegeleider om het tentamen af te leggen kon hij niet het gerechtvaardigde vertrouwen ontlenen dat het resultaat van de herkansing, ondanks dat hij niet tot deelname was gerechtigd, zou worden meegeteld. Zowel de coördinator van het tweede semester en zijn studieloopbaanbegeleider kon op dat moment immers niet overzien of de inschrijving inderdaad, zoals appellant stelde, ten onrechte niet had plaatsgevonden.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/182**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	26 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband compensatie hardheidsclausule ongeschikt persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Hogeschoolgids 2016-2017: artikel 6.9 Hogeschoolgids 2016-2017: Bijlage Reglement Studieadvies en Afwijzing OER: artikel 10.1.3.q.
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Artikel 7.8b, derde lid, van de WHW schrijft voor dat een BNSA slechts kan worden gegeven indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. De Hogeschool Rotterdam heeft, wat betreft de bacheloropleiding Commerciële Economie: Global Marketing en Sales, aan dit ongeschiktheidscriterium invulling gegeven door de studienorm op 60 studiepunten vast te stellen. Het College stelt voorop dat wanneer een opleiding de studienorm op 60 studiepunten heeft vastgesteld en een student niet aan die norm voldoet, bijvoorbeeld doordat hij 59 studiepunten heeft behaald, en voorts niet van persoonlijke omstandigheden is gebleken, dit niet noodzakelijkerwijs tot het oordeel leidt dat de student niet geschikt voor de opleiding moet worden geacht. In dit geval is het College evenwel van oordeel dat de Hogeschool Rotterdam, gelet op de voorzieningen die de instelling voor deze opleiding in de OER heeft getroffen en de wijze waarop zij het onderwijs heeft ingericht, zich op het standpunt mag stellen dat een student niet geschikt is voor de opleiding indien deze in het eerste jaar van zijn opleiding niet 60 studiepunten weet te behalen. Het College ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat in dit geval de studienorm van 60 studiepunten zich niet verdraagt met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. Daartoe overweegt het College dat binnen de opleiding Commerciële Economie: Global Marketing en Sales de student niet alleen een aantal herkansingen wordt geboden, maar dat het de student voorts is toegestaan om onvoldoende resultaten te compenseren met voldoende resultaten. Binnen de opleiding zijn de cursussen uit de propedeuse ondergebracht in drie onderdelen: - een zogeheten kennislijn, bestaande uit twaalf cursussen, - een zogeheten praktijklijn, bestaande uit drie projecten, en - een zogeheten studentlijn, bestaande uit onder meer een stage, studieloopbaan¬coaching en ondersteunend onderwijs. Voor de kennislijn geldt dat de student voor de twaalf cursussen een gewogen gemiddelde dient te behalen van minimaal een 6,0. Binnen de

kennislijn heeft de student ingevolge artikel 10.1.3.q. van de OER drie herkansingen. Daarnaast mag een student binnen de kennislijn maximaal drie onvoldoendes (tussen de 4,0 en 5,4) halen. Aldus zijn toetsen voor dit onderdeel onderling compenseerbaar. Voor de praktijklijn geldt eveneens dat de student een gewogen gemiddelde van minimaal een 6,0 dient te behalen. Weliswaar zijn er bij dit onderdeel geen herkansingen mogelijk, maar ook voor dit onderdeel geldt dat de toetsen onderling compenseerbaar zijn. Ook voor het onderdeel studentlijn geldt dat de student een gewogen gemiddelde van minimaal een 6,0 dient te behalen. Ook hier zijn de cijfers voor de stage, de studieloopbaancoaching en het ondersteunend onderwijs onderling compenseerbaar. Daarnaast worden voor het ondersteunend onderwijs aan de student vier toetskansen geboden. Voorts is van belang dat in de OER een hardheidsclausule is opgenomen.
In het geval van appellant is niet in geschil dat hij het eerste jaar 52 studiepunten heeft behaald, waarvan vier door compensatie, en aldus niet aan de studienorm heeft voldaan. Voorts heeft appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan gemeld. Het CBE heeft overwogen dat nu appellant deze omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, appellant de studentendecaan de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren, te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellant te komen. Het College is van oordeel dat het CBE dit standpunt terecht heeft ingenomen. Over het verbod op willekeur overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt dat andere studenten met minder studiepunten wel zijn doorgelaten naar het tweede studiejaar, zodat zijn stelling dat de Hogeschool Rotterdam in strijd met dit verbod heeft gehandeld reeds hierom niet kan slagen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2017 heeft de Directie van het Instituut voor Commercieel Management aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Commerciële Economie: Global Marketing en Sales.

Bij beslissing van 6 oktober 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Shabaan, advocaat te Rotterdam en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A. Noordegraaf, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.9, eerste lid, van de Hogeschoolgids 2016-2017 wordt aan elke student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van elke bacheloropleiding, voltijds, deeltijds en duaal, een advies uitgebracht over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding. Dit advies wordt uitgebracht door de instituutsdirecteur volgens het ‘Reglement Studieadvies en Afwijzing”.

Ingevolge het tweede lid kan aan het studieadvies door de Instituutsdirecteur een afwijzing worden verbonden overeenkomstig de regels die zijn opgenomen in de bijlage Reglement Studieadvies en Afwijzing. Tot afwijzing wordt overgegaan indien de student de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht moet worden voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die zijn opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge het zesde lid wijken de volgende opleidingen af van de vastgestelde BSA-norm van 48 studiepunten. Het gaat hierbij om de opleidingen Small Business en Retail Management (COM), Commerciële Economie (COM) en Industrieel Product Ontwerpen (EAS). In artikel 1.2, gelezen in samenhang met art. 1.4 van het Reglement studieadvies en afwijzing bedraagt de studievoorgangsnorm 60 studiepunten voor de opleiding van appellant.

Ingevolge artikel 10.1.3.q. van de Onderwijs-en Examenregeling (hierna: OER) heeft een student zijn propedeuse gehaald en wordt hij toegelaten tot het tweede jaar van de opleiding als hij:

- voor elk van de drie onderdelen van het propedeutisch programma minimaal een gewogen gemiddelde van 6,0 als eindresultaat heeft behaald; en
- voor alle cursussen een resultaat van 4,0 of hoger heeft behaald; en
- voor de cursussen binnen de kennislijn niet meer dan drie onvoldoendes (≥ 4,0 en ≤ 5,4) heeft behaald.

Voldoet de student niet aan deze criteria, dan wordt hem uiterlijk op 31 augustus een negatief bindend studieadvies gegeven en kan hij de studie niet voortzetten.

2.2. Appellant is per 1 september 2016 begonnen met de opleiding Commerciële Economie: Global Marketing en Sales aan de Hogeschool Rotterdam. Bij beslissing van
30 augustus 2017 heeft de Directie van het Instituut voor Commercieel Management aan appellant een

BNSA verstrekt. Aan het BNSA is ten grondslag gelegd dat appellant aan het einde van het eerste studiejaar 52 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de studienorm van 60 studiepunten. Bij het vaststellen van het BNSA waren er geen persoonlijke omstandigheden bekend die van doorslaggevende invloed zijn geweest voor het niet voldoen aan de studienorm, aldus het CBE.

2.3. Het CBE heeft in administratief beroep de beslissing van de Directie gehandhaafd. Het CBE heeft daartoe overwogen dat vaststaat dat appellant niet aan de studienorm van 60 studiepunten heeft voldaan en dat appellant geen persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht die het niet voldoen aan de studienorm kunnen rechtvaardigen.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat de nominale norm die de Hogeschool Rotterdam hanteert in strijd is met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. Hij voert daartoe aan dat deze norm vereist dat de student in het eerste studiejaar alle vakken dient te behalen. Gelet op het doel en de strekking van deze norm, te weten dat studenten het tweede studiejaar zonder achterstand beginnen, verdraagt deze zich niet met de wettelijke eis dat een BNSA alleen kan worden gegeven als een student ongeschikt is voor de opleiding. Nu hij 52 van de 60 studiepunten heeft behaald, en aldus een kleine achterstand heeft opgelopen, kan niet worden gezegd dat hij ongeschikt is voor de opleiding, aldus appellant.

Appellant betoogt voorts dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij voert daartoe aan dat hij zijn persoonlijke omstandigheden met zijn SLB-coach heeft gedeeld. Die omstandigheden betroffen onder meer de zorg voor zijn moeder, een sterfgeval in de familie, de afwezigheid van zijn vader en relatieproblemen.

Appellant betoogt ten slotte dat de Hogeschool Rotterdam in strijd heeft gehandeld met het verbod op willekeur, omdat andere studenten met minder studiepunten wel zijn doorgelaten naar het tweede studiejaar.

2.4.1. Artikel 7.8b, derde lid, van de WHW schrijft voor dat een BNSA slechts kan worden gegeven indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. De Hogeschool Rotterdam heeft, wat betreft de bacheloropleiding Commerciële Economie: Global Marketing en Sales, aan dit ongeschiktheidscriterium invulling gegeven door de studienorm op 60 studiepunten vast te stellen.

Het College stelt voorop dat wanneer een opleiding de studienorm op 60 studiepunten heeft vastgesteld en een student niet aan die norm voldoet, bijvoorbeeld doordat hij 59 studiepunten heeft behaald, en voorts niet van persoonlijke omstandigheden is gebleken, dit niet noodzakelijkerwijs tot het oordeel leidt dat de student niet geschikt voor de opleiding moet worden geacht.

In dit geval is het College evenwel van oordeel dat de Hogeschool Rotterdam, gelet op de voorzieningen die de instelling voor deze opleiding in de OER heeft getroffen en de wijze waarop zij het onderwijs heeft ingericht, zich op het standpunt mag stellen dat een student niet geschikt is voor de opleiding indien deze in het eerste jaar van zijn opleiding niet 60 studiepunten weet te behalen. Het College ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat in dit geval de studienorm van 60 studiepunten zich niet verdraagt met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. Daartoe overweegt het College dat binnen de opleiding Commerciële Economie: Global Marketing en Sales de student niet alleen een aantal herkansingen wordt geboden, maar dat het de student voorts is toegestaan om onvoldoende resultaten te compenseren met voldoende resultaten. Binnen de opleiding zijn de cursussen uit de propedeuse ondergebracht in drie onderdelen:
- een zogeheten kennislijn, bestaande uit twaalf cursussen,
- een zogeheten praktijklijn, bestaande uit drie projecten, en
- een zogeheten studentlijn, bestaande uit onder meer een stage, studieloopbaancoaching en ondersteunend onderwijs.

Voor de kennislijn geldt dat de student voor de twaalf cursussen een gewogen gemiddelde dient te behalen van minimaal een 6,0. Binnen de kennislijn heeft de student ingevolge artikel 10.1.3.q. van de OER drie

herkansingen. Daarnaast mag een student binnen de kennislijn maximaal drie onvoldoendes (tussen de 4,0 en 5,4) halen. Aldus zijn toetsen voor dit onderdeel onderling compenseerbaar. Voor de praktijklijn geldt eveneens dat de student een gewogen gemiddelde van minimaal een 6,0 dient te behalen. Weliswaar zijn er bij dit onderdeel geen herkansingen mogelijk, maar ook voor dit onderdeel geldt dat de toetsen onderling compenseerbaar zijn. Ook voor het onderdeel studentlijn geldt dat de student een gewogen gemiddelde van minimaal een 6,0 dient te behalen. Ook hier zijn de cijfers voor de stage, de studieloopbaancoaching en het ondersteunend onderwijs onderling compenseerbaar. Daarnaast worden voor het ondersteunend onderwijs aan de student vier toetskansen geboden. Voorts is van belang dat in de OER een hardheidsclausule is opgenomen.

In het geval van appellant is niet in geschil dat hij het eerste jaar 52 studiepunten heeft behaald, waarvan vier door compensatie, en aldus niet aan de studienorm heeft voldaan. Voorts heeft appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan gemeld. Het CBE heeft overwogen dat nu appellant deze omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, appellant de studentendecaan de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren, te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellant te komen. Het College is van oordeel dat het CBE dit standpunt terecht heeft ingenomen. Over het verbod op willekeur overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt dat andere studenten met minder studiepunten wel zijn doorgelaten naar het tweede studiejaar, zodat zijn stelling dat de Hogeschool Rotterdam in strijd met dit verbod heeft gehandeld reeds hierom niet kan slagen.

De conclusie is dat het CBE de beslissing van de Directie om appellant een BNSA te geven terecht heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/183.5**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	7 februari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2016-2017 niet het voor een positief studieadvies vereiste aantal van 50 studiepunten heeft gehaald. De decaan mocht zijn oordeel over de ongeschiktheid van appellante voor haar opleiding derhalve laten afhangen van de vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt. Verweerder hoefde de resultaten die appellante in het studiejaar 2017-2018 op grond van een getroffen voorlopige voorziening heeft behaald voorts niet bij de toetsing van het BNSA te betrekken, omdat voor vorenbedoelde studienorm louter de resultaten in het studiejaar 2016-2017 van belang zijn. De in het studiejaar 2017 2018 behaalde resultaten zouden wel relevant kunnen zijn in het kader van een eventueel door appellante in te dienen verzoek om te worden ingeschreven als bedoeld in artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW. De vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt mocht de decaan naar het oordeel van het College ontkennend beantwoorden. Appellante heeft zich immers pas op 22 juni 2017 met medische problemen, waarmee zij reeds op de middelbare school bekend was, bij de studentendecaan gemeld. Hierdoor heeft de studentendecaan haar tijdens het studiejaar niet kunnen begeleiden en niet kunnen beoordelen of de medische omstandigheden de oorzaak van de studieachterstand waren. Uit de door appellante overgelegde medische informatie kan dat causaal verband ook niet worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor de door appellante eerst in administratief beroep naar voren gebrachte familieomstandigheden. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de OER ten onrechte geen hardheidsclausule bevat. De OER voorziet overeenkomstig artikel 7.8b van de WHW in de mogelijkheid een studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De WHW verplicht niet tot het hanteren van een verdergaande afwijkingsbepaling. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding International Business and Languages.

Bij beslissing van 10 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 januari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2016 met haar opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had zij 44 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten gehaald. Daarom en omdat de decaan geen persoonlijke omstandigheden heeft geconstateerd die de studieachterstand verklaren, heeft de decaan haar het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij gelet op het aantal door haar gehaalde studiepunten en het hoge gemiddelde van de door haar behaalde cijfers niet ongeschikt is voor haar opleiding. Voorts wijst zij erop dat zij in het studiejaar 2017-2018 op grond van een door verweerder getroffen voorlopige voorziening aan het onderwijs deelneemt, dat zij op een eerstejaarsvak na alle eerste- en tweedejaarsvakken succesvol heeft afgerond en dat zij verwacht in februari 2018 ook dat laatste eerstejaarsvak succesvol af te ronden. Voorts voert zij aan dat haar studieachterstand door persoonlijke omstandigheden, bestaande uit medische problemen en familieomstandigheden, is veroorzaakt. Verder voert zij aan dat de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) ten onrechte niet een hardheidsclausule bevat.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies als bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, stelt het instellingsbestuur de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge het vijfde lid wordt van de student die op grond van het derde lid is afgewezen, de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling beëindigd. De student kan niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden
ingeschreven, tenzij het instellingsbestuur toepassing heeft gegeven aan de derde volzin van het derde lid of tenzij de betrokkene op een later tijdstip verzoekt om te worden

ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

2.4. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2016-2017 niet het voor een positief studieadvies vereiste aantal van 50 studiepunten heeft gehaald. De decaan mocht zijn oordeel over de ongeschiktheid van appellante voor haar opleiding derhalve laten afhangen van de vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt. Verweerder hoefde de resultaten die appellante in het studiejaar 2017-2018 op grond van een getroffen voorlopige voorziening heeft behaald voorts niet bij de toetsing van het BNSA te betrekken, omdat voor vorenbedoelde studienorm louter de resultaten in het studiejaar 2016-2017 van belang zijn. De in het studiejaar 2017-2018 behaalde resultaten zouden wel relevant kunnen zijn in het kader van een eventueel door appellante in te dienen verzoek om te worden ingeschreven als bedoeld in artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW.

De vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt mocht de decaan naar het oordeel van het College ontkennend beantwoorden. Appellante heeft zich immers pas op 22 juni 2017 met medische problemen, waarmee zij reeds op de middelbare school bekend was, bij de studentendecaan gemeld. Hierdoor heeft de studentendecaan haar tijdens het studiejaar niet kunnen begeleiden en niet kunnen beoordelen of de medische omstandigheden de oorzaak van de studieachterstand waren. Uit de door appellante overgelegde medische informatie kan dat causaal verband ook niet worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor de door appellante eerst in administratief beroep naar voren gebrachte familieomstandigheden.

Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de OER ten onrechte geen hardheidsclausule bevat. De OER voorziet overeenkomstig artikel 7.8b van de WHW in de mogelijkheid een studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De WHW verplicht niet tot het hanteren van een verdergaande afwijkingsbepaling.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/186**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	10 januari 2018
Partijen	:	appellante en CBE van de Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat de bevoegdheid ontbreekt om haar een BNSA te geven. Zij voert, onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis van de WHW, daartoe aan dat het instellingsbestuur van de universiteit verantwoordelijk is voor de keuze van de opleidingen waarbinnen het BNSA geldt. De decaan is vervolgens verantwoordelijk voor de inhoudelijke uitwerking per opleiding. Volgens appellante is niet gebleken van een aanwijzingsbesluit of ander document van het instellingsbestuur van de universiteit om opleidingen aan te wijzen waarbinnen het BNSA geldt. Dit betekent dat voor de opleiding Islam en Arabisch geen BNSA geldt, aldus appellante. Voorts voert appellante, wederom verwijzend naar de wetsgeschiedenis van de WHW, aan dat het geven van een BNSA aan het eind van het tweede jaar in strijd is met artikel 7.8 van de WHW. Volgens appellante dient de jurisprudentie van het College, waarin geoordeeld is dat dit mogelijk is, te worden gewijzigd. 2.3.1. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de decaan niet bevoegd zou zijn haar een BNSA te geven. Het College overweegt daartoe als volgt. Uit artikel 7.8b van de WHW volgt dat het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Gelet op de wettekst dient aan iedere student een advies te worden uitgebracht. Nu de wettekst van artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW voldoende duidelijk is, bestaat geen noodzaak deze bepaling uit te leggen met behulp van de geschiedenis van de totstandkoming ervan. Hetgeen appellante op grond van de wetsgeschiedenis aanvoert, kan haar dan ook reeds daarom niet baten. Ten aanzien van de stelling van appellante dat het geven van een BNSA aan het eind van het tweede jaar in strijd is met artikel 7.8 van de WHW, overweegt het College dat, zoals het onder meer in de uitspraak van 3 oktober 2016, CHO 2016/127.5 heeft overwogen, de WHW zich er niet tegen verzet dat in een geval als hier aan de orde in het tweede jaar van inschrijving een (uitgesteld) BNSA wordt gegeven zolang de propedeutische fase niet is afgerond dan wel indien niet aan andere gestelde eisen, zoals in dit geval het behalen van 45 studiepunten, is voldaan. In hetgeen appellante over de wetsgeschiedenis aanvoert, ziet het College geen aanleiding om op dit oordeel terug te komen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 juni 2017 heeft de examencommissie namens de decaan van de Undergraduate School Wijsbegeerte en Religiestudies aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Islam en Arabisch.

Bij beslissing van 17 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting aan de orde gesteld op 13 december 2017. Partijen zijn met kennisgeving niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, sub a, van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 Bacheloropleidingen Geesteswetenschappen van de Universiteit Utrecht (hierna: OER) ontvangt de student in het eerste jaar van inschrijving voor de voltijdopleiding voor 31 januari een schriftelijk studieadvies over de voortzetting van zijn opleiding. Dit tussentijds advies, dat gebaseerd is op de op dat moment geregistreerde studieresultaten van de eerste onderwijsperiode, is niet bindend maar geeft een waarschuwing bij onvoldoende studievoortgang, zodat de student nog de gelegenheid heeft om zijn prestaties te verbeteren.

Ingevolge het derde lid ontvangt de student aan het einde van het academisch jaar, doch uiterlijk op 31 augustus, een tweede schriftelijk advies over de voortzetting van zijn opleiding waarvoor hij ingeschreven staat. Onverminderd het bepaalde in lid 8, 9 en 10 wordt aan dit studieadvies een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student minder dan 45 studiepunten heeft behaald. De afwijzing geldt gedurende een termijn van vier studiejaren.

Ingevolge het negende lid, eerste volzin, betrekt de examencommissie in haar afweging om een negatief bindend studieadvies te geven op verzoek van de student diens persoonlijke omstandigheden.

Ingevolge het elfde lid wordt, indien op grond van de omstandigheden als bedoeld in lid 9 en lid 10 van het verbinden van een negatief advies wordt afgezien, aan de student aan het einde van diens volgende studiejaar opnieuw het studieadvies als bedoeld in lid 3 uitgebracht. De student moet het aantal studiepunten bedoeld in het derde lid halen in dat volgende studiejaar; de reeds in het eerste studiejaar behaalde studiepunten tellen daarbij niet mee.

2.2. Appellante is per 1 september 2015 begonnen met de opleiding Islam en Arabisch. In het studiejaar 2015-2016 heeft zij door persoonlijke omstandigheden slechts 22,5 van de vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase behaald. De examencommissie heeft met deze persoonlijke omstandigheden rekening gehouden en appellante bij brief van 26 juli 2016 medegedeeld dat de beslissing over het BNSA wordt aangehouden. Daarbij is vermeld dat in het studiejaar 2016-2017 alsnog een beslissing hierover zal worden genomen. Bij brief van 1 januari 2017 is aan appellante medegedeeld dat, wil zij geen BNSA aan het eind van het studiejaar 2016/2017 ontvangen, zij alle vakken van het eerste jaar moet hebben afgerond dan wel 45 studiepunten moet hebben behaald.

Bij beslissing van 26 juni 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellante een BNSA verstrekt. De examencommissie heeft aan die afwijzing ten grondslag gelegd dat appellante nog steeds niet alle eerstejaarsvakken heeft afgerond en evenmin 45 studiepunten heeft behaald.

Het CBE heeft de namens de decaan genomen beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten.

2.3. Appellante betoogt dat de bevoegdheid ontbreekt om haar een BNSA te geven. Zij voert, onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis van de WHW, daartoe aan dat het instellingsbestuur van de universiteit verantwoordelijk is voor de keuze van de opleidingen waarbinnen het BNSA geldt. De decaan is vervolgens verantwoordelijk voor de inhoudelijke uitwerking per opleiding. Volgens appellante is niet gebleken van een aanwijzingsbesluit of ander document van het instellingsbestuur van de universiteit om opleidingen aan te wijzen waarbinnen het BNSA geldt. Dit betekent dat voor de opleiding Islam en Arabisch geen BNSA geldt, aldus appellante.

Voorts voert appellante, wederom verwijzend naar de wetsgeschiedenis van de WHW, aan dat het geven van een BNSA aan het eind van het tweede jaar in strijd is met artikel 7.8 van de WHW. Volgens appellante dient de jurisprudentie van het College, waarin geoordeeld is dat dit mogelijk is, te worden gewijzigd.

2.3.1. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de decaan niet bevoegd zou zijn haar een BNSA te geven. Het College overweegt daartoe als volgt.

Uit artikel 7.8b van de WHW volgt dat het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Gelet op de wettekst dient aan iedere student een advies te worden uitgebracht. Nu de wettekst van artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW voldoende duidelijk is, bestaat geen noodzaak deze bepaling uit te leggen met behulp van de geschiedenis van de totstandkoming ervan. Hetgeen appellante op grond van de wetsgeschiedenis aanvoert, kan haar dan ook reeds daarom niet baten.

Ten aanzien van de stelling van appellante dat het geven van een BNSA aan het eind van het tweede jaar in strijd is met artikel 7.8 van de WHW, overweegt het College dat, zoals het onder meer in de uitspraak van 3 oktober 2016, CHO 2016/127.5 heeft overwogen, de WHW zich er niet tegen verzet dat in een geval als hier aan de orde in het tweede jaar van inschrijving een (uitgesteld) BNSA wordt gegeven zolang de propedeutische fase niet is afgerond dan wel indien niet aan andere gestelde eisen, zoals in dit geval het behalen van 45 studiepunten, is voldaan. In hetgeen appellante over de wetsgeschiedenis aanvoert, ziet het College geen aanleiding om op dit oordeel terug te komen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/187**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	31 januari 2018
Partijen	:	verzoeker en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	beoordelingsformulier bewijs causaal verband schadevergoeding
Artikelen	:	Awb: artikel 8:88, aanhef en onder a Awb: artikel 8:89, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker na zijn eerste afstudeerpresentatie ten onrechte geen beoordelingsformulier heeft ontvangen en dat daarmee een procedurele fout is gemaakt. Voor zover verzoeker betoogt dat hij bij tijdige ontvangst van het beoordelingsformulier zijn tweede afstudeerpresentatie wel met een voldoende zou hebben afgerond, faalt dit betoog nu dit onvoldoende aannemelijk is gemaakt. Het College overweegt daartoe dat verzoeker, zoals ook door hem ter zitting van het College is bevestigd, na afloop van zijn eerste afstudeerpresentatie mondeling feedback heeft gekregen van de examinator. Ook is hij binnen een week na afloop van de afstudeerpresentatie naar de Hogeschool gegaan waarbij hij zijn afstudeerpresentatie met de betrokken examinator nogmaals heeft besproken. Daarnaast heeft hij van zijn praktijkstagebegeleider feedback ontvangen. Ondanks al deze feedback is verzoeker er niet in geslaagd zijn tweede afstudeerpresentatie met een voldoende af te ronden, zodat evenmin zeker is dat hij met het beoordelingsformulier wel een voldoende zou hebben behaald. Voor zover verzoeker betoogt dat hij, gelet op de erkenning door de examencommissie dat een procedurele fout is gemaakt, direct in september een derde kans had moeten krijgen en dat hij die derde kans eerder had kunnen benutten, overweegt het College dat, gelet op het hiervoor overwogene, evenmin vaststaat dat de derde kans op dat moment zou hebben geleid tot een voldoende presentatie. Daarbij komt dat de examencommissie verzoeker uit coulance een derde kans heeft geboden, mede gelet op het feit dat zijn opleiding Algemene Operationele Techniek na 31 december 2016 niet langer als erkende opleiding in het Centraal Register Opleidingen Hoger Onderwijs zou worden geregistreerd en verzoeker derhalve een groot belang had om tijdig af te studeren. Gelet op het vorenstaande ontbreekt het causaal verband tussen de procedurele fout en de door verzoeker gestelde schade althans is het bestaan ervan door verzoeker onvoldoende aannemelijk gemaakt. Ook overigens heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij enige schade heeft geleden. Zijn stelling dat hij werkzaamheden kon verrichten bij de Albert Heijn heeft hij niet met enig objectief bewijs gestaafd. Datzelfde geldt voor zijn stelling dat hij niet heeft kunnen solliciteren. De extra twee maanden collegegeld zijn niet als schade aan te merken aangezien verzoeker tijdens die maanden gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de Hogeschool.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 18 oktober 2017 heeft verzoeker bij het College een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Verweerder heeft een zienswijze ingediend.

Verzoeker heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 januari 2018, waar verzoeker, bijgestaan door zijn vader A.W. Koot, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Riezebos, hoofd Juridische Zaken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:88, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit.

Ingevolge artikel 8:89, tweede lid, is de bestuursrechter bevoegd voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25.000,00 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente, en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

2.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoek tot schadevergoeding het volgende ten grondslag gelegd. Op 22 juni 2016 is hij gezakt voor zijn afstudeerpresentatie “Het energieverbruik van kantoorpanden” bij het Institute for Engineering & Design. Op 26 augustus 2016 heeft hij een herkansing gedaan en is hij wederom gezakt. Tegen deze beslissing heeft hij bezwaar gemaakt. Hierbij heeft hij tevens verzocht om een derde kans. Hij heeft in dat verband toegelicht dat hij na zijn eerste afstudeerpresentatie ten onrechte geen beoordelingsformulier heeft ontvangen. Hierdoor kon hij zich minder goed voorbereiden voor de herkansing op 26 augustus 2016. Het bezwaar is bij beslissing van 14 september 2016 door de examencommissie ongegrond verklaard en het verzoek om een derde kans is afgewezen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker administratief beroep ingesteld. Op 16 november 2016 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen verzoeker en de examencommissie. De examencommissie heeft naar aanleiding van dat gesprek verzoeker medegedeeld dat hij inderdaad na zijn eerste afstudeerpresentatie ten onrechte geen beoordelingsformulier heeft ontvangen en dat derhalve een procedurele fout is gemaakt. De examencommissie heeft verzoeker daarom een schikking voorgelegd en hem een derde kans gegeven voor een afstudeerpresentatie. Verzoeker heeft deze kans in december 2016 benut en heeft hij een voldoende behaald.

Volgens verzoeker volgt uit het vorenstaande dat hij schade heeft geleden als gevolg van het niet tijdig ontvangen van het beoordelingsformulier. Als gevolg hiervan heeft hij twee maanden studievertraging opgelopen, heeft hij twee extra maanden aan collegegeld moeten betalen en heeft hij twee maanden minder werkzaamheden kunnen verrichten bij de Albert Heijn, waar hij een bijbaan had. Ook kon hij hierdoor niet solliciteren naar een functie in zijn vakgebied Installatietechniek. Hierdoor heeft hij een schade ten bedrage van € 3.660,60 geleden, aldus verzoeker.

2.2.1. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker na zijn eerste afstudeerpresentatie ten onrechte geen beoordelingsformulier heeft ontvangen en dat daarmee een procedurele fout is gemaakt. Voor zover verzoeker betoogt dat hij bij tijdige ontvangst van het beoordelingsformulier zijn tweede afstudeerpresentatie wel met een voldoende zou hebben afgerond, faalt dit betoog nu dit onvoldoende

aannemelijk is gemaakt. Het College overweegt daartoe dat verzoeker, zoals ook door hem ter zitting van het College is bevestigd, na afloop van zijn eerste afstudeerpresentatie mondeling feedback heeft gekregen van de examinator. Ook is hij binnen een week na afloop van de afstudeerpresentatie naar de Hogeschool gegaan waarbij hij zijn afstudeerpresentatie met de betrokken examinator nogmaals heeft besproken. Daarnaast heeft hij van zijn praktijkstagebegeleider feedback ontvangen. Ondanks al deze feedback is verzoeker er niet in geslaagd zijn tweede afstudeerpresentatie met een voldoende af te ronden, zodat evenmin zeker is dat hij met het beoordelingsformulier wel een voldoende zou hebben behaald. Voor zover verzoeker betoogt dat hij, gelet op de erkenning door de examencommissie dat een procedurele fout is gemaakt, direct in september een derde kans had moeten krijgen en dat hij die derde kans eerder had kunnen benutten, overweegt het College dat, gelet op het hiervoor overwogene, evenmin vaststaat dat de derde kans op dat moment zou hebben geleid tot een voldoende presentatie. Daarbij komt dat de examencommissie verzoeker uit coulance een derde kans heeft geboden, mede gelet op het feit dat zijn opleiding Algemene Operationele Techniek na 31 december 2016 niet langer als erkende opleiding in het Centraal Register Opleidingen Hoger Onderwijs zou worden geregistreerd en verzoeker derhalve een groot belang had om tijdig af te studeren.

Gelet op het vorenstaande ontbreekt het causaal verband tussen de procedurele fout en de door verzoeker gestelde schade althans is het bestaan ervan door verzoeker onvoldoende aannemelijk gemaakt. Ook overigens heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij enige schade heeft geleden. Zijn stelling dat hij werkzaamheden kon verrichten bij de Albert Heijn heeft hij niet met enig objectief bewijs gestaafd. Datzelfde geldt voor zijn stelling dat hij niet heeft kunnen solliciteren. De extra twee maanden collegegeld zijn niet als schade aan te merken aangezien verzoeker tijdens die maanden gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de Hogeschool.

2.3. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/188**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	7 februari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2016-2017 niet het voor een positief studieadvies vereiste aantal van 50 studiepunten heeft gehaald. De decaan mocht zijn oordeel over de ongeschiktheid van appellante voor haar opleiding derhalve laten afhangen van de vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt. Verweerder hoefde de resultaten die appellante in het studiejaar 2017-2018 op grond van een getroffen voorlopige voorziening heeft behaald voorts niet bij de toetsing van het BNSA te betrekken, omdat voor vorenbedoelde studienorm louter de resultaten in het studiejaar 2016-2017 van belang zijn. De in het studiejaar 2017-2018 behaalde resultaten zouden wel relevant kunnen zijn in het kader van een eventueel door appellante in te dienen verzoek om te worden ingeschreven als bedoeld in artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW. De vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt mocht de decaan naar het oordeel van het College ontkennend beantwoorden. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden op 14 februari 2017 bij de studentendecaan gemeld. Volgens een memo van de studentendecaan van 16 september 2017 heeft appellante bij die melding voorts te kennen gegeven dat zij de vraagstelling tijdens de toetsen lastig vond. De studentendecaan heeft vervolgens met name leerstrategieën met appellante besproken en met haar afgesproken dat zij hem van de toetsresultaten op de hoogte zou houden. Appellante is vervolgens pas op 2 mei 2017 weer naar de studentendecaan gegaan. Appellante heeft toen gemeld dat het beter ging met haar medische klachten, dat zij minder gemotiveerd was en dat zij erg aan haar studie moest wennen. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de memo van de studentendecaan van 16 september 2017 te beperkt is. Met de in administratief beroep overgelegde medische informatie is het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand niet alsnog aannemelijk geworden. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de OER ten onrechte geen hardheidsclausule bevat. De OER voorziet overeenkomstig artikel 7.8b van de WHW in de mogelijkheid een studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De WHW verplicht niet tot het hanteren van een verdergaande afwijkingsbepaling. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Bestuurskunde/Overheidsmanagement.

Bij beslissing van 12 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 januari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2016 met haar opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had zij 47 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten gehaald. Daarom en omdat de decaan geen persoonlijke omstandigheden heeft geconstateerd die de studieachterstand verklaren, heeft de decaan haar het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij gelet op het aantal door haar gehaalde studiepunten niet ongeschikt is voor haar opleiding. Voorts wijst zij erop dat zij in het studiejaar 2017-2018 op grond van een door verweerder getroffen voorlopige voorziening aan het onderwijs deelneemt en dat zij inmiddels nog een aantal eerstejaarsvakken succesvol heeft afgerond. Voorts voert zij aan dat haar studieachterstand door persoonlijke omstandigheden, bestaande uit medische problemen en familieomstandigheden, is veroorzaakt. De studentendecaan heeft volgens haar een te beperkt advies over die omstandigheden afgegeven. Verder voert zij aan dat de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) ten onrechte niet een hardheidsclausule bevat.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies als bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, stelt het instellingsbestuur de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge het vijfde lid wordt van de student die op grond van het derde lid is afgewezen, de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling beëindigd. De student kan niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden ingeschreven, tenzij het instellingsbestuur toepassing heeft gegeven aan de derde volzin van het derde lid of tenzij de betrokkene op een later tijdstip verzoekt

om te worden ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

2.4. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2016-2017 niet het voor een positief studieadvies vereiste aantal van 50 studiepunten heeft gehaald. De decaan mocht zijn oordeel over de ongeschiktheid van appellante voor haar opleiding derhalve laten afhangen van de vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt. Verweerder hoefde de resultaten die appellante in het studiejaar 2017-2018 op grond van een getroffen voorlopige voorziening heeft behaald voorts niet bij de toetsing van het BNSA te betrekken, omdat voor vorenbedoelde studienorm louter de resultaten in het studiejaar 2016-2017 van belang zijn. De in het studiejaar 2017-2018 behaalde resultaten zouden wel relevant kunnen zijn in het kader van een eventueel door appellante in te dienen verzoek om te worden ingeschreven als bedoeld in artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW.

De vraag of persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt mocht de decaan naar het oordeel van het College ontkennend beantwoorden. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden op 14 februari 2017 bij de studentendecaan gemeld. Volgens een memo van de studentendecaan van 16 september 2017 heeft appellante bij die melding voorts te kennen gegeven dat zij de vraagstelling tijdens de toetsen lastig vond. De studentendecaan heeft vervolgens met name leerstrategieën met appellante besproken en met haar afgesproken dat zij hem van de toetsresultaten op de hoogte zou houden. Appellante is vervolgens pas op 2 mei 2017 weer naar de studentendecaan gegaan. Appellante heeft toen gemeld dat het beter ging met haar medische klachten, dat zij minder gemotiveerd was en dat zij erg aan haar studie moest wennen. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de memo van de studentendecaan van 16 september 2017 te beperkt is. Met de in administratief beroep overgelegde medische informatie is het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand niet alsnog aannemelijk geworden.

Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de OER ten onrechte geen hardheidsclausule bevat. De OER voorziet overeenkomstig artikel 7.8b van de WHW in de mogelijkheid een studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De WHW verplicht niet tot het hanteren van een verdergaande afwijkingsbepaling.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/189**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	fraude kennen en kunnen ongeldig verklaren scriptie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Zoals het CBE in zijn beslissing heeft vermeld, is enige hulp van derden, zoals het nalezen op spelfouten, bij het schrijven van een scriptie toegestaan. Indien deze hulp echter zodanig is geweest dat dit heeft geleid tot een werkstuk of scriptie waarmee niet het kennen en kunnen van de student kan worden beoordeeld, is sprake van fraude. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie in dit geval niet aangetoond dat van zodanige hulp sprake is geweest dat dit tot fraude heeft geleid. De scriptiebegeleidster heeft haar standpunt dat appellante de uitkomsten niet kon toelichten niet nader gepreciseerd. Ook ter zitting van het College kon hierop geen nadere toelichting worden gegeven. Voorts is de enkele omstandigheid dat appellante tijdens het gesprek met de begeleidster geen start kon maken met een analyse in het computerprogramma SPSS, onvoldoende voor de conclusie dat zij die analyses niet zelf heeft verricht en ook niet zou kunnen verrichten. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat zij weinig ervaring heeft met het complexe computerprogramma en dat zij haar aantekeningen niet bij zich had. Het CBE heeft derhalve niet onderkend dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd dat appellante fraude heeft gepleegd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 maart 2017 heeft de examencommissie de scriptie van appellante ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 13 juni 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 mei 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. M.N. Grootfaam, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Namens de examencommissie is L.G. Velthuizen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De scriptiebegeleidster van appellante heeft verklaard dat er qua niveau een groot verschil zit tussen het plan van aanpak en de ingeleverde eerste versie van de scriptie. Appellante kan geen toelichting geven op de wijze waarop het statistische computerprogramma SPSS is gebruikt. De daarin gemaakte keuzes worden niet binnen de opleiding onderwezen. Appellante heeft verklaard hulp te hebben gehad van een taalcoach en van iemand die heeft geholpen bij het maken van de analyses in SPSS, een computerprogramma voor statistiek. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat hierdoor het kennen en kunnen van appellant niet vastgesteld kan worden.

2.2. Het CBE heeft in de beslissing van 13 juni 2017 vermeld dat appellante en de examencommissie het erover eens zijn dat enige vorm van hulp van derden bij het schrijven van een scriptie is toegestaan. Volgens de examencommissie en het CBE moet een student die een stuk als eigen werk presenteert, de inhoud daarvan kunnen verdedigen en uitleggen. Nu appellante daar ten aanzien van de SPSS niet toe in staat was, kan haar kennen en kunnen niet worden vastgesteld en is sprake van fraude, aldus het CBE.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat zij fraude heeft gepleegd. Ze voert aan dat haar niet kan worden verweten dat zij de hulp niet als bron heeft vermeld. Dergelijke hulp kan niet als “bron” worden aangemerkt. Verder voert appellante aan dat het is toegestaan om hulp te krijgen bij het uitvoeren van analyses in SPSS. Binnen de opleiding wordt die hulp immers ook geboden. De persoon die haar heeft geholpen heeft slechts 1,5 uur in rekening gebracht en heeft verklaard dat zij de analyses samen hebben verricht. Het werk kan derhalve niet aan hem worden toegeschreven. Volgens appellante is de conclusie dat zij haar werk niet kan verdedigen en uitleggen niet gebaseerd op concrete feiten en omstandigheden.

2.4. Het College stelt vast dat appellante enkel nog wordt tegengeworpen dat zij een SPSS-deskundige heeft ingeschakeld. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de door de taalcoach gegeven hulp niet zodanig is geweest dat van fraude kan worden gesproken.

2.5. De scriptiebegeleidster van appellante heeft in de melding aan de examencommissie vermeld dat zij in een gesprek aan appellante heeft gevraagd de uitkomsten van een aantal in de scriptie toegepaste statistische analyses mondeling toe te lichten. Dat lukte haar niet. Toen zij aan appellante vroeg om de analyses in SPSS uit te voeren, lukte het haar niet om daarmee een start te maken, aldus de scriptiebegeleidster.

2.6. Zoals het CBE in zijn beslissing heeft vermeld, is enige hulp van derden, zoals het nalezen op spelfouten, bij het schrijven van een scriptie toegestaan. Indien deze hulp echter zodanig is geweest dat dit heeft geleid tot een werkstuk of scriptie waarmee niet het kennen en kunnen van de student kan worden beoordeeld, is sprake van fraude. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie in dit geval niet aangetoond dat van zodanige hulp sprake is geweest dat dit tot fraude heeft geleid. De scriptiebegeleidster heeft haar standpunt dat appellante de uitkomsten niet kon toelichten niet nader gepreciseerd. Ook ter zitting van het College kon hierop geen nadere toelichting worden gegeven. Voorts is de enkele omstandigheid dat appellante tijdens het gesprek met de begeleidster geen start kon maken met een analyse in het computerprogramma SPSS, onvoldoende voor de conclusie dat zij die analyses niet zelf heeft verricht en ook niet zou kunnen verrichten. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat zij weinig ervaring heeft met het complexe computerprogramma en dat zij haar aantekeningen niet bij zich had.

Het CBE heeft derhalve niet onderkend dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd dat appellante fraude heeft gepleegd.

Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 13 juni 2017 dient te worden vernietigd. Nu appellante inmiddels is afgestudeerd, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie van 6 maart 2017 vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 13 juni 2017.

2.8. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 13 juni 2017, kenmerk KGRS 11383;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 6 maart 2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 13 juni 2017;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/190**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Daalder en de Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	8 februari 2018
Partijen	:	appellante en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	donatie financiële compensatie instellingscollegegeld persoonlijke omstandigheden schadevergoeding studievertraging termijnen 'tuition waiver' vrijstelling wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.46 Retributie- en Inschrijvingsbeleid Studentenstatuut TU Delft 2016-2017: bijlage 1: artikel 5 Wsf: 2000: artikel 2.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Ingevolge artikel 7.43, eerste lid, eerste volzin, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, eerste volzin, is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd. Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen. Ingevolge artikel 5 van bijlage 1 Retributie- en Inschrijvingsbeleid Studentenstatuut TU Delft 2016-2017, krijgen Non-EER studenten met RAS-toekenning bij een vervolginschrijving een tuition waiver ter hoogte van het verschil tussen het betaalde instellingstarief en het wettelijke tarief. 2.3.2. In haar beroepschrift en ter zitting van het College is door appellante erkend dat zij het wettelijk collegegeldtarief verschuldigd is en kwijtschelding niet aan de orde kan zijn. Voorts staat tussen partijen vast dat het geschil uitsluitend betrekking heeft op de vraag of appellante over de maanden april 2017 tot en met augustus 2017 het instellingscollegegeldtarief is verschuldigd. Het College stelt vast dat uit artikel 5 van Retributie- en inschrijvingsbeleid volgt dat een ‘tuition waiver’ kan worden toegekend aan non-EER studenten met een toekenning van financiële

ondersteuning op grond van de Regeling Afstudeersteun. In dat geval krijgen non-EER studenten bij een vervolginschrijving een ‘tuition waiver’ ter hoogte van het verschil tussen het te betalen instellingscollegegeld en het wettelijk collegegeld. Het College begrijpt hieruit dat de ‘tuition waiver’ een tegemoetkoming is, waarmee een deel van het door de student betaalde collegegeld wordt vergoed. De ‘tuition waiver’ is daarmee niet aan te merken als een volledige vrijstelling van het instellingscollegegeld. Appellante kon dan ook niet zonder meer hieruit afleiden dat zij het instellingscollegegeld niet meer verschuldigd zou zijn. Nu evenwel de communicatie vanuit de universiteit richting appellante hierover onvolledig is geweest, waardoor appellante niet op deze terugbetalingsverplichting heeft kunnen anticiperen, is het College van oordeel dat het college van bestuur niet in redelijkheid over de maanden april 2017 tot en met augustus 2017 het instellingscollegegeld bij haar in rekening heeft kunnen brengen. Daartoe overweegt het College dat appellante uit het aanvraagformulier van haar eerste aanvraag kon opmaken dat zij bij toewijzing van de aanvraag slechts het wettelijk collegegeld verschuldigd was. Verder blijkt uit de brieven van 17 november 2015 en 31 oktober 2016 noch uit de e-mail van de studieadviseur duidelijk waarvoor de ‘tuition waiver’ is bedoeld. Het begrip “tuition waiver” houdt normaliter in dat geen collegegeld verschuldigd is.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 maart 2017 heeft het college van bestuur aan appellante medegedeeld dat de opschorting van de betaling van het instellingscollegegeld afloopt op
31 augustus 2017 en dat zij een bedrag van € 15.284,56, betrekking hebbend op de periode van
1 september 2015 tot en met 31 maart 2017, is verschuldigd en voor 31 augustus 2017 dient te betalen.

Bij beslissing van 18 september 2017 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard en aan appellante medegedeeld dat zij een bedrag van € 7.151,48 is verschuldigd.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 februari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door S. Böger en K.W.C. Waters-Vulpenhorst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante studeert sinds september 2011 aan de TU Delft. In het studiejaar 2011-2012 volgde zij de bacheloropleiding Technische Informatica. Vanaf het studiejaar 2012-2013 staat zij ingeschreven voor de bacheloropleiding Civiele Techniek. Omdat zij afkomstig is uit Iran komt zij niet in aanmerking voor het wettelijk collegegeld en dient zij het instellingscollegegeld te betalen. Vanwege persoonlijke omstandigheden heeft zij studievertraging opgelopen, waardoor zij haar opleiding niet meer kon bekostigen. Appellante heeft hiervoor financiële compensatie ontvangen. Bij brief van 17 november 2015 heeft de Centrale studentenadministratie (hierna: Csa) appellante in dat verband medegedeeld dat zij vanwege de studievertraging, opgelopen in de periode vanaf september 2012 tot en met augustus 2014, 12 maanden financiële ondersteuning krijgt. Tevens heeft zij een zogeheten 'tuition waiver' ontvangen. Bij e-mail van 26 oktober 2016 heeft de studieadviseur appellante alvast bericht dat zij 16 maanden financiële ondersteuning zal krijgen en dat zij wederom een 'tuition waiver' zal ontvangen. Bij brief van 31 oktober 2016 heeft de Csa appellante vervolgens formeel bericht dat zij vanwege studievertraging, opgelopen in de periode vanaf september 2014 tot en met augustus 2016, 16 maanden financiële ondersteuning krijgt toegekend in de vorm van een donatie en dat zij met inachtneming van de Regeling Afstudeersteun een aanvullende beurs per maand ontvangt.

Bij beslissing van 28 maart 2017 heeft het college van bestuur aan appellante medegedeeld dat de opschorting van de betaling van het instellingscollegegeld afloopt op 31 augustus 2017 en dat zij een bedrag van € 15.284,56, betrekking hebbend op de periode van 1 september 2015 tot en met 31 maart 2017, verschuldigd is en voor 31 augustus 2017 dient te betalen.

2.2. In de beslissing op bezwaar heeft het college van bestuur, in afwijking van het advies van de Commissie voor Bezwaarschriften Studentenzaken, het door appellante verschuldigde bedrag vastgesteld op € 7.151,48. bestaande uit het wettelijk collegegeld over de periode juli 2015 tot en met 31 maart 2017 ten bedrage van € 4.300,58 en het instellingscollegegeld over de maanden april 2017 tot en met augustus 2017 ten bedrage van € 2.850,90. Het college van bestuur heeft voorts vastgesteld dat appellante het verschuldigde bedrag in twaalf maandelijkse termijnen mag voldoen. Het college van bestuur heeft aan de beslissing ten grondslag gelegd dat appellante naast de financiële ondersteuning op grond van de Regeling Afstudeersteun een ‘tuition waiver’ heeft ontvangen. Deze ‘tuition waiver’ dient ter compensatie van het hogere instellingscollegegeld, maar houdt geen volledige vrijstelling van betaling van het hogere instellingscollegegeld in. Over de betekenis van deze ‘tuition waiver’ kon bij appellante wellicht onduidelijkheid bestaan, maar vanaf de beslissing van 28 maart 2017 had het appellante duidelijk moeten zijn dat zij het hogere instellingscollegegeld diende te betalen en dat zij een schuld had opgebouwd, aldus het college van bestuur.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing op bezwaar. Zij voert aan dat ten onrechte het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Zij stelt dat het voor haar onduidelijk was wat de ‘tuition waiver’ inhield. Zij was in de veronderstelling dat de ‘tuition waiver’ een vrijstelling dan wel kwijtschelding van het instellingscollegegeld inhield en zij wist niet dat, mede gelet op het feit dat zij de Nederlandse taal niet goed machtig is, de ‘tuition waiver” slechts een compensatie inhield. Zij stelt dat de communicatie van de universiteit hierover niet duidelijk was. Daarnaast heeft zij niet kunnen anticiperen op de navordering van het instellingscollegegeld aangezien zij aan het begin van het studiejaar een beurs ontvangt. Zij stelt dat zij door het alsnog in rekening brengen van het instellingscollegegeld onevenredig wordt getroffen. Over de betalingstermijnen voert appellante aan dat dit in strijd is met de wet. Bovendien is het volgens haar onrealistisch te verwachten dat zij, gelet op haar financiële situatie, in staat is om het verschuldigde bedrag in twaalf maandelijkse termijnen te voldoen. Ten slotte verzoekt appellante het College om haar een schadevergoeding van € 7.151,48 toe te kennen. Zij stelt dat als het college van bestuur direct in juli 2015 volledig en duidelijk met haar had gecommuniceerd over welk bedrag zij aan collegegeld zou moeten betalen zij direct haar opleiding had gestaakt en dus ook niet zou zijn gehouden tot het betalen van het bedrag van € 7.151,48, aldus appellante.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.43, eerste lid, eerste volzin, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd.

Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, eerste volzin, is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge artikel 5 van bijlage 1 Retributie- en Inschrijvingsbeleid Studentenstatuut TU Delft 2016-2017, krijgen Non-EER studenten met RAS-toekenning bij een vervolginschrijving een tuition waiver ter hoogte van het verschil tussen het betaalde instellingstarief en het wettelijke tarief.

2.3.2. In haar beroepschrift en ter zitting van het College is door appellante erkend dat zij het wettelijk collegegeldtarief verschuldigd is en kwijtschelding niet aan de orde kan zijn. Voorts staat tussen partijen vast dat het geschil uitsluitend betrekking heeft op de vraag of appellante over de maanden april 2017 tot en met augustus 2017 het instellingscollegegeldtarief is verschuldigd.

Het College stelt vast dat uit artikel 5 van Retributie- en inschrijvingsbeleid volgt dat een ‘tuition waiver’ kan worden toegekend aan non-EER studenten met een toekenning van financiële ondersteuning op grond van de Regeling Afstudeersteun. In dat geval krijgen non-EER studenten bij een vervolginschrijving een ‘tuition waiver’ ter hoogte van het verschil tussen het te betalen instellingscollegegeld en het wettelijk collegegeld. Het College begrijpt hieruit dat de ‘tuition waiver’ een tegemoetkoming is, waarmee een deel van het door de student betaalde collegegeld wordt vergoed. De ‘tuition waiver’ is daarmee niet aan te merken als een volledige vrijstelling van het instellingscollegegeld. Appellante kon dan ook niet zonder meer hieruit afleiden dat zij het instellingscollegegeld niet meer verschuldigd zou zijn. Nu evenwel de communicatie vanuit de universiteit richting appellante hierover onvolledig is geweest, waardoor appellante niet op deze terugbetalingsverplichting heeft kunnen anticiperen, is het College van oordeel dat het college van bestuur niet in redelijkheid over de maanden april 2017 tot en met augustus 2017 het instellingscollegegeld bij haar in rekening heeft kunnen brengen. Daartoe overweegt het College dat appellante uit het aanvraagformulier van haar eerste aanvraag kon opmaken dat zij bij toewijzing van de aanvraag slechts het wettelijk collegegeld verschuldigd was. Verder blijkt uit de brieven van 17 november 2015 en 31 oktober 2016 noch uit de e-mail van de studieadviseur duidelijk waarvoor de ‘tuition waiver’ is bedoeld. Het begrip “tuition waiver” houdt normaliter in dat geen collegegeld verschuldigd is.

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van het college van bestuur van 18 september 2017 dient te worden vernietigd. Het college van bestuur dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. Daarbij dient het college van bestuur te betrekken dat zijn gemachtigden ter zitting van het College hebben verklaard bereid te zijn het aantal betalingstermijnen, ongeacht het vast te stellen verschuldigde bedrag, te verruimen van twaalf naar achttien maanden.

2.5. Het verzoek om schadevergoeding dient gelet op hetgeen in 2.3.2. is overwogen te worden afgewezen nu de gestelde schade zich niet voordoet.

2.6. Het college van bestuur dient op na te volgen wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft van 18 september 2017; kenmerk 2017-0117;
III. wijst het verzoek tot schadevergoeding af;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding aan appellant van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/191**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA bindend negatief studieadvies persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant is aan het eind van het studiejaar 2015-2016 in eerste instantie een BNSA gegeven. Dit is echter ingetrokken en vervangen voor uitstel van een studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden, bestaande uit hoofdpijnklachten. Appellant is geen mededeling gedaan dat hij aan de studienorm had voldaan en dat hij zijn studie kon voortzetten. De directeur was derhalve bevoegd om appellant, nu deze het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd aan het eind van het studiejaar 2016-2017, bij het niet halen van de propedeuse, alsnog een BNSA te geven. Vergelijk de uitspraak van het College van 3 oktober 2016 in zaak nr. 2016/118 (www.cbho.nl). Verweerder mocht zich voorts met de directeur op het standpunt stellen dat de door appellant voor het studiejaar 2016 2017 aangevoerde persoonlijke omstandigheden de studieachterstand onvoldoende verklaren. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant immers, ondanks zijn hoofdpijnklachten, 50 studiepunten gehaald. In het studiejaar 2016-2017 heeft appellant alleen drie studiepunten voor tweedejaarsvakken gehaald. Appellant is voorts voor een beperkte periode in Suriname geweest, namelijk van begin december 2016 tot begin januari 2017. Deze afwezigheid verklaart niet dat hij in het gehele studiejaar geen studiepunt voor eerstejaarsvakken heeft gehaald. Verweerder heeft derhalve terecht het BNSA in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de directeur van het domein Business, Finance and Law appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 22 september 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 december 2017, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. H.J. van Gijssel, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is drs. C.W.B. Buisman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 had hij 50 studiepunten gehaald, maar niet voldaan aan de kwalitatieve norm. Wegens persoonlijke omstandigheden is hem toen geen BNSA gegeven, maar is hem uitstel van een advies verleend. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had hij geen nieuwe studiepunten voor de propedeuse gehaald en derhalve niet aan de voor een positief advies geldende norm van 60 studiepunten voldaan. Omdat appellant niet aan deze studienorm had voldaan en de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden de studieachterstand onvoldoende verklaren, heeft de directeur het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat geen bevoegdheid bestond het BNSA te geven, omdat uitsluitend in het eerste studiejaar een BNSA kan worden gegeven. Voorts voert hij aan dat zich in het tweede studiejaar dezelfde persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan als in het eerste jaar en dat in het tweede jaar bovendien zijn moeder dringend hulp nodig had, waardoor hij naar Suriname moest reizen. Volgens hem hebben die omstandigheden tot de opgelopen studievertraging geleid.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Appellant is aan het eind van het studiejaar 2015-2016 in eerste instantie een BNSA gegeven. Dit is echter ingetrokken en vervangen voor uitstel van een studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden, bestaande uit hoofdpijnklachten. Appellant is geen mededeling gedaan dat hij aan de studienorm had voldaan en dat hij zijn studie kon voortzetten. De directeur was derhalve bevoegd om appellant, nu deze het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd aan het eind van het studiejaar 2016-2017, bij het niet halen van de propedeuse, alsnog een BNSA te geven. Vergelijk de uitspraak van het College van 3 oktober 2016 in zaak nr. 2016/118 (www.cbho.nl). Verweerder mocht zich voorts met de directeur op het standpunt stellen dat de door appellant voor het studiejaar 2016-2017 aangevoerde persoonlijke omstandigheden de studieachterstand onvoldoende verklaren. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant immers, ondanks zijn hoofdpijnklachten, 50 studiepunten gehaald. In het studiejaar 2016-2017 heeft appellant alleen drie studiepunten voor tweedejaarsvakken gehaald. Appellant is voorts voor een beperkte periode in Suriname geweest, namelijk van begin december 2016 tot begin januari 2017. Deze afwezigheid verklaart niet dat hij in het gehele studiejaar geen studiepunt voor eerstejaarsvakken heeft gehaald. Verweerder heeft derhalve terecht het BNSA in stand gelaten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/192**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	8 mei 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	advies, bekendmaking Centrale Studentenraad cognitief delegatie horen minnelijke schikking non-cognitief Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde selectie selectieprocedure website
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.63a, derde lid WHW: artikel 9.33a, tweede lid WHW: artikel 9.37, eerste lid WHW: artikel 9.40, eerste lid, aanhef en onder b Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 7:2 Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is niet ter advies aan de Centrale Studentenraad voorgelegd. Dit is in strijd met artikel 9.33a, tweede lid, aanhef en onder d, van de WHW. Nu deze bepaling verwijst naar artikel 7.53, derde lid, van de WHW, heeft die betrekking op de regeling waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd. De kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde en het besluit tot vaststelling daarvan had derhalve ter advies moeten worden voorgelegd aan het deel van de universiteitsraad dat uit en door de studenten is gekozen. Het College ziet aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren. Anders dan appellante meent, blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling niet dat dat in een geval als dit niet mogelijk is. In de passage waarnaar appellante verwijst, is uiteengezet hoe artikel 6:22 tot dat moment in de rechtspraak werd toegepast. Met de Wet aanpassing bestuursprocesrecht zijn de mogelijkheden tot passeren van gebreken met toepassing van artikel 6:22 van de Awb echter verruimd. Naar het oordeel van het College is appellante door het gebrek niet benadeeld. Op 22 juni 2016 heeft de Centrale Studentenraad positief geadviseerd over de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018, waarin is bepaald dat de decaan de selectiecriteria en procedure vaststelt. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is door de decaan voorgelegd aan de Facultaire Studentenraad, die op 13 september 2016 positief heeft geadviseerd. Het besluit van 21 juli 2017 van het college van bestuur waarbij het college van bestuur het besluit van de decaan van 6 september 2016 tot vaststelling van de

Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde heeft bekrachtigd, is aan de Centrale Studentenraad gezonden. Dit heeft niet geleid tot een geschil als bedoeld in artikel 9.40 van de WHW. Er heeft derhalve ten aanzien van de selectiecriteria en –procedure medezeggenschap plaatsgevonden, zij het niet op de juiste wijze.
2.8. Zoals het College in de hiervoor vermelde uitspraken van 19 september 2017 en 29 november 2017 reeds heeft overwogen, is de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde tijdig bekend gemaakt door plaatsing op de website eind september 2016. Met het besluit van 21 juli 2017 heeft het college van bestuur de Regeling tot de zijne gemaakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 vastgesteld. Dat dit besluit niet op de website bekend is gemaakt, maakt niet dat de Regeling niet deugdelijk bekend is gemaakt, nu de inhoud van de regeling voor de betrokkenen en daarmee ook voor appellante tijdig kenbaar was. Het besluit van 21 juli 2017 is overigens reeds op 28 juli 2017 aan de advocaat van appellante toegezonden.
2.9. Hetgeen appellante aanvoert over de inhoud van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde geeft het College geen aanleiding om terug te komen van de in de uitspraak van 19 september 2017 reeds gegeven oordelen dat niet uit de WHW volgt dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium en dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat in de Regeling geen selectiecriteria zijn opgenomen. Uit de Regeling volgt dat de eerste ronde bestaat uit twee toetsen en dat een rangschikking van de deelnemers wordt gemaakt op basis van de voor die toetsen behaalde resultaten. Voor de eerste toets ontvangen deelnemers de studiestof. Daarmee is voor hen duidelijk waarop de eerste toets ziet. Verder is vermeld dat in de tweede toets met name wordt getest of natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kunnen worden toegepast in de medisch-biologische context. Hiermee zijn de selectiecriteria in de Regeling neergelegd. Overigens wijst het College erop dat de regeling betreffende decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde (ACTA), waarin volgens appellante uitgebreid selectiecriteria zijn vastgelegd, voorziet in een eerste ronde die –anders dan de in deze zaak aan de orde zijnde selectieprocedure- bestaat uit het beoordelen van een persoonlijk dossier van de deelnemers, waarin zij onder andere hun ervaring en motivatie uiteen dienen te zetten.
2.10. Artikel 7:2 van de Awb bevat geen algemene verplichting om opnieuw te horen bij het nemen van een nieuwe beslissing op het bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak waarbij de eerdere beslissing op bezwaar is vernietigd, maar het kan onder omstandigheden uit een oogpunt van zorgvuldigheid nodig zijn om dat toch te doen. In deze zaak zijn geen nieuwe omstandigheden aan de orde die maken dat het college van bestuur appellante uit zorgvuldigheid opnieuw had moeten horen. Het College heeft de beslissing van het college van bestuur van 6 juni 2017 bij haar uitspraak van 19 september 2017 enkel vernietigd omdat de regeling waarin de selectiecriteria zijn neergelegd ten onrechte door de decaan was vastgesteld.

Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW bevat geen algemene verplichting om opnieuw na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is bij het nemen van een nieuwe beslissing op bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak waarbij de eerdere beslissing op bezwaar is vernietigd. Evenals het geval is bij de hoorplicht, is het College van oordeel dat het onder omstandigheden uit oogpunt van zorgvuldigheid nodig kan zijn om opnieuw te onderzoeken of een minnelijke schikking mogelijk is. Dergelijke omstandigheden zijn in deze zaak niet aan de orde.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2017 heeft de Voorzitter Commissie Selectie Geneeskunde AMC – UvA appellante te kennen gegeven dat zij niet is geselecteerd om de procedure van de selectie voor de bachelor Geneeskunde te vervolgen.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 19 september 2017 heeft het College het door appellante daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 6 juni 2017 vernietigd.

Bij beslissing van 3 oktober 2017 heeft het college van bestuur het bezwaar van appellante opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 april 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft zich ingeschreven voor de bachelor Geneeskunde met ingang van studiejaar 2017-2018. Daarop is zij uitgenodigd deel te nemen aan de selectieprocedure voor die opleiding. De eerste ronde van die procedure vond plaats op 10 en 11 februari 2017. Appellante was ingedeeld voor deelname aan de toetsen op 10 februari 2017. Op basis van de uitslag van de toetsen is appellante niet geselecteerd voor het vervolg van de selectieprocedure.

Eerdere uitspraken van het College

2.2. In de uitspraak van 19 september 2017 in zaak nr. CBHO 2017/086 heeft het College het door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard, omdat de decaan niet bevoegd was om de selectiecriteria en -procedure vast te stellen. Voor delegatie door het college van bestuur bestaat geen wettelijke grondslag. Verder heeft het College in de uitspraak overwogen dat het in de tekst van artikel 7.53, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), noch in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, grond ziet voor het oordeel dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium. Het College heeft geoordeeld dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Voorts heeft het College overwogen dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde met plaatsing op de website eind september 2016 tijdig bekend is gemaakt.

2.2.1. In de uitspraak van 29 november 2017 in zaak nr. CBHO 2017/139 heeft het College eveneens geoordeeld over een betoog van een student dat de voor de selectie voor het studiejaar 2017-2018 vastgestelde Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam ten onrechte door de decaan is vastgesteld. Het College heeft in die zaak aanleiding gezien het gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te passeren. Daarvoor heeft het College redengevend geacht dat de student door het bevoegdheidsgebrek niet is benadeeld en dat een besluit van het college van bestuur van 21 juli 2017 is overgelegd, waarin het college van bestuur de Regeling decentrale selectiecriteria tot de zijne maakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 alsnog heeft vastgesteld. De Regeling decentrale selectiecriteria is ook bekend gemaakt, aldus het College in de voormelde uitspraak.

Beslissing van 3 oktober 2017

2.3. Bij de beslissing van 3 oktober 2017 heeft het college van bestuur zich op het standpunt gesteld dat het bezwaar van appellante ongegrond is, nu het college van bestuur bij besluit van 21 juli 2017 het besluit van de decaan van 6 september 2016 tot vaststelling van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde heeft bekrachtigd.

De betogen van appellante

2.4. Appellante betoogt dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde gebrekkig tot stand is gekomen. Daartoe voert zij aan dat niet overeenkomstig artikel 9.33a, tweede lid, van de WHW voorafgaand aan het vaststellen van de regeling advies is gevraagd aan het deel van de universiteitsraad dat uit en door studenten is gekozen. Verder voert zij aan dat van een bekrachtiging geen sprake kon zijn, omdat een door het bestuur vastgestelde regeling geheel ontbrak en dat het besluit van 21 juni 2017 niet bekend is gemaakt. De gebreken kunnen gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6:22 van de Awb (Kamerstukken II, 2009-2010, 32 450, nr. 3, blz. 13) niet met toepassing van die bepaling worden gepasseerd.

Voorts betoogt appellante dat uit stukken van de Centrale Studentenraad blijkt dat het college van bestuur op de hoogte was van de verplichting om minstens een cognitief en een non-cognitief selectiecriterium te hanteren. Daarnaast betoogt appellante dat in de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde in het geheel geen selectiecriteria zijn opgenomen.

Tot slot betoogt appellante dat zij ten onrechte niet is gehoord en ten onrechte geen poging tot minnelijke schikking heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de beslissing van 3 oktober 2017.

Wet- en regelgeving decentrale selectie

2.5. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de WHW, kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018 (hierna: Regeling selectie en plaatsing), die bij besluit van 25 juli 2016 is vastgesteld door het college van bestuur, vindt selectie plaats overeenkomstig de door de decaan vastgestelde selectiecriteria en -procedure.

De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde, die bij besluit van 6 september 2016 door de decaan is vastgesteld, bevat de selectiecriteria- en de procedure.

Ingevolge de Regeling decentrale selectiecriteria bestaat de eerste ronde van de selectieprocedure uit twee multiple choice toetsen. De eerste toets gaat over de inhoud van het van tevoren bestudeerde college en het verstrekte zelfstudiemateriaal. Met behulp van de tweede toets wordt vooral getest of de aspirant-student natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kan toepassen in een medisch-biologische context.

Wetgeving medezeggenschap

2.6. Ingevolge artikel 9.33a, tweede lid, aanhef en onder d, van de WHW vraagt het college van bestuur voorafgaand advies van het deel van de universiteitsraad dat uit en door de studenten is gekozen, voor elk door het college van bestuur te nemen besluit in ieder geval met betrekking tot de regeling die het instellingsbestuur vaststelt voor de selectiecriteria en de selectieprocedure bedoeld in artikel 7.53, derde lid.

Ingevolge artikel 9.37, eerste lid, is, indien een universiteit meer dan een faculteit omvat, aan elke faculteit een faculteitsraad verbonden.

Ingevolge het tweede lid oefent de faculteitsraad tegenover de decaan van de faculteit het instemmingsrecht en het adviesrecht uit die toekomen aan de universiteitsraad, voorzover het aangelegenheden betreft die de faculteit in het bijzonder aangaan en de desbetreffende bevoegdheden tevens aan de decaan zijn toegekend.

Ingevolge artikel 9.40, eerste lid, aanhef en onder b, neemt de geschillencommissie, bedoeld in artikel 9.39, kennis van geschillen tussen een medezeggenschapsorgaan en het college van bestuur of de decaan over geschillen die voortvloeien uit de artikelen 9.33a, eerste, tweede lid en derde lid, onder b.

Ingevolge het derde lid, wordt, indien het geschil betrekking heeft op het niet of niet geheel volgen van het advies van een medezeggenschapsorgaan, de uitvoering van de beslissing opgeschort met vier weken, tenzij het desbetreffende orgaan geen bedenkingen heeft tegen onmiddellijke uitvoering van de beslissing.

Oordeel van het College

2.7. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is niet ter advies aan de Centrale Studentenraad voorgelegd. Dit is in strijd met artikel 9.33a, tweede lid, aanhef en onder d, van de WHW. Nu deze bepaling verwijst naar artikel 7.53, derde lid, van de WHW, heeft die betrekking op de regeling waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd. De kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde en het besluit tot vaststelling daarvan had derhalve ter advies moeten worden voorgelegd aan het deel van de universiteitsraad dat uit en door de studenten is gekozen.

Het College ziet aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren. Anders dan appellante meent, blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling niet dat dat in een geval als dit niet mogelijk is. In de passage waarnaar appellante verwijst, is uiteengezet hoe artikel 6:22 tot dat moment in de rechtspraak werd toegepast. Met de Wet aanpassing bestuursprocesrecht zijn de mogelijkheden tot passeren van gebreken met toepassing van artikel 6:22 van de Awb echter verruimd. Naar het oordeel van het College is appellante door het gebrek niet benadeeld. Op 22 juni 2016 heeft de Centrale Studentenraad positief geadviseerd over de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018, waarin is bepaald dat de decaan de selectiecriteria en -procedure vaststelt. De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde is door de decaan voorgelegd aan de Facultaire Studentenraad, die op 13 september 2016 positief heeft geadviseerd. Het besluit van 21 juli 2017 van het college van bestuur waarbij het college van bestuur het besluit van de decaan van 6 september 2016 tot vaststelling van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde heeft bekrachtigd, is aan de Centrale Studentenraad gezonden. Dit heeft niet geleid tot een geschil als bedoeld in artikel 9.40 van de WHW. Er heeft derhalve ten aanzien van de selectiecriteria en –procedure medezeggenschap plaatsgevonden, zij het niet op de juiste wijze.

2.8. Zoals het College in de hiervoor vermelde uitspraken van 19 september 2017 en 29 november 2017 reeds heeft overwogen, is de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde tijdig bekend gemaakt door plaatsing op de website eind september 2016. Met het besluit van 21 juli 2017 heeft het college van bestuur de Regeling tot de zijne gemaakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 vastgesteld. Dat dit besluit niet op de website bekend is gemaakt, maakt niet dat de Regeling niet deugdelijk bekend is gemaakt, nu de inhoud van de regeling voor de betrokkenen en daarmee ook voor appellante tijdig kenbaar was. Het besluit van 21 juli 2017 is overigens reeds op 28 juli 2017 aan de advocaat van appellante toegezonden.

2.9. Hetgeen appellante aanvoert over de inhoud van de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde geeft het College geen aanleiding om terug te komen van de in de uitspraak van 19 september 2017 reeds gegeven oordelen dat niet uit de WHW volgt dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium en dat de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat in de Regeling geen selectiecriteria zijn opgenomen. Uit de Regeling volgt dat de eerste ronde bestaat uit twee toetsen en dat een rangschikking van de deelnemers wordt gemaakt op basis van de voor die toetsen behaalde resultaten. Voor de eerste toets ontvangen deelnemers de studiestof. Daarmee is voor hen duidelijk waarop de eerste toets ziet. Verder is vermeld dat in de tweede toets met name wordt getest of natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kunnen worden toegepast in de medisch-biologische context. Hiermee zijn de selectiecriteria in de Regeling neergelegd. Overigens wijst het College erop dat de regeling betreffende decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde (ACTA), waarin volgens appellante uitgebreid selectiecriteria zijn vastgelegd, voorziet in een eerste ronde die –anders dan de in deze zaak aan de orde zijnde selectieprocedure- bestaat uit het beoordelen van een persoonlijk dossier van de deelnemers, waarin zij onder andere hun ervaring en motivatie uiteen dienen te zetten.

2.10. Artikel 7:2 van de Awb bevat geen algemene verplichting om opnieuw te horen bij het nemen van een nieuwe beslissing op het bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak waarbij de eerdere beslissing op bezwaar is vernietigd, maar het kan onder omstandigheden uit een oogpunt van zorgvuldigheid nodig zijn om dat toch te doen. In deze zaak zijn geen nieuwe omstandigheden aan de orde die maken dat het

college van bestuur appellante uit zorgvuldigheid opnieuw had moeten horen. Het College heeft de beslissing van het college van bestuur van 6 juni 2017 bij haar uitspraak van 19 september 2017 enkel vernietigd omdat de regeling waarin de selectiecriteria zijn neergelegd ten onrechte door de decaan was vastgesteld.

Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW bevat geen algemene verplichting om opnieuw na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is bij het nemen van een nieuwe beslissing op bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak waarbij de eerdere beslissing op bezwaar is vernietigd. Evenals het geval is bij de hoorplicht, is het College van oordeel dat het onder omstandigheden uit oogpunt van zorgvuldigheid nodig kan zijn om opnieuw te onderzoeken of een minnelijke schikking mogelijk is. Dergelijke omstandigheden zijn in deze zaak niet aan de orde.

2.11. De betogen falen.

Conclusie

2.12. Het beroep is ongegrond

2.13. In verband met de toepassing van artikel 6:22 van de Awb dient het college van bestuur op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Hierbij is van belang dat het College deze zaak en de zaken nrs. CBHO 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, waarin het College eveneens vandaag uitspraak doet, als samenhangende zaken aanmerkt. Omdat het in totaal vijf zaken betreft, dient de wegingsfactor 1,5 te worden gehanteerd. Het College zal het te vergoeden bedrag gelijkelijk over de zaken verdelen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 300,60 (zegge: driehonderd euro en zestig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/193**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	20 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieplanning
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College overweegt als volgt. Uit de adviezen van de studentendecaan blijkt dat appellante haar psychische klachten eerst op 21 juni 2017 bij de studentendecaan heeft gemeld. Het contact tussen appellante en de decaan in januari 2017 had uitsluitend betrekking op de stress die appellante ervoer bij het vak Chemie. Haar stelling dat zij de klachten eerder heeft gemeld, heeft appellante niet met stukken gestaafd. Uit het door appellante overgelegde behandelplan van een GZ-psycholoog blijkt dat zij in verband met de klachten halverwege mei 2017 door de huisarts is doorverwezen. Gelet hierop, is niet aannemelijk geworden dat de psychische klachten van appellante zich sinds december 2016 hebben voorgedaan. Dat appellante sinds halverwege mei 2017 psychische klachten heeft ervaren, is een onvoldoende verklaring voor het niet behalen van 27 studiepunten van de propedeutische fase. Daar komt bij dat appellante heeft verklaard dat zij niet de juiste keuzen heeft gemaakt en dat het niet verstandig van haar is geweest om zich niet op de eerstejaarsvakken te concentreren. Het CBE heeft derhalve terecht geoordeeld dat de examencommissie appellante een BNSA heeft mogen geven. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van het CBE onvoldoende is gemotiveerd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Forensisch Onderzoek.

Bij beslissing van 18 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft na het tweede jaar van de opleiding 33 studiepunten gehaald van de propedeutische fase en daarmee niet voldaan aan de eis dat aan het eind van het tweede jaar de volledige propedeuse moet zijn behaald. Aan appellante is een BNSA gegeven, omdat volgens de studentendecaan de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden de geringe studieresultaten niet verklaren.

2.2. Appellante betoogt dat de beslissingen van 18 juli 2017 en van 18 oktober 2017 onvoldoende zijn gemotiveerd. De examencommissie en het CBE hebben niet toegelicht waarom de persoonlijke omstandigheden van appellante de geringe studievoortgang niet verklaren. Appellante stelt dat haar moeder ernstige psychische problemen heeft en ook zij zelf psychische klachten heeft. In december 2016 kampte zij onder andere met faalangst, dwangklachten, slaapproblemen en slechte concentratie. Uit een verklaring van een GZ-psycholoog blijkt dat ze een posttraumatische stressstoornis met een depressie heeft. Appellante stelt deze persoonlijke omstandigheden in december 2016 bij de studentendecaan te hebben gemeld. Na het eerste studiejaar waren haar persoonlijke omstandigheden nog aanleiding om het geven van een bindend negatief studieadvies uit te stellen, aldus appellante.

2.3. Tijdens het studiejaar 2016-2017 heeft appellante 38 studiepunten gehaald. Zij heeft 9 punten van de propedeutische fase gehaald en 29 studiepunten van jaar twee.

In het verslag van de op 17 juli 2017 door de examencommissie gehouden hoorzitting staat dat de examencommissie heeft toegelicht dat docenten appellante diverse malen hebben geadviseerd om zich op de propedeusevakken te concentreren. Appellante heeft verklaard dat het niet verstandig van haar is geweest om dat advies niet op te volgen en aan een aantal propedeusetentamens niet deel te nemen.

In een behandelplan van 31 mei 2017, opgesteld door een GZ-psycholoog, is vermeld dat zich bij appellante angstklachten voordoen “passend bij posttraumatische stressstoornissen, met secondair een depressie”. Verder is vermeld dat appellante halverwege mei door de huisarts is verwezen voor behandeling en appellante heeft verklaard dat de klachten in december 2016 zijn begonnen.

In een advies van 13 juli 2017 heeft de studentendecaan vermeld dat appellante in het studiejaar 2016-2017 persoonlijke omstandigheden heeft gemeld, doch dat die de geringe studieresultaten niet verklaren.

Op 28 november 2017 heeft de studentendecaan een nader advies uitgebracht. Daarin is vermeld dat appellante in januari 2017 voor het eerst contact heeft gezocht met de studentendecaan omdat zij bang was het vak Chemie niet te halen omdat ze dat vak heel moeilijk vindt. Appellante heeft daarbij aangegeven daardoor veel stress te ervaren en de studentendecaan heeft appellante verwezen naar de studentenpsycholoog. Op 21 juni 2017 heeft appellante opnieuw contact opgenomen met de studentendecaan en gemeld dat zij psychische klachten heeft en sinds twee maanden in behandeling is bij een psycholoog. Volgens de studentendecaan is het causaal verband door deze late melding niet vast te stellen. Voorts is het verband niet duidelijk omdat appellante wel vakken van het tweede jaar haalt, aldus de studentendecaan.

2.4. In de beslissing van 18 oktober 2017 heeft het CBE vermeld dat de examencommissie het advies van de studentendecaan heeft overgenomen en heeft gesteld dat appellante een verkeerde studieplanning heeft gemaakt door zich niet te concentreren op de eerstejaarsvakken en dat is gebleken dat appellante vooral gezamenlijke opdrachten heeft gehaald en weinig individuele vakken. Volgens het CBE heeft de examencommissie zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende causaal verband bestaat tussen de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden en de geringe studieresultaten.

2.5. Het College overweegt als volgt.
Uit de adviezen van de studentendecaan blijkt dat appellante haar psychische klachten eerst op 21 juni 2017 bij de studentendecaan heeft gemeld. Het contact tussen appellante en de decaan in januari 2017 had uitsluitend betrekking op de stress die appellante ervoer bij het vak Chemie. Haar stelling dat zij de klachten eerder heeft gemeld, heeft appellante niet met stukken gestaafd. Uit het door appellante overgelegde behandelplan van een GZ-psycholoog blijkt dat zij in verband met de klachten halverwege mei 2017 door de huisarts is doorverwezen. Gelet hierop, is niet aannemelijk geworden dat de psychische klachten van appellante zich sinds december 2016 hebben voorgedaan. Dat appellante sinds halverwege mei 2017 psychische klachten heeft ervaren, is een onvoldoende verklaring voor het niet behalen van 27 studiepunten van de propedeutische fase. Daar komt bij dat appellante heeft verklaard dat zij niet de juiste keuzen heeft gemaakt en dat het niet verstandig van haar is geweest om zich niet op de eerstejaarsvakken te concentreren. Het CBE heeft derhalve terecht geoordeeld dat de examencommissie appellante een BNSA heeft mogen geven. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van het CBE onvoldoende is gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/194**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	12 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hotelschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies capaciteitsgebrek gelijkheidsbeginsel inhaalmogelijkheden ongelijke behandeling persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Een studiejaar is opgedeeld in blok A tot en met D. Appellant volgde de onderwijseenheden Practical Education 1 en 2 in blok B. Uit de door het college van bestuur overgelegde e-mails volgt dat appellant meerdere keren ervoor is gewaarschuwd dat de mogelijkheden voor het inhalen van shifts beperkt zijn. Hij is hier op gewezen bij e-mail van 21 december 2016, 21 februari 2017, twee van 29 maart 2017 en een van 18 april 2017. Daarbij is hem ook meerdere keren geadviseerd om zich zo spoedig mogelijk voor in te halen shifts aan te melden en meegedeeld dat degene die het eerst komt, het eerst maalt. In de e-mail van 18 april 2017 is appellant er voorts op gewezen dat tijdens blok D slechts enkele plekken beschikbaar zijn en dat in de zogenaamde nulweek van blok D studenten die het praktijkonderwijs in dat blok hebben gevolgd voorrang krijgen bij het indelen van de in te halen shifts. Daarbij is het appellant aangeraden om het inhalen van shifts niet af te laten hangen van deze mogelijkheden, indien hij er zeker van wilde zijn dat hij zijn studiepunten voor de zomer zou behalen. Gezien het voorgaande heeft het CBE appellant terecht tegengeworpen dat hij veelvuldig is gewezen op het belang om tijdig de shifts in te halen en dat hij zich er om die reden niet met recht op kan beroepen dat hij er niet van op de hoogte was of had kunnen zijn dat de inhaalmogelijkheden in de zomerperiode beperkt waren. Dat hij met het inplannen van in te halen shifts heeft gewacht tot de zomerperiode en er toen onvoldoende plekken beschikbaar waren, komt daarom voor rekening en risico van appellant. De omstandigheid dat de e-mails algemeen waren en gericht aan meerdere studenten, leidt niet tot een ander oordeel, nu dit de inhoud ervan niet anders maakt. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de verdeling van de 15 studiepunten voor het praktijkonderwijs in slechts twee aparte onderwijseenheden van 7 onderscheidenlijk 8 studiepunten, kennelijk onredelijk is. Hetgeen appellant ter zitting in dit kader heeft aangevoerd, faalt daarom. Het betoog faalt. 2.4. Verder betoogt appellant tevergeefs dat sprake is van ongelijke behandeling. Hij heeft zijn stelling, dat andere studenten die in dezelfde situatie verkeerden ook na de gestelde deadline van 25 augustus 2017 nog shifts hebben mogen inhalen terwijl hij daartoe niet in de gelegenheid is gesteld, niet gestaafd. De door hem in dit kader overgelegde e-mail van 8 februari 2018 doet hieraan niet af. Naast het feit dat deze e mail geanonimiseerd is, waardoor de mogelijkheden van het CBE om daarop adequaat te reageren beperkt zijn, volgt uit die e-mail niet dat de afzender daarvan zich in dezelfde situatie bevond als appellant.

2.5. Tot slot betoogt appellant dat de beslissing van 12 oktober 2017 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hij voert aan dat het college van bestuur ten onrechte eerst ter zitting bij het CBE een uitgebreid pleidooi heeft voorgedragen en e mails heeft overgelegd.
2.5.1. Anders dan appellant aanvoert, bestaat geen grond voor de conclusie dat hij niet adequaat op het standpunt van het college van bestuur op de zitting bij het CBE heeft kunnen reageren. Hierbij is van belang dat de overgelegde e-mails aan appellant gericht, of van hem afkomstig zijn, zodat hij reeds van de inhoud daarvan op de hoogte moet zijn geweest. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hotelschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2017 heeft het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 12 oktober 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, advocaat te Leiden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. E.A. Messer, voorzitter van verweerder, zijn verschenen. Namens het college van bestuur is mr. L. Flohil-Griep verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. Appellant heeft in het studiejaar 2016-2017 onderwijs in de propedeutische fase van de bacheloropleiding 'Hospitality Management' gevolgd aan De Haagse Hotelschool. Bij de beslissing van 28 augustus 2017 heeft het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat hij aan het einde van het eerste jaar niet heeft voldaan aan het vereiste van het behalen van minimaal 51 studiepunten. Het CBE heeft het hiertegen ingestelde administratief beroep in de beslissing van 12 oktober 2017 ongegrond verklaard. Het CBE heeft vastgesteld dat appellant in het eerste studiejaar 39 studiepunten heeft behaald en dat hij daarmee niet heeft voldaan aan het vereiste van het behalen van minstens 51 punten, neergelegd in artikel 5.2, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 5.3, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Bachelor 'Hospitality Management'. De onderwijseenheden 'Running an International Hospitality Business' (6 punten), 'Practical Education 1' (7 punten) en 'Practical Education 2' (8 punten) heeft appellant niet behaald.

2.3. Appellant betoogt dat hem ten onrechte een bindend negatief studieadvies is gegeven. Hij voert aan dat hij voor Practical Education 1 en 2 zogeheten shifts moest inhalen. In de loop van het studiejaar begon hij vanwege persoonlijke omstandigheden achter te raken bij het behalen van zijn theorievakken. In overleg met zijn tutor heeft hij daarom besloten zich te concentreren op het behalen van die theorievakken. Voor de zomerperiode resteerden er nog zeven shifts die hij moest inhalen. Daarvoor bestond gelegenheid tot 25 augustus 2017. Op het moment dat hij zich in de week van 10 juli wilde aanmelden, bleek echter dat er onvoldoende capaciteit was om de shifts te kunnen inhalen en dat hij ook niet op een wachtlijst gezet kon worden. Appellant voert aan dat van de hogeschool mag worden verwacht dat deze een transparant registratiesysteem hanteert en dat bij een voorzienbaar capaciteitsgebrek maatregelen genomen worden. Verder heeft het CBE hem niet kunnen tegenwerpen dat hij per e-mail is gewaarschuwd voor de beperkte capaciteit. Die e-mails waren namelijk gericht aan meerdere studenten en daarin is niet gemeld dat er in de zomerperiode geen mogelijkheden zouden zijn om de shifts in te halen, aldus appellant.

2.3.1. Een studiejaar is opgedeeld in blok A tot en met D. Appellant volgde de onderwijseenheden Practical Education 1 en 2 in blok B. Uit de door het college van bestuur overgelegde e-mails volgt dat appellant meerdere keren ervoor is gewaarschuwd dat de mogelijkheden voor het inhalen van shifts beperkt zijn. Hij is hier op gewezen bij e-mail van 21 december 2016, 21 februari 2017, twee van 29 maart 2017 en een van 18 april 2017. Daarbij is hem ook meerdere keren geadviseerd om zich zo spoedig mogelijk voor in te halen shifts aan te melden en meegedeeld dat degene die het eerst komt, het eerst maalt. In de e-mail van 18 april 2017 is appellant er voorts op gewezen dat tijdens blok D slechts enkele plekken beschikbaar zijn en dat in de zogenaamde nulweek van blok D studenten die het praktijkonderwijs in dat blok hebben gevolgd voorrang krijgen bij het indelen van de in te halen shifts. Daarbij is het appellant aangeraden om het inhalen van shifts niet af te laten hangen van deze mogelijkheden, indien hij er zeker van wilde zijn dat hij zijn studiepunten voor de zomer zou behalen. Gezien het voorgaande heeft het CBE appellant terecht tegengeworpen dat hij veelvuldig is gewezen op het belang om tijdig de shifts in te halen en dat hij zich er om die reden niet met recht op kan beroepen dat hij er niet van op de hoogte was of had kunnen zijn dat de inhaalmogelijkheden in de zomerperiode beperkt waren. Dat hij met het inplannen van in te halen shifts heeft gewacht tot de zomerperiode en er toen onvoldoende plekken beschikbaar waren, komt daarom voor rekening en risico van appellant. De omstandigheid dat de e-mails algemeen waren en gericht aan meerdere studenten, leidt niet tot een ander oordeel, nu dit de inhoud ervan niet anders maakt. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de verdeling van de 15 studiepunten voor het praktijkonderwijs in slechts twee aparte onderwijseenheden van 7 onderscheidenlijk 8 studiepunten, kennelijk onredelijk is. Hetgeen appellant ter zitting in dit kader heeft aangevoerd, faalt daarom.

Het betoog faalt.

2.4. Verder betoogt appellant tevergeefs dat sprake is van ongelijke behandeling. Hij heeft zijn stelling, dat andere studenten die in dezelfde situatie verkeerden ook na de gestelde deadline van

25 augustus 2017 nog shifts hebben mogen inhalen terwijl hij daartoe niet in de gelegenheid is gesteld, niet gestaafd. De door hem in dit kader overgelegde e-mail van 8 februari 2018 doet hieraan niet af. Naast het feit dat deze e-mail geanonimiseerd is, waardoor de mogelijkheden van het CBE om daarop adequaat te reageren beperkt zijn, volgt uit die e-mail niet dat de afzender daarvan zich in dezelfde situatie bevond als appellant.

2.5. Tot slot betoogt appellant dat de beslissing van 12 oktober 2017 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hij voert aan dat het college van bestuur ten onrechte eerst ter zitting bij het CBE een uitgebreid pleidooi heeft voorgedragen en e-mails heeft overgelegd.

2.5.1. Anders dan appellant aanvoert, bestaat geen grond voor de conclusie dat hij niet adequaat op het standpunt van het college van bestuur op de zitting bij het CBE heeft kunnen reageren. Hierbij is van belang dat de overgelegde e-mails aan appellant gericht, of van hem afkomstig zijn, zodat hij reeds van de inhoud daarvan op de hoogte moet zijn geweest.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.D.J. van Heijst, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/195**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	31 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecaan zorgvuldigheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 februari 2016, in zaak nr. CBHO 2015/264), is de studentendecaan, indien een student persoonlijke omstandigheden bij hem heeft gemeld, gehouden om een schriftelijk advies uit te brengen, welk advies ook aan de student moet worden verzonden. De vertrouwelijkheid van de gesprekken kan niet afdoen aan de verplichting van de studentendecaan om toetsbaar, feitelijk juist, begrijpelijk en deugdelijk gemotiveerd advies te geven. Vervolgens dient het bestuursorgaan dat een beslissing omtrent een bindend studieadvies neemt en zich daarbij op het advies van de studentendecaan baseert, zich ervan te vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen en dat de feiten de conclusies kunnen dragen. 2.5. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de studentendecaan geen positief advies wil geven, omdat appellant onvoldoende bewijs van door hem gestelde persoonlijke omstandigheden heeft aangedragen. In het dossier bevindt zich echter geen schriftelijk advies van de studentendecaan. De verplichting om een advies uit te brengen, geldt ongeacht of de studentendecaan een positief of negatief standpunt over de student wenst in te nemen. Ter zitting van het College is namens de directeur en het CBE toegelicht dat voor hen het enige relevante bewijsstuk een positief advies van de studentendecaan is. Stukken die de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden staven, zijn door de directeur en het CBE niet in acht genomen. Hiermee voldoen de directeur en het CBE niet aan hun plicht om zich ervan te vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen en dat de feiten de conclusies kunnen dragen. Het College is van oordeel dat de directeur en het CBE appellant in de gelegenheid hadden moeten stellen om alle stukken over te leggen die volgens hem zijn stelling dat zich persoonlijke omstandigheden voordoen kunnen ondersteunen. Zij hadden appellant ook kunnen vragen om toestemming voor het doorsturen van de door hem bij de studentendecaan overgelegde stukken. De stukken die een student in dit kader overlegt, moeten bij de beoordeling of het advies van de studentendecaan zorgvuldig tot stand is gekomen worden betrokken. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van het CBE van 25 september 2017 onzorgvuldig is voorbereid

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de directeur van het domein Business, Finance & Law voor de opleiding AD Bedrijfseconome VT aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 25 september 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 januari 2018, waar appellant, bijgestaan door B. Durkut, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, zijn verschenen. Namens de directeur van het domein Business, Finance & Law is mr. M. van Eijck verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant uitstel van een BNSA gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. In het studiejaar 2016-2017 moest appellant de overige 14 studiepunten uit het eerste jaar behalen. Hij heeft slechts 6 studiepunten uit het eerste jaar behaald en ook weinig punten van het tweede jaar gehaald. Daarom is hem bij de beslissing van 17 juli 2017 een BNSA gegeven.

2.2. Het CBE heeft in acht genomen dat de studentendecaan geen ondersteunend advies heeft gegeven omdat appellant onvoldoende bewijs van door hem gestelde persoonlijke omstandigheden heeft aangedragen. Er kan daarom niet worden vastgesteld dat het niet behalen van studiepunten het gevolg was van persoonlijke omstandigheden van appellant, hetgeen volgens het CBE voor zijn rekening en risico komt.

2.3. Appellant betoogt dat hem geen BNSA mocht worden gegeven omdat zich bij hem ook in studiejaar 2016-2017 persoonlijke omstandigheden voordeden. Hij is vier keer bij de studentendecaan geweest. Appellant begrijpt niet dat de decaan in juli 2017 geen meldingsformulier voor hem wilde maken omdat het niet behalen van vakken niet het gevolg zou zijn van zijn persoonlijke omstandigheden. Appellant stelt dat hij meerdere keren voor onderzoeken is opgenomen in het ziekenhuis en dat de studentendecaan niet om bewijs van zijn persoonlijke omstandigheden heeft gevraagd.

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 februari 2016, in zaak nr. CBHO 2015/264), is de studentendecaan, indien een student persoonlijke omstandigheden bij hem heeft gemeld, gehouden om een schriftelijk advies uit te brengen, welk advies ook aan de student moet worden verzonden. De vertrouwelijkheid van de gesprekken kan niet afdoen aan de verplichting van de studentendecaan om toetsbaar, feitelijk juist, begrijpelijk en deugdelijk gemotiveerd advies te geven. Vervolgens dient het bestuursorgaan dat een beslissing omtrent een bindend studieadvies neemt en zich daarbij op het advies van de studentendecaan baseert, zich ervan te vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen en dat de feiten de conclusies kunnen dragen.

2.5. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de studentendecaan geen positief advies wil geven, omdat appellant onvoldoende bewijs van door hem gestelde persoonlijke omstandigheden heeft aangedragen. In het dossier bevindt zich echter geen schriftelijk advies van de studentendecaan. De verplichting om een advies uit te brengen, geldt ongeacht of de studentendecaan een positief of negatief standpunt over de student wenst in te nemen. Ter zitting van het College is namens de directeur en het CBE toegelicht dat voor hen het enige relevante bewijsstuk een positief advies van de studentendecaan is. Stukken die de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden staven, zijn door de directeur en het CBE niet in acht genomen. Hiermee voldoen de directeur en het CBE niet aan hun plicht om zich ervan te vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen en dat de feiten de conclusies kunnen dragen. Het College is van oordeel dat de directeur en het CBE appellant in de gelegenheid hadden moeten stellen om alle stukken over te leggen die volgens hem zijn stelling dat zich persoonlijke omstandigheden voordoen kunnen ondersteunen. Zij hadden appellant ook kunnen vragen om toestemming voor het doorsturen van de door hem bij de studentendecaan overgelegde stukken. De stukken die een student in dit kader overlegt, moeten bij de beoordeling of het advies van de studentendecaan zorgvuldig tot stand is gekomen worden betrokken.

Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van het CBE van 25 september 2017 onzorgvuldig is voorbereid.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 25 september 2017 moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht. Met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen moet het CBE een nieuwe beslissing nemen.

2.7. Ter voorlichting van appellant merkt het College op dat deze uitspraak betekent dat het CBE opnieuw naar de zaak moet kijken. Het is nog niet duidelijk of appellant een BNSA mocht worden gegeven.

2.8. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland van 25 september 2017, kenmerk KGRS 12010;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/199**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	18 januari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Bij de beoordeling of een student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding moet worden uitgegaan van de reeds behaalde studieresultaten en de persoonlijke omstandigheden die zich eventueel hebben voorgedaan. Vast staat dat appellante niet aan de toepasselijke studienorm heeft voldaan. Niet in geschil is voorts dat zich in het studiejaar 2016-2017 geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die de studieachterstand van appellante kunnen verklaren. Appellante heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat de door haar bedoelde medestudent in een met de hare vergelijkbare situatie verkeerde. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, zou het BNSA van die student, van wie appellante de naam of het studentnummer niet heeft genoemd, kunnen zijn ingetrokken omdat persoonlijke omstandigheden op de studievoortgang van invloed zijn geweest. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Engels.

Bij beslissing van 12 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 december 2017, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst en mr. M.C. Werner, beiden secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2016 met haar opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had zij 48 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten gehaald. Omdat zij niet aan deze studienorm had voldaan en evenmin persoonlijke omstandigheden naar voren had gebracht, heeft de voorzitter van de examencommissie haar het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Hiertoe voert zij aan dat zij ervan overtuigd is dat zij de niet gehaalde deeltentamens Introduction to Literary Reading 1 en Linguistics and Language Learning 1 alsnog kan behalen. Zij wijst erop dat zij de andere studie-eenheden succesvol heeft afgerond. Voorts voert zij aan dat het BNSA van een medestudent die ook 48 studiepunten had gehaald, is ingetrokken.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Bij de beoordeling of een student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding moet worden uitgegaan van de reeds behaalde studieresultaten en de persoonlijke omstandigheden die zich eventueel hebben voorgedaan. Vast staat dat appellante niet aan de toepasselijke studienorm heeft voldaan. Niet in geschil is voorts dat zich in het studiejaar 2016-2017 geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die de studieachterstand van appellante kunnen verklaren. Appellante heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat de door haar bedoelde medestudent in een met de hare vergelijkbare situatie verkeerde. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, zou het BNSA van die student, van wie appellante de naam of het studentnummer niet heeft genoemd, kunnen zijn ingetrokken omdat persoonlijke omstandigheden op de studievoortgang van invloed zijn geweest.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/200**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	6 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden studentendecaan, Uitvoeringsbesluit WHW
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 7.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De bevoegdheid van het instellingsbestuur om nadere regels te stellen omtrent het bindend negatief studieadvies is gegeven in artikel 7.8b, zesde lid, van de WHW. Ingevolge het zevende lid van dat artikel wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt. In artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW is geregeld welke persoonlijke omstandigheden dat zijn. In de OER is niet geregeld wat onder het begrip “persoonlijke omstandigheden” moet worden verstaan. Reeds hierom moet, zoals namens het CBE ter zitting ook is toegelicht, onder het begrip “persoonlijke omstandigheden“ in de OER hetzelfde worden verstaan als daaronder wordt verstaan in de WHW, zoals nader geregeld in het Uitvoeringsbesluit WHW. De door appellant genoemde omstandigheden, waarvan hij een aantal bij e-mail van 3 april 2017 aan de studentendecaan heeft gemeld, zijn geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW die ingevolge artikel 7.8b, derde en zevende lid, van de WHW bij de beoordeling of de student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding moeten worden betrokken. Met betrekking tot de vraag het CBE aanleiding had moeten zien voor toepassing van de hardheidsclausule overweegt het College het volgende. De studentendecaan heeft de e-mail van appellant van 3 april 2017 beantwoord en daarbij verwezen naar het inloopspreekuur, waar appellant terecht kan met zijn vragen. Hierop heeft appellant niet gereageerd, evenmin is hij op een inloopspreekuur geweest. Voorts heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant vanaf het begin van het studiejaar aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen en op 26 september 2016 twee voldoendes heeft gehaald. Appellant is niet beschuldigd van plagiaat maar heeft een onvoldoende voor een verslag gekregen omdat hij onvoldoende inzicht kon geven in de herkomst van zijn resultaten. Dit heeft geleid tot een administratief beroep dat het CBE ongegrond heeft verklaard en waartegen appellant geen beroep heeft ingesteld. Over een weigering van appellant bij een toets wegens gebrek aan plaatsen en het niet mogen maken van een herkansing omdat hij niet was ingeschreven, heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant zich voor beide toetsen niet tijdig heeft aangemeld. Ook dit heeft geleid tot een administratief beroep dat het CBE ongegrond heeft verklaard en waartegen appellant geen beroep

heeft ingesteld. Ten aanzien van het vak waarover appellant stelt dat hij wegens een conflict met een docent niet aan een herkansing mocht deelnemen, heeft het CBE toegelicht dat appellant niet voldeed aan de voorwaarden voor een herkansing, omdat hij geen volledig portfolio had ingeleverd. Tegen een beslissing hieromtrent had appellant kunnen opkomen. Niet is gebleken dat hij van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Het College is van oordeel dat het CBE zich onder deze omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er voor toepassing van een hardheidsclausule geen aanleiding is. De slotsom is dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE) verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 18 oktober 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving heeft appellant 33 punten gehaald. Hij voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies, zijnde 50 studiepunten. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant geen persoonlijke omstandigheden heeft ingeroepen, zodat de examencommissie hem een BNSA heeft mogen geven.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hem een BNSA mocht worden gegeven. Daartoe voert hij aan dat hij persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan heeft gemeld en de studentendecaan derhalve een onjuist advies heeft gegeven. In dit verband wijst appellant er op dat hij drie weken na start van het studiejaar pas is ingeschreven voor de opleiding, dat hij ten onrechte is beschuldigd van plagiaat, dat hij werd geweigerd bij een toets omdat er onvoldoende plaatsen waren, dat hij een herkansing niet mocht maken omdat hij niet binnen de inschrijfperiode was aangemeld en dat hij door een conflict met een docent een herkansing niet mocht maken. Volgens

appellant volgt uit de Onderwijs en examenregeling Commerciële Economie (hierna: de OER) niet dat de mee te wegen persoonlijke omstandigheden zijn beperkt tot de in het Uitvoeringsbesluit WHW genoemde persoonlijke omstandigheden en volgt uit artikel 7.3 van de OER dat indien zich persoonlijke omstandigheden voordoen in geen geval een BNSA mag worden gegeven. Tot slot voert appellant aan dat een hardheidsclausule had moeten worden toegepast.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 7.3, eerste lid, van de OER kan de examencommissie aan studenten bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan welke tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uitbrengen in het eerste jaar van inschrijving.

2.4. De bevoegdheid van het instellingsbestuur om nadere regels te stellen omtrent het bindend negatief studieadvies is gegeven in artikel 7.8b, zesde lid, van de WHW. Ingevolge het zevende lid van dat artikel wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt. In artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW is geregeld welke persoonlijke omstandigheden dat zijn. In de OER is niet geregeld wat onder het begrip “persoonlijke omstandigheden” moet worden verstaan. Reeds hierom moet, zoals namens het CBE ter zitting ook is toegelicht, onder het begrip “persoonlijke omstandigheden“ in de OER hetzelfde worden verstaan als daaronder wordt verstaan in de WHW, zoals nader geregeld in het Uitvoeringsbesluit WHW.
De door appellant genoemde omstandigheden, waarvan hij een aantal bij e-mail van 3 april 2017 aan de studentendecaan heeft gemeld, zijn geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW die ingevolge artikel 7.8b, derde en zevende lid, van de WHW bij de beoordeling of de student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding moeten worden betrokken.

Met betrekking tot de vraag of het CBE aanleiding had moeten zien voor toepassing van de hardheidsclausule overweegt het College het volgende. De studentendecaan heeft de e-mail van appellant van 3 april 2017 beantwoord en daarbij verwezen naar het inloopspreekuur, waar appellant terecht kan met zijn vragen. Hierop heeft appellant niet gereageerd, evenmin is hij op een inloopspreekuur geweest. Voorts heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant vanaf het begin van het studiejaar aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen en op 26 september 2016 twee voldoendes heeft gehaald. Appellant is niet beschuldigd van plagiaat maar heeft een onvoldoende voor een verslag gekregen omdat hij onvoldoende inzicht kon geven in de herkomst van zijn resultaten. Dit heeft geleid tot een administratief beroep dat het CBE ongegrond heeft verklaard en waartegen appellant geen beroep heeft ingesteld. Over een weigering van appellant bij een toets wegens gebrek aan plaatsen en het niet mogen maken van een herkansing omdat hij niet was ingeschreven, heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant zich voor beide toetsen niet tijdig heeft aangemeld. Ook dit heeft geleid tot een administratief beroep dat het CBE ongegrond heeft verklaard en waartegen appellant geen beroep heeft ingesteld. Ten aanzien van het vak waarover appellant stelt dat hij wegens een conflict met een docent niet aan een herkansing mocht deelnemen, heeft het CBE toegelicht dat appellant niet voldeed aan de voorwaarden voor een herkansing, omdat hij geen volledig portfolio had ingeleverd. Tegen een beslissing hieromtrent had appellant kunnen opkomen. Niet is gebleken dat hij van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Het College is van oordeel dat het CBE zich onder deze omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er voor toepassing van een hardheidsclausule geen aanleiding is.

De slotsom is dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/201**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink en Daalder
Datum uitspraak	:	10 januari 2018
Partijen	:	appellante en Juridische Hogeschool Avans & Fontys
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule overmacht persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 18 OER: artikel 37
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Vast staat dat de ongewenste zwangerschap en suïcidale gedachten van een vriendin van appellante geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW is. Appellante heeft gesteld dat zij als gevolg van de situatie van haar vriendin ook zelf psychische klachten had, maar heeft dat niet met een verklaring van bijvoorbeeld een huisarts of psycholoog aannemelijk gemaakt. Appellante heeft de situatie van haar vriendin wel reeds in december 2016, zijnde tijdens periode 2 en derhalve voordat zij studiepunten niet had gehaald, gemeld bij haar studieloopbaanbegeleider. Dat een goede vriendin van appellante verkeerde in de situatie zoals zij uiteen heeft gezet, is noch door de examencommissie, noch het CBE, weersproken. Gelet hierop, acht het College het aannemelijk dat die situatie zich heeft voorgedaan en het functioneren van appellante daardoor sterk is beïnvloed. Verder staat vast dat de studieloopbaanbegeleider van appellante in een verklaring van juli 2017 heeft vermeld dat hij zeker weet dat appellante de opleiding met positief gevolg gaat afronden. De studieadviseur heeft in een verklaring van juli 2017 vermeld dat zij ervan overtuigd is dat appellante de opleiding kan voltooien. In een brief van 3 juli 2017 van de studentendecaan staat dat zij het verhaal van appellante aannemelijk acht en zij achter het verzoek van appellante om uitstel van het BNSA staat. De examencommissie heeft de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur en de studentendecaan om advies gevraagd. Zij hebben zich op het standpunt gesteld dat appellante geschikt is voor de opleiding, dan wel dat zij een uitgesteld advies zou moeten krijgen, en moeten op dat gebied deskundig worden geacht. Dat de examencommissie niet heeft gevraagd om een oordeel over de geschiktheid van appellante voor de opleiding, maakt niet dat aan de adviezen geen waarde moet worden gehecht. Voorts heeft appellante 47 van de 60 punten en derhalve ruim driekwart van het eerste jaar behaald en is het overgrote deel van de punten niet gehaald in één periode. In periode 4 heeft appellante op een punt na alle punten gehaald, evenals in de eerste twee periodes van het studiejaar. Het College volgt niet het standpunt van het CBE dat voor toepassing van de hardheidsclausule geen ruimte bestaat, nu persoonlijke omstandigheden bij het geven van een BNSA reeds worden meegewogen. Ingevolge artikel 37, eerste lid, van de OER is de examencommissie bevoegd tegemoet te komen aan onbillijkheden van

zwaarwegende aard die zich bij de toepassing van de OER voordoen. De hardheidsclausule biedt daarmee ruimte om tegemoet te komen aan situaties en omstandigheden waarin de OER niet voorziet. Bij de afweging of de hardheidsclausule moet worden toegepast, dienen dan ook alle feiten en omstandigheden van het geval te worden meegewogen. Het College is daarom van oordeel dat het CBE onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de situatie van appellante niet kan worden aangemerkt als overmacht anderszins als bedoeld in artikel 18, negende lid, aanhef en onder f, van de OER en waarom de hardheidsclausule niet is toegepast. Nu aannemelijk is dat zich gedurende het studiejaar een omstandigheid heeft voorgedaan die het functioneren van appellante in relevante mate heeft belemmerd, de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur en de studentendecaan positief hebben geadviseerd over voortzetting van de opleiding door appellante en zij niet een zeer groot aantal punten uit het eerste jaar mist, is toepassing van de hardheidsclausule, dan wel het aannemen van de omstandigheid overmacht, en daarmee afzien van het geven van een BNSA naar oordeel van het College mogelijk en – uitgaande van hetgeen het College bekend is op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting - aangewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Juridische Hogeschool Avans & Fontys (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2017 heeft de examencommissie appellante voor de opleiding HBO-rechten een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 29 augustus 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld. Tevens heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 21 november 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. M.J.E.M. Edelmann, advocaat te Breda, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.C. van Wamel, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. A.L. de Boer verschenen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek wegens onvoldoende spoedeisend belang bij mondelinge uitspraak van 22 november 2017 afgewezen.

Appellante en het CBE hebben toestemming gegeven om zonder zitting uitspraak te doen op het beroep.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Onderwijs en examenregeling HBO-rechten 2016-2017 (hierna: de OER) wordt aan het definitieve studieadvies een bindende afwijzing verbonden als de student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Dit is het geval indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving minder dan 52 studievoortgangspunten heeft behaald.

Ingevolge het tweede lid kan de examencommissie, indien de onvoldoende studieresultaten te wijten zijn een persoonlijke omstandigheden van een student, het uitbrengen van een advies uitstellen voor de periode van maximaal een jaar.

Ingevolge het negende lid zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld bij de vaststelling van de bindende afwijzing de volgende:
a. ziekte, lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis of zwangerschap van de student;
b. bijzondere familieomstandigheden;
c. – e. (…);
f. overmacht anderszins.

Ingevolge artikel 37, eerste lid, van de OER is de examencommissie bevoegd tegemoet te komen aan onbillijkheden van zwaarwegende aard die zich bij de toepassing van deze regeling mochten voordoen (…). Om te bepalen of de hardheidsclausule toegepast moet worden, weegt de examencommissie de belangen van de student en die van de opleiding.

2.2. Appellante heeft in haar eerste studiejaar 47 studiepunten gehaald. Zij mist 12 studiepunten van periode 3 en 1 studiepunt van periode 4. Gedurende het jaar heeft appellante bij haar studieloopbaanbegeleider, een studieadviseur en de studentendecaan gemeld dat een goede vriendin van haar ongewenst zwanger is geraakt en suïcidale gedachten ontwikkelde. Zij heeft deze vriendin nauw bijgestaan in haar problemen, zowel voor als na de bevalling. De examencommissie en het CBE hebben

zich op het standpunt gesteld dat dit geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 18, negende lid, van de OER is. Het betreft immers niet appellante zelf, noch haar familie, en zij had een keuze, zodat van overmacht geen sprake is.

2.3. Appellante betoogt dat de feiten en omstandigheden waarop zij zich beroept wel een persoonlijke omstandigheid is die in acht dient te worden genomen. Ze bevond zich in een overmachtssituatie als bedoeld in artikel 18, negende lid, aanhef en onder f, van de OER. Voorts stelt appellante dat zij als gevolg van de problemen van haar vriendin zelf psychische klachten heeft ervaren. Zij zet zich maximaal in voor haar opleiding en uit adviezen van de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur en de studentendecaan blijkt dat zij van mening zijn dat aan haar een positief studieadvies dient te worden gegeven. Verder betoogt appellante dat toepassing had moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule opgenomen in artikel 37, eerste lid, van de OER. Bij toepassing van de OER doen zich onbillijkheden van zwaarwegende aard voor, nu zij niet anders kon dan haar vriendin steunen en daardoor minder tijd voor haar studie had en zich minder goed kon concentreren.

2.4. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat aan de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur en de studentendecaan adviezen worden gevraagd over de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden en of die tijdig zijn gemeld. Er wordt geen advies gevraagd over de geschiktheid van de student voor de studie. Volgens het CBE bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule geen ruimte, nu persoonlijke omstandigheden bij het geven van een BNSA reeds worden meegewogen.

2.5. Vast staat dat de ongewenste zwangerschap en suïcidale gedachten van een vriendin van appellante geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW is. Appellante heeft gesteld dat zij als gevolg van de situatie van haar vriendin ook zelf psychische klachten had, maar heeft dat niet met een verklaring van bijvoorbeeld een huisarts of psycholoog aannemelijk gemaakt. Appellante heeft de situatie van haar vriendin wel reeds in december 2016, zijnde tijdens periode 2 en derhalve voordat zij studiepunten niet had gehaald, gemeld bij haar studieloopbaanbegeleider. Dat een goede vriendin van appellante verkeerde in de situatie zoals zij uiteen heeft gezet, is noch door de examencommissie, noch het CBE, weersproken. Gelet hierop, acht het College het aannemelijk dat die situatie zich heeft voorgedaan en het functioneren van appellante daardoor sterk is beïnvloed.

Verder staat vast dat de studieloopbaanbegeleider van appellante in een verklaring van juli 2017 heeft vermeld dat hij zeker weet dat appellante de opleiding met positief gevolg gaat afronden. De studieadviseur heeft in een verklaring van juli 2017 vermeld dat zij ervan overtuigd is dat appellante de opleiding kan voltooien. In een brief van 3 juli 2017 van de studentendecaan staat dat zij het verhaal van appellante aannemelijk acht en zij achter het verzoek van appellante om uitstel van het BNSA staat. De examencommissie heeft de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur en de studentendecaan om advies gevraagd. Zij hebben zich op het standpunt gesteld dat appellante geschikt is voor de opleiding, dan wel dat zij een uitgesteld advies zou moeten krijgen, en moeten op dat gebied deskundig worden geacht. Dat de examencommissie niet heeft gevraagd om een oordeel over de geschiktheid van appellante voor de opleiding, maakt niet dat aan de adviezen geen waarde moet worden gehecht. Voorts heeft appellante 47 van de 60 punten en derhalve ruim driekwart van het eerste jaar behaald en is het overgrote deel van de punten niet gehaald in één periode. In periode 4 heeft appellante op een punt na alle punten gehaald, evenals in de eerste twee periodes van het studiejaar.

Het College volgt niet het standpunt van het CBE dat voor toepassing van de hardheidsclausule geen ruimte bestaat, nu persoonlijke omstandigheden bij het geven van een BNSA reeds worden meegewogen. Ingevolge artikel 37, eerste lid, van de OER is de examencommissie bevoegd tegemoet te komen aan onbillijkheden van zwaarwegende aard die zich bij de toepassing van de OER voordoen. De hardheidsclausule biedt daarmee ruimte om tegemoet te komen aan situaties en omstandigheden waarin de OER niet voorziet. Bij de afweging of de hardheidsclausule moet worden toegepast, dienen dan ook alle feiten en omstandigheden van het geval te worden meegewogen. Het College is daarom van oordeel dat het CBE onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de situatie van appellante niet kan worden aangemerkt als overmacht anderszins als bedoeld in artikel 18, negende lid, aanhef en onder f, van de OER en waarom

de hardheidsclausule niet is toegepast. Nu aannemelijk is dat zich gedurende het studiejaar een omstandigheid heeft voorgedaan die het functioneren van appellante in relevante mate heeft belemmerd, de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur en de studentendecaan positief hebben geadviseerd over voortzetting van de opleiding door appellante en zij niet een zeer groot aantal punten uit het eerste jaar mist, is toepassing van de hardheidsclausule, dan wel het aannemen van de omstandigheid overmacht, en daarmee afzien van het geven van een BNSA naar oordeel van het College mogelijk en – uitgaande van hetgeen het College bekend is op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting - aangewezen.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 29 augustus 2017 moet worden vernietigd. Het CBE dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing te nemen. Bij wijze van voorlopige voorziening bepaalt het College dat appellante zal worden toegelaten tot het onderwijs en de tentamens als ware zij ingeschreven, tot zes weken nadat het CBE de nieuwe beslissing op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend heeft gemaakt.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Juridische Hogeschool Avans & Fontys van 29 augustus 2017;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Juridische Hogeschool Avans & Fontys tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Juridische Hogeschool Avans & Fontys aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt;
V. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat appellante zal worden toegelaten tot het onderwijs en de tentamens als ware zij ingeschreven, tot zes weken nadat het CBE de nieuwe beslissing op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend heeft gemaakt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/202**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	6 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden schikkingsgesprek studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 7.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De bevoegdheid van het instellingsbestuur om nadere regels te stellen omtrent het bindend negatief studieadvies is gegeven in artikel 7.8b, zesde lid, van de WHW. Ingevolge het zevende lid van dat artikel wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt. In artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW is geregeld welke persoonlijke omstandigheden dat zijn. In de OER is niet geregeld wat onder het begrip “persoonlijke omstandigheden” moet worden verstaan. Reeds hierom moet, zoals namens het CBE ter zitting ook is toegelicht, onder het begrip “persoonlijke omstandigheden“ in de OER hetzelfde worden verstaan als daaronder wordt verstaan in de WHW, zoals nader geregeld in het Uitvoeringsbesluit WHW. De door appellant genoemde omstandigheden zijn geen persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW die ingevolge artikel 7.8b, derde en zevende lid, van de WHW bij de beoordeling of de student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding moeten worden betrokken. Met betrekking tot de vraag het CBE aanleiding had moeten zien voor toepassing van de hardheidsclausule overweegt het College het volgende. De door de broer van appellant, [Naam], aan de studentendecaan verzonden e-mail van 3 april 2017 geeft er geen blijk van dat mede melding wordt gemaakt namens appellant. Voorts heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant vanaf het begin van het studiejaar aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen en op 26 september 2016 een voldoende heeft gehaald. Uit een zich in het dossier bevindende mailwisseling blijkt dat appellant op het voorstel voor een gesprek over een herkansing wel te kennen heeft gegeven dat hij een toets heeft, doch niet heeft gevraagd om het gesprek op een ander moment te plannen. Dat appellant niet wist wanneer een herkansing was, komt voor zijn rekening en risico. Het CBE heeft in het verweerschrift vermeld dat de lijsten met tijdstippen en locaties van de herkansingen naar alle propedeusestudenten zijn verstuurd. Het College is van oordeel dat het CBE zich onder deze omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er voor toepassing van een hardheidsclausule geen aanleiding is. Tot slot overweegt het College dat zich in het dossier een verslag bevindt van een op 12 september 2017 tussen de examencommissie en appellant gehouden schikkingsgesprek. Van de zijde van het CBE is ter zitting

toegelicht dat appellant zijn bezwaren tegen het BNSA tijdens het gesprek kenbaar heeft gemaakt, doch dat die voor de examencommissie geen aanleiding waren om van de beslissing van 18 juli 2017 terug te komen.
De slotsom is dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE) verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 18 oktober 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving heeft appellant 35 punten gehaald. Hij voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies, zijnde 50 studiepunten. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant geen persoonlijke omstandigheden heeft ingeroepen, zodat de examencommissie hem een BNSA heeft mogen geven.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hem een BNSA mocht worden gegeven. Daartoe voert hij aan dat hij persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan heeft gemeld en de studentendecaan derhalve een onjuist advies heeft gegeven. In dit verband wijst appellant er op dat hij drie weken na start van het studiejaar pas is ingeschreven voor de opleiding, dat een docent hem feedback wilde geven op een moment dat hij een toets had en dat er iets mis ging bij het inschrijven voor een herkansing waardoor hij niet wist wanneer die was. Volgens appellant volgt uit de Onderwijs en examenregeling Commerciële Economie (hierna: de OER) niet dat de mee te wegen persoonlijke omstandigheden zijn beperkt tot de in het Uitvoeringsbesluit WHW genoemde persoonlijke omstandigheden en volgt uit artikel 7.3 van de OER dat indien zich persoonlijke omstandigheden voordoen in geen geval een BNSA mag worden gegeven. Tot slot voert appellant aan dat een hardheidsclausule had moeten worden toegepast en dat ten onrechte geen schikkingsgesprek heeft plaatsgevonden.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 7.3, eerste lid, van de OER kan de examencommissie aan studenten bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan welke tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uitbrengen in het eerste jaar van inschrijving.

2.4. De bevoegdheid van het instellingsbestuur om nadere regels te stellen omtrent het bindend negatief studieadvies is gegeven in artikel 7.8b, zesde lid, van de WHW. Ingevolge het zevende lid van dat artikel wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt. In artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW is geregeld welke persoonlijke omstandigheden dat zijn. In de OER is niet geregeld wat onder het begrip “persoonlijke omstandigheden” moet worden verstaan. Reeds hierom moet, zoals namens het CBE ter zitting ook is toegelicht, onder het begrip “persoonlijke omstandigheden“ in de OER hetzelfde worden verstaan als daaronder wordt verstaan in de WHW, zoals nader geregeld in het Uitvoeringsbesluit WHW. De door appellant genoemde omstandigheden zijn geen persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW die ingevolge artikel 7.8b, derde en zevende lid, van de WHW bij de beoordeling of de student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding moeten worden betrokken.

Met betrekking tot de vraag het CBE aanleiding had moeten zien voor toepassing van de hardheidsclausule overweegt het College het volgende. De door de broer van appellant, [Naam], aan de studentendecaan verzonden e-mail van 3 april 2017 geeft er geen blijk van dat mede melding wordt gemaakt namens appellant. Voorts heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant vanaf het begin van het studiejaar aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen en op 26 september 2016 een voldoende heeft gehaald. Uit een zich in het dossier bevindende mailwisseling blijkt dat appellant op het voorstel voor een gesprek over een herkansing wel te kennen heeft gegeven dat hij een toets heeft, doch

niet heeft gevraagd om het gesprek op een ander moment te plannen. Dat appellant niet wist wanneer een herkansing was, komt voor zijn rekening en risico. Het CBE heeft in het verweerschrift vermeld dat de lijsten met tijdstippen en locaties van de herkansingen naar alle propedeusestudenten zijn verstuurd. Het College is van oordeel dat het CBE zich onder deze omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er voor toepassing van een hardheidsclausule geen aanleiding is. Tot slot overweegt het College dat zich in het dossier een verslag bevindt van een op 12 september 2017 tussen de examencommissie en appellant gehouden schikkingsgesprek. Van de zijde van het CBE is ter zitting toegelicht dat appellant zijn bezwaren tegen het BNSA tijdens het gesprek kenbaar heeft gemaakt, doch dat die voor de examencommissie geen aanleiding waren om van de beslissing van 18 juli 2017 terug te komen.

De slotsom is dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/203**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	28 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bestuursfunctie bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule horen minnelijke schikking persoonlijke omstandigheid telefonisch horen Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zienswijze
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 7:21
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Hij voert aan dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie hem niet heeft gehoord, alvorens zij tot haar beslissing is gekomen. Evenmin heeft de examencommissie volgens hem een poging tot een minnelijke schikking gedaan. Bovendien is ten onrechte geen verslag van de hoorzitting door verweerder opgemaakt. 2.3.1. Verweerder heeft aangevoerd dat de examencommissie alle studenten die een voornemen tot afgifte van een bindend negatief studieadvies hadden ontvangen, in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord op 14, 15 of 16 augustus 2017. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat een groot aantal beslissingen over het bindend negatief studieadvies worden genomen en dat daarom drie dagen zijn gereserveerd voor het horen, waarbij ook drie commissieleden zijn vrijgemaakt. Het College stelt vast dat appellant tijdig is uitgenodigd op een van de drie dagen te verschijnen. De examencommissie heeft appellant, omdat hij verhinderd was, bovendien in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze schriftelijk in te dienen. Van die gelegenheid heeft appellant gebruik gemaakt. Gelet op deze omstandigheden heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien de bestreden beslissing van de decaan te vernietigen. Wat de minnelijke schikking betreft, heeft de examencommissie appellant uitgenodigd voor een gesprek. Dat gesprek heeft telefonisch plaatsgevonden tussen de vicevoorzitter, de secretaris van de examencommissie en appellant. Niet valt in te zien dat de examencommissie daarmee niet aan haar in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting heeft voldaan. Dat het niet tot een schikking is gekomen, is daartoe onvoldoende. Ten slotte heeft verweerder niet in strijd met artikel 7:21 van de Awb gehandeld door het verhandelde ter hoorzitting van verweerder te verwerken in haar beslissing van 9 oktober 2017 […] 2.4.1. Vaststaat dat appellant, na zijn derde jaar van inschrijving, het eerste jaar van de bacheloropleiding niet heeft afgerond en daarmee niet aan de voor hem geldende norm heeft voldaan. Verweerder heeft, de decaan volgend, in dit kader overwogen dat de enkele

omstandigheid dat appellant voor de derde keer een bestuursfunctie heeft bekleed, niet betekent dat had moeten worden afgezien van de afgifte van een bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de decaan op goede gronden in stand gelaten. Dat in eerdere studiejaren aan appellant is meegedeeld dat hij het eerste bachelorjaar volledig diende te behalen, maar dat aan het niet-behalen geen gevolgen zijn verbonden, leidt niet tot een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. In de beslissing van augustus 2016 is, zoals verweerder heeft betoogd, expliciet als voorwaarde opgenomen dat appellant het eerste jaar van zijn bacheloropleiding op 31 augustus 2017 volledig behaald diende te hebben. Appellant had er daarom op bedacht moeten zijn dat hij aan die norm diende te voldoen, ook al was een soortgelijke in het voorgaande jaar opgelegde voorwaarde niet toegepast. Dat geldt temeer nu de examencommissie het verzoek van appellant van 14 maart 2017, waarin hij om toepassing van de hardheidsclausule in het kader van het bindend studieadvies verzocht, namens de decaan had afgewezen. Bij zijn beslissing heeft verweerder voorts in aanmerking kunnen nemen dat appellant, ondanks de hem opgelegde voorwaarde dat hij op 31 augustus 2017 zijn eerste jaar diende te hebben afgerond, het vak inleiding privaatrecht in het studiejaar 2016-2017 niet heeft afgelegd, hoewel hem vrijstelling daarvoor was geweigerd, zodat ook zijn studieresultaten geen aanleiding gaven af te zien van het geven van een bindend negatief studieadvies.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie namens de decaan van de Erasmus School of Law (hierna: de decaan) aan appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 9 oktober 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 januari 2018, waar appellant, en verweerder vertegenwoordigd door mr. W.A. Kleinjan, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen mr. G.J.M.E. de Bont, vicevoorzitter van de examencommissie en K.A. Dourlijn, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt sinds 1 september 2014 de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Aan het einde van het studiejaar 2014-2015 heeft appellant een studieadvies ontvangen. Omdat appellant fulltime penningmeester was in het bestuur van een studievereniging, heeft de decaan de norm van 37,5 ects niet toegepast. Appellant mocht zijn studie voortzetten onder de voorwaarde dat hij uiterlijk 31 augustus 2016 het eerste jaar van zijn bacheloropleiding zou hebben behaald. Appellant heeft de benodigde 60 ects echter niet behaald. Niettemin mocht hij zijn opleiding voortzetten omdat hij in het studiejaar 2015-2016 voorzitter was van het bestuur van voormelde studievereniging, onder de voorwaarde dat hij uiterlijk 31 augustus 2017 het eerste bachelorjaar van zijn opleiding volledig zou hebben behaald.

2.2. De decaan heeft appellant bij zijn beslissing van 23 augustus 2017 een bindend negatief studieadvies verstrekt op grond van artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), omdat appellant het eerste bachelorjaar van zijn opleiding niet heeft behaald.

Bij beslissing van 9 oktober 2017 heeft verweerder deze beslissing gehandhaafd. De door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheid, namelijk het lidmaatschap van het bestuur van de 'University College Student Representatives of the Netherlands' in het studiejaar 2016-2017 is volgens verweerder niet van dien aard, dat de decaan had moeten afzien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies.

Het geschil in beroep

- *Formele beroepsgronden*

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Hij voert aan dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie hem niet heeft gehoord, alvorens zij tot haar beslissing is gekomen. Evenmin heeft de examencommissie volgens hem een poging tot een minnelijke schikking gedaan. Bovendien is ten onrechte geen verslag van de hoorzitting door verweerder opgemaakt.

2.3.1. Verweerder heeft aangevoerd dat de examencommissie alle studenten die een voornemen tot afgifte van een bindend negatief studieadvies hadden ontvangen, in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord op 14, 15 of 16 augustus 2017. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat een groot aantal beslissingen over het bindend negatief studieadvies worden genomen en dat daarom drie dagen zijn gereserveerd voor het horen, waarbij ook drie commissieleden zijn vrijgemaakt. Het College stelt vast dat appellant tijdig is uitgenodigd op een van de drie dagen te verschijnen. De examencommissie heeft appellant, omdat hij verhinderd was, bovendien in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze schriftelijk in te dienen. Van die gelegenheid heeft appellant gebruik gemaakt. Gelet op deze omstandigheden heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien de bestreden beslissing van de decaan te vernietigen.

Wat de minnelijke schikking betreft, heeft de examencommissie appellant uitgenodigd voor een gesprek. Dat gesprek heeft telefonisch plaatsgevonden tussen de vicevoorzitter, de secretaris van de examencommissie en appellant. Niet valt in te zien dat de examencommissie daarmee niet aan haar in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting heeft voldaan. Dat het niet tot een schikking is gekomen, is daartoe onvoldoende.

Ten slotte heeft verweerder niet in strijd met artikel 7:21 van de Awb gehandeld door het verhandelde ter hoorzitting van verweerder te verwerken in haar beslissing van 9 oktober 2017.

- *Inhoudelijke gronden*

2.4. Appellant betoogt verder dat het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, waarin is neergelegd dat een bestuursfunctie een persoonlijke omstandigheid is die wordt betrokken bij de beoordeling van de afgifte van een bindend negatief studieadvies, geen beperking bevat voor het aantal keren dat zo'n omstandigheid kan

worden betrokken bij de beoordeling. Bovendien voert appellant aan dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn derde bestuursjaar niet zou leiden tot de afgifte van een bindend negatief studieadvies, omdat deze omstandigheid in eerdere jaren evenmin tot de afgifte van een bindend negatief studieadvies heeft geleid. Hoewel na het eerste jaar te kennen was gegeven dat er slechts éénmaal zou worden afgezien van het geven van een bindend negatief studieadvies, is aan het einde van het tweede jaar op dezelfde grond, het vervullen van een bestuursfunctie, opnieuw afgezien van het geven van een dergelijk advies. Hij heeft bovendien in maart 2017 al een verzoek ingediend om weer gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsgrond. Omdat hij drie bestuursjaren heeft gedaan, is zijn situatie uniek en had verweerder om die reden de beslissing van de decaan moeten vernietigen, aldus appellant.

2.4.1. Vaststaat dat appellant, na zijn derde jaar van inschrijving, het eerste jaar van de bacheloropleiding niet heeft afgerond en daarmee niet aan de voor hem geldende norm heeft voldaan. Verweerder heeft, de decaan volgend, in dit kader overwogen dat de enkele omstandigheid dat appellant voor de derde keer een bestuursfunctie heeft bekleed, niet betekent dat had moeten worden afgezien van de afgifte van een bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de decaan op goede gronden in stand gelaten. Dat in eerdere studiejaren aan appellant is meegedeeld dat hij het eerste bachelorjaar volledig diende te behalen, maar dat aan het niet-behalen geen gevolgen zijn verbonden, leidt niet tot een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. In de beslissing van augustus 2016 is, zoals verweerder heeft betoogd, expliciet als voorwaarde opgenomen dat appellant het eerste jaar van zijn bacheloropleiding op 31 augustus 2017 volledig behaald diende te hebben. Appellant had er daarom op bedacht moeten zijn dat hij aan die norm diende te voldoen, ook al was een soortgelijke in het voorgaande jaar opgelegde voorwaarde niet toegepast. Dat geldt temeer nu de examencommissie het verzoek van appellant van 14 maart 2017, waarin hij om toepassing van de hardheidsclausule in het kader van het bindend studieadvies verzocht, namens de decaan had afgewezen. Bij zijn beslissing heeft verweerder voorts in aanmerking kunnen nemen dat appellant, ondanks de hem opgelegde voorwaarde dat hij op 31 augustus 2017 zijn eerste jaar diende te hebben afgerond, het vak inleiding privaatrecht in het studiejaar 2016-2017 niet heeft afgelegd, hoewel hem vrijstelling daarvoor was geweigerd, zodat ook zijn studieresultaten geen aanleiding gaven af te zien van het geven van een bindend negatief studieadvies.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/204**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling bevoegdheid College bezwaarprocedure minnelijke schikking niet-ontvankelijk
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, eerste lid, sub e WHW: artikel 7.66 Awb: artikel 6:15 Awb: artikel 8:72, derde lid, onder b afstudeerhandleiding Watermanagement: artikel 5.7
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, is de Awb van toepassing op instellingen voor bijzonder onderwijs. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 december 2011 in zaak nr. 2011/096; www.cbho.nl), oordeelt het op grond van artikel 7.66, eerste lid van de WHW over het beroep tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs, genomen op grond van deze wet en de daarop gebaseerde regelingen. Het CBE is zulk een orgaan. Uit de tekst van de wet, noch uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat de wetgever daarop enige restrictie heeft aangebracht voor beslissingen van een orgaan van een bijzondere instelling, die als privaatrechtelijk zijn aan te merken. Derhalve wordt geen onderscheid gemaakt tussen openbare en bijzondere instellingen en bestaat, anders dan het CBE heeft gesteld, geen grond voor het oordeel dat de Awb, die volgens de WHW van toepassing is, niet op het handelen van bijzondere instellingen van toepassing is. (Uitspraak van 17 maart 2014 in zaak nr. CBHO 2013/205; www.cbho.nl). 2.4. De afstudeerhandleiding en het reglement Klachtenregeling staan toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Daarvoor biedt de WHW geen grond. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. Het College wijst in dit kader op zijn uitspraken van 11 december 2015 in zaak nr. CBHO 2015/231, van 13 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/117 en van 28 april 2016 in zaken nrs. CBHO 2015/307 en 2015/308 (www.cbho.nl). Nu het bezwaar van appellant mede betrekking had op de beoordeling van de stage en daarmee op een beslissing van de examinatoren, had de examencommissie het bezwaarschrift van appellant met toepassing van artikel 6:15 Awb moeten doorzenden naar het CBE ter behandeling als administratief beroep. 2.5. Voorts overweegt het College als volgt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. Het College stelt vast dat niet aan dit vereiste is voldaan. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. Reeds op

deze grond dient het beroep van appellant gegrond te worden verklaard en de beslissing van verweerder van 5 september 2017 te worden vernietigd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 mei 2017 heeft de examencommissie van het Instituut voor de gebouwde omgeving het bezwaar van appellant tegen de gebrekkig begeleiding tijdens en de beoordeling van de afstudeerstage in het kader van de opleiding Watermanagement, niet-ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 5 september 2017 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. E.B. Jobse, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. Trimpe, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de Examencommissie was drs. P.C. Bassant aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. De afstudeerstage van appellant is door de examinatoren met een onvoldoende beoordeeld omdat voor drie van de vier onderdelen, te weten de onderdelen onderzoek, inhoud en stage, onvoldoendes zijn gescoord. Appellant heeft op 9 mei 2017 tegen de beoordeling bezwaar gemaakt en zich daarbij beklaagd over de mate van begeleiding tijdens de stage. De examencommissie heeft zich niet bevoegd geacht en het bezwaar wat betreft de klacht over de begeleiding niet-ontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het CBE. Het CBE heeft het beroep ongegrond verklaard omdat zich volgens verweerder bij de beoordeling geen onregelmatigheden hebben voorgedaan en de examencommissie zorgvuldig heeft gehandeld.

2.2. Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, sub e, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van beslissingen van examencommissies en examinatoren,

Ingevolge het derde lid zendt het college van beroep het beroepschrift, alvorens het beroep in behandeling te nemen, aan het orgaan waartegen het beroep is gericht met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college van beroep in behandeling genomen.

Ingevolge artikel 6:15 van de Awb wordt, indien het bezwaar- of beroepschrift wordt ingediend bij

een onbevoegd bestuursorgaan, het onder vermelding van de datum van ontvangst, zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het bevoegde orgaan, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender.

Ingevolge artikel 5.7 van de afstudeerhandleiding Watermanagement Voltijd dient een student een klacht over een tentamen of examen eerst te bespreken met de uitvoerende docent en modulehouder/onderwijsmanager. Leidt die bespreking niet tot een oplossing dan bestaat de mogelijkheid in beroep te gaan bij de examencommissie, overeenkomstig het bepaalde in artikel 3 van het reglement Klachtenregeling.

2.3. Anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, is de Awb van toepassing op instellingen voor bijzonder onderwijs. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 december 2011 in zaak nr. 2011/096; www.cbho.nl), oordeelt het op grond van artikel 7.66, eerste lid van de WHW over het beroep tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs, genomen op grond van deze wet en de daarop gebaseerde regelingen. Het CBE is zulk een orgaan. Uit de tekst van de wet, noch uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat de wetgever daarop enige restrictie heeft aangebracht voor beslissingen van een orgaan van een bijzondere instelling, die als privaatrechtelijk zijn aan te merken. Derhalve wordt geen onderscheid gemaakt tussen openbare en bijzondere instellingen en bestaat, anders dan het CBE heeft gesteld, geen grond voor het oordeel dat de Awb, die volgens de WHW van toepassing is, niet op het handelen van bijzondere instellingen van toepassing is. (Uitspraak van 17 maart 2014 in zaak nr. CBHO 2013/205; www.cbho.nl).

2.4. De afstudeerhandleiding en het reglement Klachtenregeling staan toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Daarvoor biedt de WHW geen grond. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. Het College wijst in dit kader op zijn uitspraken van 11 december 2015 in zaak nr. CBHO 2015/231, van 13 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/117 en van 28 april 2016 in zaken nrs. CBHO 2015/307 en 2015/308 (www.cbho.nl).

Nu het bezwaar van appellant mede betrekking had op de beoordeling van de stage en daarmee op een beslissing van de examinatoren, had de examencommissie het bezwaarschrift van appellant met toepassing van artikel 6:15 Awb moeten doorzenden naar het CBE ter behandeling als administratief beroep.

2.5. Voorts overweegt het College als volgt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. Het College stelt vast dat niet aan dit vereiste is voldaan. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. Reeds op deze grond dient het beroep van appellant gegrond te worden verklaard en de beslissing van verweerder van 5 september 2017 te worden vernietigd.

2.6. Het beroep is gegrond.

2.7 Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 5 september 2017;
III. verklaart het administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 30 mei 2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 2004,00 (zegge: tweeduizendenvier euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.H.G.M. van Fessem, secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/209**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	16 mei 2018
Partijen	:	appellante en de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	:	BNSA begeleiding bindend negatief studieadvies causaal verband functiebeperking persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.4 OER: artikel 7.5 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij voert aan dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door haar naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden, namelijk dat zij ADD/ADHD en glaucoom heeft en haar overgrootmoeder is overleden, aanleiding had moeten vinden om van het BNSA af te zien. Ook heeft het CBE ten onrechte niet meegewogen dat zij de laatste paar maanden van het tweede studiejaar onvoldoende begeleiding van de zijde van de HKU heeft gekregen. Haar tutor was wegens ziekte uitgevallen. De HKU heeft verzuimd om tijdig een vervanger te regelen, ondanks herhaaldelijk verzoek om begeleiding en hulp van haar kant, aldus appellante. 2.4.1 Ter zitting van het College heeft het CBE zijn standpunt als volgt nader toegelicht. Er bestaat onvoldoende causaal verband tussen de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging om tot het afzien van het BNSA over te gaan. De examencommissie heeft, alvorens tot het BNSA te besluiten, de studentendecaan geraadpleegd. Deze was van oordeel dat de persoonlijke omstandigheden van appellante geen reden vormden voor het niet behaald hebben van de studievoortgangsnorm aan het einde van het tweede studiejaar. Uit de gesprekken die de studentendecaan met appellante heeft gevoerd, kwam naar voren dat appellante vakken niet had behaald omdat zij zich niet tijdig voor de desbetreffende (her)tentamens had ingeschreven. De examencommissie heeft de situatie van appellante vervolgens nader bezien. Daarbij is gekeken naar de algemene prestaties van appellante en de behaalde resultaten voor de kernvakken van de opleiding, zoals Finance en Management Accounting. Deze resultaten waren volgens de examencommissie onvoldoende. Appellante had voor de kernvakken zeer lage scores behaald terwijl medestudenten voor deze vakken redelijk goede resultaten hadden behaald. Deze omstandigheden tezamen hebben geleid tot het oordeel dat geen reëel vooruitzicht bestaat dat appellante de opleiding binnen redelijke termijn met succes zal kunnen voltooien, aldus het CBE. 2.4.2 Appellante heeft ter zitting van het College naar voren gebracht dat haar persoonlijke omstandigheden (ook) in het tweede studiejaar speelden en dat de opleiding hierdoor niet voorspoedig verliep in dat studiejaar. Door haar ADD/ADHD had zij moeite met de planning van

haar opleiding waardoor zij onder meer opdrachten te laat inleverde en zich niet tijdig inschreef voor tentamens. De HKU was hiervan op de hoogte en had haar daarom extra hulp aangeboden. Zij had een tutor aangewezen gekregen die haar hielp met en toezicht hield op haar planning. De laatste paar maanden van het tweede studiejaar was haar tutor echter uitgevallen wegens ziekte. De HKU had geen nieuwe tutor aangewezen waardoor zij geen hulp en toezicht meer had.
2.4.3 Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaaknummer 2013/256.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.
De examencommissie heeft de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet betwist. Evenmin heeft de examencommissie betwist dat appellante als gevolg van haar medische omstandigheden planningsproblemen had, dat zij hiervoor extra begeleiding kreeg van een tutor en dat deze begeleiding de laatste maanden van het tweede studiejaar was uitgevallen. Het College acht aannemelijk dat deze situatie de studieresultaten van appellante nadelig hebben beïnvloed. Het College kan voorts niet uitsluiten dat de slechte resultaten voor de twee kernvakken mede hiervan het gevolg zijn. Onder deze omstandigheden heeft de examencommissie ondeugdelijk gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Dit klemt te meer nu de studievoortgangsnorm in dit geval hoog is, te weten 55 van de te behalen 60 studiepunten, en appellant nagenoeg, op één punt na, aan deze norm heeft voldaan. Het CBE heeft het voorgaande niet onderkend.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: het CBE),verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2017 heeft de examencommissie van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht Kunst en Economie appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Kunst en Economie (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 19 oktober 2017 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 maart 2018, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. A.A.M. Zimmerman, werkzaam bij de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: HKU), zijn verschenen. Tevens was de voorzitter van de examencommissie aanwezig, mr. P. Malherbe.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.4, derde lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bachelor of Art and Economics van de HKU voor het studiejaar 2016-2017 (hierna: de OER) wordt onverminderd het bepaalde in de rest van artikel 7.4 en artikel 7.5 aan het einde van het eerste jaar aan het studieadvies een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student de volgende norm niet haalt: 55 studiepunten van het propedeutisch programma inclusief het studieonderdeel Reflective Practioner.

Ingevolge artikel 7.5, eerste lid, kan de examencommissie in de gevallen waarin de examencommissie bevoegd is om een bindend studieadvies te geven, besluiten om geen bindend studieadvies te geven indien persoonlijke omstandigheden of een overmachtssituatie die door de student na intreden zo spoedig mogelijk als redelijkerwijs kan worden verlangd bij de studentendecaan zijn gemeld, door de examencommissie worden betrokken in haar afweging.

Ingevolge het tweede lid wordt indien wegens persoonlijke omstandigheden of een overmachtssituatie wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend studieadvies, aan de student een aangehouden advies uitgebracht. Aan het aangehouden advies is een termijn van 12 maanden verbonden.

Ingevolge het derde lid wordt indien de student aan wie het aangehouden advies is uitgebracht niet aan het einde van de termijn van 12 maanden aan de norm vastgelegd in artikel 7.4, derde lid, heeft voldaan, het bindend studieadvies gegeven, ongeacht of de student zich niet al voor afloop van deze termijn heeft uitgeschreven.

2.2 Appellante is per 1 september 2015 gestart met de opleiding. Aan het einde van het studiejaar 2015-2016 heeft zij niet voldaan aan de studievoortgangsnorm van 55 studiepunten als bedoeld in artikel 7.4, derde lid, van de OER. Appellante heeft in totaal 52 studiepunten van het propedeutisch programma behaald. De examencommissie heeft appellante een aangehouden studieadvies gegeven wegens persoonlijke omstandigheden. Niet in geschil is dat appellante aan het einde van het studiejaar 2016-2017 nog steeds niet heeft voldaan aan voormelde studievoortgangsnorm omdat zij in totaal 54 van de benodigde 55 studiepunten van het propedeutisch programma heeft behaald.

2.3 Het CBE heeft overwogen dat het gegeven BNSA niet kennelijk onredelijk is omdat geen reëel vooruitzicht bestaat dat appellante de opleiding binnen redelijke termijn met succes zal kunnen voltooien.

2.4 Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij voert aan dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door haar naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden, namelijk dat zij ADD/ADHD en glaucoom heeft en haar overgrootmoeder is overleden, aanleiding had moeten vinden om van het BNSA af te zien. Ook heeft het CBE ten onrechte niet meegewogen dat zij de laatste paar maanden van het tweede studiejaar onvoldoende begeleiding van de zijde van de HKU heeft gekregen. Haar tutor was wegens ziekte uitgevallen. De HKU heeft verzuimd om tijdig een vervanger te regelen, ondanks herhaaldelijk verzoek om begeleiding en hulp van haar kant, aldus appellante.

2.4.1 Ter zitting van het College heeft het CBE zijn standpunt als volgt nader toegelicht. Er bestaat onvoldoende causaal verband tussen de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging om tot het afzien van het BNSA over te gaan. De examencommissie heeft, alvorens tot het BNSA te besluiten, de studentendecaan geraadpleegd. Deze was van oordeel dat de persoonlijke omstandigheden van appellante geen reden vormden voor het niet behaald hebben van de studievoortgangsnorm aan het einde van het tweede studiejaar. Uit de gesprekken die de studentendecaan met appellante heeft gevoerd, kwam naar voren dat appellante vakken niet had behaald omdat zij zich niet tijdig voor de desbetreffende (her)tentamens had ingeschreven. De examencommissie heeft de situatie van appellante vervolgens nader bezien. Daarbij is gekeken naar de algemene prestaties van appellante en de behaalde resultaten voor de kernvakken van de opleiding, zoals Finance en Management Accounting. Deze resultaten waren volgens de examencommissie onvoldoende. Appellante had voor de kernvakken zeer lage scores behaald terwijl medestudenten voor deze vakken redelijk goede resultaten hadden behaald. Deze omstandigheden tezamen hebben geleid tot het oordeel dat geen reëel vooruitzicht bestaat dat appellante de opleiding binnen redelijke termijn met succes zal kunnen voltooien, aldus het CBE.

2.4.2 Appellante heeft ter zitting van het College naar voren gebracht dat haar persoonlijke omstandigheden (ook) in het tweede studiejaar speelden en dat de opleiding hierdoor niet voorspoedig verliep in dat studiejaar. Door haar ADD/ADHD had zij moeite met de planning van haar opleiding waardoor zij onder meer opdrachten te laat inleverde en zich niet tijdig inschreef voor tentamens. De HKU was hiervan op de hoogte en had haar daarom extra hulp aangeboden. Zij had een tutor aangewezen gekregen die haar hielp met en toezicht hield op haar planning. De laatste paar maanden van het tweede studiejaar was haar tutor echter uitgevallen wegens ziekte. De HKU had geen nieuwe tutor aangewezen waardoor zij geen hulp en toezicht meer had.

2.4.3 Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaaknummer 2013/256.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

De examencommissie heeft de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet betwist. Evenmin heeft de examencommissie betwist dat appellante als gevolg van haar medische omstandigheden planningsproblemen had, dat zij hiervoor extra begeleiding kreeg van een tutor en dat deze begeleiding de laatste maanden van het tweede studiejaar was uitgevallen. Het College acht aannemelijk dat deze situatie de studieresultaten van appellante nadelig hebben beïnvloed. Het College kan voorts niet uitsluiten dat de slechte resultaten voor de twee kernvakken mede hiervan het gevolg zijn. Onder deze omstandigheden heeft de examencommissie ondeugdelijk gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Dit klemt te meer nu de studievoortgangsnorm in dit geval hoog is, te weten 55 van de te behalen 60 studiepunten, en appellant nagenoeg, op één punt na, aan deze norm heeft voldaan. Het CBE heeft het voorgaande niet onderkend.

Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is gegrond. De beslissing van 19 oktober 2017 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu niet aannemelijk is dat de examencommissie alsnog deugdelijk kan motiveren dat het causaal verband ontbreekt, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie op 25 augustus 2017 gegeven BNSA vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 oktober 2017.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding nu niet is gebleken van kosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht van 19 oktober 2017;
III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 25 augustus 2017 door de examencommissie van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht Kunst en Economie gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 oktober 2017;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/210**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	8 januari 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	(her)inschrijving collegegeld extra termijn herinnering Studielink tijdige betaling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, eerste lid WHW: artikel 7.37, tweede lid Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Gelet op de e-mails die appellant heeft gehad over tijdige betaling van het collegegeld, mocht hij er niet op vertrouwen dat de inschrijving was voltooid omdat hij aan de lessen kon deelnemen. Het lag op de weg van appellant om dat tijdig na te vragen. Nu appellant niet tijdig de betaling van het collegegeld heeft geregeld, hij meermaals is gewaarschuwd en nog een extra termijn heeft gekregen, heeft het college van bestuur zijn verzoek om herinschrijving terecht afgewezen. Gelet op het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, bestaat geen ruimte voor een belangenafweging, zodat de stelling van appellant dat hij een uitstekende en zeer gemotiveerde student is, niet in de beoordeling kan worden betrokken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2017 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om (her)inschrijving afgewezen.

Bij beslissing van 2 november 2017 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 december 2017, waar appellant, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en C. Bogers, beiden werkzaam aan de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 10 april 2017 is aan appellant medegedeeld dat hij nog een openstaande vordering heeft bij de hogeschool en dat een verzoek om herinschrijving kan worden ingediend, nadat de openstaande vordering is voldaan. Op 18 augustus 2017 is appellant medegedeeld dat hij de vordering heeft voldaan. In het bericht is uiteengezet hoe de herinschrijving en betaling via Studielink geregeld moeten worden. Ook wordt toegelicht dat indien de digitale machtiging niet voor 31 augustus 2017 is bevestigd, de student niet wordt ingeschreven. Op 21 augustus 2017 heeft appellant een verzoek tot herinschrijving ingediend en de betaalwijze ingevoerd via Studielink. Op 22 augustus 2017 heeft hij een bericht van Studielink ontvangen om de digitale machtiging te bevestigen. Op 26 augustus 2017 is hij daaraan herinnerd, waarbij is medegedeeld dat hij niet kan worden heringeschreven als de betaling van het collegegeld niet uiterlijk op 31 augustus 2017 is geregeld. Uit coulance heeft de hogeschool appellant op 1 september 2017 in de gelegenheid gesteld om tot en met 10 september 2017 de betaling van het collegegeld te regelen. Omdat appellant van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, heeft het college van bestuur zijn verzoek om herinschrijving afgewezen.

2.2. Appellant erkent dat de hogeschool hem een e-mail heeft gestuurd om alsnog tot en met 10 september 2017 de betaling van het collegegeld te regelen. Doordat hij kon deelnemen aan de lessen, dacht appellant dat de inschrijving was geregeld. Verder stelt appellant dat hij een uitstekende student is en ook andere studenten helpt. Hij is erg gemotiveerd en wil graag zijn studie vervolgen.

2.3. Artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“Onverminderd artikel 7.39, geschiedt de inschrijving overeenkomst door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.”
Artikel 7.37, tweede lid, luidt:
“Tot de inschrijving wordt niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan (…).”

In artikel 1.7 van het Reglement inschrijving en voorbereiding van de Hogeschool Rotterdam is onder andere bepaald dat “uiterlijk op 31 augustus 2017 aan alle inschrijvings- en betalingsvoorwaarden voldaan moet zijn”.

2.4. Gelet op de e-mails die appellant heeft gehad over tijdige betaling van het collegegeld, mocht hij er niet op vertrouwen dat de inschrijving was voltooid omdat hij aan de lessen kon deelnemen. Het lag op de weg van appellant om dat tijdig na te vragen. Nu appellant niet tijdig de betaling van het collegegeld heeft geregeld, hij meermaals is gewaarschuwd en nog een extra termijn heeft gekregen, heeft het college van bestuur zijn verzoek om herinschrijving terecht afgewezen. Gelet op het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, bestaat geen ruimte voor een belangenafweging, zodat de stelling van appellant dat hij een uitstekende en zeer gemotiveerde student is, niet in de beoordeling kan worden betrokken.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/212**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	29 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband geschiktheid kwantitatieve norm ongeschiktheid persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 12 OER: artikel 13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Het College stelt voorop dat op grond van het bepaalde in artikel 7.8b aan appellant slechts een BNSA kan worden gegeven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Anders dan appellant stelt, heeft het CBE geen onjuiste toetsingsmaatstaaf gehanteerd. Door te overwegen dat de prestaties van appellant in het tweede studiejaar niet het vertrouwen geven dat appellant binnen redelijke termijn zal afstuderen, heeft het CBE voornoemde toetsingsmaatstaf slechts ingekleurd. Vaststaat dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar zijn propedeuse niet heeft behaald en aldus niet heeft voldaan aan de studienorm als bedoeld in artikel 12, vijfde lid, van de OER. Voorts heeft appellant in het tweede studiejaar slechts 18 studiepunten, waarvan vier van de propedeuse, weten te behalen. Het College is met het CBE van oordeel dat de door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Daartoe acht het College van belang dat appellant ter zitting van het College heeft medegedeeld dat de situatie rond zijn oma en de problemen die zijn drugsverslaafde broer veroorzaakt voor het gezin vanaf het einde van het tweede blok van het tweede studiejaar slechter werden. Deze persoonlijke omstandigheden kunnen dan ook niet het niet behalen van de propedeusevakken ‘Algemene Economie’ en ‘Recht 2: Ondernemingsrecht’, die in de eerste twee blokken werden gegeven, geheel verklaren. Het College vindt hiervoor bevestiging in de e-mail van appellant van 3 september 2017, gericht aan de geschillenadviescommissie. In deze e-mail koppelt appellant zijn persoonlijke omstandigheden uitsluitend aan het niet behalen van het propedeusevak ‘Recht 1: Inleiding ’. Bij de overige twee niet behaalde propedeusevakken, ‘Algemene Economie’ en ‘Recht 2: Ondernemingsrecht’ wijt appellant het niet behalen van deze vakken niet aan persoonlijke omstandigheden. In de e-mail merkt appellant bij het vak ‘Algemene Economie’ slechts op dat hij het niet eens is met de 5.4 en bij het vak ‘Ondernemingsrecht’ merkt hij op dat hij weet dat hij bij een herkansing een hoger cijfer dan een 5.0 zal halen. Daarnaast heeft appellant bij het CBE verklaard dat hij de lessen van Ondernemingsrecht niet allemaal had gevolgd, omdat hij dacht dat de stof hetzelfde was als het jaar daarvoor, waarna hij bij het tentamen

merkte dat dit anders was.
Nu appellant niet aan de studienorm heeft voldaan en de persoonlijke omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren, is het College met het CBE van oordeel dat, gelet op voornoemde toetsingsmaatstaf, aan appellant terecht een BNSA is gegeven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de directeur van het Domein Business, Finance and Law appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 22 september 2017, verzonden op 10 oktober 2017, heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is drs. C. Buijsman, manager van de opleiding, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 12, eerste lid, eerste volzin, van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 ontvangt de student aan het eind van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de domeindirecteur een schriftelijk advies over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, wordt aan het in het vorige artikel genoemde studieadvies een afwijzing verbonden indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnorm, zoals bedoeld in de leden 2 en 3. De afwijzing vindt niet plaats indien persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge het tweede lid, eerste volzin, moet de student van de te behalen credits van de propedeutische fase tenminste 50 credits hebben behaald aan het eind van het eerste jaar van inschrijving.

Ingevolge het derde lid, eerste volzin, zijn in het jaarprogramma en de onderwijseenheden in het *Opleidingspecifieke deel OER* eveneens de onderwijseenheden aangewezen die aan het eind van het eerste jaar van inschrijving met goed gevolg moeten zijn afgerond.

Ingevolge het vijfde lid, eerste alinea, geldt voor de student, die aan het einde van het eerste jaar van inschrijving niet aan de minimumnorm als bedoeld in de leden 2 en 3 heeft voldaan, als norm: tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het programma van het eerste jaar volledig met goed gevolg hebben afgerond. De domeindirecteur verstrekt een bindend studieadvies (bsa) zodra is vastgesteld dat het resterende deel van het programma van het eerste jaar niet meer met goed gevolg kan worden afgerond binnen de bij de waarschuwing gegeven termijn en zich tegen het bsa geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17 verzetten. Als uiterste datum voor het verstrekken geldt 31 juli (er loopt nooit een termijn af tegen het einde van de vijfde onderwijsperiode, de periode medio juli - eind augustus).

2.2. Appellant is per 1 september 2015 begonnen met de opleiding Bedrijfseconomie aan de Hogeschool Inholland. In het eerste studiejaar heeft appellant voldaan aan de kwantitatieve norm door 50 van de 60 studiepunten te behalen. Aan de kwalitatieve norm heeft appellant niet voldaan. In het geval van appellant is er in het eerste studiejaar geen BNSA afgegeven, omdat zich persoonlijke omstandigheden voordeden die ertoe hebben geleid dat hij niet aan de studievoortgangsnorm heeft kunnen voldoen. Om die reden is het advies uitgesteld naar het tweede studiejaar.

2.3. Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de directeur van het Domein Business, Finance and Law appellant een BNSA gegeven. Aan het BNSA is ten grondslag gelegd dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar zijn propedeuse nog niet heeft behaald. Appellant heeft 54 van de vereiste 60 studiepunten uit de propedeutische fase behaald. Volgens de directeur kan het tekort aan studiepunten niet geheel worden verklaard door de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden. In dat verband heeft de directeur gewezen op het advies van de studentendecaan waarin is vermeld dat weliswaar sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden, maar dat die omstandigheden alleen hebben geleid tot het niet kunnen maken van de herkansing van het vak ‘Recht 1: Inleiding’. Rond de twee andere niet behaalde vakken, te weten ‘Algemene Economie’ en ‘Recht 2: Ondernemingsrecht’, deden zich volgens de studentendecaan geen persoonlijke omstandigheden voor.

2.4. Het CBE heeft de beslissing van de directeur in stand gelaten. Het CBE volgt het advies van de studentendecaan dat onvoldoende verband bestaat tussen de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden, te weten de mantelzorg voor zijn oma en de problemen die zijn drugsverslaafde broer veroorzaakt voor het gezin, en het niet behalen van de vakken ‘Algemene Economie’ en ‘Recht 2: Ondernemingsrecht’. Gelet hierop kunnen de persoonlijke omstandigheden niet geheel verklaren dat appellant niet aan de studienorm heeft voldaan. De prestaties van appellant in het tweede studiejaar geven niet het vertrouwen dat appellant binnen redelijke termijn zal afstuderen, aldus het CBE.

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat het CBE een onjuiste toetsingsmaatstaf heeft gehanteerd door te oordelen dat zijn prestaties niet het vertrouwen geven dat hij binnen redelijke termijn zal afstuderen. Onder verwijzing naar artikel 7.8b, derde lid, van de WHW voert hij aan dat de toetsingsmaatstaf moet zijn of een student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet

voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Volgens appellant is de kennelijke ongeschiktheid het criterium en niet de gebleken geschiktheid. De vraag of hij binnen redelijke termijn zal afstuderen, is volgens appellant dan ook niet relevant. Appellant wijst er voorts op dat hij in zijn eerste studiejaar 50 studiepunten heeft behaald en dat dat een indicatie vormt dat hij geschikt is voor de opleiding. Appellant betoogt voorts dat het CBE ten onrechte het advies van de studentendecaan heeft gevolgd. Hij voert daartoe aan dat de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden zich het gehele tweede studiejaar hebben voorgedaan.

2.5.1. Het College stelt voorop dat op grond van het bepaalde in artikel 7.8b aan appellant slechts een BNSA kan worden gegeven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Anders dan appellant stelt, heeft het CBE geen onjuiste toetsingsmaatstaaf gehanteerd. Door te overwegen dat de prestaties van appellant in het tweede studiejaar niet het vertrouwen geven dat appellant binnen redelijke termijn zal afstuderen, heeft het CBE voornoemde toetsingsmaatstaf slechts ingekleurd.

Vaststaat dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar zijn propedeuse niet heeft behaald en aldus niet heeft voldaan aan de studienorm als bedoeld in artikel 12, vijfde lid, van de OER. Voorts heeft appellant in het tweede studiejaar slechts 18 studiepunten, waarvan vier van de propedeuse, weten te behalen. Het College is met het CBE van oordeel dat de door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Daartoe acht het College van belang dat appellant ter zitting van het College heeft medegedeeld dat de situatie rond zijn oma en de problemen die zijn drugsverslaafde broer veroorzaakt voor het gezin vanaf het einde van het tweede blok van het tweede studiejaar slechter werden. Deze persoonlijke omstandigheden kunnen dan ook niet het niet behalen van de propedeusevakken ‘Algemene Economie’ en ‘Recht 2: Ondernemingsrecht’, die in de eerste twee blokken werden gegeven, geheel verklaren. Het College vindt hiervoor bevestiging in de e-mail van appellant van 3 september 2017, gericht aan de geschillenadviescommissie. In deze e-mail koppelt appellant zijn persoonlijke omstandigheden uitsluitend aan het niet behalen van het propedeusevak ‘Recht 1: Inleiding ’. Bij de overige twee niet behaalde propedeusevakken, ‘Algemene Economie’ en ‘Recht 2: Ondernemingsrecht’ wijt appellant het niet behalen van deze vakken niet aan persoonlijke omstandigheden. In de e-mail merkt appellant bij het vak ‘Algemene Economie’ slechts op dat hij het niet eens is met de 5.4 en bij het vak ‘Ondernemingsrecht’ merkt hij op dat hij weet dat hij bij een herkansing een hoger cijfer dan een 5.0 zal halen. Daarnaast heeft appellant bij het CBE verklaard dat hij de lessen van Ondernemingsrecht niet allemaal had gevolgd, omdat hij dacht dat de stof hetzelfde was als het jaar daarvoor, waarna hij bij het tentamen merkte dat dit anders was.

Nu appellant niet aan de studienorm heeft voldaan en de persoonlijke omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren, is het College met het CBE van oordeel dat, gelet op voornoemde toetsingsmaatstaf, aan appellant terecht een BNSA is gegeven.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/213**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	4 april 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband gelijkheidsbeginsel ongeschikt persoonlijke omstandigheden rechtszekerheidsbeginsel sanctie studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.2 OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Naar het oordeel van het College bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe overweegt het College dat vast staat dat appellante aan het einde van haar tweede studiejaar haar propedeuse niet heeft behaald en aldus niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.3, derde lid, van de OER. Het niet behalen van de propedeuse is het gevolg van de aan appellante opgelegde fraudesanctie, welk gevolg voor haar rekening dient te komen. Over de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden overweegt het College dat, nog daargelaten de vraag of alle omstandigheden als zodanig zijn te kwalificeren, appellante het gehele tweede jaar contact met de studieadviseur heeft gehad in verband met de gevolgen van de fraude, maar pas aan het einde van het tweede studiejaar melding heeft gedaan dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Het CBE heeft overwogen dat nu appellante deze omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, appellante de studentendecaan de mogelijkheid heeft ontnomen haar te monitoren, te begeleiden en te adviseren. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellante te komen. Het College is van oordeel dat het CBE dit standpunt terecht heeft ingenomen. Over de stelling van appellante dat de studentendecaan heeft medegedeeld dat rekening zou worden gehouden met de fraudesanctie overweegt het College dat deze mededeling, nog daarlaten dat deze niet door de examencommissie is gedaan, niet anders kan worden begrepen dan dat bij de beoordeling of appellante geschikt moet worden geacht voor de opleiding niet uitsluitend naar het resultaat van de propedeusevakken zou worden gekeken, die zij als gevolg van de sanctie immers niet meer allemaal kon halen, maar mede naar de resultaten uit het tweede studiejaar. Gelet op het behaalde aantal studiepunten in het tweede studiejaar heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellante niet geschikt is voor de opleiding. Over het betoog van appellante dat de opleiding heeft nagelaten vooraf en naar aanleiding van haar verzoek aan te geven hoeveel studiepunten zij in het tweede jaar diende te behalen, overweegt het College dat een reactie op dat verzoek wenselijk zou zijn

geweest, maar dat het ontbreken van die reactie niet afdoet aan het feit dat het aantal behaalde punten wel zeer gering was. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is geen sprake.
Over de schending van het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellante niet inzichtelijk heeft gemaakt dat sprake is van gelijke gevallen, terwijl dit wordt ontkend, zodat haar betoog dat dit beginsel is geschonden, reeds hierom niet kan slagen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Aviation.

Bij beslissing van 12 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 maart 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. M.J. Zennipman, advocaat te Den Haag en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de decaan aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van de studie binnen de opleiding.

Ingevolge het derde lid heeft het studieadvies een negatief bindend karakter indien de student minder dan 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.3, eerste lid, kan de examencommissie, in afwijking van artikel 7.2 eerste lid, van de OER, aan studenten bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan welke tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uitbrengen aan het einde van het eerste jaar van inschrijving. In deze gevallen wordt het studieadvies opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving.

Ingevolge het derde lid heeft het opgeschort studieadvies een negatief bindend karakter indien de student, met in achtneming van persoonlijke omstandigheden, aan het einde van het tweede jaar van inschrijving niet de propedeuse heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, wordt een negatief bindend studieadvies niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal per e-mail via SIS door de opleiding is gewaarschuwd dat hij of zij een negatief BSA zal kunnen ontvangen, alsmede wat de gevolgen daarvan zijn.

Ingevolge het tweede lid beslist de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het derde lid brengt de studentendecaan het advies bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden tijdig heeft gemeld bij de studentendecaan. Een melding wordt in dit verband aangemerkt als tijdig wanneer de student de omstandigheden meldt zodra deze zich voordoen dan wel zeer spoedig daarna.

2.2. Appellante is per 1 september 2015 begonnen met de opleiding Aviation aan de Hogeschool van Amsterdam. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft zij als gevolg van persoonlijke omstandigheden 48 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. De examencommissie heeft met deze persoonlijke omstandigheden rekening gehouden en de beslissing over het BNSA aangehouden tot het studiejaar 2016-2017.

2.3. Bij beslissing van 19 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellante een BNSA verstrekt. Aan het BNSA is ten grondslag gelegd dat appellante aan het einde van het tweede studiejaar haar propedeuse niet heeft behaald en aldus niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.3, derde lid, van het OER. De examencommissie is ervan op de hoogte dat zich bij appellante persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, maar deze omstandigheden kunnen de studievertraging onvoldoende verklaren. Nu appellante niet heeft voldaan aan de studienorm en het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studienorm ontbreekt, is appellante niet geschikt voor de opleiding, aldus de examencommissie.

2.4. Het CBE heeft de namens de decaan genomen beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft vastgesteld dat appellante met 54 studiepunten niet aan de studienorm heeft voldaan. Het CBE heeft vervolgens vastgesteld dat appellante zich heeft beroepen op persoonlijke omstandigheden, namelijk dat zij stress heeft ervaren als gevolg van een op 22 december 2016 aan haar opgelegde sanctie wegens fraude en dat zij hinder heeft ervaren als gevolg van de psychische gesteldheid van haar vader. Over de stress die appellante ondervond van de fraudesanctie heeft het CBE geoordeeld dat wanneer een maatregel op grond van fraude tot gevolg heeft dat een student een BNSA ontvangt, dat gevolg voor risico van student behoort te komen omdat het ongeldig verklaren van tentamens en het ontnemen van het recht om aan tentamens deel te nemen een omstandigheid is die door de student zelf in het leven is geroepen door te frauderen.

Over de omstandigheid ten aanzien van de gezondheid van de vader van appellante heeft het CBE geoordeeld dat de examencommissie op goede gronden heeft gemotiveerd dat er onvoldoende causaal verband is tussen die omstandigheid en de opgelopen studievertraging. Het CBE heeft hierbij overwogen dat die omstandigheid ook niet heeft kunnen leiden tot het niet behalen van de propedeuse, omdat appellante als gevolg van de fraudesanctie feitelijk niet in de mogelijkheid verkeerde haar propedeuse te behalen. Bovendien heeft appellante zich niet tijdig bij de studentendecaan gemeld. Dit heeft ertoe geleid dat het voor de studentendecaan onmogelijk is geweest appellante te begeleiden en te monitoren, aldus het CBE.

Het feit dat de examencommissie aan appellante een toezegging heeft gedaan bij het opleggen van de BNSA rekening te zullen houden met de studieresultaten in het tweede jaar maakt volgens het CBE het vorenstaande niet anders. Deze toezegging dient volgens het CBE te worden beschouwd als een voor appellante begunstigend beleid. Hoewel de examencommissie meer duidelijkheid had kunnen verschaffen omtrent objectieve maatstaven die van appellante in dit kader werden verwacht, heeft de examencommissie voldoende aannemelijk gemaakt dat zij in haar besluitvorming daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de behaalde studieresultaten in het tweede jaar. Zodoende is het door de examencommissie gevoerde beleid niet onredelijk, aldus het CBE.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat ten onrechte aan het eind van het tweede studiejaar geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat zij door de fraudesanctie, waardoor zij het vak ‘Kernthema 1A De kunst van het vliegen’ niet meer mocht herkansen, haar propedeuse niet meer kon behalen. Appellante wijst erop dat de studentendecaan bij e-mail van 19 mei 2017 heeft bevestigd dat daarmee rekening zal worden gehouden. Appellante betoogt voorts dat de opleiding ondanks verzoeken van haar zijde heeft nagelaten mede te delen hoeveel studiepunten zij in het tweede jaar, dat wil zeggen het eerste jaar van de hoofdfase, diende te behalen. Appellante wijst erop dat ze in het tweede jaar 30 studiepunten heeft behaald. Volgens haar is dan ook ten onrechte geoordeeld dat zij niet geschikt is voor de opleiding Aviation, temeer zij in het studiejaar 2017-2018 het vak ‘Kernthema 1A De kunst van het vliegen’ alsnog heeft behaald. Door haar niet te berichten over de te behalen studiepunten in het tweede jaar is volgens appellante bovendien in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel gehandeld.

Appellante betoogt voorts dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Zij voert daartoe aan dat meer studenten fraude hebben gepleegd en dat zij de desbetreffende vakken wel hebben mogen herkansen. Bovendien wordt appellante aangemerkt als ongeschikt, terwijl de andere studenten wel hun opleiding mogen vervolgen. Appellante betoogt ten slotte dat het CBE ten onrechte de door haar aangedragen persoonlijke omstandigheden niet als bijzondere omstandigheden heeft aangemerkt. Zij voert daartoe aan dat de stressklachten als gevolg van de fraudesanctie niet volledig aan haar kunnen worden toegerekend. Ook de hogeschool is hier debet aan door geen duidelijkheid te verschaffen over de voortgang van haar opleiding. Voorts voert zij aan dat zij de situatie over de psychische gesteldheid van haar vader weliswaar in januari 2017 niet bij haar decaan heeft gemeld, maar de opleiding was al bekend met deze situatie, aldus appellante.

2.5.1. Naar het oordeel van het College bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe overweegt het College dat vast staat dat appellante aan het einde van haar tweede studiejaar haar propedeuse niet heeft behaald en aldus niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.3, derde lid, van de OER. Het niet behalen van de propedeuse is het gevolg van de aan appellante opgelegde fraudesanctie, welk gevolg voor haar rekening dient te komen.

Over de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden overweegt het College dat, nog daargelaten de vraag of alle omstandigheden als zodanig zijn te kwalificeren, appellante het gehele tweede jaar contact met de studieadviseur heeft gehad in verband met de gevolgen van de fraude, maar pas aan het einde van het tweede studiejaar melding heeft gedaan dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Het CBE heeft overwogen dat nu appellante deze omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, appellante de studentendecaan de mogelijkheid heeft ontnomen haar te monitoren, te begeleiden en te adviseren. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellante te komen. Het College is van oordeel dat het CBE dit standpunt terecht heeft ingenomen.

Over de stelling van appellante dat de studentendecaan heeft medegedeeld dat rekening zou worden gehouden met de fraudesanctie overweegt het College dat deze mededeling, nog daarlaten dat deze niet door de examencommissie is gedaan, niet anders kan worden begrepen dan dat bij de beoordeling of appellante geschikt moet worden geacht voor de opleiding niet uitsluitend naar het resultaat van de propedeusevakken zou worden gekeken, die zij als gevolg van de sanctie immers niet meer allemaal kon halen, maar mede naar de resultaten uit het tweede studiejaar. Gelet op het behaalde aantal studiepunten in het tweede studiejaar heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellante niet geschikt is voor de opleiding.

Over het betoog van appellante dat de opleiding heeft nagelaten vooraf en naar aanleiding van haar verzoek aan te geven hoeveel studiepunten zij in het tweede jaar diende te behalen, overweegt het College dat een reactie op dat verzoek wenselijk zou zijn geweest, maar dat het ontbreken van die reactie niet afdoet aan het feit dat het aantal behaalde punten wel zeer gering was. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is geen sprake.

Over de schending van het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellante niet inzichtelijk heeft gemaakt dat sprake is van gelijke gevallen, terwijl dit wordt ontkend, zodat haar betoog dat dit beginsel is geschonden, reeds hierom niet kan slagen.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J. Th. Drop en mr. A.J.C.de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/214**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	12 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies, 2 BNSA causaal verband minnelijke schikking persoonlijke omstandigheden studentendecaan tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid OER: artikel 7.2 OER: artikel 7.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2 Appellante heeft zich beroepen op persoonlijke omstandigheden. Zij heeft aangevoerd klachten van medische aard, te weten angstaanvallen en hyperventilatie, te hebben ontwikkeld in de zomervakantie vóór de aanvang van haar studie en dat deze klachten zich voor het eerst in hevige mate manifesteerden in de beginfase van haar studie. In het najaar van 2016 heeft zij contact opgenomen met een studentenpsycholoog van de hogeschool, omdat haar klachten psychisch van aard waren. De sessies met de studentenpsycholoog hebben enigszins geholpen, maar de hevige angstaanvallen en hyperventilatie zijn gebleven. Daarom heeft appellante begin april 2017 voor het eerst gesproken met een psychiater. Uit hetgeen appellante heeft aangevoerd volgt dat de persoonlijke omstandigheden waarop zij zich heeft beroepen, zich reeds aan het begin van het studiejaar in 2016 voordeden. Reeds daarom kan zij niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij deze omstandigheden tijdig heeft gemeld door deze op 22 juni 2017 aan de studentendecaan te melden. Appellante had haar persoonlijke omstandigheden eerder kenbaar moeten maken aan de studentendecaan. Dat zij hoopte of verwachtte dat zij haar achterstand nog kon inhalen, is geen reden om dat achterwege te laten en komt daarom voor haar risico. Het CBE heeft er in dit verband ook terecht op gewezen dat appellante in maart 2017 door middel van een brief onder andere is gewezen op het belang contact op te nemen met de studentendecaan indien persoonlijke omstandigheden studievertraging verklaren. Het CBE heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat doordat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, de studentendecaan haar niet heeft kunnen begeleiden noch monitoren gedurende de periode waarin de persoonlijke omstandigheden hebben gespeeld. Daardoor heeft de studentendecaan ook niet kunnen vaststellen of er causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studievertraging. In dit kader verwijst het CBE onder meer naar het advies van de studentendecaan van 11 juli 2017, waarin is vermeld dat de melding in een dusdanig laat stadium is gedaan dat het causale verband niet meer is vast te stellen. Anders dan appellante aanvoert, heeft zij niet op andere wijze aannemelijk gemaakt dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben

beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de door haar overgelegde medische verklaringen van 22 juni en 5 juli 2017 volgt namelijk niet of en zo ja, in welke mate, haar medische omstandigheden een effect op de studievoortgang hebben gehad. Daarmee is, zoals het CBE op goede gronden stelt, niet vastgesteld dat de naar voren gebrachte medische omstandigheden de oorzaak waren van de studievertraging.
Gezien het voorgaande ziet het College in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.
2.4. Verder voert appellante aan dat ten onrechte niet hangende haar beroep bij het CBE is geprobeerd om tot een minnelijke schikking te komen. Volgens de beslissing van 10 oktober 2017 heeft het CBE het beroep doorgezonden aan de examencommissie met het doel om de mogelijkheid te onderzoeken om tot een minnelijke schikking te komen. De examencommissie heeft daar echter geen gehoor aan gegeven en ook niet gemotiveerd waarom dit achterwege is gelaten, aldus appellante.
2.4.1. Appellante kan niet worden gevolgd in dit betoog. Het CBE heeft namelijk gemotiveerd toegelicht dat het het beroep van appellante aan de examencommissie heeft doorgezonden en dat zij op
5 september 2017 door de examencommissie is gehoord naar aanleiding van het door haar bij het CBE ingestelde beroep. Hetgeen appellante tijdens dit gesprek naar voren heeft gebracht, gaf de examencommissie echter geen aanleiding om tot een minnelijke schikking te komen, aldus het CBE. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2017 heeft de examencommissie appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 10 oktober 2017 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. A. Mallan, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2016-2017 van de Bacheloropleiding Human Resource Management brengt de examencommissie namens de decaan aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeuse van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge het derde lid heeft het studieadvies een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van persoonlijke omstandigheden, minder dan 50 studiepunten voor onderwijseenheden uit de propedeuse heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.4, tweede lid, beslist de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies nadat de studentendecaan om advies is gevraagd ten aanzien van de bij de studentendecaan gemelde persoonlijke omstandigheden.

Ingevolge het derde lid brengt de studentendecaan een advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden tijdig heeft gemeld bij de studentendecaan. Een melding wordt in dit verband aangemerkt als tijdig
wanneer de student de omstandigheden meldt zodra deze zich voordoen dan wel zeer spoedig daarna.

2.2. Appellante heeft in het studiejaar 2016-2017 onderwijs in de propedeutische fase van de bacheloropleiding Human Resource Management gevolgd aan de Hogeschool van Amsterdam. Bij de beslissing van 14 juli 2017 heeft de examencommissie appellante een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat zij aan het einde van het eerste jaar 39 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald. Daarmee heeft zij niet voldaan aan de minimumeis van 50 studiepunten. Volgens de examencommissie verklaren de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden de studievertraging onvoldoende. Het CBE heeft het hiertegen ingestelde beroep in de beslissing van 10 oktober 2017 ongegrond verklaard. Het CBE is de examencommissie gevolgd in het standpunt dat appellante niet tijdig, namelijk op 22 juni 2017, melding heeft gemaakt van persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan. De examencommissie heeft volgens het CBE op goede gronden gemotiveerd dat onvoldoende causaal verband is komen vast te staan tussen de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Zij voert aan dat zij heeft aangetoond dat causaal verband bestaat tussen haar persoonlijke omstandigheden en de studievertraging. Diverse medische specialisten hebben dit causale verband, naar zij betoogt, vastgesteld. Hiertoe verwijst appellante naar de door haar overgelegde verklaring van een studentenpsycholoog van 22 juni 2017 en een psychiater van 5 juli 2017. Appellante voert aan dat het CBE niet van haar heeft kunnen verlangen dat zij haar persoonlijke omstandigheden eerder zou melden. In een eerder stadium hoopte en verwachtte zij dat zij haar achterstand nog zou kunnen inhalen. Daar komt bij dat het inherent is aan de aard van de door

haar ervaren klachten, dat zij hier niet direct mee naar buiten treedt. Appellante voert aan dat problemen volgens de richtlijn op de website van de hogeschool binnen drie maanden bij de studentendecaan gemeld moeten worden. Met de melding op 22 juni 2017 heeft zij daaraan voldaan, aldus appellante.

2.3.1. Het CBE heeft zich, de examencommissie volgend, op het standpunt gesteld dat appellante bij nader inzien geen 39, maar 35 studiepunten heeft behaald omdat 4 studiepunten ten onrechte waren geregistreerd. Dat appellante niet heeft voldaan aan de norm van 50 studiepunten, is niet in geschil.

2.3.2 Appellante heeft zich beroepen op persoonlijke omstandigheden. Zij heeft aangevoerd klachten van medische aard, te weten angstaanvallen en hyperventilatie, te hebben ontwikkeld in de zomervakantie vóór de aanvang van haar studie en dat deze klachten zich voor het eerst in hevige mate manifesteerden in de beginfase van haar studie. In het najaar van 2016 heeft zij contact opgenomen met een studentenpsycholoog van de hogeschool, omdat haar klachten psychisch van aard waren. De sessies met de studentenpsycholoog hebben enigszins geholpen, maar de hevige angstaanvallen en hyperventilatie zijn gebleven. Daarom heeft appellante begin april 2017 voor het eerst gesproken met een psychiater.

Uit hetgeen appellante heeft aangevoerd volgt dat de persoonlijke omstandigheden waarop zij zich heeft beroepen, zich reeds aan het begin van het studiejaar in 2016 voordeden. Reeds daarom kan zij niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij deze omstandigheden tijdig heeft gemeld door deze op 22 juni 2017 aan de studentendecaan te melden. Appellante had haar persoonlijke omstandigheden eerder kenbaar moeten maken aan de studentendecaan. Dat zij hoopte of verwachtte dat zij haar achterstand nog kon inhalen, is geen reden om dat achterwege te laten en komt daarom voor haar risico. Het CBE heeft er in dit verband ook terecht op gewezen dat appellante in maart 2017 door middel van een brief onder andere is gewezen op het belang contact op te nemen met de studentendecaan indien persoonlijke omstandigheden studievertraging verklaren.

Het CBE heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat doordat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, de studentendecaan haar niet heeft kunnen begeleiden noch monitoren gedurende de periode waarin de persoonlijke omstandigheden hebben gespeeld. Daardoor heeft de studentendecaan ook niet kunnen vaststellen of er causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studievertraging. In dit kader verwijst het CBE onder meer naar het advies van de studentendecaan van 11 juli 2017, waarin is vermeld dat de melding in een dusdanig laat stadium is gedaan dat het causale verband niet meer is vast te stellen. Anders dan appellante aanvoert, heeft zij niet op andere wijze aannemelijk gemaakt dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de door haar overgelegde medische verklaringen van 22 juni en 5 juli 2017 volgt namelijk niet of en zo ja, in welke mate, haar medische omstandigheden een effect op de studievoortgang hebben gehad. Daarmee is, zoals het CBE op goede gronden stelt, niet vastgesteld dat de naar voren gebrachte medische omstandigheden de oorzaak waren van de studievertraging.

Gezien het voorgaande ziet het College in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.4. Verder voert appellante aan dat ten onrechte niet hangende haar beroep bij het CBE is geprobeerd om tot een minnelijke schikking te komen. Volgens de beslissing van 10 oktober 2017 heeft het CBE het beroep doorgezonden aan de examencommissie met het doel om de mogelijkheid te onderzoeken om tot een minnelijke schikking te komen. De examencommissie heeft daar echter geen gehoor aan gegeven en ook niet gemotiveerd waarom dit achterwege is gelaten, aldus appellante.

2.4.1. Appellante kan niet worden gevolgd in dit betoog. Het CBE heeft namelijk gemotiveerd toegelicht dat het het beroep van appellante aan de examencommissie heeft doorgezonden en dat zij op 5 september 2017 door de examencommissie is gehoord naar aanleiding van het door haar bij het CBE ingestelde beroep. Hetgeen appellante tijdens dit gesprek naar voren heeft gebracht, gaf de

examencommissie echter geen aanleiding om tot een minnelijke schikking te komen, aldus het CBE.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.D.J. van Heijst, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/217**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	8 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband deeltijdstudent functiebeperking instellingscollegegeld persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Bij het geven van een BNSA dient het instellingsbestuur de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW in acht te nemen. De omstandigheden die appellante noemt over instellingscollegegeld, studiefinanciering, gezin, vrijwilligerswerk en een deeltijdbaan, zijn geen omstandigheden als bedoeld in de voormelde bepaling. Het komt voor haar rekening dat appellante onder de omstandigheden zoals door haar geschetst aan de opleiding is begonnen. Evenmin zijn de omstandigheden dat zij zeer gemotiveerd is, haar werkgever graag wil dat ze de opleiding afrond en zij was genomineerd voor de verkiezing “leraar van het jaar”, persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de voormelde bepaling. Dit staat derhalve niet in de weg aan het geven van een BNSA. Op 16 mei 2017 heeft appellante de studentendecaan gemaild en op 18 mei 2017 heeft zij met de studentendecaan gesproken. Appellante heeft daarbij melding gemaakt van het overlijden van een leerling van haar en van haar ADHD. In verband hiermee heeft de studentendecaan geadviseerd voor appellante een norm van 45 studiepunten te hanteren, hetgeen betekende dat zij in blok 4 drie van de zes tentamens moest halen. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat de studentendecaan heeft verklaard dat hij met appellante had afgesproken dat zij onmiddellijk na de tentamens van blok 4 nogmaals zou langskomen. Van blok 4 heeft appellante slechts één tentamen gehaald. Zij heeft niet onmiddellijk na de tentamens contact gezocht met de studentendecaan. Als gevolg daarvan heeft de studentendecaan niet kunnen vaststellen in hoeverre het niet behalen van de overige tentamens van blok 4 het gevolg was van de door appellante gemelde persoonlijke omstandigheden. Het CBE heeft in het verweerschrift vermeld dat de studentendecaan heeft verklaard dat appellante ten aanzien van haar ADHD tijdens het gesprek op 18 mei 2017 te kennen heeft gegeven dat zij geen behoefte heeft aan extra voorzieningen en dat zij haar functiebeperking door medicijngebruik redelijk onder controle heeft. Appellante heeft een verklaring van 17 september 2015 van een psycholoog en klinisch psycholoog overgelegd waaruit blijkt dat zij in 2010 is gediagnosticeerd met ADHD. Op de voormelde datum is de behandeling afgesloten omdat appellante goed is ingesteld op de medicatie en geen hulpvraag meer heeft. Nu appellante zich niet eerder dan op 16 mei 2017 heeft gemeld bij de studentendecaan en met de verklaring van de psychologen van 17 september 2015 niet aannemelijk

heeft gemaakt dat zij gedurende het studiejaar 2016-2017 in ruime of ernstige mate is gehinderd door haar ADHD, is voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellante en heeft het CBE zich, mede gelet op het aantal door appellante behaalde studiepunten, op het standpunt mogen stellen dat de examencommissie haar een BNSA heeft mogen geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie appellante namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de Opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Wiskunde.

Bij beslissing van 12 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 februari 2018, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft in het eerste jaar 39 studiepunten gehaald, waarvan 24 door verleende vrijstellingen. Ze voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies, zijnde 50 studiepunten. Medio mei 2017 heeft appellante bij de studentendecaan melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden, namelijk familieomstandigheden en een functiebeperking (ADHD). Volgens het CBE heeft de examencommissie zich op het standpunt mogen stellen dat er onvoldoende causaal verband is tussen de persoonlijke omstandigheden en de geringe studieresultaten.

2.2. Appellante voert aan dat bij het geven van een BNSA geen rekening wordt gehouden met een wat oudere deeltijdstudent die het instellingscollegegeld betaald, geen recht heeft op studiefinanciering, een gezin heeft, vrijwilligerswerk doet en een deeltijdbaan heeft. Ze was bij haar baan te veel ingeroosterd en dat kon pas na de kerstvakantie worden opgelost. Ze stelt dat een leerling van haar is doodgestoken door een medeleerling en dat dit zeer veel impact op haar heeft gehad. Door haar ADHD heeft ze moeite met het maken van een planning en met het zich concentreren. Ze heeft een enorme motivatie, haar werkgever zou graag zien dat ze de studie mag afronden en ze is genomineerd voor de verkiezing “leraar van het jaar”.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student

uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.4. Bij het geven van een BNSA dient het instellingsbestuur de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW in acht te nemen. De omstandigheden die appellante noemt over instellingscollegegeld, studiefinanciering, gezin, vrijwilligerswerk en een deeltijdbaan, zijn geen omstandigheden als bedoeld in de voormelde bepaling. Het komt voor haar rekening dat appellante onder de omstandigheden zoals door haar geschetst aan de opleiding is begonnen. Evenmin zijn de omstandigheden dat zij zeer gemotiveerd is, haar werkgever graag wil dat ze de opleiding afrond en zij was genomineerd voor de verkiezing “leraar van het jaar”, persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de voormelde bepaling. Dit staat derhalve niet in de weg aan het geven van een BNSA.

Op 16 mei 2017 heeft appellante de studentendecaan gemaild en op 18 mei 2017 heeft zij met de studentendecaan gesproken. Appellante heeft daarbij melding gemaakt van het overlijden van een leerling van haar en van haar ADHD. In verband hiermee heeft de studentendecaan geadviseerd voor appellante een norm van 45 studiepunten te hanteren, hetgeen betekende dat zij in blok 4 drie van de zes tentamens moest halen. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat de studentendecaan heeft verklaard dat hij met appellante had afgesproken dat zij onmiddellijk na de tentamens van blok 4 nogmaals zou langskomen. Van blok 4 heeft appellante slechts één tentamen gehaald. Zij heeft niet onmiddellijk na de tentamens contact gezocht met de studentendecaan. Als gevolg daarvan heeft de studentendecaan niet kunnen vaststellen in hoeverre het niet behalen van de overige tentamens van blok 4 het gevolg was van de door appellante gemelde persoonlijke omstandigheden. Het CBE heeft in het verweerschrift vermeld dat de studentendecaan heeft verklaard dat appellante ten aanzien van haar ADHD tijdens het gesprek op 18 mei 2017 te kennen heeft gegeven dat zij geen behoefte heeft aan extra voorzieningen en dat zij haar functiebeperking door medicijngebruik redelijk onder controle heeft. Appellante heeft een verklaring van 17 september 2015 van een psycholoog en klinisch psycholoog overgelegd waaruit blijkt dat zij in 2010 is gediagnosticeerd met ADHD. Op de voormelde datum is de behandeling afgesloten omdat appellante goed is ingesteld op de medicatie en geen hulpvraag meer heeft. Nu appellante zich niet eerder dan op 16 mei 2017 heeft gemeld bij de studentendecaan en met de verklaring van de psychologen van 17 september 2015 niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gedurende het studiejaar 2016-2017 in ruime of ernstige mate is gehinderd door haar ADHD, is voldoende rekening gehouden met de persoonlijke

omstandigheden van appellante en heeft het CBE zich, mede gelet op het aantal door appellante behaalde studiepunten, op het standpunt mogen stellen dat de examencommissie haar een BNSA heeft mogen geven.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/219**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	31 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA herkansing, persoonlijke omstandigheden tweede opleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant heeft in het studiejaar 2016-2017 op 25 oktober 2016 geprobeerd de toets voor het vak Inleiding Analyse te halen, maar is hierin niet geslaagd. Hij heeft niet deelgenomen aan de reguliere herkansing voor dat vak op 10 januari 2017, omdat die herkansing samenviel met een toets van zijn tweede opleiding. In verband daarmee heeft de examencommissie hem de mogelijkheid tot een individuele herkansing geboden, onder de voorwaarde dat hij eerst het vak Zuren en Basen zou halen. Het vak Zuren en Basen heeft hij eerst op 7 juni 2017 gehaald. Gelet hierop en nu de termijn voor het behalen van de propedeuse tot 30 juni 2017 liep, is de opleiding niet te kort geschoten door de datum van de individuele herkansing voor het vak Inleiding Analyse op 27 juni 2017 te stellen en deze datum op 14 juni 2017 bekend te maken. Dat in artikel 24 van de OER is vermeld dat de toetsdatum binnen twee weken na aanvang van de onderwijsperiode van tien weken bekend wordt gemaakt, doet hieraan niet af. Deze bepaling geldt blijkens de bewoordingen ervan niet voor een individuele herkansing als door de examencommissie toegekend aan appellant. Voor zover appellant aanvoert dat het hem niet duidelijk was dat hij tot 30 juni 2017 de tijd had om zijn propedeuse te halen en dat artikel 25 van de OER hem het recht gaf om tot in het midden van juli 2017 een toets af te leggen, kan hij hierin niet worden gevolgd. Appellant moet gelet op de duidelijke bewoordingen van de brief van 25 juli 2016 – waarin hem is medegedeeld dat hij tot 30 juni 2017 de tijd krijgt om zijn propedeuse te halen – worden geacht te hebben geweten dat een toets op of na 30 juni 2017 niet tot de mogelijkheden behoorde. Het was aan appellant om hiermee bij zijn studieplanning rekening te houden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de manager Onderwijs & Onderzoek namens de directeur van het domein Onderwijs en Innovatie appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de lerarenopleiding Scheikunde.

Bij beslissing van 26 september 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 januari 2018, waar appellant, bijgestaan door zijn vader E. Röpke, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is K. el Hani verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is op 1 september 2013 begonnen met zijn opleiding. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 is hem per brief van 25 juli 2016 medegedeeld dat hij wegens persoonlijke omstandigheden niet aan de toepasselijke studienorm heeft voldaan en dat hij tot 30 juni 2017 de tijd krijgt om zijn propedeuse te halen. Er stonden op dat moment nog twee vakken open: het vak Zuren en Basen en het vak Inleiding Analyse. Het vak Zuren en Basen heeft hij op 7 juni 2017 gehaald. Het vak Inleiding Analyse heeft hij niet gehaald. Nu dit niet het gevolg was van persoonlijke omstandigheden, heeft de directeur hem het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat hem te weinig voorbereidingstijd is gegeven voor de individuele herkansing van het vak Inleiding Analyse. Eerst op 14 juni 2017 is hem medegedeeld dat de herkansing zou plaatsvinden op 27 juni 2017. De resterende voorbereidingstijd was voor hem niet genoeg, omdat hij ook bezig was met toetsen voor de tweede door hem gevolgde opleiding. Voorts was de voorbereidingstijd in strijd met de door de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) voorgeschreven voorbereidingstijd van acht weken, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met
inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant heeft in het studiejaar 2016-2017 op 25 oktober 2016 geprobeerd de toets voor het vak Inleiding Analyse te halen, maar is hierin niet geslaagd. Hij heeft niet deelgenomen aan de reguliere herkansing voor dat vak op 10 januari 2017, omdat die herkansing samenviel met een toets van zijn tweede opleiding. In verband daarmee heeft de examencommissie hem de mogelijkheid tot een individuele herkansing geboden, onder

de voorwaarde dat hij eerst het vak Zuren en Basen zou halen. Het vak Zuren en Basen heeft hij eerst op 7 juni 2017 gehaald. Gelet hierop en nu de termijn voor het behalen van de propedeuse tot 30 juni 2017 liep, is de opleiding niet te kort geschoten door de datum van de individuele herkansing voor het vak Inleiding Analyse op 27 juni 2017 te stellen en deze datum op 14 juni 2017 bekend te maken. Dat in artikel 24 van de OER is vermeld dat de toetsdatum binnen twee weken na aanvang van de onderwijsperiode van tien weken bekend wordt gemaakt, doet hieraan niet af. Deze bepaling geldt blijkens de bewoordingen ervan niet voor een individuele herkansing als door de examencommissie toegekend aan appellant.
Voor zover appellant aanvoert dat het hem niet duidelijk was dat hij tot 30 juni 2017 de tijd had om zijn propedeuse te halen en dat artikel 25 van de OER hem het recht gaf om tot in het midden van juli 2017 een toets af te leggen, kan hij hierin niet worden gevolgd. Appellant moet gelet op de duidelijke bewoordingen van de brief van 25 juli 2016 – waarin hem is medegedeeld dat hij tot 30 juni 2017 de tijd krijgt om zijn propedeuse te halen – worden geacht te hebben geweten dat een toets op of na 30 juni 2017 niet tot de mogelijkheden behoorde. Het was aan appellant om hiermee bij zijn studieplanning rekening te houden.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/220**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberink, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	20 februari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	belangenafweging bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellante niet het voor een positief studieadvies vereiste aantal van 60 studiepunten van de propedeuse heeft gehaald. De studentendecaan heeft op 14 juli 2017 te kennen gegeven dat appellante gedurende het studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft gemeld maar dat deze omstandigheden de studieachterstand niet verklaren. In september 2017 heeft appellante opnieuw met de studentendecaan gesproken, waarna de studentendecaan heeft geadviseerd wegens persoonlijke omstandigheden geen BNSA te geven. De decaan heeft dit advies niet gevolgd omdat volgens hem niet aannemelijk is dat de persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt. Appellante heeft de vakken Basiswiskunde en Statistiek van de propedeuse niet gehaald. Het vak Basiswiskunde bestaat uit drie deeltoetsen die elk twee keer kunnen worden afgelegd. Appellante heeft niet deelgenomen aan de eerste toetskans van twee deeltoetsen, waarvoor de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden geen verklaring vormen. Voorts heeft appellante tijdens de BNSA-hoorzitting op 17 juli 2017 verklaard dat zij het vak Basiswiskunde erg moeilijk vindt en dat het aan haar zelf ligt dat zij dat vak niet heeft gehaald. Naar het oordeel van het College mocht de decaan daarom afwijken van het laatste advies van de studentendecaan en appellante het BNSA geven. Hierbij wordt voorts in aanmerking genomen dat verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft toegelicht dat appellante tijdens haar contact met de studentendecaan in september 2017 geen melding heeft gemaakt van de hiervoor weergegeven door haar tijdens de BNSA-hoorzitting afgelegde verklaringen. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing een nadere belangenafweging in het licht van het belang van appellante om haar studie voort te zetten had moeten worden gemaakt. Een verplichting om een dergelijke nadere belangenafweging te maken, zou niet passen in het geheel van regels over het bindend studieadvies, neergelegd in artikel 7.8b van de WHW, waarin het belang van de student om zijn studie voort te zetten moet worden geacht te zijn verdisconteerd. Appellante heeft voorts, in weerwil van de ontkenning ervan van de kant van de decaan, onvoldoende onderbouwd dat haar tijdens de BNSA-hoorzitting is toegezegd dat een voor haar positief advies van de studentendecaan zou worden gevolgd. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de twee door haar bedoelde studenten in een met de hare vergelijkbare situatie verkeerden. In de zaak van een van die studenten heeft appellante een beslissing van verweerder overgelegd waarbij het administratief beroep tegen het de die student gegeven BNSA wegens een motiveringsgebrek gegrond is verklaard. Uit die beslissing blijkt voorts dat de situatie en het verloop van de procedure van die student

niet vergelijkbaar zijn met die van appellante. Over de tweede door haar bedoelde student heeft appellante geen nadere informatie verstrekt. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2017 heeft de voorzitter van de examencommissie namens de decaan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Aviation.

Bij beslissing van 25 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 januari 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. R.A.M. Koolen, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is de moeder van appellante verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 met haar opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 is haar wegens persoonlijke omstandigheden opschorting van een studieadvies verleend. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had zij 51 van de voor een positief studieadvies vereiste 60 studiepunten van de propedeuse gehaald. Daarom en omdat de decaan geen persoonlijke omstandigheden heeft geconstateerd die de studieachterstand verklaren, heeft de decaan haar het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat haar studieachterstand door persoonlijke omstandigheden, bestaande uit bijzondere familieomstandigheden en de daaruit voortvloeiende psychische beperkingen, is veroorzaakt. Als bijzondere familieomstandigheden vermeldt zij het overlijden van haar overgrootmoeder aan het eind van het studiejaar en de slechte relatie met haar vader. Voorts wijst zij op een advies van de studentendecaan om haar geen BNSA te geven. Verder voert zij aan dat twee studenten die in een met de hare vergelijkbare situatie verkeerden opschorting van een studieadvies is verleend en dat tijdens de BNSA-hoorzitting op 17 juli 2017 is toegezegd dat een voor haar positief advies van de studentendecaan zou worden gevolgd. Ten slotte voert zij aan dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar belang om haar studie voort te zetten.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Niet in geschil is dat appellante niet het voor een positief studieadvies vereiste aantal van 60 studiepunten van de propedeuse heeft gehaald. De studentendecaan heeft op 14 juli 2017 te kennen gegeven dat appellante gedurende het studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft gemeld maar dat deze omstandigheden de studieachterstand niet verklaren. In september 2017 heeft appellante opnieuw met de studentendecaan gesproken, waarna de studentendecaan heeft geadviseerd wegens persoonlijke omstandigheden geen BNSA te geven. De decaan heeft dit advies niet gevolgd omdat volgens hem niet aannemelijk is dat de persoonlijke omstandigheden de studieachterstand hebben veroorzaakt. Appellante heeft de vakken Basiswiskunde en Statistiek van de propedeuse niet gehaald. Het vak Basiswiskunde bestaat uit drie deeltoetsen die elk twee keer kunnen worden afgelegd. Appellante heeft niet deelgenomen aan de eerste toetskans van twee deeltoetsen, waarvoor de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden geen verklaring vormen. Voorts heeft appellante tijdens de BNSA-hoorzitting op 17 juli 2017 verklaard dat zij het vak Basiswiskunde erg moeilijk vindt en dat het aan haar zelf ligt dat zij dat vak niet heeft gehaald. Naar het oordeel van het College mocht de decaan daarom afwijken van het laatste advies van de studentendecaan en appellante het BNSA geven. Hierbij wordt voorts in aanmerking genomen dat verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft toegelicht dat appellante tijdens haar contact met de studentendecaan in september 2017 geen melding heeft gemaakt van de hiervoor weergegeven door haar tijdens de BNSA-hoorzitting afgelegde verklaringen. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing een nadere belangenafweging in het licht van het belang van appellante om haar studie voort te zetten had moeten worden gemaakt. Een verplichting om een dergelijke nadere belangenafweging te maken, zou niet passen in het geheel van regels over het bindend studieadvies, neergelegd in artikel 7.8b van de WHW, waarin het belang van de student om zijn studie voort te zetten moet worden geacht te zijn verdisconteerd. Appellante heeft voorts, in weerwil van de ontkenning ervan van de kant van de decaan, onvoldoende onderbouwd dat haar tijdens de BNSA-hoorzitting is toegezegd dat een voor haar positief advies van de studentendecaan zou worden gevolgd. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de twee door haar bedoelde studenten in een met de hare vergelijkbare situatie verkeerden. In de zaak van een van die studenten heeft appellante een beslissing van verweerder overgelegd waarbij het administratief beroep tegen het de die student gegeven BNSA wegens een motiveringsgebrek gegrond is verklaard. Uit die beslissing blijkt voorts dat de situatie en het verloop van de procedure van die student niet vergelijkbaar zijn met die van appellante. Over de tweede door haar bedoelde student heeft appellante geen nadere informatie verstrekt.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/223**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor-van Vugt,
Datum uitspraak	:	26 april 2018
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA compensatieregeling détournement de pouvoir gemiddeld cijfer hardheidsclausule herkansen Nominaal = Normaal ongeschikt overmachtssituatie persoonlijke omstandigheden pre-academic program studeerbaarheid studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 53 OER: artikel 54 OER: artikel 57 Regeling Compensatoir toetsen bachelor 1 (B1) 2012
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Een hoger onderwijsinstelling kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW slechts een BNSA aan een student geven, indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn gesteld. 2.4.2 Of een student niet geschikt moet worden geacht voor een opleiding als bedoeld in voormelde bepaling van de WHW, is door de Erasmus Universiteit Rotterdam vertaald in de studievoortgangsnorm neergelegd in artikel 54 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat deze norm weloverwogen is vastgesteld. Met de norm wordt beoogd studenten zo goed mogelijk het eerste studiejaar te laten doorlopen en met een schone lei aan het tweede jaar te laten beginnen. De norm sluit aan bij het in 2012 geïntroduceerde onderwijsconcept “Nominaal = Normaal”, waarover intensief overleg is gevoerd met de academische gemeenschap van de Erasmus Universiteit Rotterdam. De universiteit heeft in 2011 een pilot met de studievoortgangsnorm bij één faculteit van de Erasmus Universiteit Rotterdam gedaan. Deze is vervolgens onderzocht en geëvalueerd en op basis van de uitkomsten ook bij de andere faculteiten ingevoerd. De norm gaat gepaard met een reeks flankerende maatregelen. Dat pakket leidt in onderlinge samenhang tot een betere studievoortgang en studeerbaarheid, in het belang van de student zelf, aldus het CBE. Het CBE heeft toegelicht dat eerstejaarsstudenten een goed gefaciliteerde studieomgeving wordt geboden, met activerend onderwijs, veel tussentijdse toetsmomenten en opdrachten, minder herkansingen en

meer compensatiemogelijkheden. Hierdoor krijgen studenten optimaal de kans de de studievoortgangsnorm te behalen. Massaal onderwijs heeft plaats gemaakt voor kleinschalig activerend (probleemgestuurd) onderwijs, aldus het CBE. Zo worden de kernactiviteiten veelal in groepen van maximaal tien studenten uitgevoerd, onder begeleiding van een tutor. Daarbij wordt ook op participatie getoetst. Deze onderwijsvorm stelt de tutor in staat vroegtijdig problemen bij studenten te signaleren. Verder worden vakken serieel in plaats van parallel aangeboden, waardoor alle aandacht van een student naar één vak kan uitgaan. De Erasmus School of Law kent verder de Compensatieregeling op basis waarvan studenten alle vijven in het eerste jaar kunnen compenseren. Daarnaast mogen studenten gedurende het propedeusejaar twee vakken herkansen. De eerste herkansing vindt plaats kort na blok 2. Een student kan door deze versnelde herkansing nog vóór 1 februari beoordelen of de eventuele slechte resultaten van blokken 1 en 2 als een opstartprobleem kwalificeren dan wel of de opleiding toch minder geschikt blijkt te zijn voor de student. De tweede herkansing vindt plaats in de zomer. Vóór de start van het eerste jaar wordt aan aankomende studenten verder nog een zogenoemd “pre-academic program” aangeboden, waarbij aandacht wordt besteed aan het met goed gevolg kunnen doorlopen van het eerste studiejaar. Het CBE heeft er voorts nog op gewezen dat een student in het kader van een BNSA ook altijd nog een beroep op persoonlijke omstandigheden kan doen en dat de Erasmus Universiteit Rotterdam aangevoerde omstandigheden zorgvuldig afweegt bij haar besluitvorming. Ook heeft het CBE erop gewezen dat de OER voorziet in de toepassing van een hardheidsclausule voor die gevallen waarin de voortgangsnorm onredelijk uitpakt. Appellante heeft het vorenstaande niet betwist.
Het College overweegt dat de WHW het vaststellen van de studievoortgangsnorm overlaat aan de instellingen. Slechts als deze in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is, kan het College het algemeen verbindend voorschrift waarin de norm is opgenomen buiten toepassing laten. Hoewel de norm van 60 studiepunten hoog is, is het College van oordeel dat deze in het geval van deze opleiding in overeenstemming is met doel en strekking van de WHW en niet kennelijk onredelijk is. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de studievoortgangsnorm een deel is van een pakket van maatregelen dat studenten in staat stelt deze norm ook te behalen in één studiejaar. De Compensatieregeling heeft daarbij een matigende werking op de hoogte van de norm, onder meer omdat het aantal vijven dat kan worden gecompenseerd in beginsel niet is beperkt. Dat leidt tot de conclusie dat de norm niet in strijd met de wet is en het stellen daarvan evenmin kennelijk onredelijk is.
2.4.3 Het is het College gelet op voormelde toelichting van het CBE niet gebleken dat de Erasmus Universiteit Rotterdam de vastgestelde studievoortgangsnorm voor andere doelen heeft gebruikt dan waarvoor deze ingevolge artikel 7.8b van de WHW is bedoeld. Van détournement de pouvoir is derhalve geen sprake.
2.4.4 Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de Compensatieregeling niet op appellante van toepassing is. Deze regeling is van toepassing indien een student de tentamens voor alle acht eerstejaarsvakken in het eerste studiejaar heeft afgelegd en voor de vakken minimaal een vijf

heeft behaald. Appellante heeft het tentamen voor het onderdeel Rechtssociologie niet afgelegd. Het CBE heeft derhalve terecht vastgesteld dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar 37,5 van de 60 benodigde studiepunten voor de propedeutische fase heeft behaald.

2.4.5 Dat appellante als gevolg van haar arrestatie niet heeft kunnen deelnemen aan het onderdeel Rechtssociologie op 30 juni 2017 heeft de decaan aangemerkt als een overmachtssituatie. Zij was derhalve aangewezen op het hertentamen op 14 juli 2017. Appellante heeft niet aan dit hertentamen kunnen deelnemen omdat zij in Curaçao verbleef voor een familiereünie. Het CBE heeft de decaan terecht gevolgd in het oordeel dat dit geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 57 van de OER en dat de gevolgen van dit verblijf in het buitenland voor rekening en risico van appellante dienen te komen. Appellante heeft de reis geboekt in mei 2017 en is op 1 juli 2017 naar Curaçao vertrokken. De datum voor het hertentamen was reeds vóór aanvang van het studiejaar bekendgemaakt door de universiteit. Bij het boeken van de reis heeft appellante er echter niet voor gekozen om eerst het resultaat van het tentamen van 30 juni 2017 af te wachten. Verder was appellante op 1 juli 2017 ervan op de hoogte dat zij voor twee van de zeven afgelegde eerstejaarsvakken een vijf had behaald. Op dat moment wist dan wel behoorde zij te weten dat het aankwam op het afleggen en behalen van het onderdeel Rechtssociologie. Desondanks is appellante naar Curaçao vertrokken. Voor zover appellante heeft gesteld dat zij haar 15-jarige nichtje moest begeleiden, acht het College niet aannemelijk dat het nichtje uitsluitend op appellante was aangewezen en geen beroep kon doen op andere familieleden. De desbetreffende familiereünie waarvoor appellante naar Curaçao was afgereisd, vond verder pas plaats op 12 augustus 2017, te weten vier weken na het hertentamen. Appellante heeft er echter voor gekozen al voor het hertentamen te vertrekken. Dat appellante de heenvlucht in verband met haar arrestatie en gelet op de financiële consequenties van annulering niet meer kon verzetten, dient ook voor haar rekening en risico te komen.

2.4.6 De beslissing van de examencommissie tot afwijzing van het verzoek om een extra hertentamen voor het onderdeel Rechtssociologie is onherroepelijk en kan in deze procedure niet aan de orde worden gesteld. Gelet hierop wordt niet ingegaan op hetgeen appellante op dit punt heeft aangevoerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie Erasmus School of Law namens de decaan van Erasmus School of Law (hierna: de decaan) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 9 oktober 2017 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 maart 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. W. Suttorp, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.A. Kleinjan, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen prof. mr. A.R. Houweling, opleidingsdirecteur, en namens de examencommissie mr. B.A. Salverda.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 53, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling bachelor Rechtsgeleerdheid van de Erasmus Universiteit Rotterdam voor het studiejaar 2016-2017 (hierna: de OER) kan aan het studieadvies door de decaan op grond van artikel 7.8b, derde lid, van de WHW een afwijzing worden verbonden, zolang de examinandus nog niet alle onderdelen van het eerste jaar van de bacheloropleiding met goed gevolg heeft afgelegd. Deze afwijzing wordt slechts gegeven indien de examinandus, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de normen zoals bedoeld in artikel 54 van de OER.

Ingevolge artikel 54, eerste lid, dient de examinandus aan het einde van het eerste jaar van inschrijving met een inschrijving voor de voltijdse opleiding 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding te hebben behaald.

Ingevolge artikel 57, eerste lid, zijn de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen bij het uitbrengen van het studieadvies:

- ziekte, handicap of zwangerschap van betrokkene;
- bijzondere familieomstandigheden;
- lidmaatschap van de universiteitsraad, de faculteitsraad, het dagelijks bestuur onderwijs van ESL of de opleidingscommissie;

- overige omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW.

In bijlage 1 van de OER is de Regeling Compensatoir toetsen bachelor 1 (B1) 2012 (hierna: de Compensatieregeling) opgenomen.

Ingevolge het eerste lid voert de opleiding Rechtsgeleerdheid met ingang van 1 januari 2012 de mogelijkheid om in het eerste bachelorjaar vijven te compenseren.

Ingevolge het tweede lid mogen een of meerdere afgeronde vijven (registratie Osiris) worden gecompenseerd met andere behaalde cijfers, mits dit aan het eind van het studiejaar leidt tot een gemiddeld cijfer van ten minste een 6.0 (niet afgerond).

Ingevolge het derde lid geldt voor voltijdstudenten dat slechts gebruik van de regeling kan worden gemaakt als compensatie ertoe leidt dat een student 60 studiepunten behaalt. Voltijdstudenten kunnen alleen in het eerste jaar van inschrijving gebruik maken van de regeling.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2016-2017 gestart met de opleiding. Niet in geschil is dat zij aan het einde van het eerste studiejaar niet voldeed aan de gestelde studievoortgangsnorm van 60 studiepunten voor de propedeutische fase.

2.3 Het CBE heeft geoordeeld dat de decaan het BNSA in redelijkheid heeft kunnen geven omdat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Volgens het CBE heeft de decaan terecht vastgesteld dat appellante 37,5 van de 60 benodigde studiepunten voor de propedeutische fase heeft behaald. Appellante komt, anders dan zij heeft gesteld, niet in aanmerking voor toepassing van de Compensatieregeling. Dat appellante niet heeft kunnen deelnemen aan het tentamen voor het onderdeel Rechtssociologie op 30 juni 2017 omdat zij op die dag was gearresteerd, moet worden beschouwd als een overmachtssituatie. Hierdoor was appellante aangewezen op het hertentamen van 14 juli 2017. Dat zij deze hertentamenmogelijkheid niet heeft kunnen benutten omdat zij in Curaçao verbleef vanwege een familiereünie, vloeit voort uit de eigen keuze van appellante om in mei 2017 een reis naar Curaçao te boeken. Volgens het CBE heeft de decaan terecht overwogen dat de gevolgen van deze keuze voor rekening en risico van appellante dienen te komen. Bij zijn beslissing heeft de decaan voorts mogen betrekken dat appellante onvoldoende resultaten heeft behaald voor de vakken Inleiding fiscaal recht en Inleiding internationaal en Europees recht en dat niet is gebleken dat dit door persoonlijke omstandigheden kan worden verklaard, aldus het CBE.

2.4 Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij voert aan dat de Compensatieregeling op haar van toepassing is. Gelet hierop moet worden vastgesteld dat zij 52,5 studiepunten voor de propedeutische fase heeft behaald. Verder stelt zij dat een BNSA ingevolge de WHW alleen mag worden gegeven indien een student niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Vóór 2013 hanteerde de universiteit de studievoortgangsnorm dat aan het einde van het eerste studiejaar 42 studiepunten voor de propedeutische fase moesten zijn behaald. Deze norm is vanaf 2013 gewijzigd naar 60 studiepunten. Onduidelijk is waarom studenten die 42 studiepunten hebben behaald vanaf 2013 opeens ongeschikt moeten worden geacht voor de opleiding, aldus appellante. Appellante stelt dat uit berichten op de website van de Erasmus Universiteit Rotterdam blijkt dat de verhoging van de norm in 2013 onder meer verband hield met: meer doorstroom en minder uitval van studenten en minder studievertraging. De Erasmus Universiteit Rotterdam hanteert de huidige studievoortgangsnorm volgens haar dan ook voor andere doelen dat waarvoor deze ingevolge artikel 7.8b van de WHW is bedoeld. Gelet hierop is sprake détournement de pouvoir dan wel strijd met de wet. Appellante stelt dat zij aan alle tentamens voor eerstejaarsvakken heeft deelgenomen, behalve aan het (her) tentamen voor het onderdeel Rechtssociologie. Dit had te maken met overmacht. Zij heeft gemiddeld een zes behaald voor de vakken die zij heeft afgelegd. Indien zij het onderdeel Rechtssociologie had mogen herkansen en had gehaald, dan had zij gelet op de Compensatieregeling de benodigde 60 studiepunten behaald. Appellante wijst erop dat zij de examencommissie heeft verzocht om een extra herkansing voor het onderdeel Rechtssociologie. Dit verzoek is ten onrechte afgewezen. Er is onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheid dat zij het tentamen op 30 juni 2017 door overmacht niet heeft kunnen afleggen. Zij heeft nu minder kansen dan haar medestudenten gehad om het onderdeel te kunnen behalen, aldus appellante.

2.4.1 Een hoger onderwijsinstelling kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW slechts een BNSA aan een student geven, indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn gesteld.

2.4.2 Of een student niet geschikt moet worden geacht voor een opleiding als bedoeld in voormelde bepaling van de WHW, is door de Erasmus Universiteit Rotterdam vertaald in de studievoortgangsnorm neergelegd in artikel 54 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat deze norm weloverwogen is vastgesteld. Met de norm wordt beoogd studenten zo goed mogelijk het eerste studiejaar te laten doorlopen en met een schone lei aan het tweede jaar te laten beginnen. De norm sluit aan bij het in 2012 geïntroduceerde onderwijsconcept “Nominaal = Normaal”, waarover intensief overleg is gevoerd met de academische gemeenschap van de Erasmus Universiteit Rotterdam. De universiteit heeft in 2011 een pilot met de studievoortgangsnorm bij één faculteit van de Erasmus Universiteit Rotterdam gedaan. Deze is vervolgens onderzocht en geëvalueerd en op basis van de uitkomsten ook bij de andere faculteiten ingevoerd. De norm gaat gepaard met een reeks flankerende maatregelen. Dat pakket leidt in onderlinge samenhang tot een betere studievoortgang en studeerbaarheid, in het belang van de student zelf, aldus het CBE. Het CBE heeft toegelicht dat eerstejaarsstudenten een goed gefaciliteerde studieomgeving wordt geboden, met activerend onderwijs, veel tussentijdse toetsmomenten en opdrachten, minder herkansingen en meer compensatiemogelijkheden. Hierdoor krijgen studenten optimaal de kans de de studievoortgangsnorm te behalen. Massaal onderwijs heeft plaats gemaakt voor kleinschalig activerend (probleemgestuurd) onderwijs, aldus het CBE. Zo worden de kernactiviteiten veelal in groepen van maximaal tien studenten uitgevoerd, onder begeleiding van een tutor. Daarbij wordt ook op participatie getoetst. Deze onderwijsvorm stelt de tutor in staat vroegtijdig problemen bij studenten te signaleren. Verder worden vakken serieel in plaats van parallel aangeboden, waardoor alle aandacht van een student naar één vak kan uitgaan. De Erasmus School of Law kent verder de Compensatieregeling op basis waarvan studenten alle vijven in het eerste jaar kunnen compenseren. Daarnaast mogen studenten gedurende het propedeusejaar twee vakken herkansen. De eerste herkansing vindt plaats kort na blok 2. Een student kan door deze versnelde herkansing nog vóór 1 februari beoordelen of de eventuele slechte resultaten van blokken 1 en 2 als een opstartprobleem kwalificeren dan wel of de opleiding toch minder geschikt blijkt te zijn voor de student. De tweede herkansing vindt plaats in de zomer. Vóór de start van het eerste jaar wordt aan aankomende studenten verder nog een zogenoemd “pre-academic program” aangeboden, waarbij aandacht wordt besteed aan het met goed gevolg kunnen doorlopen van het eerste studiejaar. Het CBE heeft er voorts nog op gewezen dat een student in het kader van een BNSA ook altijd nog een beroep op persoonlijke omstandigheden kan doen en dat de Erasmus Universiteit Rotterdam aangevoerde omstandigheden zorgvuldig afweegt bij haar besluitvorming. Ook heeft het CBE erop gewezen dat de OER voorziet in de toepassing van een hardheidsclausule voor die gevallen waarin de voortgangsnorm onredelijk uitpakt. Appellante heeft het vorenstaande niet betwist.

Het College overweegt dat de WHW het vaststellen van de studievoortgangsnorm overlaat aan de instellingen. Slechts als deze in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is, kan het College het algemeen verbindend voorschrift waarin de norm is opgenomen buiten toepassing laten. Hoewel de norm van 60 studiepunten hoog is, is het College van oordeel dat deze in het geval van deze opleiding in overeenstemming is met doel en strekking van de WHW en niet kennelijk onredelijk is. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de studievoortgangsnorm een deel is van een pakket van maatregelen dat studenten in staat stelt deze norm ook te behalen in één studiejaar. De Compensatieregeling heeft daarbij een matigende werking op de hoogte van de norm, onder meer omdat het aantal vijven dat kan worden gecompenseerd in beginsel niet is beperkt. Dat leidt tot de conclusie dat de norm niet in strijd met de wet is en het stellen daarvan evenmin kennelijk onredelijk is.

2.4.3 Het is het College gelet op voormelde toelichting van het CBE niet gebleken dat de Erasmus Universiteit Rotterdam de vastgestelde studievoortgangsnorm voor andere doelen heeft gebruikt dan

waarvoor deze ingevolge artikel 7.8b van de WHW is bedoeld. Van détournement de pouvoir is derhalve geen sprake.

2.4.4 Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de Compensatieregeling niet op appellante van toepassing is. Deze regeling is van toepassing indien een student de tentamens voor alle acht eerstejaarsvakken in het eerste studiejaar heeft afgelegd en voor de vakken minimaal een vijf heeft behaald. Appellante heeft het tentamen voor het onderdeel Rechtssociologie niet afgelegd. Het CBE heeft derhalve terecht vastgesteld dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar 37,5 van de 60 benodigde studiepunten voor de propedeutische fase heeft behaald.

2.4.5 Dat appellante als gevolg van haar arrestatie niet heeft kunnen deelnemen aan het onderdeel Rechtssociologie op 30 juni 2017 heeft de decaan aangemerkt als een overmachtssituatie. Zij was derhalve aangewezen op het hertentamen op 14 juli 2017. Appellante heeft niet aan dit hertentamen kunnen deelnemen omdat zij in Curaçao verbleef voor een familiereünie. Het CBE heeft de decaan terecht gevolgd in het oordeel dat dit geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 57 van de OER en dat de gevolgen van dit verblijf in het buitenland voor rekening en risico van appellante dienen te komen. Appellante heeft de reis geboekt in mei 2017 en is op 1 juli 2017 naar Curaçao vertrokken. De datum voor het hertentamen was reeds vóór aanvang van het studiejaar bekendgemaakt door de universiteit. Bij het boeken van de reis heeft appellante er echter niet voor gekozen om eerst het resultaat van het tentamen van 30 juni 2017 af te wachten. Verder was appellante op 1 juli 2017 ervan op de hoogte dat zij voor twee van de zeven afgelegde eerstejaarsvakken een vijf had behaald. Op dat moment wist dan wel behoorde zij te weten dat het aankwam op het afleggen en behalen van het onderdeel Rechtssociologie. Desondanks is appellante naar Curaçao vertrokken. Voor zover appellante heeft gesteld dat zij haar 15-jarige nichtje moest begeleiden, acht het College niet aannemelijk dat het nichtje uitsluitend op appellante was aangewezen en geen beroep kon doen op andere familieleden. De desbetreffende familiereünie waarvoor appellante naar Curaçao was afgereisd, vond verder pas plaats op 12 augustus 2017, te weten vier weken na het hertentamen. Appellante heeft er echter voor gekozen al voor het hertentamen te vertrekken. Dat appellante de heenvlucht in verband met haar arrestatie en gelet op de financiële consequenties van annulering niet meer kon verzetten, dient ook voor haar rekening en risico te komen.

2.4.6 De beslissing van de examencommissie tot afwijzing van het verzoek om een extra hertentamen voor het onderdeel Rechtssociologie is onherroepelijk en kan in deze procedure niet aan de orde worden gesteld. Gelet hierop wordt niet ingegaan op hetgeen appellante op dit punt heeft aangevoerd.

2.4.7 Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden falen.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/224**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	8 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	extra tentamenkans herkansing onbillijkheid van overwegende aard studievertraging toezegging
Artikelen	:	OER: artikel 8.3 OER: artikel 8.5 Regels en richtlijnen Examencommissie: artikel 7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College zijn de drie voorwaarden zoals opgenomen in artikel 7, derde lid, van de Rules and Regulations geen onjuiste invulling van het in artikel 8.5 van de OER gegeven criterium “een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard”. Appellant voldoet niet aan de in artikel 7, derde lid, onder b en c, van de Rules and Regulations gestelde voorwaarden. Het CBE heeft zich, de Examencommissie volgend, terecht op het standpunt mogen stellen dat bij de onder b vermelde studievertraging geen rekening hoeft te worden gehouden met studievertraging bij andere instellingen. Dat appellant in Delft mogelijk meer dan een half jaar studievertraging oploopt, maakt derhalve niet dat hij aan die voorwaarde voldoet. Appellant heeft verder ter zitting van het College toegelicht dat door een systeem van bonuspunten doorgaans geen 4 of 5 voor het vak Group Theory wordt behaald, doch heeft niet aannemelijk gemaakt dat het onmogelijk is om een 4 of een 5 te halen. Nu hij steeds een 3 heeft gehaald voor het vak, voldoet hij niet aan de onder c vermelde voorwaarde. Appellant heeft gesteld dat een docent een toezegging heeft gedaan, doch heeft dat niet met stukken gestaafd. Hij had bijvoorbeeld de docent dan wel een ander die volgens hem aanwezig was terwijl de toezegging werd gedaan, kunnen vragen een verklaring af te leggen. Nu niet aannemelijk is geworden dat een toezegging is gedaan, geeft hetgeen appellant daarover heeft aangevoerd, geen aanleiding om de beslissing van het CBE te vernietigen. Gelet hierop, heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand gelaten. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 oktober 2017 heeft de examencommissie van de Faculty of Science and Engineering een verzoek van appellant om een extra herkansing afgewezen.

Bij beslissing van 6 december 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 januari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. S. Arts, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 18 mei 2017 heeft de examencommissie een extra kans voor het vak Group Theory aan appellant toegekend onder de voorwaarden dat hij zijn Bachelor-project heeft afgerond en de extra kans voor 1 september 2017 plaatsvindt. Appellant heeft zijn Bachelor-project niet voor 1 september 2017 afgerond, zodat hij geen gebruik heeft kunnen maken van de extra kans. Op 14 september 2017 heeft hij opnieuw verzocht om een extra kans voor het vak Group Theory. De examencommissie heeft dat verzoek afgewezen omdat hij niet aan de voorwaarden voor een extra herkansing als opgenomen in de Regels en Richtlijnen Examencommissies voldoet. Hij heeft tot dan toe als hoogste cijfer namelijk een 3 gehaald voor het vak en de eerstvolgende reguliere kans is binnen een half jaar, namelijk voor 1 februari 2018.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Daartoe voert hij aan dat het CBE voorbij is gegaan aan artikel 8.5 van de Onderwijs en Examenregeling van de Faculty of Science and Engineering (hierna: de OER). Artikel 7 van de Regels en Richtlijnen is een te nauwe invulling daarvan. Volgens appellant loopt hij bij zijn (vervolg)studie in Delft meer dan een half jaar vertraging op. Verder stelt hij dat een docent van het vak Group Theory, die tevens voorzitter is van de examencommissie, heeft toegezegd dat hij het vak mocht herkansen zodra hij het Bachelor-project had afgerond en dat het CBE daar, nu er bij de hoorzitting over is gesproken, in de beslissing ten onrechte niet op is ingegaan.

2.3. Ingevolge artikel 8.3, eerste lid, van de OER wordt tot het afleggen van tentamens van de in artikel 3.1 en 6.1 genoemde onderdelen gedurende het studiejaar twee gelegenheden geboden.

Ingevolge artikel 8.5, eerste lid, kan de examencommissie, indien het niet verlenen van een individuele tentamenvoorziening zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard, besluiten een dergelijke voorziening toe te kennen, in afwijking van het bepaalde in artikel 8.3.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de Rules and Regulations Board of Examiners van de Faculty of Science and Engineering may the examinee submit a request for an additional resit to the Board of Examiners.

Ingevolge het derde lid apply the following criteria to granting an additional resit for the last course unit of the degree programme:
a. it must be the last examination result needed,
b. the study delay if the additional examination opportunity is not granted would be at least one semester,
c. the examinee must have participated in the last two regular examination opportunities for the course unit for which the additional examination opportunity is requested, and gained at least marks of 4 and/or 5.

2.4. Naar het oordeel van het College zijn de drie voorwaarden zoals opgenomen in artikel 7, derde lid, van de Rules and Regulations geen onjuiste invulling van het in artikel 8.5 van de OER gegeven criterium “een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard”. Appellant voldoet niet aan de in artikel 7, derde lid, onder b en c, van de Rules and Regulations gestelde voorwaarden. Het CBE heeft zich, de Examencommissie volgend, terecht op het standpunt mogen stellen dat bij de onder b vermelde studievertraging geen rekening hoeft te worden gehouden met studievertraging bij andere instellingen. Dat appellant in Delft mogelijk meer dan een half jaar studievertraging oploopt, maakt derhalve niet dat hij aan die voorwaarde voldoet. Appellant heeft verder ter zitting van het College toegelicht dat door een systeem van bonuspunten doorgaans geen 4 of 5 voor het vak Group Theory wordt behaald, doch heeft niet aannemelijk gemaakt dat het onmogelijk is om een 4 of een 5 te halen. Nu hij steeds een 3 heeft gehaald voor het vak, voldoet hij niet aan de onder c vermelde voorwaarde.

Appellant heeft gesteld dat een docent een toezegging heeft gedaan, doch heeft dat niet met stukken gestaafd. Hij had bijvoorbeeld de docent dan wel een ander die volgens hem aanwezig was terwijl de toezegging werd gedaan, kunnen vragen een verklaring af te leggen. Nu niet aannemelijk is geworden dat een toezegging is gedaan, geeft hetgeen appellant daarover heeft aangevoerd, geen aanleiding om de beslissing van het CBE te vernietigen.

Gelet hierop, heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand gelaten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/225**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten – Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 mei 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	cum laude rechtszekerheidsbeginsel studiecontract vertrouwensbeginsel vrijstellingen
Artikelen	:	OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. In artikel 4.7, tweede lid, aanhef en onder b, van de OER is ondubbelzinnig geformuleerd dat aan de student niet meer dan 60 studiepunten aan vrijstellingen mogen zijn toegekend om in aanmerking te komen voor het predicaat ‘cum laude’. Met het derde lid is bedoeld dat de cijfers voor de onderwijseenheden waarvoor de student een vrijstelling heeft gekregen niet meetellen in de berekening van het gewogen gemiddelde eindcijfer. Aan appellant kan worden toegegeven dat de woorden “buiten beschouwing” in het derde lid enigszins ongelukkig zijn gekozen, maar dit leidt, mede gelet op de ondubbelzinnige formulering in het tweede lid, niet tot het oordeel dat artikel 4.7 van de OER zo onduidelijk is geformuleerd dat de door appellante voorgestane uitleg zou moeten worden gevolgd die mee zou brengen dat aan haar examen alsnog het predicaat ‘cum laude’ moet worden toegekend. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de hogeschool in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld. Voorts biedt de omstandigheid dat appellant bij aanvang van haar studie en bij het studiecontract niet uitdrukkelijk is gewezen op de cum laude-regeling en de gevolgen die vrijstellingen op het predicaat ‘cum laude’ hebben geen grond voor het oordeel dat de hogeschool in strijd met het vertrouwensbeginsel heef gehandeld. Daartoe overweegt het College dat op de hogeschool geen plicht rust om iedere student hierop uitdrukkelijk te wijzen, temeer nu iedere student door raadpleging van de OER kennis kan nemen van de cum laude-regeling. Het CBE heeft derhalve terecht de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 mei 2017 heeft de examencommissie tweedegraads lerarenopleidingen van de Faculteit Onderwijs en Opvoeding het verzoek van appellante om aan haar examen het predicaat cum laude toe te kennen, afgewezen.

Bij beslissing van 18 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. P.A.L. Verheij, rechtsbijstandverlener te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de bacheloropleiding Tweedegraads Lerarenopleiding Biologie aan de Hogeschool van Amsterdam gevolgd. Zij heeft bij de examencommissie een verzoek ingediend om aan haar examen het predicaat cum laude toe te kennen. Nadat dit verzoek door de examencommissie is afgewezen, heeft het CBE bij beslissing van 9 mei 2017 het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing op het verzoek te nemen.

2.2. Bij beslissing van 30 mei 2017 heeft de examencommissie het verzoek van appellante wederom afgewezen, omdat zij volgens de examencommissie niet aan alle voorwaarden voldoet voor het predicaat cum laude. De examencommissie heeft geconstateerd dat aan appellante in de hoofdfase van de opleiding in totaal 72 studiepunten aan vrijstellingen zijn toegekend. Hiermee voldoet zij niet aan de voorwaarde van artikel 4.7, tweede lid, aanhef en onder b, van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 van de Bacheloropleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Biologie (hierna: de OER), waarin is bepaald dat aan de student niet meer dan maximaal 60 studiepunten vrijstelling mogen zijn toegekend van programmaonderdelen van de hoofdfase.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft daartoe overwogen dat artikel 4.7, tweede lid, van de OER een aantal cumulatieve voorwaarden formuleert waaraan een student dient te voldoen om in aanmerking te komen voor het predicaat cum laude. Volgens het CBE zijn de voorwaarden zoals genoemd in sub a en b van artikel 4.7 absolute randvoorwaarden om in aanmerking voor het predicaat cum laude. Daartoe is volgens het CBE van belang dat het doel van het predicaat cum laude is om een bepaald niveau te garanderen. Wanneer geen beperkingen worden gesteld aan het maximaal aantal vrijstellingen, zou het garanderen van dit niveau volgens het CBE in het gedrang komen.

Over de stelling van appellante dat, wegens de gang van zaken rondom de verkrijging van de vrijstellingen door middel van het studiecontract, haar de overschrijding van het maximum aantal vrijstellingen niet kan worden tegengeworpen en dat zij toch het predicaat cum laude toegekend dient te krijgen, heeft het CBE geoordeeld dat appellante hierin niet kan worden gevolgd. Daartoe heeft het CBE overwogen dat de OER ten tijde van het aangaan van het studiecontract hetzelfde was geformuleerd als toen appellant haar opleiding afrondde. Zodoende kon appellante, hoewel zij bij het aangaan van het studiecontract door de examencommissie hierop niet uitdrukkelijk is gewezen, weten dat haar slechts een maximum van 60 vrijgestelde studiepunten was toegestaan wanneer zij in aanmerking wilde komen voor het predicaat cum laude, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat de bepalingen uit de OER 2015-2016 verwarrend zijn, waardoor zij deze bepalingen onjuist heeft geïnterpreteerd. Zij voert daartoe aan dat artikel 4.7 van de OER 2015-2016 onduidelijk is geformuleerd. Daarbij komt dat voor meerdere vakken automatisch een vrijstelling aan haar is toegekend en dat zij tijdens het kennismakingsgesprek met de opleiding, op het studiecontract zelf en bij de formele toekenning van de vrijstellingen niet gewezen is op het feit dat deze vrijstellingen een gevaar zouden kunnen zijn voor het

behalen van het predicaat cum laude. Volgens appellante dient dit niet voor haar rekening te komen. Appellante betoogt voorts dat het CBE in strijd met het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld. Volgens appellante mocht zij erop vertrouwen dat de automatisch toegekende vrijstellingen het predicaat cum laude niet in gevaar zouden brengen, aangezien dit nooit aan haar is medegedeeld. Appellante betoogt ten slotte dat de hogeschool in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld. Zij voert daartoe aan dat artikel 4.7, tweede lid, aanhef en onder b, en artikel 4.7, derde lid, van de OER 2015-2016 met elkaar in tegenspraak zijn. Zij wijst erop dat in het tweede lid is vermeld dat maximaal 60 studiepunten mogen worden vrijgesteld en dat in het derde lid is vermeld dat de onderwijseenheden waar vrijstelling voor is gegeven buiten beschouwing gelaten moeten worden voor de beoordeling of een student cum laude kan afstuderen.

2.4.1. Ingevolge artikel 4.7, tweede lid, van de OER wordt het examen van de hoofdfase behaald met het predicaat cum laude, indien voldaan is aan de volgende voorwaarden:
a. de student heeft de opleiding in maximaal vier jaar en de hoofdfase in maximaal drie jaar behaald;
b. aan de student is een vrijstelling van niet meer dan 60 studiepunten toegekend;
c. het gewogen gemiddelde eindcijfer van de beoordelingen van de onderwijseenheden, opgenomen op het resultatenoverzicht van de hoofdfase, dient ten minste onafgerond het cijfer 8,0 te zijn;
d. alle tentamens dienen ten minste onafgerond het cijfer 7,0 te zijn;
e. het afstudeerwerk is minimaal met het onafgeronde cijfer 8,0 gekwalificeerd.

Ingevolge het derde lid blijven onderwijseenheden waarvoor een student een vrijstelling heeft gekregen buiten beschouwing voor het beoordelen van de vraag of de student het examen met het predicaat ‘cum laude’ heeft behaald.

2.4.2. In artikel 4.7, tweede lid, aanhef en onder b, van de OER is ondubbelzinnig geformuleerd dat aan de student niet meer dan 60 studiepunten aan vrijstellingen mogen zijn toegekend om in aanmerking te komen voor het predicaat ‘cum laude’. Met het derde lid is bedoeld dat de cijfers voor de onderwijseenheden waarvoor de student een vrijstelling heeft gekregen niet meetellen in de berekening van het gewogen gemiddelde eindcijfer. Aan appellant kan worden toegegeven dat de woorden “buiten beschouwing” in het derde lid enigszins ongelukkig zijn gekozen, maar dit leidt, mede gelet op de ondubbelzinnige formulering in het tweede lid, niet tot het oordeel dat artikel 4.7 van de OER zo onduidelijk is geformuleerd dat de door appellante voorgestane uitleg zou moeten worden gevolgd die mee zou brengen dat aan haar examen alsnog het predicaat ‘cum laude’ moet worden toegekend. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de hogeschool in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld. Voorts biedt de omstandigheid dat appellant bij aanvang van haar studie en bij het studiecontract niet uitdrukkelijk is gewezen op de cum laude-regeling en de gevolgen die vrijstellingen op het predicaat ‘cum laude’ hebben geen grond voor het oordeel dat de hogeschool in strijd met het vertrouwensbeginsel heef gehandeld. Daartoe overweegt het College dat op de hogeschool geen plicht rust om iedere student hierop uitdrukkelijk te wijzen, temeer nu iedere student door raadpleging van de OER kennis kan nemen van de cum laude-regeling. Het CBE heeft derhalve terecht de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/226**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	advies bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband herkansing persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, vijfde lid Awb: artikel 7:25
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW wordt een studieadvies uiterlijk aan het eind van het studiejaar gegeven. Ingevolgde de OER wordt een studieadvies uiterlijk op 24 augustus van het desbetreffende studiejaar gegeven. Deze bepalingen hebben betrekking op het voor de eerste keer geven van een studieadvies en staan er niet aan in de weg dat, na de vernietiging van een eerste studieadvies in administratief beroep, na afloop van het desbetreffende studiejaar opnieuw een studieadvies wordt gegeven. Het betoog faalt. 2.5. Appellant heeft van de propedeusevakken alleen het vak Vormgeving niet gehaald. Appellant heeft zich niet ingeschreven voor de herkansing van dat vak. Bij de beslissing van 20 december 2017 heeft verweerder een advies van de studentendecaan van 20 oktober 2017 betrokken. Hierin is vermeld dat appellant in het studiejaar 2015-2016 intensief contact met de studentendecaan heeft gehad over zijn AD(H)D, maar dat er in het studiejaar 2016-2017 geen contact is geweest. Volgens de studentendecaan is het dan ook niet mogelijk advies uit te brengen. Verweerder heeft zich naar aanleiding van dit advies op het standpunt gesteld dat het aan appellant was om in het studiejaar 2016-2017 contact met de studentendecaan te onderhouden en dat de examencommissie deugdelijk heeft gemotiveerd dat er onvoldoende causaal verband bestaat tussen de AD(H)D en de studievertraging. In zijn verweerschrift heeft verweerder zich over de door appellant overgelegde verklaringen van zijn arts op het standpunt gesteld dat daaruit niet blijkt welk effect de AD(H)D op de studievertraging heeft gehad. Volgens de verklaringen van de arts is appellant door de AD(H)D beperkt in aandacht, planning, organiseren en opstarten van taken, kost het hem veel moeite en energie om zijn aandacht te richten en zich te concentreren, en laat hij uitstelgedrag zien. Volgens de verklaringen is bij appellant sprake van duikgedrag, vermijding en ontkenning van zijn problemen. Zowel het niet inschrijven voor het hertentamen van het vak Vormgeving als het niet onderhouden van contact met de studentendecaan past in het beeld van door AD(H)D veroorzaakt gedrag zoals in de verklaringen beschreven. Naar het oordeel van het College hebben verweerder en de examencommissie daarom ondeugdelijk gemotiveerd waarom op grond van de verklaringen

causaal verband tussen de studievertraging en de AD(H)D onaannemelijk is.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2017 heeft de examencommissie appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Communication and Multimedia Design gegeven.

Bij beslissing van 17 oktober 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 13 juli 2017 vernietigd en gelast dat de examencommissie binnen twee weken na datum van de beslissing van 17 oktober 2017 en met inachtneming van die beslissing een nieuwe beslissing neemt.

Tegen de beslissing van 17 oktober 2017 heeft appellant beroep ingesteld.

Bij beslissing van 30 oktober 2017 heeft examencommissie appellant opnieuw een BNSA gegeven.

Bij beslissing van 20 december 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 20 december 2017 heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 april 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. J.A. Keijser, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 met de opleiding Communication and Multimedia Design begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 had hij 47 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten van de propedeuse gehaald. Wegens de door appellant in dat studiejaar gemelde persoonlijke omstandigheden, bestaande uit AD(H)D, heeft de examencommissie hem toen uitstel van een studieadvies gegeven. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had appellant nog tien punten van de propedeuse en negentien punten uit de hoofdfase gehaald. Omdat hij derhalve 57 van de voor een positief vereiste 60 punten van de propedeuse had gehaald, heeft de examencommissie hem bij de beslissing van 13 juli 2017 een BNSA gegeven. Verweerder heeft dit BNSA bij de beslissing van 17 oktober 2017 vernietigd, omdat het niet was gebaseerd op een deugdelijk advies van de studentendecaan. Bij de beslissing van 17 oktober 2017 heeft verweerder tevens gelast dat de examencommissie binnen twee weken een nieuwe beslissing neemt. Bij de beslissing van 30 oktober 2017 heeft de examencommissie appellant opnieuw een BNSA gegeven. Verweerder heeft dit BNSA bij de beslissing van 20 december 2017 in stand gelaten.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder de examencommissie in de beslissing van 17 oktober 2017 ten onrechte heeft gelast een nieuwe beslissing te nemen. Hiertoe voert hij aan dat een studieadvies ingevolge artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) uiterlijk aan het eind van het studiejaar en ingevolge de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) uiterlijk op 24 augustus van het desbetreffende studiejaar wordt gegeven, hetgeen na de vernietiging van het BNSA van 13 juli 2017 niet meer mogelijk was. Voorts betoogt hij dat verweerder bij de beslissing van 20 december 2017 ten onrechte het BNSA van 30 oktober 2017 in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met verklaringen van 14 augustus 2017 en oktober 2017 van zijn behandelend arts. Volgens hem blijkt uit die verklaringen dat het niet inschrijven voor de herkansing van het vak Vormgeving, het enige vak uit de propedeuse dat hij niet heeft gehaald, verband houdt met zijn AD(H)D.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

Het tweede lid luidt: "Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd."

Het derde lid luidt: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

Artikel 7.61, vijfde lid, luidt: "Indien het college van beroep het beroep gegrond acht, vernietigt het de beslissing geheel of gedeeltelijk. Het college is niet bevoegd in de plaats van de geheel of gedeeltelijk vernietigde beslissing een nieuwe beslissing te nemen, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van artikel 7:25 van de Algemene wet bestuursrecht. Het kan bepalen dat opnieuw of, indien de beslissing is geweigerd, alsnog in de zaak wordt beslist, dan wel dat het tentamen, het examen, het toelatingsonderzoek, het aanvullend onderzoek of enig onderdeel daarvan opnieuw wordt afgenomen onder door het college van beroep te stellen voorwaarden. Het orgaan waarvan de beslissing is vernietigd, voorziet voorzover nodig opnieuw in de zaak met inachtneming van de uitspraak van het college van beroep. Het college kan daarvoor in zijn uitspraak een termijn stellen."

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW wordt een studieadvies uiterlijk aan het eind van het studiejaar gegeven. Ingevolgde de OER wordt een studieadvies uiterlijk op 24 augustus van het desbetreffende studiejaar gegeven. Deze bepalingen hebben betrekking op het voor de eerste keer geven van een studieadvies en staan er niet aan in de weg dat, na de vernietiging van een eerste studieadvies in administratief beroep, na afloop van het desbetreffende studiejaar opnieuw een studieadvies wordt gegeven.

Het betoog faalt.

2.5. Appellant heeft van de propedeusevakken alleen het vak Vormgeving niet gehaald. Appellant heeft zich niet ingeschreven voor de herkansing van dat vak.

Bij de beslissing van 20 december 2017 heeft verweerder een advies van de studentendecaan van 20 oktober 2017 betrokken. Hierin is vermeld dat appellant in het studiejaar 2015-2016 intensief contact met de studentendecaan heeft gehad over zijn AD(H)D, maar dat er in het studiejaar 2016-2017 geen contact is geweest. Volgens de studentendecaan is het dan ook niet mogelijk advies uit te brengen. Verweerder heeft zich naar aanleiding van dit advies op het standpunt gesteld dat het aan appellant was om in het studiejaar 2016-2017 contact met de studentendecaan te onderhouden en dat de examencommissie deugdelijk heeft gemotiveerd dat er onvoldoende causaal verband bestaat tussen de AD(H)D en de studievertraging. In zijn verweerschrift heeft verweerder zich over de door appellant overgelegde verklaringen van zijn arts op het standpunt gesteld dat daaruit niet blijkt welk effect de AD(H)D op de studievertraging heeft gehad.

Volgens de verklaringen van de arts is appellant door de AD(H)D beperkt in aandacht, planning, organiseren en opstarten van taken, kost het hem veel moeite en energie om zijn aandacht te richten en zich te concentreren, en laat hij uitstelgedrag zien. Volgens de verklaringen is bij appellant sprake van duikgedrag, vermijding en ontkenning van zijn problemen. Zowel het niet inschrijven voor het hertentamen van het vak Vormgeving als het niet onderhouden van contact met de studentendecaan past in het beeld van door AD(H)D veroorzaakt gedrag zoals in de verklaringen beschreven. Naar het oordeel van het College hebben verweerder en de examencommissie daarom ondeugdelijk gemotiveerd waarom op grond van de verklaringen causaal verband tussen de studievertraging en de AD(H)D onaannemelijk is.

Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep tegen de beslissing van 17 oktober 2017 is ongegrond. Het beroep tegen de beslissing van 20 december 2017 is gegrond. De beslissing van 20 december 2017 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van 30 oktober 2017 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen.

2.7. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van 17 oktober 2017 ongegrond;
II. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van 20 december 2017 gegrond;
III. vernietigt de beslissing van 20 december 2017;
IV. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 30 oktober 2017 gegrond;
V. vernietigt de beslissing van 30 oktober 2017;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing =van 20 december 2017;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep tegen de beslissing van 20 december 2017 opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep tegen de beslissing van 20 december 2017 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/227**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante heeft van 1 september 2016 tot 9 april 2017 vijf studiepunten behaald. Op 9 april 2017 heeft zij een auto-ongeluk gehad, waarvan zij op 22 mei 2017 melding heeft gemaakt bij de studentendecaan. Van 9 april tot en met 31 augustus 2017 heeft zij acht studiepunten behaald. De studentendecaan heeft in een memo van 13 september 2017 te kennen gegeven dat causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten in de tweede toetsweek van blok 3, omdat het auto-ongeluk in die toetsweek is gebeurd, appellante na het ongeluk een dag in het ziekenhuis heeft gelegen en een hersenschudding en een whiplash heeft opgelopen. In het memo heeft de studentendecaan voorts vermeld dat hij een verzoek om een extra herkansing voor het vak Sociologie, waarvan de toets in de tweede toetsweek van blok 3 viel, heeft ondersteund. Uit het memo blijkt niet dat appellante zich ten aanzien van andere concrete vakken dan Sociologie bij de studentendecaan op persoonlijke omstandigheden heeft beroepen of de studentendecaan anderszins om hulp heeft verzocht. Appellante was voorts bekend bij het UWV en stond via de bedrijfsarts van haar werk onder medische behandeling. Van onvoldoende onderzoek of begeleiding door de studentendecaan is geen sprake. Verweerder mocht zich op het standpunt stellen dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand onvoldoende aannemelijk is. De door appellante in beroep overgelegde stukken bieden geen grond voor een ander oordeel. Uit deze stukken uit mei, juni en augustus 2017 blijkt weliswaar dat appellante ruim na het ongeluk nog klachten had en in verband daarmee aan het re-integreren was op haar werk, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat haar gehele studieachterstand voor de propedeuse door de persoonlijke omstandigheden is veroorzaakt. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de examencommissie appellante namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening gegeven.

Bij beslissing van 20 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 mei 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. G.W. Mettendaf, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 met de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening begonnen. Het studieadvies is wegens persoonlijke omstandigheden opgeschort naar het eind van het tweede jaar van inschrijving. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had appellante twintig van de voor een positief advies vereiste 60 studiepunten van de propedeuse behaald. De examencommissie heeft haar daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA bij de bestreden beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Hiertoe voert zij aan dat de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden, medische klachten als gevolg van een auto-ongeluk op 9 april 2017, onvoldoende bij de beoordeling zijn betrokken. Volgens haar heeft de studentendecaan onvoldoende onderzoek verricht en onvoldoende begeleiding geboden. Appellante verwijst hierbij naar een aantal medische stukken en stukken van het UWV, die daags voor de behandeling ter zitting van het College nog zijn overgelegd.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Appellante heeft van 1 september 2016 tot 9 april 2017 vijf studiepunten behaald. Op 9 april 2017 heeft zij een auto-ongeluk gehad, waarvan zij op 22 mei 2017 melding heeft gemaakt bij de studentendecaan. Van 9 april tot en met 31 augustus 2017 heeft zij acht studiepunten behaald. De studentendecaan heeft in een memo van 13 september 2017 te kennen gegeven dat causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten in de tweede toetsweek van blok 3, omdat het auto-ongeluk in die toetsweek is gebeurd, appellante na het ongeluk een dag in het ziekenhuis

heeft gelegen en een hersenschudding en een whiplash heeft opgelopen. In het memo heeft de studentendecaan voorts vermeld dat hij een verzoek om een extra herkansing voor het vak Sociologie, waarvan de toets in de tweede toetsweek van blok 3 viel, heeft ondersteund. Uit het memo blijkt niet dat appellante zich ten aanzien van andere concrete vakken dan Sociologie bij de studentendecaan op persoonlijke omstandigheden heeft beroepen of de studentendecaan anderszins om hulp heeft verzocht. Appellante was voorts bekend bij het UWV en stond via de bedrijfsarts van haar werk onder medische behandeling. Van onvoldoende onderzoek of begeleiding door de studentendecaan is geen sprake. Verweerder mocht zich op het standpunt stellen dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand onvoldoende aannemelijk is. De door appellante in beroep overgelegde stukken bieden geen grond voor een ander oordeel. Uit deze stukken uit mei, juni en augustus 2017 blijkt weliswaar dat appellante ruim na het ongeluk nog klachten had en in verband daarmee aan het re-integreren was op haar werk, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat haar gehele studieachterstand voor de propedeuse door de persoonlijke omstandigheden is veroorzaakt.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/229**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	20 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	aanwijzing examinator beslissen herbeoordeling herkansing kennen en kunnen termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Reglement van het college van beroep voor de examens: artikel 5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Hoewel het begrijpelijk is dat het voor appellante niet prettig was dat een examinator te laat was en dat zij andere examinatoren aantrof dan zij verwachtte, maakt dit niet dat de beoordeling niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 22 augustus 2014 in zaak nr. CBHO 2013/266), is het de bevoegdheid van de examencommissie om in het kader van de haar opgedragen taak om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen de examinatoren aan te wijzen. De beoordeling van de herkansing van het eindexamen van appellante is verricht door door de examencommissie aangewezen examinatoren. Niet is gebleken dat er onvoldoende tijd was om het eindexamenwerk van appellante te beoordelen en bovendien is ter zitting namens de examencommissie toegelicht dat de examinatoren langs het werk van de studenten gaan, waardoor de daadwerkelijke beoordelingstijd steeds kan verschillen. Verder is ter zitting namens de examencommissie toegelicht dat de examinator die appellante op haar eindexamen verwachtte aan het herintreden was, nog niet volledig inzetbaar was en daarom niet ingezet is ten behoeve van het eindexamen van appellante. Dit verklaart waarom appellante de betreffende examinator op de dag van haar eindexamen wel heeft gezien op de hogeschool. Dat een examinator het onderzoeksdocument van appellante heeft goedgekeurd, maakt niet dat geen onvoldoende voor het eindexamen kon worden gegeven, nu het examen meer dan het onderzoeksdocument omvat. Voorts valt niet in te zien waarom het niet zou zijn toegestaan de deelbeoordeling van het onderzoeksdocument na het mondelinge eindexamen te geven. Ten aanzien van de stelling van appellante dat de beoordeling niet gemotiveerd is, overweegt het College dat zich in het dossier een feedback formulier bevindt waarin wordt toegelicht hoe het cijfer tot stand is gekomen. Ter zitting is namens de examencommissie toegelicht dat appellante geen juiste bronvermelding had, terwijl de student die wel is afgestudeerd een goede bronvermelding had opgenomen. Hetgeen appellante omtrent de tweede herkansingsmogelijkheid aanvoert, valt buiten de omvang van dit geding dat op de eerste herkansing betrekking heeft. Gelet op het voorgaande, ziet het College geen grond voor het oordeel dat bij de beoordeling van de eerste herkansing van het eindexamen van appellante niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Het CBE heeft zich derhalve op het standpunt mogen

stellen dat de examencommissie het verzoek van appellante om een herbeoordeling heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juli 2017 heeft de examencommissie van de Willem de Kooning Academie het verzoek van appellante om een herbeoordeling van de herkansing van haar eindexamen afgewezen.

Bij beslissing van 16 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 februari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. D.W.M. van Erp, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is dr. J.R. van Heemst verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 19 juni 2017 heeft appellante het eindexamen herkanst. Zij heeft daarvoor een onvoldoende gekregen. Bij brief van 30 juni 2017 heeft zij de examencommissie verzocht om een herbeoordeling.

Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat ten aanzien van de examinatoren die het eindexamen van appellante hebben beoordeeld een juiste benoemingsprocedure is doorlopen. Aan appellante is het aanbod gedaan dat zij bij haar herexamen in januari 2018 niet alle eindcompetenties hoeft aan te tonen maar enkel de twee nog ontbrekende. Volgens het CBE heeft de examencommissie het verzoek van appellante mogen afwijzen, omdat de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen.

2.2. Appellante voert aan dat zij na de hoorzitting ingediende stukken niet heeft ontvangen en dat het CBE niet binnen de geldende termijnen uitspraak heeft gedaan.

2.2.1. In de beslissing van het CBE is vermeld dat het op de hoorzitting de examencommissie heeft verzocht om het CBE te informeren hoe examinatoren worden aangewezen door de examencommissie en de precieze reden waarom de oorspronkelijke examinator van appellante een jaar later niet als examinator bij het eindexamen van appellante aanwezig was. Na de hoorzitting heeft de examencommissie overgelegd een e-mail van de onderwijsmanager over de inzet van de genoemde examinator, een kopie van pagina 63 van de Onderwijs- en examenregeling, een uittreksel van de notulen van de examencommissie waarbij de examinatoren voor het studiejaar 2016-2017 benoemd zijn en het protocol van de examencommissie waarin de procedure voor benoeming kort is beschreven.

Ter zitting van het College is namens het CBE toegelicht dat de Onderwijs- en examenregeling openbaar is en dat de notulen en het protocol van de examencommissie voor studenten raadpleegbaar zijn op de website van de hogeschool. Hoewel het op de weg van het CBE lag deze stukken door te sturen, dan

wel appellante erop te wijzen waar zij die kan vinden, vormt de omstandigheid dat dit niet is gebeurd geen reden voor vernietiging van de beslissing, nu de stukken voor appellante raadpleegbaar waren. Over de e-mail van de onderwijsmanager heeft het CBE in de beslissing van 16 oktober 2017 toegelicht dat dit een privacygevoelig bericht betreft. Het CBE heeft er daarom van mogen afzien de e-mail aan appellante door te zenden.

2.2.2. In artikel 5, onder 6, van het Reglement van het CBE van de Hogeschool van Rotterdam is vermeld dat de schriftelijke uitspraak van het CBE doorgaans op een termijn van twee á drie weken na de hoorzitting volgt en dat deze termijn kan worden verlengd. Nu de termijn kan worden verlengd, heeft het CBE niet met de voormelde bepaling in strijd gehandeld door vier weken na de hoorzitting te beslissen.

2.3. Verder betoogt appellante dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie haar verzoek mocht afwijzen. Daartoe voert zij aan dat zij ervan uit mocht gaan dat de examinator die de eerste beoordeling heeft verricht, bij de herkansing aanwezig zou zijn, nu die examinator dat heeft toegezegd. Ook de herkansingen van andere studenten worden door dezelfde examinator beoordeeld. Appellante stelt dat het niet waar is dat de examinator ziek was. Verder voert appellante aan dat zij door examinator Van Haagen intensief is begeleid en hij haar onderzoeksdocument heeft goedgekeurd. Door haar een onvoldoende te geven keurt hij volgens appellante zijn eigen werk af. Verder voert appellante aan dat haar onderzoeksdocument, dat zij drie weken voor het mondelinge herexamen had ingeleverd, ten onrechte pas na het mondelinge herexamen is beoordeeld. Voorts is de beoordeling van het mondeling van Van Haagen tot op heden niet kenbaar. Appellante stelt meerdere keren te hebben getracht inzicht te krijgen in hoe haar cijfer tot stand is gekomen. Dit inzicht is evenwel niet gegeven. De beoordeling heeft niet zorgvuldig plaatsgevonden nu een examinator tien minuten te laat was. Ten onrechte wordt haar verweten dat zij geen MLA-bronvermelding heeft gebruikt. Dat is geen onderdeel van de beoordelingscriteria en een andere student die die bronvermelding evenmin had gebruikt, is wel afgestudeerd. Tot slot klaagt appellante over de gang van zaken omtrent de tweede herkansingsmogelijkheid.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de afwijzing van het verzoek in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling van het eindexamen van appellante is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. Hoewel het begrijpelijk is dat het voor appellante niet prettig was dat een examinator te laat was en dat zij andere examinatoren aantrof dan zij verwachtte, maakt dit niet dat de beoordeling niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 22 augustus 2014 in zaak nr. CBHO 2013/266), is het de bevoegdheid van de examencommissie om in het kader van de haar opgedragen taak om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen de examinatoren aan te wijzen. De beoordeling van de herkansing van het eindexamen van appellante is verricht door door de examencommissie aangewezen examinatoren. Niet is gebleken dat er onvoldoende tijd was om het eindexamenwerk van appellante te beoordelen en bovendien is ter zitting namens de examencommissie toegelicht dat de examinatoren langs het werk van de studenten gaan, waardoor de daadwerkelijke beoordelingstijd steeds kan verschillen. Verder is ter zitting namens de examencommissie toegelicht dat de examinator die appellante op haar eindexamen verwachtte aan het herintreden was, nog niet volledig inzetbaar was en daarom niet ingezet is ten behoeve van het eindexamen van appellante. Dit verklaart

waarom appellante de betreffende examinator op de dag van haar eindexamen wel heeft gezien op de hogeschool.

Dat een examinator het onderzoeksdocument van appellante heeft goedgekeurd, maakt niet dat geen onvoldoende voor het eindexamen kon worden gegeven, nu het examen meer dan het onderzoeksdocument omvat. Voorts valt niet in te zien waarom het niet zou zijn toegestaan de deelbeoordeling van het onderzoeksdocument na het mondelinge eindexamen te geven. Ten aanzien van de stelling van appellante dat de beoordeling niet gemotiveerd is, overweegt het College dat zich in het dossier een feedback formulier bevindt waarin wordt toegelicht hoe het cijfer tot stand is gekomen. Ter zitting is namens de examencommissie toegelicht dat appellante geen juiste bronvermelding had, terwijl de student die wel is afgestudeerd een goede bronvermelding had opgenomen. Hetgeen appellante omtrent de tweede herkansingsmogelijkheid aanvoert, valt buiten de omvang van dit geding dat op de eerste herkansing betrekking heeft.

Gelet op het voorgaande, ziet het College geen grond voor het oordeel dat bij de beoordeling van de eerste herkansing van het eindexamen van appellante niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Het CBE heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat de examencommissie het verzoek van appellante om een herbeoordeling heeft mogen afwijzen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/230**
Rechter(s)	:	mrs. C.J. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden voorlopig studieadvies waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 6:22 OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	Ongegrond, wel veroordeeld in de proceskosten
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2016-2017 geen waarschuwing heeft ontvangen. De beslissingen van 23 augustus 2017 en 23 oktober 2017 zijn derhalve in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW. Het College ziet echter aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. In januari 2016 heeft appellante een voorlopig advies gekregen, hetgeen voor haar aanleiding was zich van de opleiding uit te schrijven. Het CBE heeft voorts in het verweerschrift toegelicht dat in het contact van de studieadviseur met appellante uitvoerig ter sprake is geweest wat ervoor nodig was om de BSA-norm te halen. Appellante was derhalve op de hoogte van de geldende norm en regels voor het bindend studieadvies. Zij is daarom door het gebrek niet benadeeld (vergelijk de uitspraak van het College van 8 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/125.5, www.cbho.nl). [ ] 2.6.1. Uit de verklaring van 4 september 2017 van de behandelend psychiater van appellante blijkt dat zij op 9 september 2016 voor het eerst op het spreekuur is geweest. De psychiater vermeldt dat zich bij appellante een sociale angststoornis en subklinische PTSS voordoen. De examenvrees zal door de verschillende behandelingen en het verminderen van de spanningsbronnen waarschijnlijk beter hanteerbaar zijn. De klachten speelden met de start van het studiejaar weer heftig op. In algemene zin kan gesteld worden dat bij goede therapie inzet goede behandelresultaten te boeken zijn, aldus de psychiater. 2.6.2. De stelling van appellante dat de behandeling vanaf maart 2017 aanslaat vindt weliswaar enige steun in de verklaring van haar psychiater, die onder meer vermeldt dat goede behandelresultaten te boeken zijn, maar uit die verklaring blijkt niet dat de verwachting is dat deze resultaten op korte termijn volledig zullen worden bereikt terwijl dat evenmin anders is onderbouwd. De examencommissie heeft zich daarom op het standpunt mogen stellen dat niet te verwachten is dat het studietempo van appellante, die het laatste studiejaar het zeer geringe resultaat van 4 punten heeft behaald, op korte termijn zal verbeteren. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie appellante bij deze stand van zaken een BNSA mogen geven omdat niet te verwachten is dat het voortzetten van haar studie -eventueel met een aangepast studieprogramma- tot het behalen van een diploma zal leiden. De examencommissie heeft zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat appellante, met inachtneming van

haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE) verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit Sociale Wetenschappen namens de decaan aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Psychologie.

Bij beslissing van 23 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 april 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. S.M. Depmann, rechtsbijstandsverlener te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. el Ghafour, zijn verschenen. Namens de examencommissie is M.G. Polak verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het studiejaar 2015-2016 is appellante begonnen met de opleiding psychologie. Na een waarschuwing voor een BNSA is zij in januari 2016 gestopt. In het studiejaar 2016-2017 is appellante opnieuw met de opleiding begonnen. Zij heeft in dat studiejaar 4 punten gehaald en voldoet daarmee niet aan de norm van 60 studiepunten.

2.2. Volgens het CBE heeft de examencommissie zich op het standpunt mogen stellen dat de persoonlijke omstandigheden van appellante geen aanleiding geven om van een BNSA af te zien. De studieresultaten van appellante zijn gedurende het collegejaar over de hele linie te laag en ook in het studiejaar 2015-2016 is het haar niet gelukt een positief studieadvies te halen. Verder heeft het CBE in de beslissing van 23 oktober 2017 vermeld dat niet duidelijk is geworden wat de persoonlijke omstandigheden zijn waar appellante zich op beroept. Zij heeft dat niet in haar beroepschrift toegelicht en is niet op de hoorzitting van het CBE verschenen.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat haar geen BNSA mocht worden gegeven. Zij voert aan dat in strijd met artikel 7.4, vijfde lid, van de Onderwijs- en examenregeling van de Faculteit der Sociale Wetenschappen 2016-2017 (hierna: de OER) niet tweemaal gedurende het studiejaar aan haar een voorlopig studieadvies is gegeven. Zij heeft slechts in januari 2016 een voorlopig studieadvies gekregen. Voorts voert appellante aan dat onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. In haar beroepschrift licht zij toe dat zij sinds langere tijd last heeft van ernstige angst- en paniekklachten die geresulteerd hebben in een depressie. Sinds september 2016 is zij hiervoor in behandeling bij een psychiater en vanaf maart 2017 slaat de behandeling aan. Appellante stelt dat de studieadviseur vanaf het begin van de studie van haar persoonlijke omstandigheden op de hoogte is

geweest. De studieadviseur heeft ten onrechte niet het verzoek van appellante om aangepaste toetsafname aan de examencommissie voorgelegd. Volgens appellante staat het standpunt van de studieadviseur dat haar persoonlijke omstandigheden niet incidenteel zijn en niet op korte termijn zullen verbeteren haaks op de verklaring van haar psychiater.

2.4. Artikel 7.8b, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“Voordat het instellingsbestuur tot afwijzing overgaat, geeft het de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. (…)”

Artikel 7.4, vijfde lid, van de OER luidt:
“Gedurende het eerste jaar van inschrijving wordt door of namens de decaan ten minste tweemaal een voorlopig advies uitgebracht. (…)”

2.4.1. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2016-2017 geen waarschuwing heeft ontvangen. De beslissingen van 23 augustus 2017 en 23 oktober 2017 zijn derhalve in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW. Het College ziet echter aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. In januari 2016 heeft appellante een voorlopig advies gekregen, hetgeen voor haar aanleiding was zich van de opleiding uit te schrijven. Het CBE heeft voorts in het verweerschrift toegelicht dat in het contact van de studieadviseur met appellante uitvoerig ter sprake is geweest wat ervoor nodig was om de BSA-norm te halen. Appellante was derhalve op de hoogte van de geldende norm en regels voor het bindend studieadvies. Zij is daarom door het gebrek niet benadeeld (vergelijk de uitspraak van het College van 8 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/125.5, www.cbho.nl).

2.5. Het CBE heeft in het verweerschrift toegelicht dat de studieadviseur bestrijdt dat zij van appellante een verzoek om aanpassing van toetsafname heeft ontvangen. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij een dergelijk verzoek heeft gedaan. Dat voor appellante geen voorzieningen zijn getroffen, geeft derhalve geen aanleiding de beslissing van het CBE te vernietigen.

2.6. Artikel 7.8b, derde lid, van de WHW luidt:
“Het instellingsbestuur kan aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.”

2.6.1. Uit de verklaring van 4 september 2017 van de behandelend psychiater van appellante blijkt dat zij op 9 september 2016 voor het eerst op het spreekuur is geweest. De psychiater vermeldt dat zich bij appellante een sociale angststoornis en subklinische PTSS voordoen. De examenvrees zal door de verschillende behandelingen en het verminderen van de spanningsbronnen waarschijnlijk beter hanteerbaar zijn. De klachten speelden met de start van het studiejaar weer heftig op. In algemene zin kan gesteld worden dat bij goede therapie inzet goede behandelresultaten te boeken zijn, aldus de psychiater.

2.6.2. De stelling van appellante dat de behandeling vanaf maart 2017 aanslaat vindt weliswaar enige steun in de verklaring van haar psychiater, die onder meer vermeldt dat goede behandelresultaten te boeken zijn, maar uit die verklaring blijkt niet dat de verwachting is dat deze resultaten op korte termijn volledig zullen worden bereikt terwijl dat evenmin anders is onderbouwd. De examencommissie heeft zich daarom op het standpunt mogen stellen dat niet te verwachten is dat het studietempo van appellante, die het laatste studiejaar het zeer geringe resultaat van 4 punten heeft behaald, op korte termijn zal verbeteren. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie appellante bij deze stand van zaken een BNSA mogen geven omdat niet te verwachten is dat het voortzetten van haar studie -eventueel met een aangepast studieprogramma- tot het behalen van een diploma zal leiden. De examencommissie heeft zich

dan ook op het standpunt mogen stellen dat appellante, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding.

Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. In verband met het onder 2.4.1 geconstateerde gebrek, dient het CBE op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/232**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	9 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	belang dwangsom ingebrekestelling niet-ontvankelijk reiskosten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, vierde lid Awb: artikel 4:17, derde lid Awb: artikel 7:28, tweede lid
Uitspraak	:	Deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1. Het College overweegt ambtshalve al volgt. Bij de beslissing van 11 oktober 2017 heeft verweerder geoordeeld dat de beslissing van 30 mei 2017 over het door appellant voor het vak Voorbereiding onderzoek gehaalde cijfer ondeugdelijk is gemotiveerd en daarom het administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 30 mei 2017 vernietigd en bepaald dat een nieuwe beslissing wordt genomen. Met zijn beroep, voor zover dat betrekking heeft op het cijfer voor het vak Voorbereiding onderzoek, kan hij bij het College niet meer bereiken dan hij bij verweerder al heeft bereikt. In zoverre heeft hij geen belang bij een beoordeling van zijn beroep. Het beroep tegen de beslissingen van 11 oktober en 5 december 2017 is in zoverre niet-ontvankelijk. […] 2.4. Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek beslist verweerder binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het administratief beroepschrift is verstreken. De beslissing van 30 mei 2017 is op dezelfde dag verzonden. De termijn van zes weken voor het indienen van het administratief beroepschrift is derhalve op 11 juli 2017 verstreken. De beslistermijn van tien weken voor verweerder liep daarom tot en met 19 september 2017. Appellant heeft verweerder per op 19 september 2017 bij e-mail verzonden brief in gebreke gesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn administratief beroep. Verweerder heeft deze e-mail op 19 september 2017 ontvangen. Ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de eerste dag waarover de dwangsom is verschuldigd de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen. Nu op de dag van ontvangst van de ingebrekestelling de beslistermijn nog niet was verstreken, hoefde verweerder niet te beoordelen of een dwangsom was verschuldigd. Dat de ingebrekestelling op 19 september 2017 rond 23.00 uur is verzonden en pas op 20 september 2017 door een medewerker van verweerder zal zijn gelezen, betekent niet dat, zoals appellant aanvoert, 20 september 2017 als dag van ontvangst moet worden aangemerkt. Voor het oordeel dat, zoals appellant aanvoert, de dag van de bevestiging van de ontvangst van de ingebrekestelling als dag van ontvangst moet worden aangemerkt, bestaat evenmin grond. Ook in zoverre faalt het betoog.

2.5. De reiskosten waarvan appellant aan verweerder vergoeding heeft gevraagd, heeft appellant gemaakt voor het bijwonen van een hoorzitting over een door hem ingediende klacht. Bij deze hoorzitting is ook geprobeerd een minnelijke schikking te bereiken in verband met het door appellant tegen de beslissing van 14 oktober 2016 ingestelde administratief beroep. Het gaat derhalve niet om kosten als bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb die appellant in verband met de behandeling van het administratief beroep tegen de beslissing van 30 mei 2017 heeft hoeven maken. Verweerder heeft de reiskosten daarom terecht niet aan appellant vergoed.
In zoverre faalt het betoog eveneens.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 oktober 2016 is appellant medegedeeld dat hij het cijfer 5 voor het vak Voorbereiding onderzoek heeft gehaald.

Bij beslissing van 12 april 2017 heeft verweerder het door appellant tegen de beslissing van 14 oktober 2016 ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, die beslissing vernietigd en bepaald dat een nieuwe beslissing wordt genomen.

Bij beslissing van 30 mei 2017 is appellant medegedeeld dat appellant het cijfer 6 voor het vak Voorbereiding onderzoek heeft gehaald.

Bij beslissing van 11 oktober 2017, verzonden op 1 november 2017, heeft verweerder het door appellant tegen de beslissing van 30 mei 2017 ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, die beslissing vernietigd, bepaald dat een nieuwe beslissing wordt genomen en het administratief beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 5 december 2017 heeft verweerder een verzoek van appellant om herziening van de beslissing van 11 oktober 2017 afgewezen.

Tegen de beslissingen van 11 oktober en 5 december 2017 heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift en een aanvullend verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 maart 2018, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het College overweegt ambtshalve al volgt.

Bij de beslissing van 11 oktober 2017 heeft verweerder geoordeeld dat de beslissing van 30 mei 2017 over het door appellant voor het vak Voorbereiding onderzoek gehaalde cijfer ondeugdelijk is gemotiveerd en daarom het administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 30 mei 2017 vernietigd en bepaald dat een nieuwe beslissing wordt genomen. Met zijn beroep, voor zover dat betrekking heeft op het cijfer voor het vak Voorbereiding onderzoek, kan hij bij het College niet meer bereiken dan hij bij verweerder al heeft bereikt. In zoverre heeft hij geen belang bij een beoordeling van zijn beroep.

Het beroep tegen de beslissingen van 11 oktober en 5 december 2017 is in zoverre niet-ontvankelijk.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder zijn administratief beroep ten onrechte 'voor het overige ongegrond' heeft verklaard. Voorts betoogt appellant dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de door hem bij verweerder ingediende ingebrekestelling is ontvangen voordat de beslistermijn voor het administratief beroep was verstreken, zodat niet hoeft te worden beoordeeld of een dwangsom is verschuldigd. Ten slotte betoogt appellant dat verweerder ten onrechte niet door hem gemaakte reiskosten heeft vergoed.

2.3. Verweerder heeft in zijn nader verweerschrift toegelicht dat het dictum 'voor het overige ongegrond' in de beslissing van 11 oktober 2017 betrekking heeft op hetgeen appellant in administratief beroep heeft betoogd over het niet tijdig nemen van een beslissing en het vergoeden van reiskosten, zoals ook uit de motivering van die beslissing kan worden opgemaakt. Het College kan verweerder hierin volgen.

In zoverre faalt het betoog.

2.4. Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek beslist verweerder binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het administratief beroepschrift is verstreken. De beslissing van 30 mei 2017 is op dezelfde dag verzonden. De termijn van zes weken voor het indienen van het administratief beroepschrift is derhalve op 11 juli 2017 verstreken. De beslistermijn van tien weken voor verweerder liep daarom tot en met 19 september 2017.

Appellant heeft verweerder per op 19 september 2017 bij e-mail verzonden brief in gebreke gesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn administratief beroep. Verweerder heeft deze e-mail op 19 september 2017 ontvangen. Ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de eerste dag waarover de dwangsom is verschuldigd de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen. Nu op de dag van ontvangst van de ingebrekestelling de beslistermijn nog niet was verstreken, hoefde verweerder niet te beoordelen of een dwangsom was verschuldigd. Dat de ingebrekestelling op 19 september 2017 rond 23.00 uur is verzonden en pas op 20 september 2017 door een medewerker van verweerder zal zijn gelezen, betekent niet dat, zoals appellant aanvoert, 20 september 2017 als dag van ontvangst moet worden aangemerkt. Voor het oordeel dat, zoals appellant aanvoert, de dag van de bevestiging van de ontvangst van de ingebrekestelling als dag van ontvangst moet worden aangemerkt, bestaat evenmin grond.

Ook in zoverre faalt het betoog.

2.5. De reiskosten waarvan appellant aan verweerder vergoeding heeft gevraagd, heeft appellant gemaakt voor het bijwonen van een hoorzitting over een door hem ingediende klacht. Bij deze hoorzitting is ook geprobeerd een minnelijke schikking te bereiken in verband met het door appellant tegen de beslissing van 14 oktober 2016 ingestelde administratief beroep. Het gaat derhalve niet om kosten als bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb die appellant in verband met de behandeling van het administratief beroep tegen de beslissing van 30 mei 2017 heeft hoeven maken. Verweerder heeft de reiskosten daarom terecht niet aan appellant vergoed.

In zoverre faalt het betoog eveneens.

2.6. Het beroep tegen de beslissingen van 11 oktober en 5 december 2017 is voor het overige ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep, voor zover dat betrekking heeft op het cijfer voor het vak Voorbereiding onderzoek, niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep voor het overige ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/233**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	29 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	curriculum erkenning verworven competenties EVC rechtsmiddelen schadevergoeding stage
Artikelen	:	Awb: artikel 8:88
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie dat appellante aanvullende onderdelen moet afleggen onder het nieuwe curriculum naar het oordeel van het College terecht in stand gelaten. Daarvoor is van belang dat appellante tegen de beslissing van 28 juni 2016 geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Die beslissing staat daarom in rechte vast. Omdat appellante evenmin rechtsmiddelen heeft aangewend tegen de onvoldoende beoordeling van de verkorte stage, staat ook die beoordeling in rechte vast. Naar het oordeel van het College heeft appellante geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd die nopen het bestreden besluit voor onjuist te houden. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, heeft betrekking op feiten en omstandigheden die zij had kunnen aanvoeren tegen de genoemde beslissingen. Een relevante wijziging in het recht heeft zich evenmin voorgedaan. Dat de extra eisen niet zouden gelden indien zij de inschrijving niet zou hebben onderbroken doet daaraan niet af nu zij zelf voor die onderbreking gekozen heeft. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen te Eindhoven (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 juni 2017 heeft de examencommissie Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing het verzoek om erkenning van verworven competenties afgewezen.

Bij beslissing van 3 november 2017 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.C. Hesseling, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie was drs. J.J.M. de Pater, secretaris van die commissie, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de bacheloropleiding Godsdienst – Pastotaal Werk na een tweede onderbreking hervat. Om de opleiding op grond van resultaten behaald onder het oude curriculum te kunnen afronden, diende zij binnen zes maanden via een verkorte stage, aan te tonen over actuele beroepsmatige bekwaamheid te beschikken en de afstudeeropdracht af te ronden. Omdat die verkorte stage met een onvoldoende is beoordeeld, voldoet appellante volgens de examencommissie niet aan de voorwaarden en dient zij aan aanvullende eisen te doen. Het verzoek van appellante om haar alsnog vrij te stellen van de aanvullende eisen heeft de examencommissie vervolgens aangemerkt als een verzoek om verworven competenties te beoordelen. Bij beslissing van 7 juni 2017 heeft de examencommissie afwijzend op het verzoek beslist en bepaald dat appellante de bekwaamheid dient aan te tonen door de stage uit de startbekwaamfase en de openstaande studieonderdelen van het vigerende curriculum te behalen.

2.3. Appellante is van mening dat bij de verkorte stage de voorschriften die op grond van de Onderwijs- en examenregeling gelden niet volledig in acht zijn genomen en dat zij daarbij onvoldoende begeleiding heeft gehad .Appellante acht het niet terecht dat zij daardoor opnieuw een stage zou moeten volgen en kan zich niet vinden in de extra verplichtingen die de examencommissie haar in het besluit van 7 juni 2017 heeft opgelegd. Zij betoogt dat zij moet kunnen volstaan met het afronden van de afstudeeropdracht. Als zij haar opleiding niet had onderbroken, zouden haar namelijk ook geen extra verplichtingen worden opgelegd, aldus appellante.

2.4. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Verweerder heeft overwogen dat de examencommissie appellante al bij de beslissing van 28 juni 2016 in kennis heeft gesteld van de voorwaarden waaronder zij op grond van eerder behaalde resultaten onder het nieuwe curriculum zou kunnen afstuderen. Tegen die beslissing heeft appellante geen rechtsmiddelen aangewend en zij heeft evenmin binnen de toen genoemde termijn van zes maanden aan de voorwaarden voldaan. Na de onderbrekingen is appellante bij wijze van coulance niettemin in de gelegenheid gesteld om alsnog overeenkomstig de beslissing van 28 juni 2016 de studie af te ronden. Omdat de verkorte stage evenwel niet met een voldoende is afgerond, heeft de examencommissie volgens verweerder terecht de aanvullende verplichtingen gesteld, aldus verweerder.

2.4.1. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie dat appellante aanvullende onderdelen moet afleggen onder het nieuwe curriculum naar het oordeel van het College terecht in stand gelaten. Daarvoor is van belang dat appellante tegen de beslissing van 28 juni 2016 geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Die beslissing staat daarom in rechte vast. Omdat appellante evenmin rechtsmiddelen heeft aangewend tegen de onvoldoende beoordeling van de verkorte stage, staat ook die beoordeling in rechte vast. Naar het oordeel van het College heeft appellante geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd die nopen het bestreden besluit voor onjuist te houden. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, heeft betrekking op feiten en omstandigheden die zij had kunnen aanvoeren tegen de genoemde beslissingen. Een relevante wijziging in het recht heeft zich evenmin voorgedaan. Dat de extra eisen niet zouden gelden indien zij de inschrijving niet zou hebben onderbroken doet daaraan niet af nu zij zelf voor die onderbreking gekozen heeft.

Het betoog faalt.

2.5. Verweerder heeft naar het oordeel van het College het beroep dan ook terecht ongegrond verklaard en geen aanleiding hoeven te zien om proceskosten te vergoeden. Evenmin bestond er aanleiding om schade te vergoeden nu er geen sprake was van een onrechtmatige beslissing als bedoeld in artikel 8:88 Awb.

2.6. Het beroep is ongegrond

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.H.G.M. van Fessem, secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/234**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	8 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA e-mail termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.59a Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De examencommissie heeft gesteld dat de beslissing van 23 augustus 2017 diezelfde dag per post is verzonden. Appellant heeft de ontvangst van de beslissing per post niet ontkend. Het CBE heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift afliep op 4 oktober 2017. Omdat appellant bij zijn e-mail van 5 oktober 2017, waaruit kan worden afgeleid dat hij tegen de beslissing van 23 augustus 2017 beroep wenst in te stellen, niet zijn administratief beroepschrift had gevoegd, is hij in de gelegenheid gesteld dat voor 13 oktober 2017 alsnog in te dienen. Dit neemt niet weg dat appellant op zijn vroegst eerst op 5 oktober 2017, en derhalve na het aflopen van de termijn, administratief beroep heeft ingesteld. Het CBE heeft terecht overwogen dat de omstandigheden die appellant naar voren brengt geen aanleiding geven om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Onder de beslissing van 23 augustus 2017 is vermeld dat een administratief beroepschrift binnen een termijn van zes weken na datum afgifte van deze beslissing moet zijn ingediend. Voor zover appellant aanvoert dat hij de termijn verkeerd heeft berekend en hem niet is medegedeeld dat een brief van een psycholoog ook later kon worden ingediend, komt dat voor zijn rekening. Hij had tijdig navraag kunnen doen naar de vereiste handelwijze dan wel juridisch advies kunnen inwinnen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie van de Erasmus School of Law appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Fiscaal recht.

Bij beslissing van 9 november 2017 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 februari 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. K.A. Dourleim verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de termijn voor het instellen van beroep is aangevangen op 24 augustus 2017, nu de beslissing van 23 augustus 2017 diezelfde dag is verzonden, en de laatste dag van de termijn 4 oktober 2017 was. Het administratief beroepschrift van appellant is op 5 oktober 2017 en derhalve buiten de termijn ontvangen. Dat het verkrijgen van een verklaring van een psycholoog langer duurde dan verwacht en appellant de beroepstermijn verkeerd heeft berekend, zijn volgens het CBE geen redenen om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.2. Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb)vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar-of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar-of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim
is geweest.

2.3. Appellant voert aan dat hij de beslissing pas op 25 augustus 2017 per e-mail heeft ontvangen en dat hem in een e-mail is medegedeeld dat hij het administratief beroepschrift tot 13 oktober 2017 kon inleveren. Verder voert hij aan dat hij de termijn voor het indienen van het administratief beroepschrift verkeerd heeft berekend, dat hem niet is medegedeeld dat hij de brief van de psycholoog later kon inleveren en dat hij het idee had dat zijn beroepschrift zonder een brief van een psycholoog ongefundeerd zou zijn.

2.4. De examencommissie heeft gesteld dat de beslissing van 23 augustus 2017 diezelfde dag per post is verzonden. Appellant heeft de ontvangst van de beslissing per post niet ontkend. Het CBE heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift afliep op 4 oktober 2017. Omdat appellant bij zijn e-mail van 5 oktober 2017, waaruit kan worden afgeleid dat hij tegen de beslissing van 23 augustus 2017 beroep wenst in te stellen, niet zijn administratief beroepschrift had gevoegd, is hij in de gelegenheid gesteld dat voor 13 oktober 2017 alsnog in te dienen. Dit neemt niet weg dat appellant op zijn vroegst eerst op 5 oktober 2017, en derhalve na het aflopen van de termijn, administratief beroep heeft ingesteld.

Het CBE heeft terecht overwogen dat de omstandigheden die appellant naar voren brengt geen aanleiding geven om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Onder de beslissing van

23 augustus 2017 is vermeld dat een administratief beroepschrift binnen een termijn van zes weken na datum afgifte van deze beslissing moet zijn ingediend. Voor zover appellant aanvoert dat hij de termijn verkeerd heeft berekend en hem niet is medegedeeld dat een brief van een psycholoog ook later kon worden ingediend, komt dat voor zijn rekening. Hij had tijdig navraag kunnen doen naar de vereiste handelwijze dan wel juridisch advies kunnen inwinnen.

Het CBE heeft het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk verklaard.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/235**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	12 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hanzehogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband faalangst persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 4.14.1 OER: artikel 4.14.2 OER: artikel 4.14.3 OER: artikel 4.14.4 OER: artikel 4.14.9 OER: artikel 4.16.1 OER: artikel 4.16.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3.Volgens appellant heeft hij te maken gehad met persoonlijke omstandigheden als gevolg waarvan hij de norm niet heeft kunnen halen. Hij heeft aangevoerd dat hij faalangst heeft ontwikkeld. Om hem te helpen functioneren met faalangst, heeft hij een training gevolgd. In een door appellant overgelegde verklaring van een psycholoog van 7 juni 2017 is vermeld dat appellant in de periode van april tot mei 2017 een faalangsttraining heeft gevolgd bij het Hanze Success Centre. Ook is daarin vermeld dat appellant vanwege persoonlijke omstandigheden een periode lang geworsteld heeft met de druk van presteren en de faalangst die hiermee gepaard ging en dat dit hem in dusdanige mate heeft belemmerd, dat hij vertraging in zijn leerjaar heeft opgelopen. Appellant heeft verder aangevoerd dat de ziekenhuisopnames van zijn broer gedurende blok 4 invloed hebben gehad op zijn studieresultaten. Zoals vermeld onder 2.1., wordt ingevolge artikel 4.14.9 van het Studentenstatuut, indien een student zich beroept op zijn persoonlijke omstandigheden, tot een afwijzing niet overgegaan dan nadat de desbetreffende decaan en/of studiebegeleider gehoord is. Appellant heeft ter zitting toegelicht dat hij geregeld contact heeft gehad met de studentendecaan en dat hij door de studentendecaan is gewezen op de mogelijkheid van het volgen van een faalangsttraining. Uit de beslissingen van 20 juli en 1 november 2017 kan niet worden afgeleid of de hogeschool bij de studentendecaan heeft geïnformeerd of appellant gedurende zijn studie contact heeft opgenomen met de studentendecaan over zijn persoonlijke omstandigheden en zo ja, in hoeverre die omstandigheden invloed hebben gehad op de studieresultaten van appellant. Het CBE heeft zijn standpunt in de beslissing van 1 november 2017, dat geen causaal verband bestaat tussen hetgeen appellant heeft aangevoerd en het aantal behaalde studiepunten, daarom ondeugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt. Hetgeen appellant voor het overige aanvoert, behoeft geen bespreking meer.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2017 heeft de Dean van het Instituut voor Communicatie, Media & IT (hierna: de Dean) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 1 november 2017 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J. Knip, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. E. Koen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 4.14.1 van het Studentenstatuut brengt de examencommissie aan elke student uiterlijk en niet eerder dan aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse, deeltijdse of duale opleiding een schriftelijk advies uit over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge artikel 4.14.2 kan aan het studieadvies door de Dean een afwijzing worden verbonden. Het advies kan worden uitgebracht zolang de student het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge artikel 4.14.3 wordt tot afwijzing overgegaan, indien de student de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten zoals genoemd in artikel 4.14.4. De persoonlijke omstandigheden die in aanmerking worden genomen staan beschreven in artikel 4.16.1.

Ingevolge artikel 4.14.4 wordt een afwijzing voor een voltijd-, duale of deeltijdbacheloropleiding met een totale studielast van 240 studiepunten of 180 studiepunten, dan wel associate-degreeprogramma met een totale studielast van 120 studiepunten aan het studieadvies verbonden bij studenten die na vier onderwijsperiodes, de tentamenperiode daarin begrepen, minder dan 48 studiepunten hebben behaald, al dan niet geheel of gedeeltelijk door vrijstellingen verkregen. Onverminderd het bepaalde in de eerste volzin kan aan de student een afwijzend studieadvies worden uitgebracht zo lang de student het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 4.14.9 wordt, indien een student zich beroept op zijn persoonlijke omstandigheden, tot een afwijzing niet overgegaan dan nadat de desbetreffende decaan en/of studiebegeleider gehoord is. De persoonlijke omstandigheden die in aanmerking worden genomen staan beschreven in artikel 4.16.1.

Ingevolge artikel 4.16.1 zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 4.14.3 onder meer ziekte van betrokkene, lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student en bijzondere familieomstandigheden.

Ingevolge artikel 4.16.2 dient een student, indien hij zich beroept op een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in het vorige onderdeel, deze omstandigheid tijdig, zo mogelijk direct bij het optreden daarvan en voorafgaand aan het uitbrengen van het studieadvies aan de decaan en/of de studiebegeleider mee te delen.

2.2. Appellant heeft in het studiejaar 2016-2017 onderwijs in de propedeutische fase van de bacheloropleiding HBO-ICT gevolgd aan de Hanzehogeschool Groningen. Bij de beslissing van 20 juli 2017 is aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat hij er na vier onderwijsperiodes niet in is geslaagd 48 studiepunten te behalen. Ondanks de problemen die hij heeft ondervonden, zoals faalangst en de ziekenhuisopname van zijn broer, heeft appellant te weinig studievoortgang getoond. Het CBE heeft het hiertegen ingestelde beroep bij de beslissing van 1 november 2017 ongegrond verklaard. Volgens het CBE heeft de Dean de beslissing van 20 juli 2017 terecht en op goede gronden genomen.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Hij voert aan dat hij de onderwijseenheid 'IT Service Management' (ITSM), anders dan waarvan het CBE is uitgegaan, wel heeft behaald. Daardoor heeft hij in het derde blok niet slechts 11, maar 14 studiepunten behaald. De redenering van het CBE, dat de beste score van appellant na het volgen van de faalangsttraining 11 studiepunten in een blok is en dat als die score voor alle vier de blokken zou gelden, hij nog steeds niet aan de norm zou voldoen, gaat daarom niet op. Uitgaande van 14 studiepunten per blok, zou hij immers 56 punten hebben behaald. Wat betreft het vierde blok, voert appellant aan dat zijn broer in die periode meerdere malen in het ziekenhuis is opgenomen in een periode van een tot twee weken. Appellant voert aan dat hij zijn projectbegeleider hiervan tijdig op de hoogte heeft gebracht, maar die heeft daarop niet gereageerd. Zijn blokbegeleider heeft hem een week extra de tijd gegeven om opdrachten in te leveren. Tot op heden heeft hij hier echter geen cijfer voor gekregen, aldus appellant. Door de situatie nam de werkdruk toe en werd de beschikbare tijd minder. Appellant voert aan dat hij daardoor niet geconcentreerd en voldoende heeft kunnen studeren voor twee tentamens, als gevolg waarvan hij deze niet heeft kunnen halen.

2.3.1. Het College stelt voorop dat het CBE op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met in achtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.3.2. Het CBE heeft vastgesteld dat appellant 37 studiepunten heeft behaald. Hoewel appellant aanvoert dat het CBE de door hem behaalde studiepunten onjuist heeft vastgesteld, heeft hij niet betwist dat hij de norm van 48 studiepunten, neergelegd in artikel 4.14.4 van het Studentenstatuut, niet heeft behaald.

2.3.3. Volgens appellant heeft hij te maken gehad met persoonlijke omstandigheden als gevolg waarvan hij de norm niet heeft kunnen halen. Hij heeft aangevoerd dat hij faalangst heeft ontwikkeld. Om hem te helpen functioneren met faalangst, heeft hij een training gevolgd. In een door appellant overgelegde verklaring van een psycholoog van 7 juni 2017 is vermeld dat appellant in de periode van april tot mei 2017 een faalangsttraining heeft gevolgd bij het Hanze Success Centre. Ook is daarin vermeld dat appellant vanwege persoonlijke omstandigheden een periode lang geworsteld heeft met de druk van presteren en de faalangst die hiermee gepaard ging en dat dit hem in dusdanige mate heeft belemmerd, dat hij vertraging in zijn leerjaar heeft opgelopen. Appellant heeft verder aangevoerd dat de ziekenhuisopnames van zijn broer gedurende blok 4 invloed hebben gehad op zijn studieresultaten.

Zoals vermeld onder 2.1., wordt ingevolge artikel 4.14.9 van het Studentenstatuut, indien een student zich beroept op zijn persoonlijke omstandigheden, tot een afwijzing niet overgegaan dan nadat de desbetreffende decaan en/of studiebegeleider gehoord is. Appellant heeft ter zitting toegelicht dat hij geregeld contact heeft gehad met de studentendecaan en dat hij door de studentendecaan is gewezen op de mogelijkheid van het volgen van een faalangsttraining. Uit de beslissingen van 20 juli en 1 november 2017 kan niet worden afgeleid of de hogeschool bij de studentendecaan heeft geïnformeerd of appellant gedurende zijn studie contact heeft opgenomen met de studentendecaan over zijn persoonlijke omstandigheden en zo ja, in hoeverre die omstandigheden invloed hebben gehad op de studieresultaten van appellant. Het CBE heeft zijn standpunt in de beslissing van 1 november 2017, dat geen causaal verband bestaat tussen hetgeen appellant heeft aangevoerd en het aantal behaalde studiepunten, daarom ondeugdelijk gemotiveerd.

Het betoog slaagt. Hetgeen appellant voor het overige aanvoert, behoeft geen bespreking meer.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 1 november 2017 dient te worden vernietigd. Het CBE dient een nieuwe beslissing te nemen op het door appellant ingestelde administratief beroep.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen van 1 november 2017;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen aan appellant het door hem betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.D.J. van Heijst, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/236**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.2 OER: artikel 7.3 OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Niet in geschil is dat appellante 57 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.2, derde lid, van de OER. Voorts is niet in geschil dat zich bij appellante geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die het niet voldoen aan de studienorm kunnen verklaren. Hetgeen appellante eerst in beroep bij het College aanvoert, heeft uitsluitend betrekking op de totstandkoming van de beoordeling van de onderwijseenheid Redactie en journalistiek. Dat ligt in deze procedure, waar het gaat om de beslissing tot oplegging van een BNSA, niet ter beoordeling voor. Appellante had het betoog zoals weergegeven in 2.5 moeten aanvoeren in het kader van de vaststelling van de beoordeling van voornoemde onderwijseenheid. Nu appellante niet aan de studienorm heeft voldaan, is aan appellante terecht een BNSA verstrekt. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2017 heeft de examencommissie Media, Informatie en Communicatie namens de decaan aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Media, Informatie en Communicatie.

Bij beslissing van 31 oktober 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2018, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 van de bacheloropleiding Media, Informatie en Communicatie brengt de examencommissie namens de decaan aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van de studie binnen de opleiding.

Ingevolge het derde lid heeft het studieadvies een negatief bindend karakter indien de student minder dan 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.3, eerste lid, kan de examencommissie, in afwijking van artikel 7.2 eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling, aan studenten bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan welke tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uitbrengen aan het einde van het eerste jaar van inschrijving. In deze gevallen wordt het studieadvies opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving.

Ingevolge het derde lid heeft het opgeschort studieadvies een negatief bindend karakter indien de student, met in achtneming van persoonlijke omstandigheden, aan het einde van het tweede jaar van inschrijving niet de propedeuse heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, wordt een negatief BSA niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal per e-mail door de opleiding is gewaarschuwd dat hij of zij een negatief BSA zal kunnen ontvangen, alsmede wat de gevolgen daarvan zijn.

Ingevolge het tweede lid beslist de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief BSA nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een negatief BSA aan de betrokken student.

Ingevolge het derde lid brengt de studentendecaan het advies bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden tijdig heeft gemeld bij de studentendecaan. Een melding wordt in dit verband aangemerkt als tijdig wanneer de student de omstandigheden meldt zodra deze zich voordoen dan wel zeer spoedig daarna.

2.2. Appellante is per 1 september 2015 begonnen met de opleiding Media, Informatie en Communicatie aan de Hogeschool van Amsterdam. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft zij als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet aan de studienorm voldaan. De examencommissie heeft met

deze persoonlijke omstandigheden rekening gehouden en de beslissing over het BNSA aangehouden tot het studiejaar 2016-2017.

2.3. Bij beslissing van 14 juli 2017 heeft de examencommissie namens de decaan aan appellante een BNSA verstrekt. Aan het BNSA is ten grondslag gelegd dat appellante aan het einde van het tweede studiejaar haar propedeuse niet heeft behaald en aldus niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.3, derde lid, van het OER. De examencommissie is ervan op de hoogte dat bij appellante persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, maar deze omstandigheden kunnen de studievertraging onvoldoende verklaren. Nu appellante niet heeft voldaan aan de studienorm en het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studienorm ontbreekt, is appellante niet geschikt voor de opleiding, aldus de examencommissie.

2.4. Het CBE heeft de namens de decaan genomen beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft daartoe overwogen dat is vastgesteld dat appellante met 57 studiepunten niet aan de studienorm heeft voldaan en dat ter zitting vast is komen te staan dat er bij appellante geen persoonlijke omstandigheden hebben gespeeld die van invloed zijn geweest op de studievoortgang. Het CBE heeft voorts overwogen dat door de examencommissie is vastgesteld dat de examinator van de onderwijseenheid Redactie en journalistiek bij de beoordeling in mei 2017 het juiste beoordelingsformulier heeft gebruikt en dat appellante deze onderwijseenheid niet heeft behaald. De examencommissie heeft in redelijkheid en voldoende zorgvuldig tot haar beslissing kunnen komen, aldus het CBE.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat zij door een fout van de Hogeschool in de veronderstelling verkeerde dat ze een voldoende voor de onderwijseenheid Redactie en journalistiek had behaald. Volgens appellante is deze fout door de Hogeschool erkend. Door de fout van de Hogeschool is het voor haar niet mogelijk geweest om in de daarvoor gegeven tijd het werk te verbeteren. Appellante betoogt voorts dat de examinator, na goedkeuring van de examencommissie om het werk alsnog te laten beoordelen, de oorspronkelijke versie in plaats van de verbeterde versie heeft beoordeeld. Wanneer de verbeterde versie zou zijn beoordeeld, zou ze een voldoende hebben gekregen en zou zij 60 studiepunten hebben gehaald en aldus aan de norm voldoen, aldus appellante.

2.5.1. Niet in geschil is dat appellante 57 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.2, derde lid, van de OER. Voorts is niet in geschil dat zich bij appellante geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die het niet voldoen aan de studienorm kunnen verklaren. Hetgeen appellante eerst in beroep bij het College aanvoert, heeft uitsluitend betrekking op de totstandkoming van de beoordeling van de onderwijseenheid Redactie en journalistiek. Dat ligt in deze procedure, waar het gaat om de beslissing tot oplegging van een BNSA, niet ter beoordeling voor. Appellante had het betoog zoals weergegeven in 2.5 moeten aanvoeren in het kader van de vaststelling van de beoordeling van voornoemde onderwijseenheid. Nu appellante niet aan de studienorm heeft voldaan, is aan appellante terecht een BNSA verstrekt. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/237 en 2017/238**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	3 juli 2018
Partijen	:	appellanten en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulier beoordelingstermijn gelijkheidsbeginsel herkansing kennen en kunnen onvoldoende schriftelijk tentamen terugkoppeling verwijzingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De opleiding heeft het onderdeel Case Review beschreven in een Work Assignment ofwel studiehandleiding. Hierin staat onder meer dat de examinatoren het verslag zullen beoordelen aan de hand van de in de Guideline vermelde criteria. De examinator heeft zijn beoordeling van de eerste versie van het verslag neergelegd in een aantal korte opmerkingen. Volgens deze opmerkingen is de interessante casus een pluspunt van het verslag. Minpunten zijn dat het verslag geen case review is, maar een in populair Engels geschreven tekst over een patiënt, en dat het geen structuur en geen logische indeling heeft. De examinator heeft zijn beoordeling van de gereviseerde versie van het verslag op 14 juli 2017 eveneens in een aantal korte opmerkingen neergelegd. Volgens deze opmerkingen is het verslag op een aantal details na niet aangepast ten opzichte van de eerste versie, is de opbouw nog steeds onlogisch, bevat het nog steeds uitdrukkingen die niet bij een wetenschappelijk review passen en staat er onjuiste informatie in. Aan beide versies van het verslag heeft de examinator het cijfer 5 toegekend. In administratief beroep heeft de examencommissie de gereviseerde versie van het verslag door een andere beoordelaar laten beoordelen. Deze beoordelaar heeft gebruik gemaakt van het in de Guideline opgenomen beoordelingsformulier en heeft het cijfer 4 gegeven. Onderaan het ingevulde formulier heeft deze beoordelaar opgemerkt dat de presentatie van de casus onduidelijk en incompleet is, dat de structuur van het verslag niet aan de criteria voldoet, dat veel zinnen slecht zijn geschreven en dat op veel plaatsen geen of onvoldoende verwijzingen zijn gebruikt. 2.5. Naar het oordeel van het College hoefde de examinator in het kader van de beoordeling van de eerste versie van het verslag niet het beoordelingsformulier in te vullen. In de studiehandleiding staat over de Guideline dat het verslag zal worden beoordeeld aan de hand van de daarin vermelde criteria, niet dat de examinatoren verplicht zijn het beoordelingsformulier in te vullen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de examinator het verslag niet aan de hand van die criteria heeft beoordeeld. Volgens de Guideline is taalgebruik een van de criteria. Structuur en logische indeling komen terug in een aantal van de criteria. De onvoldoende score op deze aspecten wordt bevestigd door

de beoordeling door de andere beoordelaar, waarvan appellanten de deugdelijkheid hebben erkend. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de docent onvoldoende terugkoppeling aan appellanten heeft gegeven. De beoordeling is op zichzelf duidelijk en te relateren aan het beoordeelde verslag. Ter zitting van het College heeft de examinator voorts toegelicht dat volgens hem het verslag volstrekt niet aan de criteria voldeed en dat het niet zinvol was om een meer gedetailleerde terugkoppeling te geven, omdat dat op voorzeggen zou neerkomen. Daarom heeft hij ook niet meer gedetailleerde terugkoppeling gegeven toen appellanten hierom vroegen. Ter zitting van het College heeft de examinator nog te kennen gegeven dat hij de kwaliteit van het verslag zo laag vond dat hij het cijfer 3 had kunnen toekennen, maar dat hij appellanten niet wilde ontmoedigen en hun daarom het cijfer 5 heeft toegekend. Het College acht deze gang van zaken ongelukkig, omdat het cijfer 5 bij appellanten mogelijk ten onrechte de indruk heeft gewekt dat kleine aanpassingen van het verslag genoeg waren om een voldoende beoordeling voor de gereviseerde versie te krijgen. Gelet op de kritische opmerkingen van de examinator en het feit dat appellanten derdejaars studenten waren, moeten appellanten naar het oordeel van het College echter geacht worden te hebben begrepen dat het verslag aanzienlijke gebreken vertoonde en grondig diende te worden aangepast. Op grond van die opmerkingen kon van hen worden verwacht dat zij tenminste het taalgebruik, de opbouw en de structuur van het verslag zouden aanpassen, hetgeen zij, naar niet in geschil is, niet of nauwelijks hebben gedaan. Het feit dat de examinator desgevraagd geen nadere uitleg van zijn kritiek heeft gegeven is niet gelukkig, maar doet niet af aan de duidelijkheid van de kritiek die hij op de eerste versie van het verslag had. Dat de examinator beoordelingstermijnen heeft overschreden, betekent op zichzelf niet dat de beoordeling ondeugdelijk is. Gelet op het voorgaande en gezien het uitgangspunt van de opleiding dat elk onderdeel van het vak Global Health één keer mag worden herkanst, hoefde appellanten geen extra revisiemogelijkheid te worden verleend. Dat appellanten door de onvoldoende voor het onderdeel Case Review studieachterstand oplopen, is inherent aan het niet halen van alle vakken van de bachelorfase en noopt op zichzelf niet tot afwijking van dat uitgangspunt.
Zoals de examinator en de voorzitter van de examencommissie ter zitting van het College hebben toegelicht, vormt de opdracht Perusal samen met een schriftelijk tentamen het tweede onderdeel van het vak Global Health, waarbij het tentamen goed is voor 80% en de opdracht Perusal voor 20% van het cijfer voor dit onderdeel. De opdracht Perusal gaat om deelname aan het groepsproces binnen een grotere groep studenten en is in die vorm niet herkansbaar. Appellanten beroepen zich in het kader van hun beroep op het gelijkheidsbeginsel op het geval van een aantal studenten die na de herkansing van het schriftelijk tentamen een onvoldoende voor het tweede onderdeel van het vak Global Health hadden en die een alternatieve vorm van herkansing voor de opdracht Perusal hebben gekregen, zodat zij de onvoldoende voor het tentamen konden compenseren. Gelet op deze toelichting is het College van oordeel dat het geval van deze studenten niet vergelijkbaar is met het geval van appellanten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellanten,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2017 heeft de examinator van het onderdeel Case Review van het vak Global Health in de bacheloropleiding Geneeskunde appellanten voor de gereviseerde versie van hun gezamenlijke verslag het cijfer 5 toegekend.

Bij beslissing van 16 oktober 2017, verzonden op 3 november 2017 (hierna: de bestreden beslissing), heeft verweerder het daartegen door appellanten ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing hebben appellanten beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellanten hebben een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellanten, bijgestaan door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. El Ghafour-Aboulâsri LLM, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn dr. F. Petrij, voorzitter van de examencommissie Geneeskunde, en dr. J.L. Nouwen, examinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellanten volgden in het studiejaar 2016-2017 het derde jaar in de bachelorfase van de opleiding Geneeskunde. Het vak Global Health is het enige vak van de bachelorfase dat zij in dat studiejaar niet hebben gehaald. Hierdoor konden zij in het studiejaar 2017-2018 niet doorstromen naar de masterfase.

Het onderdeel Case Review is een van de twee onderdelen van het vak Global Health. Het andere onderdeel bestaat uit een schriftelijk tentamen en de opdracht Perusal. Voor een voldoende voor het vak Global Health moet voor beide onderdelen een voldoende worden behaald.

Appellanten hebben op 3 december 2016 hun gezamenlijke verslag voor het onderdeel Case Review ingeleverd. De examinator heeft hen hiervoor op 17 februari 2017 het cijfer 5 toegekend. Op 5 juni 2017 hebben zij een gereviseerde versie van het verslag ingeleverd. Op 14 juli 2017 heeft de examinator hen ook hiervoor het cijfer 5 toegekend. Verweerder heeft de toekenning van dit cijfer in stand gelaten.

2.2. Appellanten zijn het hiermee niet eens. Zij voeren aan dat de beoordeling van hun verslag onzorgvuldig is geweest. Hierbij wijzen zij erop dat de examinator ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van de Guideline for assessment of compulsory written product Minor 2015-2016 (hierna: de Guideline). De examinator had het daarin opgenomen beoordelingsformulier volgens hen bij de beoordeling van de eerste versie van hun verslag moeten invullen en aan hen moeten terugkoppelen. Nu dit niet is gebeurd, kan niet worden vastgesteld of de beoordeling objectief en zorgvuldig is uitgevoerd. Voorts hebben zij hierdoor onvoldoende terugkoppeling over de eerste versie van hun verslag gekregen, waardoor voor hen onduidelijk is gebleven wat zij moesten verbeteren. Pas met de in administratief beroep door een andere beoordelaar aan de hand van de Guideline verrichte beoordeling van de gereviseerde versie van het verslag is hen duidelijk geworden wat de verbeterpunten zijn. Voorts voeren zij aan dat zij de examinator een aantal keren om terugkoppeling hebben gevraagd en dat hij heeft geweigerd deze te geven, en dat hij

de beoordelingstermijnen heeft overschreden. Verder voeren zij in het kader van een beroep op het gelijkheidsbeginsel aan dat de examinator een aantal andere studenten voor de opdracht Perusal een herkansing heeft geboden, terwijl die opdracht eigenlijk niet herkanst kan worden. Ten slotte voeren zij aan dat het niet verlenen van een extra revisiemogelijkheid onevenredige gevolgen voor hen heeft, omdat zij daardoor ten minste een jaar studievertraging oplopen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. De opleiding heeft het onderdeel Case Review beschreven in een Work Assignment ofwel studiehandleiding. Hierin staat onder meer dat de examinatoren het verslag zullen beoordelen aan de hand van de in de Guideline vermelde criteria.

De examinator heeft zijn beoordeling van de eerste versie van het verslag neergelegd in een aantal korte opmerkingen. Volgens deze opmerkingen is de interessante casus een pluspunt van het verslag. Minpunten zijn dat het verslag geen case review is, maar een in populair Engels geschreven tekst over een patiënt, en dat het geen structuur en geen logische indeling heeft. De examinator heeft zijn beoordeling van de gereviseerde versie van het verslag op 14 juli 2017 eveneens in een aantal korte opmerkingen neergelegd. Volgens deze opmerkingen is het verslag op een aantal details na niet aangepast ten opzichte van de eerste versie, is de opbouw nog steeds onlogisch, bevat het nog steeds uitdrukkingen die niet bij een wetenschappelijk review passen en staat er onjuiste informatie in. Aan beide versies van het verslag heeft de examinator het cijfer 5 toegekend.

In administratief beroep heeft de examencommissie de gereviseerde versie van het verslag door een andere beoordelaar laten beoordelen. Deze beoordelaar heeft gebruik gemaakt van het in de Guideline opgenomen beoordelingsformulier en heeft het cijfer 4 gegeven. Onderaan het ingevulde formulier heeft deze beoordelaar opgemerkt dat de presentatie van de casus onduidelijk en incompleet is, dat de structuur van het verslag niet aan de criteria voldoet, dat veel zinnen slecht zijn geschreven en dat op veel plaatsen geen of onvoldoende verwijzingen zijn gebruikt.

2.5. Naar het oordeel van het College hoefde de examinator in het kader van de beoordeling van de eerste versie van het verslag niet het beoordelingsformulier in te vullen. In de studiehandleiding staat over de Guideline dat het verslag zal worden beoordeeld aan de hand van de daarin vermelde criteria, niet dat de examinatoren verplicht zijn het beoordelingsformulier in te vullen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de examinator het verslag niet aan de hand van die criteria heeft beoordeeld. Volgens de Guideline is taalgebruik een van de criteria. Structuur en logische indeling komen terug in een aantal van de criteria. De onvoldoende score op deze aspecten wordt bevestigd door de beoordeling door de andere beoordelaar, waarvan appellanten de deugdelijkheid hebben erkend. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de docent onvoldoende terugkoppeling aan appellanten heeft gegeven. De beoordeling is op zichzelf duidelijk en te relateren aan het beoordeelde verslag. Ter zitting van het College heeft de examinator voorts toegelicht dat volgens hem het verslag volstrekt niet aan de criteria voldeed en dat het niet zinvol was om een meer gedetailleerde terugkoppeling te geven, omdat dat op voorzeggen zou neerkomen. Daarom heeft hij ook niet meer gedetailleerde terugkoppeling gegeven toen appellanten hierom vroegen. Ter zitting van het College heeft de examinator nog te kennen gegeven dat hij de kwaliteit van het verslag zo laag vond dat hij het cijfer 3 had kunnen toekennen, maar dat hij appellanten niet wilde

ontmoedigen en hun daarom het cijfer 5 heeft toegekend. Het College acht deze gang van zaken ongelukkig, omdat het cijfer 5 bij appellanten mogelijk ten onrechte de indruk heeft gewekt dat kleine aanpassingen van het verslag genoeg waren om een voldoende beoordeling voor de gereviseerde versie te krijgen. Gelet op de kritische opmerkingen van de examinator en het feit dat appellanten derdejaars studenten waren, moeten appellanten naar het oordeel van het College echter geacht worden te hebben begrepen dat het verslag aanzienlijke gebreken vertoonde en grondig diende te worden aangepast. Op grond van die opmerkingen kon van hen worden verwacht dat zij tenminste het taalgebruik, de opbouw en de structuur van het verslag zouden aanpassen, hetgeen zij, naar niet in geschil is, niet of nauwelijks hebben gedaan. Het feit dat de examinator desgevraagd geen nadere uitleg van zijn kritiek heeft gegeven is niet gelukkig, maar doet niet af aan de duidelijkheid van de kritiek die hij op de eerste versie van het verslag had. Dat de examinator beoordelingstermijnen heeft overschreden, betekent op zichzelf niet dat de beoordeling ondeugdelijk is. Gelet op het voorgaande en gezien het uitgangspunt van de opleiding dat elk onderdeel van het vak Global Health één keer mag worden herkanst, hoefde appellanten geen extra revisiemogelijkheid te worden verleend. Dat appellanten door de onvoldoende voor het onderdeel Case Review studieachterstand oplopen, is inherent aan het niet halen van alle vakken van de bachelorfase en noopt op zichzelf niet tot afwijking van dat uitgangspunt.

Zoals de examinator en de voorzitter van de examencommissie ter zitting van het College hebben toegelicht, vormt de opdracht Perusal samen met een schriftelijk tentamen het tweede onderdeel van het vak Global Health, waarbij het tentamen goed is voor 80% en de opdracht Perusal voor 20% van het cijfer voor dit onderdeel. De opdracht Perusal gaat om deelname aan het groepsproces binnen een grotere groep studenten en is in die vorm niet herkansbaar. Appellanten beroepen zich in het kader van hun beroep op het gelijkheidsbeginsel op het geval van een aantal studenten die na de herkansing van het schriftelijk tentamen een onvoldoende voor het tweede onderdeel van het vak Global Health hadden en die een alternatieve vorm van herkansing voor de opdracht Perusal hebben gekregen, zodat zij de onvoldoende voor het tentamen konden compenseren. Gelet op deze toelichting is het College van oordeel dat het geval van deze studenten niet vergelijkbaar is met het geval van appellanten.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/239**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 mei 2018
Partijen	:	Appellante en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	inschrijving inschrijvingsvereiste verklaring van afstuderen vertrouwensbeginsel vooropleidingseis
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24, tweede lid Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.1.2 Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit de in 2.1 weergegeven bepalingen, in onderlinge samenhang gelezen, leidt het College af dat verweerder het bezit van een relevant diploma vóór 1 september van het desbetreffende studiejaar als inschrijvingsvereiste stelt. Uit hetgeen appellante naar voren heeft gebracht over de door haar gedane telefonische navraag blijkt dat zij van deze eis op de hoogte was. Dat appellante, mede naar aanleiding van de telefonisch verstrekte informatie in de veronderstelling verkeerde dat het diploma ook later ingeleverd mocht worden, leidt daarom niet tot het oordeel dat bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat voormeld inschrijvingsvereiste voor haar niet zou gelden. Verweerder heeft zich verder in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante zich niet in een bijzondere situatie bevindt op grond waarvan alsnog inschrijving per 22 september 2017 dient plaats te vinden. Ook de omstandigheden dat verweerder appellante bij wijze van voorlopige voorziening heeft ingeschreven en dat, naar appellante stelt, de beëindiging van die inschrijving met terugwerkende kracht zou kunnen leiden tot een terugbetalingsverplichting aan DUO, bieden geen grond voor het oordeel dat verweerder het inschrijvingsvereiste ten onrechte aan appellant heeft tegengeworpen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 september 2017 heeft de Directeur Administratie, Informatievoorziening en Control namens verweerder het verzoek van appellant om inschrijving voor de opleiding Vastgoed en Makelaardij afgewezen.

Bij beslissing van 7 november 2017 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellante, bijgestaan door haar gemachtigde mr. A. Heida, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en C. Bogers, beiden werkzaam aan de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 7.24, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), wordt voor de inschrijving voor een opleiding in het hoger beroepsonderwijs als vooropleidingseis het bezit van één van de in onderdeel a tot en met h vermelde diploma's gesteld.

Ingevolge artikel 1.7, zesde lid van het Reglement inschrijving en voorbereiding van de Hogeschool Rotterdam dient uiterlijk op 31 augustus aan alle inschrijvings- en betalingsvoorwaarden te zijn voldaan.

Ingevolge het negende lid is inschrijven gedurende het studiejaar in drie gevallen mogelijk:
a. de bacheloropleiding of het associate-degreeprogramma heeft een regulier instroommoment in februari. In dit geval is de regeling met betrekking tot de studiekeuzecheck met aangepaste termijnen van toepassing;
b. de student heeft al een actieve inschrijving bij Hogeschool Rotterdam in dat studiejaar en wil van opleiding of opleidingsvorm veranderen (overstappen/switchen);
c. de student heeft al een actieve inschrijving bij een andere instelling voor hoger onderwijs voor dat studiejaar en wil overstappen naar een bacheloropleiding of associate-degreeprogramma van Hogeschool Rotterdam.

Ingevolge artikel 1.1.2 kunnen aanmelders die vanwege bijzondere omstandigheden niet ingeschreven worden, bezwaar aantekenen bij de directeur Administratie, Informatievoorziening en Control (AIC). Dit bezwaar dient uiterlijk zes weken na dagtekening van de beslissing te worden ingediend. Onder bijzondere persoonlijke omstandigheden (artikel 7.51 lid 2 WHW) wordt, onder andere, verstaan:
1. ziekte of zwangerschap en bevalling van de betrokkene;
2. bijzondere zwaarwegende familieomstandigheden;
3. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de betrokkene;
4. overige zwaarwegende persoonlijke omstandigheden, niet zijnde vakantie en/of verblijf in buitenland in verband met stage.

2.2. Appellante heeft zich aangemeld voor de opleiding Vastgoed en Makelaardij terwijl zij nog niet aan alle vooropleidingseisen voldeed omdat zij de MBO-opleiding op dat moment nog niet had afgerond. In september diende appellante nog enkele MBO-tentamens af te leggen. Naar aanleiding van haar telefonische verzoek om informatie is appellante later diezelfde dag teruggebeld door een medewerkster van de hogeschool. Op grond van de tijdens dat gesprek verstrekte informatie verkeerde appellante, naar zij stelt, in de veronderstelling dat zij het diploma op een later moment, uiterlijk vóór 1 oktober 2017, mocht inleveren, op voorwaarde dat de MBO-opleiding via een zogenoemde verklaring van afstuderen zou bevestigen dat appellante de mbo-opleiding voor genoemde datum zou afronden. Appellante heeft niet de naam van de desbetreffende medewerkster van de hogeschool genoteerd. De verklaring van afstuderen is door de MBO-opleiding op 24 augustus 2017 naar verweerder gezonden. Appellante heeft de MBO-opleiding afgerond en het getuigschrift, gedateerd op 22 september 2017, ingeleverd op 28 september 2017. Omdat het diploma niet vóór 1 september 2017 is behaald heeft verweerder op 14 september 2017 laten weten niet tot inschrijving over te gaan.

2.3. Verweerder heeft op 7 november 2017 bericht de beslissing van 14 september 2017 te handhaven. Dat appellante zou zijn teruggebeld over de inschrijfmogelijkheid heeft verweerder niet ontkend, maar wel dat de informatie over het later mogen inleveren van een getuigschrift behaald na 1 september, zou zijn verstrekt. Volgens verweerder kan alleen indien een diploma vóór 1 september is behaald, maar het getuigschrift nog niet is uitgereikt, worden volstaan met een verklaring van afstuderen. De voorwaarden

waaraan een dergelijke verklaring moet voldoen, zijn ook vermeld op de website. In artikel 1.7, zesde lid van de Regeling voorbereiding en inschrijving is, aldus verweerder, expliciet vermeld dat op 31 augustus aan alle voorwaarden voor inschrijving moet zijn voldaan. Ook is in die bepaling vermeld dat slechts in drie gevallen bij wijze van uitzondering tussentijdse inschrijving mogelijk is en het ontbreken van een voor de inschrijving vereist diploma behoort niet daartoe.

2.4. Uit de in 2.1 weergegeven bepalingen, in onderlinge samenhang gelezen, leidt het College af dat verweerder het bezit van een relevant diploma vóór 1 september van het desbetreffende studiejaar als inschrijvingsvereiste stelt. Uit hetgeen appellante naar voren heeft gebracht over de door haar gedane telefonische navraag blijkt dat zij van deze eis op de hoogte was. Dat appellante, mede naar aanleiding van de telefonisch verstrekte informatie in de veronderstelling verkeerde dat het diploma ook later ingeleverd mocht worden, leidt daarom niet tot het oordeel dat bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat voormeld inschrijvingsvereiste voor haar niet zou gelden. Verweerder heeft zich verder in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante zich niet in een bijzondere situatie bevindt op grond waarvan alsnog inschrijving per 22 september 2017 dient plaats te vinden. Ook de omstandigheden dat verweerder appellante bij wijze van voorlopige voorziening heeft ingeschreven en dat, naar appellante stelt, de beëindiging van die inschrijving met terugwerkende kracht zou kunnen leiden tot een terugbetalingsverplichting aan DUO, bieden geen grond voor het oordeel dat verweerder het inschrijvingsvereiste ten onrechte aan appellant heeft tegengeworpen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.H.G.M. van Fessem, secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/240.4**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	8 maart 2018
Partijen	:	verzoeker
Trefwoorden	:	forensisch deskundige fraude herziening originele tentamenbladen schikkingsvoorstel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verzoeker voert aan dat hij ten onrechte nooit in het bezit is gesteld van de originele tentamenbladen. Na de uitspraak van het College van 11 maart 2015 is verzoeker ermee bekend geworden dat op basis van de originele tentamenbladen door een forensisch deskundige tegenbewijs zou kunnen worden geleverd. Hij heeft daartoe een adviesrapport van 8 februari 2018 van Forensicon B.V. overgelegd. Voorts noemt verzoeker omstandigheden, onder andere met betrekking tot het schikkingsvoorstel en onterechte beschuldigingen, waardoor er volgens hem geen eerlijk proces is geweest. 2.4. Niet is gebleken dat verzoeker het voormelde adviesrapport niet vóór de uitspraak van 11 maart 2015 had kunnen opstellen. Evenmin is gebleken dat de thans door verzoeker genoemde omstandigheden omtrent een eerlijk proces vóór de uitspraak van 11 maart 2015 niet bij hem bekend waren, noch redelijkerwijs bekend konden zijn. De door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden, zijn derhalve geen feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb die tot herziening kunnen leiden.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

om herziening van de uitspraak van het College van 11 maart 2015 in zaak nr. CBHO 2014/181.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 11 maart 2015 in zaak nr. CBHO 2014/181 heeft het College het door verzoeker tegen de beslissing van 24 juni 2014 van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft het College verzocht die uitspraak te herzien.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen. Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 23 februari 2018, waar verzoeker, bijgestaan door mr. A. Ibn Lkassem, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. In de uitspraak van 11 maart 2015, waarvan verzoeker herziening vraagt, heeft het College het beroep ongegrond verklaard dat verzoeker had ingediend tegen een besluit van het CBE tot ongegrondverklaring van de beroepen tegen drie beslissingen van de examencommissie tot uitsluiting van verzoeker van deelname aan toetsen vanwege fraude.

2.3. Verzoeker voert aan dat hij ten onrechte nooit in het bezit is gesteld van de originele tentamenbladen. Na de uitspraak van het College van 11 maart 2015 is verzoeker ermee bekend geworden dat op basis van de originele tentamenbladen door een forensisch deskundige tegenbewijs zou kunnen worden geleverd. Hij heeft daartoe een adviesrapport van 8 februari 2018 van Forensicon B.V. overgelegd. Voorts noemt verzoeker omstandigheden, onder andere met betrekking tot het schikkingsvoorstel en onterechte beschuldigingen, waardoor er volgens hem geen eerlijk proces is geweest.

2.4. Niet is gebleken dat verzoeker het voormelde adviesrapport niet vóór de uitspraak van 11 maart 2015 had kunnen opstellen. Evenmin is gebleken dat de thans door verzoeker genoemde omstandigheden omtrent een eerlijk proces vóór de uitspraak van 11 maart 2015 niet bij hem bekend waren, noch redelijkerwijs bekend konden zijn. De door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden, zijn derhalve geen feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb die tot herziening kunnen leiden.

2.5. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/241**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	13 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA individueel studietraject overmachtssituatie persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER 2015-2016: artikel 7.4 OER 2015-2016: artikel 7.5 OER 2015-2016: artikel 8.1 OER 2016-2017: artikel 7.4 OER 2016-2017: artikel 7.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft terecht, zij het op onjuiste gronden, geconcludeerd dat de brief van 25 augustus 2016 niet in de weg staat aan het geven van het BNSA. Anders dan het CBE, dat de kwalificatie van deze brief een kwestie ‘kop of munt gooien’ vindt en zich onthoudt “van het geven van een juridisch behoorlijk onderbouwd oordeel’ is het College van oordeel dat de kwalificatie van de brief juridisch correct moet worden onderbouwd. Wanneer de brief wordt aangemerkt als BNSA, vervalt immers de bevoegdheid om nog enig BNSA te geven. Het College acht de overwegingen van het CBE op dit punt dan ook niet passend. Naar het oordeel van het College dient de brief niet als een studieadvies te worden aangemerkt. Dit kan ondubbelzinnig uit de kop en inhoud van de brief worden opgemaakt. Met de brief is appellant gewezen op zijn studievoortgang, beoogt de brief mededeling te doen van het aanhouden van het studieadvies en wordt appellant ervan in kennis gesteld dat aan het einde van het tweede studiejaar een studieadvies kan worden gegeven indien hij de gestelde studievoortgangsnorm niet behaalt. Ter zitting van het College heeft appellant desgevraagd bevestigd dat hij de brief ook als zodanig heeft begrepen. Het BNSA van 25 augustus 2017 betreft derhalve een eerste studieadvies. Zoals volgt uit artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW was de examencommissie bevoegd appellant een BSNA te geven zolang hij het propedeutisch examen niet met goed gevolg had afgelegd. De beroepsgrond faalt. […] 2.5.1 Appellant wijst er terecht op dat het BNSA niet is geadresseerd. Het College ziet echter niet in dat appellant nadelige gevolgen hiervan heeft ondervonden. Het BNSA heeft appellant tijdig bereikt. Hij heeft hiertegen immers tijdig beroep bij het CBE ingesteld. Verder is niet gebleken dat het voor appellant onduidelijk was dat het BNSA voor hem was bedoeld. Appellant heeft aan het einde van het eerste studiejaar onvoldoende studiepunten behaald. Op basis van het advies van de studentendecaan heeft de examencommissie besloten appellant toen geen studieadvies te geven maar hem alsnog in de gelegenheid te stellen in het studiejaar 2016-2017 de studievoortgangsnorm te behalen. Gelet op het gering aantal behaalde studiepunten aan het einde van het tweede studiejaar en nu het studiepatroon van het tweede jaar niet afweek van dat van het eerste jaar alsmede op de resultaten

van appellant bij de modules die kenmerkend worden geacht voor de opleiding, heeft de examencommissie het BNSA gegeven. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat het BNSA niet in redelijkheid kon worden gegeven. Het is het College voorts niet gebleken dat appellant als gevolg van persoonlijke omstandigheden in het tweede studiejaar niet heeft kunnen voldoen aan de studievoortgangsnorm.
De beroepsgrond faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2017 heeft de examencommissie Kunst en Economie van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: de examencommissie) appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Kunst en Economie (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 27 november 2017 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. A.A.M. Zimmerman, werkzaam bij de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: HKU), zijn verschenen. Voorts was namens de examencommissie aanwezig mr. P. Malherbe.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bachelor of Art and Economics van de HKU voor het studiejaar 2015-2016 (hierna: de OER 2015-2016) ontvangt de student uiterlijk op 31 augustus van het eerste studiejaar advies over de voortzetting van zijn opleiding.

Ingevolge het tweede lid betekent het voldaan hebben aan de norm zoals vastgelegd in het derde lid een positief advies over de voortzetting van de opleiding.

Ingevolge het derde lid wordt onverminderd het bepaalde in de rest van artikel 7.4 en artikel 7.5 aan het einde van het eerste jaar aan het studieadvies een afwijzing met een bindend karakter verbonden indien de student de volgende norm niet haalt: 55 studiepunten van de propedeutische fase inclusief het studieonderdeel Reflective Practioner.

Ingevolge artikel 7.5, eerste lid, kan de examencommissie in de gevallen waarin de examencommissie bevoegd is om een bindend studieadvies te geven besluiten om geen bindend studieadvies te geven indien persoonlijke omstandigheden dan wel een overmachtssituatie daartoe aanleiding geven.

Ingevolge het tweede lid wordt indien wegens persoonlijke omstandigheden of een overmachtssituatie wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend studieadvies aan de student een aangehouden advies uitgebracht. Aan het aangehouden advies is een termijn van 12 maanden verbonden.

Ingevolge het derde lid spreekt de schooldirecteur met iedere student die een aangehouden advies heeft gekregen een individueel studietraject af dat de student in staat stelt op enig moment in het tweede jaar van inschrijving en onder de voorwaarden die de opleiding stelt, te voldoen aan de norm die in het traject is vastgelegd. De schooldirecteur informeert de examencommissie over dit traject.

Ingevolge het vierde lid wordt indien de student aan wie het aangehouden advies is uitgebracht niet aan het einde van de termijn van 12 maanden aan de norm vastgelegd in het individuele traject heeft voldaan, een bindend studieadvies gegeven.

Ingevolge artikel 8.1 beslist de examencommissie in die gevallen waarin deze regeling niet of niet duidelijk voorziet ten aanzien van de opleidingsinhoudelijke rechten en plichten van studenten als beschreven in de artikelen 7.4 en 7.5, ofwel toepassing van deze artikelen tot kennelijk onredelijke uitkomsten leidt.

Ingevolge artikel 7.4, derde lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bachelor of Art and Economics van de HKU voor het studiejaar 2016-2017 (hierna: de OER 2016-2017) wordt onverminderd het bepaalde in de rest van artikel 7.4 en artikel 7.5 aan het einde van het eerste jaar aan het studieadvies een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student de volgende norm niet haalt: 55 studiepunten van het propedeutisch programma inclusief het studieonderdeel Reflective Practioner.

Ingevolge artikel 7.5, eerste lid, kan de examencommissie in de gevallen waarin de examencommissie bevoegd is om een bindend studieadvies te geven, besluiten om geen bindend studieadvies te geven indien persoonlijke omstandigheden of een overmachtssituatie die door de student na intreden zo spoedig mogelijk als redelijkerwijs kan worden verlangd bij de studentendecaan zijn gemeld, door de examencommissie worden betrokken in haar afweging.

Ingevolge het tweede lid wordt indien wegens persoonlijke omstandigheden of een overmachtssituatie wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend studieadvies, aan de student een aangehouden advies uitgebracht. Aan het aangehouden advies is een termijn van 12 maanden verbonden.

Ingevolge het derde lid wordt indien de student aan wie het aangehouden advies is uitgebracht niet aan het einde van de termijn van 12 maanden aan de norm vastgelegd in artikel 7.4, derde lid, heeft voldaan, het bindend studieadvies gegeven, ongeacht of de student zich niet al voor afloop van deze termijn heeft uitgeschreven.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2015-2016 gestart met de opleiding. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft hij niet voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 7.4, derde lid, van de OER 2015-2016. Op 25 augustus 2016 heeft de examencommissie appellant een brief verstuurd, waarin, voor zover relevant, het volgende staat:

“**Aangehouden Studieadvies**

(…)

Op grond van je studieresultaten van het eerste semester ben je in maart voor het bindend studieadvies gewaarschuwd. Daarbij ben je gewezen op de noodzaak om contact op te nemen met de studentendecaan indien er persoonlijke omstandigheden zouden zijn die een goede studievoortgang belemmerden.
In de loop van blok 4 (in mei) ben je nogmaals gewezen op het risico van het bindend studieadvies, en op de noodzaak contact op te nemen met de studentendecaan als er sprake zou zijn van persoonlijke omstandigheden. Tevens ben je toen geïnformeerd over de mogelijkheid om gehoord te worden door de examencommissie.

Voor zover er bij de examencommissie persoonlijke omstandigheden bekend zijn ziet de examencommissie daarin géén aanleiding om je niet een bindend studieadvies te geven.

De opleiding heeft de examencommissie echter gewezen op bepaalde aspecten van je studievoortgang die de examencommissie tot de overweging hebben gebracht dat een bindend studieadvies wellicht binnen afzienbare termijn een onredelijke uitkomst zou blijken te zijn van de strikte toepassing van de bepalingen in de OER ten aanzien van het bindend studieadvies.

De examencommissie heeft daarom besloten je een aangehouden advies te geven.

Dit betekent dat je je studie kunt vervolgen. Het is belangrijk dat je je realiseert dat je aan het einde van je tweede studiejaar aan de norm voor het bindend negatief studieadvies zoals vastgelegd in de OER art 7.4 lid 3, voldaan moet hebben. Is dit niet het geval, dan krijg je aan het eind van je tweede studiejaar alsnog een (definitief) bindend studieadvies en moet je je studie aan HKU beëindigen. De examencommissie adviseert je dringend om voorrang te geven aan het behalen van *alle* vakken van het eerste jaar (…). ”

2.3 De examencommissie heeft appellant aan het einde van het tweede studiejaar een BNSA gegeven omdat hij niet alsnog aan de studievoortgangsnorm als bedoeld in artikel 7.4, derde lid, van de OER 2016-2017 heeft voldaan. Niet in geschil is dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar 42 studiepunten van het propedeutisch programma heeft behaald. Het CBE heeft geoordeeld dat het BNSA in redelijkheid is gegeven.

2.4 Volgens appellant heeft het CBE niet onderkend dat de examencommissie niet bevoegd was het BNSA te geven. De examencommissie mocht ingevolge de OER 2015-2016 alleen een aangehouden studieadvies geven wegens persoonlijke omstandigheden of overmacht. Van één van die situaties was geen sprake, zodat geen grondslag bestond voor het geven van het aangehouden studieadvies van 25 augustus 2016. Het aangehouden studieadvies is derhalve in strijd met de wet en de gevolgen daarvan kunnen niet voor rekening en risico van appellant komen. Het aangehouden studieadvies kan niet anders dan als een positief studieadvies worden aangemerkt. Dit betekent dat aan einde van het tweede studiejaar geen tweede studieadvies in de vorm van een BNSA meer mocht worden gegeven, aldus appellant.

2.4.1 Het CBE heeft terecht, zij het op onjuiste gronden, geconcludeerd dat de brief van 25 augustus 2016 niet in de weg staat aan het geven van het BNSA. Anders dan het CBE, dat de kwalificatie van deze brief een kwestie ‘kop of munt gooien’ vindt en zich onthoudt “van het geven van een juridisch behoorlijk onderbouwd oordeel’ is het College van oordeel dat de kwalificatie van de brief juridisch correct moet worden onderbouwd. Wanneer de brief wordt aangemerkt als BNSA, vervalt immers de bevoegdheid om nog enig BNSA te geven. Het College acht de overwegingen van het CBE op dit punt dan ook niet passend.

Naar het oordeel van het College dient de brief niet als een studieadvies te worden aangemerkt. Dit kan ondubbelzinnig uit de kop en inhoud van de brief worden opgemaakt. Met de brief is appellant gewezen op zijn studievoortgang, beoogt de brief mededeling te doen van het aanhouden van het studieadvies en wordt appellant ervan in kennis gesteld dat aan het einde van het tweede studiejaar een studieadvies kan

worden gegeven indien hij de gestelde studievoortgangsnorm niet behaalt. Ter zitting van het College heeft appellant desgevraagd bevestigd dat hij de brief ook als zodanig heeft begrepen. Het BNSA van 25 augustus 2017 betreft derhalve een eerste studieadvies. Zoals volgt uit artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW was de examencommissie bevoegd appellant een BSNA te geven zolang hij het propedeutisch examen niet met goed gevolg had afgelegd.

De beroepsgrond faalt.

2.5 Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat sprake is van onzorgvuldige besluitvorming door de examencommissie. Hij wijst erop dat het BNSA niet is geadresseerd. Verder is het BNSA volgens hem ondeugdelijk gemotiveerd nu hieruit niet blijkt in hoeverre rekening is gehouden met zijn omstandigheden.

2.5.1 Appellant wijst er terecht op dat het BNSA niet is geadresseerd. Het College ziet echter niet in dat appellant nadelige gevolgen hiervan heeft ondervonden. Het BNSA heeft appellant tijdig bereikt. Hij heeft hiertegen immers tijdig beroep bij het CBE ingesteld. Verder is niet gebleken dat het voor appellant onduidelijk was dat het BNSA voor hem was bedoeld. Appellant heeft aan het einde van het eerste studiejaar onvoldoende studiepunten behaald. Op basis van het advies van de studentendecaan heeft de examencommissie besloten appellant toen geen studieadvies te geven maar hem alsnog in de gelegenheid te stellen in het studiejaar 2016-2017 de studievoortgangsnorm te behalen. Gelet op het gering aantal behaalde studiepunten aan het einde van het tweede studiejaar en nu het studiepatroon van het tweede jaar niet afweek van dat van het eerste jaar alsmede op de resultaten van appellant bij de modules die kenmerkend worden geacht voor de opleiding, heeft de examencommissie het BNSA gegeven. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat het BNSA niet in redelijkheid kon worden gegeven. Het is het College voorts niet gebleken dat appellant als gevolg van persoonlijke omstandigheden in het tweede studiejaar niet heeft kunnen voldoen aan de studievoortgangsnorm.

De beroepsgrond faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College:

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/242**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	27 maart 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hinderverklaring hoorzitting persoonlijke omstandigheden uitnodiging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift en ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat appellant per aangetekend verzonden brief is uitgenodigd voor de hoorzitting van 18 oktober 2017, maar dat deze brief retour is gekomen omdat appellant deze niet heeft afgehaald van de desbetreffende postafhaallocatie. Hierbij heeft verweerder verwezen naar een kopie van een aan appellant geadresseerde brief van 28 september 2017, waarin appellant voor de hoorzitting wordt uitgenodigd, en een kopie van de achterzijde van de envelop waarin die brief is verzonden. Hieruit blijkt dat de brief op 30 september 2017 op het adres van appellant is aanboden, geruime tijd voor appellant heeft klaargelegen bij een postafhaallocatie en vervolgens op 18 oktober 2017 retour naar de universiteit is gestuurd. Naar het oordeel van het College zijn de gevolgen van het niet afhalen van deze brief voor appellant. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder appellant ondeugdelijk voor de hoorzitting heeft uitgenodigd. De enkele ter zitting van het College door appellant naar voren gebrachte stelling dat hij geen afhaalbericht heeft ontvangen, doet hieraan niet af. De stelling dat verweerder hem niet per e-mail voor de hoorzitting heeft uitgenodigd, doet hieraan evenmin af, nu verzending louter per aangetekende brief op zichzelf een deugdelijke manier van uitnodigen is. In zoverre faalt het betoog. 2.5. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de hinderverklaring van 31 juli 2017 onzorgvuldig tot stand is gekomen of onjuist is. Appellant heeft voor het eerst op 30 juni 2017 contact opgenomen met zijn studieadviseur over zijn studieachterstand. Vervolgens heeft hij zich op 14 juli 2017 met zijn rugklachten tot het secretariaat van de afdeling Studie- en Studentenzaken gewend teneinde een hinderverklaring te verkrijgen. Uit een verklaring van 31 juli 2017 van de arts die de hinderverklaring heeft opgesteld blijkt dat appellant op die dag een consult bij die arts heeft gehad, waarbij over zijn klachten tijdens het studiejaar en zijn medische voorgeschiedenis is gesproken. Dat eerst aan het eind van het studiejaar onderzoek naar zijn medische situatie heeft plaatsgevonden, houdt verband met zijn late melding van medische omstandigheden en kan de universiteit niet worden verweten. Uit het medische stuk van 11 januari 2018, waarin zijn behandelaar forse, al jaren bij appellant bestaande rugklachten vermeldt, blijkt niet dat de arts die de hinderverklaring heeft opgesteld een onjuist beeld van de medische situatie van appellant had. Dit blijkt evenmin uit het door appellant ter zitting van het College overgelegde stuk van

12 maart 2018 van zijn fysiotherapeut. Appellant heeft zich ter verklaring van zijn studieachterstand beroepen op een verergering van de rugklachten aan het eind van december 2016, derhalve tijdens de kerstvakantie. Gelet hierop maakt de constatering van een studiebeperking vanaf 1 januari 2017 de hinderverklaring niet onjuist. Dat hem niet werd toegestaan een medische verklaring over te leggen, heeft appellant niet onderbouwd. Dat appellant naar zijn zeggen niet wist dat aan de constatering van ernstige hinder een studiecapaciteit van circa 50% is gekoppeld, maakt de hinderverklaring evenmin onzorgvuldig tot stand gekomen of onjuist. Uit de medische stukken van 11 januari en 12 maart 2018 blijkt niet dat zijn studiecapaciteit een lager percentage bedroeg. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de medische situatie van appellant onjuist bij de beoordeling is betrokken. De ter zitting van het College door appellant ingenomen stelling dat zijn studieachterstand mede te wijten is aan ziekte in de eerste maanden van zijn opleiding kan aan het voorgaande niet afdoen, nu appellant zich hierop niet eerder heeft beroepen.
De verhuizingen van appellant kunnen voorts niet onder de in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW neergelegde limitatieve opsomming van persoonlijke omstandigheden worden geschaard, zodat het faculteitsbestuur deze niet als persoonlijke omstandigheden bij zijn beoordeling hoefde te betrekken.
Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 augustus 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant namens het faculteitsbestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing, verzonden op 8 november 2017, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van de Loo, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is mr. dr. J. Robbe, plaatsvervangend voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is op 1 september 2016 begonnen met de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Aan het eind van het studiejaar heeft hij 10 van de voor een positief studieadvies vereiste 45 studiepunten gehaald. Het faculteitsbestuur heeft hem daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten. Het faculteitsbestuur hoefde volgens verweerder in de door appellant als persoonlijke omstandigheden aangevoerde rugklachten geen aanleiding te zien om het BNSA achterwege te laten.

2.2. Appellant is het niet eens met de bestreden beslissing. Hiertoe voert hij aan dat verweerder hem niet heeft uitgenodigd voor de hoorzitting van 18 oktober 2017, zodat hij daar niet aanwezig kon zijn. Voorts voert hij aan dat zijn persoonlijke omstandigheden onjuist zijn beoordeeld. Die beoordeling heeft plaatsgevonden aan de hand van een door een aan de universiteit verbonden arts opgestelde hinderverklaring van 31 juli 2017, waarin is vermeld dat appellant sinds januari 2017 door ziekte ernstig in zijn functioneren is gehinderd. Volgens appellant is de hinderverklaring onzorgvuldig tot stand gekomen, omdat de arts hem slechts één keer kort heeft gezien, geen medische informatie bij zijn behandelaar heeft opgevraagd en niet volledig van zijn medische situatie op de hoogte was. Het werd hem niet toegestaan een verklaring van zijn behandelaar over te leggen en het onderzoek door de arts heeft voorts in een laat stadium, toen zijn klachten reeds in ernst waren afgenomen, plaatsgevonden, aldus appellant. Appellant verwijst naar een medisch stuk van zijn behandelaar van 11 januari 2018, waaruit volgens hem blijkt dat de hinder zich reeds eerder dan januari 2017 heeft voorgedaan. Voorts voert hij aan dat hem ten onrechte niet duidelijk is gemaakt welke percentages zijn verbonden aan de door de arts geconstateerde mate van hinder, terwijl die percentages wel aan de examencommissie worden medegedeeld. De door de arts geconstateerde ernstige hinder komt volgens een brief van de voorzitter van de BSA-commissie persoonlijke omstandigheden overeen met een studeercapaciteit van circa 50%. Doordat hij hiervan niet op de hoogte was, heeft hij niet kunnen onderbouwen dat hij zeer ernstig gehinderd was, aan welke mate van hinder een studeercapaciteit van 25% is verbonden. Ten slotte voert hij aan dat hij in de eerste maanden van het studiejaar vier keer is verhuisd, hetgeen ten onrechte niet in de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden is meegenomen.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,

f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,

g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.4. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift en ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat appellant per aangetekend verzonden brief is uitgenodigd voor de hoorzitting van 18 oktober 2017, maar dat deze brief retour is gekomen omdat appellant deze niet heeft afgehaald van de desbetreffende postafhaallocatie. Hierbij heeft verweerder verwezen naar een kopie van een aan appellant geadresseerde brief van 28 september 2017, waarin appellant voor de hoorzitting wordt uitgenodigd, en een kopie van de achterzijde van de envelop waarin die brief is verzonden. Hieruit blijkt dat de brief op 30 september 2017 op het adres van appellant is aanboden, geruime tijd voor appellant heeft klaargelegen bij een postafhaallocatie en vervolgens op 18 oktober 2017 retour naar de universiteit is gestuurd. Naar het oordeel van het College zijn de gevolgen van het niet afhalen van deze brief voor appellant. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder appellant ondeugdelijk voor de hoorzitting heeft uitgenodigd. De enkele ter zitting van het College door appellant naar voren gebrachte stelling dat hij geen afhaalbericht heeft ontvangen, doet hieraan niet af. De stelling dat verweerder hem niet per e-mail voor de hoorzitting heeft uitgenodigd, doet hieraan evenmin af, nu verzending louter per aangetekende brief op zichzelf een deugdelijke manier van uitnodigen is.

In zoverre faalt het betoog.

2.5. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de hinderverklaring van 31 juli 2017 onzorgvuldig tot stand is gekomen of onjuist is. Appellant heeft voor het eerst op 30 juni 2017 contact opgenomen met zijn studieadviseur over zijn studieachterstand. Vervolgens heeft hij zich op 14 juli 2017 met zijn rugklachten tot het secretariaat van de afdeling Studie- en Studentenzaken gewend teneinde een hinderverklaring te verkrijgen. Uit een verklaring van 31 juli 2017 van de arts die de hinderverklaring heeft opgesteld blijkt dat appellant op die dag een consult bij die arts heeft gehad, waarbij over zijn klachten tijdens het studiejaar en zijn medische voorgeschiedenis is gesproken. Dat eerst aan het eind van het studiejaar onderzoek naar zijn medische situatie heeft plaatsgevonden, houdt verband met zijn late melding van medische omstandigheden en kan de universiteit niet worden verweten. Uit het medische stuk van 11 januari 2018, waarin zijn behandelaar forse, al jaren bij appellant bestaande rugklachten vermeldt, blijkt niet dat de arts die de hinderverklaring heeft opgesteld een onjuist beeld van de medische situatie van appellant had. Dit blijkt evenmin uit het door appellant ter zitting van het College overgelegde stuk van 12 maart 2018 van zijn fysiotherapeut. Appellant heeft zich ter verklaring van zijn studieachterstand beroepen op een verergering van de rugklachten aan het eind van december 2016, derhalve tijdens de kerstvakantie. Gelet hierop maakt de constatering van een studiebeperking vanaf 1 januari 2017 de hinderverklaring niet onjuist. Dat hem niet werd toegestaan een medische verklaring over te leggen, heeft appellant niet onderbouwd. Dat appellant naar zijn zeggen niet wist dat aan de constatering van ernstige hinder een studiecapaciteit van circa 50% is gekoppeld, maakt de hinderverklaring evenmin onzorgvuldig tot stand gekomen of onjuist. Uit de medische stukken van 11 januari en 12 maart 2018 blijkt niet dat zijn studiecapaciteit een lager percentage bedroeg. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de medische situatie van appellant onjuist bij de beoordeling is betrokken. De ter zitting van het College door appellant ingenomen stelling dat zijn studieachterstand mede te wijten is aan ziekte in de eerste maanden van zijn opleiding kan aan het voorgaande niet afdoen, nu appellant zich hierop niet eerder heeft beroepen.

De verhuizingen van appellant kunnen voorts niet onder de in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW neergelegde limitatieve opsomming van persoonlijke omstandigheden worden geschaard, zodat het faculteitsbestuur deze niet als persoonlijke omstandigheden bij zijn beoordeling hoefde te betrekken.

Ook in zoverre faalt het betoog.

2.6. Het beroep is ongegrond

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/245**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	26 april 2018
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA compensatieregeling gemiddeld cijfer hardheidsclausule herkansen Nominaal = Normaal ongeschikt persoonlijke omstandigheden pre-academic program studeerbaarheid studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 47 OER: artikel 48 OER: bijlage 1 Regeling Compensatoir toetsen bachelor 1 (B1) 2012
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Een hoger onderwijsinstelling kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW slecht een BNSA aan een student geven, indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn gesteld. 2.4.2 Of een student niet geschikt moet worden geacht voor een opleiding als bedoeld in voormelde bepaling van de WHW, is door de Erasmus Universiteit Rotterdam vertaald in de studievoortgangsnorm neergelegd in artikel 48 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Fiscaal recht geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat deze norm weloverwogen is vastgesteld. Met de norm wordt beoogd studenten zo goed mogelijk het eerste studiejaar te laten doorlopen en met een schone lei aan het tweede jaar te laten beginnen. De norm sluit aan bij het in 2012 geïntroduceerde onderwijsconcept “Nominaal = Normaal”, waarover intensief overleg is gevoerd met de academische gemeenschap van de universiteit. De universiteit heeft in 2011 een pilot met de studievoortgangsnorm bij één faculteit van de Erasmus Universiteit Rotterdam gedaan. Deze is vervolgens onderzocht en geëvalueerd en op basis van de uitkomsten ook bij de andere faculteiten ingevoerd. De norm gaat gepaard met een reeks flankerende maatregelen. Dat pakket leidt in onderlinge samenhang tot een betere studievoortgang en studeerbaarheid, in het belang van de student zelf, aldus het CBE. Het CBE heeft toegelicht dat eerstejaarsstudenten een goed gefaciliteerde studieomgeving wordt geboden, met activerend onderwijs, veel tussentijdse toetsmomenten en opdrachten, minder herkansingen en meer compensatiemogelijkheden. Hierdoor krijgen studenten optimaal de kans de studievoortgangsnorm te behalen.

Massaal onderwijs heeft plaats gemaakt voor kleinschalig activerend (probleemgestuurd) onderwijs, aldus het CBE. Zo worden de kernactiviteiten veelal in groepen van maximaal tien studenten uitgevoerd, onder begeleiding van een tutor. Daarbij wordt ook op participatie getoetst. Deze onderwijsvorm stelt de tutor in staat vroegtijdig problemen bij studenten te signaleren. Verder worden vakken serieel in plaats van parallel aangeboden, waardoor alle aandacht van een student naar één vak kan uitgaan. De Erasmus School of Law kent verder de Compensatieregeling op basis waarvan studenten alle vijven in het eerste jaar kunnen compenseren. Daarnaast mogen studenten gedurende het propedeusejaar twee vakken herkansen. De eerste herkansing vindt plaats kort na blok 2. Een student kan door deze versnelde herkansing nog vóór 1 februari beoordelen of de eventuele slechte resultaten van blokken 1 en 2 als een opstartprobleem kwalificeren dan wel of de opleiding toch minder geschikt blijkt te zijn voor de student. De tweede herkansing vindt plaats in de zomer. Vóór de start van het eerste jaar wordt aan aankomende studenten verder nog een zogenoemd “pre-academic program” aangeboden, waarbij aandacht wordt besteed aan het met goed gevolg kunnen doorlopen van het eerste studiejaar. Het CBE heeft er voorts nog op gewezen dat een student in het kader van een BNSA ook altijd nog een beroep op persoonlijke omstandigheden kan doen en dat de universiteit aangevoerde omstandigheden zorgvuldig afweegt bij haar besluitvorming. Ook heeft het CBE erop gewezen dat de OER voorziet in de toepassing van een hardheidsclausule voor die gevallen waarin de voortgangsnorm onredelijk uitpakt. Appellante heeft het vorenstaande niet betwist.
Het College overweegt dat de WHW het vaststellen van de studievoortgangsnorm overlaat aan de instellingen. Slechts als deze in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is, kan het College het algemeen verbindend voorschrift waarin de norm is opgenomen buiten toepassing laten. Hoewel de norm van 60 studiepunten hoog is, is het College van oordeel dat deze in het geval van deze opleiding in overeenstemming is met het doel en de strekking van de WHW en niet kennelijk onredelijk is. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de studievoortgangsnorm een deel is van een pakket van maatregelen dat studenten in staat stelt deze norm ook te behalen in één studiejaar. De Compensatieregeling heeft daarbij een matigende werking op de hoogte van de norm, onder meer omdat het aantal vijven dat kan worden gecompenseerd in beginsel niet is beperkt. Dat leidt tot de conclusie dat de norm niet in strijd met de wet is en het stellen daarvan evenmin kennelijk onredelijk is.
2.4.3 De stelling dat geen sprake is van een voldoende studeerbaar programma, volgt het College gelet op het vorenstaande niet.
2.4.4 Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgrond faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE),

verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 augustus 2017 heeft de examencommissie Erasmus School of Law namens de decaan van Erasmus School of Law (hierna: de decaan) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Fiscaal recht (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 23 oktober 2017 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 maart 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.A. Kleinjan, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen prof. mr. A.R. Houweling, opleidingsdirecteur, en namens de examencommissie mr. B.A. Salverda.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 47, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling bachelor Fiscaal recht van de Erasmus Universiteit Rotterdam voor het studiejaar 2016-2017 (hierna: de OER) kan aan het studieadvies door de decaan op grond van artikel 7.8b, derde lid, van de WHW een afwijzing worden verbonden, zolang de examinandus nog niet alle onderdelen van het eerste jaar van de bacheloropleiding met goed gevolg heeft afgelegd. Deze afwijzing wordt slechts gegeven indien de examinandus, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de normen zoals bedoeld in artikel 48 van de OER.

Ingevolge artikel 48, eerste lid, dient de examinandus aan het einde van het eerste jaar van inschrijving met een inschrijving voor de opleiding 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding te hebben behaald.

In bijlage 1 van de OER is de Regeling Compensatoir toetsen bachelor 1 (B1) 2012 (hierna: de Compensatieregeling) opgenomen.

Ingevolge het eerste lid voert de opleiding Fiscaal recht met ingang van 1 januari 2012 de mogelijkheid om in het eerste bachelorjaar vijven te compenseren.

Ingevolge het tweede lid mogen een of meerdere afgeronde vijven (registratie Osiris) worden gecompenseerd met andere behaalde cijfers, mits dit aan het eind van het studiejaar leidt tot een gemiddeld cijfer van ten minste een 6.0 (niet afgerond).

Ingevolge het derde lid geldt voor voltijdstudenten dat slechts gebruik van de regeling kan worden gemaakt als compensatie ertoe leidt dat een student 60 studiepunten behaalt. Voltijdstudenten kunnen alleen in het eerste jaar van inschrijving gebruik maken van de regeling.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2016-2017 gestart met de opleiding. Niet in geschil is dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar niet voldeed aan de gestelde studievoortgangsnorm van 60 studiepunten voor de propedeutische fase omdat zij 45 studiepunten heeft behaald. Evenmin in geschil is dat in het eerste studiejaar geen sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden.

2.3 Het CBE heeft geoordeeld dat de decaan in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft overwogen dat de decaan de vraag of appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, heeft beantwoord op basis van de door appellante behaalde studieresultaten in relatie tot de gestelde studievoortgangsnorm, met inachtneming van de persoonlijke omstandigheden. Daarmee heeft de decaan volgens het CBE een juiste toetsingsmaatstaf aangelegd. Dat de gestelde studievoortgangsnorm betekent dat in het eerste studiejaar nominaal moet worden gestudeerd, leidt niet tot een ander oordeel, mede gelet op het onderwijssysteem voor de opleiding en de mogelijkheden voor compensatie van behaalde vijven en herkansingen, aldus het CBE.

2.4 Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij betoogt dat de studievoortgangsnorm in strijd is met het doel en de strekking van de WHW en haar derhalve niet kan worden tegengeworpen. Appellante voert aan dat een student pas dan “niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding” als de studieresultaten tot geen andere conclusie kunnen leiden dan dat de student niet geschikt is voor de opleiding. De norm van de Erasmus Universiteit Rotterdam waarbij studenten slechts verder mogen studeren indien zij alle studiepunten hebben behaald, verdraagt zich niet met dit wettelijke uitgangspunt, aldus appellante. Verder voert zij aan dat een BNSA ingevolge de laatste volzin van het derde lid van artikel 7.8b van de WHW slechts kan worden gegeven indien de instelling in de propedeutische fase van de opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd. Bij de opleiding zijn de mogelijkheden voor het wegwerken van achterstanden volgens haar beperkt. Zij mag slechts twee van de acht onderdelen van het eerste studiejaar herkansen, waarbij zij voorts beperkt is in de keuze van onderdelen. Zij wijst erop dat bijna alle andere hoger onderwijsinstellingen studenten de mogelijkheid bieden per studiejaar voor elk onderdeel twee tentamenkansen te doen, zonder limiet op het totale aantal pogingen. De beperkte mogelijkheid tot het wegwerken van achterstanden, in samenhang met de gestelde studievoortgangsnorm, maakt dat bij de Erasmus Universiteit Rotterdam geen sprake is van een voldoende studeerbaar programma, hetgeen eveneens in strijd is met de WHW, aldus appellante.

2.4.1 Een hoger onderwijsinstelling kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW slecht een BNSA aan een student geven, indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn gesteld.

2.4.2 Of een student niet geschikt moet worden geacht voor een opleiding als bedoeld in voormelde bepaling van de WHW, is door de Erasmus Universiteit Rotterdam vertaald in de studievoortgangsnorm neergelegd in artikel 48 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Fiscaal recht geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat deze norm weloverwogen is vastgesteld. Met de norm wordt beoogd studenten zo goed mogelijk het eerste studiejaar te laten doorlopen

en met een schone lei aan het tweede jaar te laten beginnen. De norm sluit aan bij het in 2012 geïntroduceerde onderwijsconcept “Nominaal = Normaal”, waarover intensief overleg is gevoerd met de academische gemeenschap van de universiteit. De universiteit heeft in 2011 een pilot met de studievoortgangsnorm bij één faculteit van de Erasmus Universiteit Rotterdam gedaan. Deze is vervolgens onderzocht en geëvalueerd en op basis van de uitkomsten ook bij de andere faculteiten ingevoerd. De norm gaat gepaard met een reeks flankerende maatregelen. Dat pakket leidt in onderlinge samenhang tot een betere studievoortgang en studeerbaarheid, in het belang van de student zelf, aldus het CBE. Het CBE heeft toegelicht dat eerstejaarsstudenten een goed gefaciliteerde studieomgeving wordt geboden, met activerend onderwijs, veel tussentijdse toetsmomenten en opdrachten, minder herkansingen en meer compensatiemogelijkheden. Hierdoor krijgen studenten optimaal de kans de studievoortgangsnorm te behalen. Massaal onderwijs heeft plaats gemaakt voor kleinschalig activerend (probleemgestuurd) onderwijs, aldus het CBE. Zo worden de kernactiviteiten veelal in groepen van maximaal tien studenten uitgevoerd, onder begeleiding van een tutor. Daarbij wordt ook op participatie getoetst. Deze onderwijsvorm stelt de tutor in staat vroegtijdig problemen bij studenten te signaleren. Verder worden vakken serieel in plaats van parallel aangeboden, waardoor alle aandacht van een student naar één vak kan uitgaan. De Erasmus School of Law kent verder de Compensatieregeling op basis waarvan studenten alle vijven in het eerste jaar kunnen compenseren. Daarnaast mogen studenten gedurende het propedeusejaar twee vakken herkansen. De eerste herkansing vindt plaats kort na blok 2. Een student kan door deze versnelde herkansing nog vóór 1 februari beoordelen of de eventuele slechte resultaten van blokken 1 en 2 als een opstartprobleem kwalificeren dan wel of de opleiding toch minder geschikt blijkt te zijn voor de student. De tweede herkansing vindt plaats in de zomer. Vóór de start van het eerste jaar wordt aan aankomende studenten verder nog een zogenoemd “pre-academic program” aangeboden, waarbij aandacht wordt besteed aan het met goed gevolg kunnen doorlopen van het eerste studiejaar. Het CBE heeft er voorts nog op gewezen dat een student in het kader van een BNSA ook altijd nog een beroep op persoonlijke omstandigheden kan doen en dat de universiteit aangevoerde omstandigheden zorgvuldig afweegt bij haar besluitvorming. Ook heeft het CBE erop gewezen dat de OER voorziet in de toepassing van een hardheidsclausule voor die gevallen waarin de voortgangsnorm onredelijk uitpakt. Appellante heeft het vorenstaande niet betwist.

Het College overweegt dat de WHW het vaststellen van de studievoortgangsnorm overlaat aan de instellingen. Slechts als deze in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is, kan het College het algemeen verbindend voorschrift waarin de norm is opgenomen buiten toepassing laten. Hoewel de norm van 60 studiepunten hoog is, is het College van oordeel dat deze in het geval van deze opleiding in overeenstemming is met het doel en de strekking van de WHW en niet kennelijk onredelijk is. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de studievoortgangsnorm een deel is van een pakket van maatregelen dat studenten in staat stelt deze norm ook te behalen in één studiejaar. De Compensatieregeling heeft daarbij een matigende werking op de hoogte van de norm, onder meer omdat het aantal vijven dat kan worden gecompenseerd in beginsel niet is beperkt. Dat leidt tot de conclusie dat de norm niet in strijd met de wet is en het stellen daarvan evenmin kennelijk onredelijk is.

2.4.3 De stelling dat geen sprake is van een voldoende studeerbaar programma, volgt het College gelet op het vorenstaande niet.

2.4.4 Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgrond faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/246**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	Dream Team stage stagewerkplan vrijstelling
Artikelen	:	OER: artikel 4.12
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat appellant bij zijn werkzaamheden voor het Dream Team niet heeft voldaan aan de voor de stage geldende procedure en vereisten. Hij heeft geen toestemming vooraf gekregen van de studieadviseur en de stagecoördinator, heeft geen stagewerkplan ingeleverd, had geen stagecoach en heeft niet deelgenomen aan een intervisiegroepje, zoals de Studiewijzer voorschrijft. Het CBE mocht zich dan ook op het standpunt stellen dat de examencommissie het verzoek van appellant om de deelname het Dream Team te beschouwen als stage terecht heeft afgewezen. Uit artikel 4.12 van de OER volgt dat een verzoek om vrijstelling binnen 5 werkdagen na aanvang van de desbetreffende onderwijseenheid moet worden ingediend bij de examencommissie. Niet in geschil is dat appellant het verzoek niet binnen 5 werkdagen na aanvang van een van de vier shifts waarin stage kon worden gelopen, heeft ingediend. Reeds hierom heeft het CBE zich met juistheid op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek van appellant om vrijstelling voor de stage terecht heeft afgewezen. Ten overvloede overweegt het College dat het niet inziet waarom appellant niet binnen 5 dagen na aanvang van de eerstvolgende shift waarin studenten stage kunnen lopen tijdig een verzoek om vrijstelling zou kunnen indienen. De examencommissie moet dan beoordelen of op grond van artikel 4.12, tweede lid, onder b, van de OER vrijstelling kan worden verleend. Uit de door appellant overgelegde aantekeningen van de studieadviseur blijkt slechts dat de mogelijkheden zijn verkend om de deelname aan het Dream Team in de studie in te passen door middel van een verzoek aan de examencommissie. Dit komt overeen met hetgeen de studieadviseur heeft verklaard zich te herinneren, zo is namens de examencommissie ter zitting van het College toegelicht. Appellant heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat de studieadviseur ondubbelzinnig en concreet heeft toegezegd dat zijn verzoek zou worden toegewezen. Aan een verkenning van de mogelijkheden dan wel het advies om een verzoek bij de examencommissie in te dienen mocht appellant niet de verwachting ontlenen dat een dergelijk verzoek door de examencommissie zou worden toegewezen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juni 2017 heeft de examencommissie van de faculteit Technologie, Innovatie, & Samenleving (locatie Delft) het verzoek van appellant om deelname aan het Dream Team TU Delft in te zetten als invulling van de stageruimte, dan wel op basis daarvan vrijstelling te verlenen voor de stage, afgewezen.

Bij beslissing van 10 november 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 mei 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.A.W. Franssen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn dr. ing. G. Hoogendorp en F.A.M.M. Paalvast verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Voor zover het verzoek van appellant moet worden opgevat als een verzoek om de deelname aan het Dream Team als stage te waarderen, heeft de examencommissie het verzoek volgens het CBE terecht afgewezen. Appellant heeft met de deelname niet voldaan aan de voor de stage geldende procedure en vereisten, zoals bespreking en goedkeuring vooraf, voldoen aan de ingangseisen, fulltime verrichten van de werkzaamheden en monitoren en toetsen van de werkzaamheden.

Ook voor zover het verzoek van appellant moet worden beschouwd als een verzoek om vrijstelling, is dat volgens het CBE terecht door de examencommissie afgewezen. De werkzaamheden kunnen op geen enkele wijze worden getoetst aan de voor vrijstellingen opgestelde kaders en het verzoek is niet ingediend binnen 5 dagen na aanvang van het blok waarin de stage plaatsvond.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie zijn verzoek terecht heeft afgewezen. Hij licht toe dat hij met het Dream Team een door de mens aangedreven onderzeeër heeft gemaakt die tijdens de race in het David Tayler Model Basin is getest. Met de werkzaamheden voldoet hij aan de voor stage geldende competenties. Hij heeft ook begeleiding geregeld en de kwaliteit kon getoetst worden door een bezoek. Verder voert appellant aan dat hij mocht vertrouwen op toezeggingen van de studiebegeleider. Die heeft hem geadviseerd een verzoek om vrijstelling in te dienen.

2.3. Uit de Studiewijzer stage Elektrotechniek blijkt dat er in een studiejaar vier shifts zijn waarin stage kan worden gelopen. Verder staat in de Studiewijzer dat voorafgaand aan de stage door de studieadviseur en de stagecoördinator goedkeuring moet zijn verleend. Zij beoordelen onder meer of wordt voldaan aan de ingangseisen, of de stage van voldoende niveau is en of er deugdelijke begeleiding wordt geboden. Binnen twee weken na aanvang van de stage moet een stagewerkplan worden opgesteld door de student, dat hij ter goedkeuring aan de stagecoach van de hogeschool moet voorleggen. Het stagewerkplan moet een planning van de stage, globale opzet van het eindverslag en de persoonlijke leerdoelen van de student bevatten. Voorts beschrijft de studiewijzer dat de student tijdens de stagetijd in een intervisiegroepje met medestudenten zit, waarmee langs alle bedrijven wordt gegaan.

2.4. Ingevolge artikel 4.12, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Elektrotechniek 2016-2017 van De Haagse Hogeschool (hierna: de OER) kan de examencommissie een student vrijstelling verlenen

voor een toets, indien zij van mening is dat de student reeds aan de vereisten wat betreft inhoud en niveau van de desbetreffende onderwijseenheid heeft voldaan.

Ingevolge het tweede lid kan vrijstelling worden verleend op basis van:
a. toetsresultaten die bij een andere opleiding zijn behaald, of
b. door (werk)ervaring verworven competenties, kennis of vaardigheden.

Ingevolge het derde lid moet een verzoek om vrijstelling uiterlijk 5 werkdagen na aanvang van de desbetreffende onderwijseenheid worden ingediend bij de examencommissie.

2.5. Het College stelt vast dat appellant bij zijn werkzaamheden voor het Dream Team niet heeft voldaan aan de voor de stage geldende procedure en vereisten. Hij heeft geen toestemming vooraf gekregen van de studieadviseur en de stagecoördinator, heeft geen stagewerkplan ingeleverd, had geen stagecoach en heeft niet deelgenomen aan een intervisiegroepje, zoals de Studiewijzer voorschrijft. Het CBE mocht zich dan ook op het standpunt stellen dat de examencommissie het verzoek van appellant om de deelname het Dream Team te beschouwen als stage terecht heeft afgewezen.

Uit artikel 4.12 van de OER volgt dat een verzoek om vrijstelling binnen 5 werkdagen na aanvang van de desbetreffende onderwijseenheid moet worden ingediend bij de examencommissie. Niet in geschil is dat appellant het verzoek niet binnen 5 werkdagen na aanvang van een van de vier shifts waarin stage kon worden gelopen, heeft ingediend. Reeds hierom heeft het CBE zich met juistheid op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek van appellant om vrijstelling voor de stage terecht heeft afgewezen. Ten overvloede overweegt het College dat het niet inziet waarom appellant niet binnen 5 dagen na aanvang van de eerstvolgende shift waarin studenten stage kunnen lopen tijdig een verzoek om vrijstelling zou kunnen indienen. De examencommissie moet dan beoordelen of op grond van artikel 4.12, tweede lid, onder b, van de OER vrijstelling kan worden verleend.

Uit de door appellant overgelegde aantekeningen van de studieadviseur blijkt slechts dat de mogelijkheden zijn verkend om de deelname aan het Dream Team in de studie in te passen door middel van een verzoek aan de examencommissie. Dit komt overeen met hetgeen de studieadviseur heeft verklaard zich te herinneren, zo is namens de examencommissie ter zitting van het College toegelicht. Appellant heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat de studieadviseur ondubbelzinnig en concreet heeft toegezegd dat zijn verzoek zou worden toegewezen. Aan een verkenning van de mogelijkheden dan wel het advies om een verzoek bij de examencommissie in te dienen mocht appellant niet de verwachting ontlenen dat een dergelijk verzoek door de examencommissie zou worden toegewezen.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/247**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	4 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	belang beoordeeld beoordeling voldoende
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Het College ziet zich voor de vraag gesteld of appellant nog belang heeft bij een inhoudelijke behandeling van het beroep. 2.2.1. Appellant heeft ter zitting van het College te kennen gegeven dat hij, zoals ook niet in geschil is, een voldoende voor het vak heeft gekregen en dat aan hem de voorgeschreven studiepunten zijn toegekend. Hoewel een student belang kan hebben bij een hoger cijfer, ook in de situatie dat hij een voldoende heeft behaald, heeft appellant in dit geval niet aannemelijk gemaakt dat hij een concreet en actueel belang heeft bij de beoordeling van het door hem ingestelde beroep. Appellant heeft in zijn mail van 1 juli 2017 opgemerkt tevreden te zijn met het door hem behaalde cijfer, maar dat het voor hem een principekwestie is. Dit heeft hij ter zitting desgevraagd bevestigd. Dat hij het in principe niet eens is met de wijze waarop zijn cijfer tot stand is gekomen, is onvoldoende om een concreet en actueel belang aan te nemen. De eerst ter zitting geopperde mogelijkheid dat de motivering van het behaalde cijfer bij toekomstige werkgevers vragen kan oproepen, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat een toekomstige werkgever geen kennis zal kunnen nemen van de onderliggende motivering.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juni 2017 heeft de examinator het door appellant gevolgde vak ‘Cases in organisatiedynamiek’ met een 6.4 beoordeeld.

Bij beslissing van 12 december 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 maart 2018, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is J.F. van Gelder, examinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Bestuurs- en organisatiewetenschap aan de Vrije Universiteit. In het kader van deze opleiding heeft hij het vak ‘Cases in organisatiedynamiek’ gevolgd. Bij beslissing van 30 juni 2017 heeft de examinator de groepsleden individueel beoordeeld. Het eindcijfer van appellant kwam uit op een 6.4. Het CBE heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE.

2.2. Het College ziet zich voor de vraag gesteld of appellant nog belang heeft bij een inhoudelijke behandeling van het beroep.

2.2.1. Appellant heeft ter zitting van het College te kennen gegeven dat hij, zoals ook niet in geschil is, een voldoende voor het vak heeft gekregen en dat aan hem de voorgeschreven studiepunten zijn toegekend. Hoewel een student belang kan hebben bij een hoger cijfer, ook in de situatie dat hij een voldoende heeft behaald, heeft appellant in dit geval niet aannemelijk gemaakt dat hij een concreet en actueel belang heeft bij de beoordeling van het door hem ingestelde beroep. Appellant heeft in zijn mail van 1 juli 2017 opgemerkt tevreden te zijn met het door hem behaalde cijfer, maar dat het voor hem een principekwestie is. Dit heeft hij ter zitting desgevraagd bevestigd. Dat hij het in principe niet eens is met de wijze waarop zijn cijfer tot stand is gekomen, is onvoldoende om een concreet en actueel belang aan te nemen. De eerst ter zitting geopperde mogelijkheid dat de motivering van het behaalde cijfer bij toekomstige werkgevers vragen kan oproepen, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat een toekomstige werkgever geen kennis zal kunnen nemen van de onderliggende motivering.

2.3. Het beroep van appellant is niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J. Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/248**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	cijferregistratiesysteem kennelijk niet-ontvankelijk ontvangstbevestiging pro forma verzuim
Artikelen	:	Awb: artikel 6:5, tweede lid Awb: artikel 6:6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College laat de vraag of aannemelijk is dat appellant op 3 november 2017 de beroepsgronden en/of het bestreden beslissing heeft ingediend in het midden. In zijn pro forma administratief beroepschrift van 16 oktober 2017 heeft appellant gesteld dat hij beroep instelt tegen een aan hem op 4 september 2017 bekend gemaakt cijfer voor het vak Research and Writing skills. Bij e-mail van 23 maart 2018 is namens het CBE aan het College toegelicht dat het niet bekend is met een op of omstreeks 4 september 2017 aan appellant bekend gemaakt cijfer voor dat vak. Uit een door het CBE overgelegde uitdraai van het cijferregistratiesysteem blijkt dat slechts op 13 december 2016 en 10 februari 2018 cijfers voor het vak Research and Writing skills aan appellant bekend zijn gemaakt. Bij een e-mail van 19 maart 2018 heeft een docent van het vak Research en Writing skills dit bevestigd. Ter zitting van het College heeft appellant volhard in zijn standpunt dat hem op 4 september 2017 een cijfer bekend is gemaakt, waartegen hij administratief beroep heeft ingesteld. Het College heeft appellant daarop een termijn van een week gegeven om die beslissing aan het College te doen toekomen. Het College heeft geen beslissing noch een ander bericht van appellant ontvangen. 2.6. Artikel 6:5, tweede lid, van de Awb luidt: “Bij het beroepschrift wordt zo mogelijk een afschrift van het besluit waarop het geschil betrekking heeft, overgelegd.” Artikel 6:6 luidt: “Het bezwaar of beroep kan niet-ontvankelijk worden verklaard, indien: a. niet is voldaan aan artikel 6:5 of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het bezwaar of beroep, of b. (…), mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.” 2.7. Het CBE heeft geen beslissing van 4 september 2017 waarbij een cijfer voor het vak Research and Writing skills aan appellant bekend is gemaakt kunnen achterhalen. Appellant heeft evenmin de beslissing aan het College doen toekomen. Reeds hierom heeft het CBE het administratief beroep van appellant terecht op grond van artikel 6:6 van de Awb niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 november 2017 heeft het CBE een door appellant ingesteld administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 mei 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 16 oktober 2017 een pro forma administratief beroepschrift ingediend.
Op 20 oktober 2017 heeft het CBE appellant tot 3 november 2017 in de gelegenheid gesteld om een afschrift van de bestreden beslissing en de beroepsgronden per e-mail in te dienen.
In een e-mail van 3 november 2017, verstuurd om 17:37, heeft appellant vermeld: “als gevolg van ziekte ben ik niet in staat geweest om de gronden van mijn beroep op schrift aan u te doen toekomen. Ik zend ze daarom op dit moment in digitale vorm naar u toe (zie bijlage). (…) Een papieren versie verwacht ik op dinsdag 7 november in persoon bij u op kantoor te kunnen afleveren.”
In een e-mail van 6 november 2017 heeft het CBE appellant erop gewezen dat zijn e-mail van 3 november geen bijlagen bevat.
Bij de beslissing van 17 november 2017 heeft het CBE het administratief beroep van appellant op grond van artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat hij het geconstateerde verzuim niet binnen de gestelde termijn heeft hersteld.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE het door hem ingestelde administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hij stelt dat een medestudent zijn beroepsgronden op 3 november 2017 heeft afgegeven op de universiteit. Appellant heeft een ontvangstbevestiging met een ontvangststempel met de datum 3 november 2017 van het Erasmus Studenten Service Centrum (hierna: het ESSC) overgelegd, waarop is geschreven “beroepschrift Moenesar/CBE”.

2.3. Het CBE betwijfelt of op 3 november 2017 beroepsgronden op de universiteit zijn afgegeven, omdat appellant in zijn e-mail van 3 november 2017, verstuurd om 17:37, niet heeft vermeld dat een medestudent de beroepsgronden voor hem heeft ingediend en aankondigt dat hij de gronden op 7 november zal indienen, terwijl de beweerdelijke afgifte door een medestudent op 3 november voor het tijdstip van verzenden van de e-mail plaats moet hebben plaatsgevonden. Op een ontvangstbevestiging van het ESSC worden volgens het CBE altijd de initialen van de medewerker vermeld. Die ontbreken op de door appellant overgelegde ontvangstbevestiging. Vaste werkwijze van het ESSC is bovendien dat van studenten geen beroepschrift in ontvangst wordt genomen. Zij worden verwezen naar de website van het CBE. Het CBE stelt dat het namens appellant beweerdelijk op 3 november 2017 ingeleverde stuk hem nooit heeft bereikt.

2.4. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat de student die namens hem de beroepsgronden zou indienen door het ESSC naar de website van het CBE is verwezen. Die website

vermeldde echter een verkeerd kamernummer. Daarom zijn de beroepsgronden op 3 november 2017 alsnog door het ESSC in ontvangst genomen en is een ontvangstbevestiging afgegeven. De student heeft hem op 6 november 2017 hiervan op de hoogte gesteld, aldus appellant.

2.5. Het College laat de vraag of aannemelijk is dat appellant op 3 november 2017 de beroepsgronden en/of het bestreden beslissing heeft ingediend in het midden.

In zijn pro forma administratief beroepschrift van 16 oktober 2017 heeft appellant gesteld dat hij beroep instelt tegen een aan hem op 4 september 2017 bekend gemaakt cijfer voor het vak Research and Writing skills. Bij e-mail van 23 maart 2018 is namens het CBE aan het College toegelicht dat het niet bekend is met een op of omstreeks 4 september 2017 aan appellant bekend gemaakt cijfer voor dat vak. Uit een door het CBE overgelegde uitdraai van het cijferregistratiesysteem blijkt dat slechts op 13 december 2016 en 10 februari 2018 cijfers voor het vak Research and Writing skills aan appellant bekend zijn gemaakt. Bij een e-mail van 19 maart 2018 heeft een docent van het vak Research en Writing skills dit bevestigd. Ter zitting van het College heeft appellant volhard in zijn standpunt dat hem op 4 september 2017 een cijfer bekend is gemaakt, waartegen hij administratief beroep heeft ingesteld. Het College heeft appellant daarop een termijn van een week gegeven om die beslissing aan het College te doen toekomen. Het College heeft geen beslissing noch een ander bericht van appellant ontvangen.

2.6. Artikel 6:5, tweede lid, van de Awb luidt:
“Bij het beroepschrift wordt zo mogelijk een afschrift van het besluit waarop het geschil betrekking heeft, overgelegd.”

Artikel 6:6 luidt:
“Het bezwaar of beroep kan niet-ontvankelijk worden verklaard, indien:
a. niet is voldaan aan artikel 6:5 of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het bezwaar of beroep, of
b. (…),
mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.”

2.7. Het CBE heeft geen beslissing van 4 september 2017 waarbij een cijfer voor het vak Research and Writing skills aan appellant bekend is gemaakt kunnen achterhalen. Appellant heeft evenmin de beslissing aan het College doen toekomen. Reeds hierom heeft het CBE het administratief beroep van appellant terecht op grond van artikel 6:6 van de Awb niet-ontvankelijk verklaard.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/249**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	20 juni 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving ernstige inbreuk onbevoegd toegang uitschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid WHW: artikel 7.57h, eerste lid Studentenstatuut 2016-2017: artikel 15 Studentenstatuut 2016-2017: artikel 41
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Uit artikelen 7.12b en 7.57h van de WHW blijkt dat het instellingsbestuur bevoegd is om studenten uit te schrijven wegens ernstige fraude en in verband met de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling de toegang te ontzeggen. Uit hoofdstuk 2 van het Studentenstatuut blijkt dat de Centrale Studentenadministratie namens het college van bestuur beslist over in- en uitschrijving van studenten. Uit artikel 41, tweede lid, van het Studentenstatuut blijkt dat een directeur een student toegang kan ontzeggen bij overtreding van de regels. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de beslissingen van 13 en 14 juli 2017 onbevoegd zijn genomen. Het betoog faalt. 2.5. Voorts betoogt appellant dat hem ten onrechte de toegang is ontzegd en hij ten onrechte is uitgeschreven. De hogeschool heeft niet bewezen dat hij fraude heeft gepleegd. In het studentenstatuut is niet geregeld wat onder ernstige fraude moet worden verstaan. Appellant wijst erop dat hij groot belang heeft bij het kunnen afronden van de opleiding. Hij is reeds over de helft en kan de opleiding in deze variant niet aan andere hogescholen volgen. 2.5.1. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd. Nu de wijziging van het cijfer vanaf hetzelfde IP-adres heeft plaatsgevonden als appellant zijn werkstuk heeft ingeleverd en hij daarvoor geen verklaring heeft kunnen geven, is aannemelijk dat appellant het cijfer heeft gewijzigd. Het college van bestuur merkt voorts terecht op dat enkel appellant belang heeft bij de wijziging van het aan hem toegekende cijfer in een voldoende. Dat de hogeschool niet heeft geregeld wat onder ernstige fraude wordt verstaan, neemt niet weg dat het college van bestuur zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellant gepleegde fraude ernstig is. De betrouwbaarheid van het cijferregistratiesysteem is van zeer groot belang om de waarde van diploma's te waarborgen. Door met de naam en het wachtwoord van een docente in het systeem in te loggen en een cijfer te wijzigen heeft appellant daarop ernstige inbreuk gemaakt. Dat appellant als gevolg van uitschrijving zijn opleiding niet kan vervolgen, weegt niet op tegen de ernst van de fraude. Het college van bestuur heeft terecht geoordeeld dat de bij de beslissingen van 13 en 14 juli 2017 getroffen maatregelen passend en geboden zijn. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2017 heeft de vestigingsdirecteur appellant de toegang tot het onderwijs en de gebouwen en terreinen van de hogeschool ontzegd.

Bij beslissing van 14 juli 2017 heeft de Centrale Studentenadministratie namens het college van bestuur appellant per 31 augustus 2017 uitgeschreven van de opleiding Business Studies.

Bij beslissing van 28 november 2017 heeft het college van bestuur het door appellant tegen die beslissingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 mei 2018, waar het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. C. Grim en drs. F. ‘t Hart, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Een examinator heeft opgemerkt dat kort nadat zij een 4 had geregistreerd voor een door appellant ingeleverd werkstuk, dat cijfer met gebruik van haar naam en wachtwoord is gewijzigd in een 8. Omdat zij dat zelf niet heeft gedaan, is aan de ICT-afdeling gevraagd om na te gaan vanaf welk IP-adres het cijfer is gewijzigd. De ICT-afdeling heeft geconstateerd dat het hetzelfde IP-adres betreft als waarvan appellant het werkstuk had ingeleverd.

2.2. Het college van bestuur heeft in acht genomen dat appellant geen verklaring heeft gegeven voor de omstandigheid dat hij het werkstuk heeft ingeleverd vanaf hetzelfde IP-adres als waarvan het cijfer is gewijzigd en geconcludeerd dat appellant betrokken is geweest bij de ongeoorloofde toegang tot en wijziging in het computersysteem van de hogeschool. Appellant is de enige die belang heeft bij de wijziging van het aan hem toegekende cijfer in een voldoende. Gelet op de ernst van de overtreding en de betrokkenheid van appellant daarbij, zijn de getroffen maatregelen passend en geboden, aldus het college van bestuur.

2.3. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“ (…) Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.”

Artikel 7.57h, eerste lid, luidt:
“Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.”

Artikel 41, eerste lid, van het Studentenstatuut 2016-2017 van de Hogeschool Inholland luidt:

“Het college van bestuur geeft voorschriften voor de goede gang van zaken in de gebouwen en op de terreinen van Hogeschool Inholland, alsmede voor het gebruik van voorzieningen, zoals het gebruik van informatie- en communicatietechnologie. De voorschriften staan vermeld in de Huisregels. (…)”

Het tweede lid luidt:

“Bij overtreding van regels neemt het college van bestuur of een (hogeschool)directeur maatregelen. Onder die regels wordt hier verstaan:

− de voorschriften, regels en aanwijzingen als bedoeld in lid 1, inclusief het handelen in strijd met de algemeen in Nederland geldende (fatsoens)normen, waarden en goede zeden, al dan niet vastgelegd in wettelijke regels, en het handelen in strijd met andere wettelijke regels en

− de overige regels in het studentenstatuut.

Onder andere kan aan de student, extraneus of cursist de toegang tot gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar worden ontzegd of de inschrijving voor die periode worden beëindigd. (…)”

2.4. Appellant betoogt dat de beslissingen van 13 en 14 juli 2017 onbevoegd zijn genomen. Uit het Studentenstatuut en de WHW blijkt dat de raad van bestuur het bevoegde orgaan is. Artikel 41, tweede lid, van het Studentenstatuut is volgens appellant op dit geval niet van toepassing.

2.4.1. Uit artikelen 7.12b en 7.57h van de WHW blijkt dat het instellingsbestuur bevoegd is om studenten uit te schrijven wegens ernstige fraude en in verband met de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling de toegang te ontzeggen. Uit hoofdstuk 2 van het Studentenstatuut blijkt dat de Centrale Studentenadministratie namens het college van bestuur beslist over in- en uitschrijving van studenten. Uit artikel 41, tweede lid, van het Studentenstatuut blijkt dat een directeur een student toegang kan ontzeggen bij overtreding van de regels. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de beslissingen van 13 en 14 juli 2017 onbevoegd zijn genomen.

Het betoog faalt.

2.5. Voorts betoogt appellant dat hem ten onrechte de toegang is ontzegd en hij ten onrechte is uitgeschreven. De hogeschool heeft niet bewezen dat hij fraude heeft gepleegd. In het studentenstatuut is niet geregeld wat onder ernstige fraude moet worden verstaan. Appellant wijst erop dat hij groot belang heeft bij het kunnen afronden van de opleiding. Hij is reeds over de helft en kan de opleiding in deze variant niet aan andere hogescholen volgen.

2.5.1. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd. Nu de wijziging van het cijfer vanaf hetzelfde IP-adres heeft plaatsgevonden als appellant zijn werkstuk heeft ingeleverd en hij daarvoor geen verklaring heeft kunnen geven, is aannemelijk dat appellant het cijfer heeft gewijzigd. Het college van bestuur merkt voorts terecht op dat enkel appellant belang heeft bij de wijziging van het aan hem toegekende cijfer in een voldoende. Dat de hogeschool niet heeft geregeld wat onder ernstige fraude wordt verstaan, neemt niet weg dat het college van bestuur zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellant gepleegde fraude ernstig is. De betrouwbaarheid van het cijferregistratiesysteem is van zeer groot belang om de waarde van diploma’s te waarborgen. Door met de naam en het wachtwoord van een docente in het systeem in te loggen en een cijfer te wijzigen heeft appellant daarop ernstige inbreuk gemaakt. Dat appellant als gevolg van uitschrijving zijn opleiding niet kan vervolgen, weegt niet op tegen de ernst van de fraude. Het college van bestuur heeft terecht geoordeeld dat de bij de beslissingen van 13 en 14 juli 2017 getroffen maatregelen passend en geboden zijn.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/250**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	8 mei 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante is op 1 februari 2015 begonnen met haar opleiding. Zij was derhalve een latere instromer zoals door de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap bedoeld in haar brief van 9 september 2016 aan de voorzitter van de Tweede Kamer over de toepassing van het bindend studieadvies in het hoger onderwijs. Volgens deze brief kunnen instellingen voor hoger onderwijs besluiten aan latere instromers op een later moment dan het eind van het eerste studiejaar een studieadvies te geven, omdat latere instroom tot gevolg kan hebben dat de studienorm niet voor de start van het tweede studiejaar kan worden gehaald. Ter uitvoering van deze brief heeft de hogeschool in bijlage 4 bij de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling bepaald dat een student die per februari 2015 is ingestroomd en per februari 2016 minder dan 45 studiepunten heeft behaald op dat moment een voorlopig negatief studieadvies krijgt. Indien die student per augustus 2016 minder dan 52,5 studiepunten heeft behaald, volgt een BNSA. Deze op appellante toegepaste regeling is naar het oordeel van het College niet in strijd met artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW. Niet in geschil is dat beslissing van 22 juli 2016 is verzonden naar een adres in [Plaatsnaam] waar appellante op dat moment niet meer woonde. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat het niet hebben ontvangen van deze beslissing voor haar risico komt, nu niet is gebleken dat zij het adres waaraan zij toen woonde aan de hogeschool heeft doorgegeven. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat was dat tijdig te doen. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de beslissing van 28 augustus 2017 in strijd met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW niet is gebaseerd op een oordeel over haar ongeschiktheid voor de opleiding met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden. Appellante is in februari 2015 met haar opleiding begonnen en is gedurende haar studie gehinderd door persoonlijke omstandigheden, waarmee de hogeschool door het uitstellen van de inwerkingtreding van het BNSA rekening heeft gehouden. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellante voor haar hele opleiding tot op heden niet meer dan 60 studiepunten heeft gehaald. Appellante heeft ervoor gekozen de nog ontbrekende studiepunten van de propedeuse te halen door middel van het verkrijgen van vrijstellingen van een aantal vakken. Dat zij er niet in is geslaagd deze vrijstellingen voor 1 september 2017 te verkrijgen, heeft verweerder voor haar risico mogen laten. Hierbij is van belang dat appellante voor het verkrijgen van vrijstellingen sinds het begin van haar opleiding de kans heeft gehad en zij hiervoor ook in februari 2017 nog voldoende tijd had.

Verweerder hoefde voorts niet inhoudelijk in te gaan op de door appellante bij haar vrijstellingsverzoeken gegeven toelichting, nu niet verweerder, maar de examencommissie bevoegd is om op vrijstellingsverzoeken te beslissen. Dat het niet verkrijgen van vrijstellingen het gevolg is van haar operatie of de door appellante ter zitting van het College toegelichte persoonlijke omstandigheden, hoefde verweerder niet aannemelijk te achten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2017 heeft de instituutsdirecteur Bedrijfskunde en HBO-Rechten appellante medegedeeld dat het haar op 22 juli 2016 gegeven bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding HBO-Rechten in werking treedt.

Bij beslissing van 5 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 maart 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. L. Huigsloot, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn C. de Jong, instituutsdirecteur, en J.A. ten Böhmer, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is op 1 februari 2015 begonnen met de opleiding HBO-Rechten. In juli 2016 had appellante minder dan het voor een positief studieadvies vereiste aantal studiepunten gehaald. Bij beslissing van 22 juli 2016 is haar daarom het BNSA gegeven, waarbij is bepaald dat, nu persoonlijke omstandigheden haar bij het studeren hebben gehinderd, het BNSA niet in werking zal treden als zij voor 1 februari 2017 alsnog de ontbrekende studiepunten heeft behaald. Op 6 februari 2017 is deze termijn verlengd tot 1 maart 2017. Bij brief van 27 februari 2017 is de termijn verder verlengd tot 1 september 2017. Omdat appellante op 25 augustus 2017 nog steeds onvoldoende studiepunten had behaald, is haar bij de beslissing van 28 augustus 2017 medegedeeld dat het BNSA per 1 september 2017 in werking treedt. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Hiertoe voert zij aan dat de beslissing van 22 juli 2016 te laat is genomen, omdat zij op 1 februari 2015 met de opleiding is begonnen en een BNSA ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) uiterlijk aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase kan worden gegeven. Hierbij verwijst zij naar de uitspraak van het College van 12 maart 2015 in zaak nr. 2014/299. Voorts voert zij aan dat zij de beslissing van 22 juli 2016 nooit heeft ontvangen, omdat deze is verstuurd naar een adres waarop zij toen niet meer woonde. Verder voert zij aan dat de beslissing van

28 augustus 2017 niet is gebaseerd op het door artikel 7.8b, derde lid, van de WHW vereiste oordeel over haar ongeschiktheid voor de opleiding, nu zij voor het halen van haar propedeuse alleen nog de inwilliging van een aantal vrijstellingsverzoeken nodig had. Zij wijst erop dat zij op de hoorzitting van verweerder uitgebreid heeft toegelicht waarom zij voor inwilliging van die verzoeken in aanmerking komt en dat verweerder hierop niet inhoudelijk is ingegaan. Voorts voert zij aan dat zij haar vrijstellingsverzoeken als gevolg van persoonlijke omstandigheden later dan gepland, heeft ingediend. Zij wijst erop dat zij op 3 juli 2017 een operatie heeft ondergaan en dat de persoonlijke omstandigheden op grond waarvan het BNSA is uitgesteld ook na februari 2017 nog speelden. Verweerder is ten onrechte niet ingegaan op de toelichting die zij ter zitting van verweerder op haar persoonlijke omstandigheden heeft gegeven, aldus appellante.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.4. Appellante is op 1 februari 2015 begonnen met haar opleiding. Zij was derhalve een latere instromer zoals door de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap bedoeld in haar brief van 9 september 2016 aan de voorzitter van de Tweede Kamer over de toepassing van het bindend studieadvies in het hoger onderwijs. Volgens deze brief kunnen instellingen voor hoger onderwijs besluiten aan latere instromers op een later moment dan het eind van het eerste studiejaar een studieadvies te geven, omdat latere instroom tot gevolg kan hebben dat de studienorm niet voor de start van het tweede studiejaar kan worden gehaald. Ter uitvoering van deze brief heeft de hogeschool in bijlage 4 bij de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling bepaald dat een student die per februari 2015 is ingestroomd en per februari 2016 minder dan 45 studiepunten heeft behaald op dat moment een voorlopig negatief studieadvies krijgt. Indien die student per augustus 2016 minder dan 52,5 studiepunten heeft behaald, volgt een BNSA. Deze op appellante toegepaste regeling is naar het oordeel van het College niet in strijd met artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW.

Niet in geschil is dat beslissing van 22 juli 2016 is verzonden naar een adres in [Plaatsnaam] waar appellante op dat moment niet meer woonde. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat het niet hebben ontvangen van deze beslissing voor haar risico komt, nu niet is gebleken dat zij het adres waaraan zij toen woonde aan de hogeschool heeft doorgegeven. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat was dat tijdig te doen.

Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de beslissing van 28 augustus 2017 in strijd met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW niet is gebaseerd op een oordeel over haar ongeschiktheid voor de opleiding met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden. Appellante is in februari 2015 met haar opleiding begonnen en is gedurende haar studie gehinderd door persoonlijke omstandigheden, waarmee de hogeschool door het uitstellen van de inwerkingtreding van het BNSA rekening heeft gehouden. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellante voor haar hele opleiding tot op heden niet meer dan 60 studiepunten heeft gehaald. Appellante heeft ervoor gekozen de nog ontbrekende studiepunten van de propedeuse te halen door middel van het verkrijgen van vrijstellingen van een aantal vakken. Dat zij er niet in is geslaagd deze vrijstellingen voor 1 september 2017 te verkrijgen, heeft verweerder voor haar risico mogen laten. Hierbij is van belang dat appellante voor het verkrijgen van vrijstellingen sinds het begin van haar opleiding de kans heeft gehad en zij hiervoor ook in februari 2017

nog voldoende tijd had. Verweerder hoefde voorts niet inhoudelijk in te gaan op de door appellante bij haar vrijstellingsverzoeken gegeven toelichting, nu niet verweerder, maar de examencommissie bevoegd is om op vrijstellingsverzoeken te beslissen. Dat het niet verkrijgen van vrijstellingen het gevolg is van haar operatie of de door appellante ter zitting van het College toegelichte persoonlijke omstandigheden, hoefde verweerder niet aannemelijk te achten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/252.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordelen herkansingsmogelijkheid schikkingsgesprek studievoortgangsgesprek vertrouwensbeginsel
Artikelen	:	Artikel 7.61, derde lid WHW
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt voorop dat bij het College het beroep tegen de beslissing van het CBE centraal staat en niet de beslissing van de examencommissie. Het is dan ook niet gebruikelijk dat de examencommissie een stuk rechtstreeks bij het College indient. Ofschoon de handelwijze van de examencommissie en het CBE hieromtrent geen schoonheidsprijs verdient, heeft het College geen twijfel over de onafhankelijkheid van het CBE. Wat betreft het gesprek op 31 oktober 2017 overweegt het College dat de omstandigheid dat aan appellant geen concreet aanbod is gedaan om tot een schikking te komen niet tot de conclusie leidt dat geen schikkingspoging is ondernomen. Er bestaat geen wettelijke verplichting om bij een schikkingspoging een concreet aanbod aan een student te doen. Over de afwijzing van het verzoek van appellant om tussentijds vier opdrachten voor vier derdejaars-vakken in te mogen leveren en te laten beoordelen, overweegt het College dat het CBE met juistheid heeft geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid het verzoek mocht afwijzen. De examencommissie heeft in redelijkheid de belangen van de Hogeschool om extra werkdruk en precedentwerking te voorkomen zwaarder mogen wegen dan het belang van appellant om af te kunnen studeren. Hierbij komt betekenis toe aan de omstandigheid dat het hier gaat om een situatie waarin appellant niet slechts één, maar vier derdejaars-vakken moet afronden en dat de gouden kans-regeling niet voor deze situatie is geschreven. Dat het bij slechts één vak een beroepsinhoudelijke opdracht betreft, maakt dat niet anders. Voorts komt betekenis toe aan het feit dat appellant voldoende mogelijkheden heeft gehad om de vier opdrachten in te leveren, maar hij deze bewust heeft laten lopen. Anders dan appellant betoogt, komt hem geen geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toe nu hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat door daartoe bevoegde docenten een formele toezegging is gedaan dat hij de opdrachten buiten de reguliere inlevermomenten mocht inleveren. Ten aanzien van de stelling van appellant dat ten onrechte geen voortgangsgesprek heeft plaatsgevonden en derhalve de zorgplicht van de Hogeschool is geschonden, overweegt het College dat in artikel 3.2 van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 van de Academie voor Veiligheid en Bestuur (hierna: de OER) is bepaald dat in de post-propedeutische fase minstens één keer per jaar een gesprek dient plaats te vinden met de studieloopbaanbegeleider en dat de studieloopbaanbegeleider de student daartoe uitnodigt. In het geval van appellant is dit niet gebeurd. Het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat dit artikel hoofdzakelijk is bedoeld voor studenten die een forse studieachterstand hebben waardoor ze bijvoorbeeld niet aan hun

praktijkstage mogen beginnen. Hoewel appellant terecht naar voren brengt dat de tekst van het artikel voorschrijft dat minstens één keer per jaar een studievoortgangsgesprek plaatsvindt, is appellant naar het oordeel van het College in dit geval niet onevenredig in zijn belangen geschaad door de beschreven werkwijze. Het College geeft de Hogeschool wel in overweging dit artikel van de OER aan te passen. Gelet op het vorenstaande ziet het College in het door appellant aangevoerde geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE van 4 december 2017 niet in stand kan blijven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Avans Hogeschool Breda, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 september 2017 heeft de examencommissie BSK-IV van de Academie voor Veiligheid en Bestuur het verzoek van appellant om tussentijds vier opdrachten voor vier derdejaars-vakken in te mogen leveren en te laten beoordelen, afgewezen.

Bij beslissing van 4 december 2017 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 januari 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. D.E. van der Wiel, en verweerder, vertegenwoordigd door R.H.J. van Stokkom, secretaris. Namens de examencommissie is M.J.A. Swaans verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is vijfdejaars student aan de Hogeschool waar hij de opleiding Integrale veiligheidskunde volgt. Op 20 september 2017 heeft appellant een verzoek ingediend bij de examencommissie om de opdrachten voor vier vakken uit het derde jaar in periode 1 te mogen inleveren en te laten beoordelen in plaats van in periode 4. Aan dat verzoek heeft hij ten grondslag gelegd dat hij nagenoeg zijn opleiding heeft afgerond. Als hij de opdrachten pas in periode 4 mag inleveren, moet hij een half jaar wachten hetgeen onder meer betekent dat hij niet per 1 maart 2018 kan beginnen met een pre-masteropleiding.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen. De examencommissie heeft daartoe overwogen dat er een zogeheten gouden kans-regeling bestaat die inhoudt dat een verzoek wordt toegewezen indien er nog één vak openstaat en dit vak niet binnen afzienbare tijd wordt aangeboden. Omdat appellant nog vier vakken heeft open staan, komt hij niet in aanmerking voor de gouden kans-regeling, aldus de examencommissie.

Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft daartoe onder meer overwogen dat appellant in periode 4 van zijn derde studiejaar de vier vakken heeft gevolgd en

dat hij in die periode al zijn verslagen had kunnen inleveren. Ook bestond in die periode een herkansingsmogelijkheid waarvan appellant geen gebruik heeft gemaakt. Appellant heeft vervolgens in periode 4 van zijn vierde studiejaar opnieuw twee reguliere mogelijkheden om zijn opdrachten in te leveren aan zich voorbij laten gaan. Appellant is zich bewust geweest van het feit dat hij de opdrachten ten behoeve van de vier vakken nog moest inleveren en hierover is tijdig via Blackboard gecommuniceerd. Appellant verkeerde ten onrechte in de veronderstelling dat hij de vier opdrachten op elk willekeurig moment mocht inleveren, omdat dat vaker zou zijn gebeurd. Die veronderstelling is slechts gebaseerd op een 'horen zeggen'. Appellant heeft zich niet goed laten informeren en evenmin een formele toezegging gekregen dat hem een extra kans zou worden aangeboden, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt allereerst dat het merkwaardig is dat de examencommissie rechtstreeks een stuk heeft ingediend bij het College en dat de inhoud van dit stuk voor een groot deel letterlijk overeenkomt met het verweerschrift van het CBE. Hij betoogt voorts dat het schikkingsgesprek van 31 oktober 2017 niet als zodanig is te kwalificeren, omdat van een daadwerkelijke schikkingspoging geen sprake was. Appellant betoogt voorts dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn belangen. Volgens appellant dient zijn belang als student voorop te staan. Hij wijst erop dat hij nagenoeg is afgestudeerd en dat hij per 1 maart 2018 met zijn vervolgstudie wil beginnen. De belangen waar de Hogeschool zich op beroept, onder meer de werkdruk en mogelijke precedentwerking, zijn te algemeen en onvoldoende onderbouwd. Appellant betoogt voorts dat op de Hogeschool een zorgplicht rust die eruit bestaat dat de Hogeschool hem had moeten informeren en tijdig waarschuwen over de inlevermomenten van de vier opdrachten. In dat verband wijst hij erop dat ten onrechte geen studievoortgangsgesprek heeft plaatsgevonden. Appellant betoogt verder dat hij weliswaar een inschattingsfout heeft gemaakt door de vier opdrachten niet eerder in te leveren, maar hij verkeerde in de veronderstelling dat hij de opdrachten ook buiten het vastgestelde tijdstip mocht inleveren. In dat verband wijst hij erop dat de stageconsulent dat een keer tegen hem gezegd. Ten slotte wijst appellant erop dat van de vier opdrachten er slechts één betrekking heeft op een beroepsinhoudelijke opdracht en dat de resterende opdrachten reflectieverslagen betreffen.

2.3.1. Het College stelt voorop dat bij het College het beroep tegen de beslissing van het CBE centraal staat en niet de beslissing van de examencommissie. Het is dan ook niet gebruikelijk dat de examencommissie een stuk rechtstreeks bij het College indient. Ofschoon de handelwijze van de examencommissie en het CBE hieromtrent geen schoonheidsprijs verdient, heeft het College geen twijfel over de onafhankelijkheid van het CBE. Wat betreft het gesprek op 31 oktober 2017 overweegt het College dat de omstandigheid dat aan appellant geen concreet aanbod is gedaan om tot een schikking te komen niet tot de conclusie leidt dat geen schikkingspoging is ondernomen. Er bestaat geen wettelijke verplichting om bij een schikkingspoging een concreet aanbod aan een student te doen.

Over de afwijzing van het verzoek van appellant om tussentijds vier opdrachten voor vier derdejaars-vakken in te mogen leveren en te laten beoordelen, overweegt het College dat het CBE met juistheid heeft geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid het verzoek mocht afwijzen. De examencommissie heeft in redelijkheid de belangen van de Hogeschool om extra werkdruk en precedentwerking te voorkomen zwaarder mogen wegen dan het belang van appellant om af te kunnen studeren. Hierbij komt betekenis toe aan de omstandigheid dat het hier gaat om een situatie waarin appellant niet slechts één, maar vier derdejaars-vakken moet afronden en dat de gouden kans-regeling niet voor deze situatie is geschreven. Dat het bij slechts één vak een beroepsinhoudelijke opdracht betreft, maakt dat niet anders. Voorts komt betekenis toe aan het feit dat appellant voldoende mogelijkheden heeft gehad om de vier opdrachten in te leveren, maar hij deze bewust heeft laten lopen. Anders dan appellant betoogt, komt hem geen geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toe nu hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat door daartoe bevoegde docenten een formele toezegging is gedaan dat hij de opdrachten buiten de reguliere inlevermomenten mocht inleveren.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat ten onrechte geen voortgangsgesprek heeft plaatsgevonden en derhalve de zorgplicht van de Hogeschool is geschonden, overweegt het College dat in artikel 3.2 van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 van de Academie voor Veiligheid en Bestuur (hierna: de OER) is bepaald dat in de postpropedeutische fase minstens één keer per jaar een gesprek

dient plaats te vinden met de studieloopbaanbegeleider en dat de studieloopbaanbegeleider de student daartoe uitnodigt. In het geval van appellant is dit niet gebeurd. Het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat dit artikel hoofdzakelijk is bedoeld voor studenten die een forse studieachterstand hebben waardoor ze bijvoorbeeld niet aan hun praktijkstage mogen beginnen. Hoewel appellant terecht naar voren brengt dat de tekst van het artikel voorschrijft dat minstens één keer per jaar een studievoortgangsgesprek plaatsvindt, is appellant naar het oordeel van het College in dit geval niet onevenredig in zijn belangen geschaad door de beschreven werkwijze. Het College geeft de Hogeschool wel in overweging dit artikel van de OER aan te passen.

Gelet op het vorenstaande ziet het College in het door appellant aangevoerde geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE van 4 december 2017 niet in stand kan blijven.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/253**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	4 april 2018
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	aannemelijk fraude onschuld plagiaat ter beschikking stellen uitsluiting willens en wetens
Artikelen	:	OER: artikel 8.1, tweede lid, aanhef en onder e,
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het is begrijpelijk dat de hogeschool om plagiaat te voorkomen, zoveel mogelijk wenst tegen te gaan dat studenten hun werk aan elkaar ter beschikking stellen. Het enkele ter beschikking stellen van eigen werk aan een ander staat echter zeer ver af van wat in het algemeen dagelijks taalgebruik onder fraude wordt verstaan. Naar het oordeel van het College is in dit geval een redelijke uitleg van artikel 8.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de OER dan ook dat slechts van fraude als bedoeld in die bepaling sprake is indien het eigen materiaal aan een ander ter beschikking is gesteld met het oog op door de ander te plegen plagiaat, dan wel waarbij willens en wetens de kans is aanvaard dat de ander het materiaal zal gebruiken om te plagiëren. Met de verklaringen van de medestudent van appellante van 7 juli 2017 en van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie niet aannemelijk gemaakt dat appellante haar werk aan hem ter beschikking heeft gesteld met het oog op door hem te plegen plagiaat, noch dat zij willens en wetens de kans heeft aanvaard dat hij haar werk zou gebruiken om te plagiëren. Het CBE heeft niet onderkend dat de examencommissie derhalve ten onrechte heeft geconcludeerd dat appellante fraude heeft gepleegd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE) verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit Gezondheid, Voeding en Sport vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd, haar resultaat voor VP-PRAK2VT-1-16 toets 3 ongeldig verklaard en haar uitgesloten van de eerstvolgende toets gelegenheid van VP-PRAK2VT-1-16 toets 3.

Bij beslissing van 10 november 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door [Naam 1], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn ir. A.A. Witkam en A.M.T. Vink Msc verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Samen met een klasgenoot heeft appellante stage gelopen bij een verpleeghuis. Volgens een docent hebben zij een nagenoeg identiek stageverslag ingediend. De klasgenoot heeft verklaard dat hij degene is die heeft geplagieerd. Appellante heeft gesteld dat zij haar stageverslag niet aan haar klasgenoot ter beschikking heeft gesteld. Volgens het CBE heeft zij dit niet aannemelijk gemaakt en heeft de examencommissie mogen concluderen dat appellante fraude in de zin van artikel 8.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) heeft gepleegd.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie heeft mogen concluderen dat zij fraude heeft gepleegd. Zij stelt dat zij haar stageverslag niet aan de medestudent ter beschikking heeft gesteld. Voorts kan het ter beschikking stellen van een verslag niet als fraude worden aangemerkt. Het is aan de examencommissie om haar schuld te bewijzen en niet aan haar om haar onschuld aan te tonen, aldus appellante.

2.3. Ingevolge artikel 8.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de OER wordt onder fraude onder andere verstaan: het ter beschikking stellen van eigen materiaal aan anderen.

2.4. Bij een e-mail van 7 juli 2017 heeft de medestudent van appellante verklaard dat appellante hem heeft geholpen door haar verslag te sturen en dat hij het samen maken van de opdracht iets te letterlijk heeft genomen.

In een door appellante overgelegde schriftelijke verklaring van 23 augustus 2017 heeft de medestudent verklaard dat hij zonder overleg met appellante plagiaat heeft gepleegd en dat hij het werk van appellante met een andere intentie heeft gekregen en er op een andere manier gebruik van heeft gemaakt.

2.5. Het is begrijpelijk dat de hogeschool om plagiaat te voorkomen, zoveel mogelijk wenst tegen te gaan dat studenten hun werk aan elkaar ter beschikking stellen. Het enkele ter beschikking stellen van eigen werk aan een ander staat echter zeer ver af van wat in het algemeen dagelijks taalgebruik onder fraude wordt verstaan. Naar het oordeel van het College is in dit geval een redelijke uitleg van artikel 8.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de OER dan ook dat slechts van fraude als bedoeld in die bepaling sprake is indien het eigen materiaal aan een ander ter beschikking is gesteld met het oog op door de ander te plegen plagiaat, dan wel waarbij willens en wetens de kans is aanvaard dat de ander het materiaal zal gebruiken om te plagiëren. Met de verklaringen van de medestudent van appellante van 7 juli 2017 en van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie niet aannemelijk gemaakt dat appellante haar werk aan hem ter beschikking heeft gesteld met het oog op door hem te plegen plagiaat, noch dat zij willens en wetens de kans heeft aanvaard dat hij haar werk zou gebruiken om te plagiëren. Het CBE heeft niet onderkend dat de examencommissie derhalve ten onrechte heeft geconcludeerd dat appellante fraude heeft gepleegd.

Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 10 november 2017 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie van 12 juli 2017 vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 10 november 2017.

2.7. In beroep bij het College is van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen niet gebleken. De examencommissie dient op na te melden wijze in de proceskosten van het administratief beroep te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool van 10 november 2017;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 12 juli 2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 10 november 2017;
VI. veroordeelt het de examencommissie van de Faculteit Gezondheid, Voeding en Sport van De Haagse Hogeschool tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/254.4**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	28 maart 2018
Partij	:	Verzoeker
Trefwoorden	:	herziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7:66, tweede lid Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2. In zijn verzoekschrift vermeldt verzoeker dat hij het niet eens is met de uitspraak van 28 juli 2014, en waarom. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er evenwel niet toe om een geschil waarin reeds onherroepelijk is beslist, opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift geen feiten of omstandigheden die vóór de uitspraak van 28 juli 2014 hebben plaatsgevonden, maar die niet bij hem bekend waren, dan wel konden zijn. Het betreft louter informatie die reeds alstoen naar voren hadden kunnen worden gebracht. Er is daarom geen sprake van feiten of omstandigheden als bedoeld in voormeld artikel 8:119, zodat het College de uitspraak van 28 juli 2014 niet kan herzien.

Uitspraak in de zaak tussen:

op het verzoek van [naam], wonend te [woonplaats], verzoeker

om herziening van de uitspraak van het College van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/063.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/063 heeft het College het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 30 januari 2014 van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam ongegrond verklaard en zijn verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Bij e-mail van 27 december 2017, aangevuld bij brief van 18 januari 2018, heeft verzoeker het College verzocht deze uitspraak te herzien.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2018, waar verzoeker, bijgestaan door zijn vader, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in samenhang met artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. In zijn verzoekschrift vermeldt verzoeker dat hij het niet eens is met de uitspraak van 28 juli 2014, en waarom. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er evenwel niet toe om een geschil waarin reeds

onherroepelijk is beslist, opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift geen feiten of omstandigheden die vóór de uitspraak van 28 juli 2014 hebben plaatsgevonden, maar die niet bij hem bekend waren, dan wel konden zijn. Het betreft louter informatie die reeds alstoen naar voren hadden kunnen worden gebracht. Er is daarom geen sprake van feiten of omstandigheden als bedoeld in voormeld artikel 8:119, zodat het College de uitspraak van 28 juli 2014 niet kan herzien.

2.3. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/002**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	7 augustus 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	buitenlands diploma Convenant ‘Kopopleiding leraar in het hoger beroepsonderwijs’ inschrijving opleidingsvariant toelatingsvoorwaarden vooropleidingseisen vrijstelling wetsgeschiedenis
Artikelen	:	Wsf 2000: artikel 5.2a
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Het College stelt vast dat het geschil zich toespitst op de vraag of verweerder appellant terecht de toelating tot de kopopleiding Wiskunde heeft geweigerd. Naar verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, is de kopopleiding een eenjarige opleiding die leidt tot een tweedegraadsbevoegdheid voor leraar. In de kopopleiding komt alleen didactiek aan de orde en om die reden moet de aspirant-student al in het bezit zijn van een relevante bacheloropleiding, aldus verweerder. 2.2.2. Op 15 september 2004 heeft de toenmalige minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap het Convenant ‘Kopopleiding leraar in het hoger beroepsonderwijs’ gesloten met onder meer de Hogeschool Rotterdam (Stcrt. 2004, nr. 179, zoals gewijzigd bij convenant van 2 juni 2006, Stcrt. 2006, 115). Uit overweging 3 van dat Convenant volgt dat partijen het wenselijk achten om voor studenten met een WO- of HBO-bachelor getuigschrift, of een eerder behaald gelijkwaardig getuigschrift, in een verwant vakgebied, te komen tot de invoering van een opleidingsvariant van de tweedegraads lerarenopleiding. Deze kopopleiding duurt één jaar en heeft een omvang van 60 ECTS. In onderdeel A, onder c, van het Convenant is geregeld dat studenten met een afgeronde verwante bachelor- of gelijkwaardige studie tot de kopopleiding worden toegelaten. De verwante studies zijn opgenomen in de in het Convenant opgenomen tabel. Bij Wet van 14 juni 2007 tot wijziging van onder meer de Wet van 14 juni 2007 tot wijziging van onder meer de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: Wsf 2000) in verband met onder meer de uitvoerbaarheid van die wet en de invoering van een kopopleiding in het hoger onderwijs, alsmede van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek in verband met onder meer Associate-degreeprogramma’s en masteropleidingen op het gebied van het hoger onderwijs (Stb. 2007, nr. 254), is de kopopleiding ingevoerd. In de geschiedenis van de totstandkoming van deze wet (Kamerstukken II 2006/07, 30 971, nr. 3, p. 2), is het volgende vermeld: “De minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW) en de HBO-Raad hebben zich door middel van het convenant «Kopopleiding leraar in het hoger beroepsonderwijs» tot doel gesteld een voltijdse en/of duale opleidingsvariant van de huidige reguliere tweedegraads lerarenopleiding van één jaar nominale studieduur (60 ECTS), leidend tot een hbo-bachelorgetuigschrift, in te voeren. Studenten met een wo- of hbo-bachelorgetuigschrift in een verwant vakgebied, kunnen aan deze opleiding deelnemen. De kopopleiding bestaat overigens uit het

didactische gedeelte van die reguliere hbo-bacheloropleiding tot leraar. Gelet op de vooropleiding van de desbetreffende studenten ontvangen zij vrijstelling voor het inhoudelijke gedeelte van die opleiding […].”
De in het Convenant opgenomen tabel van gelijkwaardige verwante bachelor- of gelijkwaardige studie die toelating tot de kopopleiding verschaffen, is inmiddels opgenomen in de Regeling van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 7 augustus 2017 (hierna: de Regeling; Stcrt. 2017, nr. 46450). In de Regeling is een tabel “Verwante opleidingen kopopleidingen 2017” opgenomen. Daaruit volgt dat als verwante opleidingen voor de kopopleiding Wiskunde worden gekwalificeerd een hbo-bachelor Bedrijfswiskunde en een wo-bachelor Wiskunde.
2.2.3. Deze Regeling, die verweerder appellant heeft tegengeworpen bij zijn inschrijvingsverzoek, vindt haar grondslag in artikel 5.2a van de Wsf 2000. Op grond van deze bepaling wordt de prestatiebeurs van een student op aanvraag 1 jaar langer verstrekt indien de student een bacheloropleiding heeft behaald, die is opgenomen in de Regeling en indien die student is ingeschreven voor de hbo-lerarenopleiding voor een daarbinnen te volgen eenjarig programma (de kopopleiding). Uit voormeld artikel 5.2a van de Wsf 2000, gelezen in samenhang met de geschiedenis van de totstandkoming van de kopopleiding Wiskunde, waarin is vermeld dat studenten vrijstelling ontvangen voor het inhoudelijke gedeelte van de reguliere bacheloropleiding leraar, begrijpt het College dat de kopopleiding een verkort programma is binnen die reguliere opleiding. Dat betekent dat in het kader van de vrijstellingen voor het inhoudelijke gedeelte van de opleiding leraar, dient te worden beoordeeld of de vooropleidingen van appellant voldoen aan de vereisten om voor die vrijstellingen in aanmerking te komen.
2.2.4. Verweerder is bevoegd om in het kader van een verzoek om inschrijving te beoordelen of een aspirant-student voldoet aan de bij of krachtens de WHW gestelde vooropleidings- en toelatingseisen voor inschrijving.
Omdat de kopopleiding een verkort programma is binnen de reguliere opleiding, een student vrijstellingen dient aan te vragen voor het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding om dat verkorte programma te kunnen volgen en verweerder niet het bevoegde orgaan is om die vrijstellingen te beoordelen, heeft verweerder de Regeling niet aan zijn besluitvorming tot weigering van het inschrijvingsverzoek van appellant ten grondslag mogen leggen. Verweerder heeft verder niet gemotiveerd op grond van welke, bij of krachtens de WHW gestelde vooropleidings- of toelatingseis voor de kopopleiding Wiskunde, het inschrijvingsverzoek van appellant zou moeten worden geweigerd.
Het besluit van 30 november 2017 van verweerder dient dan ook te worden vernietigd. Hiermee is overigens niet gegeven dat appellant het verkorte programma van de kopopleiding Wiskunde ook daadwerkelijk kan volgen. Zoals ook uit de vorige overweging volgt, dient door het daartoe bevoegde orgaan onder meer aan de hand van de door appellant gevolgde vooropleidingen te worden beoordeeld of hij voor vrijstellingen van het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding in aanmerking komt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 september 2017 heeft de directeur Administratie, Informatievoorziening en Control (hierna: de directeur), namens verweerder, het verzoek van appellant tot inschrijving aan de Hogeschool Rotterdam, afgewezen.

Bij beslissing van 30 november 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. M.J.G. Schroeder, advocaat te Voorburg, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A. Noordergraaf, vergezeld door C.C. Serberie, beiden werkzaam aan de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant heeft zich op 20 april 2017 tot de instelling gewend met een verzoek om inschrijving voor de kopopleiding Wiskunde in de voltijdsvariant. Hij heeft daarbij te kennen gegeven te beschikken over een buitenlands diploma, behaald in Marokko in 1995 en over een bachelorsdiploma Informatica.

2.1.1. Bij beslissing van 7 september 2017 heeft de directeur het inschrijvingsverzoek van appellant afgewezen. Reden daarvoor is dat appellant op 1 september 2017 niet aan alle toelatingsvoorwaarden voldeed. Appellant heeft tegen die beslissing een bezwaarschrift ingediend, waarin hij zich kort gezegd op het standpunt stelt het vereiste niveau voor toelating tot de kopopleiding te hebben.

2.1.2. Bij beslissing van 30 november 2017 heeft verweerder de afwijzing van het inschrijvingsverzoek gehandhaafd. Verweerder heeft, het advies van de geschillenadviescommissie volgend, overwogen dat appellant met de door hem behaalde diploma's niet aan de vooropleidingseisen voldoet. Verweerder is hierbij mede afgegaan op de waardering door het Nuffic van het diploma behaald in Marokko.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder van 30 november 2017. Hij betoogt voldoende bekwaam te zijn om tot de kopopleiding Wiskunde te worden toegelaten en die opleiding met succes af te ronden. Hij heeft niet alleen een universitaire opleiding wiskunde afgerond aan een universiteit in Marokko, maar hij heeft ook een bacheloropleiding informatica afgerond aan de Hogeschool Rotterdam. Verweerder heeft bovendien niet door middel van een test onderzocht of hij kon worden toegelaten tot de

opleiding. Appellant voert verder aan dat hij bij de Hogeschool van Amsterdam wel zou zijn toegelaten. Tot slot stelt appellant zich op het standpunt dat aan het besluit van verweerder geen evenwichtige belangenafweging ten grondslag ligt en dat hij gelet op de bijzondere omstandigheden van zijn geval, had moeten worden toegelaten.

Beoordeling door het College

2.2.1. Het College stelt vast dat het geschil zich toespitst op de vraag of verweerder appellant terecht de toelating tot de kopopleiding Wiskunde heeft geweigerd. Naar verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, is de kopopleiding een eenjarige opleiding die leidt tot een tweedegraadsbevoegdheid voor leraar. In de kopopleiding komt alleen didactiek aan de orde en om die reden moet de aspirant-student al in het bezit zijn van een relevante bacheloropleiding, aldus verweerder.

2.2.2. Op 15 september 2004 heeft de toenmalige minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap het Convenant 'Kopopleiding leraar in het hoger beroepsonderwijs' gesloten met onder meer de Hogeschool Rotterdam (Stcrt. 2004, nr. 179, zoals gewijzigd bij convenant van 2 juni 2006, Stcrt. 2006, 115). Uit overweging 3 van dat Convenant volgt dat partijen het wenselijk achten om voor studenten met een WO- of HBO-bachelor getuigschrift, of een eerder behaald gelijkwaardig getuigschrift, in een verwant vakgebied, te komen tot de invoering van een opleidingsvariant van de tweedegraads lerarenopleiding. Deze kopopleiding duurt één jaar en heeft een omvang van 60 ECTS. In onderdeel A, onder c, van het Convenant is geregeld dat studenten met een afgeronde verwante bachelor- of gelijkwaardige studie tot de kopopleiding worden toegelaten. De verwante studies zijn opgenomen in de in het Convenant opgenomen tabel.

Bij Wet van 14 juni 2007 tot wijziging van onder meer de Wet van 14 juni 2007 tot wijziging van onder meer de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: Wsf 2000) in verband met onder meer de uitvoerbaarheid van die wet en de invoering van een kopopleiding in het hoger onderwijs, alsmede van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek in verband met onder meer Associate-degreeprogramma's en masteropleidingen op het gebied van het hoger onderwijs (Stb. 2007, nr. 254), is de kopopleiding ingevoerd.

In de geschiedenis van de totstandkoming van deze wet (*Kamerstukken II* 2006/07, 30 971, nr. 3, p. 2), is het volgende vermeld: "De minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW) en de HBO-Raad hebben zich door middel van het convenant «Kopopleiding leraar in het hoger beroepsonderwijs» tot doel gesteld een voltijdse en/of duale opleidingsvariant van de huidige reguliere tweedegraads lerarenopleiding van één jaar nominale studieduur (60 ECTS), leidend tot een hbo-bachelorgetuigschrift, in te voeren. Studenten met een wo- of hbo-bachelorgetuigschrift in een verwant vakgebied, kunnen aan deze opleiding deelnemen. De kopopleiding bestaat overigens uit het didactische gedeelte van die reguliere hbo-bacheloropleiding tot leraar. Gelet op de vooropleiding van de desbetreffende studenten ontvangen zij vrijstelling voor het inhoudelijke gedeelte van die opleiding […]."

De in het Convenant opgenomen tabel van gelijkwaardige verwante bachelor- of gelijkwaardige studie die toelating tot de kopopleiding verschaffen, is inmiddels opgenomen in de Regeling van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 7 augustus 2017 (hierna: de Regeling; Stcrt. 2017, nr. 46450). In de Regeling is een tabel "Verwante opleidingen kopopleidingen 2017" opgenomen. Daaruit volgt dat als verwante opleidingen voor de kopopleiding Wiskunde worden gekwalificeerd een hbo-bachelor Bedrijfswiskunde en een wo-bachelor Wiskunde.

2.2.3. Deze Regeling, die verweerder appellant heeft tegengeworpen bij zijn inschrijvingsverzoek, vindt haar grondslag in artikel 5.2a van de Wsf 2000. Op grond van deze bepaling wordt de prestatiebeurs van een student op aanvraag 1 jaar langer verstrekt indien de student een bacheloropleiding heeft behaald, die is opgenomen in de Regeling en indien die student is ingeschreven voor de hbo-lerarenopleiding voor een daarbinnen te volgen eenjarig programma (de kopopleiding). Uit voormeld artikel 5.2a van de Wsf 2000, gelezen in samenhang met de geschiedenis van de totstandkoming van de kopopleiding Wiskunde, waarin is vermeld dat studenten vrijstelling ontvangen voor het inhoudelijke gedeelte van de reguliere bacheloropleiding leraar, begrijpt het College dat de kopopleiding een verkort programma is binnen die

reguliere opleiding. Dat betekent dat in het kader van de vrijstellingen voor het inhoudelijke gedeelte van de opleiding leraar, dient te worden beoordeeld of de vooropleidingen van appellant voldoen aan de vereisten om voor die vrijstellingen in aanmerking te komen.

2.2.4. Verweerder is bevoegd om in het kader van een verzoek om inschrijving te beoordelen of een aspirant-student voldoet aan de bij of krachtens de WHW gestelde vooropleidings- en toelatingseisen voor inschrijving.

Omdat de kopopleiding een verkort programma is binnen de reguliere opleiding, een student vrijstellingen dient aan te vragen voor het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding om dat verkorte programma te kunnen volgen en verweerder niet het bevoegde orgaan is om die vrijstellingen te beoordelen, heeft verweerder de Regeling niet aan zijn besluitvorming tot weigering van het inschrijvingsverzoek van appellant ten grondslag mogen leggen. Verweerder heeft verder niet gemotiveerd op grond van welke, bij of krachtens de WHW gestelde vooropleidings- of toelatingseis voor de kopopleiding Wiskunde, het inschrijvingsverzoek van appellant zou moeten worden geweigerd.

Het besluit van 30 november 2017 van verweerder dient dan ook te worden vernietigd. Hiermee is overigens niet gegeven dat appellant het verkorte programma van de kopopleiding Wiskunde ook daadwerkelijk kan volgen. Zoals ook uit de vorige overweging volgt, dient door het daartoe bevoegde orgaan onder meer aan de hand van de door appellant gevolgde vooropleidingen te worden beoordeeld of hij voor vrijstellingen van het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding in aanmerking komt.

Slotsom

2.3. Het College komt tot de slotsom dat het beroep gegrond is. Het besluit van verweerder van 30 november 2017 komt voor vernietiging in aanmerking. Verweerder zal opnieuw op het door appellant gemaakte bezwaar moeten beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.4. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam van 30 november 2017;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendentwee euro);
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ter hoogte van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/005**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	9 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	bachelorthesis beoordeling cum laude
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Beoordeling door het College* 2.4.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Het College kan slechts beoordelen of verweerder zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), de Algemene wet bestuursrecht (Awb) of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. 2.4.2. Verweerder heeft gemotiveerd dat studenten via een klachtenprocedure de gelegenheid kunnen krijgen om een nadere toelichting op de beoordeling te krijgen. Deze procedure is, zo heeft verweerder uitgelegd, in het leven geroepen om studenten op een informele en laagdrempelige manier in de gelegenheid te stellen klachten over de beoordeling van de bachelorthesis bij de coördinator in te dienen. Appellant heeft van die gelegenheid gebruik gemaakt en zich bij e-mail van 26 juli 2017 tot de tweede beoordelaar gewend. Daarop heeft de tweede beoordelaar appellant bij e-mail van 27 juli 2017 verzocht te melden met welk onderdeel van de beoordeling hij het niet eens is. Appellant heeft vervolgens bij e-mail van 28 juli 2017 gereageerd door het standpunt in te nemen dat de feedback te algemeen is. Hij heeft de tweede beoordelaar verzocht hem uitgebreidere feedback te doen toekomen, zodat hij zijn klacht tegen het cijfer kan formuleren. De tweede beoordelaar heeft appellant in reactie op zijn e-mail verwezen naar de eerder door hem gegeven feedback. Naar het College begrijpt, betoogt appellant dat hij de klachtenprocedure niet ten volle heeft kunnen benutten, omdat hij zijn inhoudelijke klacht tegen het cijfer niet op grond van de feedback van de tweede beoordelaar heeft kunnen formuleren. 2.4.3. Onder de gedingstukken bevindt zich een overzichtsformulier waarop de waardering voor de verschillende beoordelingspunten, door middel van plus- en mintekens en een cijfer, door zowel de eerste beoordelaar als de tweede beoordelaar is vermeld. Vervolgens hebben beide beoordelaren in datzelfde formulier feedback gegeven op de

bachelorthesis. Daarbij heeft de eerste beoordelaar, tevens begeleider, gedetailleerde feedback gegeven; de tweede beoordelaar heeft zijn feedback beknopter gehouden. De feedback van de twee beoordelaren vertonen, zo heeft verweerder vastgesteld, raakvlakken. Volgens verweerder kon appellant bovendien inhoudelijk op de feedback van de beide beoordelaars reageren. Verweerder heeft zich verder over de totstandkoming van het eindcijfer op het standpunt gesteld dat appellant op de hoogte was van de beoordelingsnormen, dat die normen zijn voorzien van beoordelingen door middel van plus- en mintekens, dat de beoordelingen door de beide beoordelaars zijn aangevuld met feedback, dat de begeleider appellant een uitgebreide reactie op de klachten heeft gegeven en dat appellant verdere uitleg heeft gekregen over de beoordeling van de tweede beoordelaar tijdens het schikkingsgesprek. Verder dient de motivering van de beoordeling, aldus verweerder, in zijn geheel te worden bezien en niet per afzonderlijk onderdeel.
Het College ziet, anders dan appellant heeft betoogd, onder die omstandigheden geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de bachelorthesis onvoldoende transparant is, onzorgvuldig tot stand is gekomen dan wel dat het appellant onmogelijk is gemaakt zijn inhoudelijke klachten tegen de becijfering bij de beoordelaren kenbaar te maken. Weliswaar was de feedback van de tweede beoordelaar beknopt en meer algemeen dan de feedback van de eerste beoordelaar, maar dat neemt niet weg dat de kern van de kritiek van de tweede beoordelaar daaruit valt al te leiden en appellant, mede bezien in het licht van de overige informatie op het overzichtsformulier, desgewenst inhoudelijk op die kritiek had kunnen reageren naar de tweede beoordelaar.
2.4.4. Het College komt tot de conclusie dat geen aanleiding bestaat de beslissing van verweerder van 24 november 2017 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en
het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juli 2017 hebben de examinatoren appellant meegedeeld dat hij een 7,5 heeft behaald voor zijn bachelorthesis.

Bij beslissing van 24 november 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder vertegenwoordigd door mr. V. Perey, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen mr. C. Brosius en drs. M. Vermeer, beiden secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant is in het studiejaar 2014-2015 begonnen met de bachelor “Economics and Business Economics”. Appellant heeft zich, in het kader van deze bachelor, ingeschreven voor het onderzoeksprogramma Marble. Marble staat voor Maastricht Research Based Learning. Binnen dit onderzoeksprogramma wordt, meer dan in het reguliere bachelorprogramma, de nadruk gelegd op de onderzoekscomponent bij het schrijven van een thesis. Volgens de Marble Bachelor Thesis regeling, die verweerder bij zijn verweerschrift heeft overgelegd, bestaat de beoordeling van de thesis uit verschillende componenten, te weten een opdracht, het onderzoeksvoorstel, de poster en de bachelorthesis. Voor elk van de componenten wordt een cijfer gegeven. Die cijfers vormen het eindcijfer. Uit voormelde regeling volgt dat het cijfer voor de opdracht, het onderzoeksvoorstel en de poster ieder 10% van het eindcijfer vormen en dat de bachelorthesis 70% van het eindcijfer vormt. Verweerder heeft verder uiteengezet dat de bachelorthesis wordt beoordeeld door de thesisbegeleider en een tweede beoordelaar, waarbij iedere beoordeling voor 35% meetelt. Deze werkwijze leidt, aldus verweerder, tot een betrouwbare en valide beoordeling. In het geval van appellant heeft de begeleider de thesis met een 7,8 gewaardeerd. De tweede beoordelaar heeft de thesis met een 6,85 gewaardeerd.

2.1.1. Bij beslissing van 21 juli 2017 heeft de examinator appellant meegedeeld dat zijn bachelorthesis is gewaardeerd met het eindcijfer 7,5. Omdat appellant zich niet in die beslissing kon vinden, heeft hij administratief beroep ingesteld. Daarbij heeft hij zich, kort weergegeven, op het standpunt gesteld dat niet inzichtelijk is geworden hoe de tweede beoordelaar, examinator De Regt, tot zijn beoordeling is gekomen. Volgens appellant was de feedback op de bachelorthesis te kort en heeft de tweede beoordelaar zijn feedback niet geconcretiseerd.

2.1.2. Verweerder heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten. Volgens verweerder is de tweede beoordelaar in redelijkheid tot zijn beslissing gekomen en is deze beslissing bovendien voldoende gemotiveerd. Dat geldt ook voor de beslissing van de eerste beoordelaar. Hoewel de eerste beoordelaar, tevens begeleider, gedetailleerde feedback heeft gegeven en hij wat het cijfer betreft, hoger uitkomt dan de tweede beoordelaar, betekent dit niet dat de beslissing van de tweede beoordelaar onjuist is, aldus verweerder. De feedback komt, zo heeft verweerder overwogen, op veel punten met elkaar overeen. De besluitvorming over het cijfer voor de bachelorthesis heeft volgens verweerder dan ook zorgvuldig plaatsgevonden.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 24 november 2017. Hij heeft het College in dat kader verzocht de beoordeling van de bachelorthesis van de twee beoordelaar ongeldig te verklaren en een derde beoordelaar aan te wijzen om de bachelorthesis opnieuw te beoordelen. De feedback van de tweede beoordelaar is zeer algemeen gehouden en bevat geen concrete voorbeelden of argumentatie. Omdat de beoordeling van de tweede beoordelaar daarmee niet transparant is en evenmin is gemotiveerd, is hem de kans ontnomen om een klacht tegen het cijfer van de tweede beoordelaar in te dienen. Ter zitting van het College heeft appellant daaraan toegevoegd dat hij als gevolg van de beoordeling van de tweede beoordelaar net niet voldoet aan de norm om met het judicium ‘cum laude’ af te studeren. Verder heeft hij benadrukt dat de formulering van de tweede beoordelaar dusdanig algemeen is, dat appellant zich niet kon verweren en heeft hij geen inzicht in de totstandkoming van het cijfer, aldus appellant ter zitting van het College.

Beoordeling door het College

2.4.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Het College kan slechts beoordelen of verweerder zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), de Algemene wet bestuursrecht (Awb) of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.4.2. Verweerder heeft gemotiveerd dat studenten via een klachtenprocedure de gelegenheid kunnen krijgen om een nadere toelichting op de beoordeling te krijgen. Deze procedure is, zo heeft verweerder uitgelegd, in het leven geroepen om studenten op een informele en laagdrempelige manier in de gelegenheid te stellen klachten over de beoordeling van de bachelorthesis bij de coördinator in te dienen. Appellant heeft van die gelegenheid gebruik gemaakt en zich bij e-mail van 26 juli 2017 tot de tweede beoordelaar gewend. Daarop heeft de tweede beoordelaar appellant bij e-mail van 27 juli 2017 verzocht te melden met welk onderdeel van de beoordeling hij het niet eens is. Appellant heeft vervolgens bij e-mail van 28 juli 2017 gereageerd door het standpunt in te nemen dat de feedback te algemeen is. Hij heeft de tweede beoordelaar verzocht hem uitgebreidere feedback te doen toekomen, zodat hij zijn klacht tegen het cijfer kan formuleren. De tweede beoordelaar heeft appellant in reactie op zijn e-mail verwezen naar de eerder door hem gegeven feedback. Naar het College begrijpt, betoogt appellant dat hij de klachtenprocedure niet ten volle heeft kunnen benutten, omdat hij zijn inhoudelijke klacht tegen het cijfer niet op grond van de feedback van de tweede beoordelaar heeft kunnen formuleren.

2.4.3. Onder de gedingstukken bevindt zich een overzichtsformulier waarop de waardering voor de verschillende beoordelingspunten, door middel van plus- en mintekens en een cijfer, door zowel de eerste beoordelaar als de tweede beoordelaar is vermeld. Vervolgens hebben beide beoordelaren in datzelfde formulier feedback gegeven op de bachelorthesis. Daarbij heeft de eerste beoordelaar, tevens begeleider, gedetailleerde feedback gegeven; de tweede beoordelaar heeft zijn feedback beknopter gehouden. De feedback van de twee beoordelaren vertonen, zo heeft verweerder vastgesteld, raakvlakken. Volgens verweerder kon appellant bovendien inhoudelijk op de feedback van de beide beoordelaars reageren. Verweerder heeft zich verder over de totstandkoming van het eindcijfer op het standpunt gesteld dat appellant op de hoogte was van de beoordelingsnormen, dat die normen zijn voorzien van beoordelingen door middel van plus- en mintekens, dat de beoordelingen door de beide beoordelaars zijn aangevuld met feedback, dat de begeleider appellant een uitgebreide reactie op de klachten heeft gegeven en dat appellant verdere uitleg heeft gekregen over de beoordeling van de tweede beoordelaar tijdens het schikkingsgesprek. Verder dient de motivering van de beoordeling, aldus verweerder, in zijn geheel te worden bezien en niet per afzonderlijk onderdeel.

Het College ziet, anders dan appellant heeft betoogd, onder die omstandigheden geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de bachelorthesis onvoldoende transparant is, onzorgvuldig tot stand is gekomen dan wel dat het appellant onmogelijk is gemaakt zijn inhoudelijke klachten tegen de becijfering bij de beoordelaren kenbaar te maken. Weliswaar was de feedback van de tweede beoordelaar beknopt en meer algemeen dan de feedback van de eerste beoordelaar, maar dat neemt niet weg dat de kern van de kritiek van de tweede beoordelaar daaruit valt al te leiden en appellant, mede bezien in het licht van de overige informatie op het overzichtsformulier, desgewenst inhoudelijk op die kritiek had kunnen reageren naar de tweede beoordelaar.

2.4.4. Het College komt tot de conclusie dat geen aanleiding bestaat de beslissing van verweerder van 24 november 2017 te vernietigen.

Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/007.1**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	22 januari 2018
Partijen	:	verzoekster en Design Academy Eindhoven
Trefwoorden	:	financiële gevolgen inschrijving stage Studielink voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31, eerste lid WHW: artikel 7.33 Awb: artikel 8:81 Studentenstatuut: artikel 2.2
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Voor zover verzoekster verzoekt om te worden behandeld als ware zij per 1 september 2017 ingeschreven, is de voorzieningenrechter vooralsnog van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat artikel 2.2 van het Studentenstatuut zich daartegen verzet. Verweerder heeft de aanvraag van verzoekster in het verweerschrift terecht mede opgevat als verzoek om te worden behandeld als ware zij met ingang van een andere datum dan 1 september 2017 ingeschreven. Het verzoek om voorlopige voorziening heeft ook betrekking op dit onderdeel van haar aanvraag. Verzoekster heeft een spoedeisend belang bij beoordeling daarvan nu zij uiterlijk op 1 februari 2017 dient te staan ingeschreven om nog dit studiejaar te kunnen afstuderen. Het door verzoekster aangevoerde biedt naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding voor twijfel dat de in het besluit van 7 december 2017 besloten liggende afwijzing van dit onderdeel van haar aanvraag in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. Weliswaar is dat besluit op dit punt niet nader gemotiveerd maar in het verweerschrift en ter zitting van de voorzieningenrechter is alsnog gemotiveerd toegelicht waarom verweerder geen aanleiding ziet gebruik te maken van zijn bevoegdheid verzoekster bij wijze van hoge uitzondering met ingang van een andere datum dan 1 september 2017 in te schrijven. Hoewel uit die toelichting niet blijkt dat verweerder een reeds op alle punten geheel afgeronde belangenafweging heeft gemaakt, heeft verweerder in het verweerschrift en ter zitting er wel blijk van gegeven ook stil te hebben gestaan bij de belangen van verzoekster bij inschrijving. Vooralsnog moet daarom worden verwacht dat verweerder de afwijzende beslissing zal kunnen handhaven in een besluit op bezwaar dat berust op een evenwichtige belangenafweging en dat draagkrachtig is gemotiveerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Design Academy Eindhoven, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 december 2017 heeft verweerder het verzoek van verzoekster om haar met terugwerkende kracht per 1 september 2017 in te schrijven, afgewezen.

Bij brief van 3 januari 2018 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt.

Bij brief van 6 januari 2018 heeft verzoekster de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 11 januari 2018, waar verzoekster, bijgestaan door haar moeder, en verweerder, vertegenwoordigd door H.L.P. Beelen, bijgestaan door mr. M.T.C.A. Smets, advocaat te Eindhoven, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Verzoekster heeft de voorzieningenrechter van het College verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Design Academy Eindhoven haar behandelt als ware zij per 1 september 2017 ingeschreven. Zij heeft het verzoek als volgt toegelicht. Verzoekster heeft tot januari 2017 gestudeerd aan de Design Academy Eindhoven. In januari 2017 heeft zij zich uitgeschreven om een half jaar naar Peru te gaan. In september 2017 heeft zij haar opleiding weer opgepakt en is ze begonnen met het volgen van een praktijkstage. Zij heeft evenwel verzuimd om zich vóór 1 september 2017 via Studielink in te schrijven. Zij heeft daarom verweerder verzocht om haar met terugwerkende kracht per 1 september 2017 in te schrijven. Ze heeft verweerder erop gewezen dat het verzuim om zich per 1 september 2017 in te schrijven tot gevolg heeft dat zij geen onderwijs mag volgen, dat haar stage niet wordt erkend en zij zich eerst in september 2018 opnieuw kan inschrijven. Ook heeft verzoekster verweerder erop gewezen dat de financiële gevolgen voor haar zeer groot zijn, omdat zij haar studiefinanciering en studentreisproduct direct moet terugbetalen, inclusief een bijkomende boete. Voorts heeft verzoekster toegelicht dat ze nu als trainee bij een designstudio werkzaam is en dat deze studio haar graag zo snel mogelijk ziet afstuderen, zodat zij als gediplomeerd designer daar aan de slag kan. Ten slotte heeft verzoekster erop gewezen dat zij meerdere malen contact heeft onderhouden met de opleiding en dat zij daarbij meerdere malen heeft gevraagd of ze alles heeft geregeld.

2.3. Ingevolge artikel 7.31, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.

Ingevolge het vierde lid geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.

Ingevolge artikel 7.33 geschiedt de inschrijving, onverminderd artikel 7.39, overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 2.2, aanhef en eerste vier volzinnen, van het Studentenstatuut Design Academy Eindhoven 2017 moet de student, om deel te nemen aan het onderwijs en gebruik te kunnen maken van de

voorzieningen van DAE, zich jaarlijks (her)inschrijven (Artikel 7:32, 7.33 WHW) bij DAE via Studielink (www.Studielink.nl). Een student kan alleen onderwijs volgen als hij op 1 september staat ingeschreven. Een student is pas ingeschreven als hij aan alle inschrijvingsverplichtingen heeft voldaan. Inschrijving met een andere inschrijvingsdatum dan 1 september is alleen mogelijk bij hoge uitzondering, met uitdrukkelijke toestemming van het college van bestuur.

Ingevolge het zesde lid schrijft degene die zich als student wenst in te schrijven, zich in voor een heel studiejaar. De inschrijving dient tevens te geschieden middels een inschrijfformulier (de zgn. digitale aanmelding) van de instelling. Inschrijving na 1 september is slechts mogelijk met toestemming van het college van bestuur. Indien de inschrijving plaatsvindt tijdens het studiejaar, hetgeen alleen met toestemming van het college van bestuur mogelijk is, geldt deze voor de rest van het studiejaar.

2.4. Voor zover verzoekster verzoekt om te worden behandeld als ware zij per 1 september 2017 ingeschreven, is de voorzieningenrechter vooralsnog van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat artikel 2.2 van het Studentenstatuut zich daartegen verzet. Verweerder heeft de aanvraag van verzoekster in het verweerschrift terecht mede opgevat als verzoek om te worden behandeld als ware zij met ingang van een andere datum dan 1 september 2017 ingeschreven. Het verzoek om voorlopige voorziening heeft ook betrekking op dit onderdeel van haar aanvraag. Verzoekster heeft een spoedeisend belang bij beoordeling daarvan nu zij uiterlijk op 1 februari 2017 dient te staan ingeschreven om nog dit studiejaar te kunnen afstuderen.

Het door verzoekster aangevoerde biedt naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding voor twijfel dat de in het besluit van 7 december 2017 besloten liggende afwijzing van dit onderdeel van haar aanvraag in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. Weliswaar is dat besluit op dit punt niet nader gemotiveerd maar in het verweerschrift en ter zitting van de voorzieningenrechter is alsnog gemotiveerd toegelicht waarom verweerder geen aanleiding ziet gebruik te maken van zijn bevoegdheid verzoekster bij wijze van hoge uitzondering met ingang van een andere datum dan 1 september 2017 in te schrijven. Hoewel uit die toelichting niet blijkt dat verweerder een reeds op alle punten geheel afgeronde belangenafweging heeft gemaakt, heeft verweerder in het verweerschrift en ter zitting er wel blijk van gegeven ook stil te hebben gestaan bij de belangen van verzoekster bij inschrijving. Vooralsnog moet daarom worden verwacht dat verweerder de afwijzende beslissing zal kunnen handhaven in een besluit op bezwaar dat berust op een evenwichtige belangenafweging en dat draagkrachtig is gemotiveerd.

2.5. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th Drop, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/008**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	8 mei 2018
Partijen	:	appellant en Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	collegegeld ingeschreven inschrijving rijksbijdrage teruggave
Artikelen	:	WHW: artikel 7.48
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Het College heeft eerder overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 16 februari 2016 in zaak nr. 2015/215, www.cbho.nl) dat teruggave van betaald collegegeld alleen mogelijk is in de in artikel 7.48, eerste tot en met vierde lid, van de WHW genoemde gevallen. In het geval dat een situatie niet onder artikel 7.48, eerste tot en met het vierde lid, van de WHW valt, zou teruggave van het betaalde collegegeld neerkomen op een ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, aldus voormelde uitspraak. Omdat de situatie van appellant niet onder een van de in vermelde bepaling genoemde situaties valt, heeft verweerder reeds daarom de afwijzing van het verzoek om teruggave van het collegegeld terecht in stand gelaten. Het College komt daarom niet toe aan een bespreking van de door appellant aangedragen beroepsgronden. Wel merkt het College ten overvloede nog op dat hij, in de 6 maanden dat hij zijn studie heeft gestaakt, van de onderwijsfaciliteiten van de Hogeschool Saxion en van zijn ov-kaart gebruikt heeft gemaakt. In die periode heeft hij namelijk het Honours Programme gevolgd. Dat zou niet mogelijk zijn geweest in de situatie waarin hij zich zou hebben uitgeschreven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant

en

het college van bestuur van de Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 september 2017 heeft de directeur van de School of Commerce & Entrepreneurship (hierna: de directeur) namens verweerder het verzoek van appellant tot teruggave van het collegegeld over een periode van zes maanden afgewezen.

Bij beslissing van 24 november 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 maart 2018, waar appellant, vergezeld door A. Pol, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, werkzaam bij de Saxion Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant heeft bij brief van 7 september 2017 verzocht om teruggave van het collegegeld over een periode van 6 maanden. Reden voor dat verzoek is dat appellant, als gevolg van een voortijdig afgebroken stage en de afwijzing van het verzoek om een aanpassing in het onderwijsprogramma, zijn studie gedurende 6 maanden niet kon vervolgen. Wel bleef appellant in die periode het Honours Programme Innovation & Business Creation volgen.

2.1.2. De directeur heeft het verzoek van appellant afgewezen bij beslissing van 25 september 2017. Dat appellant zich niet tijdelijk heeft uitgeschreven, heeft tot gevolg dat hij verplicht is het collegegeld te betalen, aldus de directeur.

Appellant heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Hij heeft zich, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat de stage voortijdig is afgebroken, omdat na een week duidelijk werd dat de stageactiviteiten niet aansloten bij de opleiding. Hij is vervolgens direct op zoek gegaan naar een nieuwe stageplek, maar zonder resultaat. De examencommissie heeft het verzoek om semesters van het desbetreffende studiejaar om te wisselen, afgewezen. Daarom moest hij zijn studie tijdelijk staken en heeft hij om teruggave van het collegegeld verzocht. De afwijzing is, gezien zijn situatie, onrechtvaardig en onjuist, aldus appellant.

2.1.3. Bij de beslissing van 24 november 2017 heeft verweerder, het advies van de geschillenadviescommissie volgend, het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Volgens verweerder heeft appellant een bewuste keuze gemaakt om ingeschreven te blijven om het Honours Programme te kunnen blijven volgen. Appellant heeft in dat kader ook gebruik gemaakt van de ov-jaarkaart. Bovendien valt het voortijdig afbreken van de stage Saxion Hogeschool niet te verwijten. Ook heeft appellant geen rechtsmiddelen aangewend tegen de afwijzing van het verzoek om semesters te wisselen, zodat deze beslissing in rechte vaststaat. Volgens verweerder is appellant daarom over de gehele periode dat hij ingeschreven heeft gestaan het collegegeld verschuldigd.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder van 24 november 2017. Hij betoogt dat vanuit Hogeschool Saxion geen informatie is verstrekt over hoe te handelen in zijn bijzondere situatie. Op de website is geen informatie opgenomen die op zijn situatie ziet. Bovendien had het geen zin om beroep in te stellen tegen de beslissing tot afwijzing van het verzoek om semesters te wisselen. Hij heeft verzocht om teruggave van het collegegeld, zodat hij het laatste half jaar van de studie kan betalen. Hij heeft 4,5 jaar collegegeld betaald, terwijl hij slechts 4 jaar heeft gestudeerd. Zijn verzoek is dan ook ten onrechte afgewezen, aldus appellant.

Wettelijk kader

2.3.1. Artikel 7.48 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
[…].
4. De student heeft aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen. […].

5. Vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, de artikelen 7.3f of 7.47a wordt aangemerkt als niet doelmatige aanwending van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Beoordeling door het College

2.3.2. Het College heeft eerder overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 16 februari 2016 in zaak nr. 2015/215, www.cbho.nl) dat teruggave van betaald collegegeld alleen mogelijk is in de in artikel 7.48, eerste tot en met vierde lid, van de WHW genoemde gevallen. In het geval dat een situatie niet onder artikel 7.48, eerste tot en met het vierde lid, van de WHW valt, zou teruggave van het betaalde collegegeld neerkomen op een ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, aldus voormelde uitspraak. Omdat de situatie van appellant niet onder een van de in vermelde bepaling genoemde situaties valt, heeft verweerder reeds daarom de afwijzing van het verzoek om teruggave van het collegegeld terecht in stand gelaten.

Het College komt daarom niet toe aan een bespreking van de door appellant aangedragen beroepsgronden. Wel merkt het College ten overvloede nog op dat hij, in de 6 maanden dat hij zijn studie heeft gestaakt, van de onderwijsfaciliteiten van de Hogeschool Saxion en van zijn ov-kaart gebruikt heeft gemaakt. In die periode heeft hij namelijk het Honours Programme gevolgd. Dat zou niet mogelijk zijn geweest in de situatie waarin hij zich zou hebben uitgeschreven.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/009**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Verheij en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	8 oktober 2018
Partijen	:	appellant en CBE Stenden Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 13 december 2017 te handhaven, stelt het College voorop dat het college van bestuur op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn vastgesteld. Die vereisten zijn neergelegd in artikel 3 van de Onderwijs- en examenregeling cohort 2016 van de bacheloropleiding Chemie. Uit die bepaling volgt dat de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving ten minste 51 studiepunten uit de propedeutische fase moet hebben behaald. 2.2.2. Vaststaat dat appellant niet aan deze voor hem geldende norm heeft voldaan. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zijn betrokken bij de besluitvorming. Volgens verweerder hebben deze omstandigheden weliswaar een beperkend effect gehad, maar bestaat onvoldoende causaal verband tussen het niet-behalen van de norm en de persoonlijke omstandigheden. Daarover heeft verweerder door middel van een overzicht van de behaalde en niet-behaalde vakken toegelicht dat appellant in de periode waarin hij hinder ondervond van zijn linkerhand één vak met een onvoldoende heeft afgerond. Vanaf het moment dat appellant zijn linkerhand weer kon gebruiken, heeft hij drie vakken met een onvoldoende resultaat afgerond. Volgens verweerder leidt een vergelijking van de prestaties in de perioden met en zonder hinder van de linkerhand tot de conclusie dat appellant niet minder goed presteerde als gevolg van zijn persoonlijke omstandigheden. Over de hooikoorts heeft verweerder gesteld dat dit een veelvuldig voorkomende kwaal is, waarvan de effecten door middel van medicijnen, die ook door appellant werden gebruikt, goed zijn te bestrijden. Hooikoorts valt volgens verweerder dan ook niet te kwalificeren als een ziekte of functiestoornis in de zin van artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. 2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, de examencommissie volgend, op het standpunt mogen stellen dat de beslissing appellant een negatief bindend studieadvies te verstrekken juist is. Dat appellant, ook nadat zijn linkerhand weer functioneel was, studiebelemmeringen ondervond, heeft hij niet aannemelijk gemaakt.

Voor het oordeel dat de beslissing van verweerder dient te worden vernietigd, omdat de examencommissie geen onderzoek heeft gedaan naar de medische omstandigheden van appellant, ziet het College geen grond. De aanwezigheid van de persoonlijke omstandigheden zijn bij de beoordeling betrokken. Voor zover appellant stelt dat de omstandigheden wel doorslaggevend zijn geweest voor het niet-behalen van de norm, had het op zijn weg gelegen dat standpunt aannemelijk te maken. Daarbij is van belang dat appellant niet eerder van zijn medische toestand melding heeft gemaakt dan nadat hij het voornemen tot afgifte van een negatief bindend studieadvies had ontvangen. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat een tijdige melding van belang is voor het vaststellen van de samenhang tussen het niet-behalen van de norm en de persoonlijke omstandigheden. Met een tijdige melding hadden, zoals verweerder terecht stelt, bovendien maatregelen kunnen worden genomen (vgl. de uitspraak van 12 oktober 2017 in zaak nr. 2017/071 (www.cbho.nl).

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

college van beroep voor de examens van de Stenden Hogeschool

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2017 heeft de examencommissie School of MEM-TECH (hierna: de examencommissie) namens het college van bestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Chemie.

Bij beslissing van 20 november 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 mei 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. E.A.C. Sietsma, vergezeld door C.M.J. van der Linden en verweerder vertegenwoordigd door mr. W. Brussee, advocaat te Den Haag, vergezeld door ing. N. Doorn zijn verschenen.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant volgt sinds het studiejaar 2016-2017 de opleiding Chemie. Omdat appellant aan het einde van het studiejaar niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, heeft de examencommissie hem bij beslissing van 31 augustus 2017 een bindend negatief studieadvies gegeven.

2.1.1. Bij beslissing van 20 november 2017 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft daarbij overwogen dat de door appellant opgeworpen

persoonlijke omstandigheden in zekere zin beperkend zijn geweest, maar dat niet is gebleken dat het niet-behalen van de studienorm is terug te voeren op deze omstandigheden.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Volgens appellant heeft verweerder miskend dat de examencommissie zich geen rekenschap heeft gegeven van zijn persoonlijke omstandigheden. Verder is verweerder er ten onrechte vanuit gegaan dat appellant zijn pees had gescheurd, terwijl de pees was doorgesneden. Hij heeft een operatieve ingreep ondergaan, waarna hij moest revalideren. Ook heeft hij last gehad van hooikoorts. Als gevolg van deze medische toestand heeft hij in de desbetreffende periode zijn linkerhand niet kunnen gebruiken, terwijl hij linkshandig is. Weliswaar heeft hij deze studiebelemmerende omstandigheden niet tijdig gemeld bij de studentendecaan, maar dat mag op zichzelf geen reden zijn een bindend negatief studieadvies af te geven. De examencommissie heeft ten onrechte zonder nader medisch onderzoek te willen doen, getwijfeld aan de ernst van de aangevoerde omstandigheden, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.2.1. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 13 december 2017 te handhaven, stelt het College voorop dat het college van bestuur op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn vastgesteld.
Die vereisten zijn neergelegd in artikel 3 van de Onderwijs- en examenregeling cohort 2016 van de bacheloropleiding Chemie. Uit die bepaling volgt dat de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving ten minste 51 studiepunten uit de propedeutische fase moet hebben behaald.

2.2.2. Vaststaat dat appellant niet aan deze voor hem geldende norm heeft voldaan. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zijn betrokken bij de besluitvorming. Volgens verweerder hebben deze omstandigheden weliswaar een beperkend effect gehad, maar bestaat onvoldoende causaal verband tussen het niet-behalen van de norm en de persoonlijke omstandigheden. Daarover heeft verweerder door middel van een overzicht van de behaalde en niet-behaalde vakken toegelicht dat appellant in de periode waarin hij hinder ondervond van zijn linkerhand één vak met een onvoldoende heeft afgerond. Vanaf het moment dat appellant zijn linkerhand weer kon gebruiken, heeft hij drie vakken met een onvoldoende resultaat afgerond. Volgens verweerder leidt een vergelijking van de prestaties in de perioden met en zonder hinder van de linkerhand tot de conclusie dat appellant niet minder goed presteerde als gevolg van zijn persoonlijke omstandigheden. Over de hooikoorts heeft verweerder gesteld dat dit een veelvuldig voorkomende kwaal is, waarvan de effecten door middel van medicijnen, die ook door appellant werden gebruikt, goed zijn te bestrijden. Hooikoorts valt volgens verweerder dan ook niet te kwalificeren als een ziekte of functiestoornis in de zin van artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008.

2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, de examencommissie volgend, op het standpunt mogen stellen dat de beslissing appellant een negatief bindend studieadvies te verstrekken juist is. Dat appellant, ook nadat zijn linkerhand weer functioneel was, studiebelemmeringen ondervond, heeft hij niet aannemelijk gemaakt. Voor het oordeel dat de beslissing van verweerder dient te worden vernietigd, omdat de examencommissie geen onderzoek heeft gedaan naar de medische omstandigheden van appellant, ziet het College geen grond. De aanwezigheid van de persoonlijke omstandigheden zijn bij de beoordeling betrokken. Voor zover appellant stelt dat de omstandigheden wel doorslaggevend zijn geweest voor het niet-behalen van de norm, had het op zijn weg gelegen dat standpunt aannemelijk te maken. Daarbij is van belang dat appellant niet eerder van zijn medische toestand melding heeft gemaakt dan nadat hij het voornemen tot afgifte van een negatief bindend studieadvies had ontvangen. Verweerder heeft

zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat een tijdige melding van belang is voor het vaststellen van de samenhang tussen het niet-behalen van de norm en de persoonlijke omstandigheden. Met een tijdige melding hadden, zoals verweerder terecht stelt, bovendien maatregelen kunnen worden genomen (vgl. de uitspraak van 12 oktober 2017 in zaak nr. 2017/071 (www.cbho.nl).

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/010**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	8 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA niet geschikt persoonlijke omstandigheden studiebelastbaarheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat, uitgaande van een studiebelastbaarheid van 25%, van appellant verwacht had mogen worden dat hij in het studiejaar 2015-2016 vijftien van het totaal van 60 studiepunten zou hebben behaald en dat appellant niet heeft onderbouwd dat zijn studiebelastbaarheid lager was. Het College is van oordeel dat verweerder hiermee in de bestreden beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd waarom appellant met inachtneming van de door hem aangevoerde medische omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Zoals Turteltaub ter zitting van het College heeft toegelicht, had appellant door zich op een gering aantal vakken te concentreren daadwerkelijk studiepunten kunnen halen. De door appellant overgelegde verklaring van 17 januari 2018 doet hieraan niet af. Verweerder mocht zich over deze verklaring in zijn verweerschrift op het standpunt stellen dat hieraan niet de door appellant gewenste waarde kan worden gehecht, omdat deze is opgesteld ruim na het studiejaar 2015-2016, onduidelijk is of hij een dergelijke verklaring in het studiejaar 2015-2016 zou hebben verkregen, hij volgens zijn aanvullend beroepschrift van 28 februari 2017 sinds begin 2016 niet meer bij de desbetreffende studentenpsycholoog onder behandeling heeft gestaan en hij zijn vijf studiepunten heeft gehaald in de periode waarin de studiebelastbaarheid volgens de verklaring 0% was. Het is op grond van deze verklaring daarom onvoldoende aannemelijk dat de medische omstandigheden de gehele studieachterstand hebben veroorzaakt. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 heeft de examencommissie appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Aerospace Engineering.

Bij beslissing van 8 december 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 26 juli 2017 in zaak nr. 2017/030 heeft het College het door appellant tegen de beslissing van 8 december 2016 ingestelde beroep gegrond verklaard en die beslissing vernietigd.

Bij beslissing van 17 oktober 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het door appellant tegen de beslissing van 25 augustus 2016 ingestelde administratief beroep opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is dr. S.R. Turteltaub, lid van de BSA-commissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 voor de tweede keer met de opleiding Aerospace Engineering begonnen. In het studiejaar 2011-2012 had hij de opleiding ook al gevolgd maar geen studiepunten gehaald en een BNSA gekregen. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 had appellant vijf van de voor een positief advies vereiste 45 studiepunten gehaald. Daarom is hem het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA bij de beslissing van 8 december 2016 in stand gelaten. Bij de uitspraak van 26 juli 2017 heeft het College geoordeeld dat verweerder in die beslissing ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant met inachtneming van de door hem aangevoerde medische omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Daarom heeft het College het door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard en die beslissing vernietigd. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder het BNSA opnieuw in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat verweerder hem ten onrechte niet is gevolgd in zijn stelling dat hij tijdens het studiejaar 2015-2016 een studiebelastbaarheid had die lager was dan de studiebelastbaarheid van iemand met een GAF-score van 60. Hij wijst erop dat de GAF-score van 60, waaraan verweerder in de bestreden beslissing op zichzelf terecht een studiebelastbaarheid van 25% heeft verbonden, op 16 september 2016 is vastgesteld. Toen waren de psychische problemen waarmee hij tijdens het studiejaar had te kampen reeds in remissie. Dit wordt volgens hem bevestigd door een verklaring van 17 januari 2018 van een studentenpsycholoog van de universiteit, waarin is vermeld dat appellant in de periode van september tot en met december 2015 voor 25% en van januari tot en met augustus 2016 voor 0% studiebelastbaar was. Met het halen van vijf studiepunten heeft hij aan de voor deze percentages studiebelastbaarheid gecorrigeerde studienorm voldaan, aldus appellant.

2.3. Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat, uitgaande van een studiebelastbaarheid van 25%, van appellant verwacht had mogen worden dat hij in het studiejaar 2015-2016 vijftien van het totaal van 60 studiepunten zou hebben behaald en dat appellant niet heeft onderbouwd dat zijn studiebelastbaarheid lager was. Het College is van oordeel dat verweerder hiermee in de bestreden beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd waarom appellant met inachtneming van de door hem aangevoerde medische omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Zoals Turteltaub ter zitting van het College heeft toegelicht, had appellant door zich op een gering aantal vakken te concentreren daadwerkelijk studiepunten kunnen halen. De door appellant overgelegde verklaring van 17 januari 2018 doet hieraan niet af. Verweerder mocht zich over deze verklaring in zijn verweerschrift op het standpunt stellen dat hieraan niet de door appellant gewenste waarde kan worden gehecht, omdat deze is opgesteld ruim na het studiejaar 2015-2016, onduidelijk is of hij een dergelijke verklaring in het studiejaar 2015-2016 zou hebben verkregen, hij volgens zijn aanvullend beroepschrift van 28 februari 2017 sinds begin 2016 niet meer bij de desbetreffende studentenpsycholoog onder behandeling heeft gestaan en hij zijn vijf studiepunten heeft gehaald in de periode waarin de studiebelastbaarheid volgens de verklaring 0% was. Het is op grond van deze verklaring daarom onvoldoende aannemelijk dat de medische

omstandigheden de gehele studieachterstand hebben veroorzaakt.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/011**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	5 juli 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden instellingscollegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.46, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Tijdens haar bacheloropleiding is zij door verweerder financieel ondersteund, in die zin dat aan haar tot en met het studiejaar 2015-2016 jaarlijks – wegens bijzondere omstandigheden – voor de tot dan toe door haar gevolgde opleiding instellingscollegegeld in rekening is gebracht dat werd gematigd tot de hoogte van het wettelijk collegegeld. Daarnaast zijn aan appellante leningen verstrekt en giften uit het noodfonds. Verweerder heeft erop gewezen dat appellante een deel van de geleende bedragen nog moet terugbetalen en haar daarom geadviseerd zich niet opnieuw te laten inschrijven voor een studie. Toen appellante zich in weerwil van dit advies heeft aangemeld door de masteropleiding Kunstgeschiedenis, heeft verweerder onderzocht of appellante – opnieuw – financieel zou kunnen worden ondersteund, maar hij heeft daarvoor geen mogelijkheden gezien. In het gegeven dat appellante grote moeite heeft om het haar in rekening gebrachte bedrag te betalen, onder meer omdat haar verblijfsrechtelijke status meebrengt dat zij niet eenvoudig inkomsten kan verwerven, heeft verweerder geen aanleiding (meer) gezien haar in afwijking van de wettelijke regeling het instellingscollegegeld niet in rekening te brengen. 2.4.1. Verweerder heeft zich op dit standpunt mogen stellen. Het feit dat appellante financieel is ondersteund bij haar bacheloropleiding, brengt niet mee dat verweerder ook tot die ondersteuning gehouden zou zijn bij de door appellante gekozen vervolgopleiding. Van een toezegging dat die ondersteuning ook bij aanvang van een nieuwe studie zou worden geboden is niet gebleken. In tegendeel, verweerder heeft appellante voorafgaand aan haar aanmelding gewezen op de betalingsachterstand en haar om die reden geadviseerd zich niet opnieuw voor een opleiding te laten inschrijven. Dat, zoals ook verweerder nog ter zitting heeft aangevoerd, het verblijfsrecht van appellante mogelijk onder druk komt te staan als zij niet meer studeert, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Dat geldt evenzeer voor de stelling van appellante dat haar kansen op de arbeidsmarkt toenemen na de afronding van een masteropleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder

1. Procesverloop

Bij bericht van 24 mei 2017 heeft verweerder aan appellante meegedeeld dat zij bij inschrijving voor de eenjarige masteropleiding Kunstgeschiedenis het instellingscollegegeld verschuldigd zal zijn.

Bij besluit van 28 november 2017 heeft verweerder het tegen de brief van 24 mei 2017 gemaakte bezwaar, onder verwijzing naar het aan hem uitgebrachte advies, ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante op 10 januari 2018 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 23 februari 2018 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van de Commissie voor de beroep- en bezwaarschriften van verweerder, en mr. S. van der Ham, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante, die de Chinese nationaliteit heeft, heeft in 2016 haar bacheloropleiding kunstgeschiedenis afgerond. Zij heeft vervolgens verzocht om inschrijving voor de eenjarige masteropleiding Kunstgeschiedenis in het studiejaar 2017-2018.

2.2. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Tussen partijen is niet in geschil dat artikel 7.46, eerste lid, van de WHW op appellante van toepassing is.

2.3. Appellante betoogt dat zij ook voor die masteropleiding aan instellingscollegegeld niet meer verschuldigd zou moeten zijn dan een bedrag ter hoogte van het wettelijk collegegeld. Zij heeft erop gewezen dat zij in het verleden altijd financieel is ondersteund en meent dat die ondersteuning ook zou moeten worden geboden voor de masteropleiding Kunstgeschiedenis, met name omdat zij het instellingscollegegeld niet kan betalen.

2.4. Tijdens haar bacheloropleiding is zij door verweerder financieel ondersteund, in die zin dat aan haar tot en met het studiejaar 2015-2016 jaarlijks – wegens bijzondere omstandigheden – voor de tot dan toe door haar gevolgde opleiding instellingscollegegeld in rekening is gebracht dat werd gematigd tot de hoogte van het wettelijk collegegeld. Daarnaast zijn aan appellante leningen verstrekt en giften uit het noodfonds. Verweerder heeft erop gewezen dat appellante een deel van de geleende bedragen nog moet terugbetalen en haar daarom geadviseerd zich niet opnieuw te laten inschrijven voor een studie. Toen appellante zich in weerwil van dit advies heeft aangemeld door de masteropleiding Kunstgeschiedenis, heeft verweerder onderzocht of appellante – opnieuw – financieel zou kunnen worden ondersteund, maar hij heeft daarvoor geen mogelijkheden gezien. In het gegeven dat appellante grote moeite heeft om het haar in rekening gebrachte bedrag te betalen, onder meer omdat haar verblijfsrechtelijke status meebrengt dat zij niet eenvoudig inkomsten kan verwerven, heeft verweerder geen aanleiding (meer) gezien haar in afwijking van de wettelijke regeling het instellingscollegegeld niet in rekening te brengen.

2.4.1. Verweerder heeft zich op dit standpunt mogen stellen. Het feit dat appellante financieel is ondersteund bij haar bacheloropleiding, brengt niet mee dat verweerder ook tot die ondersteuning gehouden zou zijn bij de door appellante gekozen vervolgopleiding. Van een toezegging dat die

ondersteuning ook bij aanvang van een nieuwe studie zou worden geboden is niet gebleken. In tegendeel, verweerder heeft appellante voorafgaand aan haar aanmelding gewezen op de betalingsachterstand en haar om die reden geadviseerd zich niet opnieuw voor een opleiding te laten inschrijven. Dat, zoals ook verweerder nog ter zitting heeft aangevoerd, het verblijfsrecht van appellante mogelijk onder druk komt te staan als zij niet meer studeert, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Dat geldt evenzeer voor de stelling van appellante dat haar kansen op de arbeidsmarkt toenemen na de afronding van een masteropleiding. Het betoog faalt.

2.5. De beslissing van 28 november 2017 kan de rechterlijke toetsing doorstaan. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/012**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak	:	13 juli 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	faculteitsbestuur mandaat ondermandaat premaster schakelprogramma selectie toelating toelatingscommissie zijinstroom
Artikelen	:	WHW: artikel 1.1, aanhef en onder j WHW: artikel 7.30b, derde lid WHW: artikel 9.2, tweede lid Awb: artikel 10:1 Awb: artikel 10:2 Awb: artikel 10:9, eerste lid Awb: artikel 10:10 Faculteitsreglement: artikel 2 Faculteitsreglement: artikel 14 Regeling toelating masteropleidingen Universiteit Leiden: artikel 2.2
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Niet in geschil is dat de beslissing over de toelating tot het premastertraject Geneeskunde een beslissing is over de toelating tot de masteropleiding Geneeskunde. Het premastertraject heeft als doel deficiënties weg te werken bij studenten met een andere vooropleiding dan de bacheloropleiding Geneeskunde. 2.6. De beslissing van 26 april 2017 is ondertekend door de decaan van de Faculteit der Geneeskunde namens de Raad van Bestuur. Het College leidt uit die beslissing af dat de decaan de beslissing niet slechts heeft ondertekend, maar ook namens de Raad van Bestuur heeft genomen. De bevoegdheid om over de toelating tot de masteropleiding te beslissen komt op grond van artikel 7.30b, derde lid, van de WHW toe aan het college van bestuur. Het college van bestuur heeft in artikel 2.2, eerste en tweede lid, van de door haar vastgestelde Regeling die bevoegdheid gemandateerd aan de Raad van Bestuur. Dit betekent dat de Raad van Bestuur de bevoegdheid slechts namens het college van bestuur kan uitoefenen. Bij besluit van 24 februari 2015 heeft de Raad van Bestuur aan de decaan mandaat verleend voor het beslissen over de toelating tot de zijinstroom. Nu de Raad van Bestuur deze bevoegdheid zelf krachtens mandaat uitoefent namens het college van bestuur, is hiermee ondermandaat verleend aan de decaan. Ondermandaat kan volgens artikel 10:9, eerste lid, van de Awb slechts worden verleend met toestemming van de mandaatgever, in dit geval het college van bestuur. Artikel 2.2, derde lid, van de Regeling biedt de Raad van Bestuur uitsluitend de mogelijkheid om ondermandaat te verlenen aan de commissie van toelating. Hieraan is gevolg gegeven met artikel 14 van het Faculteitsreglement. De Regeling bepaalt niet dat ondermandaat tevens kan worden verleend aan de decaan. Niet is gebleken dat het

college van bestuur op andere wijze – in het algemeen of voor dit specifieke geval – heeft ingestemd met het verlenen van ondermandaat aan de decaan voor het beslissen over de toelating tot de zijinstroom.
2.7. Het CBE heeft ter zitting betoogd dat met het verlenen van mandaat aan de Raad van Bestuur ook mandaat is verleend aan de decaan, omdat de decaan lid is van de Raad van Bestuur. Het College deelt dit standpunt niet. De Raad van Bestuur en de decaan zijn twee verschillende bestuursorganen met eigen taken en bevoegdheden. Dat op grond van artikel 2.2 van de Regeling mandaat is verleend aan de Raad van Bestuur, heeft derhalve niet tot gevolg dat ook mandaat is verleend aan de decaan.
2.8. Gelet op het voorgaande is de beslissing van 26 april 2017 onbevoegd genomen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellante daarom ten onrechte ongegrond verklaard.
2.9. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing op administratief beroep dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het administratief beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van 26 april 2017 vernietigen. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 december 2017. Dit betekent dat opnieuw op het verzoek zal moeten worden beslist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 april 2017 heeft de Raad van Bestuur van het LUMC (hierna: de Raad van Bestuur), gemandateerd door het college van bestuur, besloten appellante niet toe te laten tot de zijinstroom/premastertraject Geneeskunde aan de Universiteit Leiden.

Bij beslissing van 11 december 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 juni 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. H.J. van Gijssel, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van der Loo en mr. M.A.C. de Boer, beiden secretaris van het college van beroep voor de examens. Namens de opleiding is verschenen dr. A.J. de Beaufort.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft verzocht om toelating tot de zijinstroom/premastertraject Geneeskunde aan de Universiteit Leiden. Zij volgde op dat moment de bacheloropleiding Biomedische Wetenschappen aan de Vrije Universiteit. Na de tweede selectieronde heeft de Raad van Bestuur besloten om appellante niet toe te

laten tot het premastertraject.

2.2. Appellante voert aan dat de decaan niet bevoegd was om krachtens mandaat een besluit over de toelating tot het premastertraject Geneeskunde te nemen. Volgens haar heeft het college van bestuur zijn bevoegdheid gemandateerd aan de Raad van Bestuur en kon de Raad van Bestuur die bevoegdheid niet opnieuw mandateren aan de decaan. Het CBE heeft het administratief beroep volgens haar daarom ten onrechte ongegrond verklaard.

2.3. Het CBE stelt dat aan de decaan van de Faculteit der Geneeskunde mandaat is verleend om namens de Raad van Bestuur over de toelating tot het premastertraject te beslissen. De beslissing van 26 april 2017 is daarom volgens het CBE bevoegd genomen. Het verlenen van een mandaat aan de toelatingscommissie laat volgens het CBE onverlet dat de mandaatgever bevoegd blijft om zelf over de toelating te beslissen. De Raad van Bestuur kon die bevoegdheid mandateren aan de decaan, aldus het CBE.

2.4. Ingevolge artikel 7.30b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) laat het instellingsbestuur degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. Het instellingsbestuur is het college van bestuur. Dit volgt uit de artikelen 1.1, aanhef en onder j, en 9.2, tweede lid, van de WHW.

Ingevolge artikel 2.2, eerste lid, van de door het college van bestuur vastgestelde Regeling toelating masteropleidingen Universiteit Leiden (hierna: de Regeling) is de op grond van de wet aan het college van bestuur toegekende bevoegdheid ex artikel 7.30b tot toelating gemandateerd aan het faculteitsbestuur. Ingevolge het tweede lid wordt het besluit omtrent toelating namens het college van bestuur genomen door het faculteitsbestuur, in voorkomende gevallen met inachtneming van het door het college van bestuur vastgestelde maximale aantal voor de opleiding in te schrijven personen. Ingevolge het derde lid, voor zover hier van belang, kan het faculteitsbestuur deze bevoegdheid doormandateren aan de commissie van toelating.

Ingevolge artikel 2, tweede lid, van het Reglement van de Faculteit der Geneeskunde van de Universiteit Leiden (hierna: het Faculteitsreglement) staat de faculteit onder leiding van een faculteitsbestuur, bestaande uit de decaan, alsmede de voorzitter en leden van de Raad van Bestuur van het Academisch Ziekenhuis Leiden; dit faculteitsbestuur wordt aangeduid als Raad van Bestuur LUMC.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, van het Faculteitsreglement stelt de Raad van Bestuur LUMC voor de masteropleidingen een toelatingscommissie in die, daartoe gemandateerd door de Raad van Bestuur LUMC, besluiten neemt omtrent de toelating tot die masteropleidingen en benoemt hij de leden daarvan. Ingevolge het tweede lid bestaat een toelatingscommissie master uit ten minste drie en ten hoogste vijf door de Raad van Bestuur LUMC te benoemen leden. Deze behoren tot de docenten die belast zijn met het verzorgen van het onderwijs voor de betrokken opleiding.

Ingevolge artikel 10:1 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt onder mandaat verstaan: de bevoegdheid om in naam van een bestuursorgaan besluiten te nemen.

In artikel 10:2 is bepaald dat een door de gemandateerde binnen de grenzen van zijn bevoegdheid genomen besluit geldt als een besluit van de mandaatgever.

In artikel 10:9, eerste lid, is bepaald dat de mandaatgever kan toestaan dat ondermandaat wordt verleend.

In artikel 10:10 is bepaald dat een krachtens mandaat genomen besluit vermeldt namens welk bestuursorgaan het besluit is genomen.

2.5. Niet in geschil is dat de beslissing over de toelating tot het premastertraject Geneeskunde een beslissing is over de toelating tot de masteropleiding Geneeskunde. Het premastertraject heeft als doel deficiënties weg te werken bij studenten met een andere vooropleiding dan de bacheloropleiding Geneeskunde.

2.6. De beslissing van 26 april 2017 is ondertekend door de decaan van de Faculteit der Geneeskunde namens de Raad van Bestuur. Het College leidt uit die beslissing af dat de decaan de beslissing niet

slechts heeft ondertekend, maar ook namens de Raad van Bestuur heeft genomen.

De bevoegdheid om over de toelating tot de masteropleiding te beslissen komt op grond van artikel 7.30b, derde lid, van de WHW toe aan het college van bestuur. Het college van bestuur heeft in artikel 2.2, eerste en tweede lid, van de door haar vastgestelde Regeling die bevoegdheid gemandateerd aan de Raad van Bestuur. Dit betekent dat de Raad van Bestuur de bevoegdheid slechts namens het college van bestuur kan uitoefenen.

Bij besluit van 24 februari 2015 heeft de Raad van Bestuur aan de decaan mandaat verleend voor het beslissen over de toelating tot de zijinstroom. Nu de Raad van Bestuur deze bevoegdheid zelf krachtens mandaat uitoefent namens het college van bestuur, is hiermee ondermandaat verleend aan de decaan. Ondermandaat kan volgens artikel 10:9, eerste lid, van de Awb slechts worden verleend met toestemming van de mandaatgever, in dit geval het college van bestuur.

Artikel 2.2, derde lid, van de Regeling biedt de Raad van Bestuur uitsluitend de mogelijkheid om ondermandaat te verlenen aan de commissie van toelating. Hieraan is gevolg gegeven met artikel 14 van het Faculteitsreglement. De Regeling bepaalt niet dat ondermandaat tevens kan worden verleend aan de decaan. Niet is gebleken dat het college van bestuur op andere wijze – in het algemeen of voor dit specifieke geval – heeft ingestemd met het verlenen van ondermandaat aan de decaan voor het beslissen over de toelating tot de zijinstroom.

2.7. Het CBE heeft ter zitting betoogd dat met het verlenen van mandaat aan de Raad van Bestuur ook mandaat is verleend aan de decaan, omdat de decaan lid is van de Raad van Bestuur. Het College deelt dit standpunt niet. De Raad van Bestuur en de decaan zijn twee verschillende bestuursorganen met eigen taken en bevoegdheden. Dat op grond van artikel 2.2 van de Regeling mandaat is verleend aan de Raad van Bestuur, heeft derhalve niet tot gevolg dat ook mandaat is verleend aan de decaan.

2.8. Gelet op het voorgaande is de beslissing van 26 april 2017 onbevoegd genomen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellante daarom ten onrechte ongegrond verklaard.

2.9. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing op administratief beroep dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het administratief beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van 26 april 2017 vernietigen. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 december 2017. Dit betekent dat opnieuw op het verzoek zal moeten worden beslist.

2.10. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking.

2.11. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden van 11 december 2017, kenmerk CBE 2017-146;
III. verklaart het door Appellante bij het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de Raad van Bestuur van het LUMC van 26 april 2017, kenmerk CZ 2017-050-6;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 december 2017;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden tot vergoeding van de bij Appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden aan Appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/015**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	kennen en kunnen lesstof studielast vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lidm onder r WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid tot de afwijzing kunnen komen. De informatie die is ingewonnen is omvangrijk en uit wat appellant daartegen heeft ingebracht blijkt niet dat de beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen of dat deze niet naar behoren is gemotiveerd. 2.4. Nu wat appellant heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder heeft miskend dat de examen-commissie bij de beoordeling van het verzoek om vrijstelling in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij, voor zover ter beoordeling van het College, terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie de door appellant gevraagde vrijstelling had moeten verlenen. Dat betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en
het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder (hierna ook: CBE)

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 oktober 2017 heeft de examencommissie voor de tweedegraads- en theologische opleidingen (hierna: de examencommissie) het (herhaalde) verzoek van appellant om vrijstelling afgewezen.

Bij beslissing van 15 december 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was namens de examencommissie aanwezig drs. R.P.J. van den Sande.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt bij de Hogeschool Inholland de lerarenopleiding VO tweede graad Maatschappijleer. Hij heeft de examencommissie verzocht hem vrijstelling te verlenen voor het vak Massamedia en communicatie met code 2209WML22A. Dit verzoek is afgewezen omdat appellant niet of onvoldoende heeft aangetoond dat hij in het hoger onderwijs toetsen heeft behaald die qua inhoud en niveau, studielast en competenties vergelijkbaar en gelijkwaardig zijn.

2.2. Appellant betoogt dat zijn verzoek ten onrechte is afgewezen omdat hij beschikt over de vereiste kennis en vaardigheden. Het onderdeel Vakdidactiek, dat tijdens de lessen wordt gegeven, is daarmee bovendien niet zo verweven, dat het niet mogelijk zou zijn om het vak Communicatie te doceren zonder dat hij daarin getentamineerd is. Appellant heeft hierbij verwezen naar de beschrijving van de onderwijseenheid en de bij de lessen gebruikte PowerPointpresentaties.

2.2.1. Het College stelt voorop dat de beoordeling of appellant genoegzaam heeft aangetoond dat hij voldoet aan de kennis en vaardigheden die zijn vereist om in aanmerking te komen voor verlening van de gevraagde vrijstelling een beoordeling van het kennen en kunnen van appellant inhoudt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

2.2.2. Voor een inhoudelijke beoordeling of de werkzaamheden die appellant heeft verricht voldoen aan de vereisten die zijn gesteld voor het vak Massamedia en communicatie, en dus ook voor de mogelijkheid van een vrijstelling daarvoor, bestaat in deze procedure derhalve geen ruimte.

2.3. De examencommissie heeft voor de beoordeling van het verzoek van appellant informatie ingewonnen bij de vakdocent. Uit die – uitgebreide – informatie komt onder meer naar voren dat de lesstof voor het vak Massamedia en communicatie niet wordt behandeld in de opleiding die appellant in 2008 heeft afgerond. Verder beschikt appellant niet aantoonbaar over parate en recente kennis op het desbetreffende vakgebied. Er is, mede door het tijdsverloop, geen sprake (meer) van gelijkwaardigheid tussen de tentamens die appellant bij zijn vorige opleiding heeft afgelegd en het vak zoals dat nu wordt gedoceerd en getentamineerd. In deze informatie heeft de examencommissie aanleiding gezien het verzoek van appellant af te wijzen.

2.3.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid tot de afwijzing kunnen komen. De informatie die is ingewonnen is omvangrijk en uit wat appellant daartegen heeft ingebracht blijkt niet dat de beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen of dat deze niet naar behoren is gemotiveerd.

2.4. Nu wat appellant heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie bij de beoordeling van het verzoek om vrijstelling in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij, voor zover ter beoordeling van het College, terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie de door appellant gevraagde vrijstelling had moeten verlenen. Dat betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/016**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het College overweegt dat in het studievoortgangsoverzicht is vermeld dat appellant 36 studiepunten heeft behaald. Het CBE heeft gemotiveerd uiteengezet dat de vakken RC2 en RC3, die appellant in het studiejaar 2013-2014 heeft gevolgd, bestonden uit twee componenten, wiskunde en mechanica, en dat appellant alleen de wiskundige componenten heeft afgerond. Door appellant is dit ter zitting van het College bevestigd. Voor de wiskundige componenten zijn de behaalde toetsen overgezet naar de onderdelen B-wis2-14 en B-wis3-14 van het huidige programma en appellant heeft hiervoor in totaal 2 studiepunten gekregen (1 punt voor elk onderdeel). Omdat appellant de vakken RC2 en RC3 niet volledig heeft afgerond, kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij 6 studiepunten hiervoor zou moeten krijgen. Het voorgaande betekent dat appellant, anders dan hij stelt, niet aan het minimumvereiste van 50 studiepunten heeft voldaan, zelfs indien de 9 overige studiepunten die in het studievoortgangsoverzicht zijn vermeld, zouden moeten worden meegerekend. Reeds hierom behoeft hetgeen appellant over deze 9 studiepunten heeft aangevoerd geen bespreking. Over de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden is het College met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat, gelet op de aard en omvang van de persoonlijke omstandigheden van appellant, het niet aannemelijk is dat appellant zijn studie binnen afzienbare tijd zal kunnen afronden, zodat appellant niet geschikt moet worden geacht als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. De examencommissie heeft daarbij mogen betrekken dat appellant in drie jaar tijd niet in staat is geweest aan het minimum aantal vereiste studiepunten te voldoen, dat hij in het studiejaar 2016-2017 slechts drie studiepunten heeft behaald en hij nog steeds hinder ondervindt van zijn persoonlijke omstandigheden. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2017 heeft de examencommissie van de faculteit Technologie, Innovatie en Samenleving namens het instellingsbestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Bouwkunde.

Bij beslissing van 8 december 2017 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juli 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. D. Akdemir, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris CBE zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn ir. M.A. Williams en ir. S.H. van der Meulen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2013-2014 begonnen met de opleiding Bouwkunde. Met deze opleiding is hij in dat studiejaar gestopt om vervolgens de studie in het studiejaar 2015-2016 weer te hervatten. Aan het eind van dat studiejaar heeft de examencommissie bij beslissing van 14 juli 2016 appellant een BNSA gegeven. Nadat appellant tegen deze beslissing beroep had ingesteld bij het CBE zijn partijen een schikking overeengekomen. Bij brief van 26 september 2016 is daarop uitstel van het BNSA verleend, met dien verstande dat appellant aan het einde van het academisch jaar 2016-2017 50 EC moet hebben behaald. Bij beslissing van 11 juli 2017 heeft de examencommissie aan appellant wederom een BNSA gegeven, omdat appellant volgens de in die brief neergelegde beslissing 28 studiepunten heeft behaald en daarmee niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft aan die beslissing het volgende ten grondslag gelegd. Appellant heeft volgens het door de examencommissie overgelegde studievoortangsoverzicht 36 danwel 45 studiepunten behaald en daarmee niet aan de studievoortangsnorm van 50 studiepunten voldaan. Appellant heeft volgens het CBE niet aangetoond dat hij, naar hij stelt, 51 studiepunten heeft behaald. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen komen tot het oordeel dat appellant, ook indien rekening

moet worden gehouden met de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden, waaronder het overlijden van naaste familieleden en fysieke klachten, niet in staat moet worden geacht om de studie Bouwkunde binnen een aanvaardbare tijd af te ronden. In dat verband weegt het CBE mee dat uit de stellingen van appellant bij de hoorzitting over de door hem gestelde aandoening en de professionele hulp die hij al vanaf 2015 regelmatig ontvangt, moet worden afgeleid dat niet te verwachten is dat de lichamelijke en mentale toestand van appellant op korte en middellange termijn in zodanige mate zal verbeteren dat hij in staat moet worden geacht om ongehinderd zijn studie te vervolgen. Het CBE neemt daarbij voorts in aanmerking het feit dat appellant, naar hij heeft aangevoerd, naast zijn studie veel meer moet werken als gevolg van de terugbetalingsverplichting aan DUO. Hij kan daardoor minder tijd aan zijn studie besteden. Het CBE heeft zich ten slotte aangesloten bij de stelling van de examencommissie dat het halen van drie studiepunten in één jaar erg weinig is, ook indien rekening moet worden gehouden met de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden, en dat het totaal door appellant in drie studiejaren behaalde aantal studiepunten eveneens zeer weinig is.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt primair dat hij aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan, omdat hij in totaal 50 studiepunten heeft behaald. Appellant voert daartoe aan dat hij in het studiejaar 2013-2014 9 studiepunten heeft behaald. In dat studiejaar waren nog geen studiepunten toegekend voor de vakken RC2 en RC3. Na de geboorte van zijn zoon heeft hij in het studiejaar 2015-2016 zijn opleiding hervat. In dat studiejaar waren de vakken RC2 en RC3 gewijzigd, maar waren de tentamens ongewijzigd gebleven en heeft hij voor elk van beide vakken 3 studiepunten ontvangen. Appellant stelt dat met zijn mentor is afgesproken dat hij alle studiepunten uit het jaar 2013-2014 én de 6 studiepunten voor de vakken RC2 en RC3 mocht meenemen naar het studiejaar 2015-2016. Volgens appellant heeft hij in dat studiejaar 36 studiepunten behaald. Volgens appellant zijn de 6 studiepunten voor de vakken RC2 en RC3 hierin niet verwerkt. Appellant stelt dat hij in plaats van deze 6 studiepunten ten onrechte slechts tweemaal 1 studiepunt heeft ontvangen.

Appellant betoogt subsidiair dat ten onrechte is geoordeeld dat hij niet geschikt is voor de opleiding. Hij voert daartoe aan dat persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat hij niet aan de studievoortangsnorm heeft voldaan. In dat verband wijst appellant erop dat in het studiejaar 2016-2017 in korte tijd zijn zus en tante zijn overleden. Hierdoor heeft hij een depressie gekregen, waarvoor hij onder behandeling staat, aldus appellant.

2.4.1. Het College overweegt dat in het studievoortgangsoverzicht is vermeld dat appellant 36 studiepunten heeft behaald. Het CBE heeft gemotiveerd uiteengezet dat de vakken RC2 en RC3, die appellant in het studiejaar 2013-2014 heeft gevolgd, bestonden uit twee componenten, wiskunde en mechanica, en dat appellant alleen de wiskundige componenten heeft afgerond. Door appellant is dit ter zitting van het College bevestigd. Voor de wiskundige componenten zijn de behaalde toetsen overgezet naar de onderdelen B-wis2-14 en B-wis3-14 van het huidige programma en appellant heeft hiervoor in totaal 2 studiepunten gekregen (1 punt voor elk onderdeel). Omdat appellant de vakken RC2 en RC3 niet volledig heeft afgerond, kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij 6 studiepunten hiervoor zou moeten krijgen. Het voorgaande betekent dat appellant, anders dan hij stelt, niet aan het minimumvereiste van 50 studiepunten heeft voldaan, zelfs indien de 9 overige studiepunten die in het studievoortgangsoverzicht zijn vermeld, zouden moeten worden meegerekend. Reeds hierom behoeft hetgeen appellant over deze 9 studiepunten heeft aangevoerd geen bespreking.

Over de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden is het College met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat, gelet op de aard en omvang van de persoonlijke omstandigheden van appellant, het niet aannemelijk is dat appellant zijn studie binnen afzienbare tijd zal kunnen afronden, zodat appellant niet geschikt moet worden geacht als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. De examencommissie heeft daarbij mogen betrekken dat appellant in drie jaar tijd niet in staat is geweest aan het minimum aantal vereiste studiepunten te voldoen, dat hij in het studiejaar 2016-2017 slechts drie studiepunten heeft behaald en hij nog steeds hinder ondervindt van zijn persoonlijke omstandigheden.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/017.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	8 maart 2018
Partijen	:	appellant en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	aanmaning beëindiging inschrijving collegegeld terugwerkende kracht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.37 WHW: artikel 7.42, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van 21 november 2017 terecht gehandhaafd. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, is het gedurende een studiejaar voor een student mogelijk zich via Studielink met ingang van elke nieuwe maand van dat studiejaar in te schrijven. Uit een door verweerder aan de Geschillenadviescommissie overgelegd overzicht van de handelingen die appellant in Studielink heeft verricht, blijkt dat appellant op 25 mei 2017 heeft verzocht om inschrijving met ingang van 1 september 2017. Uit dat overzicht blijkt niet dat appellant ook heeft verzocht om inschrijving met ingang van 1 juni 2017. Appellant heeft hier geen stukken tegenover gezet waaruit kan worden afgeleid dat hij een dergelijk verzoek wel heeft gedaan. Hij heeft ook niet toegelicht waarom het voor hem niet mogelijk was om zich na ontvangst van de beslissing van 24 mei 2017, waarbij hem de beëindiging van zijn inschrijving werd medegedeeld, met ingang van 1 juni 2017 opnieuw in te schrijven. Weliswaar heeft hij bij zijn beroepschrift een afschrift van een e-mail van 29 mei 2017 van hem aan de studentadministratie overgelegd, maar deze e-mail bevat slechts de mededeling dat hij heeft geprobeerd zich opnieuw in te schrijven en dat dit voor de maanden juni, juli en augustus 2017 niet mogelijk was. Het lag op de weg van appellant om zich, bij het uitblijven een van een onmiddellijke reactie op deze mededeling, voor 1 juni 2017 opnieuw tot de studentenadministratie te richten met het uitdrukkelijke verzoek om assistentie. Uit de bij het beroepschrift gevoegde afschriften van e-mails blijkt echter dat appellant eerst in september 2017 opnieuw contact met de studentenadministratie heeft opgenomen. Dat hij door het ontbreken van een inschrijving voor de maanden juni, juli en augustus 2017 financiële problemen heeft gekregen, komt gelet op het voorgaande voor zijn risico. Dat inschrijving met terugwerkende kracht mogelijk is, wat hiervan ook zij, betekent ten slotte op zichzelf niet dat verweerder hiertoe ook gehouden was.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 november 2017 heeft het hoofd studentenadministratie een verzoek van appellant om hem met ingang van 1 juni 2017 opnieuw in te schrijven voor de opleiding Medisch Beeldvormende en Radiotherapeutische Technieken niet ingewilligd.

Bij beslissing van 15 januari 2018 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 januari 2018, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. V.I.F.S. Funke-Storm, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij beslissing van 24 mei 2017 heeft het hoofd studentenadministratie appellant medegedeeld dat zijn inschrijving voor de opleiding Medisch Beeldvormende en Radiotherapeutische Technieken met ingang van 1 juni 2017 wordt beëindigd wegens het na aanmaning niet betalen van het verschuldigde collegegeld. Hiertegen heeft appellant op 14 november 2017 bezwaar gemaakt. Bij beslissing van 15 januari 2018 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard wegens indiening van het bezwaarschrift na afloop van de bezwaartermijn van zes weken. Hiertegen heeft appellant geen beroep ingesteld.

Op 10 november 2017 heeft appellant verzocht om hem met ingang van 1 juni 2017 voor de opleiding in te schrijven. Bij de beslissing van 21 november 2017 heeft het hoofd studentenadministratie dit verzoek niet ingewilligd. Verweerder heeft het hiertegen door appellant gemaakte bezwaar bij de bestreden beslissing onder verwijzing naar een advies van de Geschillenadviescommissie ongegrond verklaard en de beslissing van 21 november 2017 gehandhaafd. Volgens verweerder had appellant zich vóór 1 juni 2017 met ingang van die dag opnieuw voor de opleiding kunnen inschrijven en komt het voor zijn risico dat hij dit niet heeft gedaan.

2.2. Appellant is het met de bestreden beslissing niet eens. Hij voert hiertoe aan dat de studentenadministratie hem op 29 mei 2017 heeft medegedeeld dat hij zich via Studielink weer kon inschrijven. Inschrijving bleek echter alleen voor het nieuwe studiejaar mogelijk. Hij heeft hierover op dezelfde dag een e-mail gestuurd naar de hogeschool, maar hierop geen reactie ontvangen. Voorts voert hij aan dat hij door deze gang van zaken financieel in de problemen is geraakt en dat het voor verweerder mogelijk is om hem met terugwerkende kracht in te schrijven.

2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van 21 november 2017 terecht gehandhaafd. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, is het gedurende een studiejaar voor een student mogelijk zich via Studielink met ingang van elke nieuwe maand van dat studiejaar in te schrijven. Uit een door verweerder aan de Geschillenadviescommissie overgelegd overzicht van de handelingen die appellant in Studielink heeft verricht, blijkt dat appellant op 25 mei 2017 heeft verzocht om inschrijving met ingang van 1 september 2017. Uit dat overzicht blijkt niet dat appellant ook heeft verzocht om inschrijving met ingang van 1 juni 2017. Appellant heeft hier geen stukken tegenover gezet waaruit kan worden afgeleid dat hij een dergelijk verzoek wel heeft gedaan. Hij heeft ook niet toegelicht waarom het voor hem niet mogelijk was om zich na ontvangst van de beslissing van 24 mei 2017, waarbij hem de beëindiging van zijn inschrijving werd medegedeeld, met ingang van 1 juni 2017 opnieuw in te schrijven.

Weliswaar heeft hij bij zijn beroepschrift een afschrift van een e-mail van 29 mei 2017 van hem aan de studentadministratie overgelegd, maar deze e-mail bevat slechts de mededeling dat hij heeft geprobeerd zich opnieuw in te schrijven en dat dit voor de maanden juni, juli en augustus 2017 niet mogelijk was. Het lag op de weg van appellant om zich, bij het uitblijven een van een onmiddellijke reactie op deze mededeling, voor 1 juni 2017 opnieuw tot de studentenadministratie te richten met het uitdrukkelijke verzoek om assistentie. Uit de bij het beroepschrift gevoegde afschriften van e-mails blijkt echter dat appellant eerst in september 2017 opnieuw contact met de studentenadministratie heeft opgenomen. Dat hij door het ontbreken van een inschrijving voor de maanden juni, juli en augustus 2017 financiële problemen heeft gekregen, komt gelet op het voorgaande voor zijn risico. Dat inschrijving met terugwerkende kracht mogelijk is, wat hiervan ook zij, betekent ten slotte op zichzelf niet dat verweerder hiertoe ook gehouden was.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/018.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	30 januari 2018
Partijen	:	verzoekster en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	niet-ontvankelijk schadevergoeding studieplan voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De voorzieningenrechter overweegt naar voorlopig oordeel allereerst dat gerede twijfel bestaat of de beslissing van het CBE van 23 januari 2018 in de bodemprocedure stand kan houden. Daartoe overweegt de voorzieningenrechter dat de oplegging van het studieplan, waarin wordt vastgelegd welke onderdelen van de studie nog met een voldoende resultaat moeten worden afgesloten alvorens een diploma kan worden uitgereikt, leidt tot beperking van aan de student in de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek toegekende rechten. Het opleggen van het studieplan is naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter gericht op rechtsgevolg en is aldus als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht aan te merken. Het voor verzoekster aangevoerde biedt evenwel voorshands geen gerede twijfel of de beslissing van de examencommissie van 22 november 2017 in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. Daartoe overweegt de voorzieningenrechter als volgt. In voornoemde uitspraak van het College van 7 december 2016 heeft het College de beslissing van het CBE van 30 maart 2016, waarin het CBE de beslissingen van de examencommissie van 24 augustus 2015 en 3 en 12 november 2015 in stand heeft gelaten, weliswaar vernietigd, maar heeft het College bepaald dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven. Dit betekent dat aan de beslissing van het CBE weliswaar een gebrek kleefde, maar dat het CBE inhoudelijk tot een juist oordeel is gekomen door de beslissingen van de examencommissie in stand te laten. Verzoekster is daarmee in het ongelijk gesteld. Dat betekent dat, gelet op de inhoud van de uitspraak van het College en anders dan zij betoogt, zij niet uitsluitend nog het vak Organisatiekunde hoeft af te ronden. Uit voornoemde uitspraak van 7 december 2016 volgt dat zij ook nog andere studieonderdelen, waaronder het onderdeel Stage, dient af te ronden. Ook de stelling van verzoekster dat zij als duaal student al 266 studiepunten heeft gehaald en voor de opleiding slechts 240 studiepunten noodzakelijk zijn kan haar niet baten. Zoals uit de uitspraak van het College blijkt, heeft de examencommissie in redelijkheid kunnen oordelen dat niet alle tijdens de duale opleiding behaalde studiepunten ook meetellen voor de vereiste punten van een voltijdsopleiding. Dat betekent dat verzoekster voor de afronding van haar opleiding nog onderdelen opgenomen in het studieplan van 22 november 2017, voor zover dat is aangepast na de uitspraak van het College, met een voldoende moet afronden om te kunnen afstuderen. Zoals in 2.2. is vermeld is het curriculum van de opleiding Verpleegkunde gewijzigd en heeft de examencommissie het studieplan aangepast, zodat het in overeenstemming is met dit curriculum. Naar

het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is dit aangepaste studieplan, mede gelet op de door het CBE ter zitting gegeven toelichting, niet onredelijk te achten. Daarbij komt betekenis toe aan de omstandigheid dat een aantal door verzoekster afgelegde studieonderdelen worden erkend in het nieuwe studieplan, waardoor zij een aantal studieonderdelen uit het nieuwe curriculum niet hoeft te volgen. Voorts komt betekenis toe aan de omstandigheid dat verzoekster niet de voorgeschreven 30 weken stage hoeft te lopen, maar kan volstaan met 20 weken, hetgeen gelijk is aan het aantal weken bij een eerste kans-stage onder het oude curriculum. Dat de examencommissie daarbij heeft bepaald dat verzoekster niet kan volstaan met 10 weken is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet onredelijk. Verzoekster is onder het oude curriculum, waarin een stage van 20 weken was voorgeschreven, na een onvoldoende een herkansing aangeboden van 10 weken. Deze herkansing heeft niet tot een voldoende resultaat geleid. De examencommissie is naar het oordeel van de voorzieningenrechter, mede gelet op het tijdsverloop, niet gehouden om verzoekster nogmaals een herkansing te bieden.
2.5. Voor zover verzoekster met het onderhavige verzoek beoogt (een voorschot op) schadevergoeding van het CBE of de examencommissie te krijgen, bestaat hiervoor reeds op grond van het vorenstaande geen grond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder

1. Procesverloop

Bij brief van 22 november 2017 heeft de examencommissie van de opleiding Verpleegkunde voor verzoekster een nieuw studieplan vastgesteld voor de opleiding Verpleegkunde.

Bij beslissing van 23 januari 2018 heeft het CBE het daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Verzoekster heeft daartegen beroep ingesteld bij het College. Tevens heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 29 januari 2018, waar verzoekster, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. Y.A.A.L. Wijdeven verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Verzoekster is student aan de Hogeschool van Amsterdam waar ze de opleiding Verpleegkunde volgt. Naar aanleiding van de uitspraak van het College van 7 december 2016 in zaak nr. 2016/086 heeft de examencommissie in december 2016 voor verzoekster een studieplan opgesteld waarin is vermeld welke vakken zij nog dient af te ronden. In het studiejaar 2017-2018 is het curriculum van de opleiding gewijzigd. De examencommissie heeft bij brief van 22 november 2017 voor verzoekster een nieuw studieplan opgesteld, zodat het studieplan in overeenstemming is met het gewijzigde curriculum. Het administratief beroep tegen het nieuwe studieplan heeft het CBE niet-ontvankelijk verklaard, omdat volgens het CBE de beslissing om een studieplan op te stellen een feitelijke handeling betreft, waartegen geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

2.3. Verzoekster verzoekt, zoals ter zitting door haar is verduidelijkt, de voorzieningenrechter van het College bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat zij niet gehouden is om het nieuwe studieplan te volgen teneinde haar opleiding Verpleegkunde te kunnen afronden. Zij voert daartoe aan dat zij in voornoemde uitspraak van het College van 7 december 2016 in het gelijk is gesteld en dat uit die uitspraak volgt dat ze uitsluitend nog een opdracht voor het vak organisatiekunde hoeft in te leveren. Voor zover uit die uitspraak volgt dat ze ook nog andere vakken moet afronden, voert verzoekster aan dat het op 22 november 2017 vastgestelde studieplan ten opzichte van het vorige studieplan een onredelijke verzwaring van de studielast met zich brengt. Voorts verzoekt verzoekster om schadevergoeding.

2.4. De voorzieningenrechter overweegt naar voorlopig oordeel allereerst dat gerede twijfel bestaat of de beslissing van het CBE van 23 januari 2018 in de bodemprocedure stand kan houden. Daartoe overweegt de voorzieningenrechter dat de oplegging van het studieplan, waarin wordt vastgelegd welke onderdelen van de studie nog met een voldoende resultaat moeten worden afgesloten alvorens een diploma kan worden uitgereikt, leidt tot beperking van aan de student in de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek toegekende rechten. Het opleggen van het studieplan is naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter gericht op rechtsgevolg en is aldus als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht aan te merken.

Het voor verzoekster aangevoerde biedt evenwel voorshands geen gerede twijfel of de beslissing van de examencommissie van 22 november 2017 in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. Daartoe overweegt de voorzieningenrechter als volgt. In voornoemde uitspraak van het College van 7 december 2016 heeft het College de beslissing van het CBE van 30 maart 2016, waarin het CBE de beslissingen van de examencommissie van 24 augustus 2015 en 3 en 12 november 2015 in stand heeft gelaten, weliswaar vernietigd, maar heeft het College bepaald dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven. Dit betekent dat aan de beslissing van het CBE weliswaar een gebrek kleefde, maar dat het CBE inhoudelijk tot een juist oordeel is gekomen door de beslissingen van de examencommissie in stand te laten. Verzoekster is daarmee in het ongelijk gesteld. Dat betekent dat, gelet op de inhoud van de uitspraak van het College en anders dan zij betoogt, zij niet uitsluitend nog het vak Organisatiekunde hoeft af te ronden. Uit voornoemde uitspraak van 7 december 2016 volgt dat zij ook nog andere studieonderdelen, waaronder het onderdeel Stage, dient af te ronden. Ook de stelling van verzoekster dat zij als duaal student al 266 studiepunten heeft gehaald en voor de opleiding slechts 240 studiepunten noodzakelijk zijn kan haar niet baten. Zoals uit de uitspraak van het College blijkt, heeft de examencommissie in redelijkheid kunnen oordelen dat niet alle tijdens de duale opleiding behaalde studiepunten ook meetellen voor de vereiste punten van een voltijdsopleiding. Dat betekent dat verzoekster voor de afronding van haar opleiding nog onderdelen opgenomen in het studieplan van 22 november 2017, voor zover dat is aangepast na de uitspraak van het College, met een voldoende moet afronden om te kunnen afstuderen.

Zoals in 2.2. is vermeld is het curriculum van de opleiding Verpleegkunde gewijzigd en heeft de examencommissie het studieplan aangepast, zodat het in overeenstemming is met dit curriculum. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is dit aangepaste studieplan, mede gelet op de door het

CBE ter zitting gegeven toelichting, niet onredelijk te achten. Daarbij komt betekenis toe aan de omstandigheid dat een aantal door verzoekster afgelegde studieonderdelen worden erkend in het nieuwe studieplan, waardoor zij een aantal studieonderdelen uit het nieuwe curriculum niet hoeft te volgen. Voorts komt betekenis toe aan de omstandigheid dat verzoekster niet de voorgeschreven 30 weken stage hoeft te lopen, maar kan volstaan met 20 weken, hetgeen gelijk is aan het aantal weken bij een eerste kans-stage onder het oude curriculum. Dat de examencommissie daarbij heeft bepaald dat verzoekster niet kan volstaan met 10 weken is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet onredelijk. Verzoekster is onder het oude curriculum, waarin een stage van 20 weken was voorgeschreven, na een onvoldoende een herkansing aangeboden van 10 weken. Deze herkansing heeft niet tot een voldoende resultaat geleid. De examencommissie is naar het oordeel van de voorzieningenrechter, mede gelet op het tijdsverloop, niet gehouden om verzoekster nogmaals een herkansing te bieden.

2.5. Voor zover verzoekster met het onderhavige verzoek beoogt (een voorschot op) schadevergoeding van het CBE of de examencommissie te krijgen, bestaat hiervoor reeds op grond van het vorenstaande geen grond.

2.6 Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/018**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	16 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	curriculum herkansen motivering rechtsgevolg stage studieplan
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3
Uitspraak	:	Gegrond, administratief beroep ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Naar het oordeel van het College is de brief van 22 november 2017 op rechtsgevolg gericht. Die brief behelst immers een omzetting van de stand van zaken in appellantes opleiding naar het gewijzigde curriculum en is in zoverre niet louter een vaststelling van feitelijke aard. Verweerder heeft het door appellante tegen de beslissing van 22 november 2017 ingestelde administratief beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt. 2.3. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 januari 2018 moet worden vernietigd. Het College zal het administratief beroep tegen de beslissing van 22 november 2017 beoordelen en bezien of zij het geschil finaal kan beslechten. 2.4. Appellante voert tegen de beslissing van 22 november 2017 aan dat zij in de uitspraak van het College van 7 december 2016 in het gelijk is gesteld en dat uit die uitspraak volgt dat ze uitsluitend nog een opdracht voor het vak Organisatiekunde hoeft in te leveren. Verder voert zij aan dat de duur van de stage in het nieuwe studieplan ten onrechte op twintig weken is vastgesteld. Hierbij wijst zij erop dat de examencommissie op 24 augustus 2015 heeft bepaald dat zij de destijds niet met een voldoende afgeronde stage in tien weken mag herkansen. Volgens haar mocht zij erop vertrouwen dat deze tien weken ook geldt voor volgende stages. Voorts wijst zij erop dat de examencommissie de bij verweerder gedane toezegging niet is nagekomen om appellantes persoonlijke omstandigheden mee te wegen bij de bepaling van de stageduur. Verder voert zij aan dat zij volgens het nieuwe studieplan ten onrechte stageopdrachten moet maken. Hierbij wijst zij erop dat de examencommissie op 7 juli 2015 heeft bepaald dat zij geen stageopdrachten hoeft te maken. Voorts voert zij aan dat haar studielast onredelijk zwaar is, omdat zij al 266 studiepunten heeft behaald, terwijl voor het afronden van de opleiding 240 studiepunten nodig zijn. 2.4.1. In de uitspraak van 7 december 2016 heeft het College de destijds in beroep bestreden beslissing van verweerder wegens een motiveringsgebrek vernietigd, maar de rechtsgevolgen van die beslissing in stand gelaten. In die uitspraak zijn de onderliggende beslissingen van de examencommissie derhalve in stand gebleven. Appellante is in die uitspraak in zoverre derhalve niet in het gelijk gesteld. Uit die uitspraak volgt evenmin dat appellante uitsluitend nog het vak Organisatiekunde hoeft af te ronden. Uit die uitspraak volgt dat zij ook nog andere studieonderdelen, waaronder de stage, moet

afronden. Voorts volgt uit die uitspraak dat niet alle vakken die appellante in het kader van haar duale opleiding heeft behaald vergelijkbaar zijn met de vakken van de thans door haar gevolgde voltijdsopleiding, zodat een gedeelte van de door haar in de duale opleiding behaalde studiepunten voor de voltijdsopleiding niet meetelt. Van een onredelijk zware studielast in het studieplan van 22 november 2017 is daarom geen sprake.
Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat in het studieplan van 22 november 2017 de stageduur ten onrechte op twintig weken is bepaald. Appellante is op 25 augustus 2015 de gelegenheid geboden om de onder het oude curriculum gelopen stage, waarvoor zij een onvoldoende had gekregen, in tien weken te herkansen. Voor die herkansing heeft zij vervolgens een onvoldoende behaald. Vanaf dat moment diende appellante de gehele stage, inclusief stageopdrachten, opnieuw te lopen. De examencommissie heeft in het studieplan van 22 november 2017 voorts rekening gehouden met de situatie van appellante door de in het nieuwe curriculum voorgeschreven stageduur van dertig weken naar twintig weken terug te brengen. De examencommissie hoefde geen aanleiding te zien de stageduur nog verder terug te brengen.
Het betoog faalt.
2.5. Het administratief beroep is ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 22 november 2017 heeft de examencommissie van de opleiding Verpleegkunde voor appellante een nieuw studieplan vastgesteld voor de opleiding Verpleegkunde.

Bij beslissing van 23 januari 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 juni 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. T. Albayrak, advocaat de Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verzoekster is student aan de Hogeschool van Amsterdam waar ze de opleiding Verpleegkunde volgt. Naar aanleiding van de uitspraak van het College van 7 december 2016 in zaak nr. 2016/086 heeft de

examencommissie in december 2016 voor verzoekster een studieplan opgesteld waarin is vermeld welke vakken zij nog dient af te ronden. In het studiejaar 2017-2018 is het curriculum van de opleiding gewijzigd. De examencommissie heeft bij brief van 22 november 2017 voor verzoekster een nieuw studieplan opgesteld, zodat het studieplan in overeenstemming is met het gewijzigde curriculum. Het administratief beroep tegen het nieuwe studieplan heeft verweerder niet-ontvankelijk verklaard, omdat volgens verweerder de beslissing om een studieplan op te stellen een feitelijke vaststelling van de stand van zaken in appellantes opleiding is en daarom niet op rechtsgevolg is gericht.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Ze voert aan dat de brief van 22 november 2017 een beslissing is als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

2.2.1. Artikel 1:3, eerste lid, van de Awb luidt: "Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling."

2.2.2. Naar het oordeel van het College is de brief van 22 november 2017 op rechtsgevolg gericht. Die brief behelst immers een omzetting van de stand van zaken in appellantes opleiding naar het gewijzigde curriculum en is in zoverre niet louter een vaststelling van feitelijke aard. Verweerder heeft het door appellante tegen de beslissing van 22 november 2017 ingestelde administratief beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt.

2.3. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 januari 2018 moet worden vernietigd. Het College zal het administratief beroep tegen de beslissing van 22 november 2017 beoordelen en bezien of zij het geschil finaal kan beslechten.

2.4. Appellante voert tegen de beslissing van 22 november 2017 aan dat zij in de uitspraak van het College van 7 december 2016 in het gelijk is gesteld en dat uit die uitspraak volgt dat ze uitsluitend nog een opdracht voor het vak Organisatiekunde hoeft in te leveren. Verder voert zij aan dat de duur van de stage in het nieuwe studieplan ten onrechte op twintig weken is vastgesteld. Hierbij wijst zij erop dat de examencommissie op 24 augustus 2015 heeft bepaald dat zij de destijds niet met een voldoende afgeronde stage in tien weken mag herkansen. Volgens haar mocht zij erop vertrouwen dat deze tien weken ook geldt voor volgende stages. Voorts wijst zij erop dat de examencommissie de bij verweerder gedane toezegging niet is nagekomen om appellantes persoonlijke omstandigheden mee te wegen bij de bepaling van de stageduur. Verder voert zij aan dat zij volgens het nieuwe studieplan ten onrechte stageopdrachten moet maken. Hierbij wijst zij erop dat de examencommissie op 7 juli 2015 heeft bepaald dat zij geen stageopdrachten hoeft te maken. Voorts voert zij aan dat haar studielast onredelijk zwaar is, omdat zij al 266 studiepunten heeft behaald, terwijl voor het afronden van de opleiding 240 studiepunten nodig zijn.

2.4.1. In de uitspraak van 7 december 2016 heeft het College de destijds in beroep bestreden beslissing van verweerder wegens een motiveringsgebrek vernietigd, maar de rechtsgevolgen van die beslissing in stand gelaten. In die uitspraak zijn de onderliggende beslissingen van de examencommissie derhalve in stand gebleven. Appellante is in die uitspraak in zoverre derhalve niet in het gelijk gesteld. Uit die uitspraak volgt evenmin dat appellante uitsluitend nog het vak Organisatiekunde hoeft af te ronden. Uit die uitspraak volgt dat zij ook nog andere studieonderdelen, waaronder de stage, moet afronden. Voorts volgt uit die uitspraak dat niet alle vakken die appellante in het kader van haar duale opleiding heeft behaald vergelijkbaar zijn met de vakken van de thans door haar gevolgde voltijdsopleiding, zodat een gedeelte van de door haar in de duale opleiding behaalde studiepunten voor de voltijdsopleiding niet meetelt. Van een onredelijk zware studielast in het studieplan van 22 november 2017 is daarom geen sprake.

Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat in het studieplan van 22 november 2017 de stageduur ten onrechte op twintig weken is bepaald. Appellante is op 25 augustus 2015 de gelegenheid geboden om de onder het oude curriculum gelopen stage, waarvoor zij een onvoldoende had gekregen, in tien weken te herkansen. Voor die herkansing heeft zij vervolgens een onvoldoende behaald. Vanaf dat moment diende appellante de gehele stage, inclusief stageopdrachten, opnieuw te lopen. De

examencommissie heeft in het studieplan van 22 november 2017 voorts rekening gehouden met de situatie van appellante door de in het nieuwe curriculum voorgeschreven stageduur van dertig weken naar twintig weken terug te brengen. De examencommissie hoefde geen aanleiding te zien de stageduur nog verder terug te brengen.

Het betoog faalt.

2.5. Het administratief beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van 23 januari 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 22 november 2017 ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/019**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	16 juli 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	aanmelding collegegeld diplomawaardering toelating vertrouwen visum
Artikelen	:	WHW: artikel 7.28
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante bestrijdt in beroep niet de vaststelling van verweerder dat appellante niet aan de vereisten voor toelating tot de opleiding voldoet. In beroep is alleen de vraag aan de orde of verweerder appellante wegens onzorgvuldigheid van de besluitvorming dan wel bij haar gewekt vertrouwen had moeten toelaten. Het College beantwoordt deze vraag ontkennend. Zoals verweerder bij de geschillenadviescommissie en in zijn verweerschrift bij het College heeft uiteengezet, heeft verweerder appellante er in berichten van 19 juni en 14 en 26 juli 2017 op gewezen dat voor een definitieve beslissing over haar toelating een onderzoek naar het niveau van de genoten vooropleiding nodig is en dat onderzoeken die na 1 juni 2017 zijn gestart mogelijk niet voor het begin van het studiejaar zijn afgerond, wat kan leiden tot het niet mogen beginnen met de opleiding. Deze informatie stond ten tijde van appellantes aanmelding voor de opleiding ook op de website van de universiteit. Op 24 juli 2017 heeft appellante bij verweerder een aantal voor het onderzoek naar haar vooropleiding benodigde stukken ingediend. Op 9 augustus 2017 heeft verweerder appellante bericht dat de voor haar ingediende aanvraag om verlening van een visum is ingewilligd. Op 17 augustus 2017 heeft appellante bij verweerder een aantal voor het onderzoek naar de vooropleiding benodigde aanvullende stukken overgelegd. Bij bericht van 30 augustus 2017 heeft verweerder appellante een laatste herinnering over het te betalen collegegeld gestuurd. Hierin staat dat bij het niet betalen van het collegegeld voor 1 september 2017 het verleende visum wordt ingetrokken en zij dan niet kan worden toegelaten tot de opleiding. Op 4 september 2017 is appellante naar Nederland gereisd. Op 5 september 2017 heeft verweerder appellante de uitkomst van het onderzoek naar haar vooropleiding medegedeeld. Deze luidde dat het niveau van het door haar genoten onderwijs in de vakken natuurkunde, scheikunde en wiskunde onvoldoende is. Bij de beslissing van 12 september 2017 heeft verweerder appellante niet toegelaten tot de opleiding. Deze gang van zaken geeft naar het oordeel van het College geen blijk van een onzorgvuldige besluitvorming door verweerder. Het onderzoek naar de vooropleiding van appellante heeft, gelet op het moment van indiening van de benodigde stukken, niet onredelijk lang geduurd. Verweerder heeft appellante er voorts een aantal keren op gewezen dat dit onderzoek mogelijk niet voor het begin van het studiejaar is afgerond en dat dit kan leiden tot het niet mogen beginnen met de opleiding. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder bij appellante het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat zij met de

verlening van het visum ook tot de opleiding was toegelaten. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de staatssecretaris appellante het visum heeft verleend. Niet de staatssecretaris, maar verweerder was bevoegd te beslissen over de toelating van appellante tot de opleiding. Gelet op de door verweerder in de diverse berichten naar appellante opgenomen voorbehouden en waarschuwingen, mocht appellante er voorts niet van uitgaan dat zij tot de opleiding was toegelaten zonder dat zij het verschuldigde collegegeld had betaald en zonder dat haar de uitkomst van het onderzoek naar haar vooropleiding was medegedeeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2017 heeft verweerder appellante niet toegelaten tot de bacheloropleiding Biomedical Sciences.

Bij beslissing van 8 december 2017 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 juni 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. F.W. Verweij, advocaat te Amersfoort, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R. Takhtetchian, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen. Voorts is H. Abdulla als tolk verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de Kameroense nationaliteit en heeft zich op 16 juni 2017 vanuit Kameroen aangemeld voor de bacheloropleiding Medical Sciences. Op 4 september 2017 is appellante op grond van een haar door de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (thans: Justitie en Veiligheid) verleend visum naar Nederland gereisd. Bij de beslissing van 12 september 2017 heeft verweerder appellante niet toegelaten, omdat zij niet vóór 1 september 2017 het voor het studiejaar 2017-2018 verschuldigde collegegeld geheel heeft voldaan en het niveau van het door haar genoten onderwijs in de vakken natuurkunde, scheikunde en wiskunde onvoldoende is. Verweerder heeft deze beslissing onder verwijzing naar een advies van de Geschillenadviescommissie voor Studentaangelegenheden van 1 december 2017 bij de beslissing van 8 december 2017 gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Hiertoe voert zij aan dat verweerder haar op 9 augustus 2017 heeft medegedeeld dat haar een visum is verleend en dat zij er dus op mocht vertrouwen dat aan de vereisten voor toelating aan de opleiding was voldaan. Het is volgens haar voorts onzorgvuldig dat verweerder pas na haar aankomst in Nederland en na het begin van het studiejaar heeft gecontroleerd of zij aan de toelatingsvereisten voldeed.

2.3. Appellante bestrijdt in beroep niet de vaststelling van verweerder dat appellante niet aan de vereisten voor toelating tot de opleiding voldoet. In beroep is alleen de vraag aan de orde of verweerder appellante wegens onzorgvuldigheid van de besluitvorming dan wel bij haar gewekt vertrouwen had moeten toelaten.

Het College beantwoordt deze vraag ontkennend. Zoals verweerder bij de geschillenadviescommissie en in zijn verweerschrift bij het College heeft uiteengezet, heeft verweerder appellante er in berichten van 19 juni en 14 en 26 juli 2017 op gewezen dat voor een definitieve beslissing over haar toelating een onderzoek naar het niveau van de genoten vooropleiding nodig is en dat onderzoeken die na 1 juni 2017 zijn gestart mogelijk niet voor het begin van het studiejaar zijn afgerond, wat kan leiden tot het niet mogen beginnen met de opleiding. Deze informatie stond ten tijde van appellantes aanmelding voor de opleiding ook op de website van de universiteit. Op 24 juli 2017 heeft appellante bij verweerder een aantal voor het onderzoek naar haar vooropleiding benodigde stukken ingediend. Op 9 augustus 2017 heeft verweerder appellante bericht dat de voor haar ingediende aanvraag om verlening van een visum is ingewilligd. Op 17 augustus 2017 heeft appellante bij verweerder een aantal voor het onderzoek naar de vooropleiding benodigde aanvullende stukken overgelegd. Bij bericht van 30 augustus 2017 heeft verweerder appellante een laatste herinnering over het te betalen collegegeld gestuurd. Hierin staat dat bij het niet betalen van het collegegeld voor 1 september 2017 het verleende visum wordt ingetrokken en zij dan niet kan worden toegelaten tot de opleiding. Op 4 september 2017 is appellante naar Nederland gereisd. Op 5 september 2017 heeft verweerder appellante de uitkomst van het onderzoek naar haar vooropleiding medegedeeld. Deze luidde dat het niveau van het door haar genoten onderwijs in de vakken natuurkunde, scheikunde en wiskunde onvoldoende is. Bij de beslissing van 12 september 2017 heeft verweerder appellante niet toegelaten tot de opleiding.

Deze gang van zaken geeft naar het oordeel van het College geen blijk van een onzorgvuldige besluitvorming door verweerder. Het onderzoek naar de vooropleiding van appellante heeft, gelet op het moment van indiening van de benodigde stukken, niet onredelijk lang geduurd. Verweerder heeft appellante er voorts een aantal keren op gewezen dat dit onderzoek mogelijk niet voor het begin van het studiejaar is afgerond en dat dit kan leiden tot het niet mogen beginnen met de opleiding. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder bij appellante het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat zij met de verlening van het visum ook tot de opleiding was toegelaten. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de staatssecretaris appellante het visum heeft verleend. Niet de staatssecretaris, maar verweerder was bevoegd te beslissen over de toelating van appellante tot de opleiding. Gelet op de door verweerder in de diverse berichten naar appellante opgenomen voorbehouden en waarschuwingen, mocht appellante er voorts niet van uitgaan dat zij tot de opleiding was toegelaten zonder dat zij het verschuldigde collegegeld had betaald en zonder dat haar de uitkomst van het onderzoek naar haar vooropleiding was medegedeeld.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/020**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	13 juni 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	diplomawaardering inschrijving Nuffic-advies toelaatbaar toelatingseis vooropleidingseis
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24, tweede lid, aanhef en onder c WHW: artikel 7.28, tweede lid Studentenstatuut: artikel 3.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Op 9 november 2016 heeft appellant zijn verzoek om inschrijving ingediend. Op 23 december 2016 heeft hij ten behoeve van het diplomawaarderingsproces een aantal documenten, waaronder een recente cijferlijst en de verwachte eindresultaten, overgelegd. Bij bericht van 30 januari 2017 is appellant op grond van deze documenten medegedeeld dat hij volgens de afdeling diplomawaardering toelaatbaar is, mits hij zijn einddiploma 'Hong Kong Diploma of Secundary Education' en cijferlijst overlegt. In dit bericht is ook vermeld dat appellant slechts wordt toegelaten indien hij aan alle vereisten voldoet. Op 12 juli 2017 heeft appellant een Hong Kong Diploma of Secundary Education Examination Results Notice overgelegd. Op dit document is vermeld dat de weergeven resultaten voorlopig zijn en dat het geen certificate is. Hierop is appellant bij bericht van 17 juli 2017 medegedeeld dat de resultaten en een kopie van het officiële diploma nodig zijn. Op 21 juli 2017 heeft appellant het Graduation Certificate van 24 juni 2017 overgelegd. Dit document is ondertekend door het schoolhoofd. Bij bericht van 26 juli 2017 is appellant medegedeeld dat het document volgens de afdeling diplomawaardering niet een officieel diploma is en is hem gevraagd het officiële einddiploma over te leggen. Appellant heeft hierop te kennen gegeven dat de overgelegde Hong Kong Diploma of Secundary Education Examination Results Notice bewijs voor het succesvol afronden van het eindexamen is. Bij bericht van 2 augustus 2017 is appellant medegedeeld dat volgens de afdeling diplomawaardering het dossier onvolledig is en dat het einddiploma nodig is. Op 11 september 2017 heeft de hogeschool direct van de Hong Kong Examinations and Assessment Authority een cijferlijst ontvangen. De afdeling diplomawaardering heeft deze cijferlijst aan het Nuffic voorgelegd. Op 26 september 2017 heeft het Nuffic een advies gegeven. Dit advies luidt als volgt: "Kwalificatie: het niveau van een havo-diploma is niet bereikt. […] Toelichting[…]: betrokkene heeft in 6 vakken examen afgelegd, waarbij het vak Franse taal niet behaald is. Het HKDSE is vergelijkbaar met een havo-diploma, mits in 5 vakken de examenresultaten 2 t/m 5, inclusief de vakken Engels en Chinees[,] zijn behaald. Het resultaat 5 is de hoogst haalbare score. Betrokkene heeft zwak gescoord in het vak wiskunde." Gelet op het Nuffic-advies en omdat uit de op 11 september 2017 overgelegde cijferlijst blijkt dat appellant een 1 voor wiskunde heeft behaald, mocht verweerder zich in de beslissing van 4 januari 2018 op het standpunt stellen dat appellant niet het vereiste niveau van een

havo-diploma heeft bereikt en daarom niet toelaatbaar is. Appellant moet ten tijde van de procedure bij de Geschillenadviescommissie worden geacht bekend te zijn geweest met de inhoud van het Nuffic-advies. De inhoud daarvan is weergegeven in het bij de Geschillenadviescommissie door verweerder ingediende verweerschrift en in het advies van de commissie van 15 december 2017. Voorts is het Nuffic-advies appellant in ieder geval als bijlage bij het door verweerder bij het College ingediende verweerschrift toegezonden. Van onvolkomenheden in het advies is niet gebleken.
Gelet op het hiervoor weergegeven overzicht van door appellant overgelegde stukken, stelt het College verder vast dat appellant ten tijde van de beslissing van 4 januari 2018 niet het gevraagde einddiploma had overgelegd. Verweerder mocht zich dan ook op het standpunt stellen dat niet kon worden vastgesteld of appellant dat diploma had behaald en ook daarom niet toelaatbaar is. Appellant is voor het begin van het studiejaar 2017-2018 door middel van de hem gezonden berichten voldoende geïnformeerd over de door hem over te leggen documenten en hij moest er op grond van die berichten rekening mee houden dat hij zonder die documenten niet toelaatbaar zou zijn.
Het beroep van appellant op het International General Certificate of Secondary Education van juni 2015 en het door hem alsnog overgelegde einddiploma leiden niet tot een ander oordeel. Het International General Certificate of Secondary Education van juni 2015 niet omdat het niet afkomstig is van de Hong Kong Examinations and Assessment Authority en appellant in juni 2015 nog geen eindexamen had gedaan. Het alsnog overgelegde einddiploma evenmin omdat dit pas in beroep is overgelegd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 december 2017 heeft verweerder een verzoek van appellant om inschrijving voor de opleiding Sport Studies afgewezen.

Bij beslissing van 4 januari 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 april 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R.M.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 9 november 2016 een verzoek ingediend om hem voor het studiejaar 2017-2018 voor de opleiding Sport Studies in te schrijven. Hij voldeed op dat moment niet aan de vooropleidingseis, omdat hij nog geen eindexamen had afgelegd. Bij de beslissing van 8 december 2017 heeft verweerder het verzoek om inschrijving afgewezen, omdat hij niet tot de opleiding kan worden toegelaten. Bij de beslissing van 4 januari 2018 heeft verweerder deze afwijzing, onder verwijzing naar een advies van de Geschillenadviescommissie van 15 december 2017, gehandhaafd.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat verweerder zijn verzoek om inschrijving ten onrechte pas op 8 december 2017 heeft afgewezen. Volgens hem had verweerder eerder duidelijkheid moeten geven, aangezien al vóór het begin van het studiejaar 2017-2018 kon worden beoordeeld of hij aan de toelatingseis voldeed en hij in september 2017 is gaan deelnemen aan het onderwijs. Hij wijst erop dat hij op 11 oktober 2017 feitelijk van de instelling is verwijderd, terwijl op grond van een in september 2017 uitgevoerde diplomawaardering al vaststond dat hij niet toelaatbaar was. Voorts voert hij aan dat hij niet is geïnformeerd over de uitkomst van die diplomawaardering, dat hem het onderliggende Nuffic-advies niet is verstrekt en dat hij in september 2017 niet is gewaarschuwd dat hij niet toelaatbaar was. Ook vindt hij dat hij onvoldoende is geïnformeerd over de criteria waaraan zijn einddiploma en cijferlijst moesten voldoen. Volgens hem heeft hij met het door hem overgelegde *Graduation Certificate* van zijn school van 24 juni 2017 en de op 11 september 2017 door de *Hong Kong Examinations and Assessment Authority* overgelegde cijferlijst aangetoond dat hij het vereiste diploma heeft behaald. Hij verwijst in dit kader naar een diploma waarover hij na zijn terugkeer naar Hong Kong de beschikking heeft gekregen. Verweerder heeft volgens hem ook ten onrechte het door hem in juni 2015 behaalde *International General Certificate of Secondary Education* niet bij de beoordeling betrokken.

2.3. Artikel 7.24, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Onverminderd het derde en het vierde lid geldt voor de inschrijving voor een opleiding in het hoger beroepsonderwijs als vooropleidingseis het bezit van […] het diploma hoger algemeen voortgezet onderwijs, bedoeld in artikel 8 van de Wet op het voortgezet onderwijs[.]"

Artikel 7.28, tweede lid, luidt: "Het instellingsbestuur verleent vrijstelling van de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseis aan de bezitter van een al dan niet in Nederland afgegeven diploma dat bij ministeriële regeling is aangemerkt als tenminste gelijkwaardig aan het in het desbetreffende lid bedoelde diploma, onverminderd het derde en vierde lid. Het instellingsbestuur kan vrijstelling verlenen van de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseisen aan de bezitter van een al dan niet in Nederland afgegeven diploma dat niet in de in de eerste volzin genoemde ministeriële regeling is opgenomen, indien dat diploma naar het oordeel van het instellingsbestuur tenminste gelijkwaardig is aan het in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid bedoelde diploma, onverminderd het derde en vierde lid. […]"

Artikel 3.2, eerste lid, van het Studentenstatuut 2017-2018 luidt: "Wanneer een persoon met een buitenlandse vooropleiding – niet zijnde een buitenlands diploma als bedoeld in artikel 3.1, zesde lid – toelating tot de opleiding vraagt, stelt de afdeling diplomawaardering van Dienst Studentzaken van de Hogeschool van Amsterdam, op basis van de informatie van het Nuffic, vast met welke Nederlandse vooropleiding de buitenlandse vooropleiding gelijkgesteld kan worden en brengt hierover advies uit aan de decaan."

2.4. Op 9 november 2016 heeft appellant zijn verzoek om inschrijving ingediend. Op 23 december 2016 heeft hij ten behoeve van het diplomawaarderingsproces een aantal documenten, waaronder een recente cijferlijst en de verwachte eindresultaten, overgelegd. Bij bericht van 30 januari 2017 is appellant op grond van deze documenten medegedeeld dat hij volgens de afdeling diplomawaardering toelaatbaar is, mits hij zijn einddiploma '*Hong Kong Diploma of Secundary Education*' en cijferlijst overlegt. In dit bericht is ook vermeld dat appellant slechts wordt toegelaten indien hij aan alle vereisten voldoet. Op 12 juli 2017 heeft appellant een *Hong Kong Diploma of Secundary Education Examination Results Notice* overgelegd. Op dit document is vermeld dat de weergeven resultaten voorlopig zijn en dat het geen *certificate* is. Hierop is

appellant bij bericht van 17 juli 2017 medegedeeld dat de resultaten en een kopie van het officiële diploma nodig zijn. Op 21 juli 2017 heeft appellant het *Graduation Certificate* van 24 juni 2017 overgelegd. Dit document is ondertekend door het schoolhoofd. Bij bericht van 26 juli 2017 is appellant medegedeeld dat het document volgens de afdeling diplomawaardering niet een officieel diploma is en is hem gevraagd het officiële einddiploma over te leggen. Appellant heeft hierop te kennen gegeven dat de overgelegde *Hong Kong Diploma of Secundary Education Examination Results Notice* bewijs voor het succesvol afronden van het eindexamen is. Bij bericht van 2 augustus 2017 is appellant medegedeeld dat volgens de afdeling diplomawaardering het dossier onvolledig is en dat het einddiploma nodig is. Op 11 september 2017 heeft de hogeschool direct van de *Hong Kong Examinations and Assessment Authority* een cijferlijst ontvangen. De afdeling diplomawaardering heeft deze cijferlijst aan het Nuffic voorgelegd. Op 26 september 2017 heeft het Nuffic een advies gegeven. Dit advies luidt als volgt: "Kwalificatie: het niveau van een havo-diploma is niet bereikt. […] Toelichting[…]: betrokkene heeft in 6 vakken examen afgelegd, waarbij het vak Franse taal niet behaald is. Het HKDSE is vergelijkbaar met een havo-diploma, mits in 5 vakken de examenresultaten 2 t/m 5, inclusief de vakken Engels en Chinees[,] zijn behaald. Het resultaat 5 is de hoogst haalbare score. Betrokkene heeft zwak gescoord in het vak wiskunde."

Gelet op het Nuffic-advies en omdat uit de op 11 september 2017 overgelegde cijferlijst blijkt dat appellant een 1 voor wiskunde heeft behaald, mocht verweerder zich in de beslissing van 4 januari 2018 op het standpunt stellen dat appellant niet het vereiste niveau van een havo-diploma heeft bereikt en daarom niet toelaatbaar is. Appellant moet ten tijde van de procedure bij de Geschillenadviescommissie worden geacht bekend te zijn geweest met de inhoud van het Nuffic-advies. De inhoud daarvan is weergegeven in het bij de Geschillenadviescommissie door verweerder ingediende verweerschrift en in het advies van de commissie van 15 december 2017. Voorts is het Nuffic-advies appellant in ieder geval als bijlage bij het door verweerder bij het College ingediende verweerschrift toegezonden. Van onvolkomenheden in het advies is niet gebleken.

Gelet op het hiervoor weergegeven overzicht van door appellant overgelegde stukken, stelt het College verder vast dat appellant ten tijde van de beslissing van 4 januari 2018 niet het gevraagde einddiploma had overgelegd. Verweerder mocht zich dan ook op het standpunt stellen dat niet kon worden vastgesteld of appellant dat diploma had behaald en ook daarom niet toelaatbaar is. Appellant is voor het begin van het studiejaar 2017-2018 door middel van de hem gezonden berichten voldoende geïnformeerd over de door hem over te leggen documenten en hij moest er op grond van die berichten rekening mee houden dat hij zonder die documenten niet toelaatbaar zou zijn.

Het beroep van appellant op het *International General Certificate of Secondary Education* van juni 2015 en het door hem alsnog overgelegde einddiploma leiden niet tot een ander oordeel. Het *International General Certificate of Secondary Education* van juni 2015 niet omdat het niet afkomstig is van de *Hong Kong Examinations and Assessment Authority* en appellant in juni 2015 nog geen eindexamen had gedaan. Het alsnog overgelegde einddiploma evenmin omdat dit pas in beroep is overgelegd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/021**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA deadline dwangsom in gebreke gesteld softwareprogramma studiekosten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, vierde lid Awb: artikel 4:17, derde lid
Uitspraak	:	Gegrond, dwangsom toegekend
Hoofdoverwegingen	:	2.2. […] Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellante haar opdracht vóór het verstrijken van de deadline in het voorgeschreven softwareprogramma E-Wall heeft geplaatst, maar dat de docent te kennen heeft gegeven dat hij de opdracht niet kon inzien. Voorts is komen vast te staan dat appellante de opdracht vóór het verstrijken van de deadline per e-mail aan de betrokken docent heeft gezonden. Volgens appellante heeft zij dit met instemming van de docent gedaan, nadat zij hem had medegedeeld dat E-Wall bij haar niet goed functioneerde. Het College ziet dit bevestigd in afschriften van e-mail- en Whatsapp correspondentie in het procesdossier. In aanmerking genomen dat van de kant van verweerder ter zitting te kennen is gegeven dat, anders dan uit het dossier valt op te maken, niet cruciaal is dat de opdracht via E-Wall aan de docent was verstrekt, maar dat ook inzending per e-mail als een tijdige inzending kon worden beschouwd, acht het College aannemelijk dat de docent de opdracht vóór het verstrijken van de deadline heeft ontvangen. De verwijzing van verweerder naar een e-mail van 30 november 2017 van de voorzitter van de examencommissie aan verweerder doet hieraan niet af. In deze e-mail wordt een telefonische reactie van de betrokken docent, die niet meer bij de hogeschool werkt, op het administratief beroep weergegeven. In die e-mail is uitsluitend de aanbieding van de opdracht via E-Wall en niet via e-mail aan de orde. De decaan is er bij het gegeven van het BNSA derhalve ten onrechte vanuit gegaan dat appellante terecht de kwalificatie "GR" voor het vak Personal Branding is toegekend. Het betoog slaagt. 2.3. Appellante betoogt dat verweerder haar in de bestreden beslissing ten onrechte heeft geweigerd een dwangsom wegens het niet tijdig nemen van een beslissing toe te kennen. Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek beslist verweerder binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het administratief beroepschrift is verstreken. De beslissing van 18 juli 2017 is op dezelfde dag verzonden. De termijn van zes weken voor het indienen van het administratief beroepschrift is derhalve op 29 augustus 2017 verstreken. De beslistermijn van tien weken voor verweerder liep derhalve tot en met 7 november 2017. Appellante heeft verweerder bij brief van 12 november 2017, op dezelfde dag per aangetekende post verzonden, in gebreke gesteld.

Verweerder moet worden geacht deze brief op 13 november 2017 te hebben ontvangen. Ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de eerste dag waarover de dwangsom is verschuldigd de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen. Die twee weken waren op 27 november 2017 verstreken, zodat verweerder over de periode van vijftien dagen van 28 november 2017 tot en met 12 december 2017 een dwangsom is verschuldigd. Ingevolge artikel 4:17, tweede lid, van de Awb bedraagt de dwangsom voor de eerste veertien dagen van de periode waarin verweerder in gebreke is € 20,00 per dag en voor de daarop volgende veertien dagen € 30,00 per dag. Dit betekent dat verweerder aan appellante een dwangsom van € 310,00 heeft verbeurd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie appellante namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Commerciële Economie gegeven.

Bij beslissing van 12 december 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder, voor zover thans van belang, het door appellante tegen de beslissing van 18 juli 2017 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard en geweigerd appellante wegens het niet tijdig nemen van een beslissing een dwangsom toe te kennen.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 april 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. P.P. Klokkers, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2016 met de opleiding Commerciële Economie begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had zij 47 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten gehaald. De decaan heeft haar daarom het BNSA gegeven. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder het BNSA in stand gelaten en geweigerd appellante wegens het niet tijdig nemen van een beslissing een dwangsom toe te kennen.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar terecht de kwalificatie "GR", geen resultaat, is toegekend voor het vak Personal Branding, waarvoor vier studiepunten kunnen worden behaald. Volgens haar is ten onrechte gesteld dat de betrokken docent de door appellante voor dat vak gemaakte opdracht niet vóór het verstrijken van de deadline op 18 juni 2017, 23.55 uur, had ontvangen.

Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellante haar opdracht vóór het verstrijken van de deadline in het voorgeschreven softwareprogramma E-Wall heeft geplaatst, maar dat de docent te kennen heeft gegeven dat hij de opdracht niet kon inzien. Voorts is komen vast te staan dat appellante de opdracht vóór het verstrijken van de deadline per e-mail aan de betrokken docent heeft gezonden. Volgens appellante heeft zij dit met instemming van de docent gedaan, nadat zij hem had medegedeeld dat E-Wall bij haar niet goed functioneerde. Het College ziet dit bevestigd in afschriften van e-mail- en Whatsapp-correspondentie in het procesdossier. In aanmerking genomen dat van de kant van verweerder ter zitting te kennen is gegeven dat, anders dan uit het dossier valt op te maken, niet cruciaal is dat de opdracht via E-Wall aan de docent was verstrekt, maar dat ook inzending per e-mail als een tijdige inzending kon worden beschouwd, acht het College aannemelijk dat de docent de opdracht vóór het verstrijken van de deadline heeft ontvangen. De verwijzing van verweerder naar een e-mail van 30 november 2017 van de voorzitter van de examencommissie aan verweerder doet hieraan niet af. In deze e-mail wordt een telefonische reactie van de betrokken docent, die niet meer bij de hogeschool werkt, op het administratief beroep weergegeven. In die e-mail is uitsluitend de aanbieding van de opdracht via E-Wall en niet via e-mail aan de orde. De decaan is er bij het gegeven van het BNSA derhalve ten onrechte vanuit gegaan dat appellante terecht de kwalificatie "GR" voor het vak Personal Branding is toegekend.

Het betoog slaagt.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder haar in de bestreden beslissing ten onrechte heeft geweigerd een dwangsom wegens het niet tijdig nemen van een beslissing toe te kennen.

Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek beslist verweerder binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het administratief beroepschrift is verstreken.

De beslissing van 18 juli 2017 is op dezelfde dag verzonden. De termijn van zes weken voor het indienen van het administratief beroepschrift is derhalve op 29 augustus 2017 verstreken. De beslistermijn van tien weken voor verweerder liep derhalve tot en met 7 november 2017. Appellante heeft verweerder bij brief van 12 november 2017, op dezelfde dag per aangetekende post verzonden, in gebreke gesteld. Verweerder moet worden geacht deze brief op 13 november 2017 te hebben ontvangen. Ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de eerste dag waarover de dwangsom is verschuldigd de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen. Die twee weken waren op 27 november 2017 verstreken, zodat verweerder over de periode van vijftien dagen van 28 november 2017 tot en met 12 december 2017 een dwangsom is verschuldigd. Ingevolge artikel 4:17, tweede lid, van de Awb bedraagt de dwangsom voor de eerste veertien dagen van de periode waarin verweerder in gebreke is € 20,00 per dag en voor de daarop volgende veertien dagen € 30,00 per dag. Dit betekent dat verweerder aan appellante een dwangsom van € 310,00 heeft verbeurd.

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant voor het overige heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing, voor zover aangevallen, moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van 18 juli 2017 gegrond te verklaren, die beslissing te vernietigen en te bepalen dat verweerder aan appellante een dwangsom van € 310,00 heeft verbeurd.

2.5. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van 12 december 2017, voor zover aangevallen;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de decaan van 18 juli 2017 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van de decaan;
V. bepaalt dat het college van beroep voor de examens aan appellante een dwangsom van € 310,00 (zegge: driehonderdtien euro) heeft verbeurd;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 12 december 2017, voor zover deze is vernietigd;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.004,00 (zegge: tweeduizendvier euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/023**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	19 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden causaal verband extra tentamengelegenheid functiebeperking gelijkheidsbeginsel hardheidsclausule paperopdracht schadevergoeding studievertraging tentamenvoorzieningen vertrouwensbreuk
Artikelen	:	Awb: artikel 6:19, eerste lid Awb: artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f Awb: artikel 8:88, eerste lid OER: artikel 6.5 OER: artikel 7
Uitspraak	:	beroepen ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	***Het beroep tegen de beslissing van het CBE van 12 december 2017*** […] 2.8. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 gegrond verklaard. Ter beoordeling staat in deze procedure alleen of het CBE de examencommissie ook had moeten opdragen om appellant het vak SGM te kunnen laten afronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen. Het College is van oordeel dat appellant geen verzoek om een vervangend paper heeft ingediend bij de examencommissie. De e-mail van appellant van 19 september 2017 is mede gericht aan de ambtelijk secretaris van de examencommissie. Hierin staat onder meer het volgende: “Ik zal hoe dan ook voor het tentamen voor S_SGM in beroep gaan. Misschien is een paperopdracht die nagekeken wordt door een andere docent een optie? Ik moet dit nog uitwerken en laten bezinken.” Naar het oordeel van het College zijn de bewoordingen van de e-mail op dit punt niet concreet genoeg om deze e-mail aan te merken als verzoek om het vak met een vervangend paper af te ronden. De e-mail van 19 september 2017 dateert bovendien van na de beslissing van 18 september 2017. Het College is verder van oordeel dat appellant in het kader van het administratief beroep geen verzoek om een vervangend paper heeft gedaan. In het administratief beroepschrift is zo’n verzoek niet opgenomen. Appellant heeft daarin juist het verzoek gedaan om hem in de gelegenheid te stellen het schriftelijke tentamen opnieuw af te leggen. De e-mail van appellant van 19 oktober 2017 is gericht aan de secretaris van het CBE en is een reactie op het verzoek van de secretaris om te verduidelijken over welk besluit van de examencommissie appellant nog een oordeel wenst, gelet op het schikkingsvoorstel van de examencommissie. In deze e-mail staat onder meer het volgende: “Om dit te voorkomen heb ik de examencommissie gevraagd naar een mogelijk[heid] om het vak af te

ronden met een paper. De examencommissie heeft hier niet op gereageerd en ik wil graag dat mijn geschil en verzoek (ook inzake de schadevergoeding) door het college beoordeeld worden. Naar het oordeel van het College zijn de gronden van het administratief beroep daarmee niet aangevuld. Bovendien kunnen de gronden ook niet op die manier worden aangevuld.
Dit betekent dat de examencommissie in de beslissing van 18 september 2017 en het CBE in de beslissing van 12 december 2017 niet hoefden in te gaan op een verzoek om het vak SGM af te ronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen.
2.9. Gelet hierop is het beroep tegen de beslissing van het CBE van 12 december 2017 ongegrond.

Het beroep tegen de beslissing van het CBE van 22 mei 2018
[…]
2.13. Voor zover appellant zich op het gelijkheidsbeginsel beroept, overweegt het College dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat aan uitwisselingsstudenten structureel de gelegenheid wordt geboden het vak SGM of andere vakken met een vervangend paper af te ronden. Voor zover dit bij wijze van uitzondering in sommige gevallen toch wordt toegestaan, is het College van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van gelijke gevallen.
2.14. Over het beroep op bijzondere omstandigheden overweegt het College het volgende. Het College begrijpt dit betoog zo dat appellant zich beroept op de hardheidsclausule die is opgenomen in artikel 7 van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 Bachelor Sociologie (hierna: OER). Daarin is bepaald dat in gevallen waarin de OER niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, het faculteitsbestuur waaronder de opleiding valt beslist, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft. Dat laatste is hier het geval.
Voor appellant zijn, met toepassing van artikel 6.5 van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 Bachelor Sociologie (hierna: OER), in verband met zijn functiebeperking aanpassingen vastgesteld. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze aanpassingen toereikend zijn, zolang de gemaakte afspraken worden nagekomen. Appellant heeft weliswaar gesteld dat zijn behandeling is gestagneerd, maar hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de in 2014 gemaakte afspraken hierdoor niet meer toereikend zijn. Het College acht in dit verband mede van belang dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat er in 2014 niet daadwerkelijk contact met de behandelend psycholoog is geweest en dat de behandelaar geen medische gegevens heeft verstrekt. Bovendien is sindsdien geruime tijd verstreken.
Omdat de gemaakte afspraken in september 2017 niet zijn nagekomen, heeft de examencommissie appellant de gelegenheid geboden het schriftelijke tentamen op een door hem te bepalen moment in te halen. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit niet leidt tot een onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard die, gelet op artikel 7 van de OER, aanleiding moet geven om appellant het vak met een paper te laten afronden in plaats met een schriftelijk tentamen. Naar het oordeel van het College is er geen grond om aan te nemen dat het voor appellant in het geheel niet

mogelijk is om op een door hem te bepalen moment in de loop van het studiejaar een schriftelijk hertentamen te maken. Het CBE hoefde de examencommissie dan ook niet op te dragen om appellant de gelegenheid te geven het vak SGM met een vervangend paper af te ronden.
Het College ziet in de vertrouwensbreuk tussen appellant en zijn docent geen reden om tot een ander oordeel te komen. Uit de beslissing van 22 mei 2018 blijkt dat de examencommissie heeft toegezegd dat een andere docent het tentamen zal beoordelen. Ter zitting heeft het CBE deze toezegging bevestigd. Dat de andere docenten in de faculteit veel contacten hebben met de oorspronkelijke docent maakt dat niet anders. Het College ziet hierin geen reden om aan te nemen dat een andere docent het tentamen niet objectief zal beoordelen. Bovendien is er naar het oordeel van het College in dat opzicht geen wezenlijk verschil tussen de beoordeling van een schriftelijk tentamen en de beoordeling van een paper.
2.15. Gelet op het voorgaande is het beroep tegen de beslissing van het CBE van 22 mei 2018 ongegrond.

Verzoek om schadevergoeding
[…]
2.17. In artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb is bepaald dat de bestuursrechter bevoegd is op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit.
Het CBE heeft het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 gegrond verklaard. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat de overige beslissingen, namelijk de beslissing van het CBE van 12 december 2017, de nieuwe beslissing van de examencommissie van 21 december 2017 en de beslissing van het CBE van 22 mei 2018, niet onrechtmatig zijn. Dit betekent dat alleen schade die het gevolg is van de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 voor vergoeding in aanmerking kan komen.
2.18. Appellant vordert in beroep een schadevergoeding van € 3.000. Ter onderbouwing stelt hij dat hij in de periode van 20 juli tot 18 september 2017 gemiddeld 20 uur per week heeft besteed aan de voorbereiding van het tentamen van 19 september 2017. Omdat hij het tentamen niet binnen enkele dagen alsnog heeft kunnen maken, zal hij daar op een later moment opnieuw eenzelfde hoeveelheid tijd aan moeten besteden. Appellant wijst daarnaast op de studievertraging die hij heeft opgelopen doordat de afspraken over het tentamen niet zijn nageleefd. Hierdoor heeft hij zijn studie niet in het studiejaar 2017-2018 kunnen voltooien. Appellant heeft zich daarom in het studiejaar 2018-2019 opnieuw moeten inschrijven en collegegeld moeten betalen.
2.19. Naar het oordeel van het College is onvoldoende causaal verband aangetoond tussen de studievertraging die appellant heeft opgelopen en de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017. Het College neemt daarbij in aanmerking dat appellant een deel van de studievertraging toeschrijft aan het niet nakomen van afspraken over het afleggen van schriftelijke tentamens in de periode vóór 18 september 2017. Verder is van belang dat het vak SGM niet het

enige vak is dat appellant nog moet afronden voordat hij zijn studie kan voltooien. Reeds daarom is niet aannemelijk dat de herinschrijving voor het studiejaar 2018-2019 alleen door de beslissing van 18 september 2017 noodzakelijk is geworden. Het College is verder van oordeel dat appellant het schadebedrag, voor zover het andere kosten dan het collegegeld voor het studiejaar 2018-2019 betreft, onvoldoende heeft onderbouwd.
Gelet hierop moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 september 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit der Sociale Wetenschappen van de Vrije Universiteit (hierna: de examencommissie) besloten dat appellant geen andere gelegenheid krijgt om het tentamen in het vak “Sociology of Globalization and Multiculturalism” (hierna: SGM) af te leggen.

Bij beslissing van 12 december 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen een nieuw besluit te nemen.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Bij beslissing van 21 december 2017 heeft de examencommissie appellant de gelegenheid geboden het tentamen in het vak SGM alsnog af te leggen op een door hem te kiezen moment in de loop van het studiejaar 2017-2018.

Bij beslissing van 22 mei 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 juni 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. D.A.A.M. Mijland, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is drs. J.N. Wouters, ambtelijk secretaris van de examencommissie, verschenen.

Het College heeft de zaak vervolgens verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep opnieuw ter zitting behandeld op 2 november 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. D.A.A.M. Mijland, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant volgt de opleiding Sociologie aan de Vrije Universiteit. Vanwege een functiebeperking zijn in 2013 afspraken gemaakt over bijzondere tentamenvoorzieningen. Bij beslissing van 12 juni 2014 is de verklaring bijzondere tentamenvoorzieningen aangepast. Volgens de aangepaste afspraken krijgt appellant 30 minuten extra tijd bij tentamens, mag hij de tentamens alleen of met een kleine groep andere studenten in een aparte ruimte afleggen en stelt de examencommissie hem uiterlijk drie dagen voor het tentamen per e-mail op de hoogte over het tijdstip en de plaats van het tentamen en over het aantal studenten dat in dezelfde ruimte het tentamen aflegt.

2.2. Op 19 september 2017 stond een herkansing voor het tentamen in het vak SGM gepland. Niet in geschil is dat appellant niet drie dagen voor het tentamen is geïnformeerd over het tijdstip, de plaats en het aantal aanwezigen. Hij heeft deze informatie één dag voor het tentamen gekregen nadat hij hier zelf naar had gevraagd.
De examencommissie heeft op 18 september 2017 besloten om appellant geen nieuwe gelegenheid te bieden om het tentamen af te leggen. De examencommissie heeft daaraan ten grondslag gelegd dat de met appellant gemaakte afspraken weliswaar niet zijn nagekomen, maar dat appellant daardoor niet is benadeeld. Het tijdstip en de plaats van het tentamen komen namelijk overeen met de eerdere aankondiging en appellant was de enige student die zich voor het tentamen had aangemeld. Vervolgens heeft appellant zich afgemeld voor het tentamen op 19 september 2017.

2.3. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 gegrond verklaard, omdat de in juni 2014 gemaakte afspraken geschonden zijn. Het CBE heeft de examencommissie opgedragen binnen twee weken een nieuw besluit te nemen.

2.4. De examencommissie heeft op 21 december 2017 een nieuwe beslissing genomen, waarin zij appellant de gelegenheid heeft geboden het tentamen in het vak SGM alsnog af te leggen op een door hem te kiezen moment. Bij beslissing van 22 mei 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.5. In artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is het volgende bepaald: “Het bezwaar of beroep heeft van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben.”
Het College stelt vast dat het CBE met zijn beslissing van 22 mei 2018 niet geheel tegemoet is gekomen aan het beroep van appellant tegen de beslissing van 12 december 2017. Gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Awb moet het beroep daarom worden geacht mede te zijn gericht tegen de beslissing van 22 mei 2018.

Het beroep tegen de beslissing van het CBE van 12 december 2017

2.6. Appellant voert aan dat de beslissing van het CBE onvolledig is, omdat het CBE niet is ingegaan op zijn verzoek om het vak SGM af te ronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen. Appellant stelt dat hij de examencommissie bij e-mail van 19 september 2017 heeft verzocht het vak af te mogen ronden met een paper. De examencommissie heeft volgens hem niet op dat verzoek gereageerd, maar heeft alleen het voorstel gedaan dat appellant het tentamen alsnog mag afleggen op een door hem gewenst tijdstip. Daarnaast stelt appellant dat hij het verzoek om een vervangend paper ook als beroepsgrond bij het CBE heeft ingediend. Hij wijst daarbij op zijn e-mail van 19 oktober 2017 aan het CBE.

2.7. Het CBE stelt dat appellant niet eerder heeft aangevoerd dat hij het vak wenste af te ronden met een vervangend paper. Volgens het CBE komt appellant in het beroepschrift dat hij op 25 september 2017 bij het CBE heeft ingediend alleen op tegen de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 om hem geen extra tentamengelegenheid toe te kennen. Het CBE stelt daarnaast dat appellant geen verzoek van deze strekking bij de examencommissie heeft ingediend. De passage in de e-mail van 19 september 2017 kan volgens het CBE niet worden opgevat als verzoek om het vak af te ronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen, nog afgezien van het feit dat zo’n verzoek had moeten worden

ingediend met het daarvoor bestemde formulier.

2.8. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 gegrond verklaard. Ter beoordeling staat in deze procedure alleen of het CBE de examencommissie ook had moeten opdragen om appellant het vak SGM te kunnen laten afronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen.
Het College is van oordeel dat appellant geen verzoek om een vervangend paper heeft ingediend bij de examencommissie. De e-mail van appellant van 19 september 2017 is mede gericht aan de ambtelijk secretaris van de examencommissie. Hierin staat onder meer het volgende: “Ik zal hoe dan ook voor het tentamen voor S_SGM in beroep gaan. Misschien is een paperopdracht die nagekeken wordt door een andere docent een optie? Ik moet dit nog uitwerken en laten bezinken.” Naar het oordeel van het College zijn de bewoordingen van de e-mail op dit punt niet concreet genoeg om deze e-mail aan te merken als verzoek om het vak met een vervangend paper af te ronden. De e-mail van 19 september 2017 dateert bovendien van na de beslissing van 18 september 2017.

Het College is verder van oordeel dat appellant in het kader van het administratief beroep geen verzoek om een vervangend paper heeft gedaan. In het administratief beroepschrift is zo’n verzoek niet opgenomen. Appellant heeft daarin juist het verzoek gedaan om hem in de gelegenheid te stellen het schriftelijke tentamen opnieuw af te leggen. De e-mail van appellant van 19 oktober 2017 is gericht aan de secretaris van het CBE en is een reactie op het verzoek van de secretaris om te verduidelijken over welk besluit van de examencommissie appellant nog een oordeel wenst, gelet op het schikkingsvoorstel van de examencommissie. In deze e-mail staat onder meer het volgende: “Om dit te voorkomen heb ik de examencommissie gevraagd naar een mogelijk[heid] om het vak af te ronden met een paper. De examencommissie heeft hier niet op gereageerd en ik wil graag dat mijn geschil en verzoek (ook inzake de schadevergoeding) door het college beoordeeld worden. Naar het oordeel van het College zijn de gronden van het administratief beroep daarmee niet aangevuld. Bovendien kunnen de gronden ook niet op die manier worden aangevuld.
Dit betekent dat de examencommissie in de beslissing van 18 september 2017 en het CBE in de beslissing van 12 december 2017 niet hoefden in te gaan op een verzoek om het vak SGM af te ronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen.

2.9. Gelet hierop is het beroep tegen de beslissing van het CBE van 12 december 2017 ongegrond.

Het beroep tegen de beslissing van het CBE van 22 mei 2018

2.10. De examencommissie heeft appellant in haar nieuwe beslissing van 21 december 2017 de gelegenheid geboden het schriftelijke tentamen in het vak SGM alsnog af te leggen op een door hem te kiezen moment in de loop van het studiejaar 2017-2018. In maart 2018 is een poging gedaan om tot een minnelijke schikking te komen. In dat kader heeft appellant het verzoek gedaan om het vak te mogen afronden met een paper in plaats van een schriftelijk tentamen en dat paper te laten beoordelen door een andere docent.

2.11. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie van 21 december 2017 in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat de gemaakte afspraken over bijzondere tentamenvoorzieningen toereikend zijn om appellant ondanks zijn functiebeperking in staat te stellen om tentamens te maken. Volgens het CBE is geen sprake van een bijzonder geval waarin de examencommissie kan afwijken van de door het faculteitsbestuur bepaalde vorm van het tentamen. De examencommissie hoefde daarom volgens het CBE geen vervangend paper toe te staan.

2.12. Appellant betoogt dat het CBE vanwege bijzondere omstandigheden een uitzondering voor hem had moeten maken. Hij stelt dat het voor hem niet goed mogelijk is om het schriftelijke tentamen op een ander moment in te plannen. Zijn functiebeperking maakt het niet mogelijk het tentamen voor te bereiden naast het reguliere studieprogramma, waarin hij al vertraging heeft opgelopen. Appellant wijt die vertraging mede

aan het feit dat de afspraken over het afleggen van tentamens in het verleden herhaaldelijk niet zijn nagekomen. Daarnaast stelt appellant dat de behandeling van zijn functiebeperking sinds 2014 is gestagneerd, mede door toedoen van de VU. Volgens hem is dit veroorzaakt doordat de studieadviseur destijds contact heeft gezocht met de behandelend psycholoog. Appellant heeft hierdoor het vertrouwen in zijn behandelaar verloren.
Daarnaast betoogt appellant dat in strijd met het gelijkheidsbeginsel is gehandeld, omdat buitenlandse uitwisselingsstudenten wel wordt toegestaan het vak met een paper af te ronden. Appellant stelt ook dat hij voor een ander vak in 2014 wel een paper heeft mogen schrijven.
Verder heeft appellant er door de reactie van zijn docent op zijn afmelding voor het tentamen geen vertrouwen meer in dat deze docent het tentamen objectief zal nakijken. Deze docent heeft volgens appellant ook het schriftelijke hertentamen opgesteld. Hij vreest dat ook een andere docent het tentamen niet objectief zal kunnen nakijken, omdat de oorspronkelijke docent als opleidingscoördinator contacten heeft met vrijwel alle andere docenten binnen de faculteit.

2.13. Voor zover appellant zich op het gelijkheidsbeginsel beroept, overweegt het College dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat aan uitwisselingsstudenten structureel de gelegenheid wordt geboden het vak SGM of andere vakken met een vervangend paper af te ronden. Voor zover dit bij wijze van uitzondering in sommige gevallen toch wordt toegestaan, is het College van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van gelijke gevallen.

2.14. Over het beroep op bijzondere omstandigheden overweegt het College het volgende. Het College begrijpt dit betoog zo dat appellant zich beroept op de hardheidsclausule die is opgenomen in artikel 7 van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 Bachelor Sociologie (hierna: OER). Daarin is bepaald dat in gevallen waarin de OER niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, het faculteitsbestuur waaronder de opleiding valt beslist, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft. Dat laatste is hier het geval.
Voor appellant zijn, met toepassing van artikel 6.5 van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 Bachelor Sociologie (hierna: OER), in verband met zijn functiebeperking aanpassingen vastgesteld. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze aanpassingen toereikend zijn, zolang de gemaakte afspraken worden nagekomen. Appellant heeft weliswaar gesteld dat zijn behandeling is gestagneerd, maar hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de in 2014 gemaakte afspraken hierdoor niet meer toereikend zijn. Het College acht in dit verband mede van belang dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat er in 2014 niet daadwerkelijk contact met de behandelend psycholoog is geweest en dat de behandelaar geen medische gegevens heeft verstrekt. Bovendien is sindsdien geruime tijd verstreken.
Omdat de gemaakte afspraken in september 2017 niet zijn nagekomen, heeft de examencommissie appellant de gelegenheid geboden het schriftelijke tentamen op een door hem te bepalen moment in te halen. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit niet leidt tot een onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard die, gelet op artikel 7 van de OER, aanleiding moet geven om appellant het vak met een paper te laten afronden in plaats met een schriftelijk tentamen. Naar het oordeel van het College is er geen grond om aan te nemen dat het voor appellant in het geheel niet mogelijk is om op een door hem te bepalen moment in de loop van het studiejaar een schriftelijk hertentamen te maken. Het CBE hoefde de examencommissie dan ook niet op te dragen om appellant de gelegenheid te geven het vak SGM met een vervangend paper af te ronden.
Het College ziet in de vertrouwensbreuk tussen appellant en zijn docent geen reden om tot een ander oordeel te komen. Uit de beslissing van 22 mei 2018 blijkt dat de examencommissie heeft toegezegd dat een andere docent het tentamen zal beoordelen. Ter zitting heeft het CBE deze toezegging bevestigd. Dat de andere docenten in de faculteit veel contacten hebben met de oorspronkelijke docent maakt dat niet anders. Het College ziet hierin geen reden om aan te nemen dat een andere docent het tentamen niet objectief zal beoordelen. Bovendien is er naar het oordeel van het College in dat opzicht geen wezenlijk verschil tussen de beoordeling van een schriftelijk tentamen en de beoordeling van een paper.

2.15. Gelet op het voorgaande is het beroep tegen de beslissing van het CBE van 22 mei 2018 ongegrond.

Verzoek om schadevergoeding

2.16. Appellant heeft in zijn beroep tegen de beslissingen van het CBE van 12 december 2017 en 22 mei 2018 ook aangevoerd dat het CBE ten onrechte niet is ingegaan op zijn verzoek om schadevergoeding. Voor zover appellant in administratief beroep al een verzoek om schadevergoeding heeft gedaan, volgt uit artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f, van de Awb dat het College niet bevoegd is om kennis te nemen van een beroep tegen een beslissing hierover. Het College vat deze beroepsgronden daarom op als een verzoek aan het College om met toepassing van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb een schadevergoeding toe te kennen.

2.17. In artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb is bepaald dat de bestuursrechter bevoegd is op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit.

Het CBE heeft het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 gegrond verklaard. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat de overige beslissingen, namelijk de beslissing van het CBE van 12 december 2017, de nieuwe beslissing van de examencommissie van 21 december 2017 en de beslissing van het CBE van 22 mei 2018, niet onrechtmatig zijn. Dit betekent dat alleen schade die het gevolg is van de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017 voor vergoeding in aanmerking kan komen.

2.18. Appellant vordert in beroep een schadevergoeding van € 3.000. Ter onderbouwing stelt hij dat hij in de periode van 20 juli tot 18 september 2017 gemiddeld 20 uur per week heeft besteed aan de voorbereiding van het tentamen van 19 september 2017. Omdat hij het tentamen niet binnen enkele dagen alsnog heeft kunnen maken, zal hij daar op een later moment opnieuw eenzelfde hoeveelheid tijd aan moeten besteden. Appellant wijst daarnaast op de studievertraging die hij heeft opgelopen doordat de afspraken over het tentamen niet zijn nageleefd. Hierdoor heeft hij zijn studie niet in het studiejaar 2017-2018 kunnen voltooien. Appellant heeft zich daarom in het studiejaar 2018-2019 opnieuw moeten inschrijven en collegegeld moeten betalen.

2.19. Naar het oordeel van het College is onvoldoende causaal verband aangetoond tussen de studievertraging die appellant heeft opgelopen en de beslissing van de examencommissie van 18 september 2017. Het College neemt daarbij in aanmerking dat appellant een deel van de studievertraging toeschrijft aan het niet nakomen van afspraken over het afleggen van schriftelijke tentamens in de periode vóór 18 september 2017. Verder is van belang dat het vak SGM niet het enige vak is dat appellant nog moet afronden voordat hij zijn studie kan voltooien. Reeds daarom is niet aannemelijk dat de herinschrijving voor het studiejaar 2018-2019 alleen door de beslissing van 18 september 2017 noodzakelijk is geworden. Het College is verder van oordeel dat appellant het schadebedrag, voor zover het andere kosten dan het collegegeld voor het studiejaar 2018-2019 betreft, onvoldoende heeft onderbouwd.
Gelet hierop moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

Proceskosten

2.20. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam van 12 december 2017 ongegrond;
II. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam van 22 mei 2018 ongegrond;
III. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/024.5**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	20 maart 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	betalingsachterstand betalingsverplichting elektronisch gepubliceerd hardheidsclausule inschrijving inschrijvingsvoorwaarden vooropleidingseisen
Artikelen	:	Awb: artikel 3:1, eerste lid, aanhef en onder b, Awb: artikel 3:42, tweede lid Inschrijvingsbesluit: artikel 1.2 Inschrijvingsbesluit: artikel 1.6 Inschrijvingsbesluit: artikel 1.13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat het Inschrijvingsbesluit niet overeenkomstig artikel 3:42, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) bekend is gemaakt. Het is uitsluitend elektronisch gepubliceerd en niet in een van overheidswege uitgegeven blad. 2.3.1. Het Inschrijvingsbesluit houdt, zoals appellante ook onderkent, algemeen verbindende voorschriften in. Ingevolge artikel 3:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is op een dergelijk besluit afdeling 3.6 van de Awb, waarvan artikel 3:42 onderdeel uitmaakt, niet van toepassing. Reeds hierom faalt het betoog. Overigens is het College van oordeel dat het Inschrijvingsbesluit met de publicatie op de externe website van de universiteit op zorgvuldige wijze en voldoende bekend is gemaakt. 2.4. Subsidiair betoogt appellante dat de in het Inschrijvingsbesluit opgenomen hardheidsclausule had moeten worden toegepast. Daartoe voert zij aan dat zij tijdig haar betalingsgegevens heeft ingevoerd, doch dat haar niet duidelijk was dat de invoer van die gegevens slechts betrekking had op de betalingsachterstand van het voorgaande studiejaar. In september heeft zij alsnog alles gedaan om de inschrijving te voltooien. De gevolgen van de afwijzing van de verzoeken zijn groot, nu appellante daardoor een jaar moet wachten voordat zij aan de opleidingen kan beginnen. 2.4.1. Het college van bestuur heeft toegelicht dat aan appellante op 19 juli, 3 en 16 augustus en 13 september 2017 een bericht is verstuurd waarin zij er op is gewezen dat zij nog niet aan de betalingsverplichting voor studiejaar 2017-2018 heeft voldaan. Appellante heeft dit niet weersproken. Nadat appellante de openstaande vordering over het vorige studiejaar 2016-2017 had voldaan op 14 augustus 2017, had zij naar aanleiding van het bericht van 16 augustus 2017 onmiddellijk kunnen navragen waarom zij met haar betaling van 14 augustus niet aan die verplichting had voldaan en vervolgens tijdig haar betalingsverplichting voor het studiejaar 2017-2018 kunnen nakomen. Het college van bestuur heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat zich geen bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard voordoet. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 13 september 2017 heeft het college van bestuur de verzoeken van appellante om inschrijving voor de bachelor Kunstgeschiedenis en de bachelor Rechtsgeleerdheid afgewezen.

Bij beslissing van 7 december 2017 heeft het college van bestuur het door appellante tegen die beslissingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 februari 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. drs. J.M.C. Krol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De verzoeken om inschrijving van appellante zijn afgewezen omdat zij niet tijdig aan de betalingsverplichting heeft voldaan en haar geen vrijstelling van de vooropleidingseisen op grond van een buitenlandse vooropleiding is verstrekt. Gedurende de bezwaarfase is gebleken dat de vooropleiding van appellante alsnog als voldoende is beoordeeld. Appellante heeft echter meerdere herinneringen gehad en desondanks niet tijdig aan de betalingsverplichting voldaan, zodat haar verzoeken om inschrijving terecht zijn afgewezen, aldus het college van bestuur.

2.2. Ingevolge artikel 1.2, eerste lid, aanhef en onder 4, van het Inschrijvingsbesluit van de Universiteit van Amsterdam dient een student ten behoeve van de eerste inschrijving voor een bacheloropleiding aan de voorwaarde te voldoen: een eenmalige machtiging van de universiteit voor incasso van het verschuldigde collegegeld ineens of in termijnen, een directe betaling van het collegegeld (…).

Ingevolge artikel 1.6, tweede lid, geschiedt de inschrijving met ingang van 1 september indien de inschrijver zich vóór 1 september van het studiejaar waarvoor men wenst te worden ingeschreven via Studielink heeft aangemeld voor de betreffende opleiding, en vóór 1 september aan de in artikel 1.2 vermelde inschrijvingsvoorwaarden is voldaan.

Ingevolge artikel 1.13 kan het college van bestuur van de regeling afwijken, indien een bepaling in de regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.3. Appellante betoogt dat het Inschrijvingsbesluit niet overeenkomstig artikel 3:42, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) bekend is gemaakt. Het is uitsluitend elektronisch gepubliceerd en niet in een van overheidswege uitgegeven blad.

2.3.1. Het Inschrijvingsbesluit houdt, zoals appellante ook onderkent, algemeen verbindende voorschriften in. Ingevolge artikel 3:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is op een dergelijk besluit afdeling 3.6 van de Awb, waarvan artikel 3:42 onderdeel uitmaakt, niet van toepassing. Reeds hierom faalt het betoog. Overigens is het College van oordeel dat het Inschrijvingsbesluit met de publicatie op de externe website van de universiteit op zorgvuldige wijze en voldoende bekend is gemaakt.

2.4. Subsidiair betoogt appellante dat de in het Inschrijvingsbesluit opgenomen hardheidsclausule had moeten worden toegepast. Daartoe voert zij aan dat zij tijdig haar betalingsgegevens heeft ingevoerd, doch dat haar niet duidelijk was dat de invoer van die gegevens slechts betrekking had op de betalingsachterstand van het voorgaande studiejaar. In september heeft zij alsnog alles gedaan om de inschrijving te voltooien. De gevolgen van de afwijzing van de verzoeken zijn groot, nu appellante daardoor een jaar moet wachten voordat zij aan de opleidingen kan beginnen.

2.4.1. Het college van bestuur heeft toegelicht dat aan appellante op 19 juli, 3 en 16 augustus en 13 september 2017 een bericht is verstuurd waarin zij er op is gewezen dat zij nog niet aan de betalingsverplichting voor studiejaar 2017-2018 heeft voldaan. Appellante heeft dit niet weersproken. Nadat appellante de openstaande vordering over het vorige studiejaar 2016-2017 had voldaan op 14 augustus 2017, had zij naar aanleiding van het bericht van 16 augustus 2017 onmiddellijk kunnen navragen waarom zij met haar betaling van 14 augustus niet aan die verplichting had voldaan en vervolgens tijdig haar betalingsverplichting voor het studiejaar 2017-2018 kunnen nakomen. Het college van bestuur heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat zich geen bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard voordoet.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/025**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	7 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband deelresultaten persoonlijke omstandigheden studentendecaan vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 7.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, de examencommissie volgend, op het standpunt mogen stellen dat de beslissing om appellant een bindend negatief studieadvies te verstrekken juist is. Onvoldoende aannemelijk is dat het niet behalen van de studienorm het gevolg is van de persoonlijke omstandigheden. Zoals uit hetgeen hiervoor onder 2.2.2. is weergegeven volgt, heeft verweerder bij zijn beslissing voorts rekening gehouden met de studiepunten uit deelresultaten. Verder heeft appellant, gezien de periode waarin de persoonlijke omstandigheden zich voordeden, de mogelijkheid kunnen benutten deel te nemen aan de herkansingen die op een later tijdstip werden gehouden. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden aan die mogelijkheid in de weg stonden. Het geheel overziend en gelet op de motivering van verweerder, is het College van oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie om een bindend negatief studieadvies te verstrekken, terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft de examencommissie van de opleiding Bedrijfseconomie, namens het instellingsbestuur appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de bacheloropleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 13 december 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder. Tevens zijn verschenen A.G. van der Wal, voorzitter van de examencommissie en S. van der Staaij, ambtelijk secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Bedrijfseconomie. Omdat hij aan het einde van het eerste jaar niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, heeft de examencommissie appellant bij beslissing van 18 juli 2017 een bindend negatief studieadvies, als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), verstrekt.

2.1.1. Bij beslissing van 13 december 2017 heeft verweerder deze beslissing gehandhaafd. Hij heeft vastgesteld dat appellant niet aan de norm voldoet, omdat hij niet de vereiste 50 studiepunten heeft behaald. Verder heeft verweerder overwogen dat de examencommissie de persoonlijke omstandigheden van appellant heeft meegewogen bij haar beslissing. Verweerder is de examencommissie gevolgd in haar standpunt dat de persoonlijke omstandigheden van appellant niet hebben geleid tot het niet-behalen van de benodigde studiepunten.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet vinden in deze beslissing van verweerder. Volgens appellant heeft verweerder bij zijn besluitvorming geen rekening gehouden met een aantal studiepunten die hij voor deelresultaten heeft behaald. Als die ‘zachte’ punten zouden worden meegeteld, zou hij op een aantal van 43 studiepunten komen. Dat aantal ligt al een stuk dichter bij de norm, aldus appellant. Verder heeft verweerder ten onrechte geen doorslaggevende betekenis toegekend aan de door hem opgevoerde persoonlijke omstandigheden. Hij moest tijdens blok 1b voor zijn opa zorgen. Hoewel hij niet de officiële status van mantelzorgverlener heeft, heeft hij in die periode veel verlof moeten opnemen en zijn werkuren moeten verminderen. Hij had om die reden evenmin de mogelijkheid om gebruik te maken van de herkansingsronde.

Beoordeling door het College

2.2.1. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 13 december 2017 te handhaven, stelt het College voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

Die vereisten zijn neergelegd in artikel 7.2 van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 Bedrijfseconomie (hierna: OER). De student moet aan het einde van het eerste jaar van inschrijving ten minste 50 studiepunten uit de propedeutische fase hebben behaald en aan het kwalitatieve criterium hebben voldaan. De persoonlijke omstandigheden waarmee verweerder rekening kan houden, zijn opgesomd in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Uit die bepaling volgt dat onder andere rekening wordt gehouden met bijzondere familieomstandigheden, maar niet met een tweede studie dan wel een fulltime of parttime baan.

2.2.2. Vaststaat dat appellant niet aan de voor hem geldende norm heeft voldaan. Verweerder heeft daarbij als uitgangspunt genomen dat appellant aan het einde van het eerste jaar van inschrijving

43 studiepunten heeft behaald. Bij dat aantal van 43 studiepunten zijn de studiepunten voor deelresultaten, de “zachte” studiepunten, meegenomen. Verder heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat van die 43 studiepunten 29 studiepunten zelf zijn behaald en de rest van de studiepunten via vrijstellingen zijn toegekend.

Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat de persoonlijke omstandigheden, de ziekte van de opa van appellant, zijn betrokken bij de besluitvorming, maar dat deze omstandigheden niet doorslaggevend zijn geweest voor het niet-behalen van de norm. Verweerder heeft daarbij de beoordeling van de examencommissie gevolgd. De examencommissie heeft op haar beurt de verklaring van de studentendecaan bij de besluitvorming betrokken. De studentendecaan heeft, nadat appellant zich pas op 28 september 2017 had gemeld en de studentdecaan van die omstandigheden op de hoogte had gesteld, verklaard dat het niet mogelijk is een relatie vast te stellen tussen de persoonlijke omstandigheden en de door appellant opgelopen studievertraging. Wel acht de studentendecaan aannemelijk dat de omstandigheden van enige invloed zijn geweest. De examencommissie heeft in dit kader verder relevant geacht dat de persoonlijke omstandigheden een rol hebben gespeeld in de periode van november 2016 tot en met januari 2017. De herkansingen voor deze periode hebben echter eind februari en begin maart 2017 plaatsgevonden. Appellant heeft niet aan die herkansingen deelgenomen, aldus de examencommissie.

2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, de examencommissie volgend, op het standpunt mogen stellen dat de beslissing om appellant een bindend negatief studieadvies te verstrekken juist is. Onvoldoende aannemelijk is dat het niet behalen van de studienorm het gevolg is van de persoonlijke omstandigheden. Zoals uit hetgeen hiervoor onder 2.2.2. is weergegeven volgt, heeft verweerder bij zijn beslissing voorts rekening gehouden met de studiepunten uit deelresultaten. Verder heeft appellant, gezien de periode waarin de persoonlijke omstandigheden zich voordeden, de mogelijkheid kunnen benutten deel te nemen aan de herkansingen die op een later tijdstip werden gehouden. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden aan die mogelijkheid in de weg stonden.

Het geheel overziend en gelet op de motivering van verweerder, is het College van oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie om een bindend negatief studieadvies te verstrekken, terecht in stand heeft gelaten.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/026**
Rechter(s)	:	mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	16 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA huisvesting persoonlijke omstandigheden vangnetregeling werkschouwen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.4 OER: artikel 7.5 OER: artikel 8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. […]. Appellant heeft kennelijk gemeend uit de titel van de onder 2.4 genoemde OER te hebben mogen afleiden dat die OER op hem van toepassing was, nu hij Animation studeerde. Hij heeft echter miskend dat hij voor een andere opleiding ingeschreven was. Hij was immers ingeschreven voor de opleiding Bachelor of Design-Animation (1e instroom 2012). Voor die opleiding golden de bepalingen uit de OER die onder 2.2 zijn weergegeven, zodat voor hem de norm van 52 studiepunten, inclusief de twee werkschouwen gold. Aan deze norm voldeed appellant niet. In zoverre bestond er dus geen belemmering om aan appellant een BNSA te geven. 2.5. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden aanleiding had moeten zien het uitbrengen van een studieadvies uit te stellen. Hij voert daartoe aan dat zijn studieresultaten in het tweede studiejaar negatief zijn beïnvloed door de omstandigheden waaronder hij, na problemen in de privésfeer, bij een kennis gehuisvest is geweest. 2.5.1. Ook dit betoog slaagt niet. Uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat verweerder heeft aangenomen dat de omstandigheden waaronder appellant in zijn tweede studiejaar gehuisvest is geweest, zoals door hem gesteld, zich hebben voorgedaan. Daarmee is echter niet gezegd dat de aangevoerde omstandigheden de examencommissie aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een BNSA. Naar het oordeel van het College mocht verweerder, in administratief beroep de examencommissie volgend, zich op het standpunt stellen dat appellant niet tijdig genoeg aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor hem - ook gedurende het gehele tweede jaar - aan in de weg hebben gestaan te presteren op zijn normale niveau en dat hij daardoor aan het einde van het studiejaar zijn werkschouwen niet had behaald. Daarbij komt dat uit de overgelegde stukken naar voren komt dat de opleiding zelf heeft vastgesteld dat de studieresultaten van appellant achterbleven en zij appellant daarom diverse handreikingen heeft gedaan om eventuele problemen te bespreken en het studieprogramma aan te passen, maar dat appellant daarop niet is ingegaan. 2.6. Appellant betoogt tot slot dat hij onder het bereik van de vangnetregeling in de OER zou moeten vallen.

2.6.1. Dit betoog slaagt niet. De bepalingen die aan de beslissing van de examencommissie ten grondslag liggen zijn duidelijk en de toepassing ervan leidt tot een in de OER voorziene en niet kennelijk onredelijke uitkomst. Dat appellant naar eigen zeggen een gemotiveerde student is, die hard heeft gewerkt en voor wie het voltooien van de opleiding van groot belang is, maakt dat niet anders.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, verweerder (hierna ook: CBE)

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2017 heeft de examencommissie namens het college van bestuur van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: HKU) aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Bachelor of Design.

Het tegen deze beslissing bij het CBE ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 15 januari 2018 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 15 januari 2018 heeft appellant op 22 januari 2018 bij het College beroep ingesteld.

Op 28 maart 2018 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 25 mei 2018. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. A.A.M. Zimmerman. Namens de examencommissie was C. Bloemers aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in 2015 gestart met de bacheloropleiding Bachelor of Design aan de school HKU Media. Aan het einde van het studiejaar 2015-2016 heeft de examencommissie aan appellant een aangehouden studieadvies gegeven vanwege persoonlijke omstandigheden. Aan het einde van het studiejaar 2016-2017 heeft appellant een bindend negatief studieadvies (BNSA) gekregen.

2.2. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet

worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Volgens artikel 7.4, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bachelor of Design – Animation (1e instroom 2012) 2016-2017 (hierna: de OER) wordt aan een student aan het einde van het eerste studiejaar een studieadvies uitgebracht.

Volgens het derde lid heeft het studieadvies een bindend afwijzend karakter indien de student minder dan 52 studiepunten voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald, inclusief de twee werkschouwen.

Artikel 7.5, eerste lid, van de OER bepaalt, voor zover hier van belang, dat de examencommissie kan beslissen het uitbrengen van een advies uit te stellen indien persoonlijke omstandigheden van de student daartoe aanleiding geven. Uitsluitend persoonlijke omstandigheden die door de student na het intreden ervan zo spoedig als redelijkerwijs kan worden verlangd bij de studentendecaan zijn gemeld, worden door de examencommissie betrokken in haar afweging.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de OER, beslist de examencommissie in die gevallen waarin de regeling niet of niet duidelijk voorziet ten aanzien van de opleidingsinhoudelijke rechten en plichten van studenten als beschreven in de paragrafen 4, 5, 6 en de artikelen 7.4 en 7.5, of tot kennelijk onredelijke uitkomsten leidt.

2.3. Dat appellant de twee werkschouwen niet met een voldoende heeft afgesloten is tussen partijen niet in geschil.

2.4. Appellant betoogt dat hij aan het einde van het tweede studiejaar 55 studiepunten heeft behaald, dat hij daarmee aan de norm heeft voldaan die in artikel 7.4, derde lid, van de OER Bachelor Art and Technology – 3D Computer Animation and Visual Effects is opgenomen en dat hij dus geen BNSA had kunnen krijgen.

2.4.1. Dit betoog slaagt niet. Appellant heeft kennelijk gemeend uit de titel van de onder 2.4 genoemde OER te hebben mogen afleiden dat die OER op hem van toepassing was, nu hij Animation studeerde. Hij heeft echter miskend dat hij voor een andere opleiding ingeschreven was. Hij was immers ingeschreven voor de opleiding Bachelor of Design-Animation (1e instroom 2012). Voor die opleiding golden de bepalingen uit de OER die onder 2.2 zijn weergegeven, zodat voor hem de norm van 52 studiepunten, inclusief de twee werkschouwen gold. Aan deze norm voldeed appellant niet. In zoverre bestond er dus geen belemmering om aan appellant een BNSA te geven.

2.5. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden aanleiding had moeten zien het uitbrengen van een studieadvies uit te stellen. Hij voert daartoe aan dat zijn studieresultaten in het tweede studiejaar negatief zijn beïnvloed door de omstandigheden waaronder hij, na problemen in de privésfeer, bij een kennis gehuisvest is geweest.

2.5.1. Ook dit betoog slaagt niet. Uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat verweerder heeft aangenomen dat de omstandigheden waaronder appellant in zijn tweede studiejaar gehuisvest is geweest, zoals door hem gesteld, zich hebben voorgedaan. Daarmee is echter niet gezegd dat de aangevoerde omstandigheden de examencommissie aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een BNSA. Naar het oordeel van het College mocht verweerder, in administratief beroep de examencommissie volgend, zich op het standpunt stellen dat appellant niet tijdig genoeg aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor hem - ook gedurende het gehele tweede jaar - aan in de weg hebben gestaan te presteren op zijn normale niveau en dat hij daardoor aan het einde van het studiejaar zijn werkschouwen niet had behaald. Daarbij komt dat uit de overgelegde stukken naar voren komt dat de opleiding zelf heeft vastgesteld dat de studieresultaten van appellant achterbleven en zij

appellant daarom diverse handreikingen heeft gedaan om eventuele problemen te bespreken en het studieprogramma aan te passen, maar dat appellant daarop niet is ingegaan.

2.6. Appellant betoogt tot slot dat hij onder het bereik van de vangnetregeling in de OER zou moeten vallen.

2.6.1. Dit betoog slaagt niet. De bepalingen die aan de beslissing van de examencommissie ten grondslag liggen zijn duidelijk en de toepassing ervan leidt tot een in de OER voorziene en niet kennelijk onredelijke uitkomst. Dat appellant naar eigen zeggen een gemotiveerde student is, die hard heeft gewerkt en voor wie het voltooien van de opleiding van groot belang is, maakt dat niet anders.

2.7. Wat hiervoor is overwogen betekent dat verweerder de beslissing waarbij de examencommissie aan appellant een BNSA heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/029**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	30 mei 2018
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule melding persoonlijke omstandigheden studieadviseur
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 4.4 OER: artikel 5.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. In een brief van 16 juli 2017 heeft appellante toegelicht waarom zij in studiejaar 2016-2017 niet aan de norm heeft kunnen voldoen. Zij heeft vermeld dat zij al voordat de colleges begonnen met de stof van het vak Economics, Markets and Organisation aan de slag is gegaan en zij is begeleid door een tutor. Twee belangrijke factoren hebben ervoor gezorgd dat zij het vak niet heeft gehaald, te weten haar algemene economische kennis en haar stressniveau. Appellante stelt slechts enkele jaren onderwijs in economie te hebben gehad en niet over degelijke basiskennis te beschikken. Verder licht appellante toe dat zij stress heeft ervaren als gevolg van de situatie met de universiteit, met haar ouders en de druk die zij zichzelf oplegde. Zij heeft hierdoor angstaanvallen gehad, een voor het eerste tentamen en twee voor het hertentamen. 2.5. Hoewel appellante de eerste paniekaanval reeds voor het eerste tentamen van het vak Economics, Markets and Organisation had, heeft zij dit niet gemeld bij een studieadviseur. Evenmin heeft appellante de omstandigheid met een verklaring van een arts onderbouwd. Daardoor heeft de decaan niet kunnen vaststellen of zich bij appellante een persoonlijke omstandigheid in de zin van artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW en artikel 4.4 van de OER heeft voorgedaan die heeft verhinderd dat zij het vak Economics, Markets and Organisation heeft gehaald. Dit dient voor het risico van appellante te blijven. Het CBE heeft zich verder op het standpunt mogen stellen dat het, alle omstandigheden in acht genomen, geen aanleiding ziet voor de conclusie dat op grond van artikel 4.4, vierde lid, dan wel artikel 5.1 van de OER van het geven van een BNSA had moeten worden afgezien. Appellante heeft verklaard dat het niet behalen van het vak Economics, Markets and Organisation mede het gevolg is van de omstandigheid dat zij geen gedegen basiskennis van het vak economie heeft. Voorts heeft de decaan zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante niet zodanig veel studiepunten van het tweede jaar heeft behaald dat niet gesteld kan worden dat zij niet geschikt is voor de studie. Dat appellante na twee jaar moet stoppen met de studie is inherent aan het geven van een BNSA in het tweede jaar nadat in het eerste jaar het geven van een bindend advies wegens persoonlijke omstandigheden is uitgesteld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 augustus 2017 is namens de decaan van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Politics, Psychology, Law and Economics.

Bij beslissing van 12 december 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 mei 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. H.S. Kleemans en mr. S.F. ter Brake, beiden advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE en mr. E.H. Olthuis, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellante niet voldaan aan de norm voor een positief studieadvies. Op 17 augustus 2016 is haar op grond van persoonlijke omstandigheden uitstel verleend van een BNSA. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 heeft appellante 54 studiepunten van de propedeuse gehaald. Zij heeft het tentamen voor het vak Economics, Markets and Organisation niet behaald. Voor een positief studieadvies diende appellante de volledige propedeuse te hebben afgerond.

Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat appellante last had van stress en paniekaanvallen niet kan worden aangemerkt als een persoonlijke omstandigheid in de zin van artikel 4.4, tweede lid, deel A, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Er bestaat geen aanleiding voor toepassing van de hardheidsclausule, aldus het CBE.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE de beslissing om haar een BNSA te geven ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe voert zij aan dat stress en paniekaanvallen een omstandigheid vormen in de zin van artikel 4.4, tweede lid, deel A, van de OER. Voorts dienen ook omstandigheden die buiten die bepaling vallen in acht te worden genomen. Op grond van artikel 4.4, vierde lid, dan wel artikel 5.1 dient haar dispensatie te worden geboden. Zij heeft slechts één vak niet behaald en is zeer gemotiveerd, aldus appellante.

2.3. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“1. Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
3. Het instellingsbestuur kan aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het

instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
7. Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt."

Artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW luidt:
"1. De persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, zijn uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. – g. (…)."

2.4. In een brief van 16 juli 2017 heeft appellante toegelicht waarom zij in studiejaar 2016-2017 niet aan de norm heeft kunnen voldoen. Zij heeft vermeld dat zij al voordat de colleges begonnen met de stof van het vak Economics, Markets and Organisation aan de slag is gegaan en zij is begeleid door een tutor. Twee belangrijke factoren hebben ervoor gezorgd dat zij het vak niet heeft gehaald, te weten haar algemene economische kennis en haar stressniveau. Appellante stelt slechts enkele jaren onderwijs in economie te hebben gehad en niet over degelijke basiskennis te beschikken. Verder licht appellante toe dat zij stress heeft ervaren als gevolg van de situatie met de universiteit, met haar ouders en de druk die zij zichzelf oplegde. Zij heeft hierdoor angstaanvallen gehad, een voor het eerste tentamen en twee voor het hertentamen.

2.5. Hoewel appellante de eerste paniekaanval reeds voor het eerste tentamen van het vak Economics, Markets and Organisation had, heeft zij dit niet gemeld bij een studieadviseur. Evenmin heeft appellante de omstandigheid met een verklaring van een arts onderbouwd. Daardoor heeft de decaan niet kunnen vaststellen of zich bij appellante een persoonlijke omstandigheid in de zin van artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW en artikel 4.4 van de OER heeft voorgedaan die heeft verhinderd dat zij het vak Economics, Markets and Organisation heeft gehaald. Dit dient voor het risico van appellante te blijven. Het CBE heeft zich verder op het standpunt mogen stellen dat het, alle omstandigheden in acht genomen, geen aanleiding ziet voor de conclusie dat op grond van artikel 4.4, vierde lid, dan wel artikel 5.1 van de OER van het geven van een BNSA had moeten worden afgezien. Appellante heeft verklaard dat het niet behalen van het vak Economics, Markets and Organisation mede het gevolg is van de omstandigheid dat zij geen gedegen basiskennis van het vak economie heeft. Voorts heeft de decaan zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante niet zodanig veel studiepunten van het tweede jaar heeft behaald dat niet gesteld kan worden dat zij niet geschikt is voor de studie. Dat appellante na twee jaar moet stoppen met de studie is inherent aan het geven van een BNSA in het tweede jaar nadat in het eerste jaar het geven van een bindend advies wegens persoonlijke omstandigheden is uitgesteld.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/033**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	7 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden cum laude judicium studieduur tussentijdse inschrijving
Artikelen	:	Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 33 Studentenstatuut: artikel 3.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Beoordeling door het College* 2.3.1. Niet in geschil is dat appellant de master MOT niet binnen 24 maanden heeft afgerond, uitgaande van de inschrijfdatum voor die master van 1 september 2015. Appellant beroept zich evenwel op de uitzonderingsbepaling, neergelegd in artikel 33, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie. Volgens die bepaling kan de examencommissie in individuele gevallen het judicium cum laude toekennen in het geval dat de student de studieduur van 24 maanden heeft overschreden, omdat de student als gevolg van bijzondere omstandigheden niet in staat was te studeren. 2.3.2. Over die bijzondere omstandigheden heeft de examencommissie tijdens de hoorzitting bij verweerder toegelicht dat het om bijzondere omstandigheden moet gaan die vaak buiten de macht van de student liggen, waarbij kan worden gedacht aan ziekte of andere persoonlijke situatie als gevolg waarvan de student niet kan studeren. Daarbij kan, aldus de examencommissie, ook worden gedacht aan op grond van de Regeling Afstudeersteun Studenten toegekende RAS-maanden. In dit geval heeft de examencommissie de situatie van appellant, waarin hij de keuze heeft gemaakt zich per 1 september 2015 in te schrijven, terwijl hij zijn eerdere master nog niet had afgerond, niet als bijzondere omstandigheid aangemerkt. Verweerder heeft daarover overwogen dat als bijzondere omstandigheden worden beschouwd omstandigheden die buiten de macht van een student liggen waardoor de student niet in staat is geweest te studeren. Ook verweerder noemt als voorbeeld een ernstige ziekte die de student verhindert te studeren. Verweerder heeft daarom het standpunt van de examencommissie gevolgd dat de situatie van appellant niet als bijzondere omstandigheid kwalificeert. Naar het oordeel van het College valt gelet hierop niet in te zien dat verweerder bij de beoordeling of de situatie van appellant als een bijzondere omstandigheid moet worden aangemerkt, in strijd met het beginsel van willekeur heeft gehandeld. Naar het oordeel van het College heeft verweerder verder geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Zoals verweerder terecht, de examencommissie volgend, heeft overwogen, heeft appellant de bewuste keuze gemaakt zich per 1 september 2015 in te schrijven voor de opleiding MOT, terwijl hij nog in het scriptietraject van zijn eerdere master bevond. Appellant had zich bovendien, zoals verweerder eveneens terecht heeft overwogen, op de hoogte kunnen stellen van de mogelijkheden voor tussentijdse inschrijving dan wel inschrijving per 1 februari 2016. Verweerder heeft in dat kader ter zitting van het College onweersproken gesteld dat in

artikel 3.1 van het Studentenstatuut is geregeld dat doorstroom voor studenten die reeds aan de instelling studeren op elk moment mogelijk is en dat dit artikel appellant bekend kon zijn.
2.3.3. Het College komt gelet op al het voorgaande tot de conclusie dat de beslissing van verweerder van 19 december 2017 niet voor vernietiging in aanmerking komt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 november 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit Techniek, Bestuur en Management (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om toekenning van het judicium ‘cum laude’ afgewezen.

Bij beslissing van 19 december 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellant, bijgestaan door M.C. van Tol, en verweerder vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens is verschenen ing. R. Kruininger, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant heeft de examencommissie bij brief van 5 oktober 2017 verzocht het judicium cum laude toe te kennen voor de masteropleiding Management of Technology (MOT). Dat verzoek heeft de examencommissie bij beslissing van 2 november 2017 afgewezen. Volgens de examencommissie voldoet appellant niet aan de vereisten voor toekenning van het judicium cum laude, omdat hij de maximale studieduur van 24 maanden heeft overschreden. Verder heeft de examencommissie geen aanleiding gezien om voor appellant een uitzondering te maken wegens bijzondere omstandigheden.

2.2. Verweerder heeft deze beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Verweerder heeft in dat kader vastgesteld dat appellant zich beroept op de uitzondering neergelegd in artikel 33, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie. Daarover heeft verweerder overwogen dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de situatie van appellant, waarin hij de keuze heeft gemaakt zich al op 1 september 2015 voor de opleiding MOT in te schrijven, niet kwalificeert als een bijzondere omstandigheid.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet vinden in deze beslissing van verweerder. Volgens appellant heeft de examencommissie miskend dat hij in de periode van 1 september 2015 tot medio februari 2016 geen colleges van de opleiding MOT heeft gevolgd, geen opdrachten heeft uitgevoerd of aan het introductieprogramma heeft deelgenomen. Bovendien is volgens appellant onduidelijk wat onder bijzondere omstandigheden moet worden verstaan. Volgens appellant vullen de examencommissie en verweerder bijzondere omstandigheden ieder op een eigen wijze in. Die verschillen in invulling leidt tot strijd met het beginsel van willekeur. Inschrijving was bovendien alleen mogelijk met ingang van 1 september 2015 of per 1 februari 2016. Daarbij geldt, aldus appellant, dat inschrijving per 1 februari 2016 alleen mogelijk was na een beargumenteerd verzoek en met toestemming van de faculteit. Dat hij zich al per 1 september 2015 heeft ingeschreven, had te maken met de verwachting dat hij zijn eerdere master per 1 november 2015 zou kunnen afronden. Als gevolg van de uitloop van het schrijven van de scriptie voor die eerdere master, kon hij pas in februari 2016 met de master MOT beginnen. Onder die omstandigheden kan het feit dat de maximale studieduur van 24 maanden is overschreden, niet aan hem worden tegengeworpen en had de examencommissie het judicium cum laude moeten toekennen, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.3.1. Niet in geschil is dat appellant de master MOT niet binnen 24 maanden heeft afgerond, uitgaande van de inschrijfdatum voor die master van 1 september 2015. Appellant beroept zich evenwel op de uitzonderingsbepaling, neergelegd in artikel 33, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie. Volgens die bepaling kan de examencommissie in individuele gevallen het judicium cum laude toekennen in het geval dat de student de studieduur van 24 maanden heeft overschreden, omdat de student als gevolg van bijzondere omstandigheden niet in staat was te studeren.

2.3.2. Over die bijzondere omstandigheden heeft de examencommissie tijdens de hoorzitting bij verweerder toegelicht dat het om bijzondere omstandigheden moet gaan die vaak buiten de macht van de student liggen, waarbij kan worden gedacht aan ziekte of andere persoonlijke situatie als gevolg waarvan de student niet kan studeren. Daarbij kan, aldus de examencommissie, ook worden gedacht aan op grond van de Regeling Afstudeersteun Studenten toegekende RAS-maanden. In dit geval heeft de examencommissie de situatie van appellant, waarin hij de keuze heeft gemaakt zich per 1 september 2015 in te schrijven, terwijl hij zijn eerdere master nog niet had afgerond, niet als bijzondere omstandigheid aangemerkt. Verweerder heeft daarover overwogen dat als bijzondere omstandigheden worden beschouwd omstandigheden die buiten de macht van een student liggen waardoor de student niet in staat is geweest te studeren. Ook verweerder noemt als voorbeeld een ernstige ziekte die de student verhindert te studeren. Verweerder heeft daarom het standpunt van de examencommissie gevolgd dat de situatie van appellant niet als bijzondere omstandigheid kwalificeert. Naar het oordeel van het College valt gelet hierop niet in te zien dat verweerder bij de beoordeling of de situatie van appellant als een bijzondere omstandigheid moet worden aangemerkt, in strijd met het beginsel van willekeur heeft gehandeld.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder verder geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Zoals verweerder terecht, de examencommissie volgend, heeft overwogen, heeft appellant de bewuste keuze gemaakt zich per 1 september 2015 in te schrijven voor de opleiding MOT, terwijl hij nog in het scriptietraject van zijn eerdere master bevond. Appellant had zich bovendien, zoals verweerder eveneens terecht heeft overwogen, op de hoogte kunnen stellen van de mogelijkheden voor tussentijdse inschrijving dan wel inschrijving per 1 februari 2016. Verweerder heeft in dat kader ter zitting van het College onweersproken gesteld dat in artikel 3.1 van het Studentenstatuut is geregeld dat doorstroom voor studenten die reeds aan de instelling studeren op elk moment mogelijk is en dat dit artikel appellant bekend kon zijn.

2.3.3. Het College komt gelet op al het voorgaande tot de conclusie dat de beslissing van verweerder van 19 december 2017 niet voor vernietiging in aanmerking komt.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/034.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	8 maart 2018
Partijen	:	verzoeker en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving proceskosten uitschrijving voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:84, vijfde lid Awb: artikel 8:75a
Uitspraak	:	Vergoeding proceskosten afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Via een bericht van 3 januari 2018 heeft verzoeker vernomen dat het college van bestuur hem heeft uitgeschreven. Eerst op 29 januari 2018 heeft hij bezwaar gemaakt bij het college van bestuur en de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Op 31 januari 2018 heeft de hogeschool kennis genomen van het verzoek om voorlopige voorziening en op 1 februari 2018 heeft de hogeschool de gevraagde voorlopige voorziening getroffen. Nu de hogeschool meteen na kennisname van het verzoek zelf de gevraagde voorziening trof en verzoeker hetzelfde resultaat had kunnen bereiken door zich rechtstreeks tot de hogeschool te wenden - waartoe in de periode tussen 3 januari 2018 en 29 januari 2018 ruimschoots de gelegenheid bestond - ziet het College geen aanleiding om het verzoek het college van bestuur te veroordelen in de proceskosten toe te wijzen.

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen , verweerder.

1. Procesverloop

Via een bericht van Studielink van 3 januari 2018 heeft verzoeker vernomen dat het college van bestuur hem per 31 december 2017 heeft uitgeschreven voor de opleiding Ervaringsdeskundige in de zorg aan de Hanzehogeschool Groningen.

Bij brief van 29 januari 2018 heeft verzoeker tegen de uitschrijving bezwaar gemaakt.

Bij brief van 29 januari 2018 heeft verzoeker de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij brief van 1 februari 2018 heeft verzoeker, bijgestaan door mr. P.N. Huisman, advocaat te Groningen, het verzoek om een voorlopige voorziening ingetrokken en verzocht om het college van bestuur te veroordelen in de bij hem opgekomen proceskosten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:84, vijfde lid, van de Awb, alsmede gelezen in samenhang met artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb kan, in geval van intrekking van het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het verzoekschrift is tegemoetgekomen, dat bestuursorgaan bij afzonderlijke uitspraak in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75 van die wet worden veroordeeld.

2.2. Via een bericht van 3 januari 2018 heeft verzoeker vernomen dat het college van bestuur hem heeft uitgeschreven. Eerst op 29 januari 2018 heeft hij bezwaar gemaakt bij het college van bestuur en de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Op 31 januari 2018 heeft de hogeschool kennis genomen van het verzoek om voorlopige voorziening en op 1 februari 2018 heeft de hogeschool de gevraagde voorlopige voorziening getroffen.

Nu de hogeschool meteen na kennisname van het verzoek zelf de gevraagde voorziening trof en verzoeker hetzelfde resultaat had kunnen bereiken door zich rechtstreeks tot de hogeschool te wenden - waartoe in de periode tussen 3 januari 2018 en 29 januari 2018 ruimschoots de gelegenheid bestond - ziet het College geen aanleiding om het verzoek het college van bestuur te veroordelen in de proceskosten toe te wijzen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek om het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen te veroordelen in de proceskosten af;
II. verstaat dat de secretaris van het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs het door verzoeker voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) terugbetaalt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/035**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	5 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Marnix Academie
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden, 1 extra kans gezondheidsklachten herkansen landelijke kennistoetsen profielwerkstuk tijdige melding verslag
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Met verweerder is het College van oordeel dat appellante valt aan te rekenen dat zij haar gezondheidsklachten niet eerder dan in beroep bij het CBE heeft gemeld. Appellante is pas in actie gekomen toen zij al haar tentamenkansen had benut. Niet aannemelijk is dat zij niet eerder in staat was om de problemen te melden. De late melding heeft ervoor gezorgd dat met de omstandigheden van appellante geen rekening (meer) kon worden gehouden. 2.4. Nu wat appellante heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie bij de beoordeling van het verzoek in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek niet had mogen afwijzen. Dat betekent dat het betoog van appellante niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Marnix Academie, verweerder, (hierna ook: CBE)

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 september 2017 heeft de examencommissie Bachelor van de Marnix Academie het verzoek van appellante om een extra kans bij het inleveren van een verslag afgewezen.

Bij beslissing van 22 november 2017, verzonden 21 december 2017, heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante op 31 januari 2018 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 19 maart 2018 een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft op 6 april 2018 nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.E. Baas, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens waren aanwezig M. van den Dool, voorzitter van de examencommissie en drs. B. Kenter, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de deeltijdopleiding leerkracht Basisonderwijs. Zij heeft verzocht om haar verslag voor het vak “Profiel Jonge Kind” voor de derde keer te mogen aanbieden, in plaats van het hele vak over te doen.

2.2. De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen, omdat uit de beoordeling van het verslag is gebleken dat dat niet aan alle aan zo’n verslag te stellen eisen is voldaan, zodat een substantieel deel van de toets moet worden verbeterd. De consequentie van deze afwijzing is dat de landelijke kennistoetsen, die appellante al eerder met een voldoende had afgesloten, ook, en mogelijk opnieuw, zouden moeten worden gemaakt.

2.3. Appellante heeft in beroep aangevoerd dat zij de afwijzing van het verzoek begrijpt, maar dat zij wil worden vrijgesteld van het maken van eerder behaalde kennistoetsen. Zij heeft daarbij, onder overlegging van enkele bewijsstukken, gesteld dat haar gezondheidstoestand in het studiejaar 2016-2017 heeft meegebracht dat zij de toets niet optimaal heeft kunnen maken.

2.3.1. In wat appellante heeft aangevoerd heeft verweerder naar het oordeel van het College geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examencommissie onjuist te achten. De examencommissie heeft het profielwerkstuk van appellante onderzocht en geconstateerd dat uit het oordeel van de examinator bleek dat een substantieel deel van de toets verbeterd zou moeten worden, dat daarbij veel begeleiding nodig zou zijn en dat het wenselijk was dat appellante het vak volledig zou herkansen. Dat dit onderzoek niet zorgvuldig is verricht is gesteld noch gebleken. Bijzondere omstandigheden die tot een andere beslissing aanleiding hadden kunnen geven waren ten tijde van de beslissing bij de examencommissie niet bekend.

2.3.2. Met verweerder is het College van oordeel dat appellante valt aan te rekenen dat zij haar gezondheidsklachten niet eerder dan in beroep bij het CBE heeft gemeld. Appellante is pas in actie gekomen toen zij al haar tentamenkansen had benut. Niet aannemelijk is dat zij niet eerder in staat was om de problemen te melden. De late melding heeft ervoor gezorgd dat met de omstandigheden van appellante geen rekening (meer) kon worden gehouden.

2.4. Nu wat appellante heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie bij de beoordeling van het verzoek in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek niet had mogen afwijzen. Dat betekent dat het betoog van appellante niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/036**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	5 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling beslistermijn bindend negatief studieadvies BNSA hardheidsclausule kennen en kunnen leerdoelen oefententamen onrechtmatig representatief schadevergoeding studielast studievertraging tentamen toetsdeskundige toetsingskader vaardigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66 Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:88, eerste lid
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Dat de besluitvorming op zich heeft laten wachten, leidt op zichzelf niet tot vernietiging van de beslissing van verweerder van 16 januari 2018. Appellant had rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen het niet tijdig nemen van een beslissing en daarbij zo nodig om een voorlopige voorziening kunnen vragen. […] 2.3.3. Wat de totstandkoming van het cijfer betreft, heeft verweerder gemotiveerd dat het tentamen door twee docenten is beoordeeld en dat appellant per e-mail een uitgebreide uitleg van een van de docenten heeft ontvangen over het resultaat en de totstandkoming van dat resultaat. In zoverre heeft verweerder het door de examinator vastgestelde resultaat terecht in stand gelaten. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat het vak Voortgezette Wiskunde niet verschilt van het vak Wiskunde 3 wat betreft de leerdoelen en de inhoud. In dat kader heeft verweerder vastgesteld dat in de schriftelijke tentamens en de deeltoetsen dezelfde vaardigheden worden getoetst. Het College ziet geen aanleiding om aan dat standpunt van verweerder te twijfelen. Dat het vak Voortgezette Wiskunde ten opzichte van het vak Wiskunde 3 met 1 EC meer wordt gewaardeerd, betekent niet dat moet worden getwijfeld aan het standpunt van verweerder. De examencommissie heeft het door appellant gemaakte tentamen laten beoordelen door een toetsdeskundige. Deze deskundige, [Naam], kwam tot de conclusie dat de leerdoelen vooraf zijn gecommuniceerd in de studiegids en zijn getoetst in het tentamen, dat de onderwerpen die vooraf zijn gecommuniceerd in de studiewijzer zijn getoetst in het tentamen en dat het type vragen overeenkomt met de eerdere ter beschikking gestelde oefententamens. Volgens de toetsdeskundige had

appellant een voldoende voor het tentamen kunnen behalen als hij de stof goed had beheerst. Naar het oordeel van het College had verweerder deze verklaring niet pas in beroep, maar eerder moeten inbrengen. Desalniettemin heeft verweerder het standpunt van de toetsdeskundige in zijn beslissing van 16 januari 2018 correct weergegeven en daarover een oordeel gegeven. Appellant heeft daarop kunnen reageren. Verweerder mocht die verklaring van de toetsdeskundige aan zijn beoordeling ten grondslag leggen en hij heeft ook in zoverre het door de examinator vastgestelde resultaat terecht in stand gelaten.
2.3.4. Voor zover verweerder in de ogen van appellant ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule, overweegt het College als volgt. Appellant heeft ter zitting van het College als bijzondere omstandigheid opgeworpen dat hij bij de Vrije Universiteit ten onrechte na het tweede jaar een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen en als gevolg daarvan studievertraging heeft opgelopen. Verder zijn volgens appellant de gevolgen van het niet-behalen van het tentamen onevenredig, omdat hij niet kan starten met de masteropleiding. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de hardheidsclausule niet hoeven toepassen. Dat appellant eerder ten onrechte een negatief bindend studieadvies heeft ontvangen bij een andere instelling, valt verweerder niet aan te rekenen. Ook de omstandigheid dat appellant niet aan zijn masteropleiding kan beginnen, ligt niet in de risicosfeer van verweerder. Daarbij is van belang dat appellant bij uitzondering al een extra tentamenkans was gegund voor het vak Voortgezette Wiskunde.
[…]
2.4.1. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 16 januari 2018 niet onrechtmatig is. Daarom hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden. Het verzoek om schadevergoeding dient dan ook te worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2017 heeft de examinator appellant medegedeeld dat hij een 3 heeft behaald voor het tentamen Voortgezette Wiskunde.

Bij beslissing van 16 januari 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingesteld beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 mei 2018, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. N. Van den Brink, secretaris van verweerder, is verschenen. Tevens was aanwezig J. de Haan MSc, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant volgt sinds september 2014 de bacheloropleiding Economie en Bedrijfskunde en hij heeft 174 van de 180 EC behaald. Op 23 augustus 2017 heeft appellant het tentamen voor het vak Voortgezette Wiskunde, nadat hij dat tentamen eerder niet had gehaald, opnieuw gemaakt. Voor dat tentamen heeft de examinator appellant bij beslissing van 1 september 2017 het cijfer 3 toegekend.

2.1.1. Omdat appellant het niet eens was met het cijfer, heeft hij administratief beroep ingesteld. Hij stelt zich, kort gezegd, op het standpunt dat het door hem op 23 augustus 2017 gemaakte tentamen niet representatief was, omdat het tentamen te veel afwijkt van eerdere tentamens.

Verweerder heeft dat administratief beroep bij beslissing van 16 januari 2018 ongegrond verklaard. Volgens verweerder verschilt het vak Voortgezette Wiskunde niet inhoudelijk van het vak Wiskunde 3 dat voorheen werd aangeboden. De leerdoelen en de inhoud van de vakken is niet gewijzigd. Verder is het door appellant gemaakte tentamen door een toetsdeskundige beoordeeld en heeft deze deskundige geen onredelijke verschillen gevonden tussen de oefententamens die ter beschikking zijn gesteld en het door appellante gemaakte tentamen, aldus verweerder. Tot slot heeft verweerder geen aanleiding gezien het door appellant gedane beroep op de hardheidsclausule te honoreren.

Het geschil in beroep

- *Overschrijding van de beslistermijn*

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 16 januari 2018. Hij voert allereerst aan dat verweerder zijn beslissing niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft genomen. Als gevolg van de te late besluitvorming is hem de mogelijkheid ontnomen om per 1 februari 2018 alsnog voorlopig deel te nemen aan het onderwijs van een masteropleiding.

2.2.1. Dat de besluitvorming op zich heeft laten wachten, leidt op zichzelf niet tot vernietiging van de beslissing van verweerder van 16 januari 2018. Appellant had rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen het niet tijdig nemen van een beslissing en daarbij zo nodig om een voorlopige voorziening kunnen vragen.

- *De beslissing van 16 januari 2018*

2.3. Appellant betoogt verder dat het vak Voortgezette Wiskunde voorheen werd aangeboden als het vak Wiskunde 3. Wiskunde 3 had een studielast van 5 EC, terwijl Voortgezette Wiskunde een studielast van 6 EC kent. Leerdoelen en inhoud kunnen om die reden niet gelijk zijn gebleven, aldus appellant.

Verder voert hij aan dat het onderzoek en de conclusies van de toetsdeskundige niet inzichtelijk zijn. Volgens appellant wijkt het door hem gemaakte tentamen wat betreft structuur sterk af van de ter beschikking gestelde oefententamens. Het door hem gemaakte tentamen is bovendien een kopie van een tentamen uit 2010. Dat tentamen uit 2010 had betrekking op Wiskunde 3 en dat vak is enkele jaren geleden gewijzigd in het vak Voortgezette Wiskunde. Tot slot betoogt appellant dat verweerder bij zijn besluitvorming ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de nadelige en onevenredige gevolgen van de tentamenuitslag. Verweerder had dan ook de hardheidsclausule moeten toepassen, aldus appellant. Ten slotte heeft appellant om een schadevergoeding verzocht.

2.3.1. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. Appellant stelt zich in de kern op het standpunt dat het door hem gemaakte tentamen niet representatief is voor het vak Voortgezette Wiskunde, omdat het qua structuur sterk afwijkt van de ter beschikking gestelde oefententamens uit eerdere studiejaren. Het College heeft, zoals hiervoor uit overweging 2.3.1. volgt, echter een beperkt toetsingskader. Dit betekent dat het College zich niet kan uitspreken over de inhoud van de tentamenopgaven en dat het evenmin de door appellant gewenste vergelijking kan maken tussen het door hem gemaakte tentamen en de ter beschikking gestelde oefententamens.

2.3.3. Wat de totstandkoming van het cijfer betreft, heeft verweerder gemotiveerd dat het tentamen door twee docenten is beoordeeld en dat appellant per e-mail een uitgebreide uitleg van een van de docenten heeft ontvangen over het resultaat en de totstandkoming van dat resultaat. In zoverre heeft verweerder het door de examinator vastgestelde resultaat terecht in stand gelaten.

Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat het vak Voortgezette Wiskunde niet verschilt van het vak Wiskunde 3 wat betreft de leerdoelen en de inhoud. In dat kader heeft verweerder vastgesteld dat in de schriftelijke tentamens en de deeltoetsen dezelfde vaardigheden worden getoetst. Het College ziet geen aanleiding om aan dat standpunt van verweerder te twijfelen. Dat het vak Voortgezette Wiskunde ten opzichte van het vak Wiskunde 3 met 1 EC meer wordt gewaardeerd, betekent niet dat moet worden getwijfeld aan het standpunt van verweerder.

De examencommissie heeft het door appellant gemaakte tentamen laten beoordelen door een toetsdeskundige. Deze deskundige, F.J. van Waveren-Algra, kwam tot de conclusie dat de leerdoelen vooraf zijn gecommuniceerd in de studiegids en zijn getoetst in het tentamen, dat de onderwerpen die vooraf zijn gecommuniceerd in de studiewijzer zijn getoetst in het tentamen en dat het type vragen overeenkomt met de eerdere ter beschikking gestelde oefententamens. Volgens de toetsdeskundige had appellant een voldoende voor het tentamen kunnen behalen als hij de stof goed had beheerst. Naar het oordeel van het College had verweerder deze verklaring niet pas in beroep, maar eerder moeten inbrengen. Desalniettemin heeft verweerder het standpunt van de toetsdeskundige in zijn beslissing van 16 januari 2018 correct weergegeven en daarover een oordeel gegeven. Appellant heeft daarop kunnen reageren. Verweerder mocht die verklaring van de toetsdeskundige aan zijn beoordeling ten grondslag leggen en hij heeft ook in zoverre het door de examinator vastgestelde resultaat terecht in stand gelaten.

2.3.4. Voor zover verweerder in de ogen van appellant ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule, overweegt het College als volgt. Appellant heeft ter zitting van het College als bijzondere omstandigheid opgeworpen dat hij bij de Vrije Universiteit ten onrechte na het tweede jaar een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen en als gevolg daarvan studievertraging heeft opgelopen. Verder zijn volgens appellant de gevolgen van het niet-behalen van het tentamen onevenredig, omdat hij niet kan starten met de masteropleiding. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de hardheidsclausule niet hoeven toepassen. Dat appellant eerder ten onrechte een negatief bindend studieadvies heeft ontvangen bij een andere instelling, valt verweerder niet aan te rekenen. Ook de omstandigheid dat appellant niet aan zijn masteropleiding kan beginnen, ligt niet in de risicosfeer van verweerder. Daarbij is van belang dat appellant bij uitzondering al een extra tentamenkans was gegund voor het vak Voortgezette Wiskunde.

- *Het verzoek om schadevergoeding*

2.4. Artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht luidt als volgt:
“De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.”

2.4.1. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 16 januari 2018 niet onrechtmatig is. Daarom hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden.
Het verzoek om schadevergoeding dient dan ook te worden afgewezen.

Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/037**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	collegegeld humanitaire gronden instellingscollegeld verblijfsvergunning wettelijk collegegeldtarief
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a Vreemdelingenwet 2000: artikel 14 Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2 Besluit modern migratiebeleid Besluit studiefinanciering 2000: artikel 3 Vreemdelingenbesluit 2000: artikel 3.4 Vreemdelingencirculaire 2000: hoofdstuk B8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellant reeds vóór 1 september 2017, in ieder geval bij de bevestiging van zijn inschrijving voor het studiejaar 2017 2018, is medegedeeld dat hij het instellingscollegegeldtarief van € 7.900,00 verschuldigd is. De brief van 6 september 2017 gaat van hetzelfde tarief uit en behelst derhalve niet een aanpassing van het tarief na het begin van het studiejaar 2017-2018 als door appellant bedoeld. In zoverre faalt het betoog. 2.5. Appellant beschikte met ingang van 2 juli 2012 over een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdende met 'medische behandeling'. Met ingang van 2 juli 2015 beschikt appellant over een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdende met 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'. De verblijfsvergunning waarover appellant thans beschikt, kan niet worden aangemerkt als een verblijfsvergunning in de zin van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 wordt immers een onderscheid gemaakt tussen de beperkingen 'medische behandeling' en 'tijdelijke humanitaire gronden'. Alleen een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet tijdelijke humanitaire gronden' leidt ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander. De beperking 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' waaronder de huidige verblijfsvergunning van appellant is verleend, houdt verband met de beperking 'medische behandeling' waaronder de eerdere verblijfsvergunning van appellant is verleend, niet met de beperking 'tijdelijke humanitaire gronden'. Dat het niet de bedoeling van de wetgever is om houders van een verblijfsvergunning onder de beperking 'medische behandeling' en daarmee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' voor de studiefinanciering met een Nederlander gelijk te stellen, blijkt ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Bsf. In de nota van toelichting bij het op 1 juni 2013 in werking getreden Besluit modern migratiebeleid (Stb. 2010, 307, blz. 200) is immers het volgende

vermeld: "De wijzigingen van het Besluit studiefinanciering 2000 en het Besluit tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten houden verband met de nieuwe beperkingen waaronder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, voortaan wordt verleend. […] De verblijfsvergunning die voorheen werd verleend onder een beperking verband houdend met de vervolging van mensenhandel of met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, wordt [evenals de verblijfsvergunning die voorheen werd verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, welke verblijfsvergunning tot gelijkstelling met een Nederlander leidde] voortaan verleend onder de beperking verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden. Dit leidt tot een geringe uitbreiding met die kinderen die in verband met eergerelateerd geweld of een kinderbeschermings¬maatregel in het bezit zijn gesteld van deze verblijfsvergunning."
Dat in hoofdstuk B8, getiteld 'humanitair tijdelijk', van de Vc 2000 beleidsregels zijn opgenomen ten aanzien van het verblijfsdoel 'medische behandeling', zoals door appellant aangevoerd, doet aan het voorgaande niet af. De Vc 2000 volgt de in de toelichting bij het Besluit modern migratiebeleid (blz. 58) vermelde systeem van 'verblijfskolommen'. De in dit kader gebruikte terminologie heeft geen betekenis voor het wettelijk systeem van de aan een verblijfsvergunning verbonden beperkingen. Ook in zoverre faalt het betoog.
2.6. De stelling van appellant dat hij het instellingscollegegeldtarief niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor is overwogen, heeft de wetgever niet beoogd studenten met een verblijfsvergunning als die van appellant voor het wettelijk collegegeld in aanmerking te laten komen. Dat appellant het eerste jaar van zijn opleiding kennelijk ten onrechte het wettelijk collegegeldtarief in rekening is gebracht, verplichtte verweerder niet dit tarief ook in de volgende jaren in rekening te brengen.
In zoverre faalt het betoog eveneens.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 6 september 2017 is appellant medegedeeld dat de hoogte van het door hem voor de opleiding Internationaal en Europees Recht verschuldigde collegegeld is aangepast naar het instellingscollegeldtarief van € 7.900,00.

Bij beslissing van 19 januari 2018 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 mei 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen en S.F. Biekram, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2016 met de opleiding Internationaal en Europees Recht begonnen. Hem is toen het wettelijk collegegeldtarief in rekening gebracht. Bij de brief van 6 september 2017 is appellant medegedeeld dat, gelet op beperking waaronder zijn verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) is verleend, de hoogte van het collegegeld naar het instellingscollegeldtarief van € 7.900,00 is aangepast. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder dit tarief gehandhaafd.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder niet bevoegd was na het begin van het studiejaar 2017-2018 het collegegeldtarief in zijn nadeel aan te passen. Volgens hem had de aanpassing vóór 1 september 2017 moeten plaatsvinden. Voorts betoogt hij dat de beperking 'medische behandeling' waaronder zijn verblijfsvergunning aanvankelijk is verleend, moet worden aangemerkt als de beperking 'tijdelijke humanitaire gronden', zodat hij ingevolge de artikelen 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: de Wsf) en artikel 3 van het Besluit studiefinanciering 2000 (hierna: het Bsf) voor de studiefinanciering met een Nederlander moet worden gelijkgesteld en derhalve het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd. Hierbij verwijst hij naar hoofdstuk B8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000). Voorts betoogt appellant dat de aanpassing van het collegegeldtarief onevenredig is, omdat hij het hogere tarief niet kan betalen. Volgens hem had hij vóór het begin van zijn opleiding op 1 september 2016 van de aanpassing op de hoogte moeten worden gesteld, zodat hij had kunnen besluiten niet met zijn opleiding te beginnen.

2.3. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW, zoals ten tijde van belang luidend, is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die:
a. blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en
b. tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, behoort of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge artikel 2.2, eerste lid, van de Wsf, zoals ten tijde van belang luidend, kan voor studiefinanciering in aanmerking komen een studerende die:
a. de Nederlandse nationaliteit bezit,
b. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel ingevolge een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van de studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijkgesteld, of
c. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel in Nederland woont en behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen die voor het terrein van de studiefinanciering met Nederlanders worden gelijkgesteld.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef en onder e, van het Bsf, wordt met een Nederlander gelijkgesteld de vreemdeling die in Nederland rechtmatig verblijf heeft op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 die is verleend onder een beperking:
1°. verband houdend met verblijf als familie- of gezinslid van een Nederlander of van een vreemdeling als bedoeld in onderdeel a, of dit onderdeel, of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
2°. verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
3°. als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden; of
4°. verband houdend met afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet als bedoeld in artikel 3.17a, onderdeel b, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 houden de in artikel 14, derde lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen verband met:
(…)
p. medische behandeling;
q. tijdelijke humanitaire gronden;
(…)
s. niet-tijdelijke humanitaire gronden.

2.4. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellant reeds vóór 1 september 2017, in ieder geval bij de bevestiging van zijn inschrijving voor het studiejaar 2017-2018, is medegedeeld dat hij het instellingscollegegeldtarief van € 7.900,00 verschuldigd is. De brief van 6 september 2017 gaat van hetzelfde tarief uit en behelst derhalve niet een aanpassing van het tarief na het begin van het studiejaar 2017-2018 als door appellant bedoeld.
In zoverre faalt het betoog.

2.5. Appellant beschikte met ingang van 2 juli 2012 over een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdende met 'medische behandeling'. Met ingang van 2 juli 2015 beschikt appellant over een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdende met 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'.

De verblijfsvergunning waarover appellant thans beschikt, kan niet worden aangemerkt als een verblijfsvergunning in de zin van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 wordt immers een onderscheid gemaakt tussen de beperkingen 'medische behandeling' en 'tijdelijke humanitaire gronden'. Alleen een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' leidt ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander. De beperking 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' waaronder de huidige verblijfsvergunning van appellant is verleend, houdt verband met de beperking 'medische behandeling' waaronder de eerdere verblijfsvergunning van appellant is verleend, niet met de beperking 'tijdelijke humanitaire gronden'.
Dat het niet de bedoeling van de wetgever is om houders van een verblijfsvergunning onder de beperking 'medische behandeling' en daarmee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' voor de studiefinanciering met een Nederlander gelijk te stellen, blijkt ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Bsf. In de nota van toelichting bij het op 1 juni 2013 in werking getreden Besluit modern migratiebeleid (Stb. 2010, 307, blz. 200) is immers het volgende vermeld: "De wijzigingen van het Besluit studiefinanciering 2000 en het Besluit tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten houden verband met de nieuwe beperkingen waaronder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, voortaan wordt verleend. […] De verblijfsvergunning die voorheen werd verleend onder een beperking verband houdend met de vervolging van mensenhandel of met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, wordt [evenals de

verblijfsvergunning die voorheen werd verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, welke verblijfsvergunning tot gelijkstelling met een Nederlander leidde] voortaan verleend onder de beperking verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden. Dit leidt tot een geringe uitbreiding met die kinderen die in verband met eergerelateerd geweld of een kinderbeschermingsmaatregel in het bezit zijn gesteld van deze verblijfsvergunning."

Dat in hoofdstuk B8, getiteld 'humanitair tijdelijk', van de Vc 2000 beleidsregels zijn opgenomen ten aanzien van het verblijfsdoel 'medische behandeling', zoals door appellant aangevoerd, doet aan het voorgaande niet af. De Vc 2000 volgt de in de toelichting bij het Besluit modern migratiebeleid (blz. 58) vermelde systeem van 'verblijfskolommen'. De in dit kader gebruikte terminologie heeft geen betekenis voor het wettelijk systeem van de aan een verblijfsvergunning verbonden beperkingen.

Ook in zoverre faalt het betoog.

2.6. De stelling van appellant dat hij het instellingscollegegeldtarief niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor is overwogen, heeft de wetgever niet beoogd studenten met een verblijfsvergunning als die van appellant voor het wettelijk collegegeld in aanmerking te laten komen. Dat appellant het eerste jaar van zijn opleiding kennelijk ten onrechte het wettelijk collegegeldtarief in rekening is gebracht, verplichtte verweerder niet dit tarief ook in de volgende jaren in rekening te brengen.

In zoverre faalt het betoog eveneens.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/038**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	fraude plagiaat proportionele sanctie studievertraging uitgesloten
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Uit een zich in het dossier bevindend rapport blijkt dat de onderdelen bouweconomie, met uitzondering van de begroting, bouwvoorschriften en bouwproces 70% overlap vertonen met eerder door andere studenten ingeleverde werkstukken. Op grond van hetgeen hiervoor onder 2.4. is weergegeven, heeft de examencommissie mogen concluderen dat appellante, al dan niet samen met [Naam 1], deze onderdelen van het werkstuk heeft opgesteld en derhalve fraude heeft gepleegd. Gelet op de ernst van de gepleegde fraude en omdat appellante twee keer eerder fraude heeft gepleegd, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld mogen stellen dat de examencommissie een proportionele sanctie aan appellante heeft opgelegd. Verder heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de situatie van appellante niet vergelijkbaar is met die van haar groepsgenoten. [Naam 2] heeft geen sanctie opgelegd gekregen, nu in de door haar opgestelde delen van het werkstuk geen fraude is aangetroffen en zij heeft aangetoond dat zij haar groepsgenoten voor fraude heeft gewaarschuwd. [Naam 1] heeft een lichtere sanctie dan appellante opgelegd gekregen, omdat zij ook berekeningen heeft gemaakt die niet zijn overgenomen uit eerder ingeleverde werkstukken en omdat zij niet eerder fraude heeft gepleegd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 oktober 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit Bouwkunde appellante voor een jaar uitgesloten van alle tentamens.

Bij beslissing van 19 december 2017, verzonden 8 januari 2018, heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 mei 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. S. Verhagen, advocaat te Hoofddorp, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is ir. L.P.J. van den Burg verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Een werkstuk dat appellante samen met twee medestudenten, [Naam 1] en [Naam 2], heeft ingeleverd, is voor 35% overlappend met een door een andere student in 2016 ingeleverd werkstuk. Volgens de examencommissie hebben appellante en [Naam 1] fraude gepleegd. Het CBE heeft in de beslissing van 19 december 2017 vermeld dat het voor rekening en risico van appellante komt dat een groepsgenoot de aan het groepswerk ten grondslag liggende stukken zou hebben verwijderd van Google Drive. Daarvoor was appellante immers reeds in de gelegenheid gesteld een zienswijze in te dienen en daarbij de door haar opgestelde stukken te voegen. Nu appellante in 2012 en 2015 reeds sancties voor fraude opgelegd heeft gekregen, is de door de examencommissie opgelegde sanctie proportioneel, aldus het CBE.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie terecht heeft geconcludeerd dat zij fraude heeft gepleegd en haar een proportionele sanctie heeft opgelegd. Zij ontkent dat ze fraude heeft gepleegd en stelt niet op de hoogte te zijn van een gesprek waarbij zij door [Naam 2] voor fraude zou zijn gewaarschuwd. De opgelegde sanctie is disproportioneel omdat zij ten minste een jaar studievertraging oploopt. Verder voert appellante aan dat zij ten onrechte een andere sanctie opgelegd heeft gekregen dan haar groepsgenoten.

2.3. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat op basis van de door [Naam 1] en [Naam 2] gegeven verklaringen en overgelegde stukken is vastgesteld wie welke delen van het ingeleverde werkstuk heeft opgesteld. De verklaringen van de groepsgenoten van appellante zijn op dit punt niet tegenstrijdig. Appellante heeft geen zienswijze ingediend en heeft geen claim gelegd op delen van het werkstuk waarin geen fraude is vastgesteld. De door appellante opgestelde delen zijn voor 70% overgenomen uit door andere studenten in 2016 en 2017 ingeleverde werkstukken.

2.4. In de melding aan de examencommissie heeft de docent bij wie het werkstuk is ingeleverd, verklaard dat hij de drie groepsgenoten gezamenlijk heeft gesproken. Volgens de docent werden zij het niet geheel eens over wie welk deel had geschreven. De onderdelen bouweconomie en bouwproces zouden zijn geschreven door appellante en [Naam 1]. Daarnaast heeft appellante toegegeven dat voor het onderdeel bouweconomie gebruik is gemaakt van een “voorbeeldverslag”, te weten een door een andere student eerder ingeleverd rapport, aldus de docent.

[Naam 2] heeft in de door haar bij de examencommissie ingeleverde verklaring toegelicht dat zij de onderdelen oplegnotitie, bouworganisatie en reflectie heeft geschreven. De onderdelen bouweconomie, bouwvoorschriften en bouwproces zijn volgens haar geschreven door appellante en [Naam 1]. Ook heeft zij verklaard dat zij haar groepsgenoten erop heeft gewezen dat zij informatie niet letterlijk mogen overnemen en dat dat moet worden aangepast om plagiaat te voorkomen. [Naam 2] heeft dat gestaafd met een schermafdruk.

[Naam 1] heeft in de door haar bij de examencommissie ingeleverde verklaring toegelicht dat zij de onderdelen huurcommissie, begroting (onderdeel van bouweconomie) en planning (onderdeel van bouwproces) heeft geschreven.

2.5. Uit een zich in het dossier bevindend rapport blijkt dat de onderdelen bouweconomie, met uitzondering van de begroting, bouwvoorschriften en bouwproces 70% overlap vertonen met eerder door andere studenten ingeleverde werkstukken. Op grond van hetgeen hiervoor onder 2.4. is weergegeven, heeft de examencommissie mogen concluderen dat appellante, al dan niet samen met [Naam 1], deze onderdelen van het werkstuk heeft opgesteld en derhalve fraude heeft gepleegd.

Gelet op de ernst van de gepleegde fraude en omdat appellante twee keer eerder fraude heeft gepleegd, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld mogen stellen dat de examencommissie een proportionele sanctie aan appellante heeft opgelegd. Verder heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de situatie van appellante niet vergelijkbaar is met die van haar groepsgenoten. [Naam 2] heeft geen sanctie opgelegd gekregen, nu in de door haar opgestelde delen van het werkstuk geen fraude is aangetroffen en zij heeft aangetoond dat zij haar groepsgenoten voor fraude heeft gewaarschuwd. [Naam 1] heeft een lichtere sanctie dan appellante opgelegd gekregen, omdat zij ook berekeningen heeft gemaakt die niet zijn overgenomen uit eerder ingeleverde werkstukken en omdat zij niet eerder fraude heeft gepleegd.

2.6. Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/039**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	5 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	buitenland cijferlijst gelijkheidsbeginsel omgezetting scores omzettingstabellen resultaten uitwisseling
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder heeft in wat appellante in administratief beroep heeft aangevoerd geen aanleiding gezien het standpunt van de examencommissie onjuist te achten. Verweerder meent dat het de examencommissie vrijstond om de omzettingstabel te gebruiken die zij van de University of East Anglia had ontvangen. 2.5. Verweerder heeft zich op dit standpunt kunnen stellen. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is geen sprake. Van gelijke gevallen is geen sprake, reeds omdat appellante en haar medestudente vakken hebben gevolgd aan verschillende universiteiten en bij die universiteiten verschillende omzettingstabellen worden gebruikt. 2.5.1. Dat bij de omzetting van resultaten die zijn behaald aan verschillende universiteiten verschillende omzettingstabellen worden gebruikt, is, anders dan appellante meent, niet onzorgvuldig. Van fouten in de bij appellante gebruikte omzettingstabel is niet gebleken. Indien en voor zover er fouten zouden zijn gemaakt bij de omzetting van de resultaten van de medestudente van appellante, betekent dat niet, zoals verweerder terecht heeft opgemerkt, dat appellantes cijfers zouden moeten worden gewijzigd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder, (hierna ook: CBE)

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 september 2017 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld in welke cijfers de resultaten zijn omgezet die zij heeft behaald bij tentamens die zij in het buitenland heeft behaald.

Bij beslissing van 24 januari 2018 heeft verweerder het tegen de beslissing van 16 september 2017 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante op 14 februari 2018 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 12 maart 2018 een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft op 18 maart 2018 nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 april 2018, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is mr. E.W. Kappelhof, secretaris van de examencommissie rechtsgeleerdheid, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Bachelor International & European Law LL.B. aan de faculteit rechtsgeleerdheid van de Rijksuniversiteit Groningen. In het kader van deze opleiding heeft zij in de periode september 2016 tot medio juni 2017 vijf vakken gevolgd aan de University of East Anglia, Norwich (VK). Zij heeft deze vakken met goed gevolg afgesloten. De uitslagen zijn door de examencommissie omgezet in cijfers voor appellantes Nederlandse cijferlijst.

2.2. Appellante betoogt dat de examencommissie de uitslagen van de vakken die zij heeft gevolgd niet op een zorgvuldige wijze heeft omgezet. Zij heeft er in dit verband op gewezen dat een medestudent die aan een andere universiteit vakken heeft gevolgd en op een lager niveau is getentamineerd bij de omzetting hogere cijfers heeft gekregen, wat volgens appellant niet eerlijk is en duidt op strijd met het gelijkheidsbeginsel.

2.3. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat van strijd met het gelijkheidsbeginsel geen sprake is, omdat de omzetting van behaalde resultaten bij studies aan verschillende universiteiten gebeurt aan de hand van verschillende omzettingstabellen, die worden aangeleverd door die universiteiten. Daardoor kunnen de omzettingen niet goed met elkaar kunnen worden vergeleken. De cijfers van appellante zijn omgezet aan de hand van de op het moment van omzetting meest recente tabel en niet gebleken is dat die tabel niet juist of anderszins niet bruikbaar was.

2.4. Verweerder heeft in wat appellante in administratief beroep heeft aangevoerd geen aanleiding gezien het standpunt van de examencommissie onjuist te achten. Verweerder meent dat het de examencommissie vrijstond om de omzettingstabel te gebruiken die zij van de University of East Anglia had ontvangen.

2.5. Verweerder heeft zich op dit standpunt kunnen stellen. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is geen sprake. Van gelijke gevallen is geen sprake, reeds omdat appellante en haar medestudente vakken hebben gevolgd aan verschillende universiteiten en bij die universiteiten verschillende omzettingstabellen worden gebruikt.

2.5.1. Dat bij de omzetting van resultaten die zijn behaald aan verschillende universiteiten verschillende omzettingstabellen worden gebruikt, is, anders dan appellante meent, niet onzorgvuldig. Van fouten in de bij appellante gebruikte omzettingstabel is niet gebleken. Indien en voor zover er fouten zouden zijn gemaakt bij de omzetting van de resultaten van de medestudente van appellante, betekent dat niet, zoals verweerder terecht heeft opgemerkt, dat appellantes cijfers zouden moeten worden gewijzigd.

2.6. De beslissing van 28 november 2017 kan de rechterlijke toetsing doorstaan. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/040**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	26 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA Hinderverklaring Persoonlijke omstandigheden persoonlijk studieplan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Regeling Bindend Studieadvies: artikel 4.3 Regeling Bindend Studieadvies: artikel 5.2.2. Regeling Bindend Studieadvies: artikel 5.7.1.
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft onderzocht of appellant in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden en heeft daarmee invulling gegeven aan het criterium of appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft daarbij een op de persoon toegesneden beoordeling gemaakt, waarbij niet alleen de studieresultaten van appellant, maar ook zijn persoonlijke omstandigheden en studiegerelateerde omstandigheden in ogenschouw zijn genomen. Anders dan appellant betoogt, heeft het CBE door aldus te oordelen geen onjuiste toepassing gegeven aan artikel 7.8b van de WHW. In het licht van voormelde beoordeling is het College met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellant niet geschikt voor de opleiding Russische Studies moet worden geacht. Het College overweegt daartoe dat appellant slechts 25 van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Weliswaar was appellant in de periode 6 april 2017 tot 1 september 2017 volledig gehinderd bij het verrichten van studieprestaties, maar deze verhindering kan niet het gehele tekort aan studiepunten verklaren. Voor het oordeel dat appellant niet geschikt is voor de opleiding heeft het CBE bij de beoordeling voorts mogen betrekken dat van de 25 behaalde studiepunten slechts 5 studiepunten behaald zijn voor de inhoudelijke vakken, terwijl de inhoudelijke vakken in de postpropedeutische fase van de opleiding het zwaartepunt vormen. Het CBE heeft het niet behalen van de inhoudelijke vakken in de propedeutische fase aldus als een indicatie mogen beschouwen dat appellant niet in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden. Voorts heeft het CBE bij de beoordeling mogen betrekken dat appellant bij het vak Inleiding Russische Letterkunde bij het maken van een boekbespreking plagiaat heeft gepleegd. Aan appellant is vervolgens toestemming verleend om een nieuwe boekbespreking in te leveren, maar hij heeft dit niet binnen de gestelde deadline ingeleverd. Gelet op het vorenstaande was voldoende informatie voor de examencommissie beschikbaar om een adequaat oordeel te geven over de ongeschiktheid van appellant. Er bestond dan ook geen aanleiding voor de examencommissie om de beslissing over het verstrekken van het BNSA uit te stellen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2017 heeft de examencommissie namens het bestuur van de Faculteit der Geesteswetenschappen aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Russische Studies.

Bij beslissing van 4 januari 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. M. van Eck, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van de Loo secretaris van het CBE zijn verschenen. Namens de examencommissie was mr. E.G.M. van Daal-Doppen aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 5.2.2 van de Regeling Bindend Studieadvies is het bindend studieadvies, bedoeld in artikel 3.1.10, voor voltijdstudenten negatief en afwijzend indien op het moment dat het advies wordt uitgebracht de student minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase van de desbetreffende bacheloropleiding heeft behaald.

Ingevolge artikel 5.7.1 wordt aan het negatieve advies, bedoeld in artikel 3.1.10 geen afwijzing verbonden indien de in artikel 5.8 genoemde persoonlijke omstandigheden van de student, die zijn

opgenomen in het dossier bedoeld onder 4.2, de oorzaak zijn geweest van het niet behalen van de in artikel 2 genoemde normen. De examencommissie baseert haar oordeel over het al dan niet verbinden van een afwijzing aan de adviezen door een vergelijking van de behaalde studieresultaten met het persoonlijk studieplan zoals bedoeld in artikel 4.3.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de bacheloropleiding Russische Studies aan de Universiteit Leiden. Bij beslissing van 13 juli 2017 heeft de examencommissie aan appellant een BNSA gegeven, omdat hij slechts 25 van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft aan die beslissing het volgende ten grondslag gelegd. Appellant heeft met 25 studiepunten, waaronder de aanvullende eis van het behalen van Russische grammatica 1A, niet aan de eis als bedoeld in artikel 5.2.2. van de Regeling voldaan. Appellant heeft een hinderverklaring van 11 juli 2017 overgelegd waarin is vermeld dat hij van 6 april 2017 tot 1 september 2017 ernstig is gehinderd bij het verrichten van studieprestaties. Vervolgens heeft appellant een herziene hinderverklaring op 18 september 2017 overgelegd waarin is vermeld dat hij in voornoemde periode niet in staat is geweest studieprestaties te leveren. Deze hinderverklaring is meegenomen in de besluitvorming. Het CBE heeft vervolgens het standpunt van de examencommissie gevolgd dat het behalen van deeltoetsen in het tweede semester, vóór aanvang van de start van de hinderperiode, de verwachting zouden kunnen ondersteunen dat appellant in staat is de studie met succes in redelijke tijd af te ronden. Vaststaat echter dat appellant in het tweede semester slechts 5 ECTS heeft behaald op grond van een vrijstelling voor taalvaardigheidsonderwijs. Het CBE volgt het standpunt van de examencommissie dat het behaald hebben van taalvaardigheids-onderwijseenheden, gelet op de Russische achtergrond van appellant, geen goed inzicht geeft in de geschiktheid van appellant. De inhoudelijke onderwijseenheden, die dat inzicht wel kunnen geven, heeft appellant niet of met onvoldoende resultaat afgelegd. Gelet hierop heeft de examencommissie voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. De studieresultaten zijn evenwel van dien aard dat de verwachting dat appellant de studie binnen redelijke tijd met succes zal kunnen afronden niet reëel is, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat een onjuiste toepassing is gegeven aan artikel 7.8b van de WHW, omdat de examencommissie, en in navolging daarvan het CBE, heeft gekeken naar de geschiktheid van appellant in plaats van de ongeschiktheid. Voorts betoogt hij dat op basis van de beperkt beschikbare informatie geen adequaat oordeel kon worden gegeven over zijn ongeschiktheid. Volgens appellant had de examencommissie haar beslissing om hem een BNSA te geven, moeten uitstellen. Verder betoogt appellant dat het CBE ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat zijn studieresultaten met betrekking tot de inhoudelijke vakken onvoldoende aannemelijk maken dat hij geschikt is voor de opleiding Russische Studies. Hij wijst erop dat hij in het eerste semester twintig van de dertig studiepunten heeft behaald, waaronder het inhoudelijke vak Rusland en de Russen onder tsaren en communisten.

2.4.1. Het CBE heeft onderzocht of appellant in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden en heeft daarmee invulling gegeven aan het criterium of appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft daarbij een op de persoon toegesneden beoordeling gemaakt, waarbij niet alleen de studieresultaten van appellant, maar ook zijn persoonlijke omstandigheden en studiegerelateerde omstandigheden in ogenschouw zijn genomen. Anders dan appellant betoogt, heeft het CBE door aldus te oordelen geen onjuiste toepassing gegeven aan artikel 7.8b van de WHW. In het licht van voormelde beoordeling is het College met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellant niet geschikt voor de opleiding Russische Studies moet worden geacht. Het College overweegt daartoe dat appellant slechts 25 van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Weliswaar was appellant in de periode 6 april 2017 tot 1 september 2017 volledig gehinderd bij het verrichten van studieprestaties, maar deze verhindering kan niet het gehele tekort aan studiepunten verklaren. Voor het oordeel dat appellant niet

geschikt is voor de opleiding heeft het CBE bij de beoordeling voorts mogen betrekken dat van de 25 behaalde studiepunten slechts 5 studiepunten behaald zijn voor de inhoudelijke vakken, terwijl de inhoudelijke vakken in de postpropedeutische fase van de opleiding het zwaartepunt vormen. Het CBE heeft het niet behalen van de inhoudelijke vakken in de propedeutische fase aldus als een indicatie mogen beschouwen dat appellant niet in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden. Voorts heeft het CBE bij de beoordeling mogen betrekken dat appellant bij het vak Inleiding Russische Letterkunde bij het maken van een boekbespreking plagiaat heeft gepleegd. Aan appellant is vervolgens toestemming verleend om een nieuwe boekbespreking in te leveren, maar hij heeft dit niet binnen de gestelde deadline ingeleverd.

Gelet op het vorenstaande was voldoende informatie voor de examencommissie beschikbaar om een adequaat oordeel te geven over de ongeschiktheid van appellant. Er bestond dan ook geen aanleiding voor de examencommissie om de beslissing over het verstrekken van het BNSA uit te stellen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/041.5**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	bronvermelding cum laude fraude hergebruiken plagiaat plagiaatdetectieprogramma sanctie zelf-plagiaat
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het College stelt voorop dat de tekst van de door appellant ingeleverde research paper grotendeels identiek is aan die van een paper dat appellant reeds bij de cursus SSC 160 Introduction to Economics heeft ingeleverd en dat in de research paper op geen enkele wijze is vermeld dat een groot deel is overgenomen uit het eerder ingeleverde paper. Niet in geschil is dat deze handelwijze als zelfplagiaat dient te worden gekwalificeerd. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie niet bevoegd zou zijn aan appellant een sanctie op te leggen. Daartoe overweegt het College dat de examinator de examencommissie een voorstel tot het opleggen van een sanctie heeft gegeven en dat de examencommissie aanleiding heeft gezien om appellant een zwaardere sanctie op te leggen. Deze handelwijze is in overeenstemming met artikel 7.2.1.2 van het Student Handbook. Het betoog van appellant dat de examencommissie in de nieuwe beslissing niet volledig rekenschap heeft gegeven van de door het CBE genoemde omstandigheden, in het bijzonder het studiegedrag en het functioneren van appellant gedurende de opleiding, mist feitelijke grondslag nu de examencommissie in de alinea's 2 en 5 van de nieuwe beslissing op deze omstandigheden is ingegaan. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat de aan appellant opgelegde sanctie onevenredig is. Daartoe overweegt het College dat sprake is van een ernstig geval van zelfplagiaat nu het ingeleverde werk grotendeels hergebruik van eigen werk betreft. Voorts blijkt uit de stukken niet dat de examinator ermee heeft ingestemd dat appellant een research paper zou indienen op de wijze zoals hij heeft gedaan. Zelfs indien appellant instemming van de examinator zou hebben gekregen, dan nog had hij kunnen en behoren te beseffen dat hergebruik van eigen werk zonder bronvermelding niet is toegestaan. Dit geldt temeer nu appellant ten tijde van het voorval een derdejaarsstudent was die veel ervaring had met het schrijven van papers en artikelen. Dat appellant door de opgelegde sanctie later, en ook niet meer cum laude, zal afstuderen en beperkt wordt in de keuze van een vervolgopleiding is het gevolg van zijn eigen handelen en leidt daarom niet tot een ander oordeel. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juni 2017 heeft de examencommissie van de University College Roosevelt de door appellant gevolgde cursus SSC 266 International Macroeconomics wegens zelf-plagiaat met een “F” beoordeeld.

Bij beslissing van 24 augustus 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 2 juni 2017 vernietigt en de examencommissie verzocht een nieuwe beslissing te nemen binnen twee weken met inachtneming van de overwegingen van het CBE.

Bij beslissing van 29 augustus 2017 heeft de examencommissie de door appellant gevolgde cursus SSC 266 International Macroeconomics wegens zelf-plagiaat wederom met een “F” beoordeeld.

Bij beslissing van 12 januari 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2018, waar appellant, bijgestaan door mr R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB, zijn verschenen. Voorts is namens de examencommissie J. Gels verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 2 juni 2017 heeft de examencommissie appellant wegens gepleegd zelf-plagiaat als beoordeling een ‘F’ gegeven voor de cursus SSC 266 International Macroeconomics. Aan deze beslissing is ten grondslag gelegd dat voor deze cursus onder meer een research paper diende te worden geschreven en dat appellant werk heeft ingeleverd dat, na raadpleging van het plagiaatdetectieprogramma, voor ongeveer twee derde overeenkomt met een paper dat appellant reeds bij de cursus SSC 160 Introduction to Economics heeft ingeleverd.

Het CBE heeft bij beslissing van 24 augustus 2017 de beslissing van de examencommissie vernietigd. Volgens het CBE is deze beslissing onvoldoende gemotiveerd, nu uitsluitend de omvang van de geplagieerde tekst heeft geleid tot het oordeel dat van een ernstige fraude sprake was. Hierdoor is niet alleen voor de research paper, maar voor de gehele cursus een “F’ gegeven. Volgens het CBE geeft de beslissing geen blijk van een zorgvuldige afweging van de relevante feiten en omstandigheden, waaronder tenminste moeten worden begrepen de omvang van het plagiaat maar ook het studiegedrag en functioneren van appellant gedurende de gehele opleiding, het standpunt van de examinator en de gevolgen van de sanctie voor appellant.

2.2. De examencommissie heeft bij beslissing van 29 augustus 2017 met een aanvullende motivering de door appellant gevolgde cursus SSC 266 International Macroeconomics wegens zelf-plagiaat wederom met een “F” beoordeeld.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE erkent dat de sanctie voor appellant aanvoelt als een zeer zware sanctie, met name omdat hij volgens eigen zeggen absoluut niet de bedoeling had om plagiaat te plegen en in overleg met de examinator zou hebben gehandeld, maar is van oordeel dat ook voor andere studenten geldt dat een sanctie wordt opgelegd terwijl zij soms mogelijk niet de bedoeling hadden om fraude te plegen. Bovendien is achteraf lastig vast te stellen welke bedoeling iemand had. Ook al dacht appellant uit overleg met de examinator te kunnen afleiden dat hij werk zou kunnen overnemen, dan nog had hij volgens het CBE, gezien de regels ten aanzien van plagiaat die hem bekend moeten worden geacht, navraag kunnen doen, de opzet van de research paper kunnen bespreken en in ieder geval in de research paper de bron kunnen vermelden. Het CBE heeft daarbij overwogen dat uit de overgelegde stukken is gebleken dat de examinator toestemming heeft gegeven om voort te bouwen op eerder eigen werk, maar dat is iets anders dan het hergebruiken van eigen werk zonder bronvermelding. Ook het enkele feit dat appellant een zeer goede student is, maakt niet dat zijn geval dusdanig bijzonder is dat de hardheidsclausule diende te worden toegepast, aldus het CBE.

Voorts is het CBE van oordeel dat de aan appellant opgelegde sanctie voor de volledige cursus, gelet op de belangen van de instelling om een zo hoog mogelijk wetenschappelijk niveau en integriteit te waarborgen en te zorgen voor een gelijke behandeling met andere plagiaatgevallen, alsmede het gegeven dat appellant derdejaarsstudent is en op de hoogte is dan wel behoort te zijn van de regels omtrent fraude en plagiaat en de belangen van appellant, niet buitenproportioneel is en in stand kan blijven.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt allereerst dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie niet bevoegd is een sanctie op te leggen. Volgens appellant volgt uit het reglement van de University College Roosevelt, het zogeheten Student Handbook, dat de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie in geval van plagiaat is gemandateerd aan de examinator die verantwoordelijk is voor de gegeven cursus. De examencommissie is volgens appellant slechts bevoegd een sanctie op te leggen indien de examinator een sanctie heeft opgelegd. Dat is volgens appellant hier niet het geval.

Appellant betoogt voorts dat in zijn geval sprake is van een bijzondere situatie nu hij vooraf aan de examinator toestemming heeft gevraagd om eerder werk te gebruiken. Volgens appellant had de examencommissie dit moeten betrekken bij de beoordeling in hoeverre de gedraging hem kan worden verweten.

Appellant betoogt verder dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie niet alle omstandigheden zoals vermeld in de beslissing van het CBE van 24 augustus 2017 heeft meegewogen in de nieuwe beslissing. Hij voert daartoe aan dat de examencommissie onvoldoende is ingegaan op het studiegedrag en het functioneren van appellant gedurende de opleiding. Volgens appellant heeft hij een uitmuntende reputatie en zijn enkele professoren bereid hierover te getuigen.

Appellant betoogt daarnaast dat onvoldoende is onderbouwd waarom sprake is van een ernstig geval van plagiaat. Volgens appellant had kunnen worden volstaan met het opleggen van een waarschuwing, het in mindering brengen van punten of het opnieuw laten maken van de research paper. Hij wijst erop dat zelfplagiaat minder ernstig is dan plagiaat. Bovendien zijn de gevolgen van de opgelegde sanctie zeer verstrekkend nu hij hierdoor later en niet meer cum laude zal afstuderen en beperkt wordt in de keuze van een vervolgopleiding, aldus appellant.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Artikel 7.2.1.2. van het Student Handbook bevat regels over sancties bij plagiaat.

2.4.2. Het College stelt voorop dat de tekst van de door appellant ingeleverde research paper grotendeels identiek is aan die van een paper dat appellant reeds bij de cursus SSC 160 Introduction to Economics

heeft ingeleverd en dat in de research paper op geen enkele wijze is vermeld dat een groot deel is overgenomen uit het eerder ingeleverde paper. Niet in geschil is dat deze handelwijze als zelfplagiaat dient te worden gekwalificeerd.

Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie niet bevoegd zou zijn aan appellant een sanctie op te leggen. Daartoe overweegt het College dat de examinator de examencommissie een voorstel tot het opleggen van een sanctie heeft gegeven en dat de examencommissie aanleiding heeft gezien om appellant een zwaardere sanctie op te leggen. Deze handelwijze is in overeenstemming met artikel 7.2.1.2 van het Student Handbook.

Het betoog van appellant dat de examencommissie in de nieuwe beslissing niet volledig rekenschap heeft gegeven van de door het CBE genoemde omstandigheden, in het bijzonder het studiegedrag en het functioneren van appellant gedurende de opleiding, mist feitelijke grondslag nu de examencommissie in de alinea's 2 en 5 van de nieuwe beslissing op deze omstandigheden is ingegaan.

Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat de aan appellant opgelegde sanctie onevenredig is. Daartoe overweegt het College dat sprake is van een ernstig geval van zelfplagiaat nu het ingeleverde werk grotendeels hergebruik van eigen werk betreft. Voorts blijkt uit de stukken niet dat de examinator ermee heeft ingestemd dat appellant een research paper zou indienen op de wijze zoals hij heeft gedaan. Zelfs indien appellant instemming van de examinator zou hebben gekregen, dan nog had hij kunnen en behoren te beseffen dat hergebruik van eigen werk zonder bronvermelding niet is toegestaan. Dit geldt temeer nu appellant ten tijde van het voorval een derdejaarsstudent was die veel ervaring had met het schrijven van papers en artikelen. Dat appellant door de opgelegde sanctie later, en ook niet meer cum laude, zal afstuderen en beperkt wordt in de keuze van een vervolgopleiding is het gevolg van zijn eigen handelen en leidt daarom niet tot een ander oordeel.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/042**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	19 juli 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	betalingsregeling bijzondere omstandigheden instellingscollegegeld rechtsmiddelenclausule
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. De beslissing die in beroep bij het College voorligt, is de beslissing op bezwaar van het college van bestuur van 22 januari 2018 waarbij het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk is verklaard. Appellante heeft in beroep geen gronden aangevoerd met betrekking tot de niet-ontvankelijkverklaring van haar bezwaar. Dit betekent dat het door haar ingestelde beroep reeds hierom ongegrond moet worden verklaard. Het College overweegt ten overvloede dat voor zover appellante in bezwaar een beroep heeft gedaan op bijzondere omstandigheden op grond waarvan zij niet tijdig bezwaar heeft kunnen indienen, appellante in het geheel niet inzichtelijk heeft gemaakt welke omstandigheden zich hebben voorgedaan. Het College overweegt voorts ten overvloede dat appellante ten onrechte in de veronderstelling verkeert dat zij geen instellingscollegegeld aan de Universiteit van Tilburg hoeft te betalen. Appellante had ten tijde van de inschrijving voor de masteropleiding aan de Universiteit van Tilburg reeds een mastergraad behaald. Zij voldeed dan ook niet aan de voorwaarden neergelegd in artikel 7.45a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en had derhalve geen aanspraak op betaling van het wettelijk collegegeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 september 2016 heeft het college van bestuur aan appellante bericht dat zij voor haar masteropleiding Labor Law and Employment Relations het instellingscollegegeld ten bedrage van € 14.000,00 is verschuldigd.

Bij beslissing van 22 januari 2018 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2018, waar het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. R. van Leeuwaarde-Martens en G. Terburg, beiden werkzaam bij de universiteit, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich in het studiejaar 2016-2017 ingeschreven voor de masteropleiding Labor Law and Employment Relations aan de Universiteit van Tilburg. Bij beslissing van 9 september 2016 heeft het college van bestuur aan appellante medegedeeld dat zij voor deze opleiding het instellingscollegegeld ten bedrage van € 14.000,00 is verschuldigd. Op 27 september 2017 heeft appellante met het college van bestuur een betalingsregeling getroffen voor de betaling van het instellingscollegegeld. Gedurende het studiejaar 2016-2017 heeft appellante deelgenomen aan het onderwijs en de tentamens. Op 1 november 2017 is aan appellante een betalingsherinnering gestuurd dat zij nog een bedrag van € 9.100,00 moet voldoen. Appellante heeft vervolgens op 13 november 2017 bezwaar gemaakt tegen de beslissing van 9 september 2016.

2.2. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante, onder verwijzing naar het advies van de Commissie van Advies voor de bezwaar- en beroepschriften van 22 januari 2018, niet-ontvankelijk verklaard. Het heeft daartoe overwogen dat appellante pas na anderhalf jaar bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing van 9 september 2016. Weliswaar ontbreekt in die beslissing een rechtsmiddelenclausule, maar door het overeenkomen van een betalingsregeling, het deels betalen van het instellingscollegegeld en het volgen van onderwijs en tentamens heeft appellante de verplichting tot betaling van het collegegeld volgens het college van bestuur aanvaard. Appellante kan daarom niet meer terugkomen op deze verplichting.

Voor zover appellante bezwaar heeft gemaakt tegen de betalingsherinnering van 1 november 2017 heeft het college van bestuur overwogen dat de betalingsherinnering geen beslissing op grond van de WHW behelst, dat daartegen derhalve geen bezwaar kan worden en dat het bezwaar ook in zoverre niet-ontvankelijk is.

2.3. Appellante kan zich met de beslissing van het college van bestuur van 22 januari 2018 niet verenigen. Als enige beroepsgrond voert zij aan dat zij in het studiejaar 2016-2017 tevens stond ingeschreven voor een masteropleiding bij de Universiteit van Amsterdam en dat zij aldaar het wettelijk collegegeld heeft betaald hetgeen volgens haar betekent dat zij geen instellingscollegegeld aan de Universiteit van Tilburg hoeft te betalen.

2.3.1. De beslissing die in beroep bij het College voorligt, is de beslissing op bezwaar van het college van bestuur van 22 januari 2018 waarbij het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk is verklaard. Appellante heeft in beroep geen gronden aangevoerd met betrekking tot de niet-ontvankelijkverklaring van haar bezwaar. Dit betekent dat het door haar ingestelde beroep reeds hierom ongegrond moet worden verklaard.

Het College overweegt ten overvloede dat voor zover appellante in bezwaar een beroep heeft gedaan op bijzondere omstandigheden op grond waarvan zij niet tijdig bezwaar heeft kunnen indienen, appellante in het geheel niet inzichtelijk heeft gemaakt welke omstandigheden zich hebben voorgedaan.

Het College overweegt voorts ten overvloede dat appellante ten onrechte in de veronderstelling verkeert dat zij geen instellingscollegegeld aan de Universiteit van Tilburg hoeft te betalen. Appellante had ten tijde van de inschrijving voor de masteropleiding aan de Universiteit van Tilburg reeds een mastergraad behaald. Zij voldeed dan ook niet aan de voorwaarden neergelegd in artikel 7.45a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en had derhalve geen aanspraak op betaling van het wettelijk collegegeld.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/043**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen masterscriptie studievertraging toetsingskader tweede beoordelaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat er geen eerlijke beoordeling van zijn masterscriptie heeft plaatsgevonden. Het College overweegt daartoe dat de beoordeling in overeenstemming met de daartoe geldende facultaire voorschriften is geschied en aldus op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. De scriptie is beoordeeld door een examinator en een tweede beoordelaar. Beiden hebben het voorgeschreven beoordelingsformulier gebruikt en geoordeeld aan de hand van de daarin opgenomen criteria. De stelling van appellant dat bij de beoordeling rekening had moeten worden gehouden met het feit dat zijn afstudeerbegeleider het onderzoek in diverse media heeft gepresenteerd, dat er onduidelijkheid bestond over het lokaal waar hij zijn presentatie moest houden en dat hij door problemen met het verpakkingsmateriaal minder tijd had om zijn scriptie af te ronden, komt er op neer dat appellant wenst dat ook andere beoordelingscriteria in de beoordeling worden meegenomen. Gelet op het in 2.1. opgenomen toetsingskader kan dat hier niet aan de orde komen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft de examinator van de masterscriptie voor de masteropleiding Psychologie de door appellant gemaakte masterscriptie met een 7.5 beoordeeld.

Bij beslissing van 18 januari 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juli 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door

M.E.A. Donkersloot, secretaris, zijn verschenen. Voorts is prof. dr. E.M. Steg, hoogleraar Omgevingspsychologie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant gemaakte masterscriptie aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.2. Appellant volgt de masteropleiding Psychologie aan de Rijksuniversiteit Groningen. In het kader van de afronding van deze opleiding heeft hij een masterscriptie geschreven. Hij heeft daarbij een psychologische studie uitgevoerd naar de effecten van het gebruik van bepaalde verpakkingsmaterialen op de mate waarin consumenten bereid zijn verpakkingen te recyclen. De examinator heeft deze masterscriptie met een 7,5 beoordeeld.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examinator in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE is tot de conclusie gekomen dat er geen redenen zijn te oordelen dat de grenzen van een zorgvuldige beoordeling zijn overschreden.

2.4. Appellant kan zich niet met de beslissing van het CBE verenigen. Hij betoogt dat hij geen eerlijke beoordeling heeft gekregen. Hij voert daartoe aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat hij zeven maanden studievertraging heeft opgelopen, omdat zijn afstudeerbegeleider het materiaal benodigd voor zijn psychologische studie niet heeft aangeleverd. Volgens appellant was afgesproken dat de afstudeerbegeleider het verpakkingsmateriaal zou aanleveren. Na enige tijd bleek dat dit verpakkingsmateriaal niet op optimale wijze kon worden geproduceerd. Appellant heeft bij de tussentijdse evaluatie gemeld aan de afstudeerbegeleider dat het materiaal niet geschikt was, maar die bleef bij haar standpunt dat appellant het door haar voorgeschreven verpakkingsmateriaal moest gebruiken. Appellant was daardoor genoodzaakt het materiaal zelf te produceren. Door voormelde problemen had hij in plaats van een jaar nu slechts vijf maanden de tijd om zijn scriptie af te ronden. De examinator had zijn scriptie dan ook soepeler moeten beoordelen, aldus appellant. Voorts voert appellant aan dat hij voor het uitvoeren van zijn onderzoek een lokaal tot zijn beschikking moest hebben op de universiteit, dat het lokaal dat hij op het oog had door zijn afstudeerbegeleider werd afgezegd, dat hij hierdoor een ander lokaal moest zoeken en dat dit andere lokaal van invloed is geweest op de kwaliteit van zijn scriptie en aldus op de beoordeling daarvan. Verder voert appellant aan dat onduidelijk is hoe de omstandigheid dat hij zelf voor verpakkingsmateriaal heeft gezorgd, is meegewogen in de beoordeling. De afstudeerbegeleider heeft deze omstandigheid meegenomen in het onderdeel ‘‘creativity, independence and growth’, maar volgens appellant valt niet in te zien waarom hij op dat onderdeel slechts 3,5 van de 5 punten heeft gescoord. Ten slotte voert appellant aan dat het feit dat zijn afstudeerbegeleider het onderzoek in diverse media heeft gepresenteerd tot uitdrukking had moeten komen in de hoogte van het cijfer.

2.4.1. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat er geen eerlijke beoordeling van zijn masterscriptie heeft plaatsgevonden. Het College overweegt daartoe dat de beoordeling in overeenstemming met de daartoe geldende facultaire voorschriften is geschied en aldus op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. De scriptie is beoordeeld door een examinator en een tweede

beoordelaar. Beiden hebben het voorgeschreven beoordelingsformulier gebruikt en geoordeeld aan de hand van de daarin opgenomen criteria. De stelling van appellant dat bij de beoordeling rekening had moeten worden gehouden met het feit dat zijn afstudeerbegeleider het onderzoek in diverse media heeft gepresenteerd, dat er onduidelijkheid bestond over het lokaal waar hij zijn presentatie moest houden en dat hij door problemen met het verpakkingsmateriaal minder tijd had om zijn scriptie af te ronden, komt er op neer dat appellant wenst dat ook andere beoordelingscriteria in de beoordeling worden meegenomen. Gelet op het in 2.1. opgenomen toetsingskader kan dat hier niet aan de orde komen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/044**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	5 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	aanwezigheidsplicht bindend negatief studieadvies onderwijsovereenkomst persoonlijke omstandigheden studentendecaanverklaring Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Voordat appellante in september 2015 de opleiding International Business and Languages bij Hogeschool Rotterdam begon, heeft zij deze opleiding bij de Hogeschool van Amsterdam gevolgd. Op basis van de door haar bij de Hogeschool van Amsterdam behaalde resultaten heeft appellante bij Hogeschool Rotterdam vrijstellingen voor een aantal vakken verkregen. De vrijstellingen zijn goed voor negentien studiepunten van de propedeuse en negen studiepunten van het tweedejaarsprogramma. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 bij Hogeschool Rotterdam is appellante wegens persoonlijke omstandigheden, bestaande uit een psychische klachten en het overlijden van haar laatst levende grootmoeder tijdens een tentamenweek, een uitgesteld advies gegeven. De daaraan verbonden voorwaarde luidt dat zij in haar tweede studiejaar in Rotterdam hetzij alle punten van de propedeuse, dan wel 48 nieuwe studiepunten behaalt. In studiejaar 2016-2017 had appellante nog steeds psychische klachten. Voorts kreeg zij gedurende dat studiejaar last van lichamelijke klachten. In maart 2017 hebben appellante en de opleiding een onderwijsovereenkomst gesloten, waarbij is afgesproken dat de opleiding in verband met appellantes medische omstandigheden soepel met de aanwezigheidsplicht zal omgaan. Niet in geschil is dat de opleiding zich aan deze afspraak heeft gehouden. Aan het eind van het studiejaar had appellante niet aan de voor een positief studieadvies geldende studienorm voldaan. Naar het oordeel van het College mocht de directeur appellante gelet op het voorgaande ongeschikt voor de opleiding achten en haar het BNSA geven. De directeur heeft erkend dat appellante in het studiejaar 2016-2017 door medische omstandigheden werd belemmerd bij het studeren. Omdat appellante op grond van haar studie bij de Hogeschool van Amsterdam beschikte over een aantal vrijstellingen, goed voor bijna een derde van het aantal studiepunten in de propedeuse, en appellante na het studiejaar 2015-2016 al een uitgesteld studieadvies heeft gekregen, hoefde de directeur niet aannemelijk te achten dat de gehele studieachterstand het gevolg van die medische omstandigheden is. Daarbij mocht de directeur in aanmerking nemen dat appellante voor het door haar voor de vierde keer afgelegde tentamen in het propedeusevak Remedial Math slechts een 3,1 heeft gescoord, ondanks de bijzondere aandacht die zij bij de tentamenvoorbereiding aan dit vak heeft gegeven. Voorts mocht de directeur in aanmerking nemen dat de tentamens voor propedeusevakken in het studiejaar 2016 2017 op zichzelf goed gespreid waren en dat appellante er zelf voor heeft gekozen om in blok 4 van dat studiejaar naast drie tentamens voor

propedeusevakken nog twaalf andere tentamens af te leggen. Onzorgvuldige begeleiding van appellante door de opleiding acht het College niet aannemelijk. Zoals hiervoor vermeld, hebben appellante en de opleiding in maart 2017 in verband met medische klachten een onderwijsovereenkomst gesloten. Uit de processtukken, waaronder de studentendecaanverklaring van 31 oktober 2017, blijkt niet dat appellante de opleiding er op enig moment op heeft gewezen dat zij extra voorzieningen nodig had of dat zij een verzoek om extra voorzieningen heeft ingediend. De opleiding heeft daarom niet in strijd met de Wgb gehandeld. Voor zover appellante ter zitting van het College heeft verzocht bij de beoordeling van het beroep te betrekken dat zij in het studiejaar 2017-2018 op grond van een door de voorzitter van verweerder getroffen voorlopige voorziening met voldoende resultaat tentamens in de resterende propedeusevakken zou hebben afgelegd, overweegt het College dat de directeur het BNSA moest baseren op de aan het eind van het studiejaar 2016-2017 behaalde resultaten. In het studiejaar 2017-2018 behaalde resultaten - die door verweerder ter zitting van het College overigens niet zijn bevestigd - kunnen derhalve niet aan het BNSA afdoen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 september 2017 heeft de directeur van de Rotterdam Business School appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding International Business and Languages.

Bij beslissing van 8 december 2017, verzonden op 10 januari 2018, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is mr. drs. J. de Waard verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 bij Hogeschool Rotterdam met de opleiding International Business and Languages begonnen. Zij heeft deze opleiding eerder bij de Hogeschool Amsterdam gevolgd, maar is daar gestopt zonder haar propedeuse te hebben behaald. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 bij Hogeschool Rotterdam had appellante 43 van de voor een positief advies vereiste 48 studiepunten van de propedeuse behaald. Zij heeft toen wegens persoonlijke omstandigheden, bestaande uit psychische klachten en het overlijden van haar laatst levende grootmoeder tijdens een tentamenweek, een uitgesteld studieadvies gekregen. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had appellante, vrijstellingen meegerekend, van de propedeuse 51 studiepunten en van het tweedejaars-programma 44 studiepunten behaald. Daarmee voldeed ze niet aan de op dat moment voor een positief advies geldende norm van 60 studiepunten van de propedeuse of 48 studiepunten in het tweede jaar van inschrijving. De directeur heeft haar daarom bij de beslissing van 11 september 2017 het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Hiertoe voert zij aan dat zich tijdens haar studie persoonlijke omstandigheden, bestaande uit zowel psychische als lichamelijke chronische medische klachten, voordeden, dat de opleiding in verband daarmee onvoldoende voorzieningen heeft getroffen en dat haar studieachterstand hiervan het gevolg is. Hierbij wijst zij op een huisartsverklaring van 5 oktober 2017 en een studentendecaanverklaring van 31 oktober 2017. De bij onderwijsovereenkomst van 13 maart 2017 afgesproken voorziening om soepel met absentie om te gaan, was volgens haar ontoereikend. Een voorziening gericht op haar psychische klachten, zoals spreiding van tentamens of extra herkansingen, is ten onrechte nooit getroffen. Zij moest op een gegeven moment vijftien tentamens in twee weken tijd afleggen, hetgeen te belastend voor haar was. Volgens haar is onvoldoende gemotiveerd dat zij ongeschikt is voor de opleiding en is er gehandeld in strijd met de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (hierna: de Wgb).

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.”

Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”

Het derde lid luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt
moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”

2.4. Voordat appellante in september 2015 de opleiding International Business and Languages bij Hogeschool Rotterdam begon, heeft zij deze opleiding bij de Hogeschool van Amsterdam gevolgd. Op basis van de door haar bij de Hogeschool van Amsterdam behaalde resultaten heeft appellante bij Hogeschool Rotterdam vrijstellingen voor een aantal vakken verkregen. De vrijstellingen zijn goed voor

negentien studiepunten van de propedeuse en negen studiepunten van het tweedejaarsprogramma. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 bij Hogeschool Rotterdam is appellante wegens persoonlijke omstandigheden, bestaande uit een psychische klachten en het overlijden van haar laatst levende grootmoeder tijdens een tentamenweek, een uitgesteld advies gegeven. De daaraan verbonden voorwaarde luidt dat zij in haar tweede studiejaar in Rotterdam hetzij alle punten van de propedeuse, dan wel 48 nieuwe studiepunten behaalt. In studiejaar 2016-2017 had appellante nog steeds psychische klachten. Voorts kreeg zij gedurende dat studiejaar last van lichamelijke klachten. In maart 2017 hebben appellante en de opleiding een onderwijsovereenkomst gesloten, waarbij is afgesproken dat de opleiding in verband met appellantes medische omstandigheden soepel met de aanwezigheidsplicht zal omgaan. Niet in geschil is dat de opleiding zich aan deze afspraak heeft gehouden. Aan het eind van het studiejaar had appellante niet aan de voor een positief studieadvies geldende studienorm voldaan.

Naar het oordeel van het College mocht de directeur appellante gelet op het voorgaande ongeschikt voor de opleiding achten en haar het BNSA geven. De directeur heeft erkend dat appellante in het studiejaar 2016-2017 door medische omstandigheden werd belemmerd bij het studeren. Omdat appellante op grond van haar studie bij de Hogeschool van Amsterdam beschikte over een aantal vrijstellingen, goed voor bijna een derde van het aantal studiepunten in de propedeuse, en appellante na het studiejaar 2015-2016 al een uitgesteld studieadvies heeft gekregen, hoefde de directeur niet aannemelijk te achten dat de gehele studieachterstand het gevolg van die medische omstandigheden is. Daarbij mocht de directeur in aanmerking nemen dat appellante voor het door haar voor de vierde keer afgelegde tentamen in het propedeusevak Remedial Math slechts een 3,1 heeft gescoord, ondanks de bijzondere aandacht die zij bij de tentamenvoorbereiding aan dit vak heeft gegeven. Voorts mocht de directeur in aanmerking nemen dat de tentamens voor propedeusevakken in het studiejaar 2016-2017 op zichzelf goed gespreid waren en dat appellante er zelf voor heeft gekozen om in blok 4 van dat studiejaar naast drie tentamens voor propedeusevakken nog twaalf andere tentamens af te leggen. Onzorgvuldige begeleiding van appellante door de opleiding acht het College niet aannemelijk. Zoals hiervoor vermeld, hebben appellante en de opleiding in maart 2017 in verband met medische klachten een onderwijsovereenkomst gesloten. Uit de processtukken, waaronder de studentendecaanverklaring van 31 oktober 2017, blijkt niet dat appellante de opleiding er op enig moment op heeft gewezen dat zij extra voorzieningen nodig had of dat zij een verzoek om extra voorzieningen heeft ingediend. De opleiding heeft daarom niet in strijd met de Wgb gehandeld. Voor zover appellante ter zitting van het College heeft verzocht bij de beoordeling van het beroep te betrekken dat zij in het studiejaar 2017-2018 op grond van een door de voorzitter van verweerder getroffen voorlopige voorziening met voldoende resultaat tentamens in de resterende propedeusevakken zou hebben afgelegd, overweegt het College dat de directeur het BNSA moest baseren op de aan het eind van het studiejaar 2016-2017 behaalde resultaten. In het studiejaar 2017-2018 behaalde resultaten - die door verweerder ter zitting van het College overigens niet zijn bevestigd - kunnen derhalve niet aan het BNSA afdoen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/045**
Rechter(s)	:	Mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	25 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen minor onvoldoende stage toetskansen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College is op basis van wat appellante heeft aangevoerd niet gebleken dat het standpunt van het CBE, dat de procedure zorgvuldig en ook anderszins rechtmatig is geweest, onjuist is. Het CBE heeft op juiste wijze beoordeeld of de examencommissie heeft gehandeld in strijd met de toepasselijke wet- en regelgeving en richtlijnen. Terecht heeft hij vastgesteld dat daarvan niet is gebleken. Appellante heeft in het administratief beroepschrift zelf verklaard, en dat ter zitting bij het CBE herhaald, dat haar werkrelatie met het bedrijf waar zij stage liep, niet optimaal was, maar dat zij daarin verbetering had gebracht. In de eindbeoordeling van haar stage is de problematische werkrelatie uitdrukkelijk vermeld en is daarover vastgesteld dat die in de loop van de tijd juist niet is verbeterd. Anders dan appellante is het College van oordeel dat de eindbeoordeling, die is opgemaakt door twee beoordelaars met raadpleging van de stagebegeleiders, niet zodanig summier is dat het CBE op grond daarvan had moeten vaststellen dat die de beslissing van de examencommissie met een onvoldoende niet zou kunnen dragen, of dat deze, bezien in het licht van de tussentijdse beoordeling, onbegrijpelijk is. In dit verband is van belang dat appellante zelf wist dat er het nodige schortte aan haar functioneren bij het stagebedrijf en dat zij daarop ook van de zijde van de onderwijsinstelling tijdig is gewezen. Dat sprake is geweest van een tekortschietende begeleiding heeft appellante niet aannemelijk gemaakt. Dagelijkse aanwezigheid van een beoordelaar bij de stage is, anders dan appellante suggereert, voor een goede en objectieve beoordeling van een stage die 10 maanden duurt niet noodzakelijk. Dat appellante niet op de hoogte zou zijn geweest van wat er in de tweede helft van de stage nog van haar werd verwacht, is terecht door het CBE ongeloofwaardig geacht, gezien de weergave in OSIRIS van de vele contacten die zij met diverse betrokkenen over haar stage heeft gehad na de tussentijdse beoordeling. Gelet op de weergave van die contacten mocht zij er niet op vertrouwen dat de eindbeoordeling niet – in negatieve zin – zou afwijken van het tussentijdse oordeel. Voor het inschakelen van een derde beoordelaar heeft het CBE dan ook geen aanleiding hoeven zien. Appellante wordt niet gevolgd in haar standpunt dat de OER de onderwijsinstelling ertoe verplichtte haar het eindverslag te laten herkansen omdat jaarlijks twee toetskansen moeten worden geboden. Dit standpunt miskent dat niet alleen het stageverslag onvoldoende was, maar ook het functioneren van appellante tijdens de stage, waarin

de specifieke competenties worden getoetst die relevant zijn voor een beginnende beroepsbeoefenaar.
De stelling van appellante dat in geen van de beoordelingen nadrukkelijk wordt aangegeven dat de stage zelf onvoldoende was, slaagt niet, nu uit de verslaglegging in OSIRIS blijkt van het tegendeel. Het CBE heeft kunnen oordelen dat de examen¬commissie het repareren van alleen het stageverslag niet toereikend behoefde te vinden om appellante een voldoende beoordeling te kunnen geven. Evenzeer juist is het oordeel dat het CBE heeft gegeven over de beslissing van de examencommissie om appellante geen toegang te verlenen tot de minor. Zij voldeed niet aan de in de OER daarvoor gestelde voorwaarden. Terecht heeft het CBE verder vastgesteld dat, ook al omdat appellante niet alleen de stage moest herkansen maar ook andere cursussen had openstaan en haar een studeerbaar programma is geboden, niet is gebleken van zodanig bijzondere omstandigheden dat de examencommissie aanleiding had behoren te zien voor appellante van deze voorwaarden af te wijken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder (hierna ook: CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2017 heeft de examencommissie van het Instituut voor Sociale Opleidingen van de Hogeschool Rotterdam (hierna: examencommissie) aan appellante meegedeeld dat haar verzoek om een minor te mogen volgen zonder voldoende beoordeling van de tweede helft van stage 3 is afgewezen.

Bij beslissing van 22 december 2017, verzonden op 10 januari 2018, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief van 21 februari 2018, bij het College ingekomen op 22 februari 2018, beroep ingesteld.

Het CBE heeft op 14 mei 2018 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 mei 2018 waar appellante, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A Noordegraaf, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was namens de examencommissie aanwezig mr. M. Everts.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Pedagogiek aan de Hogeschool Rotterdam. Zij heeft in het derde jaar van haar studie een stage gevolgd (Professionele ontwikkeling 3B), die vrijwel het gehele studiejaar besloeg. Ongeveer halverwege dat studiejaar heeft evaluatie van de stage plaatsgevonden. Bij die

tussentijdse evaluatie is de stage met een voldoende (6,5) beoordeeld. Na afronding van de stage heeft appellante een onvoldoende eindbeoordeling (5,0) ontvangen. Die heeft eraan in de weg gestaan dat zij kon beginnen aan de minor.

2.2. Appellante beoogt met haar beroep ten eerste een oordeel te krijgen over de rechtmatigheid van de besluitvorming over de beoordeling van haar stage. Zij wil dat een tweede beoordelaar haar stage beoordeelt. Verder wil appellante een oordeel over de vraag of haar op goede gronden de toegang tot de minor is geweigerd.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.1. Het College is op basis van wat appellante heeft aangevoerd niet gebleken dat het standpunt van het CBE, dat de procedure zorgvuldig en ook anderszins rechtmatig is geweest, onjuist is. Het CBE heeft op juiste wijze beoordeeld of de examencommissie heeft gehandeld in strijd met de toepasselijke wet- en regelgeving en richtlijnen. Terecht heeft hij vastgesteld dat daarvan niet is gebleken.

Appellante heeft in het administratief beroepschrift zelf verklaard, en dat ter zitting bij het CBE herhaald, dat haar werkrelatie met het bedrijf waar zij stage liep, niet optimaal was, maar dat zij daarin verbetering had gebracht. In de eindbeoordeling van haar stage is de problematische werkrelatie uitdrukkelijk vermeld en is daarover vastgesteld dat die in de loop van de tijd juist niet is verbeterd.

Anders dan appellante is het College van oordeel dat de eindbeoordeling, die is opgemaakt door twee beoordelaars met raadpleging van de stagebegeleiders, niet zodanig summier is dat het CBE op grond daarvan had moeten vaststellen dat die de beslissing van de examencommissie met een onvoldoende niet zou kunnen dragen, of dat deze, bezien in het licht van de tussentijdse beoordeling, onbegrijpelijk is. In dit verband is van belang dat appellante zelf wist dat er het nodige schortte aan haar functioneren bij het stagebedrijf en dat zij daarop ook van de zijde van de onderwijsinstelling tijdig is gewezen.

Dat sprake is geweest van een tekortschietende begeleiding heeft appellante niet aannemelijk gemaakt. Dagelijkse aanwezigheid van een beoordelaar bij de stage is, anders dan appellante suggereert, voor een goede en objectieve beoordeling van een stage die 10 maanden duurt niet noodzakelijk. Dat appellante niet op de hoogte zou zijn geweest van wat er in de tweede helft van de stage nog van haar werd verwacht, is terecht door het CBE ongeloofwaardig geacht, gezien de weergave in OSIRIS van de vele contacten die zij met diverse betrokkenen over haar stage heeft gehad na de tussentijdse beoordeling. Gelet op de weergave van die contacten mocht zij er niet op vertrouwen dat de eindbeoordeling niet – in negatieve zin – zou afwijken van het tussentijdse oordeel. Voor het inschakelen van een derde beoordelaar heeft het CBE dan ook geen aanleiding hoeven zien.

Appellante wordt niet gevolgd in haar standpunt dat de OER de onderwijsinstelling ertoe verplichtte haar het eindverslag te laten herkansen omdat jaarlijks twee toetskansen moeten worden geboden. Dit standpunt miskent dat niet alleen het stageverslag onvoldoende was, maar ook het functioneren van appellante tijdens de stage, waarin de specifieke competenties worden getoetst die relevant zijn voor een beginnende beroepsbeoefenaar.

De stelling van appellante dat in geen van de beoordelingen nadrukkelijk wordt aangegeven dat de stage zelf onvoldoende was, slaagt niet, nu uit de verslaglegging in OSIRIS blijkt van het tegendeel. Het

CBE heeft kunnen oordelen dat de examencommissie het repareren van alleen het stageverslag niet toereikend behoefde te vinden om appellante een voldoende beoordeling te kunnen geven.

2.3.2. Evenzeer juist is het oordeel dat het CBE heeft gegeven over de beslissing van de examencommissie om appellante geen toegang te verlenen tot de minor. Zij voldeed niet aan de in de OER daarvoor gestelde voorwaarden. Terecht heeft het CBE verder vastgesteld dat, ook al omdat appellante niet alleen de stage moest herkansen maar ook andere cursussen had openstaan en haar een studeerbaar programma is geboden, niet is gebleken van zodanig bijzondere omstandigheden dat de examencommissie aanleiding had behoren te zien voor appellante van deze voorwaarden af te wijken.

2.4. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie terecht in stand gelaten. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/046**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	20 juni 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	inschrijving minnelijke schikking regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018
Artikelen	:	WHW: artikel 7,63, derde lid, onder b Awb: artikel 6:7, eerste lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Het geschil dat hier voorligt, betreft in eerste instantie de beslissing op bezwaar van het college van bestuur waarin het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk is verklaard. Dit betekent dat pas aan de inhoud van de zaak, in dit geval de afwijzing van het inschrijvingsverzoek, wordt toegekomen indien het oordeel van het College luidt dat het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. In verweer in beroep alsook ter zitting van het College heeft het college van bestuur uiteengezet dat zijn beslissing op 19 september 2017 zowel per brief als per e mail aan appellant is gezonden. Het heeft daarbij toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt bijgehouden via Osiris en Studielink en dat studenten van deze administratiesystemen e-mails over de inschrijving ontvangen en, in het geval het een afwijzende beslissing betreft, tevens een brief. Verder registreren deze systemen welke student het betreft, van wie de e-mail afkomstig is, aan wie de e-mail is verzonden, wat het onderwerp is, op welke datum het is ingevoerd, op welke datum het is verzonden en op welke wijze het is verzonden. Het college van bestuur heeft bij de stukken een uitdraai uit de systemen bijgevoegd. Het College heeft kennis genomen van deze uitdraai. Het College acht een dergelijk administratiesysteem adequaat. Het college van bestuur heeft daarbij terecht verwezen naar de uitspraken van het College van 19 december 2017 in zaken nrs. 2017/122 en 2017/119.5, waarin een dergelijk administratiesysteem door het College reeds eerder als adequate verzendadministratie is aangemerkt. Nu uit de door het college van bestuur overgelegde uitdraai blijkt dat de beslissing tot afwijzing van het inschrijvingsverzoek op 19 september 2017 zowel per e-mail als per brief aan het bij de Hogeschool bekende e-mailadres en postadres van appellant is gezonden, liep de termijn voor het indienen van bezwaar van 20 september tot en met 31 oktober 2017. Aangezien het bezwaar is ingediend op 6 november 2017 is het te laat ingediend. Het college van bestuur heeft het bezwaar dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard. De onvolkomenheden in de bezwaarfase, waaronder het vermelden van de verkeerde datum van het bezwaarschrift, de onvolledige uitnodigingsbrief voor de hoorzitting bij de Geschillenadviescommissie en het gebrekkige verslag van de hoorzitting sieren de Hogeschool niet, maar kunnen niet afdoen aan het oordeel dat het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk is verklaard.

Nu het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk is verklaard, wordt niet toegekomen aan de inhoud van het bezwaar, gericht tegen de afwijzing van het inschrijvingsverzoek.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van, naar het college van bestuur stelt, 19 september 2017 heeft het het verzoek van appellant tot inschrijving voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2017-2018 afgewezen.

Bij beslissing van 12 januari 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen ingestelde bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. P.P.J.M. Verhaag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. N. Yanik en mr. R.E. Melcherts, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellant tot inschrijving voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2017-2018 afgewezen, omdat appellant niet voldeed aan de financiële voorwaarden zoals neergelegd in de regeling “aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018”. Het door appellant daartegen gemaakte bezwaar heeft het college van bestuur, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, niet-ontvankelijk verklaard. Het college van bestuur heeft daartoe overwogen dat de primaire beslissing dateert van 19 september 2017 en dat appellant het bezwaarschrift pas op 7 november 2017, derhalve na de wettelijke termijn van zes weken, heeft ingediend.

2.2. Appellant betoogt dat zijn bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Hij voert daartoe aan dat hij de beslissing van 19 september 2017 nooit heeft ontvangen, noch per brief, noch per e-mail. Enig bewijs daarvan ontbreekt volgens hem. Voorts voert appellant aan dat zijn bezwaarschrift niet op 7 november, maar op 6 november 2017 door de hogeschool is ontvangen, dat ten onrechte geen poging tot een minnelijke schikking is ondernomen, dat de uitnodigingsbrief voor de hoorzitting bij de Geschillenadviescommissie onvolledig was, dat het verslag van de hoorzitting gebrekkig is en dat de Geschillenadviescommissie niet volledig in overeenstemming met het Studentenstatuut heeft gehandeld.

Ten slotte voert appellant aan dat de kern van het geschil de afwijzing van zijn inschrijvingsverzoek betreft en niet de niet-ontvankelijkverklaring van zijn bezwaar.

2.2.1. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2.2. Het geschil dat hier voorligt, betreft in eerste instantie de beslissing op bezwaar van het college van bestuur waarin het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk is verklaard. Dit betekent dat pas aan de inhoud van de zaak, in dit geval de afwijzing van het inschrijvingsverzoek, wordt toegekomen indien het oordeel van het College luidt dat het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard.

In verweer in beroep alsook ter zitting van het College heeft het college van bestuur uiteengezet dat zijn beslissing op 19 september 2017 zowel per brief als per e-mail aan appellant is gezonden. Het heeft daarbij toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt bijgehouden via Osiris en Studielink en dat studenten van deze administratiesystemen e-mails over de inschrijving ontvangen en, in het geval het een afwijzende beslissing betreft, tevens een brief. Verder registreren deze systemen welke student het betreft, van wie de e-mail afkomstig is, aan wie de e-mail is verzonden, wat het onderwerp is, op welke datum het is ingevoerd, op welke datum het is verzonden en op welke wijze het is verzonden. Het college van bestuur heeft bij de stukken een uitdraai uit de systemen bijgevoegd.

Het College heeft kennis genomen van deze uitdraai. Het College acht een dergelijk administratiesysteem adequaat. Het college van bestuur heeft daarbij terecht verwezen naar de uitspraken van het College van 19 december 2017 in zaken nrs. 2017/122 en 2017/119.5, waarin een dergelijk administratiesysteem door het College reeds eerder als adequate verzendadministratie is aangemerkt.

Nu uit de door het college van bestuur overgelegde uitdraai blijkt dat de beslissing tot afwijzing van het inschrijvingsverzoek op 19 september 2017 zowel per e-mail als per brief aan het bij de Hogeschool bekende e-mailadres en postadres van appellant is gezonden, liep de termijn voor het indienen van bezwaar van 20 september tot en met 31 oktober 2017. Aangezien het bezwaar is ingediend op 6 november 2017 is het te laat ingediend. Het college van bestuur heeft het bezwaar dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard. De onvolkomenheden in de bezwaarfase, waaronder het vermelden van de verkeerde datum van het bezwaarschrift, de onvolledige uitnodigingsbrief voor de hoorzitting bij de Geschillenadviescommissie en het gebrekkige verslag van de hoorzitting sieren de Hogeschool niet, maar kunnen niet afdoen aan het oordeel dat het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk is verklaard.

Nu het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk is verklaard, wordt niet toegekomen aan de inhoud van het bezwaar, gericht tegen de afwijzing van het inschrijvingsverzoek.

Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/047**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink en Drop
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	bachelor-thesis beroepsgerechtigden betrokkene bijzondere omstandigheden onbevoegd onbevoegdverklaring verhuizing verlenging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, tweede en derde lid Reglement College van beroep voor de Examens Windesheim
Uitspraak	:	beroep gegrond, administratief beroep ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Verweerder heeft aan de onbevoegdverklaring ten grondslag gelegd dat appellant per 1 september 2016 als student is uitgeschreven en hij derhalve niet valt binnen de kring van administratief beroepsgerechtigden. Op grond van het Reglement College van beroep voor de Examens Windesheim kan een uitgeschreven student alleen administratief beroep instellen tegen een beslissing genomen in de periode dat hij als student was ingeschreven. Ten tijde van de beslissing van 22 september 2017 was appellant al uitgeschreven, aldus verweerder. 2.3.2. Artikel 7.59a, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Een betrokkene dient een klacht als bedoeld in artikel 7.59b en een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 vanwege een genomen beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs dan wel het ontbreken ervan op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen in bij de faciliteit. Indien het een beroep of bezwaar van een betrokkene aan een openbare instelling betreft, zijn de artikelen 6:4, eerste en tweede lid, en 7:1a van de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing." Het derde lid luidt: "In deze paragraaf en de paragrafen 2 tot en met 4 wordt onder «betrokkene» verstaan: een student, een aanstaande student, een voormalige student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus." 2.3.3. Appellant was ten tijde van de beslissing van 22 september 2017 als voormalige student een betrokkene als bedoeld in artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. Hij kon derhalve administratief beroep tegen die beslissing instellen. De tekst van de WHW biedt geen grond voor een beperkte interpretatie van artikel 7.59a van de WHW, in de zin dat een voormalige student alleen administratief beroep kan instellen tegen een beslissing genomen in de periode dat hij als student was ingeschreven. Verweerder heeft zich derhalve ten onrechte onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het door appellant ingestelde administratief beroep. 2.4. Gelet op het voorgaande komt het College toe aan beoordeling van het betoog van appellant. Het College zal in dit kader de door verweerder in de beslissing van 19 december 2017 ten overvloede gegeven inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep toetsen. 2.5. Verweerder mocht zich in navolging van de examencommissie naar het oordeel van het College op het standpunt stellen dat appellant

onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zich bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan die het voltooien van het studieprogramma binnen de reeds een aantal keren verlengde termijn hebben belemmerd. Hierbij mocht in aanmerking worden genomen dat appellant in ieder geval sinds 1 september 2014 tot in augustus 2017 de tijd heeft gehad een voldoende voor zijn bachelor-thesis te halen en dat hij gedurende die periode steeds nauwelijks aangepaste versies hiervan ter beoordeling heeft ingeleverd. Verweerder hoefde in navolging van de examencommissie niet aannemelijk te achten dat het niet halen van een voldoende te wijten is aan de door appellant in 2012 ondergane hartoperatie of de daarmee verband houdende medische controles die hij regelmatig moet ondergaan. Dat appellant door een handelen of nalaten van de hogeschool is belemmerd bij het voltooien van het studieprogramma, is niet gebleken.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim Zwolle, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 september 2017 heeft de examencommissie geweigerd appellant verlenging te verlenen van de termijn waarbinnen hij het Azusa-studieprogramma van de opleiding Godsdienst en Pastoraal Werk moet afronden.

Bij beslissing van 19 december 2017, verzonden op 8 januari 2018, heeft verweerder zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juli 2018, waar appellant, bijgestaan door N.A. Amakye, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J. Gerritsen en E.L. van der Ree, beiden secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder is E. Haandrikman MSc, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde vanaf het studiejaar 2010-2011 het Azusa-studieprogramma aan de hogeschool. Op 31 augustus 2015 is het Azusa-studieprogramma beëindigd. Na deze datum is appellant een aantal keren verlenging verleend van de termijn waarbinnen hij het studieprogramma moet afronden, teneinde hem in staat te stellen een voldoende voor zijn bachelor-thesis te halen. De examencommissie heeft de termijn laatstelijk tot 31 januari 2017 verlengd. Vervolgens heeft de opleiding appellant tot in augustus 2017 de gelegenheid geboden om zijn bachelor-thesis in te leveren. Appellant is er niet in geslaagd een voldoende beoordeling te verkrijgen. Bij de beslissing van 22 september 2017 heeft de examencommissie geweigerd om appellant verdere verlenging van de termijn te verlenen. Bij de beslissing van 19 december 2017 heeft verweerder zich onbevoegd verklaard om van het door appellant tegen de

beslissing van 22 september 2017 ingestelde administratief beroep kennis te nemen. Verweerder heeft in zijn beslissing ten overvloede ook een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep gegeven en is op basis daarvan tot de conclusie gekomen dat het administratief beroep, indien verweerder bevoegd was geweest ervan kennis te nemen, ongegrond zou zijn verklaard.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert hiertoe aan dat hij wegens bijzondere omstandigheden voor verdere verlenging van de termijn in aanmerking zou moeten komen. Als bijzondere omstandigheden die volgens hem het voltooien van het Azusa-studieprogramma hebben verhinderd, vermeldt hij zijn verhuizing van Nederland naar Groot-Brittannië eind 2015, moeilijkheden bij de vestiging in dat land, zijn werk en een medische aandoening.

2.3. Voordat aan het betoog van appellant kan worden toegekomen, moet het College toetsen of verweerder zich terecht onbevoegd heeft verklaard om van het administratief beroep kennis te nemen.

2.3.1. Verweerder heeft aan de onbevoegdverklaring ten grondslag gelegd dat appellant per 1 september 2016 als student is uitgeschreven en hij derhalve niet valt binnen de kring van administratief beroepsgerechtigden. Op grond van het Reglement College van beroep voor de Examens Windesheim kan een uitgeschreven student alleen administratief beroep instellen tegen een beslissing genomen in de periode dat hij als student was ingeschreven. Ten tijde van de beslissing van 22 september 2017 was appellant al uitgeschreven, aldus verweerder.

2.3.2. Artikel 7.59a, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Een betrokkene dient een klacht als bedoeld in artikel 7.59b en een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 vanwege een genomen beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs dan wel het ontbreken ervan op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen in bij de faciliteit. Indien het een beroep of bezwaar van een betrokkene aan een openbare instelling betreft, zijn de artikelen 6:4, eerste en tweede lid, en 7:1a van de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing."

Het derde lid luidt: "In deze paragraaf en de paragrafen 2 tot en met 4 wordt onder «betrokkene» verstaan: een student, een aanstaande student, een voormalige student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus."

2.3.3. Appellant was ten tijde van de beslissing van 22 september 2017 als voormalige student een betrokkene als bedoeld in artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. Hij kon derhalve administratief beroep tegen die beslissing instellen. De tekst van de WHW biedt geen grond voor een beperkte interpretatie van artikel 7.59a van de WHW, in de zin dat een voormalige student alleen administratief beroep kan instellen tegen een beslissing genomen in de periode dat hij als student was ingeschreven. Verweerder heeft zich derhalve ten onrechte onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het door appellant ingestelde administratief beroep.

2.4. Gelet op het voorgaande komt het College toe aan beoordeling van het betoog van appellant. Het College zal in dit kader de door verweerder in de beslissing van 19 december 2017 ten overvloede gegeven inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep toetsen.

2.5. Verweerder mocht zich in navolging van de examencommissie naar het oordeel van het College op het standpunt stellen dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zich bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan die het voltooien van het studieprogramma binnen de reeds een aantal keren verlengde termijn hebben belemmerd. Hierbij mocht in aanmerking worden genomen dat appellant in ieder geval sinds 1 september 2014 tot in augustus 2017 de tijd heeft gehad een voldoende voor zijn bachelor-thesis te halen en dat hij gedurende die periode steeds nauwelijks aangepaste versies hiervan ter beoordeling heeft ingeleverd. Verweerder hoefde in navolging van de examencommissie niet aannemelijk te achten dat het niet halen van een voldoende te wijten is aan de door appellant in 2012 ondergane hartoperatie of de daarmee verband houdende medische controles die hij regelmatig moet

ondergaan. Dat appellant door een handelen of nalaten van de hogeschool is belemmerd bij het voltooien van het studieprogramma, is niet gebleken.

Het betoog faalt.

2.6. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.3.3 is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing van 19 december 2017 moet worden vernietigd.

Gelet op hetgeen hiervoor in 2.5 is overwogen, zal het College in de zaak voorzien door het administratief beroep ongegrond te verklaren.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van 19 december 2017 gegrond;
II. vernietigt die beslissing;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 22 september 2017 ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/048**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	29 juni 2018
Partijen	:	appellante en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	procesbelang
Artikelen	:	Awb: artikel 8:67
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	• Appellante heeft aangegeven inmiddels een andere opleiding te volgen. • Gevraagd naar haar procesbelang, heeft appellante aangegeven: “Al hoewel ik met een positieve uitspraak - mede door het zeer langzame proces - niets meer kan, zou ik graag willen weten hoe het College van Hoger Beroep, tegen deze zaak aankijkt.” • Op grond van het aldus aangevoerde stelt het College vast dat appellante geen belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep.

Proces Verbaal van mondelinge uitspraak op het beroep van [Naam], wonende te [plaatsnaam] (appellante) tegen een besluit van 28 augustus 2017 van het College van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht.

Ter zitting is niemand verschenen.

Beslissing

Het College verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Gronden

- Appellante heeft aangegeven inmiddels een andere opleiding te volgen.
- Gevraagd naar haar procesbelang, heeft appellante aangegeven:
  “Al hoewel ik met een positieve uitspraak - mede door het zeer langzame proces - niets meer kan, zou ik graag willen weten hoe het College van Hoger Beroep, tegen deze zaak aankijkt.”
- Op grond van het aldus aangevoerde stelt het College vast dat appellante geen belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman in tegenwoordigheid van mr. F. Nasrullah, als wnd. secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/049**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	26 juni 2018
Partijen	:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	betalingsverplichting collegegeld deadline doorlopende machtiging gesloten deuren herinschrijving inschrijving openbaarheid zitting overmacht persoonlijke omstandigheden procesbelang schadevergoeding Studielink terugwerkende kracht verhinderdata
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.32, vierde lid WHW: artikel 7.33, eerste lid Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2017-2018: artikel 4
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2.3. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur appellant ten onrechte heeft geweigerd hem per 1 september 2017 in te schrijven voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Daartoe overweegt het College als volgt. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat appellant zijn inschrijving op 1 september 00:48 uur heeft voltooid door op dat moment de digitale machtiging te ondertekenen. Derhalve heeft het verzoek tot inschrijving en de betaling van het collegegeld niet overeenkomstig artikel 4, tweede lid, van de Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2017-2018 vóór 1 september 2017 plaatsgevonden. De stelling van appellant dat hij in oktober 2016 een doorlopende machtiging heeft afgegeven en daarmee zijn inschrijving al had voltooid berust op een onjuiste aanname nu inschrijving elk jaar opnieuw moet plaatsvinden. De doorlopende machtiging die studenten ondertekenen, geldt alleen voor het desbetreffende studiejaar. Het betoog van appellant dat zijn herinschrijving niet te laat heeft plaatsgevonden kan gelet op het vorenstaande derhalve niet slagen. Voorts mist de stelling dat appellant door de universiteit niet is gewezen op de inschrijvingsregeling en de betaling van het collegegeld feitelijke grondslag. Het College overweegt daartoe dat studenten het Studentenstatuut, inclusief de Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2017-2018, per e-mail krijgen toegestuurd. Voorts is de inschrijvingsregeling op de website van de universiteit geplaatst. Daarbij komt dat appellant sinds 2001 aan de universiteit studeert. Van hem mag dan ook enige bekendheid met de wijze van inschrijving worden verondersteld. Daarnaast zijn op 31 mei 2017, 19 juni 2017, 17 juli 2017, 3 en 8 augustus 2017 e-mails aan appellant verstuurd waarin is gewezen op de mogelijkheid tot herinschrijving voor het nieuwe studiejaar en waarin aan hem is medegedeeld dat hij vóór

1 september aan de inschrijfvoorwaarden, inclusief het betalen van het collegegeld, moet hebben voldaan. Dat appellant het op 31 mei 2017 nog niet opportuun achtte zich direct in te schrijven, doet er niet aan af dat appellant nog maanden de tijd had zich alsnog in te schrijven. Voorts kan de stelling van appellant dat een herinschrijving die enkele seconden te laat is voltooid voor de universiteit niet tot praktische problemen kan leiden hem niet baten nu er geen ruimte bestaat voor een belangenafweging.
Verder heeft het college van bestuur het beroep van appellant op persoonlijke omstandigheden terecht verworpen nu appellant zijn stelling dat hij de zorg droeg voor de verslechterde gezondheidstoestand van een familielid niet met objectieve stukken heeft gestaafd. Aangezien appellant een beroep op overmacht heeft gedaan, lag het op zijn weg om dit beroep te onderbouwen. Voorts bestond er geen verplichting voor de faculteit, die in het kader van het verzoek tot inschrijving op een latere datum bekend was met de persoonlijke omstandigheden van appellant, om hierover contact op te nemen met het college van bestuur, reeds omdat de faculteit er niet mee bekend was dat appellant ook had getracht zich per 1 september 2017 in te schrijven.
Over de openbaarheid van de hoorzitting bij de Geschillenadviescommissie overweegt het College dat geen grond bestaat voor het oordeel dat in dit geval de zitting achter gesloten deuren had moeten plaatsvinden. Appellant heeft geen zwaarwegende bijzondere omstandigheden aangevoerd die aanleiding hadden moeten zijn een uitzondering te maken op het uitgangspunt dat zittingen openbaar zijn. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de Geschillenadviescommissie de hoorzitting had moeten uitstellen. In dat verband is van belang dat appellant de Geschillenadviescommissie heeft bericht niet naar de hoorzitting te zullen komen, maar dat hij daarbij niet heeft verzocht om uitstel. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de Geschillenadviescommissie hem erop had moeten wijzen een verzoek tot aanhouding in te dienen. Dat appellant er voor heeft gekozen om zich niet te laten vertegenwoordigen door een gemachtigde is een keuze die hij zelf heeft gemaakt. Niet valt in te zien dat verweerder door die keuze van appellant hem het recht op een eerlijk proces zou hebben ontnomen. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat geen eerlijk proces heeft plaatsgevonden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 september 2017 heeft het college van bestuur geweigerd appellant per 1 september 2017 voor het studiejaar 2017-2018 in te schrijven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 16 januari 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Voorts heeft appellant een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het college van bestuur heeft bij beslissing van 4 september 2017 geweigerd appellant voor het studiejaar 2017-2018 in te schrijven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid, omdat appellant volgens het college van bestuur niet tijdig aan zijn betalingsverplichting van het collegegeld heeft voldaan.

In de beslissing op bezwaar van 16 januari 2018 heeft het college van bestuur, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie van 27 november 2017, zijn beslissing gehandhaafd. Het college van bestuur heeft daartoe overwogen dat uit het registratiesysteem blijkt dat appellant op 31 augustus 2017, 23:59 uur, een verzoek tot herinschrijving heeft ingediend en dat hij op 1 september 2017, 00:48 uur, de digitale machtiging heeft ondertekend. De deadline voor het betalen van het collegegeld en het voltooien van de inschrijving is evenwel op 1 september 2017 vastgesteld, hetgeen duidelijk is vermeld in de Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2017-2018. Ook is appellant meerdere malen via e-mail gewezen op de betalingsverplichting en de deadline voor inschrijving voor het nieuwe studiejaar. Verder heeft appellant niet met nadere stukken aangetoond dat sprake is van overmacht als gevolg van de verslechterde gezondheidstoestand van een familielid, aldus het college van bestuur.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Hij betoogt primair dat zijn herinschrijving niet te laat heeft plaatsgevonden. Hij voert daartoe aan dat hij in oktober 2016 een doorlopende machtiging heeft afgegeven. Subsidiair betoogt appellant dat er omstandigheden waren die maakten dat hij niet in staat was de herinschrijving tijdig te voltooien. Hij voert daartoe allereerst aan dat hij door de universiteit niet is gewezen op de inschrijvingsregeling en de betaling van het collegegeld. Volgens appellant hadden de reminders die hij per e-mail heeft ontvangen alleen betrekking op de herinschrijving, maar niet op het voltooien van de betaling van het collegegeld. Voorts voert appellant aan dat zich persoonlijke omstandigheden voordeden. In dat verband wijst appellant erop dat hij de zorg droeg voor de verslechterde gezondheidstoestand van een familielid. Volgens appellant heeft het college van bestuur het beroep op de persoonlijke omstandigheden ten onrechte verworpen, omdat hij geen stukken heeft aangeleverd over de verslechterde gezondheidstoestand van dat familielid. Volgens appellant had het college van bestuur hem gewoon op zijn woord moeten geloven. Hij wijst er voorts op dat hij bij de faculteit een verzoek tot inschrijving op een latere datum had ingediend en dat de faculteit op de hoogte was van de persoonlijke omstandigheden. Volgens appellant had de faculteit dit moeten melden aan het college van bestuur. Voorts voert hij aan dat de herinschrijving en het betalen van het collegegeld weliswaar vanaf 31 mei mogelijk was, maar dat het voor hem niet opportuun was om zich op dat moment opnieuw in te inschrijven, omdat nog een tentamenperiode moest volgen. Appellant voert verder aan dat een herinschrijving die enkele seconden te laat is voltooid voor de universiteit niet tot praktische problemen kan leiden. Verder betoogt appellant dat de zitting bij de Geschillenadviescommissie ten onrechte niet achter gesloten deuren is gehouden. Hij voert daartoe aan dat zijn privacy hierdoor ernstig is geschonden, temeer hij zelf niet ter zitting aanwezig was. Daarnaast is ten onrechte niet naar zijn verhinderdata gevraagd, terwijl

hij niet ter zitting aanwezig kon zijn en hij evenmin beschikte over een gemachtigde die hij naar de zitting kon sturen. De Geschillenadviescommissie had de zitting dan ook niet door moeten laten gaan. Bovendien is hij er niet op gewezen dat hij een verzoek tot aanhouding kon indienen. Volgens appellant heeft hierdoor geen eerlijk proces plaatsgevonden.

Appellant verzoekt voorts om een schadevergoeding als gevolg van de weigering om hem in te schrijven.

2.2.1. Ingevolge artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.

Ingevolge het vierde lid geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.

Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, geschiedt de inschrijving, onverminderd artikel 7.39, overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2017-2018 vindt het verzoek tot inschrijving plaats via Studielink (www.rug.studielink.nl).

Ingevolge het derde lid kan niet tot inschrijving worden overgegaan dan nadat het verzoek hiertoe conform lid 2 is gedaan, het verschuldigde collegegeld is voldaan en ook overigens aan alle voorwaarden voor inschrijving is voldaan.

Ingevolge het vierde lid vindt de inschrijving plaats voor het gehele studiejaar. Het verzoek tot inschrijving en de betaling van het collegegeld dienen vóór aanvang van het studiejaar - uiterlijk 31 augustus 2017- door de RUG te zijn ontvangen. Indien een student eerst in de maand september aan alle voorwaarden voor inschrijving voldoet is inschrijving per 1 september 2017 niet meer mogelijk.

Ingevolge het zesde lid is een inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk. Indien het verzoek tot inschrijving en/of de betaling van het collegegeld na aanvang van het studiejaar wordt gedaan, geldt de inschrijving met ingang van de eerste van de maand volgend op de maand waarin het verzoek heeft plaatsgevonden en de betaling is ontvangen. Inschrijving na 1 september 2017 is bovendien alleen mogelijk na toestemming van het faculteitsbestuur, indien het een bacheloropleiding betreft (conform artikel 2, lid 6), of per het eerstvolgende instroommoment, indien het een masteropleiding betreft (conform artikel 3, lid 3). Het collegegeld wordt verminderd met een twaalfde deel voor elke maand dat betrokkene niet is ingeschreven.

2.2.2. Het college van bestuur heeft in verweer en ter zitting van het College aangevoerd dat appellant geen procesbelang meer heeft, omdat zijn onderwijsprogramma is komen te vervallen. Dit betoog faalt nu appellant vanaf 1 september 2017 ook andere vakken had kunnen volgen en aldus deel had kunnen nemen aan het onderwijs.

2.2.3. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur appellant ten onrechte heeft geweigerd hem per 1 september 2017 in te schrijven voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Daartoe overweegt het College als volgt. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat appellant zijn inschrijving op 1 september 00:48 uur heeft voltooid door op dat moment de digitale machtiging te ondertekenen. Derhalve heeft het verzoek tot inschrijving en de betaling van het collegegeld niet overeenkomstig artikel 4, tweede lid, van de Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2017-2018 vóór 1 september 2017 plaatsgevonden. De stelling van appellant dat hij in oktober 2016 een doorlopende machtiging heeft afgegeven en daarmee zijn inschrijving al had voltooid berust op een onjuiste aanname nu inschrijving elk jaar opnieuw moet plaatsvinden. De doorlopende machtiging die studenten ondertekenen, geldt alleen voor het desbetreffende studiejaar. Het betoog van appellant dat zijn herinschrijving niet te laat heeft plaatsgevonden kan gelet op het vorenstaande derhalve niet slagen.

Voorts mist de stelling dat appellant door de universiteit niet is gewezen op de inschrijvingsregeling en de betaling van het collegegeld feitelijke grondslag. Het College overweegt daartoe dat studenten het Studentenstatuut, inclusief de Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2017-2018, per e-mail krijgen toegestuurd. Voorts is de inschrijvingsregeling op de website van de universiteit geplaatst. Daarbij komt dat appellant sinds 2001 aan de universiteit studeert. Van hem mag dan ook enige bekendheid met de wijze van inschrijving worden verondersteld. Daarnaast zijn op 31 mei 2017, 19 juni 2017, 17 juli 2017, 3 en 8 augustus 2017 e-mails aan appellant verstuurd waarin is gewezen op de mogelijkheid tot herinschrijving voor het nieuwe studiejaar en waarin aan hem is medegedeeld dat hij vóór 1 september aan de inschrijfvoorwaarden, inclusief het betalen van het collegegeld, moet hebben voldaan. Dat appellant het op 31 mei 2017 nog niet opportuun achtte zich direct in te schrijven, doet er niet aan af dat appellant nog maanden de tijd had zich alsnog in te schrijven. Voorts kan de stelling van appellant dat een herinschrijving die enkele seconden te laat is voltooid voor de universiteit niet tot praktische problemen kan leiden hem niet baten nu er geen ruimte bestaat voor een belangenafweging.

Verder heeft het college van bestuur het beroep van appellant op persoonlijke omstandigheden terecht verworpen nu appellant zijn stelling dat hij de zorg droeg voor de verslechterde gezondheidstoestand van een familielid niet met objectieve stukken heeft gestaafd. Aangezien appellant een beroep op overmacht heeft gedaan, lag het op zijn weg om dit beroep te onderbouwen. Voorts bestond er geen verplichting voor de faculteit, die in het kader van het verzoek tot inschrijving op een latere datum bekend was met de persoonlijke omstandigheden van appellant, om hierover contact op te nemen met het college van bestuur, reeds omdat de faculteit er niet mee bekend was dat appellant ook had getracht zich per 1 september 2017 in te schrijven.

Over de openbaarheid van de hoorzitting bij de Geschillenadviescommissie overweegt het College dat geen grond bestaat voor het oordeel dat in dit geval de zitting achter gesloten deuren had moeten plaatsvinden. Appellant heeft geen zwaarwegende bijzondere omstandigheden aangevoerd die aanleiding hadden moeten zijn een uitzondering te maken op het uitgangspunt dat zittingen openbaar zijn. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de Geschillenadviescommissie de hoorzitting had moeten uitstellen. In dat verband is van belang dat appellant de Geschillenadviescommissie heeft bericht niet naar de hoorzitting te zullen komen, maar dat hij daarbij niet heeft verzocht om uitstel. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de Geschillenadviescommissie hem erop had moeten wijzen een verzoek tot aanhouding in te dienen. Dat appellant er voor heeft gekozen om zich niet te laten vertegenwoordigen door een gemachtigde is een keuze die hij zelf heeft gemaakt. Niet valt in te zien dat verweerder door die keuze van appellant hem het recht op een eerlijk proces zou hebben ontnomen. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat geen eerlijk proces heeft plaatsgevonden.

Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Nu het beroep ongegrond is verklaard, dient het verzoek om schadevergoeding reeds hierom te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/050**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 juni 2018
Partijen	:	Appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bachelorscriptie beoordeling beoordelingsformulier kennen en kunnen zorgvuldig
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30e WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. In het dossier bevinden zich de beoordelingsformulieren. De twee examinatoren hebben beiden afzonderlijk een beoordelingsformulier ingevuld. Die zijn vervolgens op een derde formulier samengevoegd, waaruit het cijfer 4,7 volgt. Voor het onderdeel informatie is door de 1e examinator een 4 toegekend, door de 2e examinator een 6, gezamenlijk een 5; voor het onderdeel argumentatie door de 1e examinator een 4, door de 2e een 3, gezamenlijk een 4; voor het onderdeel structuur door de 1e examinator een 5, door de 2e een 4, gezamenlijk een 4; voor het onderdeel taal en referenties heeft de 1e examinator een 7 gegeven, de 2e examinator ook een 7, gezamenlijk een 7. Als totaalcijfer is de 1e examinator uitgekomen op een 4,5 en de 2e op een 4,65. Gezamenlijk zijn zij op een 4,7 uitgekomen. De examinatoren hebben elk op het door hen ingevulde beoordelingsformulier per onderdeel een toelichting gegeven. De examinatoren hebben verklaard dat zij hun beoordeling onafhankelijk hebben verricht. Uit de beoordelingsformulieren volgt dat de examinatoren als totaalcijfer nagenoeg op hetzelfde cijfer zijn uitgekomen. De deelcijfers verschillen maximaal twee punten. Gelet hierop, heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat hetgeen appellante heeft aangevoerd geen aanleiding geeft om aan de door de examinatoren gegeven beoordeling te twijfelen. De formulieren geven blijk van een zorgvuldig verrichte en voldoende gemotiveerde beoordeling. Over de onderzoeksmethode en -vragen overweegt het College dat de omstandigheid dat een begeleider de gekozen aanpak en opzet van een scriptie goedkeurt nog niet maakt dat de uiteindelijke uitwerking daarvan in de scriptie in alle gevallen tot een voldoende leidt. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar begeleider heeft verklaard dat haar onderzoeksmethode en -vragen zoals die hebben geleid tot de door haar bij de twee examinatoren ingeleverde scriptie voldoende zijn. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte heeft geconcludeerd dat de beoordeling zorgvuldig heeft plaatsgevonden en daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Er bestaat dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat een herbeoordeling had moeten worden toegekend. Voor zover appellante de beoordeling wenst na te bespreken met de examinatoren, overweegt het College dat het op de weg van de opleiding ligt om daarvoor zorg te dragen. Het beroep van appellante op artikel 7.30e van de WHW kan niet

slagen. Die bepaling heeft betrekking op toelatingseisen voor masteropleidingen, hetgeen in deze zaak niet aan de orde is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juni 2017 hebben twee examinatoren appellante een 4,7 gegeven voor haar bachelorscriptie Pedagogische Wetenschappen.

Bij beslissing van 17 januari 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 mei 2018, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie Pedagogische Wetenschappen is dr. B.J.H. Zijlstra verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante werkte sinds 1 september 2009 aan de bachelorscriptie. Naar aanleiding van een beroep tegen het mogelijk vervallen van studieresultaten is als schikking overeen gekomen dat de scriptie van appellante zou worden voorgelegd aan twee examinatoren die niet bij het scriptietraject van appellante betrokken zijn geweest. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de beoordeling voldoende is toegelicht op het beoordelingsformulier. Omdat er nagenoeg geen verschil zit tussen de door de twee examinatoren toegekende cijfers, is er geen aanleiding om aan hun onafhankelijkheid te twijfelen. Volgens het CBE is het cijfer zorgvuldig tot stand gekomen.

2.2. Appellante bestrijdt het oordeel van het CBE. Zij voert aan dat de door de examinatoren gegeven deelcijfers in sterke mate uiteen lopen. De examinatoren hebben ten onrechte kritiek op de onderzoeksmethode en -vragen, nu die door haar begeleider zijn goedgekeurd. Appellante motiveert waarom zij van mening is dat haar scriptie aan de voorwaarden voldoet en zet de omstandigheden die hebben geleid tot de schikking uiteen. Appellante voert aan dat zij recht heeft op een nabespreking omdat die kan leiden tot een herbeoordeling. Tot slot doet appellante een beroep op artikel 7.30e van de WHW.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens

een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. In het dossier bevinden zich de beoordelingsformulieren. De twee examinatoren hebben beiden afzonderlijk een beoordelingsformulier ingevuld. Die zijn vervolgens op een derde formulier samengevoegd, waaruit het cijfer 4,7 volgt. Voor het onderdeel informatie is door de 1e examinator een 4 toegekend, door de 2e examinator een 6, gezamenlijk een 5; voor het onderdeel argumentatie door de 1e examinator een 4, door de 2e een 3, gezamenlijk een 4; voor het onderdeel structuur door de 1e examinator een 5, door de 2e een 4, gezamenlijk een 4; voor het onderdeel taal en referenties heeft de 1e examinator een 7 gegeven, de 2e examinator ook een 7, gezamenlijk een 7. Als totaalcijfer is de 1e examinator uitgekomen op een 4,5 en de 2e op een 4,65. Gezamenlijk zijn zij op een 4,7 uitgekomen. De examinatoren hebben elk op het door hen ingevulde beoordelingsformulier per onderdeel een toelichting gegeven.

De examinatoren hebben verklaard dat zij hun beoordeling onafhankelijk hebben verricht. Uit de beoordelingsformulieren volgt dat de examinatoren als totaalcijfer nagenoeg op hetzelfde cijfer zijn uitgekomen. De deelcijfers verschillen maximaal twee punten. Gelet hierop, heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat hetgeen appellante heeft aangevoerd geen aanleiding geeft om aan de door de examinatoren gegeven beoordeling te twijfelen. De formulieren geven blijk van een zorgvuldig verrichte en voldoende gemotiveerde beoordeling. Over de onderzoeksmethode en -vragen overweegt het College dat de omstandigheid dat een begeleider de gekozen aanpak en opzet van een scriptie goedkeurt nog niet maakt dat de uiteindelijke uitwerking daarvan in de scriptie in alle gevallen tot een voldoende leidt. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar begeleider heeft verklaard dat haar onderzoeksmethode en -vragen zoals die hebben geleid tot de door haar bij de twee examinatoren ingeleverde scriptie voldoende zijn.

Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte heeft geconcludeerd dat de beoordeling zorgvuldig heeft plaatsgevonden en daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Er bestaat dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat een herbeoordeling had moeten worden toegekend.

Voor zover appellante de beoordeling wenst na te bespreken met de examinatoren, overweegt het College dat het op de weg van de opleiding ligt om daarvoor zorg te dragen.

Het beroep van appellante op artikel 7.30e van de WHW kan niet slagen. Die bepaling heeft betrekking op toelatingseisen voor masteropleidingen, hetgeen in deze zaak niet aan de orde is.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/051**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	18 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	antwoordmodel beoordeling deeltentamen kennen en kunnen marginale toetsing schikkingsgesprek toetsingsmaatstaf
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft, zoals ook in overweging 2.3 is vermeld, niet alleen onderzocht of de door de examinator vastgestelde beoordeling van het tentamen in overeenstemming met de geldende regels binnen de universiteit tot stand is gekomen, maar heeft daarnaast onderzocht of de beoordeling niet in strijd met de redelijkheid en billijkheid tot stand is gekomen. Het College acht de door het CBE aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat dat de beslissing van het CBE in strijd met de WHW is genomen. Over de beoordeling van het tentamen overweegt het College dat niet is gebleken dat bij de beoordeling door de examinator van het door appellant afgelegde tentamen niet aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Het tentamen is horizontaal beoordeeld door twee examinatoren. De eindverantwoordelijke examinator heeft het tentamen voor een tweede keer nagekeken en is tot dezelfde beoordeling gekomen. Het CBE heeft voorts zowel in het verweerschrift als ter zitting van het College toegelicht dat het antwoordmodel niet het enige antwoord is dat door de examinator wordt goedgekeurd. In dat verband heeft het CBE erop gewezen dat het bij een studie als Rechtsgeleerdheid ondoenlijk is om alle mogelijke goede antwoorden in het antwoordmodel te zetten, zodat van het antwoordmodel afwijkende antwoorden niet per definitie onjuist zijn. Aan de stelling van appellant dat het antwoordmodel niet volledig is, kan derhalve niet de door hem voorgestane betekenis worden toegekend. Over de beschikbare tijd voor het maken van het tentamen heeft het CBE ter zitting van het College toegelicht dat het tentamen Privaatrecht in twee tentamens is opgeknipt en dat de beschikbare tijd naar evenredigheid over deze tentamens is verdeeld. Het CBE heeft voorts toegelicht dat het tentamen Privaatrecht A het eerste tentamen is dat studenten tijdens de bachelor Rechtsgeleerdheid moeten maken en dat van een dergelijk tentamen altijd een zeker leereffect uitgaat. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor de stelling dat de voor het deeltentamen beschikbaar gestelde tijd gelet op de omvang van het deeltentamen, onredelijk kort is. Het enkele feit dat appellant en een aantal andere studenten het tentamen niet binnen de beschikbare tijd hebben kunnen afronden, is daartoe onvoldoende. Overigens heeft appellant ter zitting van het College verklaard dat hij van tevoren goed wist hoeveel tijd hij had voor het tentamen, maar dat hij tijdens het

maken daarvan last had van spanning. De overweging van het CBE dat de examencommissie het tot haar taak kan rekenen om nader te onderzoeken waarom het slagingspercentage van dit tentamen laag is, betreft een overweging ten overvloede. Het CBE heeft daarmee slechts bedoeld dat het aanbeveling verdient om tentamens periodiek te evalueren. Ter zitting van het College is door de secretaris van de examencommissie Rechtsgeleerdheid in dat verband medegedeeld dat het vak Privaatrecht binnenkort zal worden geëvalueerd.
Over de stelling van appellant dat het schikkingsgesprek als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW niet alleen met de voorzitter en de secretaris van de examencommissie mag worden gehouden, overweegt het College dat geen rechtsregel zich daartegen verzet. Bovendien betekent het enkele feit dat alleen de voorzitter en de secretaris van de examencommissie bij het schikkingsgesprek aanwezig waren nog niet dat de gehele examencommissie niet bij de poging tot een minnelijke schikking was betrokken. Voorts bestaat geen grond voor de stelling dat onnodig verwarring is gecreëerd, omdat de datum van de beslissing van het CBE en de datum van verzending van de beslissing van elkaar verschillen. Daartoe overweegt het College dat in de rechtsmiddelenclausule, opgenomen onderaan de beslissing van het CBE, duidelijk is vermeld vanaf welke datum de beroepstermijn gaat lopen. Voor appellant had het dan ook duidelijk moeten zijn vanaf welke datum hij beroep kon instellen. Ten aanzien van de stelling van appellant dat tijdens de hoorzitting is gebleken dat het CBE over meer stukken beschikte, overweegt het College dat appellant ter zitting van het College niet duidelijk heeft kunnen maken over welke stukken het CBE wel beschikte en hij niet. Appellant heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij is benadeeld.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het CBE de beoordeling van de examinator, voor zover ter beoordeling van het College, terecht in stand heeft gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 7 november 2017 heeft de examinator het door appellant binnen de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid afgelegde tentamen Privaatrecht deel A met een 4,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 19 januari 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, zijn verschenen. Voorts is drs. A.J. Kreps, secretaris van de examencommissie Rechtsgeleerdheid, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde cursus aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.2. Appellant volgt de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Appellant heeft op 17 oktober 2017 het tentamen Privaatrecht deel A afgelegd. Dit tentamen is door de examinator met een 4,0 beoordeeld.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examinator in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE heeft daarbij overwogen dat de beslissing van de examinator slechts voor vernietiging in aanmerking komt indien deze in strijd is met de bij of krachtens de structuurregeling van de Radboud Universiteit Nijmegen geldende regels dan wel met de redelijkheid en billijkheid. Volgens het CBE heeft het hierbij een marginaal toetsende taak. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat de examencommissie met betrekking tot de kwaliteitscontrole van tentamens een eigen verantwoordelijkheid heeft en dat zij daarbij een zelfstandig oordeel, los van het oordeel van de examinator, dient te geven. De omvang en tijdsindeling van het tentamen kunnen daarbij van belang zijn. Over de omvang en tijdsindeling heeft het CBE geoordeeld dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de voor het deeltentamen beschikbaar gestelde tijd gelet op de omvang van het deeltentamen, onredelijk kort is. Het feit dat het slagingspercentage van het betreffende deeltentamen net als voorgaande jaren laag is uitgevallen, maakt dat volgens het CBE niet anders. Over de beoordeling van het tentamen heeft het CBE overwogen dat vast is komen te staan dat de vragen horizontaal door verschillende beoordelaars zijn nagekeken. De eindverantwoordelijke examinator heeft in het kader van deze procedure het tentamen voor een tweede keer nagekeken en is tot dezelfde beoordeling gekomen. Volgens het CBE zijn er in redelijkheid geen gronden om aan te nemen dat de examinator tot een onjuist oordeel is gekomen en dat er onzorgvuldig is gehandeld ten opzichte van de beoordeling van appellant.

Ten overvloede heeft het CBE overwogen dat de examencommissie het tot haar taak kan rekenen om nader te onderzoeken waarom het slagingspercentage van dit deeltentamen laag is en om, indien daarvoor aanleiding bestaat, zo nodig aanpassingen te bevorderen. In dat verband wijst het CBE erop dat blijkens de gedingstukken de examinator lijkt te impliceren dat het onder hoge tijdsdruk tentamineren van de vragen een beoogd leereffect heeft. Indien het beantwoorden van juridische vragen onder hoge tijdsdruk als leerdoel wordt gezien, verdient het volgens he CBE aanbeveling dit in de studiegids als leerdoel uitdrukkelijk te benoemen en daar het onderwijs op af te stemmen, door studenten daarin te trainen. Indien dit element echter voor beginnende rechtenstudenten niet of slechts in mindere mate van belang wordt geacht, is er aanleiding om de beschikbare tijd, dan wel de omvang van het deeltentamen te evalueren en eventueel aan te passen, aldus het CBE.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examinator ten onrechte in stand heeft gelaten.

Hij voert daartoe aan dat de beslissing van het CBE in strijd met de WHW is genomen. Volgens appellant heeft het CBE ten onrechte overwogen dat het een marginaal toetsende taak heeft. Volgens appellant had het CBE niet alleen de wijze van nakijken moeten beoordelen, maar had het ook moeten kijken naar de juistheid en redelijkheid van de inhoudelijke beoordeling. Over de beoordeling van het tentamen voert appellant aan dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de voor het tentamen beschikbaar gestelde tijd gelet op de omvang van het tentamen, onredelijk kort is. Appellant verwijst in dat verband naar de overweging van het CBE dat de examencommissie het tentamen als zodanig dient te onderzoeken. Verder voert appellant aan dat het antwoordmodel niet volledig is. Daarnaast stelt appellant dat het schikkingsgesprek als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW ten onrechte met alleen de voorzitter en de secretaris van de examencommissie is gehouden in plaats van de gehele commissie. Ook voert hij aan dat onnodig verwarring is gecreëerd, omdat de datum van de beslissing van het CBE en de datum van verzending van de beslissing van elkaar verschillen. Ten slotte voert appellant aan dat tijdens de hoorzitting is gebleken dat het CBE over meer stukken beschikte dan hij en dat hij hierdoor is benadeeld.

2.4.1. Het CBE heeft, zoals ook in overweging 2.3 is vermeld, niet alleen onderzocht of de door de examinator vastgestelde beoordeling van het tentamen in overeenstemming met de geldende regels binnen de universiteit tot stand is gekomen, maar heeft daarnaast onderzocht of de beoordeling niet in strijd met de redelijkheid en billijkheid tot stand is gekomen. Het College acht de door het CBE aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat dat de beslissing van het CBE in strijd met de WHW is genomen.

Over de beoordeling van het tentamen overweegt het College dat niet is gebleken dat bij de beoordeling door de examinator van het door appellant afgelegde tentamen niet aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Het tentamen is horizontaal beoordeeld door twee examinatoren. De eindverantwoordelijke examinator heeft het tentamen voor een tweede keer nagekeken en is tot dezelfde beoordeling gekomen. Het CBE heeft voorts zowel in het verweerschrift als ter zitting van het College toegelicht dat het antwoordmodel niet het enige antwoord is dat door de examinator wordt goedgekeurd. In dat verband heeft het CBE erop gewezen dat het bij een studie als Rechtsgeleerdheid ondoenlijk is om alle mogelijke goede antwoorden in het antwoordmodel te zetten, zodat van het antwoordmodel afwijkende antwoorden niet per definitie onjuist zijn. Aan de stelling van appellant dat het antwoordmodel niet volledig is, kan derhalve niet de door hem voorgestane betekenis worden toegekend. Over de beschikbare tijd voor het maken van het tentamen heeft het CBE ter zitting van het College toegelicht dat het tentamen Privaatrecht in twee tentamens is opgeknipt en dat de beschikbare tijd naar evenredigheid over deze tentamens is verdeeld. Het CBE heeft voorts toegelicht dat het tentamen Privaatrecht A het eerste tentamen is dat studenten tijdens de bachelor Rechtsgeleerdheid moeten maken en dat van een dergelijk tentamen altijd een zeker leereffect uitgaat. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor de stelling dat de voor het deeltentamen beschikbaar gestelde tijd gelet op de omvang van het deeltentamen, onredelijk kort is. Het enkele feit dat appellant en een aantal andere studenten het tentamen niet binnen de beschikbare tijd hebben kunnen afronden, is daartoe onvoldoende. Overigens heeft appellant ter zitting van het College verklaard dat hij van tevoren goed wist hoeveel tijd hij had voor het tentamen, maar dat hij tijdens het maken daarvan last had van spanning. De overweging van het CBE dat de examencommissie het tot haar taak kan rekenen om nader te onderzoeken waarom het slagingspercentage van dit tentamen laag is, betreft een overweging ten overvloede. Het CBE heeft daarmee slechts bedoeld dat het aanbeveling verdient om tentamens periodiek te evalueren. Ter zitting van het College is door de secretaris van de examencommissie Rechtsgeleerdheid in dat verband medegedeeld dat het vak Privaatrecht binnenkort zal worden geëvalueerd.

Over de stelling van appellant dat het schikkingsgesprek als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW niet alleen met de voorzitter en de secretaris van de examencommissie mag worden gehouden, overweegt het College dat geen rechtsregel zich daartegen verzet. Bovendien betekent het enkele feit dat alleen de voorzitter en de secretaris van de examencommissie bij het schikkingsgesprek aanwezig waren nog niet dat de gehele examencommissie niet bij de poging tot een minnelijke schikking was betrokken. Voorts bestaat geen grond voor de stelling dat onnodig verwarring is gecreëerd, omdat de datum van de beslissing van het CBE en de datum van verzending van de beslissing van elkaar verschillen. Daartoe overweegt het College dat in de rechtsmiddelenclausule, opgenomen onderaan de beslissing van het CBE,

duidelijk is vermeld vanaf welke datum de beroepstermijn gaat lopen. Voor appellant had het dan ook duidelijk moeten zijn vanaf welke datum hij beroep kon instellen. Ten aanzien van de stelling van appellant dat tijdens de hoorzitting is gebleken dat het CBE over meer stukken beschikte, overweegt het College dat appellant ter zitting van het College niet duidelijk heeft kunnen maken over welke stukken het CBE wel beschikte en hij niet. Appellant heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij is benadeeld.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het CBE de beoordeling van de examinator, voor zover ter beoordeling van het College, terecht in stand heeft gelaten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/052**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	28 juni 2018
Partijen	:	appellant en CBE Zuyd Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA herkansing meesterproef
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 4.11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft in de stukken alsook ter zitting van het College toegelicht dat er in het studiejaar een aantal contactmomenten tussen de studieloopbaanbegeleider en de student wordt ingepland. In dat verband heeft het CBE ter zitting onweersproken toegelicht dat deze contactmomenten plaatsvinden na afloop van elke periode waarbij de evaluatie plaatsvindt van het beoordelingsmoment en waarbij de studievoortgang met de student wordt besproken. Het CBE heeft voorts onweersproken gesteld dat appellant in periode 4 tweemaal is uitgenodigd voor een gesprek met de studieloopbaanbegeleider, maar dat appellant niet op deze uitnodigingen heeft gereageerd. Wat betreft het volgen van het onderwijs en het maken van herkansingen heeft het CBE het jaarrooster 2016-2017 overgelegd. Hierin is vermeld in welke week de beoordeling van een periode plaatsvindt alsook de desbetreffende herkansing van de periode daaraan voorafgaand. Voorts heeft het CBE de uitnodiging overgelegd van het bureau Onderwijs waarin aan alle studenten is medegedeeld dat zij zich moeten inschrijven voor de beoordelingen in periode 3 en de herkansing van de beoordeling in periode 2. Daarnaast heeft het CBE een e-mail overgelegd van docent [Naam 2] aan onder meer appellant en waarin de datum van de presentatie is medegedeeld. Gelet op het vorenstaande had appellant, anders dan hij stelt, op de hoogte kunnen zijn van de datum en het tijdstip van de herkansing van de meesterproef in periode 3. De herkansing van de meesterproef is, nu appellant deze niet heeft afgelegd maar zich wel daarvoor had ingeschreven, met een onvoldoende beoordeeld. Voor zover appellant het daar niet mee eens is, overweegt het College dat appellant tegen deze beoordeling rechtsmiddelen had kunnen aanwenden hetgeen hij niet heeft gedaan. Die beoordeling kan in deze procedure dan ook niet meer aan de orde komen. Ten aanzien van de herkansing in periode 4 overweegt het College dat uit de door het CBE overgelegde stukken genoegzaam blijkt dat appellant kon en behoorde te weten dat de herkansing in augustus zou plaatsvonden. Appellant heeft zich evenwel niet voor de herkansing ingeschreven, zodat het niet behalen daarvan voor zijn rekening komt. Over de ontvangen feedback van docent [Naam 1] in periode 3 overweegt het College dat voor zover de feedback tevens een beoordeling omvat appellant hiertegen rechtsmiddelen had kunnen aanwenden hetgeen hij niet heeft gedaan. Voorts overweegt het College dat het CBE onbetwist heeft toegelicht dat na een beoordeling altijd een gesprek plaatsvindt met de studieloopbaanbegeleider betreffende de opmerkingen van de beoordelaar. Verder overweegt het College dat niet gebleken is dat appellant enig initiatief heeft

ondernomen om de feedback met de desbetreffende docent te bespreken.
Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de hogeschool niet zodanige voorzieningen heeft getroffen dat de mogelijkheden voor een goede studievoortgang zijn gewaarborgd. Derhalve is de beslissing tot het verstrekken van het BNSA niet in strijd met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW.
Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij 30 in plaats van 24 studiepunten heeft behaald, overweegt het College dat appellant dit niet met stukken heeft aangetoond. Het CBE heeft daarentegen een uitdraai uit de administratie overgelegd waarin is vermeld dat appellant 24 studiepunten heeft behaald.
De conclusie is dat het CBE de beslissing van de directeur om appellant een BNSA te geven terecht in administratief beroep heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Zuyd Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2017 heeft de directeur van de Faculteit Kunsten namens het instellingsbestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Vormgeving.

Bij beslissing van 23 januari 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. V.S.J. Chorus, advocaat te Maastricht, en het CBE, vertegenwoordigd door T.G.P. Dohmen, secretaris zijn verschenen. Namens de opleiding zijn C. Nahar en J.H.M. Jurriën verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 4.11, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleiding Vormgeving 2016-2017 (hierna: OER) is de verstrekking van het studieadvies in de propedeutische fase uitputtend geregeld in de Regeling Studieadvies Zuyd Hogeschool en in te zien via Zuydnet.

Ingevolge het derde lid geldt, voor die studenten die het propedeutische examen nog niet met goed gevolg hebben afgelegd, op basis van de Regeling Studieadvies dat de faculteitsdirecteur een bindend afwijzend studieadvies verstrekt indien de studieresultaten met betrekking tot de onderwijseenheden van de propedeutische fase onvoldoende zijn. Als onvoldoende studieresultaat geldt dat de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving minder dan 54 EC’s heeft behaald. Het advies wordt niet eerder dan aan het einde van het eerste jaar van inschrijving verstrekt.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de bacheloropleiding Vormgeving. Bij beslissing van 31 augustus 2017 heeft de directeur van de Faculteit Kunsten aan appellant een BNSA gegeven, omdat hij slechts 24 van de vereiste 54 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de directeur in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft daarbij het volgende overwogen. Appellant heeft aangevoerd dat hem geen herkansing is geboden voor zijn meesterproef die hij in de tweede periode heeft afgelegd, omdat hij niet van tevoren op de hoogte zou zijn gesteld van de datum en het tijdstip van deze herkansing. Volgens het CBE heeft de directeur onbetwist gesteld dat appellant op de hoogte had kunnen zijn van de datum en tijdstip van de herkansing en naar het oordeel van het CBE lag het op de weg van appellant om bij de directeur dan wel examencommissie aan de bel te trekken om te bezien op hij op een of andere manier nog in de gelegenheid zou kunnen worden gesteld om een nieuwe herkansing voor deze meesterproef uit de tweede periode te doen. Appellant is eind mei 2017 tweemaal door de studieloopbaanbegeleider uitgenodigd voor een bespreking, maar is zonder afmelding niet verschenen. Omdat appellant als gevolg van het missen van voornoemde herkansing aan het einde van het eerste studiejaar 12 studiepunten zou missen, stond volgens het CBE op dat moment al vast dat appellant niet aan de norm zou voldoen, omdat hij maximaal nog slechts 48 studiepunten in totaal zou kunnen behalen.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat de beslissing tot het verstrekken van het BNSA in strijd met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW is genomen, omdat de hogeschool niet zodanige voorzieningen heeft getroffen dat de mogelijkheden voor een goede studievoortgang zijn gewaarborgd. Hij voert daartoe aan dat de hogeschool in strijd met artikel 6.2, eerste lid, van de OER aan hem niet voor ieder (deel)tentamen een herkansing heeft aangeboden. Ook voert hij aan dat hem nauwelijks feedback en begeleiding is aangeboden. In dat verband verwijst appellant naar het feedbackformulier dat hij van docent [Naam 1] in periode 3 heeft ontvangen. Verder wijst hij erop dat hij in periode 4 geen feedback heeft ontvangen. Daarnaast voert hij aan dat hij niet 24, maar 30 studiepunten heeft gehaald. Verder betwist appellant dat hij op de hoogte had kunnen zijn van de datum en tijdstip van de herkansing van de meesterproef. Hij stelt dat hij na afloopt van de presentatie van periode 3 direct werd verzocht om een presentatie van periode 2 te herkansen. Omdat hij zijn werk niet bij zich had, kon hij echter

geen presentatie houden. Daarnaast kan uit het door de directeur overgelegde jaaroverzicht niet worden afgeleid wanneer hij zijn meesterproef kon herkansen. Ten slotte voert appellant aan dat hem in periode 4 geen mogelijkheid is geboden om die periode te herkansen, aldus appellant.

2.4.1. Het CBE heeft in de stukken alsook ter zitting van het College toegelicht dat er in het studiejaar een aantal contactmomenten tussen de studieloopbaanbegeleider en de student wordt ingepland. In dat verband heeft het CBE ter zitting onweersproken toegelicht dat deze contactmomenten plaatsvinden na afloop van elke periode waarbij de evaluatie plaatsvindt van het beoordelingsmoment en waarbij de studievoortgang met de student wordt besproken. Het CBE heeft voorts onweersproken gesteld dat appellant in periode 4 tweemaal is uitgenodigd voor een gesprek met de studieloopbaanbegeleider, maar dat appellant niet op deze uitnodigingen heeft gereageerd.

Wat betreft het volgen van het onderwijs en het maken van herkansingen heeft het CBE het jaarrooster 2016-2017 overgelegd. Hierin is vermeld in welke week de beoordeling van een periode plaatsvindt alsook de desbetreffende herkansing van de periode daaraan voorafgaand. Voorts heeft het CBE de uitnodiging overgelegd van het bureau Onderwijs waarin aan alle studenten is medegedeeld dat zij zich moeten inschrijven voor de beoordelingen in periode 3 en de herkansing van de beoordeling in periode 2. Daarnaast heeft het CBE een e-mail overgelegd van docent [Naam 2] aan onder meer appellant en waarin de datum van de presentatie is medegedeeld. Gelet op het vorenstaande had appellant, anders dan hij stelt, op de hoogte kunnen zijn van de datum en het tijdstip van de herkansing van de meesterproef in periode 3. De herkansing van de meesterproef is, nu appellant deze niet heeft afgelegd maar zich wel daarvoor had ingeschreven, met een onvoldoende beoordeeld. Voor zover appellant het daar niet mee eens is, overweegt het College dat appellant tegen deze beoordeling rechtsmiddelen had kunnen aanwenden hetgeen hij niet heeft gedaan. Die beoordeling kan in deze procedure dan ook niet meer aan de orde komen.

Ten aanzien van de herkansing in periode 4 overweegt het College dat uit de door het CBE overgelegde stukken genoegzaam blijkt dat appellant kon en behoorde te weten dat de herkansing in augustus zou plaatsvonden. Appellant heeft zich evenwel niet voor de herkansing ingeschreven, zodat het niet behalen daarvan voor zijn rekening komt.

Over de ontvangen feedback van docent [Naam 1] in periode 3 overweegt het College dat voor zover de feedback tevens een beoordeling omvat appellant hiertegen rechtsmiddelen had kunnen aanwenden hetgeen hij niet heeft gedaan. Voorts overweegt het College dat het CBE onbetwist heeft toegelicht dat na een beoordeling altijd een gesprek plaatsvindt met de studieloopbaanbegeleider betreffende de opmerkingen van de beoordelaar. Verder overweegt het College dat niet gebleken is dat appellant enig initiatief heeft ondernomen om de feedback met de desbetreffende docent te bespreken.

Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de hogeschool niet zodanige voorzieningen heeft getroffen dat de mogelijkheden voor een goede studievoortgang zijn gewaarborgd. Derhalve is de beslissing tot het verstrekken van het BNSA niet in strijd met artikel 7.8b, derde lid, van de WHW.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij 30 in plaats van 24 studiepunten heeft behaald, overweegt het College dat appellant dit niet met stukken heeft aangetoond. Het CBE heeft daarentegen een uitdraai uit de administratie overgelegd waarin is vermeld dat appellant 24 studiepunten heeft behaald.

De conclusie is dat het CBE de beslissing van de directeur om appellant een BNSA te geven terecht in administratief beroep heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/053**
Rechter(s)	:	mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	18 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen meerkeuzevraag samenstelling toetsingskader
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Hetgeen in beroep is aangevoerd, komt er in wezen op neer dat appellant een juridisch inhoudelijke discussie wil voeren over de betekenis van een vermelding in openbare registers voor onroerende zaken en daarmee over de juistheid van de formulering van de meerkeuzevraag 17 van het tentamen alsook over de waardering van zijn antwoord op die vraag. Dit verdraagt zich evenwel niet met het onder 2.4 weergegeven toetsingskader, zodat dit betoog niet kan leiden tot het ermee beoogde resultaat. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat de vaststelling van de door appellant bestreden tentamenvraag en de beoordeling van het daarop gegeven antwoord zorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het bezwaar van appellant aan de examinator is voorgelegd en dat uit zijn verklaring van 9 november 2017 kan worden afgeleid dat hij het bezwaar van appellant opnieuw heeft beoordeeld in het licht van hetgeen appellant daarover heeft opgemerkt en in het licht van de tentamenstof, maar dat dit niet tot een andere conclusie over het voor het tentamen gegeven cijfer leidt. Op de hoorzitting van het CBE heeft de examinator onder meer nog verklaard dat deze tentamenvraag al jaren in het tentamen Goederenrecht is opgenomen en door honderden studenten is beantwoord. Dat in het CBE, zoals dat in de zaak van appellant was samengesteld, weinig juristen zitting hadden, waardoor volgens appellant de juridisch inhoudelijke discussie voor een aantal leden moeilijk te volgen zou zijn geweest, leidt, wat er verder ook van deze stelling zij, mede gelet op de door het CBE in dergelijke zaken te verrichten toetsing, niet tot een ander oordeel. Overigens stelt het College vast dat de samenstelling van het CBE in de zaak van appellant voldoet aan de eisen die daaraan in artikel 7:60 van de WHW worden gesteld. Gelet op het voorgaande heeft het CBE de vaststelling van het tentamencijfer dan ook terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 oktober 2017 heeft de voorzitter van de Commissie voor de examens van de Faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen (hierna: examencommissie) aan appellant meegedeeld dat hij een 5 heeft behaald voor het tentamen Goederenrecht.

Bij beslissing van 17 januari 2018, verzonden op 24 januari 2018, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 27 februari 2018, bij het College ingekomen op 1 maart 2018, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft het beroep op 2 mei 2018 nader onderbouwd en op 18 mei 2018 een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 mei 2018 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 18 september 2017 het tentamen Goederenrecht afgelegd. De examinator heeft dit meerkeuzetentamen met een 5 beoordeeld. In het beroepschrift bij het CBE tegen die beoordeling is appellant opgekomen tegen meerkeuzevraag 17 en de daarbij behorende antwoordmogelijkheden. Volgens appellant waren alle op het tentamenformulier geboden antwoordmogelijkheden op deze vraag ondeugdelijk.

2.2. Het CBE heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in redelijkheid de desbetreffende meerkeuzevraag heeft kunnen stellen en in redelijkheid tot de beoordeling van het antwoord heeft kunnen komen en dat de examinator ook overigens niet heeft gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht. Het CBE heeft daarbij een schriftelijke uiteenzetting van de examinator van 9 november 2017 en een door hem op de hoorzitting van het CBE gegeven nadere toelichting in aanmerking genomen.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat, bij lezing van de vraag zoals hij dat heeft gedaan, geen van de gegeven antwoorden juist is. Volgens hem leiden de woorden “met zekerheid” in de gestelde vraag tot verwarring, omdat uit een openbaar register eigenlijk niets met zekerheid kan worden afgeleid. Ter onderbouwing van zijn betoog over wat er mis zou kunnen zijn met een inschrijving in een openbaar register heeft appellant diverse voorbeelden genoemd. Hij heeft zijn opvatting ook voorgelegd aan het Kadaster en de reactie van het Kadaster ingezonden. In de nadere onderbouwing van zijn beroep heeft appellant naar voren gebracht dat hij betwijfelt of het CBE, gelet op de samenstelling daarvan, wel voldoende in staat was om een inhoudelijk oordeel te geven over de kwestie die hij aan de orde heeft gesteld.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven,

beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4.1. Hetgeen in beroep is aangevoerd, komt er in wezen op neer dat appellant een juridisch inhoudelijke discussie wil voeren over de betekenis van een vermelding in openbare registers voor onroerende zaken en daarmee over de juistheid van de formulering van de meerkeuzevraag 17 van het tentamen alsook over de waardering van zijn antwoord op die vraag. Dit verdraagt zich evenwel niet met het onder 2.4 weergegeven toetsingskader, zodat dit betoog niet kan leiden tot het ermee beoogde resultaat. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat de vaststelling van de door appellant bestreden tentamenvraag en de beoordeling van het daarop gegeven antwoord zorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het bezwaar van appellant aan de examinator is voorgelegd en dat uit zijn verklaring van 9 november 2017 kan worden afgeleid dat hij het bezwaar van appellant opnieuw heeft beoordeeld in het licht van hetgeen appellant daarover heeft opgemerkt en in het licht van de tentamenstof, maar dat dit niet tot een andere conclusie over het voor het tentamen gegeven cijfer leidt. Op de hoorzitting van het CBE heeft de examinator onder meer nog verklaard dat deze tentamenvraag al jaren in het tentamen Goederenrecht is opgenomen en door honderden studenten is beantwoord. Dat in het CBE, zoals dat in de zaak van appellant was samengesteld, weinig juristen zitting hadden, waardoor volgens appellant de juridisch inhoudelijke discussie voor een aantal leden moeilijk te volgen zou zijn geweest, leidt, wat er verder ook van deze stelling zij, mede gelet op de door het CBE in dergelijke zaken te verrichten toetsing, niet tot een ander oordeel. Overigens stelt het College vast dat de samenstelling van het CBE in de zaak van appellant voldoet aan de eisen die daaraan in artikel 7:60 van de WHW worden gesteld. Gelet op het voorgaande heeft het CBE de vaststelling van het tentamencijfer dan ook terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/054.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	14 maart 2018
Partijen	:	verzoeker en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	financieel belang integriteit schorsing seksuele intimidatie studievertraging voorlopige voorziening woonruimte
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Awb: artikel 8:81 Regels en richtlijnen: artikel 5.3
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bestaat er op dit moment geen grond voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening. Allereerst wordt hiertoe overwogen dat begrijpelijk is dat verweerder onderzoek wil doen naar bovenbedoelde meldingen en, gelet op de ernst van hetgeen is gemeld, verzoeker gedurende het onderzoek niet wil laten deelnemen aan coschappen. Zoals de secretaris van het college van beroep voor de examens bij nagekomen e-mail heeft medegedeeld, zal het administratief beroep op 23 april 2018 ter hoorzitting worden behandeld. Uit het ter zitting verklaarde blijkt dat terstond na deze hoorzitting de beslissing, dan nog zonder motivering, aan verzoeker zal worden doorgegeven. Uiterlijk twee weken na de hoorzitting volgt de schriftelijke beslissing met motivering. Hoewel begrijpelijk is dat verzoeker een hoorzitting op een eerdere datum wil en de behandeling ter zitting van de voorzieningenrechter erop was gericht dit te bereiken, is het belang van verzoeker bij een eerdere hoorzitting niet zo groot, dat dit het treffen van een voorziening rechtvaardigt. Omdat verzoeker in ieder geval tot eind april 2018 in zijn huidige woonruimte mag blijven wonen, zoals hij ter zitting van de voorzieningenrechter heeft toegelicht, is van een dreigend acuut verlies van die woonruimte op dit moment geen sprake. Bij een voor verzoeker positieve beslissing in administratief beroep, acht de voorzieningenrechter dan ook aannemelijk dat verzoeker zijn huidige huisvesting niet hoeft te onderbreken. Het aangevoerde financieel belang rechtvaardigt evenmin het treffen van een voorziening. Zoals beide partijen hebben aangegeven, is de verwachting dat overschrijding van de tien jaar studieduur geen nadelige gevolgen in de sfeer van studiefinanciering zal hebben, voor zover komt vast te staan dat deze overschrijding is veroorzaakt door een schorsing die niet rechtmatig was. Verder is van belang dat verweerder heeft toegelicht welke voortgang er is in de onderzoekswerkzaamheden gedurende de schorsingsperiode en welke procedure wordt gevolgd ter voorbereiding van verdere besluitvorming. Hieruit blijkt dat met voldoende voortvarendheid stappen worden gezet.

Gelet op het voorgaande wegen de belangen van verweerder bij voortduring van de schorsing op dit moment zwaarder dan de belangen van verzoeker bij onmiddellijke hervatting van zijn opleiding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

de examencommissie Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 januari 2018 heeft verweerder verzoeker voor de duur van het door verweerder naar de integriteit van verzoeker ingestelde onderzoek geschorst voor het volgen van coschappen en het daarbij behorende onderwijs.

Hiertegen heeft verzoeker administratief beroep ingesteld bij het college van beroep voor de examens. Voorts heeft verzoeker de voorzitter van dat college verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij beslissing van 28 februari 2018 heeft de voorzitter dat verzoek afgewezen.

Daarop heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

Verzoeker heeft een nader stuk ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2018, waar verzoeker, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door dr. S.J.C.M.M. Neggers, lid van de examencommissie, zijn verschenen. Voorts zijn S. El Ghafour LLM, secretaris van het college van beroep voor de examens, en mr. M. de Jong – Noordermeer, ambtelijk secretaris van verweerder, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Bij brief van 11 december 2017 heeft verweerder aan verzoeker bekendgemaakt dat een onderzoek is ingesteld naar meldingen over seksuele intimidatie en onregelmatigheden tijdens de laatst door verzoeker gelopen coschappen, in combinatie met incidenten die zich eerder hebben voorgedaan. Op 19 december 2017 heeft hierover een gesprek plaatsgevonden tussen verweerder en verzoeker. Hierbij is gesproken over een mogelijk gebrek aan integriteit bij verzoeker. Omdat het volgens verweerder gelet op de patiëntveiligheid en de relatie met collega's niet wenselijk is dat verzoeker gedurende het onderzoek zijn coschappen vervolgt, heeft verweerder verzoeker bij de beslissing van 2 januari 2018 krachtens artikel 5.3, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie Geneeskunde 2017-2018 voor de duur van dat onderzoek geschorst voor het volgen van coschappen en het daarbij behorende onderwijs.

2.2. Verzoeker verzoekt de voorzieningenrechter bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hij hangende het door hem tegen de beslissing van 2 januari 2018 ingestelde administratief beroep zijn coschappen en het bijbehorende onderwijs ongestoord mag vervolgen. Hiertoe voert hij aan dat het door

hem ingestelde administratief beroep niet kansloos is en dat hij een groot belang heeft om zijn opleiding voort te zetten en op korte termijn af te ronden, gelet op de dreigende financiële gevolgen van verdere studievertraging en het mogelijk moeten verlaten van zijn slechts voor actieve studenten Geneeskunde beschikbare woonruimte.

2.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bestaat er op dit moment geen grond voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening.

Allereerst wordt hiertoe overwogen dat begrijpelijk is dat verweerder onderzoek wil doen naar bovenbedoelde meldingen en, gelet op de ernst van hetgeen is gemeld, verzoeker gedurende het onderzoek niet wil laten deelnemen aan coschappen.

Zoals de secretaris van het college van beroep voor de examens bij nagekomen e-mail heeft medegedeeld, zal het administratief beroep op 23 april 2018 ter hoorzitting worden behandeld. Uit het ter zitting verklaarde blijkt dat terstond na deze hoorzitting de beslissing, dan nog zonder motivering, aan verzoeker zal worden doorgegeven. Uiterlijk twee weken na de hoorzitting volgt de schriftelijke beslissing met motivering.

Hoewel begrijpelijk is dat verzoeker een hoorzitting op een eerdere datum wil en de behandeling ter zitting van de voorzieningenrechter erop was gericht dit te bereiken, is het belang van verzoeker bij een eerdere hoorzitting niet zo groot, dat dit het treffen van een voorziening rechtvaardigt. Omdat verzoeker in ieder geval tot eind april 2018 in zijn huidige woonruimte mag blijven wonen, zoals hij ter zitting van de voorzieningenrechter heeft toegelicht, is van een dreigend acuut verlies van die woonruimte op dit moment geen sprake. Bij een voor verzoeker positieve beslissing in administratief beroep, acht de voorzieningenrechter dan ook aannemelijk dat verzoeker zijn huidige huisvesting niet hoeft te onderbreken. Het aangevoerde financieel belang rechtvaardigt evenmin het treffen van een voorziening. Zoals beide partijen hebben aangegeven, is de verwachting dat overschrijding van de tien jaar studieduur geen nadelige gevolgen in de sfeer van studiefinanciering zal hebben, voor zover komt vast te staan dat deze overschrijding is veroorzaakt door een schorsing die niet rechtmatig was.

Verder is van belang dat verweerder heeft toegelicht welke voortgang er is in de onderzoekswerkzaamheden gedurende de schorsingsperiode en welke procedure wordt gevolgd ter voorbereiding van verdere besluitvorming. Hieruit blijkt dat met voldoende voortvarendheid stappen worden gezet.

Gelet op het voorgaande wegen de belangen van verweerder bij voortduring van de schorsing op dit moment zwaarder dan de belangen van verzoeker bij onmiddellijke hervatting van zijn opleiding.

2.4. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/056**
Rechter(s)	:	mr. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	30 mei 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	afstudeerwerk beoordeling herbeoordeling onvoldoende
Artikelen	:	Awb: artikel 7:26, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De beslissing van 1 september 2017 vermeldt waarom appellante onvoldoende scoort op de aan de hand van de door haar vervaardigde scriptie beoordeelde onderdelen 6.3 en 6.4 van de competentie Onderzoeksvaardigheden, voor welke onderdelen zij het cijfer 2, de laagst mogelijke beoordeling, heeft gekregen. Na het door appellante ingestelde administratief beroep heeft de examencommissie de scriptie voorgelegd aan een niet eerder bij de beoordeling betrokken docent. Volgens het door de examencommissie bij verweerder ingediende verweerschrift komt de conclusie van deze docent erop neer dat sprake is van een goede scriptie, maar dat appellante er in het licht van de vereisten van onderdeel 6.3 onvoldoende fiscale literatuur over het behandelde onderwerp in heeft verwerkt. Het College constateert dat een door deze docent zelf opgesteld stuk waarin zijn beoordeling van de scriptie is neergelegd in het procesdossier ontbreekt. Ter zitting van het College hebben verweerder en de examencommissie over de beoordeling door deze docent geen nadere informatie kunnen geven. Het College kan bij de beoordeling van het beroep derhalve alleen uitgaan van de weergave van die beoordeling in het verweerschrift van de examencommissie. Dit leidt het College tot de conclusie dat de beoordeling van de scriptie door deze docent geen volledige ondersteuning van de beslissing van 1 september 2017 vormt. Weliswaar komt het oordeel dat appellante onvoldoende fiscale literatuur in haar scriptie heeft verwerkt overeen met hetgeen die beslissing over onderdeel 6.3 vermeldt, maar een specifiek oordeel van deze docent over onderdeel 6.4 ontbreekt. Niet kan worden uitgesloten dat de scriptie volgens deze docent, in lijn met zijn opmerking dat sprake is van een goede scriptie en de ruime voldoendes die appellante voor de overige negen competenties heeft gehaald, op onderdeel 6.4 voldoende zou kunnen scoren. Bij een voldoende voor dat onderdeel zou appellante een voldoende voor de competentie Onderzoeksvaardigheden en een voldoende eindscore voor haar afstudeerwerk hebben gehaald. De hangende het administratief beroep verrichte beoordeling van een naar aanleiding van de afstudeerzitting aangepaste scriptie, welke beoordeling wel is neergelegd in een stuk dat zich in het procesdossier bevindt, vormt evenmin een volledige ondersteuning van de beslissing van 1 september 2017. De kritiek die in die beslissing op de scriptie wordt geleverd, komt in dat stuk weliswaar gedeeltelijk terug, maar in dat stuk wordt niet vermeld dat op één van de onderdelen 6.3 en 6.4 de laagst mogelijk score zou moeten worden gegeven. De conclusie voor onderdeel 6.3 luidt dat het vermoeden is ontstaan dat appellante de competentie voldoende beheerst, waardoor een 6 zou kunnen worden toegekend. De conclusie bij onderdeel 6.4 luidt dat niet kan worden geadviseerd een voldoende voor dit onderdeel

te geven, maar dat het er wel dicht tegenaan zit. Het voorgaande is voor het College grond om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de door de afstudeercommissie verrichte beoordeling, die heeft geresulteerd in toekenning van het laagst mogelijke cijfer voor de onderdelen 6.3 en 6.4.
Deze twijfel wordt versterkt door de onduidelijkheid die ook na de zitting van het College is blijven bestaan over de zorgvuldigheid waarmee de afstudeercommissie is samengesteld. Niet in geschil is dat tussen appellante en een van de docenten die deel uitmaakten van de afstudeercommissie een conflict heeft plaatsgevonden. Appellante heeft zich naar aanleiding van dit conflict bij de onderwijsmanager gemeld en, verwijzend naar volgens appellante door deze docent ten opzichte van haar gebruikte bewoordingen, die zij als bedreigend heeft ervaren, te kennen gegeven niet meer met de betrokken docent te maken willen hebben. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante bij de examencommissie een verzoek had moeten indienen om die docent haar niet meer te laten beoordelen. Het College kan verweerder hierin niet volgen. Appellante heeft bij de onderwijsmanager immers te kennen gegeven niet meer met die docent te maken willen hebben. Onduidelijk is gebleven wat de onderwijsmanager hiermee heeft gedaan en in hoeverre de examencommissie hiervan op de hoogte was of had kunnen zijn. Dit komt voor risico van de opleiding.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2017 heeft de afstudeercommissie appellante een onvoldoende beoordeling gegeven voor haar afstudeerwerk voor de opleiding Fiscaal Recht en Economie.

Bij beslissing van 19 januari 2018 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 mei 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is voor de examencommissie mr. J.A.M. Lemans verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 28 augustus 2017 heeft de mondelinge verdediging door appellante van haar afstudeerwerk voor de opleiding Fiscaal Recht en Economie plaatsgevonden. Bij de beslissing van 1 september 2017 heeft de afstudeercommissie appellante voor negen van de tien competenties van het afstudeerwerk ruime voldoendes gegeven. Voor competentie 6, Onderzoeksvaardigheden, heeft zij een 4,5 gehaald. Deze competentie bestaat uit vier onderdelen, 6.1 tot en met 6.4. Het cijfer 4,5 is het gemiddelde van de voor deze onderdelen toegekende cijfers 8, 6, 2 en 2. Omdat voor elk van de tien competenties van het afstudeerwerk een voldoende beoordeling is vereist, heeft appellante een onvoldoende eindbeoordeling gekregen. Verweerder heeft deze beoordeling in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert onder meer aan dat zij eerder een conflict heeft gehad met één van de twee docenten die deel uitmaakten van de afstudeercommissie, zodat aan diens objectiviteit moet worden getwijfeld. Het beoordelingsformulier voor het afstudeerwerk is voorts slechts door deze docent ondertekend. Verder voert zij aan dat zij op negen van de tien competenties het cijfer 8 of hoger heeft gehaald en het juist de competentie Onderzoeksvaardigheden is waarop de afstudeercommissie een student kan laten zaken. Indien de onderdelen 6.3 en 6.4 van die competentie met slechts een 2 moeten worden beoordeeld, is het volgens haar onbegrijpelijk dat zij tot de afstudeerzitting is toegelaten. Voorts voert zij aan dat verweerder in de bestreden beslissing stelt een herbeoordeling door een nieuwe beoordelaar te hebben laten verrichten, maar dat over deze herbeoordeling verder niets bekend is en een stuk hierover ontbreekt. Deze herbeoordeling en een hangende administratief beroep verrichte beoordeling van een aangepaste versie van het afstudeerwerk door een nieuwe beoordelaar hadden tot een voldoende voor de competentie Onderzoeksvaardigheden moeten leiden, aldus appellante.

2.3. De beslissing van 1 september 2017 vermeldt waarom appellante onvoldoende scoort op de aan de hand van de door haar vervaardigde scriptie beoordeelde onderdelen 6.3 en 6.4 van de competentie Onderzoeksvaardigheden, voor welke onderdelen zij het cijfer 2, de laagst mogelijke beoordeling, heeft gekregen. Na het door appellante ingestelde administratief beroep heeft de examencommissie de scriptie voorgelegd aan een niet eerder bij de beoordeling betrokken docent. Volgens het door de examencommissie bij verweerder ingediende verweerschrift komt de conclusie van deze docent erop neer dat sprake is van een goede scriptie, maar dat appellante er in het licht van de vereisten van onderdeel 6.3 onvoldoende fiscale literatuur over het behandelde onderwerp in heeft verwerkt. Het College constateert dat een door deze docent zelf opgesteld stuk waarin zijn beoordeling van de scriptie is neergelegd in het procesdossier ontbreekt. Ter zitting van het College hebben verweerder en de examencommissie over de beoordeling door deze docent geen nadere informatie kunnen geven. Het College kan bij de beoordeling van het beroep derhalve alleen uitgaan van de weergave van die beoordeling in het verweerschrift van de examencommissie. Dit leidt het College tot de conclusie dat de beoordeling van de scriptie door deze docent geen volledige ondersteuning van de beslissing van 1 september 2017 vormt. Weliswaar komt het oordeel dat appellante onvoldoende fiscale literatuur in haar scriptie heeft verwerkt overeen met hetgeen die beslissing over onderdeel 6.3 vermeldt, maar een specifiek oordeel van deze docent over onderdeel 6.4 ontbreekt. Niet kan worden uitgesloten dat de scriptie volgens deze docent, in lijn met zijn opmerking dat sprake is van een goede scriptie en de ruime voldoendes die appellante voor de overige negen competenties heeft gehaald, op onderdeel 6.4 voldoende zou kunnen scoren. Bij een voldoende voor dat onderdeel zou appellante een voldoende voor de competentie Onderzoeksvaardigheden en een voldoende eindscore voor haar afstudeerwerk hebben gehaald. De hangende het administratief beroep verrichte beoordeling van een naar aanleiding van de afstudeerzitting aangepaste scriptie, welke beoordeling wel is neergelegd in een stuk dat zich in het procesdossier bevindt, vormt evenmin een volledige ondersteuning van de beslissing van 1 september 2017. De kritiek die in die beslissing op de scriptie wordt geleverd, komt in dat stuk weliswaar gedeeltelijk terug, maar in dat stuk wordt niet vermeld dat op één van de onderdelen 6.3 en 6.4 de laagst mogelijk score zou moeten worden gegeven. De conclusie voor onderdeel 6.3 luidt dat het vermoeden is ontstaan dat appellante de competentie voldoende beheerst, waardoor een 6 zou kunnen worden toegekend. De conclusie bij onderdeel 6.4 luidt dat niet kan worden geadviseerd een voldoende voor dit onderdeel te geven, maar dat het er wel dicht tegenaan zit. Het voorgaande is voor het College

grond om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de door de afstudeercommissie verrichte beoordeling, die heeft geresulteerd in toekenning van het laagst mogelijke cijfer voor de onderdelen 6.3 en 6.4.

Deze twijfel wordt versterkt door de onduidelijkheid die ook na de zitting van het College is blijven bestaan over de zorgvuldigheid waarmee de afstudeercommissie is samengesteld. Niet in geschil is dat tussen appellante en een van de docenten die deel uitmaakten van de afstudeercommissie een conflict heeft plaatsgevonden. Appellante heeft zich naar aanleiding van dit conflict bij de onderwijsmanager gemeld en, verwijzend naar volgens appellante door deze docent ten opzichte van haar gebruikte bewoordingen, die zij als bedreigend heeft ervaren, te kennen gegeven niet meer met de betrokken docent te maken willen hebben. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante bij de examencommissie een verzoek had moeten indienen om die docent haar niet meer te laten beoordelen. Het College kan verweerder hierin niet volgen. Appellante heeft bij de onderwijsmanager immers te kennen gegeven niet meer met die docent te maken willen hebben. Onduidelijk is gebleven wat de onderwijsmanager hiermee heeft gedaan en in hoeverre de examencommissie hiervan op de hoogte was of had kunnen zijn. Dit komt voor risico van de opleiding.

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing moet wegens strijd met artikel 7:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van 1 september 2017 te vernietigen.

Een herbeoordeling van het afstudeerwerk van appellante op grond van deze uitspraak is niet nodig, omdat appellante ter zitting van het College te kennen heeft gegeven dat de mondelinge verdediging van het door haar aangepaste afstudeerwerk op 7 mei 2018 zal plaatsvinden en de examencommissie heeft toegezegd dat de docent waarmee appellante een conflict heeft gehad geen deel zal uitmaken van de betrokken afstudeercommissie.

2.5. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam van 19 januari 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de afstudeercommissie van 1 september 2017 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 1 september 2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 januari 2018;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.004,00 (zegge: tweeduizendvier euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/060**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Verheij en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	16 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	Blokboek Stage stage stagebegeleider
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Beoordeling door het College* 2.3.1. Het College stelt vast dat appellant genoegzaam op de hoogte is, althans had moeten zijn van de informatie neergelegd in het Blokboek Stage. De stagecoördinator heeft appellant ook op het belang van die informatie gewezen. Verder staat vast dat appellant, nadat de stagecoördinator hem tot twee keer toe uitstel had gegeven voor het inleveren van de vereiste documentatie, deze documentatie niet tijdig heeft verstrekt. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, heeft appellant in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van het ongeval van zijn vader niet in staat zou zijn geweest de stagecoördinator op zijn minst op de hoogte te stellen van het niet-tijdig kunnen inleveren van de documentatie. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellant voldoende tijd heeft gehad om tijdig aan de vereisten voor het lopen van een stage te voldoen. Al op 19 september 2016 had appellant de benodigde toestemming om een stage te zoeken. Appellant heeft zich echter pas na het verstrijken van de uiterste inleverdatum voor het gespreksformulier tot de examenkamer gewend met het verzoek om eerst een minor te volgen. Nadat appellant vervolgens meermalen uitstel was verleend, was het hem nog altijd niet gelukt tijdig de benodigde documentatie te verstrekken. Als gevolg van deze handelwijze, die volledig is toe te rekenen aan appellant, heeft de stagecoördinator zich niet tijdig een beeld kunnen vormen van de inhoud van de stage, de stageopdracht en de begeleiding. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat de stage een leerproces is dat plaatsvindt onder begeleiding en waarbij bedrijfsbezoeken worden afgelegd en een terugkomdag bij de opleiding plaatsvindt. Daarbij is een tijdige aanvang van de stage noodzakelijk, aldus verweerder. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat de door appellant verstrekte documentatie niet compleet was. Volgens verweerder is de stageovereenkomst niet getekend door de verantwoordelijke persoon van de opleiding, omdat dit document niet bekend was bij de opleiding, is de kritische zelfreflectie niet ondertekend door de studieloopbaanbegeleider en is in het gespreksformulier niet aangegeven hoe de inhoudelijke begeleiding is gegarandeerd en wat de achtergrond van de begeleider is op het gebied van Game Design & Technology. Appellant heeft daar alleen maar tegenover gesteld dat de begeleiding voldoet aan de vereisten en dat het mogelijk is de stage achteraf te beoordelen. 2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, alle omstandigheden in ogenschouw nemend, terecht op het standpunt gesteld dat de toestemming voor het lopen van de stage op goede gronden is geweigerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2017 heeft de examenkamer Software Engineering (hierna: de examenkamer) appellant medegedeeld dat hij geen toestemming krijgt om de door hem gewenste stage te lopen.

Bij beslissing van 22 februari 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 mei 2018, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door J.C.J.H. Janissen, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de opleiding Game Design & Technology. Onderdeel van die opleiding is het lopen van een stage. In het Blokboek stage FHICT najaar 2017 (hierna: het Blokboek stage) is informatie opgenomen over de stage. Zo is bijvoorbeeld informatie opgenomen over inleverdata, over de vereisten waaraan de stage moet voldoen en over de documenten die een student in verband met de stage moet inleveren.

2.2.1. Op 19 september 2016 heeft de examenkamer appellant de toestemming gegeven om een stage te gaan lopen. Volgens het Blokboek stage moest het gespreksformulier, waarin de stageopdracht en informatie over het stagebedrijf en de begeleiding is opgenomen, op 23 juni 2017 worden ingeleverd en moest de stage op maandag 28 augustus 2017 aanvangen. Appellant heeft de examenkamer bij e-mail van 3 juli 2017 laten weten dat het hem niet was gelukt tijdig een stage te regelen en heeft een verzoek ingediend om eerst de Minor Artificial Intelligence aan de VU te volgen. De examenkamer heeft dat verzoek afgewezen. Vervolgens heeft appellant de stagecoördinator gemeld dat hij alsnog een stage heeft gevonden en dat het sollicitatiegesprek op 25 augustus 2017 zal plaatsvinden. De stagecoördinator heeft appellant daarop te kennen gegeven dat hij appellant bij uitzondering uitstel verleent en appellant toestaat het gespreksformulier op 25 augustus 2017 in te leveren. Vervolgens heeft appellant bij e-mail van 27 augustus 2017 aan de stagecoördinator gemeld dat de stagebegeleider van het desbetreffende bedrijf nog op vakantie was en dat begin van de week nog een gesprek volgt, waarna hij de ingevulde documenten kan toesturen. Daarop heeft de stagecoördinator appellant bij e-mail van 28 augustus 2017 laten weten dat indien nog vóór 1 september 2017 alles bij het bedrijf rond zou zijn, hij daarmee geen problemen heeft. De stagecoördinator heeft appellant bij diezelfde e-mail verzocht om het gespreksformulier zo compleet mogelijk in te vullen en aan hem te sturen. Aan dat verzoek heeft appellant niet voldaan. Op 8 september 2017 heeft appellant de stagecoördinator documentatie in verband met de stage gemaild, waarbij hij heeft vermeld dat zijn vader zijn heup heeft gebroken bij een val van zijn paard en dat hij daarom niet tijdig heeft gereageerd.

2.2.2. De stagecoördinator heeft appellant vervolgens medegedeeld dat hij de gewenste stage niet kan lopen. De stagecoördinator heeft gemotiveerd dat appellant de documentatie een week na de deadline heeft verstrekt, appellant hem daarover niet heeft geïnformeerd, de stage inmiddels een aantal weken loopt en dat het daarom lastig is nog de verplichte stagedagen te maken. Bovendien heeft appellant, aldus de stagecoördinator, niet de benodigde begeleiding met een passende achtergrond geregeld. De examenkamer heeft vervolgens, bij beslissing van 11 september 2017, overeenkomstig de mededeling van de stagecoördinator, aan appellant toestemming geweigerd de gewenste stage te lopen. Desalniettemin heeft appellant een aanvang met de stage gemaakt.

Verweerder heeft het door appellant ingestelde administratief beroep bij zijn beslissing van 22 februari 2018 ongegrond verklaard.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder. Hij betoogt kortgezegd dat zijn stagebegeleider in het bezit is van 2 masterdiploma's en al 8 jaar een eigen bedrijf heeft in het relevante ICT-domein. De stagebegeleider voldoet daarmee aan de vereisten uit het Blokboek stage. Bovendien voldoet de stage ook verder aan de daaraan te stellen eisen en kan deze achteraf worden beoordeeld, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.3.1. Het College stelt vast dat appellant genoegzaam op de hoogte is, althans had moeten zijn van de informatie neergelegd in het Blokboek Stage. De stagecoördinator heeft appellant ook op het belang van die informatie gewezen. Verder staat vast dat appellant, nadat de stagecoördinator hem tot twee keer toe uitstel had gegeven voor het inleveren van de vereiste documentatie, deze documentatie niet tijdig heeft verstrekt. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, heeft appellant in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van het ongeval van zijn vader niet in staat zou zijn geweest de stagecoördinator op zijn minst op de hoogte te stellen van het niet-tijdig kunnen inleveren van de documentatie. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellant voldoende tijd heeft gehad om tijdig aan de vereisten voor het lopen van een stage te voldoen. Al op 19 september 2016 had appellant de benodigde toestemming om een stage te zoeken. Appellant heeft zich echter pas na het verstrijken van de uiterste inleverdatum voor het gespreksformulier tot de examenkamer gewend met het verzoek om eerst een minor te volgen. Nadat appellant vervolgens meermalen uitstel was verleend, was het hem nog altijd niet gelukt tijdig de benodigde documentatie te verstrekken. Als gevolg van deze handelwijze, die volledig is toe te rekenen aan appellant, heeft de stagecoördinator zich niet tijdig een beeld kunnen vormen van de inhoud van de stage, de stageopdracht en de begeleiding. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat de stage een leerproces is dat plaatsvindt onder begeleiding en waarbij bedrijfsbezoeken worden afgelegd en een terugkomdag bij de opleiding plaatsvindt. Daarbij is een tijdige aanvang van de stage noodzakelijk, aldus verweerder. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat de door appellant verstrekte documentatie niet compleet was. Volgens verweerder is de stageovereenkomst niet getekend door de verantwoordelijke persoon van de opleiding, omdat dit document niet bekend was bij de opleiding, is de kritische zelfreflectie niet ondertekend door de studieloopbaanbegeleider en is in het gespreksformulier niet aangegeven hoe de inhoudelijke begeleiding is gegarandeerd en wat de achtergrond van de begeleider is op het gebied van Game Design & Technology. Appellant heeft daar alleen maar tegenover gesteld dat de begeleiding voldoet aan de vereisten en dat het mogelijk is de stage achteraf te beoordelen.

2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, alle omstandigheden in ogenschouw nemend, terecht op het standpunt gesteld dat de toestemming voor het lopen van de stage op goede gronden is geweigerd.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/061.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	19 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	termijnoverschrijding verzuim
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:54 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant heeft bewijs overgelegd dat zijn gemachtigde op 19 januari 2018 een pro forma beroepschrift ter post heeft bezorgd om aangetekend te worden verzonden naar het adres van de hogeschool. Nu het beroepschrift retour is ontvangen op het kantoor van de gemachtigde van appellant, is het niet door de hogeschool ontvangen. De situatie als bedoeld in artikel 6:9, tweede lid, doet zich derhalve niet voor. Hieruit volgt dat het beroepschrift niet tijdig is ingediend. Het College is evenwel van oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest. Het beroepschrift is vier dagen voor afloop van de termijn ter post bezorgd om aangetekend te worden verzonden naar het adres van de hogeschool. Appellant mocht er in deze omstandigheden redelijkerwijs op vertrouwen dat het poststuk binnen een week na afloop van de termijn door de hogeschool zou worden ontvangen. Dat, hoewel het beroepschrift juist was geadresseerd, met het bezorgen dan wel ontvangen iets mis is gegaan, kan appellant niet worden verweten. Het CBE heeft het administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb)) in de zaak van:

[Naam appellant] wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 december 2017 heeft de examencommissie Social Work Noord het verzoek van appellant om een herbeoordeling afgewezen.

Bij beslissing van 13 maart 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft zich in de beslissing van 13 maart 2018 op het standpunt gesteld dat het beroepschrift van appellant buiten de termijn voor het indienen van beroep is ontvangen. De termijn voor het instellen van beroep tegen de beslissing van 12 december 2017 liep tot en met 23 januari 2018. Het CBE heeft op 29 januari 2018 een gemotiveerd beroepschrift ontvangen. Appellant heeft gesteld dat zijn gemachtigde op 19 januari 2018 aangetekend een pro forma beroepschrift naar de hogeschool heeft verzonden. Het poststuk is op 30 januari 2018 retour ontvangen op het kantoor van de gemachtigde. Bij de hogeschool is over het aannemen dan wel retour sturen van het poststuk niets bekend. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de hogeschool niet kan worden verweten dat het poststuk niet is aangekomen. Het heeft daarom het door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE het administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Daartoe voert hij aan dat zijn gemachtigde op 19 januari 2018 aangetekend een pro forma beroepschrift heeft verzonden aan het juiste adres. Hij stelt dat uit de “tracking gebeurtenissen” blijkt dat het poststuk op 22 januari 2018 bij de hogeschool is bezorgd. Op 30 januari 2018 is het poststuk retour ontvangen op het kantoor van de gemachtigde. Op de envelop is “geweigerd” aangekruist, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 6:7 van de Awb bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge het tweede lid is een bezwaar- of beroepschrift bij verzending per post tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4. Appellant heeft bewijs overgelegd dat zijn gemachtigde op 19 januari 2018 een pro forma beroepschrift ter post heeft bezorgd om aangetekend te worden verzonden naar het adres van de hogeschool. Nu het beroepschrift retour is ontvangen op het kantoor van de gemachtigde van appellant, is het niet door de hogeschool ontvangen. De situatie als bedoeld in artikel 6:9, tweede lid, doet zich derhalve niet voor. Hieruit volgt dat het beroepschrift niet tijdig is ingediend.
Het College is evenwel van oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest. Het beroepschrift is vier dagen voor afloop van de termijn ter post bezorgd om aangetekend te worden verzonden naar het adres van de hogeschool. Appellant mocht er in deze omstandigheden redelijkerwijs op vertrouwen dat het poststuk binnen een week na afloop van de termijn door de hogeschool zou worden ontvangen. Dat, hoewel het beroepschrift juist was geadresseerd, met het bezorgen dan wel ontvangen iets mis is gegaan, kan appellant niet worden verweten.
Het CBE heeft het administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is kennelijk gegrond. De beslissing van het CBE van 13 maart 2018 moet worden vernietigd. Het CBE dient alsnog inhoudelijk op het administratief beroepschrift van appellant te beslissen.

2.6. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 13 maart 2018, kenmerk KGRS 13002;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten ten bedrage van € 501,00 (zegge: vijfhonderdeen euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/063**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor - van Vugt
Datum uitspraak	:	18 juli 2018
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	collegegeld e-mailadres hardheidsclausule informatieplicht inschrijving schadevergoeding Studielink zorgplicht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.43, eerste lid, eerste volzin WHW: artikel 7.46, tweede lid WHW: artikel 15.2, aanhef en onder a Studentenstatuut, Bijlage I: artikel 13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Uit de door het college van bestuur overgelegde stukken, waaronder het verloop van de communicatie tussen appellant en de TU Delft, het stappenplan herinschrijving Studielink en het stappenplan Digitale (incasso) machtiging blijkt het volgende. Op 8 augustus 2017 heeft de TU Delft een e-mail aan het TU-emailadres van appellant gezonden waarin hem is bericht dat nog geen verzoek tot herinschrijving is ontvangen. In deze e-mail is vermeld dat een verzoek tot herinschrijving en betaling uiterlijk 31 augustus 2017 via Studielink dient te geschieden. In deze e-mail is voorts vermeld dat appellant de voortgangsindicatoren van het inschrijvingsverzoek in de gaten dient te houden via Studielink. Op 11 augustus 2017 is vanuit Studielink een e-mail verzonden naar het in Studielink opgenomen e-mailadres van appellant en waarin hem is medegedeeld de digitale machtiging te bevestigen. Op zowel 24 augustus 2017 als op 19 september 2017 heeft de TU Delft een e-mail verzonden naar het in Studielink opgenomen e-mailadres van appellant en is hem verzocht de digitale machtiging te bevestigen. Ten slotte heeft de TU Delft op 29 september 2017 wederom een e-mail aan appellant gezonden, zowel naar het in Studielink opgenomen e-mailadres als naar het TU-emailadres van appellant. In het overgelegde stappenplan herinschrijving Studielink is onder het kopje “Verzoek tot herinschrijving” vermeld dat de student moet controleren dat zijn correspondentieadres, telefoonnummer en e-mailadres in Studielink up to date zijn. Ook is in het stappenplan vermeld dat de student zijn verzoek tot inschrijving via Studielink in de gaten moet houden. In het overgelegde stappenplan Digitale (incasso) machtiging is eveneens vermeld dat de student de berichtgeving in Studielink in de gaten moet houden. Ook is daarin vermeld dat de student een bericht in zijn Studielink-account ontvangt zodra de digitale machtiging is bevestigd. Het College is gelet op het vorenstaande van oordeel dat appellant kon en behoorde te weten dat de berichtgeving rondom zijn inschrijving en de betaling van het collegegeld via Studielink en het in Studielink opgenomen e-mailadres zou plaatsvinden. Anders dan appellant aanvoert, vermeldt Studielink dat de berichtgeving via Studielink plaatsvindt en dat hij zijn e-mailadres in Studielink up to date moet houden. Daarbij komt dat appellant, zoals in het vorenstaande is

vermeld, via zijn TU-emailadres hier nog eens tweemaal op is geattendeerd. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de TU Delft in strijd met het Studentenstatuut heeft gehandeld. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de TU Delft de zorgplicht jegens appellant heeft geschonden. Daarbij komt dat appellant zich al meer jaren aan de TU Delft heeft ingeschreven waardoor ervan mag worden uitgegaan dat hij bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces bij de TU Delft. Uit de door het college van bestuur overgelegde stukken blijkt dat sinds 2014 het in Studielink opgenomen e-mailadres hetzelfde is gebleven. Appellant heeft bovendien niet aangetoond dat het inschrijvingsproces aan de TU Delft in het studiejaar 2017-2018 afweek van de voorgaande jaren.
Aangezien appellant meer keren is geattendeerd op het voltooien van zijn inschrijving en hij geen bijzondere omstandigheden heeft aangedragen, ziet het College geen grond voor het oordeel dat zich een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard voordoet op grond waarvan het college van bestuur de hardheidsclausule had moeten toepassen.
Nu appellant in de maanden september en oktober 2017 gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de TU Delft zonder dat hij stond ingeschreven, heeft het college van bestuur met juistheid vastgesteld dat appellant een bedrag van € 534,33 is verschuldigd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 oktober 2017 heeft het college van bestuur vastgesteld dat appellant een bedrag van € 534,33 aan collegegeld en schadevergoeding is verschuldigd.

Bij beslissing van 15 februari 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2018, waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. F.M.Y Coladarci, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het college van bestuur heeft bij beslissing van 24 oktober 2017 aan appellant medegedeeld dat hij in de periode september 2017 en oktober 2017 niet als student stond ingeschreven aan de TU Delft, omdat hij de betaling (incasso) van het collegegeld niet tijdig had afgerond. In die periode heeft appellant echter wel gebruik gemaakt van de voorzieningen van de TU Delft. Als gevolg hiervan heeft het college van

bestuur op grond van artikel 13 van Bijlage I behorende bij het Studentenstatuut TU Delft 2017-2018 aan appellant medegedeeld dat hij een bedrag van € 534,33, bestaande uit een bedrag ter hoogte van twee maanden collegegeld en twee maanden schadevergoeding ter hoogte van € 100 per maand, is verschuldigd.

Het college van bestuur heeft zijn beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Commissie voor Bezwaarschriften Studentenzaken van 12 december 2017, gehandhaafd. Over het niet tijdig inschrijven heeft het college van bestuur overwogen dat appellant zich al meerdere jaren aan de TU Delft heeft ingeschreven waardoor ervan mag worden uitgegaan dat hij bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces bij de TU Delft. Hierbij hoort ook het regelen van de betaling van het collegegeld. Het tijdig in orde maken van de inschrijving valt onder de eigen verantwoordelijkheid van appellant. Appellant heeft dat volgens het college van bestuur niet gedaan, omdat hij het e-mailadres zoals opgenomen in Studielink niet heeft gecontroleerd hetgeen voor zijn risico dient te komen. Daarnaast is voldoende aangetoond dat appellant is geïnformeerd dat de betaling van het verschuldigde collegegeld nog niet in orde was, aldus het college van bestuur.

2.2. Appellant kan zich niet met de beslissing van het college van bestuur van 15 februari 2018 verenigen voor zover van hem een schadevergoeding is gevorderd. Hij betoogt dat het college van bestuur miskent dat hij op grond van het door de TU Delft vastgestelde Studentenstatuut 2016/2017 mocht verwachten dat de voor hem belangrijke informatie rond inschrijving naar zijn e-mailadres van de TU Delft zou worden gestuurd en niet naar het in Studielink opgenomen e-mailadres. Hij voert daartoe aan dat in het Studentenstatuut is vermeld dat de student na inschrijving als student een TU-emailadres ontvangt waarop de voor hem belangrijke berichten van het college van bestuur, directies of faculteiten ontvangen. Voorts voert appellant aan dat het college van bestuur niet aan zijn informatieplicht heeft voldaan nu het heeft verzuimd tijdig contact met hem op te nemen via de contactgegevens die hij aan de TU Delft heeft doorgegeven. Appellant voert verder aan dat uit de website van Studielink niet blijkt dat het aldaar door de student opgegeven e-mailadres fungeert als formeel correspondentieadres tussen student en de onderwijsinstelling. Daarnaast voert appellant aan dat het college van bestuur ten onrechte er vanuit is gegaan dat de inschrijving in de voorgaande jaren identiek verliep. Hij wijst erop dat hij op zijn TU-e-mailadres op 29 september 2017 een e-mail heeft ontvangen over de betaling van het collegegeld. Ten slotte voert appellant aan dat het college van bestuur ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule.

2.2.1. Ingevolge artikel 7.43, eerste lid, eerste volzin, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd.

Ingevolge artikel 15.2, aanhef en onder a, is degene die niet is ingeschreven en gebruikmaakt van onderwijs- of examenvoorzieningen ten behoeve van onderwijs van een in de bijlage van deze wet opgenomen instelling, deswege aan die instelling een schadevergoeding verschuldigd, die door het instellingsbestuur wordt vastgesteld met toepassing van artikel 7.46, tweede lid, indien het deelname aan een voltijdse opleiding betreft.

Ingevolge artikel 13 van Bijlage I behorende bij het Studentenstatuut TU Delft 2017-2018 is degene die zonder ingeschreven te zijn gebruik maakt van onderwijs of examenvoorzieningen, wegens onrechtmatig gebruik van deze voorzieningen per maand een schadevergoeding verschuldigd ter grootte van het bedrag dat hij/zij aan collegegeld in die periode verschuldigd zou zijn geweest plus € 100,-. Het aantal maanden waarover deze schadevergoeding verschuldigd is, is gelijk aan de periode vanaf de eerste maand waarin door de TU onrechtmatig gebruik van de onderwijs en/of examenvoorzieningen is geregistreerd, tot aan de maand waarin betrokkene correct is ingeschreven, of - als dat eerder is - tot het einde van het desbetreffende studiejaar.

2.2.2. Uit de door het college van bestuur overgelegde stukken, waaronder het verloop van de communicatie tussen appellant en de TU Delft, het stappenplan herinschrijving Studielink en het

stappenplan Digitale (incasso) machtiging blijkt het volgende. Op 8 augustus 2017 heeft de TU Delft een e-mail aan het TU-emailadres van appellant gezonden waarin hem is bericht dat nog geen verzoek tot herinschrijving is ontvangen. In deze e-mail is vermeld dat een verzoek tot herinschrijving en betaling uiterlijk 31 augustus 2017 via Studielink dient te geschieden. In deze e-mail is voorts vermeld dat appellant de voortgangsindicatoren van het inschrijvingsverzoek in de gaten dient te houden via Studielink. Op 11 augustus 2017 is vanuit Studielink een e-mail verzonden naar het in Studielink opgenomen e-mailadres van appellant en waarin hem is medegedeeld de digitale machtiging te bevestigen. Op zowel 24 augustus 2017 als op 19 september 2017 heeft de TU Delft een e-mail verzonden naar het in Studielink opgenomen e-mailadres van appellant en is hem verzocht de digitale machtiging te bevestigen. Ten slotte heeft de TU Delft op 29 september 2017 wederom een e-mail aan appellant gezonden, zowel naar het in Studielink opgenomen e-mailadres als naar het TU-emailadres van appellant. In het overgelegde stappenplan herinschrijving Studielink is onder het kopje “Verzoek tot herinschrijving” vermeld dat de student moet controleren dat zijn correspondentieadres, telefoonnummer en e-mailadres in Studielink up to date zijn. Ook is in het stappenplan vermeld dat de student zijn verzoek tot inschrijving via Studielink in de gaten moet houden. In het overgelegde stappenplan Digitale (incasso) machtiging is eveneens vermeld dat de student de berichtgeving in Studielink in de gaten moet houden. Ook is daarin vermeld dat de student een bericht in zijn Studielink-account ontvangt zodra de digitale machtiging is bevestigd.

Het College is gelet op het vorenstaande van oordeel dat appellant kon en behoorde te weten dat de berichtgeving rondom zijn inschrijving en de betaling van het collegegeld via Studielink en het in Studielink opgenomen e-mailadres zou plaatsvinden. Anders dan appellant aanvoert, vermeldt Studielink dat de berichtgeving via Studielink plaatsvindt en dat hij zijn e-mailadres in Studielink up to date moet houden. Daarbij komt dat appellant, zoals in het vorenstaande is vermeld, via zijn TU-emailadres hier nog eens tweemaal op is geattendeerd. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de TU Delft in strijd met het Studentenstatuut heeft gehandeld. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de TU Delft de zorgplicht jegens appellant heeft geschonden. Daarbij komt dat appellant zich al meer jaren aan de TU Delft heeft ingeschreven waardoor ervan mag worden uitgegaan dat hij bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces bij de TU Delft. Uit de door het college van bestuur overgelegde stukken blijkt dat sinds 2014 het in Studielink opgenomen e-mailadres hetzelfde is gebleven. Appellant heeft bovendien niet aangetoond dat het inschrijvingsproces aan de TU Delft in het studiejaar 2017-2018 afweek van de voorgaande jaren.

Aangezien appellant meer keren is geattendeerd op het voltooien van zijn inschrijving en hij geen bijzondere omstandigheden heeft aangedragen, ziet het College geen grond voor het oordeel dat zich een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard voordoet op grond waarvan het college van bestuur de hardheidsclausule had moeten toepassen.

Nu appellant in de maanden september en oktober 2017 gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de TU Delft zonder dat hij stond ingeschreven, heeft het college van bestuur met juistheid vastgesteld dat appellant een bedrag van € 534,33 is verschuldigd.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/064**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	vrijstelling
Artikelen	:	OER: artikel 4.12
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Het College overweegt daartoe de examencommissie voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de door appellant bij zijn rechtenstudie opgedane kennis en vaardigheden zodanig verschillen van de kennis en vaardigheden die bij de onderdelen voor het blok INF-I aan bod komen dat de examencommissie de vrijstelling reeds hierom heeft mogen weigeren. De examencommissie heeft daarbij mogen afgaan op het advies van een toetscommissie, bestaande uit docenten met specifieke kennis over de onderdelen in het blok INF-1, die de door appellant bij zijn rechtenstudie opgedane kennis en vaardigheden heeft vergeleken met de afzonderlijke onderdelen uit blok INF-1 en daarbij tot de conclusie is gekomen dat dat blok een belangrijk onderdeel vormt van de opleiding en dat de onderdelen specifiek zijn gericht op de laatste ontwikkelingen op ICT-gebied die niet te vergelijken zijn met de rechtenstudie. Dat de toetscommissie haar advies niet op papier heeft gezet, maar op informele wijze aan de examencommissie heeft gegeven, geeft het College geen aanleiding om te twijfelen aan de deskundigheid en juistheid van het advies. De stelling van appellant dat de examencommissie alleen naar het blok INF-I als geheel heeft gekeken en niet naar de verschillende onderdelen mist gelet op het vorenstaande feitelijke grondslag. Over de stelling van appellant dat hij lang heeft moeten wachten op de beslissing van het CBE overweegt het College dat het CBE ter zitting van het College heeft medegedeeld dat de beslissing door de herfstvakantie en andere vrijstellingsverzoeken zes dagen langer heeft geduurd. Niet valt in te zien dat dit onnodig lang heeft geduurd en dat appellant hierdoor op enigerlei is benadeeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 november 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit IT & Design het verzoek van appellant om hem vrijstelling te verlenen voor het blok INF-I afgewezen.

Bij beslissing van 1 maart 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juli 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts is namens de examencommissie A.M.J.J. Lousberg-Orbons, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de deeltijd bacheloropleiding ICT SE aan de Haagse Hogeschool. Via Osiris heeft appellant de examencommissie verzocht hem vrijstelling te verlenen voor het blok INF-I. Dit blok omvat de onderdelen Onderzoek (INF-I-OZ-01-14), Praktijkleren (INF-I—PR-1-17) en Trends (INF-I-TR-01-14) en heeft een omvang van 15 studiepunten.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen, omdat appellant op basis van de door hem bij de rechtenstudie behaalde resultaten reeds eerder vrijstelling heeft gekregen, te weten 30 studiepunten voor de minorruimte en 6 studiepunten voor de vakken Desk Research (INF-S-DR-16) en Onderzoek Gegevensarchitectuur (INF-GO-OZ). De examencommissie heeft daarbij overwogen dat het haar beleid is dat reeds eerder behaalde resultaten slechts eenmaal kunnen worden benut voor een aanvraag voor een vrijstelling. Indien op basis van dezelfde resultaten wederom een vrijstelling wordt verleend, wordt er afbreuk gedaan aan het eindniveau van de bacheloropleiding, aldus de examencommissie.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd en heeft daarbij geoordeeld dat het beleid van de examencommissie niet onredelijk is. Het CBE heeft overwogen dat de examencommissie terecht geen aanleiding heeft gezien voor het verlenen van verdere vrijstellingen. Het CBE heeft daarbij in aanmerking genomen dat de examencommissie het advies heeft ingewonnen bij de toetscommissie alsook bij de docenten. Namens de examencommissie is ter zitting verklaard dat het blok INF-I, tezamen met de stage, het belangrijkste onderdeel is van de opleiding en dat de daarin te toetsen kennis en vaardigheden onvoldoende kunnen worden ondervangen door de door appellant in zijn rechtenstudie behaalde vakken. Zo zijn de te verrichten onderzoeken specifiek gericht op de laatste ontwikkelingen op ICT-gebied, moet er een groepsopdracht worden uitgevoerd en moeten studenten hun onderzoek aan elkaar presenteren. Dat deze aspecten onvoldoende aan bod zijn gekomen in de rechtenstudie van appellant is volgens het CBE door de examencommissie voldoende gemotiveerd. Het CBE heeft voorts overwogen dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat zij bij verlening van een aanvullende vrijstelling niet meer kan instaan voor de kwaliteit van het einddiploma van de opleiding.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat ten onrechte naar het blok INF-I als geheel is gekeken. Hij voert daartoe aan dat de examencommissie had moeten beoordelen of de individuele vakken in dat blok overeenkomen met de door hem reeds behaalde resultaten en opgedane competenties uit de rechtenstudie. Voorts voert appellant dat de examencommissie ten onrechte het beleid hanteert dat reeds eerder behaalde resultaten slechts eenmaal kunnen worden benut voor een aanvraag voor een vrijstelling. Hij voert daartoe dat hij de kennis en competenties op universitair niveau heeft opgedaan, dat hij in staat is onderzoek te kunnen doen naar een bepaald onderwerp en dat zijn bachelorscriptie een ICT-gerelateerd onderwerp heeft. Voorts voert appellant aan dat ten onrechte is aangenomen dat het blok INF-I het belangrijkste onderdeel is van de opleiding. Ten slotte voert appellant aan dat hij lang heeft moeten wachten op de beslissing van het CBE en dat die beslissing reeds daarom dient te worden vernietigd.

2.4.1. Ingevolge artikel 4.12, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling kan de examencommissie een student vrijstelling verlenen voor een toets, indien zij van mening is dat de student reeds aan de vereisten wat betreft inhoud en niveau van de desbetreffende onderwijseenheid heeft voldaan. Voor een

deeltoets kan geen vrijstelling worden verleend.

Ingevolge het tweede lid kan vrijstelling worden verleend op basis van:

a. toetsresultaten die bij een andere opleiding zijn behaald, of

b. door (werk)ervaring verworven competenties, kennis of vaardigheden.

Ingevolge het derde lid kan de student die in aanmerking wil komen voor vrijstelling hiertoe een schriftelijk en gemotiveerd verzoek indienen hij de examencommissie. Hierbij moeten tevens de bewijsstukken worden gevoegd waaruit blijkt dat de student reeds aan de vereisten van de desbetreffende onderwijseenheid heeft voldaan. Dit verzoek moet uiterlijk 5 werkdagen na aanvang van de desbetreffende onderwijseenheid worden ingediend hij de examencommissie.

2.4.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Het College overweegt daartoe de examencommissie voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de door appellant bij zijn rechtenstudie opgedane kennis en vaardigheden zodanig verschillen van de kennis en vaardigheden die bij de onderdelen voor het blok INF-I aan bod komen dat de examencommissie de vrijstelling reeds hierom heeft mogen weigeren. De examencommissie heeft daarbij mogen afgaan op het advies van een toetscommissie, bestaande uit docenten met specifieke kennis over de onderdelen in het blok INF-1, die de door appellant bij zijn rechtenstudie opgedane kennis en vaardigheden heeft vergeleken met de afzonderlijke onderdelen uit blok INF-1 en daarbij tot de conclusie is gekomen dat dat blok een belangrijk onderdeel vormt van de opleiding en dat de onderdelen specifiek zijn gericht op de laatste ontwikkelingen op ICT-gebied die niet te vergelijken zijn met de rechtenstudie. Dat de toetscommissie haar advies niet op papier heeft gezet, maar op informele wijze aan de examencommissie heeft gegeven, geeft het College geen aanleiding om te twijfelen aan de deskundigheid en juistheid van het advies. De stelling van appellant dat de examencommissie alleen naar het blok INF-I als geheel heeft gekeken en niet naar de verschillende onderdelen mist gelet op het vorenstaande feitelijke grondslag. Over de stelling van appellant dat hij lang heeft moeten wachten op de beslissing van het CBE overweegt het College dat het CBE ter zitting van het College heeft medegedeeld dat de beslissing door de herfstvakantie en andere vrijstellingsverzoeken zes dagen langer heeft geduurd. Niet valt in te zien dat dit onnodig lang heeft geduurd en dat appellant hierdoor op enigerlei is benadeeld.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/068**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	19 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	administratief beroep bezwaar bindend negatief studieadvies BNSA Hardheidsclausule Informele bezwaarprocedure persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 7:25
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College ziet zich voor de vraag gesteld of appellante in haar beroep kan worden ontvangen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellante gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen voorzien van een voldoende draagkrachtige motivering. Een vernietiging van de beslissing van 25 september 2017 is in de uitspraak in strijd met artikel 7:25 van de Algemene wet bestuursrecht achterwege gebleven, maar het College leest de opdracht aan de examencommissie in de uitspraak van het CBE zo dat hij tevens heeft beoogd de beslissing van 25 september 2017 te vernietigen. Het College stelt vast dat het beroep van appellante uitsluitend is gericht tegen een overweging van het CBE die niet dragend is voor het dictum van de beslissing van het CBE. Nu de examencommissie op grond van de uitspraak van het CBE een nieuwe beslissing moet nemen is sprake van een overweging ten overvloede. Dit betekent dat de examenc¬ommissie noch het CBE in de verdere besluitvorming gebonden is aan deze overweging ten overvloede, nog daargelaten de juistheid ervan. De vrees van appellante dat de examencommissie en het CBE zich gebonden zullen achten aan deze overweging is dus ongegrond. Nu het beroep uitsluitend gericht is tegen de overweging ten overvloede kan met het instellen van beroep niet meer worden bereikt dan uit de uitspraak van het CBE voortvloeit. Appellante heeft dan ook geen belang bij het instellen van het beroep, zodat het College het beroep van appellante niet-ontvankelijk zal verklaren. 2.5 Het College stelt vast dat de examencommissie inmiddels op 15 maart 2018 een nieuwe beslissing op bezwaar heeft genomen en dat appellante tegen deze beslissing administratief beroep bij het CBE heeft ingesteld. Het College gaat er vanuit dat het CBE gelet op de zwaarwegende belangen van appellante zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval vóór aanvang 1 september 2018, op dit beroep beslist. Mocht zulks onverhoopt niet het geval zijn, wijst het College appellante erop dat de mogelijkheid bestaat een voorlopige voorziening aan de Voorzieningenrechter van het College te vragen. Het College constateert voorts dat de Onderwijs- en Examenregeling van de Hogeschool Utrecht toestaat dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Het College heeft over deze handelwijze, die door verschillende Hogescholen wordt toegepast, bij herhaling geoordeeld dat de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk

onderzoek (hierna: de WHW) hiervoor geen grond biedt. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW, aldus het College in onder meer de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280, 28 april 2016 in zaken nrs. CBHO 2015/307 en 2015/30 , 11 december 2015 in zaak nr. CBHO 2015/231 en 13 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/117. Het College gaat er vanuit dat het CBE in de nieuwe beslissing op het administratief beroep zich hier rekenschap van geeft

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2017 heeft de examencommissie Instituut voor Gebaren, Taal en Dovenstudies namens het college van bestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Leraar Nederlandse Gebarentaal / Tolk Nederlandse Gebarentaal.

Bij beslissing van 25 september 2017 heeft de examencommissie het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 5 maart 2018 heeft het CBE het door appellante tegen de beslissing van 25 september 2017 ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juli 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. R.J. Ouderdorp, advocaat te Amsterdam, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2015-2016 begonnen met de opleiding Leraar Nederlandse Gebarentaal / Tolk Nederlandse Gebarentaal. In dat studiejaar is het studieadvies aan appellante in verband met persoonlijke omstandigheden opgeschort.
Bij beslissing van 12 juli 2017 heeft de examencommissie aan het einde van het tweede studiejaar aan appellante een BNSA gegeven, omdat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan.

Appellant heeft in het tweede studiejaar minder dan de minimum vereiste 50 studiepunten behaald, vrijstellingen en in eerdere studiejaren behaalde studiepunten niet meegerekend. Daarnaast heeft appellante de cursussen OGTDB-NGTC-14, OGTDB-STB1-14 en OGTB-TV2-10 niet behaald. Derhalve moet zij niet geschikt worden geacht voor de opleiding, aldus de examencommissie.

Bij beslissing van 25 september 2017 heeft de examencommissie het bezwaar ongegrond verklaard.

2.2. Het CBE heeft de beslissing van 25 september 2017 beoordeeld. Het CBE heeft vastgesteld dat appellante melding heeft gemaakt van persoonlijke omstandigheden, maar heeft nagelaten te verduidelijken welke omstandigheden dit waren. Appellante heeft daarvan geen bewijs overgelegd. Volgens het CBE ligt het op de weg van appellante om aannemelijk te maken dat de gestelde persoonlijke omstandigheden de studievoortgang nadelig hebben beïnvloed. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat het feit dat aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet is behaald in het algemeen erop kan duiden dat de student ongeschikt is voor de opleiding. Om die ongeschiktheid vast te stellen is echter wel een op de persoon toegesneden beoordeling noodzakelijk hetgeen de examencommissie heeft nagelaten. In het verweerschrift alsook ter zitting van het CBE heeft de examencommissie alsnog een voldoende daadkrachtige motivering gegeven waarbij blijk is gegeven van een zorgvuldig onderzoek naar de relevante feiten en omstandigheden, de mogelijke invloed daarvan op de studievoortgang van appellante en het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. Nu deze motivering niet onderdeel uitmaakt van de beslissing van 25 september 2017 heeft het CBE de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE voor zover betrekking hebbend op de overweging dat de examencommissie in het verweerschrift alsook ter zitting alsnog een voldoende daadkrachtige motivering heeft gegeven. Zij voert daartoe aan dat het CBE niet heeft gemotiveerd op basis waarvan het tot de conclusie is gekomen dat de examencommissie zorgvuldig onderzoek heeft gedaan. Volgens haar is geen onderzoek gedaan naar haar persoonlijke omstandigheden. Daarnaast wijst zij erop dat ze in totaal 55 studiepunten heeft gehaald, waaronder 10 studiepunten van de hoofdfase. Zij voert verder aan dat het CBE ten onrechte heeft nagelaten of de examencommissie toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule.

2.4. Het College ziet zich voor de vraag gesteld of appellante in haar beroep kan worden ontvangen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellante gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen voorzien van een voldoende draagkrachtige motivering. Een vernietiging van de beslissing van 25 september 2017 is in de uitspraak in strijd met artikel 7:25 van de Algemene wet bestuursrecht achterwege gebleven, maar het College leest de opdracht aan de examencommissie in de uitspraak van het CBE zo dat hij tevens heeft beoogd de beslissing van 25 september 2017 te vernietigen. Het College stelt vast dat het beroep van appellante uitsluitend is gericht tegen een overweging van het CBE die niet dragend is voor het dictum van de beslissing van het CBE. Nu de examencommissie op grond van de uitspraak van het CBE een nieuwe beslissing moet nemen is sprake van een overweging ten overvloede. Dit betekent dat de examencommissie noch het CBE in de verdere besluitvorming gebonden is aan deze overweging ten overvloede, nog daargelaten de juistheid ervan. De vrees van appellante dat de examencommissie en het CBE zich gebonden zullen achten aan deze overweging is dus ongegrond. Nu het beroep uitsluitend gericht is tegen de overweging ten overvloede kan met het instellen van beroep niet meer worden bereikt dan uit de uitspraak van het CBE voortvloeit. Appellante heeft dan ook geen belang bij het instellen van het beroep, zodat het College het beroep van appellante niet-ontvankelijk zal verklaren.

2.5 Het College stelt vast dat de examencommissie inmiddels op 15 maart 2018 een nieuwe beslissing op bezwaar heeft genomen en dat appellante tegen deze beslissing administratief beroep bij het CBE heeft ingesteld. Het College gaat er vanuit dat het CBE gelet op de zwaarwegende belangen van appellante zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval vóór aanvang 1 september 2018, op dit beroep beslist. Mocht zulks onverhoopt niet het geval zijn, wijst het College appellante erop dat de mogelijkheid bestaat een voorlopige

voorziening aan de Voorzieningenrechter van het College te vragen.

Het College constateert voorts dat de Onderwijs- en Examenregeling van de Hogeschool Utrecht toestaat dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Het College heeft over deze handelwijze, die door verschillende Hogescholen wordt toegepast, bij herhaling geoordeeld dat de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) hiervoor geen grond biedt. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW, aldus het College in onder meer de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280, 28 april 2016 in zaken nrs. CBHO 2015/307 en 2015/30 , 11 december 2015 in zaak nr. CBHO 2015/231 en 13 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/117. Het College gaat er vanuit dat het CBE in de nieuwe beslissing op het administratief beroep zich hier rekenschap van geeft

2.6. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/069**
Rechter(s)	:	mr. Scholten - Hinloopen
Datum uitspraak	:	5 november 2018
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving hardheidsclausule restitutie terugwerkende kracht zorgplicht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42 Inschrijvingsbesluit: artikel 1.9 Inschrijvingsbesluit: artikel 1.13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Anders dan appellant naar voren brengt, blijkt uit de beslissing op bezwaar dat verweerder heeft beoordeeld of in de omstandigheden van het geval aanleiding bestond voor toepassing van de hardheidsclausule. Naar het oordeel van het College heeft verweerder kunnen beslissen dat daarvoor in het geval van appellant geen aanleiding bestond. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden, waaronder de korte schriftelijke verklaring van 23 oktober 2017 van de psychiater die appellant heeft behandeld en de verklaring van appellant ter zitting over de gesprekken met zijn studieadviseurs, zijn, in verhouding tot de relatief korte periode waarover collegegeld verschuldigd was, niet zodanig bijzonder dat verweerder daarin aanleiding had behoren te zien met toepassing van de hardheidsclausule af te wijken van artikel 1.9 van het Inschrijvingsbesluit. Daarbij neemt het College in aanmerking dat beide verklaringen zien op de studiemogelijkheden van appellant en niet op zijn inschrijving. Dat appellant in de gesprekken met de studieadviseurs onjuist zou zijn voorgelicht over de noodzaak van inschrijving is niet gebleken. Anders dan appellant meent, rustte er op verweerder ook geen zorgplicht om in de gegeven omstandigheden bij appellant navraag te doen wat hij met zijn inschrijving beoogde en/of met hem te overleggen of die inschrijving noodzakelijk was. In dit verband is niet zonder betekenis dat appellant zich in maart 2017 al voor het nieuwe studiejaar had aangemeld en dat hij medio september 2017 zijn inschrijving heeft bevestigd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 oktober 2017 heeft verweerder aan appellant meegedeeld dat zijn inschrijving aan de Universiteit van Amsterdam op zijn verzoek per 31 oktober 2017 is beëindigd.

Appellant heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt en verzocht om uitschrijving met terugwerkende kracht en restitutie van het betaalde collegegeld.

Bij beslissing van 5 maart 2018, verzonden op 8 maart 2018, heeft verweerder het bezwaar onder verwijzing naar het aan hem uitgebrachte advies ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 5 maart 2018 heeft appellant op 13 april 2018 bij het College beroep ingesteld.

Op 10 juli 2018 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 28 september 2018. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. E.A.C. Sietsma. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. drs. J.M.C. Krol, hoofd van de Afdeling juridische zaken van de universiteit.

2. Overwegingen

2.1.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven op diens verzoek de inschrijving met ingang van de volgende maand.

2.1.2. Overeenkomstig het bepaalde in het vierde lid van artikel 7.42 van de WHW heeft verweerder de uitschrijfprocedure nader vastgesteld in artikel 1.9 van het Inschrijvingsbesluit UvA 2017-2018 (hierna: Inschrijvingsbesluit). Ingevolge het tweede lid van artikel 1.9 van het Inschrijvingsbesluit is beëindiging van de inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk.

2.1.3. Ingevolge artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit (hardheidsclausule) kan verweerder van het Inschrijvingsbesluit afwijken indien een bepaling in die regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Appellant voert in beroep aan dat zijn inschrijving achteraf bezien onnodig was, omdat hij nog niet kon afstuderen en hij in het eerste semester geen vakken hoefde te volgen. Hij heeft in dit verband gesteld dat hij gedurende het tweede semester van het studiejaar 2016-2017 ziek werd en dat afstuderen op 1 september 2017 daardoor niet meer te realiseren was. De met het oog op dat afstuderen geregelde inschrijving per september 2017 heeft hij echter niet tijdig ongedaan gemaakt. Nu hij in de maanden september en oktober 2017 op geen enkele wijze gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de universiteit acht appellant beëindiging van de inschrijving met terugwerkende kracht aangewezen. Appellant betoogt dat verweerder in de omstandigheden van het geval aanleiding had behoren te zien hem met toepassing van de hardheidsclausule met terugwerkende kracht uit te schrijven. Volgens hem blijkt niet uit de beslissingen van verweerder dat hij de mogelijke toepassing van de hardheidsclausule heeft beoordeeld.

2.3. Niet in geschil is dat appellant op 6 oktober 2017 op de voorgeschreven wijze een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan. Gelet op de datum van dit verzoek en de toepasselijke wettelijke voorschriften is de inschrijving terecht met ingang van de maand november 2017 beëindigd. Dat appellant naar eigen zeggen feitelijk geen onderwijs heeft gevolgd en dat hij van de faciliteiten van de universiteit geen gebruik heeft gemaakt, doet aan de verschuldigdheid van het collegegeld over de maanden waarin hij was ingeschreven niet af. De stelling van appellant dat hij in het tweede semester van het studiejaar 2016-2017 ziek was en dat verweerder daarvan op de hoogte was, maakt, anders dan appellant meent, niet dat verweerder hem niet had behoren in te schrijven. Voor de vraag of een student ingeschreven moet blijven voor een bepaalde opleiding is ook niet relevant of die student daadwerkelijk

onderwijs volgt of niet. Appellant is zelf verantwoordelijk voor de inschrijving en de financiële gevolgen daarvan.

2.4. Anders dan appellant naar voren brengt, blijkt uit de beslissing op bezwaar dat verweerder heeft beoordeeld of in de omstandigheden van het geval aanleiding bestond voor toepassing van de hardheidsclausule. Naar het oordeel van het College heeft verweerder kunnen beslissen dat daarvoor in het geval van appellant geen aanleiding bestond. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden, waaronder de korte schriftelijke verklaring van 23 oktober 2017 van de psychiater die appellant heeft behandeld en de verklaring van appellant ter zitting over de gesprekken met zijn studieadviseurs, zijn, in verhouding tot de relatief korte periode waarover collegegeld verschuldigd was, niet zodanig bijzonder dat verweerder daarin aanleiding had behoren te zien met toepassing van de hardheidsclausule af te wijken van artikel 1.9 van het Inschrijvingsbesluit. Daarbij neemt het College in aanmerking dat beide verklaringen zien op de studiemogelijkheden van appellant en niet op zijn inschrijving. Dat appellant in de gesprekken met de studieadviseurs onjuist zou zijn voorgelicht over de noodzaak van inschrijving is niet gebleken. Anders dan appellant meent, rustte er op verweerder ook geen zorgplicht om in de gegeven omstandigheden bij appellant navraag te doen wat hij met zijn inschrijving beoogde en/of met hem te overleggen of die inschrijving noodzakelijk was. In dit verband is niet zonder betekenis dat appellant zich in maart 2017 al voor het nieuwe studiejaar had aangemeld en dat hij medio september 2017 zijn inschrijving heeft bevestigd.

2.5. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat verweerder zijn beslissing van 5 maart 2018 terecht heeft genomen. Het betoog van appellant slaagt niet.

2.6. Uit het vorenoverwogene volgt dat het beroep van appellant ongegrond is.

2.7. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart-het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/070**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	18 juli 2018
Partijen	:	Appellante en Open Universiteit
Trefwoorden	:	collegegeld restitueren studieprogramma
Artikelen	:	WHW: artikel 7.48, vijfde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het college van bestuur heeft in de bezwaarfase alsook ter zitting van het College uiteengezet op welke wijze de wijzigingen in het onderwijsprogramma aan de studenten worden gecommuniceerd. Het college van bestuur heeft in dat verband toegelicht dat de Open Universiteit de wijzigingen in het onderwijsprogramma uitgebreid heeft gecommuniceerd via het studentenblad, de nieuwsbrief en mailings. Voor de opleiding Rechtsgeleerdheid is gecommuniceerd via mailings, informatiebijeenkomsten en studiegidsen. Volgens het college van bestuur heeft appellante, gelet op het tijdstip van inschrijving, deze informatie weliswaar niet ontvangen, maar stond de informatie ook op het onderwijsportaal vermeld. Ter zitting van het College heeft appellante een uitdraai van de website van het onderwijsportaal getoond. In deze uitdraai is vermeld dat de cursussen per 1 september 2017 uit het onderwijsaanbod zouden worden genomen. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellant op de hoogte kon en behoorde te zijn van de aangekondigde wijzigingen in het onderwijsprogramma. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de Open Universiteit onjuiste informatie aan appellante heeft verstrekt. Voorts heeft appellante geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een studieadviseur in te schakelen, terwijl een studieadviseur bij uitstek de persoon is die appellante desgevraagd had kunnen adviseren over het te volgen onderwijsprogramma. Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het voor rekening van appellante komt dat zij ondanks de aangekondigde wijzigingen in het onderwijsprogramma de cursussen is gaan volgen. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante om het collegegeld van de drie door haar gevolgde cursussen te restitueren dan ook reeds hierom mogen afwijzen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 oktober 2017 heeft het college van bestuur het verzoek van appellante om het collegegeld van drie door haar gevolgde cursussen te restitueren, afgewezen.

Bij beslissing van 1 maart 2018 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2018, waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Open Universiteit. Eind mei 2017 heeft zij zich ingeschreven voor de cursussen ‘Recht en samenleving’ (R25131), ‘Juridische vaardigheden’ (R26131) en ‘Recht als wetenschap’ (R04121). Bij brief van 4 oktober 2017 heeft zij bij het college van bestuur een verzoek ingediend om het collegegeld van deze drie cursussen te restitueren. Aan het verzoek heeft appellante ten grondslag gelegd dat de drie cursussen als gevolg van wijzigingen in het studieprogramma niet langer onderdeel uitmaken van de propedeuse en dat ze nu in plaats van vier, maar één cursus van haar propedeuse heeft behaald.

2.2. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante afgewezen. Het heeft daartoe overwogen dat appellante de cursussen ‘Recht en samenleving’ en ‘Juridische vaardigheden’ succesvol heeft afgerond en dat de cursus ‘Recht als wetenschap’ in de bacheloropleiding is ingebracht voor de verplichte cursus RB1502. Dit betekent dat appellante geen studiepunten verliest, ook niet als zij op grond van haar vooropleiding een vrijstelling voor de vrije ruimte aanvraagt, aldus het college van bestuur.

Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. Het heeft daartoe overwogen dat de door appellante behaalde studiepunten niet verloren zijn gegaan nu appellante heeft medegedeeld op termijn de volledige bacheloropleiding te willen afronden. De reeds behaalde studiepunten kunnen daarmee worden benut voor vakken in de postpropedeutische fase. Het college van bestuur heeft voorts overwogen dat restitutie van het collegegeld niet mogelijk is, omdat het op enigerlei wijze compenseren van studenten voor het betaalde collegegeld gezien wordt als een niet doelmatige aanwending van de rijksbijdrage als bedoeld in artikel 7.48, vijfde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.3. Appellante kan zich niet met de beslissing van het college van bestuur van 1 maart 2018 verenigen. Zij voert aan dat ze de drie voormelde cursussen bewust heeft gevolgd, omdat ze onderdeel uitmaakten van de propedeuse. Volgens appellante heeft de universiteit haar onjuiste informatie verstrekt en had het op de weg van de universiteit gelegen haar te waarschuwen dat de cursussen in het studieprogramma zouden worden geschrapt en haar de gelegenheid moeten geven de inschrijving voor deze cursussen te annuleren. Zij voert voorts aan dat ze niet wil dat voormelde cursussen worden ingezet in de vrije ruimte van de postpropedeutische opleiding, aangezien zij deze ruimte wil opvullen met de door haar reeds behaalde diploma’s van twee masteropleidingen. Verder voert appellante aan dat het college van bestuur er ten onrechte vanuit gaat dat zij verder wil studeren zonder collegegeld te hoeven betalen. Zij wil slechts het geld van de door haar afgelegde cursussen terug. Bovendien weet zij nog niet of ze aan de universiteit wil blijven studeren, aldus appellante.

2.3.1. Het college van bestuur heeft in de bezwaarfase alsook ter zitting van het College uiteengezet op welke wijze de wijzigingen in het onderwijsprogramma aan de studenten worden gecommuniceerd. Het college van bestuur heeft in dat verband toegelicht dat de Open Universiteit de wijzigingen in het onderwijsprogramma uitgebreid heeft gecommuniceerd via het studentenblad, de nieuwsbrief en mailings. Voor de opleiding Rechtsgeleerdheid is gecommuniceerd via mailings, informatiebijeenkomsten en studiegidsen. Volgens het college van bestuur heeft appellante, gelet op het tijdstip van inschrijving, deze informatie weliswaar niet ontvangen, maar stond de informatie ook op het onderwijsportaal vermeld. Ter zitting van het College heeft appellante een uitdraai van de website van het onderwijsportaal getoond. In deze uitdraai is vermeld dat de cursussen per 1 september 2017 uit het onderwijsaanbod zouden worden

genomen. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellant op de hoogte kon en behoorde te zijn van de aangekondigde wijzigingen in het onderwijsprogramma. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de Open Universiteit onjuiste informatie aan appellante heeft verstrekt. Voorts heeft appellante geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een studieadviseur in te schakelen, terwijl een studieadviseur bij uitstek de persoon is die appellante desgevraagd had kunnen adviseren over het te volgen onderwijsprogramma.

Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het voor rekening van appellante komt dat zij ondanks de aangekondigde wijzigingen in het onderwijsprogramma de cursussen is gaan volgen. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante om het collegegeld van de drie door haar gevolgde cursussen te restitueren dan ook reeds hierom mogen afwijzen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/071.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afstudeertraject belang beoordeling dictum procesbelang schade studievertraging tegemoetgekomen
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Beroep gegrond, administratief beroep niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Niet aannemelijk is dat appellant als gevolg van de beslissing van de examencommissie studievertraging, en derhalve financiële schade heeft opgelopen. Ter zitting van het College is gebleken dat appellant in het kader van het afstudeertraject in het studiejaar 2017-2018 maximaal tweemaal een plan van aanpak voor zijn afstudeerscriptie kon indienen. Appellant heeft, nadat hij alsnog tot het afstudeertraject is toegelaten, van beide mogelijkheden gebruik gemaakt, maar heeft beide keren het cijfer 1 voor zijn plan van aanpak toegekend gekregen. Dit betekent dat appellant eerst in het volgende studiejaar een nieuwe mogelijkheid heeft om een aangepast plan van aanpak in te dienen. Derhalve moet worden geconcludeerd dat ook al zou appellant eerder tot het afstudeertraject zijn toegelaten, dit - gelet op voormelde resultaten - er niet toe zou hebben geleid dat appellant eerder zou zijn afgestudeerd. Het CBE heeft dan ook terecht geoordeeld dat appellant geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep tegen de beslissing van de examencommissie. Het betoog faalt. […] 2.4. Voor zover appellant stelt dat het CBE het beroep niet-ontvankelijk had moeten verklaren in plaats van ongegrond, overweegt het College dat het dictum van de beslissing van het CBE inderdaad niet correct is. Het CBE diende het beroep niet-ontvankelijk te verklaren bij gebrek aan procesbelang. De grond is derhalve terecht aangevoerd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 november 2017 heeft de examencommissie Law (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om te mogen starten met het afstudeertraject voor de opleiding HBO-Rechten (hierna: het verzoek), afgewezen.

Bij beslissing van 12 maart 2018 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 juni 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie was aanwezig mr. S. Mieras.

2. Overwegingen

2.1 Aan de beslissing om het door appellant ingestelde beroep ongegrond te verklaren, heeft het CBE ten grondslag gelegd dat appellant geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep, nu is gebleken dat appellant inmiddels met afstuderen is gestart en de examencommissie derhalve is tegemoetgekomen aan het verzoek.

2.2 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat hij geen procesbelang meer heeft. Appellant voert aan dat het CBE niet heeft onderkend dat hij als gevolg van de beslissing van de examencommissie studievertraging heeft opgelopen en als gevolg daarvan financiële schade heeft geleden.

2.2.1 Niet aannemelijk is dat appellant als gevolg van de beslissing van de examencommissie studievertraging, en derhalve financiële schade heeft opgelopen. Ter zitting van het College is gebleken dat appellant in het kader van het afstudeertraject in het studiejaar 2017-2018 maximaal tweemaal een plan van aanpak voor zijn afstudeerscriptie kon indienen. Appellant heeft, nadat hij alsnog tot het afstudeertraject is toegelaten, van beide mogelijkheden gebruik gemaakt, maar heeft beide keren het cijfer 1 voor zijn plan van aanpak toegekend gekregen. Dit betekent dat appellant eerst in het volgende studiejaar een nieuwe mogelijkheid heeft om een aangepast plan van aanpak in te dienen. Derhalve moet worden geconcludeerd dat ook al zou appellant eerder tot het afstudeertraject zijn toegelaten, dit - gelet op voormelde resultaten - er niet toe zou hebben geleid dat appellant eerder zou zijn afgestudeerd. Het CBE heeft dan ook terecht geoordeeld dat appellant geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep tegen de beslissing van de examencommissie.

Het betoog faalt.

2.3 Het College laat de grond van appellant gericht tegen overwegingen 6 en 7 van de beslissing van het CBE, buiten beschouwing. Deze overwegingen hebben betrekking op de beoordeling van het vak Mediationvaardigheden. Zoals volgt uit overweging 5 van de beslissing van het CBE zijn overwegingen 6 en 7 bedoeld als overwegingen ten overvloede. Dit is terecht, nu de beoordeling van het vak Mediationvaardigheden in deze procedure geen onderwerp van geschil is. Het verzoek ziet niet op deze beoordeling en de examencommissie is in haar beslissing van 24 november 2017 daar niet op ingegaan.

2.4 Voor zover appellant stelt dat het CBE het beroep niet-ontvankelijk had moeten verklaren in plaats van ongegrond, overweegt het College dat het dictum van de beslissing van het CBE inderdaad niet correct is. Het CBE diende het beroep niet-ontvankelijk te verklaren bij gebrek aan procesbelang. De grond is derhalve terecht aangevoerd.

Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is gegrond. Doende hetgeen het CBE had behoren te doen, zal het College, gelet op hetgeen onder 2.4 is overwogen, het door appellant bij het CBE ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaren.

2.6 Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep bij het College gegrond, voor zover het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellant ingestelde beroep ongegrond heeft verklaard;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 12 maart 2018 in zoverre;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
IV. verklaart het beroep bij het College voor het overige ongegrond;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/072**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	12 september 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	collegegeld financiële tegemoetkoming ondoelmatige besteding profileringsfonds restitutie
Artikelen	:	WHW: artikel 2.9 WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.45 WHW: artikel 7.48 WHW: artikel 7.51 WHW: artikel 7.51c WHW: artikel 7.51d
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Vaststaat dat appellant van 1 september 2003 tot 31 augustus 2012 onafgebroken als student bij de Hogeschool Inholland ingeschreven heeft gestaan en dat hij uit dien hoofde collegegeld verschuldigd was en heeft voldaan. De WHW kent, wat betreft terugbetaling van het collegegeld, een uitputtende regeling. Uit artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW volgt dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, wordt aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. Nu vast staat dat de situatie van appellant onder geen van de eerste tot en met het vierde lid van die bepaling vermelde gevallen kan worden geschaard, bevat de WHW geen rechtsgrond op grond waarvan het college van bestuur het verzoek van appellant diende in te willigen. Over de vraag of appellant een aanspraak heeft op een financiële tegemoetkoming uit het Profileringsfonds overweegt het College dat niet in geschil is dat appellant geen recht had op een prestatiebeurs. Dit betekent dat hij niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.51c van de WHW hetgeen tot gevolg heeft dat hij reeds daarom geen aanspraak maakt op financiële ondersteuning als bedoeld in artikel 7.51 van de WHW. Overigens zijn de door appellant aangevoerde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden die, gesteld dat hij aan de voorwaarden zou hebben voldaan, hem een aanspraak zouden geven op financiële ondersteuning. Evenmin heeft appellant aanspraak op financiële ondersteuning op grond van artikel 7.51d van de WHW, nu daarvoor is vereist dat de student bij de instelling staat ingeschreven en niet in geschil is dat appellant ten tijde van zijn verzoek ruim 5 jaren niet meer stond ingeschreven. De conclusie is dat er geen wettelijke mogelijkheden zijn op grond waarvan appellant aanspraak kan maken op restitutie van het collegegeld danwel een financiële tegemoetkoming uit het Profileringsfonds. Het college van bestuur heeft dan ook terecht de afwijzing van het verzoek van appellant in bezwaar gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 oktober 2017 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om het door hem betaalde collegegeld te restitueren, afgewezen.

Bij beslissing van 5 maart 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 augustus 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. D.S. Harhangi-Asarfi, advocaat te Rotterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is op 1 september 2003 gestart met de bacheloropleiding Bedrijfskunde MER aan de Hogeschool Inholland. Hij heeft tot 31 augustus 2012 onafgebroken voor deze opleiding ingeschreven gestaan. Appellant heeft op 29 september 2017 bij het college van bestuur een verzoek ingediend om het door hem betaalde collegegeld te restitueren. Subsidiair heeft hij verzocht om een aanspraak op financiële ondersteuning uit het zogeheten profileringsfonds.

2.2. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellant afgewezen en de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften, gehandhaafd. Het college van bestuur heeft vastgesteld dat appellant de gehele periode 2003 – 2012 stond ingeschreven bij de Hogeschool Inholland en dat appellant als gevolg daarvan over die periode collegegeld verschuldigd was. Nu appellant zich niet vroegtijdig of tussentijds heeft uitgeschreven, bestaat er geen recht op restitutie van het collegegeld. Tussentijds uitschrijven met terugwerkende kracht is niet mogelijk. Volgens het college van bestuur moet appellant geacht worden op de hoogte te zijn van de voorwaarden voor restitutie nu de in- en uitschrijfregels zijn gepubliceerd op de website en in het Studentenstatuut.
Voor zover appellant een beroep wil doen op het profileringsfonds is het college van bestuur van oordeel dat appellant niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor financiële ondersteuning als bedoeld in artikel 7.51c van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Daarnaast voldoet appellant ook niet aan de voorwaarden zoals gesteld in de Regeling profileringsfonds, onder meer omdat de aanvraag van appellant niet wordt gesteund door het decanaat. Over het beroep op bijzondere omstandigheden, op grond waarvan artikel 7.51 van de WHW een mogelijkheid tot financiële ondersteuning biedt, heeft het college van bestuur overwogen dat het decanaat heeft medegedeeld dat de door appellant overgelegde stukken te summier zijn om te oordelen dat zich bijzondere omstandigheden

hebben voorgedaan. Appellant heeft uitsluitend een verklaring uit 2005 overgelegd en recente verklaringen zijn, hoewel appellant daarom is verzocht, niet overgelegd, aldus het college van bestuur.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur van 5 maart 2018. Hij betoogt dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat hij op grond van artikel 7.51d, van de WHW aanspraak maakt op een financiële vergoeding. Appellant betoogt voorts dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat zich bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan die rechtvaardigen dat hij op grond van artikel 7.51 van de WHW aanspraak maakt op een financiële vergoeding. In dat verband heeft appellant ter zitting van het College toegelicht dat hij ten tijde van zijn studie geen verblijfsvergunning had, dat hij was verwikkeld in een procedure hierover en dat dit veel stress bij hem veroorzaakte. Appellant voert verder aan dat de voorwaarde in de Onderwijs- en Examenregeling, inhoudende dat de studentendecaan de bijzondere omstandigheden moet erkennen en onderschrijven, een niet toegestane beperking is. Verder betoogt appellant dat het college van bestuur ten onrechte niet heeft onderkend dat zich een onbillijkheid van overwegende aard heeft voorgedaan als bedoeld in artikel 7:51, tweede lid, aanhef en onder h, van de WHW. Hij voert daartoe aan dat hij tijdens zijn studie vanwege zijn verblijfstatus geen aanspraak kon maken op een prestatiebeurs. Deze omstandigheid is voldoende reden om aan te nemen dat zich een onbillijkheid van overwegende aard heeft voorgedaan, aldus appellant.

2.3.1. Ingevolge artikel 7:43, eerste lid, eerste volzin, van de WHW is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd.
Ingevolge artikel 7.48, eerste lid, is, indien een student als bedoeld in artikel 7.45a bij een instelling is ingeschreven voor een opleiding en aan dezelfde of een andere bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een tweede inschrijving wenst, hij voor de laatstbedoelde inschrijving vrijgesteld van het betalen van collegegeld, tenzij het betaalde dan wel te betalen bedrag voor de eerste inschrijving lager is dan het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid. In dat geval is het verschil verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid is degene die voor het volgen van uit de openbare kas bekostigd onderwijs les- of cursusgeld is verschuldigd op grond van de Les- en cursusgeldwet, en die in plaats daarvan, dan wel daarnaast in hetzelfde studiejaar wenst te worden ingeschreven en daarvoor het wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, is verschuldigd, voor de inschrijving voor een opleiding aan een bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een collegegeld verschuldigd, dat het verschil bedraagt tussen de reeds voldane bijdrage en het bedoelde wettelijke collegegeld. Indien hij een collegegeld verschuldigd is dat lager is dan het reeds voldane bedrag wordt hij van het betalen van collegegeld vrijgesteld.
Ingevolge het derde lid is een student slechts een gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld verschuldigd, indien de student zich gedurende het studiejaar inschrijft. In dat geval wordt het verschuldigde bedrag berekend naar rato van het aantal resterende maanden van het desbetreffende studiejaar.
Ingevolge het vierde lid, van de WHW heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen. Indien een student in de loop van het studiejaar overlijdt, wordt voor elke daaropvolgende maand van het studiejaar na diens overlijden, een twaalfde gedeelte van het betaalde wettelijk collegegeld terugbetaald. Bij beëindiging van de inschrijving met ingang van juli of augustus heeft de student geen aanspraak op beëindiging van betaling van de termijnen, bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, en op terugbetaling van het voor die maanden betaalde collegegeld, tenzij het instellingsbestuur dat anders heeft geregeld.
Ingevolge het vijfde lid wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, wordt aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Ingevolge artikel 2.9, eerste lid, voor zover hier van belang, is van niet doelmatige aanwending van de rijksbijdrage in ieder geval sprake, voorzover bedragen daaruit worden aangewend voor het op enigerlei wijze compenseren van studenten voor collegegeld, examengeld, cursusgeld of wat de hogescholen betreft de financiële ondersteuning, bedoeld in artikel 7.50, derde lid, anders dan op grond van de tweede volzin van dat lid of de artikelen 7.51 tot en met 7.51k.

Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.
Ingevolge het tweede lid zijn de bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid,:
[…]
e. bijzondere familieomstandigheden,
[…]
h. andere dan de in de onderdelen a tot en met g bedoelde omstandigheden die, indien een daarop gebaseerd verzoek om financiële ondersteuning door het instellingsbestuur niet zou worden gehonoreerd, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
Ingevolge artikel 7:51c komt een student voor de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b, uitsluitend in aanmerking, indien:
a. de student voor de desbetreffende opleiding wettelijk collegegeld is verschuldigd; en
b. de student voor die opleiding aanspraak heeft of aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000.
Ingevolge artikel 7:51d, eerste lid, kan het instellingsbestuur voorzieningen treffen voor de financiële ondersteuning van een student die aan de desbetreffende instelling is ingeschreven voor een opleiding waarvoor aan hem nog geen graad is verleend, en noch tot een van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort, noch de Surinaamse nationaliteit bezit.

2.3.2. Vaststaat dat appellant van 1 september 2003 tot 31 augustus 2012 onafgebroken als student bij de Hogeschool Inholland ingeschreven heeft gestaan en dat hij uit dien hoofde collegegeld verschuldigd was en heeft voldaan. De WHW kent, wat betreft terugbetaling van het collegegeld, een uitputtende regeling. Uit artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW volgt dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, wordt aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.
Nu vast staat dat de situatie van appellant onder geen van de eerste tot en met het vierde lid van die bepaling vermelde gevallen kan worden geschaard, bevat de WHW geen rechtsgrond op grond waarvan het college van bestuur het verzoek van appellant diende in te willigen.
Over de vraag of appellant een aanspraak heeft op een financiële tegemoetkoming uit het Profileringsfonds overweegt het College dat niet in geschil is dat appellant geen recht had op een prestatiebeurs. Dit betekent dat hij niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.51c van de WHW hetgeen tot gevolg heeft dat hij reeds daarom geen aanspraak maakt op financiële ondersteuning als bedoeld in artikel 7.51 van de WHW. Overigens zijn de door appellant aangevoerde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden die, gesteld dat hij aan de voorwaarden zou hebben voldaan, hem een aanspraak zouden geven op financiële ondersteuning. Evenmin heeft appellant aanspraak op financiële ondersteuning op grond van artikel 7.51d van de WHW, nu daarvoor is vereist dat de student bij de instelling staat ingeschreven en niet in geschil is dat appellant ten tijde van zijn verzoek ruim 5 jaren niet meer stond ingeschreven.
De conclusie is dat er geen wettelijke mogelijkheden zijn op grond waarvan appellant aanspraak kan maken op restitutie van het collegegeld danwel een financiële tegemoetkoming uit het Profileringsfonds. Het college van bestuur heeft dan ook terecht de afwijzing van het verzoek van appellant in bezwaar gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/073**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	16 juli 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	gelijkheidsbeginsel kennen of kunnen praktijkonderzoek vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid onder r
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het College stelt voorop dat de beoordeling of appellante genoegzaam heeft aangetoond dat zij beschikt over de kennis en vaardigheden die zijn vereist om in aanmerking te komen voor verlening van de gevraagde vrijstelling, een beoordeling van het kennen en kunnen van appellante inhoudt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat voor een inhoudelijke beoordeling of appellante voldoet aan de vereisten die zijn gesteld voor het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase, en dus ook voor de mogelijkheid van een vrijstelling daarvoor, in deze procedure geen ruimte bestaat. 2.3.2 Het CBE is terecht tot het oordeel gekomen dat de beslissing van de examencommissie zorgvuldig tot stand is gekomen en deugdelijk is gemotiveerd. Bij het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase dient de student de hele onderzoekscyclus van een praktijkonderzoek te doorlopen. Het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase is gericht op het verbeteren van een verlegenheidssituatie (een vraagstuk) in de eigen onderwijspraktijk. Het onderzoek dient relevant en bruikbaar te zijn voor de onderwijspraktijk en de onderwijsinstelling van de opleiding. De onderzoeksrapportage geldt als bewijs voor het onderzoekend vermogen en de onderzoeksvaardigheid van de student op hbo-bachelorniveau. Appellante heeft stukken overgelegd inzake een praktijkonderzoek in het basisonderwijs en haar scriptie voor de masteropleiding Pedagogische Wetenschappen. De examencommissie heeft gemotiveerd uiteengezet dat met deze stukken niet is aangetoond dat appellante beschikt over de specifieke competenties die met het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase worden getoetst. Het praktijkonderzoek in het kader van vak Praktijkonderzoek afstudeerfase dient op het niveau van het voortgezet onderwijs te zijn verricht, terwijl het praktijkonderzoek van appellante op het niveau van het basisonderwijs is verricht. Verder betreft de scriptie van appellante een wetenschappelijk onderzoek, terwijl het in het desbetreffende vak gaat om het verrichten van praktijkonderzoek. De door appellante

overgelegde stukken van haar werkgever houden geen verband met het verrichten van praktijkonderzoek.
Het College ziet geen aanknopingspunten om te oordelen dat appellante ongelijkwaardig is behandeld. Appellante heeft haar stellingen op dit punt onvoldoende onderbouwd. Verder merkt het College op dat in de beslissing van het CBE staat dat het docent-lid [Naam 1] is vervangen omdat was gebleken dat één van de gemachtigden van de examencommissie en het docent-lid [Naam 1] familie waren van elkaar. Verder volgt uit de dossierstukken dat de examencommissie heeft onderkend dat appellante over onderzoeksvaardigheden beschikt, maar tevens dat de examencommissie van oordeel is dat de door appellante verrichte onderzoeken niet voldoen aan de specifieke eisen die in het kader van het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase worden gesteld.
Voor zover appellante zich – onder verwijzing naar het geval van haar medestudente - beroept op het gelijkheidsbeginsel, slaagt dit niet. Er is geen sprake van een rechtens vergelijkbaar geval, nu de onderzoeken van de medestudent op andere onderwerpen waren gericht en voor de medestudent, anders dan voor appellante, wel een positief advies over de vrijstelling was uitgebracht. De beroepsgrond faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 december 2017 heeft de examencommissie voor de tweedegraads- en theologische opleidingen van de Hogeschool Inholland (hierna: de examencommissie) appellante meegedeeld dat haar verzoek om vrijstelling voor het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase is afgewezen.

Bij beslissing van 16 februari 2018 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 juni 2018, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was namens de examencommissie C.M. Plekkenpol aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Appellante volgt de lerarenopleiding VO 2e graad Nederlands (hierna: de opleiding) aan de Hogeschool Inholland. Eerder heeft zij de studie Pedagogische Wetenschappen aan de Vrije Universiteit afgerond.

2.2 Appellante heeft de examencommissie verzocht om verlening van vrijstelling voor het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase.

Bij beslissing van 20 december 2017 heeft de examencommissie het verzoek om vrijstelling afgewezen. Daarbij is het volgende overwogen. De onderzoeken die appellante in het kader van haar huidige en vorige opleiding heeft verricht, voldoen niet aan dezelfde onderzoekseisen die voor het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase gelden. Appellante heeft niet aangetoond dat zij een verantwoording heeft geschreven over een door haar verricht praktijkonderzoek. De examinator van het desbetreffende vak heeft daarom een negatief advies gegeven voor het verlenen van vrijstelling.

Bij beslissing van 16 februari 2018 heeft het CBE geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid tot afwijzing van het verzoek om vrijstelling heeft kunnen besluiten. Daarbij is, kort gezegd, overwogen dat de examencommissie haar beslissing zorgvuldig heeft genomen en deugdelijk heeft gemotiveerd.

2.3 Appellante betoogt dat het verzoek om vrijstelling ten onrechte is afgewezen. Zij voert in dit verband het volgende aan. Het Studentenstatuut van de hogeschool biedt ruimte voor het verlenen van vrijstelling. Op 1 mei 2017 heeft de examencommissie vrijstelling verleend aan een medestudente voor het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase. Er bestaat voldoende grond om ook appellante vrijstelling te verlenen. Bij het vak gaat het om het doorlopen van de gehele onderzoekscyclus. Appellante heeft de voor het vak benodigde onderzoeksvaardigheden reeds opgedaan tijdens haar huidige en vorige opleiding. Op 23 januari 2018 heeft de examencommissie ook bevestigd dat appellante beschikt over de desbetreffende onderzoeksvaardigheden. Zij wijst erop dat het verbeteren van de dagelijkse praktijk dan wel een verlegenheidssituatie niet centraal staat in het vak. Zo dit wel het geval is, dan volgt uit een overgelegde brief van de directeur van het Jan van Egmond Lyceum van 12 februari 2018 dat appellante over voldoende vaardigheden beschikt om met verlegenheidssituaties om te gaan. Appellante voert verder aan dat zij tijdens de beroepsprocedure bij het CBE ongelijkwaardig is behandeld. Vlak voor aanvang van de zitting is het docent-lid [Naam 1] vervangen door het docent-lid [Naam 2] die, zo valt uit haar vragen af te leiden, haar oordeel over het vrijstellingsverzoek reeds had geveld. Verder bleef de examencommissie slechts herhalen dat de deskundigheid van appellante niet zichtbaar is aangetoond in de praktijk. Dit is volgens appellante onjuist, gelet op haar praktijkervaring en masterscriptie.

2.3.1 Het College stelt voorop dat de beoordeling of appellante genoegzaam heeft aangetoond dat zij beschikt over de kennis en vaardigheden die zijn vereist om in aanmerking te komen voor verlening van de gevraagde vrijstelling, een beoordeling van het kennen en kunnen van appellante inhoudt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat voor een inhoudelijke beoordeling of appellante voldoet aan de vereisten die zijn gesteld voor het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase, en dus ook voor de mogelijkheid van een vrijstelling daarvoor, in deze procedure geen ruimte bestaat.

2.3.2 Het CBE is terecht tot het oordeel gekomen dat de beslissing van de examencommissie zorgvuldig tot stand is gekomen en deugdelijk is gemotiveerd. Bij het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase dient de

student de hele onderzoekscyclus van een praktijkonderzoek te doorlopen. Het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase is gericht op het verbeteren van een verlegenheidssituatie (een vraagstuk) in de eigen onderwijspraktijk. Het onderzoek dient relevant en bruikbaar te zijn voor de onderwijspraktijk en de onderwijsinstelling van de opleiding. De onderzoeksrapportage geldt als bewijs voor het onderzoekend vermogen en de onderzoeksvaardigheid van de student op hbo-bachelorniveau. Appellante heeft stukken overgelegd inzake een praktijkonderzoek in het basisonderwijs en haar scriptie voor de masteropleiding Pedagogische Wetenschappen. De examencommissie heeft gemotiveerd uiteengezet dat met deze stukken niet is aangetoond dat appellante beschikt over de specifieke competenties die met het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase worden getoetst. Het praktijkonderzoek in het kader van vak Praktijkonderzoek afstudeerfase dient op het niveau van het voortgezet onderwijs te zijn verricht, terwijl het praktijkonderzoek van appellante op het niveau van het basisonderwijs is verricht. Verder betreft de scriptie van appellante een wetenschappelijk onderzoek, terwijl het in het desbetreffende vak gaat om het verrichten van praktijkonderzoek. De door appellante overgelegde stukken van haar werkgever houden geen verband met het verrichten van praktijkonderzoek.

Het College ziet geen aanknopingspunten om te oordelen dat appellante ongelijkwaardig is behandeld. Appellante heeft haar stellingen op dit punt onvoldoende onderbouwd. Verder merkt het College op dat in de beslissing van het CBE staat dat het docent-lid [Naam 1] is vervangen omdat was gebleken dat één van de gemachtigden van de examencommissie en het docent-lid [Naam 1] familie waren van elkaar. Verder volgt uit de dossierstukken dat de examencommissie heeft onderkend dat appellante over onderzoeksvaardigheden beschikt, maar tevens dat de examencommissie van oordeel is dat de door appellante verrichte onderzoeken niet voldoen aan de specifieke eisen die in het kader van het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase worden gesteld.

Voor zover appellante zich – onder verwijzing naar het geval van haar medestudente - beroept op het gelijkheidsbeginsel, slaagt dit niet. Er is geen sprake van een rechtens vergelijkbaar geval, nu de onderzoeken van de medestudent op andere onderwerpen waren gericht en voor de medestudent, anders dan voor appellante, wel een positief advies over de vrijstelling was uitgebracht.-

De beroepsgrond faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/074**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	18 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA contractonderwijs dyslexie persoonlijke omstandigheden Richtlijn Onderwijs Universiteit Utrecht voorzieningen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit de toepasselijke Richtlijn Onderwijs Universiteit Utrecht, waarop verweerder ter zitting van het College heeft gewezen, blijkt dat het bestuur van de universiteit alle opleidingen van de universiteit heeft aangewezen als opleidingen waarvoor een BNSA kan worden gegeven. Verder blijkt uit de bewoordingen van de door de voorzitter van de examencommissie ondertekende brief van 25 augustus 2017 dat de beslissing om appellant een BNSA te geven door de examencommissie is genomen. Die beslissing is dus bevoegd genomen. In zoverre faalt het betoog. 2.5. Appellant heeft zich aan het begin van het studiejaar met een dyslexieverklaring van 29 oktober 2004 tot de opleiding gewend. In de verklaring is vermeld dat appellant als gevolg van dyslexie ernstige belemmeringen in het volgen van het onderwijs ondervindt en dat hij op grond hiervan in aanmerking komt voor specifieke maatregelen en faciliteiten. In de verklaring worden deze maatregelen en faciliteiten niet geconcretiseerd. Voor de onderbouwing ervan wordt in de verklaring verwezen naar verslagen van een GGZ psycholoog van 28 september 2004. Deze verslagen heeft appellant niet aan de opleiding overgelegd, omdat hij daarover niet beschikt. Op grond van de dyslexieverklaring van 29 oktober 2004 en in overleg met een studieadviseur is een 'Contract onderwijsvoorzieningen inzake studeren met dyslexie' opgesteld, dat appellant op 30 november 2016 heeft ondertekend. Volgens het contract heeft appellant recht op extra tentamentijd van tien minuten per uur. Niet in geschil is dat appellant gedurende het studiejaar overeenkomstig het contract extra tentamentijd heeft gekregen. Appellant heeft in juni 2017 in verband met een dreigend BNSA weer contact gezocht met een studieadviseur, waarbij de planning van in juli 2017 af te leggen herkansingen aan de orde is gekomen. Voorafgaand aan het BNSA heeft appellant zich bij de examen-commissie op zijn dyslexie beroepen. Volgens hem had hij onvoldoende tijd om zich voor te bereiden op tentamens en had hij moeite met multiple choice-tentamens. De examencommissie heeft appellant met inachtneming hiervan het BNSA gegeven. Volgens haar is appellant door de overeengekomen extra tentamentijd voldoende gecompenseerd voor de nadelige gevolgen van zijn dyslexie en is de opleiding Geneeskunde voor appellant te zwaar. In administratief beroep heeft appellant de dyslexieverklaring van 22 december 2017 met een onderbouwende rapportage ingebracht. De verklaring is gebaseerd op

onderzoek van 11 december 2017 en vermeldt een aantal voorzieningen waarmee appellant bij het studeren geholpen zou zijn. Als voorzieningen worden vermeld: tijdverlenging in een daarvoor bestemde aparte ruimte bij schriftelijke toetsing, werken op een computer met spellingcontrole of taal- en spellingfouten minder zwaar aanrekenen, toetsen op papier aanbieden en spreiding van tentamens in periodes waarin veel nieuwe theorie moet worden verwerkt. In geval het appellant niet lukt om ondanks deze voorzieningen in vakken met schriftelijke toetsvormen een voldoende te halen, wordt het aanbieden van een alternatieve toetsvorm alsmede de mogelijkheid om meer audiovisueel studiemateriaal in te zetten vermeld. Ten slotte wordt het aanleren van een aantal studievaardigheden vermeld.
Naar het oordeel van het College biedt de dyslexieverklaring van 22 december 2017 geen grond voor het oordeel dat de opleiding te kort is geschoten in de begeleiding van appellant gedurende het studiejaar of voor het oordeel dat het standpunt van de examencommissie over de ongeschiktheid van appellant ondeugdelijk is gemotiveerd. De opleiding kon voor de inschatting van de benodigde begeleiding in het eerste jaar van de opleiding slechts gebruik maken van de door appellant overgelegde dyslexieverklaring van 29 oktober 2004 en van de informatie die appellant zelf over de voor hem noodzakelijke voorzieningen heeft gegeven. Appellant heeft ingestemd met het krijgen van extra tijd voor tentamens als enige voorziening en heeft zich pas tegen het eind van het studiejaar weer bij een studieadviseur gemeld, zonder daarbij om extra voorzieningen te vragen. De examencommissie mocht er bij het geven van het BNSA daarom vanuit gaan dat de nadelige gevolgen van de dyslexie door de getroffen voorziening voldoende zijn gecompenseerd. Daarbij mocht de examencommissie in aanmerking nemen dat de getroffen voorziening gedeeltelijk overeenkomt met de aanbevelingen uit de dyslexieverklaring van 22 december 2017, dat appellant zelf te kennen heeft gegeven geen behoefte te hebben aan het afleggen van tentamens in een aparte ruimte of van papier in A3-formaat en dat het spreiden van tentamens en het aanbieden van mondelinge tentamens om praktische onderscheidenlijk onderwijskundige redenen niet tot de mogelijkheden behoort. Verder mocht de examencommissie in aanmerking nemen dat met de door de opleiding geboden voorzieningen in het algemeen, gezien de resultaten van andere studenten met dyslexie bij de opleiding Geneeskunde, voldoende wordt tegemoetgekomen aan het nadeel dat studenten kunnen ondervinden van dyslexie. Uit een door verweerder in het geding gebracht overzicht over drie recente jaren blijkt dat van 60 studenten met dyslexie er 56 een positief studieadvies hebben gekregen, er drie voortijdig zijn gestopt om andere redenen dan problemen met studeren en alleen appellant een BNSA heeft gekregen. Uit de dyslexieverklaring van 22 december 2017 of de onderbouwende rapportage blijkt niet dat appellant een zeer bijzondere of zeer ernstige vorm van dyslexie heeft waardoor hij in vergelijking met andere dyslectische studenten zodanig extra beperkingen ondervindt dat hij aanspraak zou kunnen maken op een andere behandeling of meer tegemoetkomingen. Voorts mocht de examencommissie in aanmerking nemen dat de zwaarte van de opleiding de volgende studiejaren alleen maar zal toenemen en dat appellant naar haar inschatting met name de zware kennisvakken, gelet op de moeite die hij met dergelijke vakken

heeft, waarschijnlijk niet zal halen. Anders dan appellant ter zitting van het College heeft gesteld, blijkt uit de dyslexieverklaring van 22 december 2017 of de onderbouwende rapportage niet dat appellant in het kader van het naar hem verrichte onderzoek een intelligentietest heeft afgelegd. De examencommissie mocht dus ook het ontbreken van de resultaten van een intelligentietest in aanmerking nemen bij haar oordeel over de ongeschiktheid van appellant.
Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 25 augustus 2017 heeft de de voorzitter van de examencommissie Bachelor Geneeskunde appellant in kennis gesteld van de beslissing om hem een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Geneeskunde te geven.

Bij beslissing van 15 maart 2018 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn voor de examencommissie dr. M.F.A. Bierhuizen en E.W. Kamerbeek, voorzitter onderscheidenlijk secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2016 met de opleiding Geneeskunde begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had hij 38,5 van de voor een positief studieadvies vereiste 44 studiepunten van de propedeuse behaald. Daarom is hem, met inachtneming van het feit dat hem tijdens zijn studie een voorziening is geboden ter compensatie van de nadelige gevolgen van zijn dyslexie, het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA bij de bestreden beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat het BNSA onbevoegd is gegeven, omdat de opleiding Geneeskunde niet door het instellingsbestuur is aangewezen als opleiding waarvoor een BNSA kan worden gegeven als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) en omdat ingevolge artikel 7.4, zesde lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling niet de voorzitter van de examencommissie, maar de examencommissie tot het geven van een BNSA bevoegd is. Voorts voert hij aan dat niet aannemelijk is dat hij, als dyslectische student, ongeschikt is voor de opleiding. In dit kader wijst hij erop dat hij aan de norm van 44 punten zou hebben voldaan als hij voor het vak ZHB1 of het vak CIRC1 0,2 punt hoger zou hebben gescoord en dat hij geen toegang heeft gehad tot de in een dyslexieverklaring van 22 december 2017

vermelde voorzieningen waarmee de nadelige gevolgen van zijn dyslexie hadden kunnen worden gecompenseerd.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

Het derde lid luidt: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.4. Uit de toepasselijke Richtlijn Onderwijs Universiteit Utrecht, waarop verweerder ter zitting van het College heeft gewezen, blijkt dat het bestuur van de universiteit alle opleidingen van de universiteit heeft aangewezen als opleidingen waarvoor een BNSA kan worden gegeven. Verder blijkt uit de bewoordingen van de door de voorzitter van de examencommissie ondertekende brief van 25 augustus 2017 dat de beslissing om appellant een BNSA te geven door de examencommissie is genomen. Die beslissing is dus bevoegd genomen.

In zoverre faalt het betoog.

2.5. Appellant heeft zich aan het begin van het studiejaar met een dyslexieverklaring van 29 oktober 2004 tot de opleiding gewend. In de verklaring is vermeld dat appellant als gevolg van dyslexie ernstige belemmeringen in het volgen van het onderwijs ondervindt en dat hij op grond hiervan in aanmerking komt voor specifieke maatregelen en faciliteiten. In de verklaring worden deze maatregelen en faciliteiten niet geconcretiseerd. Voor de onderbouwing ervan wordt in de verklaring verwezen naar verslagen van een GGZ-psycholoog van 28 september 2004. Deze verslagen heeft appellant niet aan de opleiding overgelegd, omdat hij daarover niet beschikt. Op grond van de dyslexieverklaring van 29 oktober 2004 en in overleg met een studieadviseur is een 'Contract onderwijsvoorzieningen inzake studeren met dyslexie' opgesteld, dat appellant op 30 november 2016 heeft ondertekend. Volgens het contract heeft appellant recht op extra tentamentijd van tien minuten per uur. Niet in geschil is dat appellant gedurende het studiejaar overeenkomstig het contract extra tentamentijd heeft gekregen. Appellant heeft in juni 2017 in verband met een dreigend BNSA weer contact gezocht met een studieadviseur, waarbij de planning van in juli 2017 af te leggen herkansingen aan de orde is gekomen.

Voorafgaand aan het BNSA heeft appellant zich bij de examencommissie op zijn dyslexie beroepen. Volgens hem had hij onvoldoende tijd om zich voor te bereiden op tentamens en had hij moeite met multiple choice-tentamens. De examencommissie heeft appellant met inachtneming hiervan het BNSA gegeven. Volgens haar is appellant door de overeengekomen extra tentamentijd voldoende gecompenseerd voor de nadelige gevolgen van zijn dyslexie en is de opleiding Geneeskunde voor appellant te zwaar. In administratief beroep heeft appellant de dyslexieverklaring van 22 december 2017 met een onderbouwende rapportage ingebracht. De verklaring is gebaseerd op onderzoek van 11 december 2017 en vermeldt een aantal voorzieningen waarmee appellant bij het studeren geholpen zou zijn. Als voorzieningen worden vermeld: tijdverlenging in een daarvoor bestemde aparte ruimte bij schriftelijke toetsing, werken op een computer met spellingcontrole of taal- en spellingfouten minder zwaar aanrekenen, toetsen op papier aanbieden en spreiding van tentamens in periodes waarin veel nieuwe theorie moet worden verwerkt. In geval het appellant niet lukt om ondanks deze voorzieningen in vakken met schriftelijke toetsvormen een voldoende te halen, wordt het aanbieden van een alternatieve toetsvorm alsmede de mogelijkheid om meer audiovisueel studiemateriaal in te zetten vermeld. Ten slotte wordt het aanleren van een aantal studievaardigheden vermeld.

Naar het oordeel van het College biedt de dyslexieverklaring van 22 december 2017 geen grond voor het oordeel dat de opleiding te kort is geschoten in de begeleiding van appellant gedurende het studiejaar of voor het oordeel dat het standpunt van de examencommissie over de ongeschiktheid van appellant ondeugdelijk is gemotiveerd. De opleiding kon voor de inschatting van de benodigde begeleiding in het eerste jaar van de opleiding slechts gebruik maken van de door appellant overgelegde dyslexieverklaring van 29 oktober 2004 en van de informatie die appellant zelf over de voor hem noodzakelijke voorzieningen heeft gegeven. Appellant heeft ingestemd met het krijgen van extra tijd voor tentamens als enige voorziening en heeft zich pas tegen het eind van het studiejaar weer bij een studieadviseur gemeld, zonder daarbij om extra voorzieningen te vragen. De examencommissie mocht er bij het geven van het BNSA daarom vanuit gaan dat de nadelige gevolgen van de dyslexie door de getroffen voorziening voldoende zijn gecompenseerd. Daarbij mocht de examencommissie in aanmerking nemen dat de getroffen voorziening gedeeltelijk overeenkomt met de aanbevelingen uit de dyslexieverklaring van 22 december 2017, dat appellant zelf te kennen heeft gegeven geen behoefte te hebben aan het afleggen van tentamens in een aparte ruimte of van papier in A3-formaat en dat het spreiden van tentamens en het aanbieden van mondelinge tentamens om praktische onderscheidenlijk onderwijskundige redenen niet tot de mogelijkheden behoort. Verder mocht de examencommissie in aanmerking nemen dat met de door de opleiding geboden voorzieningen in het algemeen, gezien de resultaten van andere studenten met dyslexie bij de opleiding Geneeskunde, voldoende wordt tegemoetgekomen aan het nadeel dat studenten kunnen ondervinden van dyslexie. Uit een door verweerder in het geding gebracht overzicht over drie recente jaren blijkt dat van 60 studenten met dyslexie er 56 een positief studieadvies hebben gekregen, er drie voortijdig zijn gestopt om andere redenen dan problemen met studeren en alleen appellant een BNSA heeft gekregen. Uit de dyslexieverklaring van 22 december 2017 of de onderbouwende rapportage blijkt niet dat appellant een zeer bijzondere of zeer ernstige vorm van dyslexie heeft waardoor hij in vergelijking met andere dyslectische studenten zodanig extra beperkingen ondervindt dat hij aanspraak zou kunnen maken op een andere behandeling of meer tegemoetkomingen. Voorts mocht de examencommissie in aanmerking nemen dat de zwaarte van de opleiding de volgende studiejaren alleen maar zal toenemen en dat appellant naar haar inschatting met name de zware kennisvakken, gelet op de moeite die hij met dergelijke vakken heeft, waarschijnlijk niet zal halen. Anders dan appellant ter zitting van het College heeft gesteld, blijkt uit de dyslexieverklaring van 22 december 2017 of de onderbouwende rapportage niet dat appellant in het kader van het naar hem verrichte onderzoek een intelligentietest heeft afgelegd. De examencommissie mocht dus ook het ontbreken van de resultaten van een intelligentietest in aanmerking nemen bij haar oordeel over de ongeschiktheid van appellant.

Ook in zoverre faalt het betoog.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/075**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	23 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	administratieve fout beoordeling coschappen hardheidsclausule herhaalde aanvraag ongeldigverklaring Witte Jas Ceremonie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.10a OER: artikel 6.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de examencommissie niet bevoegd zou zijn om de serie 2 coschappen ongeldig te verklaren. Het College overweegt daartoe dat, anders dan appellant stelt, de examencommissie niet de coschappen opnieuw heeft beoordeeld, maar heeft vastgesteld dat appellant niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor deelname aan de serie 2 coschappen zoals neergelegd in de OER. De examencommissie heeft daaraan vervolgens de consequentie verbonden dat de coschappen ongeldig zijn. Omdat het de taak van de examencommissie is om op objectieve en deskundige wijze vast te stellen of de student voldoet aan de voorwaarden die de OER stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad als bedoeld in artikel 7.10a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, is zij bevoegd de coschappen zonodig ongeldig te verklaren. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat de examencommissie de serie 2 coschappen ten onrechte ongeldig heeft verklaard. Vaststaat dat appellant niet alle coschappen van serie 1 met een voldoende heeft afgesloten. Ook staat vast dat appellant niet heeft deelgenomen aan de Witte Jas Ceremonie of een vervangende opdracht heeft gedaan. In de OER is duidelijk vermeld dat toegang tot de serie 2 coschappen slechts mogelijk is indien aan voormelde onderdelen is voldaan. Van appellant mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de regels die in de OER zijn opgenomen. Appellant kon geen gerechtvaardigd vertrouwen aan de e-mailberichten van het OSC ontlenen dat hij de serie 2 coschappen mocht volgen. Allereerst is van belang dat slechts de examencommissie toestemming kan verlenen om de serie 2 coschappen te volgen. Daarbij komt dat appellant, anders dan hij in zijn beroepschrift stelt, gelet op de door hem overgelegde WhatsApp-berichten alsook hetgeen hij in zijn administratief beroepschrift heeft vermeld, ervan op de hoogte was dat zijn verzoek om tot de serie 2 coschappen te worden toegelaten door de examencommissie bij beslissing van 21 februari 2017 was afgewezen. Dat het door appellant gevolgde serie 2 coschap Psychiatrie positief is beoordeeld, dat hij de zogeheten MAK-toets mocht maken en dat hij deel mocht nemen aan de zogeheten ICK-weken doet aan het voorgaande niet af nu hij daarmee nog niet aan de voorwaarden van artikel 6.2, derde lid, van de OER heeft voldaan. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat zich een bijzonder geval van

onbillijkheid van overwegende aard voordoet op grond waarvan de examencommissie de hardheidsclausule had moeten toepassen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 oktober 2017 heeft de examencommissie Geneeskunde de door appellant gevolgde serie 2 coschappen Psychiatrie en Neurologie ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 12 februari 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep, voor zover gericht tegen de beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde niet-ontvankelijk verklaard en voor het overige ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juli 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door S. el Ghafour LLM, zijn verschenen. Namens de examencommissie is dr. F. Petrij verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de masteropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Bij beslissing van 24 oktober 2017 heeft de examencommissie Geneeskunde de door appellant gevolgde serie 2 coschappen Psychiatrie en Neurologie ongeldig verklaard. Zij heeft aan die beslissing ten grondslag gelegd dat zowel in een gesprek van 9 januari 2017 als in een brief van 21 februari 2017 aan appellant is medegedeeld dat hij ingevolge de Onderwijs- en Examenregeling Masteropleiding Geneeskunde 2016-2017 (hierna: de OER) eerst de serie 1 coschappen moet hebben voltooid alvorens hij aan de serie 2 coschappen mag beginnen. Aangezien appellant de serie 1 coschappen nog niet had voltooid en hij ook geen toestemming van de examencommissie heeft gekregen om de serie 2 coschappen te volgen, zijn de serie 2 coschappen ongeldig, aldus de examencommissie.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat in artikel 6.2, derde lid, aanhef en onder a, van de OER is bepaald dat studenten alle coschappen van serie 1 dienen af te ronden alvorens zij kunnen starten met serie 2 coschappen. Ook dienen zij op grond van artikel 6.2, derde lid, aanhef en onder b, deel te nemen aan de zogeheten Witte Jas Ceremonie, of een vervangende opdracht in te leveren. Het CBE heeft vastgesteld dat appellant de serie 1 coschappen niet heeft afgerond en ook niet heeft deelgenomen aan de Witte Jas Ceremonie.

Het CBE heeft vervolgens overwogen dat het beroep van appellant mede is gericht tegen de beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde uit serie 1. Volgens het CBE is de termijn voor het instellen van beroep tegen die beoordeling reeds verstreken. Appellant heeft verklaard destijds geen beroep te hebben ingesteld, omdat hij zich door de examencommissie geïntimideerd voelde, maar uit het dossier noch uit het verhandelde ter zitting blijkt dat deze stelling met enig bewijs is gestaafd. Er bestaat

dan ook geen aanleiding de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten, zodat het beroep voor zover gericht tegen de beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde niet-ontvankelijk is, aldus het CBE.

Het CBE heeft vervolgens over de vraag of de examencommissie de serie 2 coschappen ongeldig heeft mogen verklaren als volgt overwogen. Appellant heeft e-mailberichten van het Onderwijs Service Centrum (hierna: OSC) ontvangen waarbij hij is ingedeeld in de serie 2 coschappen. Volgens het CBE had het voor appellant duidelijk moeten zijn dat de e-mailberichten van het OSC een kennelijke vergissing betroffen, temeer omdat deze e-mailberichten niet van de examencommissie afkomstig zijn. Volgens het CBE betreft het hier een administratieve fout waaraan appellant niet de verwachting heeft mogen ontlenen dat hij de serie 2 coschappen mocht volgen. Het CBE heeft daarbij in aanmerking genomen dat de examencommissie bij beslissing van 21 februari 2017 het verzoek van appellant om deel te mogen nemen aan de serie 2 coschappen heeft afgewezen. Het lag op de weg van appellant om zich te laten informeren over hoe de e-mailberichten van het OSC zich verhielden tot voormelde beslissing temeer omdat niets erop wees dat die beslissing was ingetrokken of herroepen. Voorts heeft appellant volgens het CBE de stelling dat hij de beslissing van de examencommissie niet heeft ontvangen en aldus daarmee niet bekend was, niet aannemelijk gemaakt. Voor zover een beslissing zou ontbreken, lag het op de weg van appellant om zich te informeren bij de examencommissie. Wat betreft het beroep van appellant op de hardheidsclausule geldt dat de examencommissie terecht geen aanleiding heeft gezien voor het oordeel dat het ongeldig verklaren van de coschappen leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet met de beslissing van het CBE verenigen. Hij betoogt dat het beroep voor zover gericht tegen de beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Hij voert daartoe aan dat hij zich geïntimideerd voelde door de examencommissie en daarom ervan af heeft gezien rechtsmiddelen tegen die beoordeling aan te wenden. Voorts voert hij aan dat hij op 30 oktober 2017 bezwaar heeft gemaakt tegen die beoordeling en dat de examencommissie een inhoudelijk oordeel over het bezwaar heeft gegeven. Volgens appellant dient zijn bezwaarschrift daarom als een herhaalde aanvraag dan wel een verzoek om terug te komen van een eerdere beslissing te worden aangemerkt. Omdat de examencommissie een inhoudelijk oordeel heeft gegeven, dient de bestuursrechter dit ook inhoudelijk te beoordelen, aldus appellant.

2.3.1. Niet in geschil is dat appellant pas na afloop van de beroepstermijn administratief beroep, door appellant abusievelijk als bezwaar aangeduid, bij het CBE heeft ingesteld tegen de beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde. De stelling van appellant dat hij zich geïntimideerd voelde door de examencommissie en hij om die reden ervan af heeft gezien rechtsmiddelen tegen die beoordeling aan te wenden, heeft appellant niet aannemelijk gemaakt. Het dossier noch het verhandelde ter zitting biedt hiervoor enig aanknopingspunt. De toelichting van appellant ter zitting van het College dat zijn psychiater, dr. Bruijn, hem adviseerde zich te concentreren op de coschappen in plaats van het aanwenden van rechtsmiddelen is daartoe niet voldoende. Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn betoog dat sprake is van een herhaalde aanvraag danwel een verzoek om terug te komen van een eerdere beslissing door de examencommissie. In de beslissing van 24 oktober 2017 is geen nieuwe beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde vervat.

Gelet op het vorenstaande heeft het CBE het administratief beroep van appellant voor zover gericht tegen de beoordeling van het coschap Inwendige Geneeskunde terecht wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt voorts dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie de serie 2 coschappen ongeldig heeft mogen verklaren. Hij voert ter onderbouwing aan dat het voor hem volstrekt onduidelijk was dat de e-mailberichten van het OSC een kennelijke vergissing betroffen. Hij wijst erop dat hij drie e-mails heeft ontvangen, dat zijn serie 2 coschap Psychiatrie positief is beoordeeld, dat hij de zogeheten MAK-toets mocht maken en dat hij deel mocht nemen aan de zogeheten ICK-weken. Voorts voert appellant aan dat het CBE bij zijn oordeel ten onrechte in aanmerking heeft genomen dat de examencommissie bij beslissing van 21 februari 2017 het verzoek van appellant om deel te nemen aan de serie 2 coschappen heeft afgewezen. Volgens appellant was hij niet bekend met deze beslissing. Uit de

gevoerde WhatsApp-gesprekken valt dit niet af te leiden en ook is er geen bewijs dat de beslissing tijdig aan hem is verzonden. Bovendien volgt uit een gespreksverslag van 12 januari 2017 dat is afgesproken dat hij de onderdelen Heelkunde en Kindergeneeskunde mocht doen om vervolgens het coschap Inwendige Geneeskunde te herkansen. Verder voert appellant aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat geen sprake is van het ongeldig verklaren van de coschappen, maar van het herstellen van een administratieve fout. Volgens appellant was de examencommissie niet bevoegd om de coschappen ongeldig te verklaren, omdat zij niet gaat over de beoordeling daarvan. Ten slotte voert appellant aan dat de examencommissie toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule aangezien de ongeldigverklaring van de coschappen grote gevolgen voor hem met zich brengt, waaronder studievertraging en een boete van DUO.

2.4.1. Ingevolge artikel 6.2, derde lid, van de OER moet om toegang te krijgen tot de serie 2 coschappen zijn voldaan aan de volgende eisen:
a. De student heeft alle coschappen van serie 1 met voldoende resultaat behaald en voldaan aan de ICK-weken;
b. De student heeft deelgenomen aan de Witte Jas Ceremonie of voldaan aan een vervangende opdracht.

2.4.2. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de examencommissie niet bevoegd zou zijn om de serie 2 coschappen ongeldig te verklaren. Het College overweegt daartoe dat, anders dan appellant stelt, de examencommissie niet de coschappen opnieuw heeft beoordeeld, maar heeft vastgesteld dat appellant niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor deelname aan de serie 2 coschappen zoals neergelegd in de OER. De examencommissie heeft daaraan vervolgens de consequentie verbonden dat de coschappen ongeldig zijn. Omdat het de taak van de examencommissie is om op objectieve en deskundige wijze vast te stellen of de student voldoet aan de voorwaarden die de OER stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad als bedoeld in artikel 7.10a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, is zij bevoegd de coschappen zonodig ongeldig te verklaren.

Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat de examencommissie de serie 2 coschappen ten onrechte ongeldig heeft verklaard. Vaststaat dat appellant niet alle coschappen van serie 1 met een voldoende heeft afgesloten. Ook staat vast dat appellant niet heeft deelgenomen aan de Witte Jas Ceremonie of een vervangende opdracht heeft gedaan. In de OER is duidelijk vermeld dat toegang tot de serie 2 coschappen slechts mogelijk is indien aan voormelde onderdelen is voldaan. Van appellant mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de regels die in de OER zijn opgenomen. Appellant kon geen gerechtvaardigd vertrouwen aan de e-mailberichten van het OSC ontlenen dat hij de serie 2 coschappen mocht volgen. Allereerst is van belang dat slechts de examencommissie toestemming kan verlenen om de serie 2 coschappen te volgen. Daarbij komt dat appellant, anders dan hij in zijn beroepschrift stelt, gelet op de door hem overgelegde WhatsApp-berichten alsook hetgeen hij in zijn administratief beroepschrift heeft vermeld, ervan op de hoogte was dat zijn verzoek om tot de serie 2 coschappen te worden toegelaten door de examencommissie bij beslissing van 21 februari 2017 was afgewezen. Dat het door appellant gevolgde serie 2 coschap Psychiatrie positief is beoordeeld, dat hij de zogeheten MAK-toets mocht maken en dat hij deel mocht nemen aan de zogeheten ICK-weken doet aan het voorgaande niet af nu hij daarmee nog niet aan de voorwaarden van artikel 6.2, derde lid, van de OER heeft voldaan. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat zich een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard voordoet op grond waarvan de examencommissie de hardheidsclausule had moeten toepassen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/077**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	6 september 2018
Partijen	:	appellant en Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten
Trefwoorden	:	inschrijving omgangsnormen, ontzegging toegang rechtsgrond, schorsing uitschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h, eerste en tweede lid OER: artikel 27
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Dat de door appellant verrichte gedragingen zeer ernstig zijn en dat deze gedragingen het gevolg zijn van een psychose is tussen partijen niet in geschil. Dat de gedragingen op zichzelf beschouwd voldoende ernstig zijn om een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW te treffen, is in beroep door appellant niet betwist. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat na de uitschrijving van appellant per 31 augustus 2017 geen mogelijkheid meer bestond om een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW, te treffen. Daartoe overweegt het College dat de beslissing van 20 december 2017 inhoudt dat appellant definitief geen recht meer heeft om zijn opleiding te vervolgen, geen toegang meer heeft tot de gebouwen van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten en ook in de toekomst niet meer zal worden toegelaten tot de opleiding. Deze beslissing strekt verder dan de enkele uitschrijving per 31 augustus 2017 en kan ook na deze uitschrijving worden genomen. Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn ter zitting van het College gebezigde stelling dat onduidelijk is wat de duur van de aan hem opgelegde maatregel is nu uit artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW volgt dat deze maatregel van definitieve aard is. Voor zover appellant heeft betoogd dat hij door de opgelegde maatregel niet kan afstuderen en hij hierdoor wordt benadeeld, overweegt het College dat het college van bestuur, gelet op de ernst van de gedragingen van appellant, in redelijkheid het belang om het ontstane gevoel van angst bij de artistiek leider, studenten en medewerkers van de Academie weg te nemen zwaarder heeft mogen laten wegen dan het belang van appellant om zijn opleiding af te ronden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 december 2017 heeft het college van bestuur de inschrijving van appellant voor de opleiding Urban Contemporary aan de Academie voor Theater en Dans definitief beëindigd en de toegang tot de instelling definitief ontzegd.

Bij beslissing van 24 maart 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het college van bestuur heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juli 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door A.R. Wackie Eijsten, secretaris van het college van bestuur, zijn verschenen. Voorts is J.L.M. Zoet, directeur van de Academie voor Theater en Dans, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Urban Contemporary aan de Academie voor Theater en Dans aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten.

2.2. Het college van bestuur heeft aan de beslissing van 20 december 2017 ten grondslag gelegd dat appellant herhaaldelijk de omgangsnormen, onder meer neergelegd in het Studentenstatuut, ernstig heeft overtreden. Het college van bestuur heeft daartoe overwogen dat vanwege ernstige overlast en vernielingen, gepleegd op 3 april 2017, aan appellant een tijdelijke schorsing is opgelegd. Door de tijdelijke schorsing had appellant geen recht meer om onderwijs te volgen en het gebouw van de hogeschool te betreden. Op 31 augustus 2017 is deze schorsing verlengd tot 1 januari 2018, omdat het college van bestuur aanwijzingen had dat appellant de druk van de opleiding nog niet aankon. Op 13 september 2017 is appellant uitgenodigd voor een gesprek om de opgelegde schorsing te bespreken en tevens om na te gaan of een succesvolle terugkeer naar de opleiding tot de mogelijkheden behoorde. Op dit gesprek is appellant niet verschenen. Op 5 december 2017 heeft appellant de schorsing naast zich neergelegd en heeft hij het gebouw van de Academie betreden. Appellant heeft zich intimiderend en bedreigend opgesteld naar studenten en personeel. Door het veelvuldig overtreden van de omgangsnormen en ook de ordemaatregelen die aan hem zijn opgelegd, is vervolgens besloten om appellant niet meer toe te laten tot de opleiding en zijn inschrijving definitief te beëindigen, aldus het college van bestuur.

2.3. In de beslissing op bezwaar van 24 maart 2018 heeft het college van bestuur, onder verwijzing naar het advies van de Interne Geschillenadviescommissie, de beslissing van 20 december 2017 gehandhaafd. Dit betekent dat appellant geen recht meer heeft om zijn opleiding te vervolgen, geen toegang meer heeft tot de gebouwen van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten en ook in de toekomst niet meer zal worden toegelaten tot de opleiding. Het college van bestuur heeft daarbij overwogen dat de aan appellant opgelegde maatregel als passend kan worden aangemerkt. Daartoe is met name van belang de ernst van de gedragingen van appellant en het hierdoor ontstane gevoel van angst bij de artistiek leider, studenten en medewerkers van de Academie. Deze angstgevoelens zijn vooral na de gebeurtenissen van 3 april 2017 ontstaan en zijn daarna niet weggenomen. De gedragingen op 3 april 2017 en de overtreding op 5 december 2017 van de maatregel die hem bij de tijdelijke schorsing was opgelegd, rechtvaardigen het standpunt dat er teveel is gebeurd is om voor appellant op enig moment een goede terugkeer in de opleiding mogelijk te maken. Het college van bestuur heeft voorts overwogen dat niet in

geding is dat in de periode voorafgaande aan de opgelegde maatregel voldoende oog is geweest voor de problematiek die achter het gedrag van appellant lag. Dat mogelijk een omzetting van de definitieve maatregel in een tijdelijke schorsing een herstel van appellant zou kunnen bevorderen, weegt onvoldoende op tegen het voorgaande, aldus het college van bestuur.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de in bezwaar gehandhaafde beslissing van 20 december 2017. Hij betoogt dat het college van bestuur ten onrechte zijn inschrijving op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) heeft beëindigd. Hij voert daartoe aan dat de hogeschool hem per 31 augustus 2017 had uitgeschreven en dat zijn verzoek tot inschrijving per 1 september 2017 voor het studiejaar 2017-2018 was afgewezen. Nu hij niet meer stond ingeschreven, en als gevolg van de uitschrijving per 31 augustus 2017 ook geen toegang meer tot de gebouwen van Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten had, bestond er geen rechtsgrond meer om een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW, te treffen, aldus appellant.
2.4.1. Ingevolge artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen.

Ingevolge artikel 27, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Academie Theater en Dans kan het college van bestuur in geval van ernstige overlast een student de toegang tot de hogeschool definitief ontzeggen of de inschrijving beëindigen. Vóór het nemen van het besluit moet de betrokken student (opnieuw) worden gehoord of in ieder geval voor een gesprek worden uitgenodigd.

Ingevolge het vijfde lid kan in acute situaties bij ernstige overlast van de hoorplicht vooraf worden afgeweken en per direct de student de toegang tot de faculteit voor bepaalde tijd worden ontzegd. In deze gevallen wordt de student ná de beslissing in de gelegenheid gesteld gehoord te worden.

2.4.2. Dat de door appellant verrichte gedragingen zeer ernstig zijn en dat deze gedragingen het gevolg zijn van een psychose is tussen partijen niet in geschil. Dat de gedragingen op zichzelf beschouwd voldoende ernstig zijn om een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW te treffen, is in beroep door appellant niet betwist. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat na de uitschrijving van appellant per 31 augustus 2017 geen mogelijkheid meer bestond om een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW, te treffen. Daartoe overweegt het College dat de beslissing van 20 december 2017 inhoudt dat appellant definitief geen recht meer heeft om zijn opleiding te vervolgen, geen toegang meer heeft tot de gebouwen van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten en ook in de toekomst niet meer zal worden toegelaten tot de opleiding. Deze beslissing strekt verder dan de enkele uitschrijving per 31 augustus 2017 en kan ook na deze uitschrijving worden genomen. Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn ter zitting van het College gebezigde stelling dat onduidelijk is wat de duur van de aan hem opgelegde maatregel is nu uit artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW volgt dat deze maatregel van definitieve aard is. Voor zover appellant heeft betoogd dat hij door de opgelegde maatregel niet kan afstuderen en hij hierdoor wordt benadeeld, overweegt het College dat het college van bestuur, gelet op de ernst van de gedragingen van appellant, in redelijkheid het belang om het ontstane gevoel van angst bij de artistiek leider, studenten en medewerkers van de Academie weg te nemen zwaarder heeft mogen laten wegen dan het belang van appellant om zijn opleiding af te ronden.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/078**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	24 oktober 2018
Partijen	:	appellante en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	besluit IND persoonlijke omstandigheden studievoortgangsnorm verblijfsvergunning
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51 Awb: artikel 1:3 UWHW 2008: artikel 2.1. Regeling normering studiestudievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie: artikel 1 Wijze van uitvoering Wet Modern Migratiebeleid m.b.t. studenten TU Delft (bijlage 16 bij het Studentenstatuut 2016-2017): artikel 3 Wijze van uitvoering Wet Modern Migratiebeleid m.b.t. studenten TU Delft: artikel 4 Vreemdelingenbesluit 2000: artikel 3.87a, eerste lid, aanhef en onder b Gedragscode internationale student hoger onderwijs: artikel 5.5
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De brief van 1 december 2017 bevat de vaststelling dat appellante in het studiejaar 2016-2017 niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald en daarvoor geen verschonende omstandigheden kunnen worden gevonden. Deze vaststelling behelst een beoordeling van de vraag of de opgelopen studievertraging verband houdt met bij appellante bestaande persoonlijke omstandigheden. Naar het oordeel van het College moet de brief in zoverre, mede vanuit een oogpunt van effectieve rechtsbescherming, worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb waartegen bij de universiteit rechtsbescherming openstaat. Een ander oordeel zou ertoe leiden dat appellante bij de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid in een procedure over de intrekking van haar verblijfsvergunning moet opkomen tegen de beoordeling van het verband tussen de studievertraging en haar persoonlijke omstandigheden. Niet de staatssecretaris, maar de universiteit is voor deze beoordeling de aangewezen instantie. Verweerder heeft het bezwaar van appellante derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt. 2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 29 maart 2018 moet worden vernietigd. Verweerder moet een inhoudelijke beslissing op het bezwaar van appellante nemen. Vooruitlopend op de nieuwe besluitvorming van verweerder, wijst het College erop dat de brief van 1 december 2017 is opgesteld door het MMC, terwijl verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat het MMC de in artikel 3 van bijlage 16 genoemde adviserende commissie is. Dit roept de vraag op of de brief afkomstig is van het bevoegde orgaan. Verweerder moet hierover in het nieuwe besluit een oordeel geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 1 december 2017 heeft het Modern Migration Commitee (hierna: het MMC) appellante medegedeeld dat zij in het studiejaar 2016-2017 het vereiste aantal studiepunten niet heeft behaald en daarvoor geen verschonende omstandigheden kunnen worden gevonden. Voorts heeft het MMC appellante medegedeeld dat het haar onvoldoende studieresultaten aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) moet melden en dat de IND zal beslissen of haar verblijfsvergunning wordt ingetrokken.

Bij beslissing van 29 maart 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 september 2018, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. H. Kanhai, en verweerder, vertegenwoordigd door F.M.Y. Coladarci, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is een internationale student en volgt sinds september 2014 de masteropleiding Aerospace Engineering. Bij de brief van 1 december 2017 heeft het MMC appellante medegedeeld dat zij in het studiejaar 2016-2017 het vereiste aantal studiepunten niet heeft behaald en daarvoor geen verschonende omstandigheden kunnen worden gevonden. Appellante heeft in dat studiejaar 25,4 studiepunten behaald en derhalve niet voldaan aan de norm van 30 studiepunten. Voorts heeft het MMC appellante medegedeeld dat hij haar onvoldoende studieresultaten aan de IND moet melden en dat de IND zal beslissen of haar verblijfsvergunning wordt ingetrokken. Hiertegen heeft appellante bezwaar gemaakt. In bezwaar heeft zij aangevoerd dat verweerder onvoldoende heeft onderzocht in hoeverre persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten hebben beïnvloed. Bij de beslissing van 29 maart 2018 heeft verweerder het bezwaar onder verwijzing naar een advies van de commissie bezwaarschriften van 26 maart 2018 kennelijk niet-ontvankelijk verklaard omdat dat volgens hem niet is gericht tegen een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), maar tegen een feitelijke handeling.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat de brief van 1 december 2017 een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb is waartegen bezwaar openstaat.

2.3. Artikel 1:3, eerste lid, van de Awb luidt: "Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling."

Artikel 3.87a, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 luidt: "De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die is verleend onder een beperking verband houdend met studie, kan in ieder geval op grond van artikel 18, eerste lid, onder f, van de Wet worden afgewezen, indien de houder daarvan […] niet overeenkomstig bij ministeriële regeling vastgestelde normen voldoende studievoortgang boekt."

Artikel 1 van de Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie luidt: "De norm voor voldoende studievoortgang, als bedoeld in artikel 3.87a, eerste lid, onder b, van het

Vreemdelingenbesluit 2000, is de norm zoals vastgelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs."

Artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs luidt: "De instelling stelt jaarlijks, na afloop van ieder studiejaar, de studievoortgang vast van de internationale student, met uitzondering van de uitwisselingsstudent.
Als voldoende studievoortgang wordt aangemerkt: 50% (of meer) van de proportionele nominale studielast voor het (gedeelte van het) studiejaar. In afwijking hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden.
Indien geen sprake is van voldoende studievoortgang stelt de instelling de oorzaak hiervan vast, bijvoorbeeld door een studievoortganggesprek met een studieadviseur.
Indien blijkt dat de internationale student niet/onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, wordt de verblijfsvergunningplichtige student binnen een maand afgemeld bij de IND.
Wanneer blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 WHW alsmede artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW, ten gevolge waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang, worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt opdat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Er vindt in dat geval voor verblijfsvergunningplichtige studenten geen afmelding plaats bij de IND.
Het is per referentperiode slechts éénmalig mogelijk bij verblijfsvergunningplichtige studenten een melding aan de IND achterwege te laten indien geen sprake is van voldoende studievoortgang betreffende deze student, waarbij sprake is van dezelfde persoonlijke omstandigheden."

Artikel 3 van bijlage 16, getiteld 'Wijze van uitvoering Wet Modern Migratiebeleid m.b.t. studenten TU Delft', bij het Studentenstatuut 2016/2017 luidt: "Het advies tot intrekking van de verblijfsvergunning wordt gegeven door het hoofd International Office. Hij laat zich hierbij adviseren door een commissie die bestaat uit minimaal een studentendecaan en een studieadviseur."
Artikel 4 luidt: "In een studiejaar zijn er twee formele adviesmomenten:

- Maart:

Op basis van de resultaten van het eerste semester. Dit advies bevat voor de risicogroep een waarschuwing en een oproep voor een voortgangsgesprek met de studieadviseur/mastercoördinator.

- September:

Voornemen wel/geen afmelding bij de IND op basis van de studievoortgang op basis van het volledige voorafgaande studiejaar.
Student krijgt één week de tijd om bedenkingen, waaronder persoonlijke omstandigheden, bij de studieadviseur in te dienen. Daarna stelt het hoofd van het International Office, na advies van de studentendecaan, uiterlijk 30 september het definitieve advies vast. Gelijktijdig vindt de eventuele melding door O&S aan de IND plaats.
De volgende situaties en handelingen zijn mogelijk:
- SV ≥ 50%: brief student. Geen melding IND.
- SV < 50% en geen reactie student: brief aan student en melding IND.
- SV < 50%, bedenkingen student over aantal studiepunten of beroep op persoonlijke omstandigheden
- Gehonoreerd: brief student. Geen melding IND.
- Afgewezen: brief aan student en melding IND.
Alle adviezen worden schriftelijk uitgebracht. In de brieven wordt aangegeven wat de mogelijkheden zijn voor studiebegeleiding."

2.4. De brief van 1 december 2017 bevat de vaststelling dat appellante in het studiejaar 2016-2017 niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald en daarvoor geen verschonende omstandigheden kunnen worden gevonden. Deze vaststelling behelst een beoordeling van de vraag of de opgelopen studievertraging verband houdt met bij appellante bestaande persoonlijke omstandigheden. Naar het oordeel van het College moet de brief in zoverre, mede vanuit een oogpunt van effectieve rechtsbescherming, worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb waartegen bij de universiteit rechtsbescherming openstaat. Een ander oordeel zou ertoe leiden dat appellante bij de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid in een procedure over de intrekking van haar verblijfsvergunning

moet opkomen tegen de beoordeling van het verband tussen de studievertraging en haar persoonlijke omstandigheden. Niet de staatssecretaris, maar de universiteit is voor deze beoordeling de aangewezen instantie. Verweerder heeft het bezwaar van appellante derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 29 maart 2018 moet worden vernietigd. Verweerder moet een inhoudelijke beslissing op het bezwaar van appellante nemen. Vooruitlopend op de nieuwe besluitvorming van verweerder, wijst het College erop dat de brief van 1 december 2017 is opgesteld door het MMC, terwijl verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat het MMC de in artikel 3 van bijlage 16 genoemde adviserende commissie is. Dit roept de vraag op of de brief afkomstig is van het bevoegde orgaan. Verweerder moet hierover in het nieuwe besluit een oordeel geven.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft van 29 maart 2018;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/079**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	31 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE TUD
Trefwoorden	:	beoordelingsruimte cum laude predicaat promotievoorstel studielast
Artikelen	:	Regels en Richtlijnen van de Examencommissie: artikel 33, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellant het cijfer 8,5 voor het thesis project heeft behaald. Hij voldoet derhalve niet aan het in artikel 33, eerste lid, onder c, van de RRE neergelegde vereiste voor toekenning van het predicaat 'cum laude'. Appellant heeft zich beroepen op de in artikel 33, tweede lid, van de RRE neergelegde afwijkingsbepaling. Volgens hem heeft hij uitzonderlijke prestaties geleverd die toekenning van het predicaat 'cum laude' rechtvaardigen. Zo heeft hij de master binnen de reguliere periode van twee jaar afgerond, heeft hij vijftien studiepunten meer gehaald dan nodig was, is hij meer dan een jaar student-assistent bij de vakgroep Deeltjesoptica geweest, heeft hij in die periode wetenschappelijk onderzoek verricht, op basis waarvan hij twee aan een peer review onderworpen wetenschappelijke artikelen heeft gepubliceerd en een presentatie op een wetenschappelijke conferentie heeft gegeven, heeft hij een bachelor-student begeleid en een stage in het buitenland gedaan waarvoor hij het cijfer 9,0 heeft behaald. De examencommissie heeft zich bij verweerder op het standpunt gesteld dat zij bij het afwijken van het in artikel 33, eerste lid, onder c, van de RRE neergelegde vereiste terughoudender is dan bij het afwijken van de in artikel 33, eerste lid, onder d en e, neergelegde vereisten. Een vaak door persoonlijke omstandigheden veroorzaakte geringe studie-uitloop of het feit dat een student met een heel hoog gewogen gemiddelde toch één cijfer 6,5 heeft gehaald, hoeft volgens de examencommissie immers geen afbreuk te doen aan de algehele kwaliteit van de prestaties. Het thesis-project is echter een uitvloeisel van wetenschappelijk onderzoek waarin een student zijn vaardigheden in de praktijk moet laten zien en weegt met een studielast van 48 studiepunten zwaar mee in het eindoordeel. De afgelopen vijf jaar is in vijf gevallen van de in artikel 33, eerste lid, onder d en e, van de RRE vermelde vereisten afgeweken. Van het in artikel 33, eerste lid, onder c, van de RRE neergelegde vereiste is voor zover bekend slechts één keer afgeweken. Dit was in een geval uit 2012 van een student die tijdens zijn studie veel verschillende activiteiten had ondernomen, succesvol een promotievoorstel had geschreven in de periode waarin hij aan het thesis project werkte en een bijzonder hoog gewogen gemiddelde had. Volgens de examencommissie is het geval van appellant hiermee niet te vergelijken en zijn diens prestaties onvoldoende om afwijking te rechtvaardigen. Het College is van oordeel dat verweerder op grond van deze motivering, zoals nader toegelicht ter zitting van het College, de beslissing van 11 december 2017 in stand mocht laten. Hierbij is van belang dat de examencommissie een grote beoordelings¬ruimte heeft

bij het toepassen van artikel 33, tweede lid, van de RRE. Het College acht het uitgangspunt van de examencommissie om meer terughoudend te zijn bij het afwijken van het in artikel 33, eerste lid, onder c, neergelegde vereiste, dan wanneer het gaat om de in artikel 33, eerste lid, onder d en e, neergelegde vereisten, niet onredelijk. Voorts is inzichtelijk waarom de prestaties van appellant niet zo uitzonderlijk worden geacht om van dat vereiste af te wijken. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft toegelicht, komt het regelmatig voor dat studenten meer studiepunten behalen dan nodig voor het afstuderen en hun studie combineren met werkzaamheden als student-assistent en begeleider van een bachelor-student, zijn de snelheid waarmee appellant zijn master heeft voltooid en de kwaliteit van de door appellant gelopen studie meegewogen in de beoordeling of appellant voldoet aan de in artikel 33, eerste lid, onder a en e, van de RRE neergelegde vereisten en zijn het schrijven van twee artikelen en het geven van een prestentatie onvoldoende uitzonderlijk. Dat de examencommissie bij verweerder ter illustratie van de wijze waarop zij artikel 33, tweede lid, van de RRE toepast naar het geval van een andere student heeft verwezen, betekent niet dat zij de kwaliteit van de prestaties van appellant op zichzelf niet heeft beoordeeld. Uit de hiervoor weergegeven motivering blijkt voorts niet dat de examencommissie slechts van dat vereiste zal afwijken in een geval waarin beter dan die student wordt gepresteerd of in een geval waarin alle extra activiteiten tijdens het thesis-project zijn verricht. Er bestaat verder geen grond voor het oordeel dat verweerder bij het nemen van de beslissing van 16 maart 2018 onvoldoende van het geval van de andere student op de hoogte was. Duidelijk was op grond van de door de examencommissie bij verweerder gegeven toelichting dat die student een bijzonder hoog gewogen gemiddelde had en dat diens extra activiteiten uitgebreider waren dan die van appellant. Hierbij is voorts van belang dat ten tijde van het geval van die student het in artikel 33, eerste lid, onder e, van de RRE vermelde vereiste minder streng was en die student niet zou hebben voldaan aan dat vereiste zoals het thans geldt. Verweerder en de examencommissie hebben ter zitting van het College toegelicht dat die student onder het thans geldende RRE het predicaat 'cum laude' mogelijk niet zou zijn toegekend. De inhoud van het ter beproeving van een minnelijke schikking gevoerde overleg ligt in beroep niet ter toetsing voor, zodat hetgeen appellant daarover heeft aangevoerd hem niet kan baten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 december 2017 heeft de examencommissie Applied Physics geweigerd appellant het predicaat 'cum laude' toe te kennen.

Bij beslissing van 16 maart 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 juni 2018, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is mr. H.G. Leffers verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de masteropleiding Applied Physics afgerond en de examencommissie verzocht hem in verband met zijn prestaties het predicaat 'cum laude' toe te kennen. Bij de beslissing van 11 december 2017 heeft de examencommissie dit geweigerd, omdat appellant niet voldoet aan het voor toekenning van dat predicaat geldende vereiste dat ten minste het cijfer 9,0 voor het thesis-project is behaald. Appellant heeft het cijfer 8,5 behaald. Verweerder heeft deze beslissing bij de beslissing van 16 maart 2018 in stand gelaten. Volgens verweerder hoefde de examencommissie het geval van appellant niet als een uitzonderlijk geval aan te merken en hem, ondanks dat hij niet aan alle daarvoor geldende vereisten voldoet, toch het predicaat 'cum laude' toe te kennen.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat de examencommissie tijdens een overleg met hem op 18 januari 2018 ter beproeving van een minnelijke schikking onvoldoende heeft onderbouwd waarom hem het predicaat 'cum laude' niet wordt toegekend. Verder voert hij aan dat verweerder bij het nemen van de beslissing van 16 maart 2018 onvoldoende op de hoogte was van het door de examencommissie als uitzonderlijk aangemerkte geval van een andere student met het cijfer 8,5 voor zijn master thesis, en dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom zijn geval niet uitzonderlijk is en niet op één lijn kan worden gesteld met het geval van die andere student. Volgens hem is slechts beoordeeld of zijn prestaties beter zijn dat de prestaties van die andere student en niet of zijn prestaties op zichzelf uitzonderlijke zijn. Daarbij is volgens hem ten onrechte de eis gesteld dat extra activiteiten tijdens het thesis project moeten zijn verricht. Voorts is onduidelijk welke prestaties die andere student heeft verricht en of de kwaliteit daarvan was gewaarborgd, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 33, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie (hierna: de RRE) kan de examencommissie een student bij het masterdiploma het predicaat 'cum laude' verlenen als aan de volgende vereisten is voldaan:
a. het gewogen gemiddelde van de resultaten in de masterfase, zonder het resultaat voor het thesis project, is ten minste 8,0;
[…]
c. het resultaat voor het thesis project is tenminste 9,0;
d. geen van de resultaten in de masterfase is lager dan 7,0;
e. de student heeft niet langer dan twee jaar over de masterfase gedaan.

Ingevolge het tweede lid kan de examencommissie in bijzondere gevallen het predicaat 'cum laude' verlenen aan een student die niet aan de in het eerste lid neergelegde vereisten voldoet, indien die student uitzonderlijke vaardigheden heeft laten zien in het desbetreffende masterprogramma

2.4. Niet in geschil is dat appellant het cijfer 8,5 voor het thesis project heeft behaald. Hij voldoet derhalve niet aan het in artikel 33, eerste lid, onder c, van de RRE neergelegde vereiste voor toekenning van het predicaat 'cum laude'.

Appellant heeft zich beroepen op de in artikel 33, tweede lid, van de RRE neergelegde afwijkingsbepaling. Volgens hem heeft hij uitzonderlijke prestaties geleverd die toekenning van het predicaat 'cum laude' rechtvaardigen. Zo heeft hij de master binnen de reguliere periode van twee jaar

afgerond, heeft hij vijftien studiepunten meer gehaald dan nodig was, is hij meer dan een jaar student-assistent bij de vakgroep Deeltjesoptica geweest, heeft hij in die periode wetenschappelijk onderzoek verricht, op basis waarvan hij twee aan een peer review onderworpen wetenschappelijke artikelen heeft gepubliceerd en een presentatie op een wetenschappelijke conferentie heeft gegeven, heeft hij een bachelor-student begeleid en een stage in het buitenland gedaan waarvoor hij het cijfer 9,0 heeft behaald.

De examencommissie heeft zich bij verweerder op het standpunt gesteld dat zij bij het afwijken van het in artikel 33, eerste lid, onder c, van de RRE neergelegde vereiste terughoudender is dan bij het afwijken van de in artikel 33, eerste lid, onder d en e, neergelegde vereisten. Een vaak door persoonlijke omstandigheden veroorzaakte geringe studie-uitloop of het feit dat een student met een heel hoog gewogen gemiddelde toch één cijfer 6,5 heeft gehaald, hoeft volgens de examencommissie immers geen afbreuk te doen aan de algehele kwaliteit van de prestaties. Het thesis-project is echter een uitvloeisel van wetenschappelijk onderzoek waarin een student zijn vaardigheden in de praktijk moet laten zien en weegt met een studielast van 48 studiepunten zwaar mee in het eindoordeel. De afgelopen vijf jaar is in vijf gevallen van de in artikel 33, eerste lid, onder d en e, van de RRE vermelde vereisten afgeweken. Van het in artikel 33, eerste lid, onder c, van de RRE neergelegde vereiste is voor zover bekend slechts één keer afgeweken. Dit was in een geval uit 2012 van een student die tijdens zijn studie veel verschillende activiteiten had ondernomen, succesvol een promotievoorstel had geschreven in de periode waarin hij aan het thesis project werkte en een bijzonder hoog gewogen gemiddelde had. Volgens de examencommissie is het geval van appellant hiermee niet te vergelijken en zijn diens prestaties onvoldoende om afwijking te rechtvaardigen.

Het College is van oordeel dat verweerder op grond van deze motivering, zoals nader toegelicht ter zitting van het College, de beslissing van 11 december 2017 in stand mocht laten. Hierbij is van belang dat de examencommissie een grote beoordelingsruimte heeft bij het toepassen van artikel 33, tweede lid, van de RRE. Het College acht het uitgangspunt van de examencommissie om meer terughoudend te zijn bij het afwijken van het in artikel 33, eerste lid, onder c, neergelegde vereiste, dan wanneer het gaat om de in artikel 33, eerste lid, onder d en e, neergelegde vereisten, niet onredelijk. Voorts is inzichtelijk waarom de prestaties van appellant niet zo uitzonderlijk worden geacht om van dat vereiste af te wijken. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft toegelicht, komt het regelmatig voor dat studenten meer studiepunten behalen dan nodig voor het afstuderen en hun studie combineren met werkzaamheden als student-assistent en begeleider van een bachelor-student, zijn de snelheid waarmee appellant zijn master heeft voltooid en de kwaliteit van de door appellant gelopen studie meegewogen in de beoordeling of appellant voldoet aan de in artikel 33, eerste lid, onder a en e, van de RRE neergelegde vereisten en zijn het schrijven van twee artikelen en het geven van een prestentatie onvoldoende uitzonderlijk. Dat de examencommissie bij verweerder ter illustratie van de wijze waarop zij artikel 33, tweede lid, van de RRE toepast naar het geval van een andere student heeft verwezen, betekent niet dat zij de kwaliteit van de prestaties van appellant op zichzelf niet heeft beoordeeld. Uit de hiervoor weergegeven motivering blijkt voorts niet dat de examencommissie slechts van dat vereiste zal afwijken in een geval waarin beter dan die student wordt gepresteerd of in een geval waarin alle extra activiteiten tijdens het thesis-project zijn verricht. Er bestaat verder geen grond voor het oordeel dat verweerder bij het nemen van de beslissing van 16 maart 2018 onvoldoende van het geval van de andere student op de hoogte was. Duidelijk was op grond van de door de examencommissie bij verweerder gegeven toelichting dat die student een bijzonder hoog gewogen gemiddelde had en dat diens extra activiteiten uitgebreider waren dan die van appellant. Hierbij is voorts van belang dat ten tijde van het geval van die student het in artikel 33, eerste lid, onder e, van de RRE vermelde vereiste minder streng was en die student niet zou hebben voldaan aan dat vereiste zoals het thans geldt. Verweerder en de examencommissie hebben ter zitting van het College toegelicht dat die student onder het thans geldende RRE het predicaat 'cum laude' mogelijk niet zou zijn toegekend. De inhoud van het ter beproeving van een minnelijke schikking gevoerde overleg ligt in beroep niet ter toetsing voor, zodat hetgeen appellant daarover heeft aangevoerd hem niet kan baten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/080**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek.
Datum uitspraak	:	1 november 2018
Partijen	:	appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	bestuursactiviteiten financiële ondersteuning procedurele regels profileringsfonds wetsgeschiedenis
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51c WHW: artikel 7.51h, eerste lid Regeling FONDS: artikel 2 Regeling FONDS: artikel 9
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. In artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW is de bevoegdheid van het instellingsbestuur neergelegd om regels van procedurele aard vast te stellen. De in artikel 9, derde lid, onder I, en negende lid, van de Regeling neergelegde vereisten kunnen niet als procedureel van aard worden aangemerkt. Verweerder was derhalve niet op grond van artikel 7.51h, eerste lid, bevoegd tot het vaststellen van die vereisten. Verweerder heeft zich ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat de woorden "van procedurele aard" in artikel 7.51h, eerste lid, niet te rijmen zijn met de woorden "waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning". Volgens verweerder kunnen regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning niet louter procedureel van aard zijn en komt daarom aan de woorden "van procedurele aard" geen zelfstandige betekenis toe. Het College volgt verweerder hierin niet. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW (Kamerstukken II, 2013/14, 33 840, nr. 3, blz. 7) kan worden afgeleid dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen de woorden "van procedurele aard" in die bepaling op te nemen. De in artikel 9, derde lid, onder I, en negende lid, neergelegde vereisten betreffen voorts niet de aanvang, de duur of de hoogte van de financiële ondersteuning, zodat de door verweerder geconstateerde ongerijmdheid zich in deze zaak niet voordoet. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

ger college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 december 2017 heeft verweerder een verzoek van appellant om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds afgewezen.

Bij beslissing van 9 april 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 september 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.A. van Zomeren en mr. J.W.T.M. Smeijer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 5 december 2017 heeft appellant een verzoek ingediend om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds wegens zijn bestuursactiviteiten als lid van de universitaire studentenraad gedurende het collegejaar 2017-2018. Verweerder heeft dit verzoek bij de beslissing van 18 december 2017 afgewezen omdat appellant niet voldoet aan de vereisten voor financiële ondersteuning, neergelegd in de Regeling financiële ondersteuning studenten 2016-2018 (hierna: de Regeling). Appellant heeft in het collegejaar voorafgaand aan het collegejaar waarin het bestuurswerk wordt verricht niet ten minste de vereiste 39 studiepunten behaald. Hij heeft in het collegejaar 2016-2017 24 studiepunten behaald. Voorts voldoet hij niet aan het vereiste dat het bestuursjaar valt in de eerste vier jaar van inschrijving als bachelorstudent. Het studiejaar 2017-2018 is het vijfde jaar van inschrijving. Bij de beslissing van 9 april 2018 heeft appellant de afwijzing onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie van 6 april 2018 gehandhaafd.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat verweerder niet bevoegd was om op grond van artikel 7.51h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) de hem tegengeworpen vereisten in de Regeling neer te leggen. Volgens appellant kan verweerder op grond van die bepaling slechts regels van procedurele aard vaststellen. De vereisten voor verlening van financiële ondersteuning zijn volgens hem uitputtend neergelegd in de WHW. Aan die wettelijke vereisten voldoet hij, aldus appellant.

2.3. Artikel 7.51, eerste lid, van de WHW luidt: "Het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs treft voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen."
Het tweede lid, aanhef en onder a, luidt: "[Een] bijzondere [omstandigheid als] bedoeld in het eerste lid [is] het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, een opleidingscommissie, het bestuur van een opleiding als bedoeld in artikel 9.17, de universiteitsraad, de faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, of 10.16a, derde lid, de medezeggenschapsraad, de deelraad of de studentenraad[.]"
Artikel 7.51c luidt: "Een student komt voor de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b, uitsluitend in aanmerking, indien:
a. de student voor de desbetreffende opleiding wettelijk collegegeld is verschuldigd; en
b. de student voor die opleiding aanspraak heeft of aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000."

Artikel 7.51h, eerste lid, luidt: "Het instellingsbestuur stelt regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van de artikelen 7.51 tot en met 7.51d, waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning."

Artikel 2 van de Regeling luidt: "Deze Regeling bevat de uitwerking van artikel 7.51 tot en met 7.51i van de WHW. Deze regeling heeft ten doel financiële ondersteuning te bieden aan studenten."
Artikel 9, derde lid, onder I, luidt: "In het collegejaar *voorafgaand* aan het collegejaar waarin het

bestuurswerk wordt verricht geldt dat de student ten minste 39 EC heeft behaald[.]"
Het negende lid luidt: " Een student heeft alleen recht op ondersteuning vanwege bestuursactiviteiten indien het bestuursjaar valt in de eerste vier jaar van inschrijving als Bachelorstudent aan de Radboud Universiteit. Peilmoment is de inschrijving van de student in september."

2.4. In artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW is de bevoegdheid van het instellingsbestuur neergelegd om regels van procedurele aard vast te stellen. De in artikel 9, derde lid, onder I, en negende lid, van de Regeling neergelegde vereisten kunnen niet als procedureel van aard worden aangemerkt. Verweerder was derhalve niet op grond van artikel 7.51h, eerste lid, bevoegd tot het vaststellen van die vereisten. Verweerder heeft zich ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat de woorden "van procedurele aard" in artikel 7.51h, eerste lid, niet te rijmen zijn met de woorden "waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning". Volgens verweerder kunnen regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning niet louter procedureel van aard zijn en komt daarom aan de woorden "van procedurele aard" geen zelfstandige betekenis toe. Het College volgt verweerder hierin niet. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW (Kamerstukken II, 2013/14, 33 840, nr. 3, blz. 7) kan worden afgeleid dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen de woorden "van procedurele aard" in die bepaling op te nemen. De in artikel 9, derde lid, onder I, en negende lid, neergelegde vereisten betreffen voorts niet de aanvang, de duur of de hoogte van de financiële ondersteuning, zodat de door verweerder geconstateerde ongerijmdheid zich in deze zaak niet voordoet.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 9 april 2018 moet worden vernietigd. Verweerder moet met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op het door appellant gemaakte bezwaar nemen.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen van 9 april 2018;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/081**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	12 september 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hinderverklaring persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 Regeling Bindend Studieadvies is het bindend studieadvies: artikel 5.2.2 Regeling Bindend Studieadvies is het bindend studieadvies: artikel 5.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie terecht aan appellant een BNSA heeft opgelegd. Daartoe overweegt het College dat niet in geschil is dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan nu hij slechts 20 van de minimum vereiste 45 studiepunten heeft behaald. De door appellant overgelegde, en door de studentendecaan opgestelde, hinderverklaring kan hem niet baten. In deze hinderverklaring is namelijk vermeld dat appellant gedurende het tweede semester van het studiejaar door persoonlijke omstandigheden is gehinderd bij het verrichten van studieprestaties en dat hij hierdoor circa 25% minder belastbaar was. De hinderverklaring ziet uitsluitend op het tweede semester en kan derhalve niet het tekort aan studiepunten in het eerste semester verklaren. De door appellant overgelegde verklaring van een psychotherapeut kan hem evenmin baten. In deze verklaring is slechts vermeld dat appellant van oktober 2016 tot en met februari 2017 wekelijks één sessie met zijn psychotherapeut heeft gehad over de moeilijkheden in de sociale interactie en integratie in Nederland. De verklaring zegt niets over de vraag of er beperkingen zijn, in welke mate die er zijn en wat de gevolgen zijn voor de studieprestaties van appellant. Over de door appellant aangevoerde omstandigheden, te weten de sombere carrièreperspectieven, relatieproblemen en spanningen met andere uitwisselingstudenten overweegt het College dat slechts de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 vermelde persoonlijke omstandigheden kunnen worden betrokken bij de afgifte van een studieadvies. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden zijn niet aan te merken als omstandigheden als bedoeld in dat artikel. Over de stelling van appellant dat hij als Japanse student moest wennen aan de taal en cultuur overweegt het College dat dit inherent is aan het volgen van een opleiding in het buitenland. Dat appellant zeer gemotiveerd is om zijn opleiding af te maken, doet er niet aan af dat de examencommissie terecht aan hem een BNSA heeft opgelegd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: CBE), verweerder,

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2017 heeft de examencommissie Neerlandistiek namens het bestuur van de Faculteit der Geesteswetenschappen aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Dutch Studies.

Bij beslissing van 19 maart 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 augustus 2018, waar appellant, vergezeld door dr. M. van Gent-Petter, tolk, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.A.C. de Boer, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is prof. dr. W. van Anrooij verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zoals deze gold ten tijde van belang, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, onderscheidenlijk artikel 9.51, tweede lid, van de wet, het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het

bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 5.2.2 van de Regeling Bindend Studieadvies is het bindend studieadvies, bedoeld in artikel 3.1.7, voor voltijdstudenten negatief en afwijzend indien op het moment dat het advies wordt uitgebracht de student minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase van de desbetreffende bacheloropleiding heeft behaald.
Ingevolge artikel 5.7 wordt aan het negatieve advies, bedoeld in artikel 3.1.7 geen afwijzing verbonden indien de in artikel 5.8 genoemde persoonlijke omstandigheden van de student, die zijn opgenomen in het dossier bedoeld onder 4.2, de oorzaak zijn geweest van het niet behalen van de in artikel 2 genoemde normen. De examencommissie baseert haar oordeel over het al dan niet verbinden van een afwijzing aan de adviezen door een vergelijking van de behaalde studieresultaten met het persoonlijk studieplan zoals bedoeld in artikel 4.3.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de bacheloropleiding Dutch Studies aan de Universiteit Leiden. Bij beslissing van 12 juli 2017 heeft de examencommissie aan appellant een BNSA gegeven, omdat hij slechts 20 van de minimum vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald en waarbij hij bovendien het onderdeel ‘Cultuur en Maatschappij’ niet met een voldoende heeft afgerond. Bij beslissing van 25 augustus 2017 heeft de examencommissie appellant bericht dat het zijn hinderverklaring heeft ontvangen, maar dat ze geen aanleiding ziet om terug te komen op haar eerdere beslissing.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft, voor zover van belang, aan die beslissing ten grondslag gelegd dat niet in geschil is dat appellant 20 studiepunten heeft behaald en derhalve niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. De door appellant overgelegde hinderverklaring kan volgens het CBE niet het gehele tekort aan studiepunten dekken aangezien appellant 20 studiepunten heeft behaald, terwijl hij op basis van de hinderverklaring tenminste 35 studiepunten had kunnen en moeten behalen. Daarom moet appellant niet geschikt worden geacht voor de opleiding Dutch Studies. Dat het BNSA ingrijpende gevolgen kan hebben, is inherent aan de BNSA-regeling, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat de examencommissie hem ten onrechte een BNSA gegeven. Hij voert daartoe aan dat hij tijdens zijn opleiding is gehinderd in het studeren hetgeen volgens appellant te wijten is aan de andere uitwisselingstudenten. Hij wijst erop dat tussen de uitwisselingstudenten een niveauverschil bestond over de mate van taalbeheersing en de motivatie om te studeren hetgeen voor veel spanningen zorgde. Ook voert hij aan dat hij als Japanse student moest wennen aan de Nederlandse taal en cultuur. Daarnaast voert appellant aan dat hij als gevolg van de sombere carrièreperspectieven en relatieproblemen niet in staat was om te studeren. Verder voert appellant aan dat, anders dan in de door de studentendecaan opgestelde hinderverklaring is vermeld, hij reeds in het eerste semester hinder ondervond om te studeren. In dat verband wijst appellant op een verklaring van een psychotherapeut. Verder voert appellant aan dat hij zeer gemotiveerd is zijn opleiding af te maken. Dit blijkt onder meer uit het feit dat hij extra cursussen Nederlands aan het volgen is, aldus appellant.

2.4.1. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie terecht aan appellant een BNSA heeft opgelegd. Daartoe overweegt het College dat niet in geschil is dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan nu hij slechts 20 van de minimum vereiste 45 studiepunten heeft behaald. De door appellant overgelegde, en door de studentendecaan opgestelde, hinderverklaring kan hem niet baten. In deze hinderverklaring is namelijk vermeld dat appellant gedurende het tweede semester van het studiejaar door persoonlijke omstandigheden is gehinderd bij het verrichten van studieprestaties en dat hij hierdoor circa 25% minder belastbaar was. De hinderverklaring ziet uitsluitend op het tweede semester en kan derhalve niet het tekort aan studiepunten in het eerste semester verklaren. De door appellant overgelegde verklaring van een psychotherapeut kan hem evenmin baten. In deze verklaring is slechts vermeld dat appellant van oktober 2016 tot en met februari 2017 wekelijks één sessie met zijn psychotherapeut heeft gehad over de moeilijkheden in de sociale interactie en integratie in Nederland. De verklaring zegt niets over de vraag of er beperkingen zijn, in welke mate die er zijn en wat de gevolgen zijn voor de studieprestaties van appellant. Over de door appellant aangevoerde omstandigheden, te weten de sombere carrièreperspectieven, relatieproblemen en spanningen met andere uitwisselingstudenten overweegt het College dat slechts de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 vermelde persoonlijke omstandigheden kunnen worden betrokken bij de afgifte van een studieadvies. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden zijn niet aan te merken als omstandigheden als bedoeld in dat artikel. Over de stelling van appellant dat hij als Japanse student moest wennen aan de taal en cultuur overweegt het College dat dit inherent is aan het volgen van een opleiding in het buitenland. Dat appellant zeer gemotiveerd is om zijn opleiding af te maken, doet er niet aan af dat de examencommissie terecht aan hem een BNSA heeft opgelegd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/084**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	12 juli 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 3:2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Het CBE heeft terecht geoordeeld dat appellant niet heeft aangetoond dat persoonlijke omstandigheden zijn studieresultaten in het tweede studiejaar nadelig hebben beïnvloed. De studentendecaan heeft in december 2017 een schriftelijke verklaring over haar contacten met appellant in het studiejaar 2016-2017 afgelegd. Het College ziet geen aanleiding de juistheid van deze verklaring in twijfel te trekken. De studentendecaan heeft verklaard dat appellant in het betreffende studiejaar driemaal bij haar langs is geweest, maar dat zij op basis van deze gesprekken geen causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden en het niet behaald hebben van de norm heeft kunnen vaststellen. Uit de door appellant overgelegde stukken, waaronder de verklaring van zijn huisarts en diëtist, kan evenmin worden opgemaakt dat de persoonlijke omstandigheden van appellant in het tweede studiejaar een negatieve invloed hebben gehad op zijn studieresultaten. Uit deze stukken kan niet worden opgemaakt dat appellant als gevolg van slaapapneu last zou hebben van oververmoeidheid en concentratieproblemen, hetgeen mogelijk gevolgen zou kunnen hebben voor zijn studie. Derhalve heeft het CBE terecht overwogen dat het BNSA op juiste gronden is gegeven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft de directeur van het Domein Business, Finance & Law (hierna: de directeur) namens het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de voor de opleiding AD Bedrijfseconomie VT.

Bij beslissing van 25 september 2017 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Bij uitspraak van 31 januari 2018 in zaak nr. CBHO 2017/195 heeft het College het beroep gegrond verklaard, de beslissing van het CBE van 25 september 2017 vernietigd wegens strijd met artikel 3:2 van de

Algemene wet bestuursrecht en het CBE opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Bij beslissing van 12 februari 2018 heeft het CBE het administratief beroep van appellant opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 juni 2018, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de opleiding is mr. M.E.D.A. van Domburg verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2015-2016 gestart met de opleiding. Aan het einde van dit studiejaar heeft hij 46 studiepunten van de propedeutische fase behaald en daarmee niet voldaan aan de norm van 50 studiepunten aan het einde van het eerste studiejaar. Aan appellant is echter uitstel van een BNSA verleend wegens persoonlijke omstandigheden. Aan het einde van het studiejaar 2016-2017 heeft appellant in totaal 54 studiepunten van de propedeutische fase behaald en niet voldaan aan de norm van 60 studiepunten aan het einde van het tweede studiejaar. Appellant heeft de vakken Taalvaardigheid en Bedrijfseconomie 2 niet behaald.

2.3 Het CBE heeft overwogen dat de directeur terecht heeft geoordeeld dat geen omstandigheden aan het verlenen van een BNSA in de weg staan en dat het BNSA op juiste gronden is gegeven. Volgens het CBE heeft appellant onvoldoende bewijs geleverd dat persoonlijke omstandigheden in het tweede studiejaar een negatieve invloed hebben gehad op zijn studieprestaties. In dit verband is overwogen dat appellant geen stukken heeft overgelegd die dit onderschrijven. Verder is overwogen dat de studentendecaan heeft verklaard dat appellant in het desbetreffende studiejaar drie keer bij haar is langs geweest en dat zij geen meldingsformulier heeft afgegeven omdat niet is gebleken dat zich dezelfde persoonlijke omstandigheden als in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan die ertoe hebben geleid dat appellant de BNSA-norm niet heeft behaald. Gelet hierop heeft het CBE geconcludeerd dat niet kan

worden vastgesteld dat zich in het studiejaar 2016-2017 persoonlijke omstandigheden voordeden die ertoe hebben geleid dat appellant de BNSA-norm niet heeft kunnen behalen.

2.4 Volgens appellant is het CBE ten onrechte tot zijn oordeel gekomen. Hij voert in dit verband het volgende aan. Uit de stukken van de huisarts blijkt dat hij in ieder geval vanaf 4 april 2017 last had van ernstige vermoeidheid. Later werd vastgesteld dat hij slaapapneu had. Deze medische aandoening kan in verband worden gebracht met concentratieproblemen en een verklaring vormen voor de opgelopen studievertraging. De huisarts heeft niet willen verklaren dat een causaal verband bestaat, omdat het niet tot zijn deskundigheid behoort dergelijke conclusies te trekken. Appellant staat inmiddels onder behandeling van de diëtist die een behandelplan heeft opgesteld. Dit heeft geleid tot een afname van zijn slaapproblemen en een verbetering van zijn concentratie. Het is overduidelijk dat de medische problemen in het studiejaar 2016-2017 dezelfde zijn als die in het voorgaande studiejaar.

2.4.1 Het CBE heeft terecht geoordeeld dat appellant niet heeft aangetoond dat persoonlijke omstandigheden zijn studieresultaten in het tweede studiejaar nadelig hebben beïnvloed. De studentendecaan heeft in december 2017 een schriftelijke verklaring over haar contacten met appellant in het studiejaar 2016-2017 afgelegd. Het College ziet geen aanleiding de juistheid van deze verklaring in twijfel te trekken. De studentendecaan heeft verklaard dat appellant in het betreffende studiejaar driemaal bij haar langs is geweest, maar dat zij op basis van deze gesprekken geen causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden en het niet behaald hebben van de norm heeft kunnen vaststellen. Uit de door appellant overgelegde stukken, waaronder de verklaring van zijn huisarts en diëtist, kan evenmin worden opgemaakt dat de persoonlijke omstandigheden van appellant in het tweede studiejaar een negatieve invloed hebben gehad op zijn studieresultaten. Uit deze stukken kan niet worden opgemaakt dat appellant als gevolg van slaapapneu last zou hebben van oververmoeidheid en concentratieproblemen, hetgeen mogelijk gevolgen zou kunnen hebben voor zijn studie. Derhalve heeft het CBE terecht overwogen dat het BNSA op juiste gronden is gegeven.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/085**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 augustus 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband kwalitatieve norm persoonlijke omstandigheden studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Niet in geschil is dat appellante niet het vereiste minimumaantal studiepunten heeft behaald. Ook is niet in geschil dat appellante niet aan de kwalitatieve norm heeft voldaan, omdat zij twee van de vier kernvakken niet heeft behaald. Ter beoordeling ligt voor of het CBE, gelet op de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden, de beslissing van de directeur terecht in stand heeft gelaten. Zoals het College eerder heeft overwogen, kunnen slechts de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 vermelde persoonlijke omstandigheden worden betrokken bij de afgifte van een studieadvies. De door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, hoe vervelend voor haar persoonlijk ook, zijn niet aan te merken als omstandigheden als bedoeld in dat artikel. Dit betekent dat de directeur bij zijn beslissing om appellante een BNSA te verstrekken geen rekening diende te houden met die omstandigheden. Hetgeen appellante in het kader van die omstandigheden heeft aangevoerd, onder meer over het causaal verband, behoeft dan ook geen bespreking. Nu zich bij appellante aldus geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan en zij niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan, heeft de directeur appellante een BNSA mogen geven. De conclusie is dat het CBE de beslissing van de directeur terecht heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 februari 2018 heeft de directeur van het Domein Gezondheid, Sport en Welzijn namens het college van bestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Social Work (SPH).

Bij beslissing van 26 maart 2018 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 juli 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. Y. van Oel, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. Odekerken, secretaris CBE, zijn verschenen. Voorts is namens de opleiding A. Alaoui verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, onderscheidenlijk artikel 9.51, tweede lid, van de wet, het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

2.2. Appellante is in februari 2017 begonnen met de bacheloropleiding Social Work (SPH) aan de Hogeschool Inholland. Bij beslissing van 14 februari 2018 heeft de directeur aan appellante een BNSA gegeven, omdat zij niet heeft voldaan aan de voortgangsnorm nu zij niet minstens 50 van de 60 studiepunten uit het eerste jaar heeft behaald. Appellante heeft 44 studiepunten behaald. Ook heeft zij niet aan de kwalitatieve norm voldaan, omdat ze twee van de vier kernvakken niet heeft behaald. Voorts heeft appellante geen melding gedaan van persoonlijke omstandigheden die aan het voldoen aan de voortgangsnorm in de weg stond, aldus de directeur.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de directeur in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft vastgesteld dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Over de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, zijnde dat appellante is verhuisd van Apeldoorn naar een studentenkamer in Rotterdam, dat ze terechtkwam in een ruzie tussen twee huurbazen, dat ze zich hierdoor onveilig voelde en dat haar kamer nog niet volledig gereed was toen ze die kamer betrok, heeft het CBE overwogen dat de studentendecaan hierover geen ondersteunend advies heeft uitgebracht. Daarnaast blijkt uit de stukken en hetgeen ter zitting is gesteld dat er onvoldoende causaal verband bestaat tussen voormelde persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. Het CBE betrekt daarbij dat de gestelde omstandigheden niet het gehele studiejaar een even grote rol hebben gespeeld en dat appellante tijdens de periode dat de persoonlijke omstandigheden speelden ook een aantal toetsen heeft behaald. Voorts is niet gebleken dat appellante actie heeft ondernomen om iets aan de omstandigheden te verbeteren door bijvoorbeeld te verhuizen of op zoek te gaan naar een andere kamer. Daarnaast heeft het CBE zowel in het verweerschrift als ter zitting van het College erop gewezen dat de door appellante gestelde omstandigheden niet als persoonlijke omstandigheden als bedoeld artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 kunnen worden aangemerkt. De directeur heeft dan ook terecht besloten dat de gestelde omstandigheden niet aan het verlenen van een BNSA in de weg staan, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat het CBE ten onrechte het standpunt van de directeur is gevolgd dat er geen causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de voortgangsnorm. Zij voert daartoe aan dat zij de hogeschool erop heeft gewezen zich onveilig te voelen en dat zij door deze onveilige gevoelens concentratieproblemen heeft gekregen. In dat verband verwijst zij naar een verklaring van haar verhuurder, haar moeder en haar medische behandelaar. Voorts voert appellante aan dat het niet relevant is of deze persoonlijke omstandigheden zich het hele studiejaar hebben voorgedaan. Appellante voert ten slotte aan dat zij wel degelijk actie heeft ondernomen om haar persoonlijke omstandigheden te verbeteren. Volgens appellante heeft zij met betrekking tot de overlast met haar studentenkamer juridische stappen ondernomen tegen de verhuurder. Ook heeft zij naar andere woonruimte gezocht, maar door de oververhitte huizenmarkt is dit niet gelukt. Verder heeft zij professionele hulp gezocht bij haar dokter, aldus appellante.

2.4.1. Niet in geschil is dat appellante niet het vereiste minimumaantal studiepunten heeft behaald. Ook is niet in geschil dat appellante niet aan de kwalitatieve norm heeft voldaan, omdat zij twee van de vier kernvakken niet heeft behaald. Ter beoordeling ligt voor of het CBE, gelet op de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden, de beslissing van de directeur terecht in stand heeft gelaten.

Zoals het College eerder heeft overwogen, kunnen slechts de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 vermelde persoonlijke omstandigheden worden betrokken bij de afgifte van een studieadvies. De door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, hoe vervelend voor haar persoonlijk ook, zijn niet aan te merken als omstandigheden als bedoeld in dat artikel. Dit betekent dat de directeur bij zijn beslissing om appellante een BNSA te verstrekken geen rekening diende te houden met die omstandigheden. Hetgeen appellante in het kader van die omstandigheden heeft aangevoerd, onder meer over het causaal verband, behoeft dan ook geen bespreking.

Nu zich bij appellante aldus geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan en zij niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan, heeft de directeur appellante een BNSA mogen geven. De conclusie is dat het CBE de beslissing van de directeur terecht heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/086.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	31 mei 2018
Partijen	:	Verzoekster en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	eindcijfer onvoldoende scriptie scriptieonderwerp voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 8:81 OER: artikel 12
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om de door verzoekster gewenste voorziening te treffen. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat, mede gezien het beperkte toetsingskader voor het College bij de beoordeling van een beslissing over een tentamenresultaat, geen aanleiding bestaat het besluit van verweerder onjuist te achten. Verzoekster heeft haar hoger beroep summierlijk toegelicht en om uitstel voor aanvulling van de gronden van beroep gevraagd. In hetgeen verzoekster in beroep op voorhand heeft aangevoerd tegen de beslissing van 26 maart 2018, te weten dat een onjuiste belangenafweging is gemaakt en dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor een ander oordeel. Ook het standpunt van verzoekster dat de feedback tijdens het referaat niet overeenkomt met het cijfer en dat het haar niet valt aan te rekenen dat zij aanvankelijk een kortere presentatie heeft gehouden, acht de voorzieningenrechter, mede gelet op de aan verzoekster beschikbaar gestelde syllabus van het onderzoekspracticum, waarin wordt uiteengezet aan welke eisen moet worden voldaan, onvoldoende om op voorhand te twijfelen aan de rechtmatigheid van de beslissing van verweerder van 26 maart 2018. Het is de voorzieningenrechter bovendien niet gebleken van zodanige spoedeisende belangen aan de kant van verzoekster dat zij, in weerwil van de in artikel 12 van de OER neergelegde dwingende toegangseis voor het scriptietraject, in staat moet worden gesteld dat traject voort te zetten. Dat verzoekster inmiddels in een vergevorderd stadium zou zijn met haar scriptie, hetgeen verweerder overigens gemotiveerd heeft betwist, rechtvaardigt niet het treffen van een voorziening. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat de procedure in administratief beroep weliswaar langer heeft geduurd dan verzoekster had verwacht, maar dat zij zelf de keuze heeft gemaakt het scriptietraject niettemin voort te zetten en bekend was met het standpunt van verweerder en de examencommissie dat bij een ongegrond administratief beroep de voorlopige voorziening zou eindigen. Daarbij komt dat het plannen van een hoorzitting wegens verhinderdata van de gemachtigde van verzoekster op zich heeft laten wachten, hetgeen mede voor de vertraging heeft gezorgd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 november 2017 heeft de examinator verzoekster meegedeeld dat haar geen eindcijfer zal worden toegekend voor het mastervak Onderzoekspracticum verdiepend formeel strafrecht (hierna: het onderzoekspracticum).

Bij beslissing van 26 maart 2018 heeft verweerder het daartegen door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Ook heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 mei 2018, waar verzoekster, bijgestaan door mr. M. Taheri, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. Kleinjan, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. dr. J.C. de Wit, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

Voorgeschiedenis en het verzoek

2.2. De examinator heeft verzoekster bij beslissing van 6 november 2017 meegedeeld dat haar geen eindcijfer zal worden toegekend voor het onderzoekspracticum, omdat verzoekster het onderdeel ‘referaat en participatie werkgroepen’ met een onvoldoende resultaat heeft afgerond. Verzoekster kon zich niet vinden in die beslissing en heeft administratief beroep ingesteld. Op grond van artikel 12, tweede lid, van de Onderwijs- en examenregeling masteropleiding Rechtsgeleerdheid 2017 (OER) kan verzoekster pas aanvangen met het schrijven van de scriptie nadat zij het onderzoekspracticum met voldoende resultaat heeft afgerond. Zij heeft verweerder daarom verzocht een voorlopige voorziening te treffen in de vorm van een voorlopige toelating tot het scriptietraject. Verweerder heeft het verzoek, nadat de examencommissie had laten weten geen bezwaren te hebben, ingewilligd. Verzoekster is voorlopig toegelaten tot het scriptietraject, waarbij te kennen is gegeven dat indien het administratief beroep ongegrond zou worden verklaard, zij niet langer zou kunnen deelnemen aan het scriptietraject en dat zij in dat geval, na het met een voldoende afleggen van het onderzoekspracticum, het traject opnieuw zal moeten aanvangen met een nieuw scriptieonderwerp.

2.3. Bij beslissing van 26 maart 2018 heeft verweerder het door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Als gevolg daarvan is het scriptietraject van verzoekster beëindigd. Omdat de examencommissie na beëindiging van het scriptietraject heeft geweigerd de getroffen voorlopige voorziening voort te zetten, heeft verzoekster de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorziening te treffen. Hiermee wil verzoekster bewerkstelligen dat zij het reeds ingezette scriptietraject kan vervolgen en eventueel afronden in afwachting van de uitspraak van het College op het door haar ingestelde beroep tegen de beslissing van verweerder van 26 maart 2018.

Beoordeling van het verzoek

2.4. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om de door verzoekster gewenste voorziening te treffen. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat, mede gezien het beperkte toetsingskader voor het College bij de beoordeling van een beslissing over een tentamenresultaat, geen aanleiding bestaat het besluit van verweerder onjuist te achten. Verzoekster heeft haar hoger beroep summierlijk toegelicht en om uitstel voor aanvulling van de gronden van beroep gevraagd. In hetgeen verzoekster in beroep op voorhand heeft aangevoerd tegen de beslissing van 26 maart 2018, te weten dat een onjuiste belangenafweging is gemaakt en dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor een ander oordeel. Ook het standpunt van verzoekster dat de feedback tijdens het referaat niet overeenkomt met het cijfer en dat het haar niet valt aan te rekenen dat zij aanvankelijk een kortere presentatie heeft gehouden, acht de voorzieningenrechter, mede gelet op de aan verzoekster beschikbaar gestelde syllabus van het onderzoekspracticum, waarin wordt uiteengezet aan welke eisen moet worden voldaan, onvoldoende om op voorhand te twijfelen aan de rechtmatigheid van de beslissing van verweerder van 26 maart 2018.

Het is de voorzieningenrechter bovendien niet gebleken van zodanige spoedeisende belangen aan de kant van verzoekster dat zij, in weerwil van de in artikel 12 van de OER neergelegde dwingende toegangseis voor het scriptietraject, in staat moet worden gesteld dat traject voort te zetten. Dat verzoekster inmiddels in een vergevorderd stadium zou zijn met haar scriptie, hetgeen verweerder overigens gemotiveerd heeft betwist, rechtvaardigt niet het treffen van een voorziening. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat de procedure in administratief beroep weliswaar langer heeft geduurd dan verzoekster had verwacht, maar dat zij zelf de keuze heeft gemaakt het scriptietraject niettemin voort te zetten en bekend was met het standpunt van verweerder en de examencommissie dat bij een ongegrond administratief beroep de voorlopige voorziening zou eindigen. Daarbij komt dat het plannen van een hoorzitting wegens verhinderdata van de gemachtigde van verzoekster op zich heeft laten wachten, hetgeen mede voor de vertraging heeft gezorgd.

Slotsom

2.5. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/086.3**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten, Lubberdink en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	19 oktober 2018
Partijen	:	verzoekster
Trefwoorden	:	objectief schijn subjectief vooringenomenheid wraking
Artikelen	:	WHW: artikel 7:66, tweede lid Awb: artikel 8:15
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht, biedt geen grond voor het oordeel dat de rechter door de wijze waarop hij het onderzoek ter zitting heeft verricht, en dan in het bijzonder de mate waarin hij partijen de gelegenheid heeft geboden hun standpunten nader toe te lichten en de wijze waarop hij partijen heeft bevraagd en op hun toelichting heeft gereageerd, partijdig is geweest dan wel dat een bij verzoekster bestaande vrees voor vooringenomenheid van de rechter objectief gerechtvaardigd is. Uit het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting van 4 oktober 2018 kan worden afgeleid dat de rechter de gemachtigde de nodige vragen heeft gesteld, omdat in het bijzonder bepaalde argumenten van verzoekster voor hem op basis van de stukken niet duidelijk waren. Dit heeft de rechter ter zitting ook zo toegelicht. Uit het wrakingsverzoek, zoals ter zitting van de wrakingskamer door de gemachtigde toegelicht, kan worden afgeleid dat het verloop van de zitting en de wijze van vraagstelling door de rechter door verzoekster en haar gemachtigde zijn ervaren als uitingen van vooringenomenheid van de rechter. Dit subjectieve gevoelen rechtvaardigt evenwel nog niet het oordeel dat de vrees van verzoekster voor vooringenomenheid van de rechter ook naar objectieve maatstaven gerechtvaardigd is. De rechter heeft de leiding over het onderzoek en de voortgang ter zitting. Dat de rechter na bestudering van het dossier de argumenten van verzoekster niet duidelijk vond, de vraagstelling indringend was en de behandeling ter zitting anders verliep dan verzoekster zich had voorgesteld, houdt naar het oordeel van het College geen verband met een objectieve schijn van partijdigheid van de rechter. Dat de gemachtigde van verzoekster meer is bevraagd dan de gemachtigde van verweerder is evenmin voldoende voor de objectief gerechtvaardigde vrees voor partijdigheid van de rechter. Uit eerder genoemd proces-verbaal volgt niet dat de gemachtigde van verzoekster niet de gelegenheid is geboden al hetgeen naar voren te brengen dat hij naar aanleiding van de vragen van de rechter naar voren wilde brengen. Gelet op de objectief gebleken feiten kan in de subjectieve vrees van verzoekster geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de rechter niet onpartijdig, zonder vooringenomenheid, een oordeel in de zaak zal vellen.

Beslissing op het verzoek van:

[Naam], wonend te [Woonplaats], verzoekster,

om wraking ingevolge artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van mr. G.M.H. Hoogvliet als lid van de enkelvoudige kamer van het College bij de behandeling van de zaak in zaaknummer CBHO 2018/086.

1. Procesverloop

Bij brief, bij het College ingekomen op 5 oktober 2018, heeft verzoekster verzocht om wraking van mr. G.M.H. Hoogvliet (hierna: de rechter) als lid van de enkelvoudige kamer van het College belast met de behandeling van de zaak in zaaknummer CBHO 2018/086.

De rechter heeft niet in de wraking berust en een schriftelijke reactie ingediend.

Het College heeft op 15 oktober 2018 het wrakingsverzoek ter zitting aan de orde gesteld, waar verzoekster, vertegenwoordigd door mr. M. Taheri, advocaat te Capelle aan den IJssel, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:15 van de Awb kan elk van de rechters die een zaak behandelen, op verzoek van een partij worden gewraakt op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

2.2. Aan het verzoek om wraking heeft verzoekster ten grondslag gelegd dat de rechter tijdens de zitting er voortdurend en ondubbelzinnig blijk van gaf de door de gemachtigde van verzoekster namens haar aangevoerde argumenten niet en de door verweerder niet onderbouwde stellingen wel te volgen, althans dat hij bij verzoekster de schijn heeft gewekt door zijn vraagstelling vooringenomen te zijn in het voordeel van verweerder. Onder meer is bij verzoekster deze schijn gewekt toen haar gemachtigde aan het einde van de zitting op 4 oktober 2018 namens verzoekster naar voren bracht waarom zij meent dat het bestreden beoordelingsformulier niet voldoet aan de daaraan te stellen vereisten en de rechter te kennen gaf dat verzoekster ook wel hele hoge eisen aan het beoordelingsformulier stelt. De rechter heeft aldus door zijn vraagstelling de schijn gewekt reeds vooringenomen te zijn, ook naar aanleiding van haar toelichting inzake de betrokkenheid van de tweede beoordelaar en de herkansing van het referaat.

2.3. Als maatstaf geldt dat een rechter uit hoofde van zijn aanstelling wordt verondersteld onpartijdig te zijn, tenzij zich een uitzonderlijke omstandigheid voordoet die een zwaarwegende aanwijzing oplevert voor het oordeel dat een rechter in een door hem behandelde zaak jegens een belanghebbende een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij een belanghebbende ter zake bestaande vrees voor vooringenomenheid objectief gerechtvaardigd is. Het enkele subjectieve oordeel van de belanghebbende is niet doorslaggevend.
Het is aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zich een dergelijke omstandigheid voordoet.

2.4. Hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht, biedt geen grond voor het oordeel dat de rechter door de wijze waarop hij het onderzoek ter zitting heeft verricht, en dan in het bijzonder de mate waarin hij partijen de gelegenheid heeft geboden hun standpunten nader toe te lichten en de wijze waarop hij partijen heeft bevraagd en op hun toelichting heeft gereageerd, partijdig is geweest dan wel dat een bij verzoekster bestaande vrees voor vooringenomenheid van de rechter objectief gerechtvaardigd is.
Uit het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting van 4 oktober 2018 kan worden afgeleid dat de rechter de gemachtigde de nodige vragen heeft gesteld, omdat in het bijzonder bepaalde argumenten van verzoekster voor hem op basis van de stukken niet duidelijk waren. Dit heeft de rechter ter zitting ook zo toegelicht. Uit het wrakingsverzoek, zoals ter zitting van de wrakingskamer door de gemachtigde toegelicht,

kan worden afgeleid dat het verloop van de zitting en de wijze van vraagstelling door de rechter door verzoekster en haar gemachtigde zijn ervaren als uitingen van vooringenomenheid van de rechter. Dit subjectieve gevoelen rechtvaardigt evenwel nog niet het oordeel dat de vrees van verzoekster voor vooringenomenheid van de rechter ook naar objectieve maatstaven gerechtvaardigd is. De rechter heeft de leiding over het onderzoek en de voortgang ter zitting. Dat de rechter na bestudering van het dossier de argumenten van verzoekster niet duidelijk vond, de vraagstelling indringend was en de behandeling ter zitting anders verliep dan verzoekster zich had voorgesteld, houdt naar het oordeel van het College geen verband met een objectieve schijn van partijdigheid van de rechter. Dat de gemachtigde van verzoekster meer is bevraagd dan de gemachtigde van verweerder is evenmin voldoende voor de objectief gerechtvaardigde vrees voor partijdigheid van de rechter. Uit eerder genoemd proces-verbaal volgt niet dat de gemachtigde van verzoekster niet de gelegenheid is geboden al hetgeen naar voren te brengen dat hij naar aanleiding van de vragen van de rechter naar voren wilde brengen. Gelet op de objectief gebleken feiten kan in de subjectieve vrees van verzoekster geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de rechter niet onpartijdig, zonder vooringenomenheid, een oordeel in de zaak zal vellen.

2.5. Het bovenstaande leidt ertoe dat er geen grond is voor het oordeel dat sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

2.6. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/086**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	1 november 2018
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling gelijkheidsbeginsel kennen en kunnen onvoldoende onzorgvuldig
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Gelet op het voorgaande is de ruimte die het College heeft om te toetsen of appellante voor het onderdeel 'referaat en participatie werkgroepen' terecht het cijfer 5,25 is toegekend zeer beperkt. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van de examinator zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. Naar het oordeel van het College vermelden de syllabus en het beoordelingsformulier, die vóór aanvang van het onderdeel voor studenten beschikbaar waren, voldoende duidelijk welke criteria golden. In de syllabus is vermeld dat het referaat tien tot vijftien minuten moet duren. Voorts is vermeld dat bij de docent een notitie van maximaal twee a4-tjes moet worden ingeleverd waarin in trefwoorden de lijn van het te houden betoog wordt weergegeven, de argumenten worden gestructureerd en de geraadpleegde literatuur en jurisprudentie worden weergegeven. Het lag op de weg van appellante om, in geval van desondanks bij haar gerezen onduidelijkheid, bij de betrokken docenten om opheldering te vragen. Uit de syllabus blijkt verder duidelijk dat het zwaartepunt van de beoordeling ligt bij het gehouden referaat. In de beslissing van 6 november 2017 heeft één van de docenten mede daarom voldoende toegelicht waarom de bijdragen van appellante in de werkgroep, haar opponentschap en haar voorzitterschap niet zodanig zijn dat het gegeven cijfer verder wordt verhoogd. Het is evenmin onjuist of in strijd met het gelijkheidsbeginsel dat bij de beoordeling van het referaat rekening wordt gehouden met de mate waarin een student heeft kunnen leren van aan anderen gegeven feedback. Hierdoor wordt juist gewaarborgd dat studenten een gelijke kans krijgen. Uit een door één van de betrokken docenten in administratief beroep ingediende reactie kan voorts genoegzaam worden afgeleid dat de beoordeling door twee docenten is verricht en dat appellante voor aanvang van het tweede referaat te kennen is gegeven dat dit slechts kan leiden tot verhoging van het oorspronkelijke cijfer met maximaal 0,5 punt. Dat appellante door het houden van een tweede referaat überhaupt geen voldoende had kunnen krijgen omdat daarvoor tenminste het cijfer 6,0, en niet ten minste het cijfer 5,5, nodig was, zoals zij ter zitting van het College heeft aangevoerd, kan, wat daarvan ook zij, niet tot het oordeel leiden dat haar ten onrechte het cijfer 5,25 is toegekend. Gelet op het voorgaande is de beoordeling niet onzorgvuldig geweest. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 november 2017 heeft de examinator appellante meegedeeld dat haar geen eindcijfer zal worden toegekend voor het mastervak Onderzoekspracticum verdiepend formeel strafrecht.

Bij beslissing van 26 maart 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 oktober 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Taheri, advocaat te Capelle aan den IJssel, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn mr. dr. J.C. de Wit, lid van de examencommissie, en mr. K.A. Dourlein verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examinator heeft appellante bij beslissing van 6 november 2017 meegedeeld dat haar geen eindcijfer zal worden toegekend voor het onderzoekspracticum, omdat appellante het onderdeel ‘referaat en participatie werkgroepen’ met een onvoldoende resultaat heeft afgerond. Appellante heeft voor dat onderdeel na het houden van haar referaat het cijfer 5,0 behaald. Na het houden van een tweede referaat is dit cijfer verhoogd naar 5,25. Verweerder heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten.

2.2. Appellante betoogt dat haar ten onrechte een onvoldoende beoordeling voor het onderdeel 'referaat en participatie werkgroepen' is toegekend. Hiertoe voert zij aan dat onduidelijk is hoe het gegeven cijfer tot stand is gekomen. Volgens haar zijn de criteria die in de syllabus en het beoordelingsformulier zijn vermeld onduidelijk. Niet duidelijk is hoe de vereiste duur van haar referaat, tien tot vijftien minuten, zich verhoudt tot de beperkte omvang, maximaal twee a4-tjes, van de geschreven versie ervan. Voorts is niet duidelijk hoe de mate van participatie en het opponentschap zijn meegewogen, aldus appellante. Verder voert zij aan dat zij ongelijk is behandeld, omdat studenten die met het houden van hun referaat het eerst aan de beurt waren een hoger cijfer hebben gekregen. Appellante heeft hiervan niet kunnen profiteren, omdat zij pas later aan de beurt was. Voorts voert zij aan dat het onderdeel door twee docenten zou worden beoordeeld, maar dat van betrokkenheid van een tweede docent niet is gebleken. Ten slotte voert zij aan dat haar voor het houden van het tweede referaat ten onrechte niet is meegedeeld dat dit slechts tot verhoging van het oorspronkelijke cijfer met maximaal 0,5 punt kon leiden.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of

nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het resultaat voor het onderdeel ‘referaat en participatie werkgroepen’ in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande is de ruimte die het College heeft om te toetsen of appellante voor het onderdeel 'referaat en participatie werkgroepen' terecht het cijfer 5,25 is toegekend zeer beperkt. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van de examinator zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.
Naar het oordeel van het College vermelden de syllabus en het beoordelingsformulier, die vóór aanvang van het onderdeel voor studenten beschikbaar waren, voldoende duidelijk welke criteria golden. In de syllabus is vermeld dat het referaat tien tot vijftien minuten moet duren. Voorts is vermeld dat bij de docent een notitie van maximaal twee a4-tjes moet worden ingeleverd waarin in trefwoorden de lijn van het te houden betoog wordt weergegeven, de argumenten worden gestructureerd en de geraadpleegde literatuur en jurisprudentie worden weergegeven. Het lag op de weg van appellante om, in geval van desondanks bij haar gerezen onduidelijkheid, bij de betrokken docenten om opheldering te vragen. Uit de syllabus blijkt verder duidelijk dat het zwaartepunt van de beoordeling ligt bij het gehouden referaat. In de beslissing van 6 november 2017 heeft één van de docenten mede daarom voldoende toegelicht waarom de bijdragen van appellante in de werkgroep, haar opponentschap en haar voorzitterschap niet zodanig zijn dat het gegeven cijfer verder wordt verhoogd. Het is evenmin onjuist of in strijd met het gelijkheidsbeginsel dat bij de beoordeling van het referaat rekening wordt gehouden met de mate waarin een student heeft kunnen leren van aan anderen gegeven feedback. Hierdoor wordt juist gewaarborgd dat studenten een gelijke kans krijgen. Uit een door één van de betrokken docenten in administratief beroep ingediende reactie kan voorts genoegzaam worden afgeleid dat de beoordeling door twee docenten is verricht en dat appellante voor aanvang van het tweede referaat te kennen is gegeven dat dit slechts kan leiden tot verhoging van het oorspronkelijke cijfer met maximaal 0,5 punt. Dat appellante door het houden van een tweede referaat überhaupt geen voldoende had kunnen krijgen omdat daarvoor tenminste het cijfer 6,0, en niet ten minste het cijfer 5,5, nodig was, zoals zij ter zitting van het College heeft aangevoerd, kan, wat daarvan ook zij, niet tot het oordeel leiden dat haar ten onrechte het cijfer 5,25 is toegekend.
Gelet op het voorgaande is de beoordeling niet onzorgvuldig geweest.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/087**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	22 augustus 2018
Partijen	:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling herbeoordeling kennen en kunnen taal tweede beoordelaar
Artikelen	:	Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b WHW: artikel 7.66, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Gelet op het voorgaande is de ruimte die het College heeft om te toetsen of voor de bachelorthesis van appellante terecht het cijfer 5 is vastgesteld zeer beperkt. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van haar thesis zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. De examinator van de cursus Bachelorthesis heeft bij verweerder toegelicht dat appellante over de eerste drie versies van de thesis terugkoppeling is geboden ten aanzien van de inhoud, de methode en het hele werk. De vierde versie is de definitief te beoordelen versie. Als ook over deze versie terugkoppeling zou worden gegeven en appellante een vijfde versie zou mogen inleveren, zou deze niet meer als eigen werk kunnen worden beschouwd. Bij de beoordeling zijn twee beoordelaars alsmede de examinator betrokken. De beoordelaars kenden elkaars beoordelingen niet en tussen de door hen gegeven scores zat niet meer dan een punt verschil. Het aanpassen van de thesis naar aanleiding van terugkoppeling betekent voorts niet zonder meer dat een voldoende verwerking van de terugkoppeling heeft plaatsgevonden, aldus de examinator bij verweerder. Ter zitting van het college heeft verweerder voorts toegelicht dat een student bij de verwerking van opmerkingen over een eerder beoordeelde versie er blijk van moet gegeven te begrijpen wat met de opmerkingen is beoogd, door de opmerkingen op een juiste wijze in de volgende versie te verwerken. Het College ziet gelet op de hiervoor weergegeven toelichting van de examinator geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de thesis onzorgvuldig is geweest. Verweerder heeft derhalve terecht de beslissing van 3 februari 2018 in stand gelaten. Verweerder heeft ter zitting van het College onder verwijzing naar de opmerkingen van de examinator genoegzaam toegelicht dat het enkele feit dat de thesis naar aanleiding van de geboden terugkoppeling is aangepast niet betekent dat de terugkoppeling voldoende is verwerkt. In het licht hiervan kan het College ook de opmerking ter zitting van verweerder plaatsen dat een nieuwe versie van de thesis door het bieden van terugkoppeling over de vierde versie niet meer als haar eigen werk zou kunnen worden beschouwd. Dat het door andere studenten uit de groep van appellante geschreven algemene methodologiegedeelte is goedgekeurd en de andere studenten in haar groep een voldoende beoordeling voor het methodologiegedeelte in hun werk hebben gekregen, betekent evenmin dat de beoordeling onzorgvuldig is geweest. Voor de beoordeling was immers van belang

of, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, op voldoende wijze relevante selecties van het algemene methodologiegedeelte in de thesis waren verwerkt. Dat heeft appellante volgens de beoordeling onvoldoende gedaan. Dat zich in de opmerkingen van de beoordelaars op een aantal beoordelingsformulieren enkele onterechte herhalingen zijn opgenomen, betekent evenmin dat de beoordeling onzorgvuldig was. Deze herhalingen zijn als verschrijvingen aan te merken. Niet is gebleken dat appellante hierdoor is benadeeld. Voor het oordeel dat de beoordeling door de tweede beoordelaar onzorgvuldig is geweest omdat deze een tabel "een raadsel" heeft genoemd, bestaat evenmin grond. Een beoordelaar moet gelet op zijn functie worden geacht deskundig te zijn. De door appellante geciteerde opmerking biedt geen grond om ten opzichte van de tweede beoordelaar van dit uitgangspunt af te wijken. Hetgeen appellante over haar beheersing van het Nederlands aanvoert, kan haar niet baten, omdat beheersing van deze taal voor de cursus Bachelorthesis geen beoordelingsaspect is. Er bestaat voorts geen grond om te twijfelen aan het oordeel van de examinator dat een aantal zinnen niet loopt, zodat een herbeoordeling door een beoordelaar die vloeiend het Engels beheerst niet nodig was. Dat betekent dat niet is gebleken dat de beoordeling van de bachelorthesis van appellanten onzorgvuldig tot stand is gekomen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 februari 2018 is appellante medegedeeld dat voor de door haar afgelegde cursus Bachelorthesis van de opleiding Psychologie het cijfer 5 is vastgesteld.

Bij beslissing van 11 april 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 juli 2018, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft op 6 oktober, 1 november en 4 december 2017 en 10 januari 2018 versies van haar bachelorthesis ingeleverd. Elk van deze versies is met het cijfer 5 beoordeeld. Omdat appellante na de

beoordeling van de vierde versie niet meer de mogelijkheid is geboden een aangepaste versie in te leveren, heeft zij administratief beroep ingesteld tegen de beslissing van
3 februari 2018 waarbij haar de vaststelling van het cijfer is medegedeeld. Verweerder heeft die beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat de eerste beoordelaar van haar bachelorthesis, die ook haar begeleider was, bij zijn beoordeling steeds met nieuwe punten kwam die volgens hem onvoldoende waren, terwijl hij die punten in een eerdere versie niet als onvoldoende had beoordeeld. Verder voert zij aan dat het algemene methodologiegedeelte door een andere groep studenten is uitgewerkt en dat dit is goedgekeurd, dat zij hieruit een voor haar thesis relevante selectie heeft gemaakt, vertaald en aangevuld, en dat het methodologiegedeelte in het werk van de andere studenten in haar groep als voldoende is beoordeeld. Voorts voert zij aan dat de in haar thesis opgenomen tabel die voor de tweede beoordelaar "een raadsel" is een enigszins aangepaste versie van een in een andere cursus gebruikte tabel is. Deze kwalificatie van de tabel doet volgens haar afbreuk aan de deskundigheid van de tweede beoordelaar. Appellante voert verder aan dat het onvoldoende verwerken van de geboden terugkoppeling steeds als hoofdreden werd gegeven voor het niet behalen van een voldoende, maar dat ter zitting van verweerder opeens als nieuwe reden werd gegeven dat de thesis door het bieden van terugkoppeling niet meer haar eigen werk kan zijn. Voorts voert zij aan dat het Duits haar eerste taal is, maar dat zij het Nederlands goed begrijpt, zodat ten onrechte is gesuggereerd dat zij de geboden terugkoppeling wegens taalproblemen niet goed kon verwerken. Ook is volgens haar ten onrechte tegengeworpen dat een aantal zinnen in haar thesis, geschreven in het Engels, niet goed lopen en is ten onrechte geen herbeoordeling uitgevoerd door een beoordelaar die vloeiend het Engels beheerst. Ten slotte wijst appellante erop dat in de beoordelingsformulieren bij de kopjes Vorm en Samenvatting steeds hetzelfde staat en dat de tweede beoordelaar bij de derde en vierde versie van de thesis dezelfde opmerkingen heeft gemaakt.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande is de ruimte die het College heeft om te toetsen of voor de bachelorthesis van appellante terecht het cijfer 5 is vastgesteld zeer beperkt. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van haar thesis zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

De examinator van de cursus Bachelorthesis heeft bij verweerder toegelicht dat appellante over de eerste drie versies van de thesis terugkoppeling is geboden ten aanzien van de inhoud, de methode en het hele werk. De vierde versie is de definitief te beoordelen versie. Als ook over deze versie terugkoppeling zou worden gegeven en appellante een vijfde versie zou mogen inleveren, zou deze niet meer als eigen werk kunnen worden beschouwd. Bij de beoordeling zijn twee beoordelaars alsmede de examinator betrokken. De beoordelaars kenden elkaars beoordelingen niet en tussen de door hen gegeven scores zat niet meer dan een punt verschil. Het aanpassen van de thesis naar aanleiding van terugkoppeling betekent voorts niet zonder meer dat een voldoende verwerking van de terugkoppeling heeft plaatsgevonden, aldus de examinator bij verweerder. Ter zitting van het college heeft verweerder voorts toegelicht dat een student bij de verwerking van opmerkingen over een eerder beoordeelde versie er blijk van moet gegeven te begrijpen wat met de opmerkingen is beoogd, door de opmerkingen op een juiste wijze in de volgende

versie te verwerken.

Het College ziet gelet op de hiervoor weergegeven toelichting van de examinator geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de thesis onzorgvuldig is geweest. Verweerder heeft derhalve terecht de beslissing van 3 februari 2018 in stand gelaten.

Verweerder heeft ter zitting van het College onder verwijzing naar de opmerkingen van de examinator genoegzaam toegelicht dat het enkele feit dat de thesis naar aanleiding van de geboden terugkoppeling is aangepast niet betekent dat de terugkoppeling voldoende is verwerkt. In het licht hiervan kan het College ook de opmerking ter zitting van verweerder plaatsen dat een nieuwe versie van de thesis door het bieden van terugkoppeling over de vierde versie niet meer als haar eigen werk zou kunnen worden beschouwd. Dat het door andere studenten uit de groep van appellante geschreven algemene methodologiegedeelte is goedgekeurd en de andere studenten in haar groep een voldoende beoordeling voor het methodologiegedeelte in hun werk hebben gekregen, betekent evenmin dat de beoordeling onzorgvuldig is geweest. Voor de beoordeling was immers van belang of, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, op voldoende wijze relevante selecties van het algemene methodologiegedeelte in de thesis waren verwerkt. Dat heeft appellante volgens de beoordeling onvoldoende gedaan. Dat zich in de opmerkingen van de beoordelaars op een aantal beoordelingsformulieren enkele onterechte herhalingen zijn opgenomen, betekent evenmin dat de beoordeling onzorgvuldig was. Deze herhalingen zijn als verschrijvingen aan te merken. Niet is gebleken dat appellante hierdoor is benadeeld. Voor het oordeel dat de beoordeling door de tweede beoordelaar onzorgvuldig is geweest omdat deze een tabel "een raadsel" heeft genoemd, bestaat evenmin grond. Een beoordelaar moet gelet op zijn functie worden geacht deskundig te zijn. De door appellante geciteerde opmerking biedt geen grond om ten opzichte van de tweede beoordelaar van dit uitgangspunt af te wijken. Hetgeen appellante over haar beheersing van het Nederlands aanvoert, kan haar niet baten, omdat beheersing van deze taal voor de cursus Bachelorthesis geen beoordelingsaspect is. Er bestaat voorts geen grond om te twijfelen aan het oordeel van de examinator dat een aantal zinnen niet loopt, zodat een herbeoordeling door een beoordelaar die vloeiend het Engels beheerst niet nodig was. Dat betekent dat niet is gebleken dat de beoordeling van de bachelorthesis van appellanten onzorgvuldig tot stand is gekomen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/088**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	19 april 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	minor onderzoekscomponent opleidingscurriculum
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a OER: artikel 9.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek behoort het tot de taken en bevoegdheden van de examencommissie om de kwaliteit van de tentamens en de examens te borgen. Uit de OER en de kadernotitie volgt dat een student die een externe minor wil volgen als onderdeel van het examenprogramma daartoe een verzoek moet indienen bij de examencommissie. In de OER, noch de kadernotitie, zijn expliciet criteria vermeld waaraan de examencommissie een externe minor moet toetsen. Het is daarom aan de examencommissie om te bepalen aan de hand van welke criteria zij een verzoek beoordeelt. De drie door de examencommissie van het Instituut voor Communicatie, Media & Informatietechnologie gehanteerde criteria blijven binnen de door het instellingsbestuur in de kadernotitie geschetste kaders. Het College acht de criteria niet onredelijk. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is niet gebleken dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd dat de minor Leiderschap voor bestuurlijk actieve studenten niet aan de criteria voldoet. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellant heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 november 2017 heeft de examencommissie van het Instituut voor Communicatie, Media & Informatietechnologie het verzoek van appellant om als onderdeel van zijn opleiding deel te nemen aan de minor Leiderschap voor bestuurlijk actieve studenten afgewezen.

Bij beslissing van 11 januari 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 26 oktober 2018, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A. Noordegraaf, zijn verschenen. Namens de examencommissie is R.S.A. Oudejans verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen omdat de minor niet voldoet aan twee van de drie criteria. De minor mist een onderzoekscomponent en voldoet niet aan het vereiste niveau.

2.2. In de reactie van 18 december 2017 op het administratief beroep van appellant heeft de examencommissie toegelicht dat zij sinds een aantal jaren de volgende criteria hanteert bij het beoordelen van deelname aan een externe minor als onderdeel van het examenprogramma:
1. De minor moet ter waarde van tenminste 30 studiepunten zijn;
2. De minor moet een onderzoekscomponent bevatten;
3. De minor moet wat betreft het niveau op eindniveau zijn, dit niveau laat zich kenmerken door het feit dat de student zich zelfstandig en individueel bezighoudt met complexe materie.
Volgens de examencommissie zijn deze criteria een bestendige gedragslijn die voorkomt uit het beleid van de hogeschool.

2.3. Appellant betoogt dat de examencommissie niet aan deze criteria had mogen toetsen. Volgens hem blijkt niet uit de hogeschoolgids dan wel de ‘kadernotitie minors’ dat deze criteria gelden voor een externe minor.

2.4. Artikel 9.2, onder 4, van de Onderwijs- en examenregeling Bacheloropleidingen 2017-2018 (hierna: de OER) luidt:
“De minor is een samenhangend geheel van onderwijsonderdelen rond een thema dat voor de gekozen opleiding van belang is. (…) In de minor verwerven studenten specifieke HBO-competenties die bijdragen aan de eindkwalificaties van de opleiding. (…)

3. Externe minor – Kies op Maat
Studenten kunnen ervoor kiezen hun minor bij een andere hogeschool te volgen. (…) Als studenten een minor willen kiezen buiten de eigen hogeschool dienen zij een verzoek voor te leggen aan de examencommissie van eigen opleiding om deel te mogen nemen aan de minor.”

In de ‘kadernotitie minors’, op 28 januari 2014 vastgesteld door het college van bestuur, is in paragraaf 1.1.2 vermeld dat “studenten in de minor systematisch onderzoekend met actuele vraagstukken aan de slag gaan. Zij verwerven daardoor ook de onderzoekende houding en vaardigheden die horen bij het Ba-niveau.”
In paragraaf 1.2 is vermeld dat de student “aan de hand van een praktijkvraagstuk een complete onderzoekscyclus doorloopt”.
In paragraaf 1.4 is over de externe minor vermeld dat de student zijn eigen examencommissie en de examencommissie van de gewenste opleiding om toestemming moet vragen om te mogen deelnemen aan de minor. Als beide examencommissies akkoord zijn, kan de student de minor volgen en is de minor een onderdeel van het opleidingscurriculum van de student.

2.5. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek behoort het tot de taken en bevoegdheden van de examencommissie om de kwaliteit van de tentamens en de examens te borgen. Uit de OER en de kadernotitie volgt dat een student die een externe minor wil volgen als onderdeel van het examenprogramma daartoe een verzoek moet indienen bij de examencommissie. In de OER, noch de kadernotitie, zijn expliciet criteria vermeld waaraan de examencommissie een externe minor moet toetsen. Het is daarom aan de examencommissie om te bepalen aan de hand van welke criteria zij een verzoek beoordeelt. De drie door de examencommissie van

het Instituut voor Communicatie, Media & Informatietechnologie gehanteerde criteria blijven binnen de door het instellingsbestuur in de kadernotitie geschetste kaders. Het College acht de criteria niet onredelijk. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is niet gebleken dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd dat de minor Leiderschap voor bestuurlijk actieve studenten niet aan de criteria voldoet. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellant heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/090**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	12 september 2018
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	doorstroomnorm studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12 WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s OER: artikel 4.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het CBE heeft in het verweerschrift nader uiteengezet wat de achtergrond voor de gestelde doorstroomnorm is. De examenonderdelen van Ba3 hebben betrekking op de inleidende vakken van Ba2 en die examenonderdelen kunnen in het algemeen alleen met goed gevolg worden afgelegd indien de examenonderdelen van Ba2 met goed gevolgd zijn afgelegd. Het derde bachelorjaar is een verdiepingsjaar en is niet bedoeld om achterstallige kennis op te halen, omdat dat ten koste zou kunnen gaan van de verdieping. Om dat te voorkomen, is de doorstroomnorm van 30 studiepunten ingevoerd, waarbij is rekening gehouden dat deze norm de studievoortgang niet onnodig vertraagt. Om die reden betreft de doorstroomnorm slechts de helft van de te behalen studiepunten in het tweede bachelorjaar. Gebleken is dat meer dan 90% van de Ba2 studenten in staat is om in één collegejaar te voldoen aan de doorstroomnorm. Ook zusterfaculteiten hanteren in hun opleidingen een doorstroomnorm. Het CBE heeft voorts toegelicht dat de doorstroomnorm zowel betrekking heeft op het afleggen van examenonderdelen van Ba3 alsook het volgen van onderwijs van die onderdelen. Het CBE heeft in dat verband toegelicht dat bij het onderwijs ook al toetsmomenten zijn ingebouwd en dat het voorts om logistieke redenen niet mogelijk is dat iedere student tegelijk aan hetzelfde onderwijs deelneemt. 2.4.3. Het College acht de aldus nader toegelichte toegangseis niet in strijd met de WHW. Artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s, van de WHW biedt zoals het CBE terecht aanvoert uitdrukkelijk de mogelijkheid tot het stellen van een dergelijke eis. Het CBE heeft daarbij terecht verwezen naar de uitspraak van het College van 3 mei 2011 in zaken nrs. 2011/026 en 2011/47, waarin het College aldus heeft geoordeeld. Nu de decaan wel degelijk bevoegd was de doorstroomnorm, zowel ten aanzien van het volgen van onderwijs als het afleggen van examenonderdelen, in de OER op te nemen, appellant niet aan die norm heeft voldaan en in beroep bij het College geen gronden heeft aangevoerd waarom de examencommissie in zijn geval een uitzondering op deze norm zou moeten maken, heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, (hierna CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 november 2017 heeft de examencommissie Geneeskunde het verzoek van appellant om onderwijs uit het derde bachelorjaar van de opleiding Geneeskunde te mogen volgen, afgewezen.

Bij beslissing van 5 maart 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 augustus 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. El Ghafour, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts is dr. T.J.H. Ruigrok, vicevoorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit van Rotterdam. Bij brief van 15 november 2017 heeft hij de examencommissie verzocht om onderwijs uit het derde bachelorjaar van de opleiding Geneeskunde te mogen volgen. Meer specifiek heeft appellant de examencommissie verzocht een uitzondering te maken op de doorstroomnorm van het curriculum Ba2 naar Ba3 als bedoeld in artikel 4.3, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleiding Geneeskunde 2016-2017 (hierna: de OER). Ter toelichting op zijn verzoek heeft appellant medegedeeld dat hij in het studiejaar 2016-2017 wegens ziekte, bijzondere familieomstandigheden, dyslexie en zijn lidmaatschap bij de opleidingscommissie niet alle studiepunten heeft kunnen behalen om aan Ba3 te mogen deelnemen. Volgens appellant wil hij zijn studievertraging zoveel mogelijk beperken en is hij daartoe zeer gemotiveerd.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant op basis van zijn studievoortgang afgewezen. De examencommissie heeft daarbij van belang geacht dat appellant reeds eerder een verzoek heeft ingediend om het onderdeel Ba3 te mogen volgen en waarbij appellant stelde er vertrouwen in te hebben in het studiejaar 2016 2017 goede studieresultaten te behalen. In dat studiejaar heeft hij evenwel geen enkel tentamen uit het Kennis en Inzicht domein weten te behalen. Voorts heeft de examencommissie van belang geacht dat appellant in het studiejaar 2017-2018 niet heeft deelgenomen aan het tentamen 2A1. Appellant heeft de examencommissie hiermee niet kunnen overtuigen dat zijn vertrouwen dat hij de nog resterende onderdelen uit het curriculum Ba2 in het huidige studiejaar kan afronden gerechtvaardigd is. Het is daarom niet verstandig dat appellant ook nog onderdelen uit het curriculum Ba3 gaat volgen temeer veel onderdelen uit dat curriculum voortbouwen op het curriculum Ba2, aldus de examencommissie.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft aan die beslissing het volgende ten grondslag gelegd. In artikel 4.3, tweede lid, van de OER is opgenomen dat studenten mogen deelnemen aan Ba3 onderdelen wanneer zij minimaal 30 studiepunten hebben behaald uit Ba2. Vaststaat dat appellant niet aan deze doorstroomnorm heeft voldaan nu hij slechts 16 studiepunten uit het curriculum Ba2 heeft behaald. Volgens het CBE bestaat geen grond voor het oordeel dat de decaan niet bevoegd zou zijn om in de OER een dergelijke doorstroomnorm vast te stellen. Volgens het CBE biedt artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s, van de Wet op het hoger onderwijs en

wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) een wettelijke grondslag. Vervolgens heeft het CBE overwogen dat de examencommissie in redelijkheid het verzoek van appellant heeft kunnen afwijzen. De examencommissie heeft voldoende beargumenteerd en inzichtelijk gemaakt waarom op het verzoek van appellant afwijzend is beslist. Appellant heeft verder geen gegronde redenen aangevoerd die dispensatie van de doorstroomnorm zouden rechtvaardigen, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de decaan bevoegd is om in de OER een algemene doorstroomnorm, zoals vastgelegd in artikel 4.3, tweede lid, van de OER vast te stellen. Hij voert daartoe aan dat uit artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s, van de WHW noch uit de totstandkomingsgeschiedenis van dat artikel blijkt dat de wetgever heeft beoogd een dergelijke bevoegdheid aan de decaan toe te kennen. Appellant betoogt verder dat het CBE ten onrechte heeft nagelaten een oordeel te geven over de vraag of hij het recht heeft om deel te nemen aan al het onderwijs uit het derde studiejaar.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.12, tweede lid, van de WHW is de examencommissie het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad als bedoeld in artikel 7.10a.
Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, juncto artikel 9.15, eerste lid, aanhef en onder a, stelt de decaan, voor elke door de faculteit aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen:
[…]
h. het aantal en de volgtijdelijkheid van de tentamens alsmede de momenten waarop deze afgelegd kunnen worden,
i. de voltijdse, deeltijdse of duale inrichting van de opleiding,
j. waar nodig, de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens,
[…]
s. waar nodig, dat het met goed gevolg afgelegd hebben van tentamens voorwaarde is voor de toelating tot het afleggen van andere tentamens.
[…]

Ingevolge artikel 4.3, tweede lid, eerste volzin, van de OER heeft die student die op 31 augustus van het lopende studiejaar voor de examenonderdelen van Ba2 tenminste 30 ECTS heeft behaald toegang tot het onderwijs en de tentamens van Ba3.
Ingevolge het vierde lid wordt een verzoek met betrekking tot uitzondering op de doorstroomregeling door de student ingediend bij de Examencommissie.

2.4.2. Het CBE heeft in het verweerschrift nader uiteengezet wat de achtergrond voor de gestelde doorstroomnorm is. De examenonderdelen van Ba3 hebben betrekking op de inleidende vakken van Ba2 en die examenonderdelen kunnen in het algemeen alleen met goed gevolg worden afgelegd indien de examenonderdelen van Ba2 met goed gevolgd zijn afgelegd. Het derde bachelorjaar is een verdiepingsjaar en is niet bedoeld om achterstallige kennis op te halen, omdat dat ten koste zou kunnen gaan van de verdieping. Om dat te voorkomen, is de doorstroomnorm van 30 studiepunten ingevoerd, waarbij is rekening gehouden dat deze norm de studievoortgang niet onnodig vertraagt. Om die reden betreft de doorstroomnorm slechts de helft van de te behalen studiepunten in het tweede bachelorjaar. Gebleken is dat meer dan 90% van de Ba2 studenten in staat is om in één collegejaar te voldoen aan de doorstroomnorm. Ook zusterfaculteiten hanteren in hun opleidingen een doorstroomnorm.

Het CBE heeft voorts toegelicht dat de doorstroomnorm zowel betrekking heeft op het afleggen van examenonderdelen van Ba3 alsook het volgen van onderwijs van die onderdelen. Het CBE heeft in dat verband toegelicht dat bij het onderwijs ook al toetsmomenten zijn ingebouwd en dat het voorts om logistieke redenen niet mogelijk is dat iedere student tegelijk aan hetzelfde onderwijs deelneemt.

2.4.3. Het College acht de aldus nader toegelichte toegangseis niet in strijd met de WHW. Artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s, van de WHW biedt zoals het CBE terecht aanvoert uitdrukkelijk de mogelijkheid tot het stellen van een dergelijke eis. Het CBE heeft daarbij terecht verwezen naar de uitspraak van het College van 3 mei 2011 in zaken nrs. 2011/026 en 2011/47, waarin het College aldus heeft geoordeeld.
Nu de decaan wel degelijk bevoegd was de doorstroomnorm, zowel ten aanzien van het volgen van onderwijs als het afleggen van examenonderdelen, in de OER op te nemen, appellant niet aan die norm heeft voldaan en in beroep bij het College geen gronden heeft aangevoerd waarom de examencommissie in zijn geval een uitzondering op deze norm zou moeten maken, heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/091**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	8 oktober 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	betalingsonmacht griffierecht inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:41, vierde, vijfde en zesde lid
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Appellante heeft het door haar verschuldigde griffierecht ten bedrage van € 46,00 niet betaald. Zij heeft in verband hiermee een beroep op betalingsonmacht gedaan. Bij brief van 28 juni 2018 is appellante te kennen gegeven dat voor een geslaagd beroep op betalingsonmacht moet vaststaan dat zij niet beschikt over of toegang heeft tot inkomsten of vermogen waaruit het griffierecht zou kunnen worden voldaan en dat zij hiervan bewijs moet aandragen. Appellante heeft geen bewijsstukken overgelegd. Evenmin is zij ter zitting van het College verschenen om haar financiële situatie toe te lichten. Van betalingsonmacht is derhalve niet gebleken, zodat appellante ten onrechte het door haar verschuldigde griffierecht niet heeft betaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

college van bestuur van de Universiteit van Tilburg, verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 oktober 2017 heeft verweerder geweigerd appellante in te schrijven voor de masteropleidingen International Business Law en Research master in Law in het studiejaar 2017-2018.

Bij beslissing van 12 april 2017 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting aan de orde gesteld op 3 oktober 2018.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is voor het door haar ingestelde beroep griffierecht verschuldigd. Ingevolge artikel 8:41, vierde, vijfde en zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in samenhang met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, wordt het beroep niet-ontvankelijk verklaard indien storting of bijschrijving van het griffierecht niet heeft plaatsgevonden binnen

vier weken na de dag van verzending van de mededeling waarin de indiener van een beroepschrift is gewezen op de verschuldigdheid van het griffierecht, tenzij redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Appellante heeft het door haar verschuldigde griffierecht ten bedrage van € 46,00 niet betaald. Zij heeft in verband hiermee een beroep op betalingsonmacht gedaan.
Bij brief van 28 juni 2018 is appellante te kennen gegeven dat voor een geslaagd beroep op betalingsonmacht moet vaststaan dat zij niet beschikt over of toegang heeft tot inkomsten of vermogen waaruit het griffierecht zou kunnen worden voldaan en dat zij hiervan bewijs moet aandragen. Appellante heeft geen bewijsstukken overgelegd. Evenmin is zij ter zitting van het College verschenen om haar financiële situatie toe te lichten. Van betalingsonmacht is derhalve niet gebleken, zodat appellante ten onrechte het door haar verschuldigde griffierecht niet heeft betaald.

2.3. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/092**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	12 oktober 2018
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	besluit ordemaatregel procesbelang professioneel gedrag punitief sanctie schade studievertraging verwijtbaar waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Awb: artikel 1:3
Uitspraak	:	deels gegrond, deels ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***De bezwaren tegen de brieven van 13 februari en 21 december 2017*** ***[…]*** 2.3. Het College stelt vast dat in de brief van 13 februari 2017 expliciet een waarschuwing wegens onprofessioneel gedrag aan appellante is gegeven. In de brief van 21 december 2017 wordt appellante eveneens onprofessioneel gedrag verweten, zij het dat dat gedrag in die brief in mindere mate verwijtbaar wordt geacht. In die brief komt naar voren dat appellante onduidelijkheid heeft geschapen over de reden van haar aanwezigheid in het Noordwestziekenhuis. In de brief is verder gesteld dat appellante zich beter had dienen te realiseren dat haar aanwezigheid de argwaan van medewerkers van het Noordwestziekenhuis zou kunnen opwekken, gezien twee eerdere meldingen van onprofessioneel gedrag die namens het Noordwestziekenhuis waren gedaan. Het College is van oordeel dat de brief van 21 december 2017, naar tekst en strekking, een waarschuwing behelst. Het ter zitting door het college van bestuur ingenomen standpunt dat niet is bedoeld om met deze brief een waarschuwing te geven, geeft het College, nu de tekst en strekking van de brief bepalend is voor de beantwoording van de vraag of daarin een waarschuwing is vervat, geen aanleiding voor een ander oordeel. De waarschuwingen die bij de brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 aan appellante zijn gegeven zijn niet gebaseerd op een wettelijk voorschrift. Van op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen is evenmin sprake. Het gaat hier derhalve om informele waarschuwingen. Mede gelet op de expliciete vermelding ter zake in de brief van 13 februari 2017 staat vast dat - in geval van een toekomstig incident - de waarschuwingen ten nadele van appellante worden meegewogen bij het eventuele opleggen van een sanctie. Tevens stelt het College vast dat aan de aan appellante gegeven informele waarschuwingen geen termijn is verbonden. Gelet op het vorenstaande moet worden geconcludeerd dat de informele waarschuwingen voor appellante negatieve gevolgen zouden kunnen hebben gedurende een onbeperkte termijn. Hiermee is gegeven

dat - in geval van een mede op basis van die waarschuwingen gegeven sanctie - de rechtmatigheid van die waarschuwingen bewijsrechtelijk alsdan niet meer effectief kan worden bestreden. Gelet hierop is het College van oordeel dat de waarschuwingen in dit geval uit een oogpunt van rechtsbescherming met een Awb-besluit gelijk moeten worden gesteld. Dit betekent dat, anders dan het college van bestuur heeft aangenomen, de bezwaren van appellante tegen de bij brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 gegeven waarschuwingen ontvankelijk zijn.
Het betoog slaagt.

De bezwaren tegen de ordemaatregelen
[…]
2.6. Het College stelt voorop dat het appellante niet volgt in haar stelling dat de non-actiefstellingen een punitief karakter zouden hebben. Deze maatregelen hebben naar hun aard immers niet als doel appellante te straffen.
2.7. Het college van bestuur heeft in het verweerschrift toegelicht dat niet aannemelijk is dat appellante als gevolg van de ordemaatregelen schade heeft geleden in de vorm van studievertraging. Het college van bestuur heeft daarbij toegelicht dat de studievertraging is veroorzaakt door andere, persoonlijke omstandigheden van appellante.
Namens appellante is ter zitting verklaard dat het zwaartepunt van haar betoog niet ziet op de schade wegens studievertraging. Appellante heeft ook geen onderbouwing gegeven van een verband tussen de ordemaatregelen en de studievertraging. Het College ziet niet dat appellante in zoverre procesbelang heeft.
Het College ziet, anders dan appellante, evenmin dat procesbelang bestaat vanwege het gestelde stigmatiserend effect van de ordemaatregelen. Een ordemaatregel draagt immers een neutraal karakter en kan niet als diffamerend worden aangemerkt. Een non-actiefstelling hangende een nog te verrichten onderzoek naar beweerdelijk verwijtbaar gedrag houdt ook geen publieke afwijzing van dat gedrag in.
Gelet op het vorenstaande heeft het college van bestuur de bezwaren tegen de ordemaatregelen terecht, wegens het ontbreken van procesbelang, niet-ontvankelijk verklaard.
Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 december 2016 heeft de eindverantwoordelijke examinator van de VUmc School of Medical Science appellante, bij wijze van ordemaatregel, op non-actief gesteld hangende een onderzoek naar een melding door een derde van onvoldoende professioneel gedrag.

Bij brief van 13 februari 2017 heeft de directeur van de VUmc School of Medical Science appellante medegedeeld dat het onderzoek naar deze melding is afgerond en dat de non-actiefstelling wordt opgeheven. Verder is in deze brief vermeld dat het gedrag van appellante als onvoldoende professioneel moet worden aangemerkt en is aan appellante een ernstige waarschuwing gegeven in de toekomst dergelijk gedrag niet meer te vertonen.

Bij beslissing van 14 november 2017 heeft de examinator professionele ontwikkeling van VUmc School of Medical Science appellante, bij wijze van ordemaatregel, opnieuw op non-actief gesteld hangende een onderzoek naar een melding door een derde van onvoldoende professioneel gedrag.

Bij brief van 21 december 2017 heeft de directeur van de VUmc School of Medical Science appellante medegedeeld dat het onderzoek naar deze melding is afgerond en dat de non-actiefstelling wordt opgeheven. Verder komt in deze brief naar voren dat appellante zich beter had dienen te realiseren dat haar aanwezigheid zonder duidelijke reden in het Noordwestziekenhuis de argwaan van medewerkers van het Noordwestziekenhuis zou kunnen opwekken, gezien twee eerdere meldingen van onprofessioneel gedrag die namens het Noordwestziekenhuis waren gedaan. In deze brief is verder vermeld dat het, gelet op de medische toestand van appellante, in mindere mate verwijtbaar is dat appellante dit zich niet heeft gerealiseerd.

Bij beslissing van 11 april 2018 heeft verweerder de tegen deze brieven en beslissingen door appellante gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 augustus 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. H.J. van Gijssel, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.
Voorts is ter zitting VUmc School of Medical Science, vertegenwoordigd door mr. A.E.M. Boogerman, gehoord.

2. Overwegingen

De bezwaren tegen de brieven van 13 februari en 21 december 2017

2.1. Het college van bestuur heeft bij het besluit van 11 april 2018 de bezwaren van appellante tegen de brieven van 13 februari en 21 december 2017 niet-ontvankelijk verklaard, omdat geen sprake zou zijn van besluiten in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

2.2. Appellante voert aan dat het college van bestuur haar bezwaren tegen deze brieven ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens appellante is het college van bestuur ten onrechte ervan uitgegaan dat die brieven voor haar geen gevolgen hebben.

2.3. Het College stelt vast dat in de brief van 13 februari 2017 expliciet een waarschuwing wegens onprofessioneel gedrag aan appellante is gegeven.
In de brief van 21 december 2017 wordt appellante eveneens onprofessioneel gedrag verweten, zij het dat dat gedrag in die brief in mindere mate verwijtbaar wordt geacht. In die brief komt naar voren dat appellante onduidelijkheid heeft geschapen over de reden van haar aanwezigheid in het Noordwestziekenhuis. In de brief is verder gesteld dat appellante zich beter had dienen te realiseren dat haar aanwezigheid de argwaan van medewerkers van het Noordwestziekenhuis zou kunnen opwekken, gezien twee eerdere meldingen van onprofessioneel gedrag die namens het Noordwestziekenhuis waren gedaan. Het College is van oordeel dat de brief van 21 december 2017, naar tekst en strekking, een waarschuwing behelst. Het ter

zitting door het college van bestuur ingenomen standpunt dat niet is bedoeld om met deze brief een waarschuwing te geven, geeft het College, nu de tekst en strekking van de brief bepalend is voor de beantwoording van de vraag of daarin een waarschuwing is vervat, geen aanleiding voor een ander oordeel.
De waarschuwingen die bij de brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 aan appellante zijn gegeven zijn niet gebaseerd op een wettelijk voorschrift. Van op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen is evenmin sprake. Het gaat hier derhalve om informele waarschuwingen.
Mede gelet op de expliciete vermelding ter zake in de brief van 13 februari 2017 staat vast dat - in geval van een toekomstig incident - de waarschuwingen ten nadele van appellante worden meegewogen bij het eventuele opleggen van een sanctie. Tevens stelt het College vast dat aan de aan appellante gegeven informele waarschuwingen geen termijn is verbonden.
Gelet op het vorenstaande moet worden geconcludeerd dat de informele waarschuwingen voor appellante negatieve gevolgen zouden kunnen hebben gedurende een onbeperkte termijn. Hiermee is gegeven dat - in geval van een mede op basis van die waarschuwingen gegeven sanctie - de rechtmatigheid van die waarschuwingen bewijsrechtelijk alsdan niet meer effectief kan worden bestreden. Gelet hierop is het College van oordeel dat de waarschuwingen in dit geval uit een oogpunt van rechtsbescherming met een Awb-besluit gelijk moeten worden gesteld. Dit betekent dat, anders dan het college van bestuur heeft aangenomen, de bezwaren van appellante tegen de bij brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 gegeven waarschuwingen ontvankelijk zijn.
Het betoog slaagt.

De bezwaren tegen de ordemaatregelen

2.4. Het college van bestuur heeft bij het besluit van 11 april 2018 de bezwaren van appellante tegen de non-actiefstellingen die aan appellante bij de besluiten van 20 december 2016 en 14 november 2017 bij wijze van ordemaatregelen zijn opgelegd niet-ontvankelijk verklaard, omdat appellante volgens het college van bestuur geen procesbelang heeft bij de beoordeling van die bezwaren. Daartoe heeft het college van bestuur van belang geacht dat ten tijde van de beslissing op de bezwaren de ordemaatregelen waren opgeheven.

2.5. Appellante betoogt dat het college van bestuur ten onrechte heeft aangenomen dat zij geen procesbelang had bij de beoordeling van haar bezwaren tegen de ordemaatregelen, ook al waren die ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar opgeheven. Zij wijst in dit verband op schade wegens studievertraging en wegens het stigmatiserende effect van de ordemaatregelen.

2.6. Het College stelt voorop dat het appellante niet volgt in haar stelling dat de non-actiefstellingen een punitief karakter zouden hebben. Deze maatregelen hebben naar hun aard immers niet als doel appellante te straffen.

2.7. Het college van bestuur heeft in het verweerschrift toegelicht dat niet aannemelijk is dat appellante als gevolg van de ordemaatregelen schade heeft geleden in de vorm van studievertraging. Het college van bestuur heeft daarbij toegelicht dat de studievertraging is veroorzaakt door andere, persoonlijke omstandigheden van appellante.
Namens appellante is ter zitting verklaard dat het zwaartepunt van haar betoog niet ziet op de schade wegens studievertraging. Appellante heeft ook geen onderbouwing gegeven van een verband tussen de ordemaatregelen en de studievertraging. Het College ziet niet dat appellante in zoverre procesbelang heeft. Het College ziet, anders dan appellante, evenmin dat procesbelang bestaat vanwege het gestelde stigmatiserend effect van de ordemaatregelen. Een ordemaatregel draagt immers een neutraal karakter en kan niet als diffamerend worden aangemerkt. Een non-actiefstelling hangende een nog te verrichten onderzoek naar beweerdelijk verwijtbaar gedrag houdt ook geen publieke afwijzing van dat gedrag in.
Gelet op het vorenstaande heeft het college van bestuur de bezwaren tegen de ordemaatregelen terecht, wegens het ontbreken van procesbelang, niet-ontvankelijk verklaard.
Het betoog faalt.

Conclusie

2.8. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en dient het besluit van 11 april 2018 te worden vernietigd, voor zover daarbij de bezwaren van appellante tegen de waarschuwingen die in de brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 zijn vervat niet-ontvankelijk zijn verklaard. Het college van bestuur dient deze bezwaren alsnog inhoudelijk te behandelen. Het College zal het college van bestuur opdragen met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op deze bezwaren. Voor het overige dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

2.9. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen het besluit van college van bestuur van de Vrije Universiteit van 11 april 2018, kenmerk AMvD/cc/2018/0309, voor zover daarbij de bezwaren tegen de waarschuwingen die in de brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 zijn vervat niet-ontvankelijk zijn verklaard, gegrond;
II. vernietigt dat besluit in zoverre;
III. draagt het college van bestuur van de Vrije Universiteit op om op de bezwaren tegen de waarschuwingen die in de brieven van 13 februari 2017 en 21 december 2017 zijn vervat een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
IV. verklaart het beroep tegen voormeld besluit van 11 april 2018 voor het overige ongegrond;
V. veroordeelt college van bestuur van de Vrije Universiteit tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/094**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	3 oktober2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	constitutief vereiste detentie inschrijving toestemmingsvereiste tussentijdse inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 Studentenstatuut: artikel 12b In- en uitschrijfregels 2017-2018
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Het beroep van appellant en de beoordeling door het College***

- *Het toestemmingsvereiste*

2.3. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder van 30 april 2018. Volgens appellant is de inschrijving voor de opleiding ten onrechte afhankelijk gemaakt van de toestemming van de directeur. Volgens hem staat vast dat hij zich heeft ingeschreven vóór 1 februari 2018. Reeds op 26 januari 2018 was hij ingedeeld in een klas, was aan hem een mentor toegekend en is aan hem het lesrooster verstrekt. Het advies, waarop verweerder zijn beslissing op bezwaar heeft gebaseerd, gaat ten onrechte uit van de tekst onder het kopje 'Tussentijdse inschrijving in uitzonderlijke omstandigheden' van paragraaf 1.9 van de In- en uitschrijfregels, aldus appellant. Die paragraaf, waarin is vermeld dat toestemming van de directeur is vereist, is in dit geval niet van toepassing, omdat de tekst onder dit kopje alleen maar ziet op inschrijving na 1 september 2018 of na 1 februari 2018. Gelet hierop mocht de inschrijving van appellant niet afhankelijk worden gemaakt van een nadere voorwaarde, namelijk de toestemming van de directeur.

2.3.1. Vaststaat, zoals verweerder ook ter zitting heeft bevestigd, dat de opleiding Communicatie, de opleiding die appellant wenst te volgen, een februari-instroom kent en dat deze opleiding daarmee een extra inschrijfmoment op 1 februari kent. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat uit de In- en uitschrijfregels 2017-2018 volgt dat appellant zich vóór 15 januari 2018 diende in te schrijven en dat een inschrijving na die datum alleen mogelijk is met de vereiste toestemming van de directeur. Toestemming van de directeur is met andere woorden, vanwege het moment van inschrijving, een constitutief vereiste voor de inschrijving voor de opleiding Communicatie, aldus verweerder.

2.3.2. Het College volgt dit standpunt van verweerder niet. In artikel 12b, eerste lid, van het Studentenstatuut is vermeld dat bij een aantal opleidingen het eerste jaar voor nieuwe eerstejaars studenten naast begin september ook begin februari start. Aan de voorwaarden voor inschrijving voor een opleiding die begin februari start, dient uiterlijk vóór 1 februari te worden voldaan, aldus deze bepaling. Uit deze bepaling volgt verder dat naast de reguliere inschrijving per 1 september - en voor een aantal opleidingen een extra inschrijfmoment per 1 februari - geen recht op inschrijving bestaat voor een student. In een bijzonder geval kan tussentijdse inschrijving per de eerste van een maand wel plaatsvinden. In die gevallen, zo volgt uit artikel 12b van het

Studentenstatuut, is de toestemming van de directeur een vereiste voor inschrijving. Het College leidt uit de redactie van deze bepaling af dat voor de opleiding Communicatie, die een extra inschrijfmoment per 1 februari van het studiejaar kent, toestemming van de directeur geen constitutief vereiste is voor inschrijving.
Dit volgt ook uit de In- en Uitschrijfregels, waarop verweerder zijn beslissing heeft gebaseerd. Deze regels zijn een uitwerking van voornoemd artikel 12b van het Studentenstatuut. In deze regels is onder het kopje 'Tussentijdse inschrijving bij opleidingen met februari-instroom', zoals de opleiding Communicatie, vermeld dat de inschrijving voor een opleiding die begin februari start, vóór 1 februari dient te geschieden en herinschrijving aansluitend telkens vóór 1 september. Onder dit kopje is niet vermeld dat voor een opleiding met een februari-instroom toestemming is vereist van de directeur. Die toestemming is, zo leidt het College uit de In- en Uitschrijfregels af, wel vereist voor instroom op een ander moment dan 1 februari of 1 september. Dit volgt uit de regels onder het kopje 'Tussentijdse inschrijving in uitzonderlijke omstandigheden' van de In- en Uitschrijfregels. Het College overweegt in dit kader ten slotte dat noch in artikel 12b, eerste lid, van het Studentenstatuut, noch in de In- en Uitschrijfregels gewag wordt gemaakt van de datum van 15 januari, zoals het 'Toestemmingsformulier late aanmelding Studiejaar 2017-2018 februari instroom' vermeldt.
2.3.3. De conclusie is dat uit artikel 12b, eerste lid, van het Studentenstatuut, noch uit de relevante paragrafen van de In- en uitschrijfregels 2017-2018 volgt dat toestemming van de directeur een constitutief vereiste is voor de inschrijving voor de opleiding Communicatie, die een februari-instroom kent. Het betoog van appellant dat verweerder de inschrijving voor de opleiding Communicatie, die een februari-instroom kent, ten onrechte afhankelijk heeft gemaakt van de toestemming van de directeur, slaagt dan ook.
Slotsom
2.4. Hetgeen in de overwegingen 2.3.1 tot en met 2.3.3 is overwogen, leidt al tot gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van de beslissing van verweerder van 30 april 2018. Hiermee staat overigens niet vast dat appellant wel aan de overige inschrijfvoorwaarden heeft voldaan. Voor zover appellant heeft verzocht om vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten, zal verweerder zich ook daarover bij een nieuw te nemen beslissing op bezwaar dienen uit te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 februari 2018 heeft de Domeindirecteur van het Domein Creative business (hierna: de directeur), namens verweerder, het verzoek van appellant tot inschrijving aan de Hogeschool Inholland, afgewezen.

Bij beslissing van 30 april 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 juli 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R.J.C. Bindels en vergezeld door S.S. van Houwelingen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.M. Odekerken en vergezeld door E. Duit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

2.1. *Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)*

Artikel 7.32
1. Onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, dient eenieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.
[…].

2.1.1. *Studentenstatuut 2017-2018*

Artikel 12b Regels voor inschrijving
Aan de voorwaarden voor inschrijving per 1 september als student of extraneus voor een opleiding of voor een Associate-degree programma dient uiterlijk vóór die datum te worden voldaan. […].

Bij een aantal opleidingen start het eerste jaar voor nieuwe eerstejaars studenten […] naast begin september ook begin februari. Aan de voorwaarden voor inschrijving voor een opleiding die begin februari start, dient uiterlijk vóór 1 februari te worden voldaan. Artikel 12a is eveneens van toepassing. Aan de voorwaarden voor herinschrijving dient vervolgens uiterlijk op 1 september te worden voldaan.
De inschrijving per 1 februari:
- is een eenmalige mogelijkheid bij een inschrijving tegen het wettelijk collegegeld mits nog geen inschrijving per september bij de hogeschool heeft bestaan […] en
- staat niet open voor degenen die hebben verzuimd vóór 1 september aan de voorwaarden voor de reguliere inschrijving te voldoen. Bij verzuim valt in het bijzonder te denken aan het niet op tijd betalen van het collegegeld. Van verzuim is geen sprake als per 1 september geen inschrijving kon plaatsvinden omdat bijvoorbeeld nog niet aan de vooropleidingseisen was voldaan of aan de eis van rechtmatig verblijf in Nederland.

Na een eerste inschrijving voor een opleiding of een Associate-degree programma bij de hogeschool per 1 september, die vervolgens door uitschrijving is beëindigd op uiterlijk 31 januari, is inschrijving voor het eerste jaar van een andere opleiding met een instroommoment per 1 februari in datzelfde studiejaar ook mogelijk. Voorwaarde is wel dat de beoogde opleiding niet hetzelfde propedeutische examen kent (gemeenschappelijke propedeutische fase).

Naast de reguliere inschrijving per 1 september - en voor een aantal opleidingen een extra inschrijfmoment per 1 februari - bestaat geen recht op inschrijving voor een student en extraneus.
In een bijzonder geval kan tussentijdse inschrijving per de eerste van een maand plaatsvinden. Dat kan alleen als een inschrijving op een regulier moment niet in de rede lag of ligt of de inschrijving bij een andere bekostigde instelling heeft plaatsgevonden en de student wil overstappen of een tweede opleiding wil volgen. De Centrale studentenadministratie (CSA) kan namens het college van bestuur die inschrijving toestaan en betrekt hierbij:
- in het geval dat de student eerder dat studiejaar niet bij een andere bekostigde instelling als student stond ingeschreven of het niet om een tweede inschrijving gaat: het schriftelijke positieve advies van een studentendecaan aan de CSA. Het advies wordt verstrekt op basis van een gesprek met de student. Daarin moet duidelijk worden dat de student per 1 september zijn inschrijving niet in orde kon maken of dat hij toen voorlopig nog niet kon studeren als gevolg van zeer een bijzondere omstandigheid, zoals ziekte, of omdat hij pas recent in Nederland is komen wonen, en wachten tot het volgende reguliere inschrijfmoment niet méér voor de hand ligt;
- in alle gevallen: de schriftelijke toestemming van de directeur waaronder de opleiding valt. De directeur beoordeelt of instromen mogelijk is gelet op de beschikbare onderwijscapaciteit, de fase waarin het onderwijsprogramma zich bevindt en de financiële gevolgen voor de opleiding. De studieresultaten van een inschrijving bij een andere instelling worden in de beoordeling betrokken.

Voorts dient sprake te zijn van een positief studiekeuzeadvies als eerder aan een studiekeuzecheck voor dat studiejaar voor de opleiding is meegedaan of op grond van een alsnog uit te voeren studiekeuzecheck als deelnemen daaraan verplicht is volgens de Overzichtslijst bij de studiekeuzecheckregels.
Niet deelnemen, terwijl deelnemen verplicht is, evenals een negatief advies, leidt tot een weigering van de inschrijving. Is gelet op het moment van instroom geen check mogelijk, dan kan geen tussentijdse inschrijving plaatsvinden.

2.1.2. *In- en uitschrijfregels 2017-2018*

1.9 Kun je je ook in de loop van een studiejaar inschrijven?

Tussentijdse inschrijving bij opleiding met februari-instroom
Bij een aantal opleidingen start het eerste jaar naast september ook per 1 februari, dus halverwege het reguliere studiejaar. Deze inschrijving staat alleen open voor eerstejaarsstudenten, dus niet voor inschrijven in een hoger jaar en extraneï. Ook is inschrijving niet mogelijk als je je eerst per 1 september wilde inschrijven en toen in verzuim bent gebleven op tijd aan je verplichtingen daarvoor te voldoen. Het is verder een eenmalige mogelijkheid, zolang je onder het wettelijk collegegeld valt en je niet eerder bij de hogeschool per 1 september ingeschreven hebt gestaan. Na een eerste inschrijving voor een opleiding per 1 september die vervolgens uiterlijk 31 januari is beëindigd, is inschrijving voor de propedeutische fase of het eerste jaar van een Associate-degree programma van een andere opleiding met een instroommoment per 1 februari in datzelfde studiejaar wel mogelijk. De inschrijving voor een opleiding die begin februari start, dient vóór 1 februari te geschieden en herinschrijving aansluitend telkens vóór 1 september.

Tussentijdse inschrijving in uitzonderlijke omstandigheden
Het kan voorkomen dat je je vanwege een heel bijzondere reden niet kon inschrijven per 1 september of 1 februari en niet wilt wachten tot de eerstvolgende reguliere mogelijkheid. Dat kan alleen in uitzonderlijke omstandigheden zoals ziekte of ingeval je je per 1 september bij een andere erkende onderwijsinstelling hebt ingeschreven en bijvoorbeeld wilt overstappen. Je moet daarvoor een verzoek tot inschrijving gedurende het studiejaar doen via Studielink. De CSA neemt dit verzoek dan in behandeling. Stond je dat

studiejaar niet bij een andere bekostigde instelling ingeschreven dan is een schriftelijk positief advies van een studentendecaan een voorwaarde. En in alle gevallen is de schriftelijke toestemming van de directeur onder wie de opleiding valt vereist. De beschikbare onderwijscapaciteit, programmering van het onderwijs en financiële ruimte van de opleiding moeten een instroom mogelijk maken. Is of was sprake van een inschrijving bij een andere instelling dan neemt hij ook de daar behaalde studieresultaten mee in zijn afweging. Verder dien je te beschikken over een positief studiekeuzeadvies als dat uit de reguliere regels voor de Studiekeuzecheck volgt. Heb je voor de inschrijving voor de opleiding voor het studiejaar 2017-2018 van de hogeschool al eerder een negatief studiekeuzeadvies ontvangen, dan is ook een tussentijdse inschrijving niet mogelijk, tenzij de in de tussentijd behaalde studieresultaten bij een andere instelling aanleiding voor herziening van dat advies vormen. Is geen Studiekeuzecheck mogelijk met het oog op de tussentijdse inschrijving, dan is ook geen inschrijving mogelijk.
Als het advies van een studentendecaan vereist is, maak dan eerst met hem of haar een afspraak. Bij een positieve indicatie, maak je vervolgens een afspraak met de opleiding. Probeer voor jezelf een goede afweging te maken, want tussentijds starten kent ook nadelen (programma daar niet op ingericht, introductie al voorbij, etc.).

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant heeft de wens zich in te schrijven voor de opleiding Communicatie voltijd. Daarvoor heeft hij op 30 januari 2018 een ‘Toestemmingsformulier late aanmelding Studiejaar 2017-2018 februari instroom’ ondertekend en aan de instelling verzonden. Op dat toestemmingsformulier is het volgende vermeld: *“Inschrijving voor de februari instroom van studiejaar 2017-2018 is na 15 januari 2018 alleen toegestaan met schriftelijke toestemming van de directeur van het domein waaronder de opleiding valt en de manager van de Centrale Studentenadministratie. Na inlevering van het ondertekende toestemmingsformulier ontvang je binnen twee werkdagen een informatiemail met een overzicht van de inschrijfvoorwaarden, een aanmeldings- en een machtigingsformulier. Daarmee is je inschrijving nog niet compleet: je wordt pas ingeschreven als je daarnaast op tijd aan de gebruikelijke inschrijfvoorwaarden hebt voldaan. Alle benodigde documenten kunnen worden gemaild naar csa@inholland.nl.”*

2.2.1. Bij beslissing van 14 februari 2018 heeft de directeur geweigerd appellant per 1 februari 2018 in te schrijven. De weigering van de inschrijving hangt, aldus de directeur, samen met financiële overwegingen. De instelling ontvangt namelijk geen financiële vergoeding vanuit het Rijk voor tussentijdse instroom. Appellant heeft tegen die beslissing een bezwaarschrift ingediend, waarin hij zich kort gezegd op het standpunt heeft gesteld dat de directeur geen kenbare belangenafweging heeft gemaakt en dat appellant bovendien al was ingeroosterd voor de opleiding, hetgeen bij hem verwachtingen heeft opgewekt.

2.2.2. Bij beslissing van 30 april 2018 heeft verweerder de beslissing van de directeur gehandhaafd. Verweerder heeft, het advies van de geschillenadviescommissie volgend, gesteld dat de omstandigheid dat appellant ten tijde van belang in detentie zat onvoldoende zwaarwegend is om appellant tussentijds in te schrijven. Ook in het geval dat appellant zou zijn toegelaten tot de opleiding Communicatie per februari 2018 is niet gegeven dat het advies van de reclassering positief zou luiden. Inschrijving is dus geen garantie voor nachtdetentie of schorsing van de voorlopige hechtenis, aldus verweerder.

Het beroep van appellant en de beoordeling door het College

- *Het toestemmingsvereiste*

2.3. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder van 30 april 2018. Volgens appellant is de inschrijving voor de opleiding ten onrechte afhankelijk gemaakt van de toestemming van de directeur. Volgens hem staat vast dat hij zich heeft ingeschreven vóór 1 februari 2018. Reeds op 26 januari 2018 was hij ingedeeld in een klas, was aan hem een mentor toegekend en is aan hem het lesrooster verstrekt. Het advies, waarop verweerder zijn beslissing op bezwaar heeft gebaseerd, gaat ten onrechte uit van de tekst onder het kopje ‘Tussentijdse inschrijving in uitzonderlijke omstandigheden’ van paragraaf 1.9 van de In- en

uitschrijfregels, aldus appellant. Die paragraaf, waarin is vermeld dat toestemming van de directeur is vereist, is in dit geval niet van toepassing, omdat de tekst onder dit kopje alleen maar ziet op inschrijving na 1 september 2018 of na
1 februari 2018. Gelet hierop mocht de inschrijving van appellant niet afhankelijk worden gemaakt van een nadere voorwaarde, namelijk de toestemming van de directeur.

2.3.1. Vaststaat, zoals verweerder ook ter zitting heeft bevestigd, dat de opleiding Communicatie, de opleiding die appellant wenst te volgen, een februari-instroom kent en dat deze opleiding daarmee een extra inschrijfmoment op 1 februari kent. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat uit de In- en uitschrijfregels
2017-2018 volgt dat appellant zich vóór 15 januari 2018 diende in te schrijven en dat een inschrijving na die datum alleen mogelijk is met de vereiste toestemming van de directeur. Toestemming van de directeur is met andere woorden, vanwege het moment van inschrijving, een constitutief vereiste voor de inschrijving voor de opleiding Communicatie, aldus verweerder.

2.3.2. Het College volgt dit standpunt van verweerder niet. In artikel 12b, eerste lid, van het Studentenstatuut is vermeld dat bij een aantal opleidingen het eerste jaar voor nieuwe eerstejaars studenten naast begin september ook begin februari start. Aan de voorwaarden voor inschrijving voor een opleiding die begin februari start, dient uiterlijk vóór 1 februari te worden voldaan, aldus deze bepaling. Uit deze bepaling volgt verder dat naast de reguliere inschrijving per 1 september - en voor een aantal opleidingen een extra inschrijfmoment per 1 februari - geen recht op inschrijving bestaat voor een student. In een bijzonder geval kan tussentijdse inschrijving per de eerste van een maand wel plaatsvinden. In die gevallen, zo volgt uit artikel 12b van het Studentenstatuut, is de toestemming van de directeur een vereiste voor inschrijving. Het College leidt uit de redactie van deze bepaling af dat voor de opleiding Communicatie, die een extra inschrijfmoment per 1 februari van het studiejaar kent, toestemming van de directeur geen constitutief vereiste is voor inschrijving.

Dit volgt ook uit de In- en Uitschrijfregels, waarop verweerder zijn beslissing heeft gebaseerd. Deze regels zijn een uitwerking van voornoemd artikel 12b van het Studentenstatuut. In deze regels is onder het kopje ‘Tussentijdse inschrijving bij opleidingen met februari-instroom’, zoals de opleiding Communicatie, vermeld dat de inschrijving voor een opleiding die begin februari start, vóór 1 februari dient te geschieden en herinschrijving aansluitend telkens vóór 1 september. Onder dit kopje is niet vermeld dat voor een opleiding met een februari-instroom toestemming is vereist van de directeur. Die toestemming is, zo leidt het College uit de In- en Uitschrijfregels af, wel vereist voor instroom op een ander moment dan 1 februari of 1 september. Dit volgt uit de regels onder het kopje ‘Tussentijdse inschrijving in uitzonderlijke omstandigheden’ van de In- en Uitschrijfregels. Het College overweegt in dit kader ten slotte dat noch in artikel 12b, eerste lid, van het Studentenstatuut, noch in de In- en Uitschrijfregels gewag wordt gemaakt van de datum van 15 januari, zoals het ‘Toestemmingsformulier late aanmelding Studiejaar 2017-2018 februari instroom’ vermeldt.

2.3.3. De conclusie is dat uit artikel 12b, eerste lid, van het Studentenstatuut, noch uit de relevante paragrafen van de In- en uitschrijfregels 2017-2018 volgt dat toestemming van de directeur een constitutief vereiste is voor de inschrijving voor de opleiding Communicatie, die een februari-instroom kent. Het betoog van appellant dat verweerder de inschrijving voor de opleiding Communicatie, die een februari-instroom kent, ten onrechte afhankelijk heeft gemaakt van de toestemming van de directeur, slaagt dan ook.

Slotsom

2.4. Hetgeen in de overwegingen 2.3.1 tot en met 2.3.3 is overwogen, leidt al tot gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van de beslissing van verweerder van 30 april 2018. Hiermee staat overigens niet vast dat appellant wel aan de overige inschrijfvoorwaarden heeft voldaan. Voor zover appellant heeft verzocht om vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten, zal verweerder zich ook daarover bij een nieuw te nemen beslissing op bezwaar dienen uit te laten.

2.5. Verweerder zal op navolgende wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Inholland van 30 april 2018;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Inholland tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendentwee euro);
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Inholland aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ter hoogte van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/099**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	21 september 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beoordeling bindend negatief studieadvies BNSA fasetoets herkansingsverzoek kwalitatieve norm persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 13 OER: artikel 13a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Daargelaten dat appellante pas in het kader van het onderhavige beroep heeft gesteld dat zij alleen haar propedeuse wenst af te ronden, overweegt het College dat, gelet op artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, voor het geven van een BNSA bepalend is of appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft de besluitvorming, gelet op deze bepaling, terecht niet beperkt tot de vraag of appellante geschikt moet worden geacht voor – uitsluitend – het afronden van de propedeuse. Het College stelt verder vast dat de studentendecaan op 6 februari 2018 een advies heeft uitgebracht. Het CBE heeft, in navolging van de domeindirecteur, het advies zo begrepen dat er volgens de studentendecaan geen verband is tussen persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellante en het niet behalen van de fasetoets. Hoewel appellante kan worden toegegeven dat de tekst van het advies op dit punt niet geheel duidelijk is, is het College van oordeel dat het CBE ervan mocht uitgaan dat de studentendecaan geen verband ziet tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet behalen van de fasetoets. Hierbij is van belang dat de studentendecaan in een - in het kader van de beroepsprocedure overgelegd - emailbericht van 21 juni 2018 nader heeft toegelicht dat met appellante zou zijn besproken dat het niet halen van de fasetoets niet het gevolg was van persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellante, maar volgens appellante zou hebben gelegen aan de wijze waarop het vak door de docenten/examinatoren is beoordeeld en feedback aan haar is gegeven. Deze toelichting van de studentendecaan mede in aanmerking genomen, ziet het College in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het CBE haar belangen onvoldoende bij de besluitvorming heeft betrokken. Hierbij betrekt het College ook dat het CBE onder meer is ingegaan op de resultaten van appellante voor haar tweede studiejaar, in welk kader het CBE heeft opgemerkt dat appellante tekort is geschoten bij twee belangrijke theoretische vakken die inhoudelijk in het verlengde liggen van de door appellante niet behaalde fasetoets uit de propedeuse. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en
het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 februari 2018 heeft de directeur van het domein Gezondheid, Sport & Welzijn (hierna: de domeindirecteur) namens het college van bestuur appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding "Maatschappelijk Werk en Dienstverlening".

Bij beslissing van 20 maart 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 augustus 2018, waar appellante, bijgestaan door mw. E.B. van der Loo, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de domeindirecteur is drs. J. Kleijburg, teamleider, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijds of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan een student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Uit de artikelen 13 en 13a van de Onderwijs- en Examenregeling van de Hogeschool Inholland volgt dat aan een studente een BNSA wordt verstrekt wanneer deze niet heeft voldaan aan de voor haar geldende norm. In dit geval betreft dit ook een zogenoemde kwalitatieve norm.

2.3. Appellante is in februari 2016 gestart met de opleiding "Maatschappelijk Werk en Dienstverlening". Aan het einde van het eerste studiejaar heeft zij een jaar uitstel gekregen van een bindend studieadvies in verband met persoonlijke omstandigheden. Aan het einde van het tweede jaar van inschrijving had appellante de propedeutische fase niet met goed gevolg afgerond. Zij had 58 van de vereiste 60 studiepunten behaald. De gemiste twee studiepunten betroffen een fasetoets voor het vak "Beroepsgeschiktheid Zelfbeoordeling". Deze fasetoets maakt deel uit van de genoemde kwalitatieve norm.

Vanwege het niet behaald hebben van de vereiste 60 studiepunten en de kwalitatieve norm, is aan appellante bij de beslissing van 20 februari 2018 een BNSA gegeven.

2.4. Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten. Daartoe heeft het CBE onder meer overwogen dat uit een advies van de studentendecaan is gebleken dat de studieachterstand van appellante niet is te verklaren door de door appellante ingeroepen gezondheidsproblemen. Ook heeft het CBE verwezen naar de studieresultaten van appellante in het tweede studiejaar. In dat verband heeft het CBE erop gewezen dat appellante twee belangrijke theoretische vakken niet heeft gehaald die inhoudelijk in het verlengde liggen van de genoemde fasetoets uit de propedeuse.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de instandlating van het BNSA door het CBE. Zij voert aan dat het CBE haar ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij geen rechtsmiddel heeft aangewend tegen de onvoldoende voor de fasetoets. Volgens appellante is zij in persoonlijke gesprekken nooit gewezen op de mogelijkheid om een rechtsmiddel hiertegen aan te wenden. Voorts stelt zij dat het CBE het administratief beroep mede had moeten opvatten als een rechtsmiddel tegen de onvoldoende voor de fasetoets. Verder wijst appellante erop dat zij een verzoek heeft ingediend bij de examencommissie om de fasetoets te mogen herkansen. Volgens appellante is het CBE ten onrechte ervan uitgegaan dat er een afwijzend besluit op dat herkansingsverzoek zou zijn genomen.

2.5.1. Het College stelt vast dat de uitslag van de fasetoets op 8 januari 2018 is gepubliceerd. Die uitslag hield voor appellante een onvoldoende in. Dat appellante, naar zij heeft gesteld, in persoonlijke gesprekken niet zou zijn gewezen op de mogelijkheid om een rechtsmiddel aan te wenden tegen die onvoldoende, laat onverlet dat in de aankondiging van de publicatie van de uitslag is opgenomen dat er gelegenheid is om binnen 6 weken hiertegen beroep in te stellen bij het CBE. Reeds gelet hierop kon appellante op de hoogte zijn van de mogelijkheid om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de onvoldoende voor de fasetoets.
Het College stelt verder vast dat appellante geen rechtsmiddel heeft aangewend tegen de uitslag van de fasetoets. Het College volgt appellante niet in haar betoog dat het CBE het administratief beroep tegen de BNSA ook had moeten opvatten als een rechtsmiddel tegen de uitslag van de fasetoets. Hierbij is van belang dat ten tijde van het indienen van het administratief beroep de termijn om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de uitslag van de fasetoets al was verstreken. Het vorenstaande betekent dat de onvoldoende voor de fasetoets in het kader van het onderhavige geding niet ter discussie kan worden gesteld.
Het College stelt verder vast dat appellante op 28 februari 2018 een herkansingsverzoek voor de fasetoets bij de examencommissie heeft ingediend en dat de examencommissie dat verzoek bij besluit van 5 maart 2018 heeft afgewezen. Ter zitting is gebleken dat dit besluit via het studentenaccount in maart 2018 is verzonden. Appellante had op dat moment, zo is ter zitting komen vast te staan, echter geen toegang meer tot haar studentenaccount. Ter zitting is evenwel ook gebleken dat de examencommissie het besluit persoonlijk aan appellante heeft overhandigd bij de mondelinge behandeling van het administratief beroep tegen het BNSA. Niet is gebleken dat appellante vervolgens een rechtsmiddel tegen de afwijzing van het herkansingsverzoek heeft aangewend. Onder deze omstandigheden is het College van oordeel dat het CBE bij de besluitvorming terecht ervan is uitgegaan dat bedoeld herkansingsverzoek was afgewezen.
De betogen falen.

2.6. Verder voert appellante aan dat het CBE geen deugdelijke, op haar zaak toegespitste belangenafweging heeft verricht. In dit kader voert appellante aan dat geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat zij de opleiding niet wil vervolgen. Zij wil alleen maar haar propedeuse afronden. Ook wijst appellante erop dat het CBE ten onrechte heeft aangenomen dat de studentendecaan in een advies zou hebben verklaard dat er geen verband is tussen haar persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de benodigde studiepunten. Volgens appellante is niet gebleken dat de studentendecaan dit heeft verklaard.

2.6.1. Daargelaten dat appellante pas in het kader van het onderhavige beroep heeft gesteld dat zij alleen haar propedeuse wenst af te ronden, overweegt het College dat, gelet op artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, voor het geven van een BNSA bepalend is of appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft de besluitvorming, gelet op deze bepaling, terecht niet beperkt tot de vraag of appellante geschikt moet worden geacht voor – uitsluitend – het afronden van de propedeuse.
Het College stelt verder vast dat de studentendecaan op 6 februari 2018 een advies heeft uitgebracht. Het CBE heeft, in navolging van de domeindirecteur, het advies zo begrepen dat er volgens de studentendecaan geen verband is tussen persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellante en het niet behalen van de fasetoets. Hoewel appellante kan worden toegegeven dat de tekst van het advies op dit punt niet geheel duidelijk is, is het College van oordeel dat het CBE ervan mocht uitgaan dat de studentendecaan geen verband ziet tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet behalen van de fasetoets. Hierbij is van belang dat de studentendecaan in een - in het kader van de beroepsprocedure overgelegd - emailbericht van 21 juni 2018 nader heeft toegelicht dat met appellante zou zijn besproken dat het niet halen van de fasetoets niet het gevolg was van persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellante, maar volgens appellante zou hebben gelegen aan de wijze waarop het vak door de docenten/examinatoren is beoordeeld en feedback aan haar is gegeven.
Deze toelichting van de studentendecaan mede in aanmerking genomen, ziet het College in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het CBE haar belangen onvoldoende bij de besluitvorming heeft betrokken. Hierbij betrekt het College ook dat het CBE onder meer is ingegaan op de resultaten van appellante voor haar tweede studiejaar, in welk kader het CBE heeft opgemerkt dat appellante tekort is geschoten bij twee belangrijke theoretische vakken die inhoudelijk in het verlengde liggen van de door appellante niet behaalde fasetoets uit de propedeuse.
De betogen falen.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/100**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	20 december 2018
Partijen	:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	inschrijving schadevergoeding [tussentijdse] inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32E VRM: artikel 8 OER: artikel 2.6 Regeling inschrijving en collegegeld: artikel 2
Uitspraak	:	ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant pas op 9 januari 2018 in een gesprek met de studieadviseur adequate toelichting op zijn verzoek heeft gegeven, zodat de toelatingscommissie, gelet op artikel 2.6 van de OER, pas daarna kon beoordelen of appellant voor tussentijdse inschrijving in aanmerking kwam per de eerstvolgende van de in het tweede lid van dat artikel vermelde data. Hetgeen appellant aanvoert, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder dit standpunt ten onrechte heeft ingenomen. Verweerder mocht van appellant vereisen dat hij zijn verzoek, met het oog op een beoordeling ervan door de toelatingscommissie, adequaat zou toelichten. Niet is gebleken dat appellant die toelichting eerder dan 9 januari 2018 heeft gegeven. Voor inschrijving per 1 november 2017 hoefde verweerder geen aanleiding te zien. Dat de door appellant gegeven toelichting privacygevoelige informatie bevat, betekent op zichzelf niet dat de besluitvorming in strijd is met artikel 8 van het EVRM . Van procedurele gebreken die tot vernietiging van de beslissing van 23 april 2018 zouden kunnen leiden, is het College niet gebleken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 januari 2018 is appellant medegedeeld dat de toelatingscommissie akkoord is met zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid per 1 februari 2018.

Bij beslissing van 23 april 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld. Voorts heeft hij om schadevergoeding verzocht.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 november 2018, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1.Bij beslissing van 4 september 2017 heeft verweerder geweigerd appellant per 1 september 2017 voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid in te schrijven, omdat hij niet tijdig aan zijn betalingsverplichting van het collegegeld heeft voldaan. Deze beslissing is met de uitspraak van het College van 26 juni 2018 in zaak nr. 2018/049 in rechte komen vast te staan.
Appellant heeft verzocht om op 1 november dan wel 1 december 2017 voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid te worden ingeschreven. Dit verzoek heeft niet geleid tot inschrijving per één van deze data, omdat appellant pas op 9 januari 2018 in een gesprek met de studieadviseur een adequate toelichting op zijn verzoek heeft gegeven. De gegeven toelichting heeft ertoe geleid dat de toelatingscommissie akkoord is gegaan met tussentijdse inschrijving per 1 februari 2018. Dit is appellant bij de beslissing van 17 januari 2018 medegedeeld. Nadat appellant aan alle overige verplichtingen voor inschrijving had voldaan, is hem op 6 februari 2018 bevestigd dat hij definitief per 1 februari 2018 is ingeschreven.
Tegen de beslissing van 17 januari 2018 heeft appellant bezwaar gemaakt, omdat hij per 1 november of 1 december 2017 wil worden ingeschreven. Bij de beslissing van 23 april 2018 heeft verweerder het bezwaar, onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie van 26 maart 2018, ongegrond verklaard.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hiertoe voert hij aan dat zich bij de behandeling van zijn bezwaar door de geschillenadviescommissie diverse procedurele gebreken hebben voorgedaan. Voorts voert hij aan dat verweerder de regelgeving onjuist heeft toegepast, dat de besluitvorming in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en dat hij per een eerdere datum dan 1 februari 2018 had moeten worden ingeschreven.

2.3. Artikel 2, zesde lid, van de toepasselijke Regeling inschrijving en collegegeld luidt: "Alle bacheloropleidingen binnen de RUG hebben slechts één instroommoment: 1 september 2017. In bepaalde gevallen kan het faculteitsbestuur toestemming geven voor inschrijving buiten dit instroommoment. De mogelijkheden en voorwaarden voor inschrijving na 1 september 2017 zijn vastgelegd in de OER van de betreffende opleiding."

Artikel 2.6, tweede lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) luidt: "Naast het instroommoment, zijn er aanmeldmomenten waarbij inschrijving uitsluitend na toestemming van de Toelatingscommissie plaatsvindt. Dit gaat om de volgende aanmeldmomenten: 1 november, 1 februari en 1 april. Een student die zich aanmeldt buiten het reguliere inschrijfmoment dient zich te melden bij de studieadviseur."
Het vierde lid luidt: "De Toelatingscommissie geeft enkel toestemming voor toelating tot de post-propedeutische fase als bedoeld in lid 2, als voldaan is aan de volgende twee voorwaarden:
- de student heef eerder een inschrijving in de opleiding gehad waarvoor toestemming wordt gevraagd;
- de student heeft contact gehad met een studieadviseur."

2.4. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant pas op 9 januari 2018 in een gesprek met de studieadviseur adequate toelichting op zijn verzoek heeft gegeven, zodat de toelatingscommissie, gelet op artikel 2.6 van de OER, pas daarna kon beoordelen of appellant voor tussentijdse inschrijving in aanmerking kwam per de eerstvolgende van de in het tweede lid van dat artikel vermelde data. Hetgeen appellant aanvoert, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder dit standpunt ten onrechte heeft ingenomen. Verweerder mocht van appellant vereisen dat hij zijn verzoek, met het oog op een beoordeling ervan door de toelatingscommissie, adequaat zou toelichten. Niet is gebleken dat appellant die toelichting eerder dan 9 januari 2018 heeft gegeven. Voor inschrijving per 1 november 2017 hoefde verweerder geen aanleiding te zien. Dat de door appellant gegeven toelichting privacygevoelige informatie bevat, betekent op

zichzelf niet dat de besluitvorming in strijd is met artikel 8 van het EVRM . Van procedurele gebreken die tot vernietiging van de beslissing van 23 april 2018 zouden kunnen leiden, is het College niet gebleken.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Omdat de beslissingen van 17 januari en 23 april 2018 in stand blijven, zal het College het verzoek om schadevergoeding afwijzen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/102**
Rechter(s)	:	mrs .Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek.
Datum uitspraak	:	21 september 2018
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	collegegeld niet-ontvankelijk premaster restitutie schakelprogramma vergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57i
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Nadat het verzoek om restitutie bij het besluit van 13 februari 2018 was afgewezen, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt, waarbij hij, onder verwijzing naar het eerdergenoemde arrest van de Hoge Raad, heeft aangevoerd dat hij recht heeft op restitutie van een deel van de vergoeding. Het College stelt vast dat dit bezwaar, naar tekst en strekking, betrekking had op de afwijzing van zijn verzoek om restitutie. Het college van bestuur heeft het bezwaar echter, en naar het oordeel van het College ten onrechte, aangemerkt als een - buiten de termijn ingediend – bezwaar tegen het reeds in 2015 genomen besluit tot vaststelling van de hoogte van de vergoeding voor het volgen van de Premaster. Nu het besluit van 28 mei 2018 is gebaseerd op de onjuiste aanname dat het bezwaar was gericht tegen het besluit tot vaststelling van de hoogte van de vergoeding, is, naar het oordeel van het College, de grondslag aan de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar ontvallen. De verwijzing van het college van bestuur in het verweerschrift naar de uitspraak van het CBHO van 20 oktober 2017 (nr. 2017/128, zie www.cbho.nl) leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak, die tot die uitspraak heeft geleid, was een besluit genomen, waarbij de desbetreffende appellante was uitgeschreven voor een Premasterprogramma, waarin expliciet was gesteld dat er geen recht was op restitutie bij een uitschrijving of onderbreking van een Premasterprogramma gedurende het studiejaar. Ter zitting heeft het college van bestuur, daartoe in de gelegenheid gesteld, echter niet verklaard, laat staan onderbouwd, dat ten aanzien van appellant ook een dergelijk besluit met een dergelijke expliciete mededeling is genomen. Gelet hierop doet zich in dit geval niet de situatie voor die in de uitspraak van 20 oktober 2017 aan de orde was. 2.8. De slotsom is dat het bezwaar van appellant bij het besluit van 28 mei 2018 ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard, zodat dat besluit dient te worden vernietigd. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, waaronder de verwijzing naar het genoemde arrest van de Hoge Raad, behoeft geen bespreking meer. Hierbij is van belang dat het college van bestuur in het besluit van 28 mei 2018 niet is toegekomen aan een inhoudelijke beoordeling van het verzoek om restitutie. Het college van bestuur dient opnieuw op het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om restitutie te beslissen. Daarbij zal het college van bestuur alsnog inhoudelijk moeten ingaan op de vraag of appellant, gezien het door hem ingeroepen arrest van de Hoge Raad, recht heeft op restitutie van een deel van de door hem betaalde vergoeding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna ook: college van bestuur), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 februari 2018 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om restitutie van een deel van de door hem voor het collegejaar 2015/2016 betaalde vergoeding voor het volgen van de Premaster Bestuurskunde afgewezen.

Bij beslissing van 28 mei 2018 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 augustus 2018, waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A. Rijsdijk en R. Nieuwdorp, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Uit artikel 7.57i, eerste en tweede lid, van de Wet op het hoger en wetenschappelijk onderwijs (hierna: de WHW) volgt dat het instellingsbestuur voor het bieden van de ondersteuning ter bevordering van een goede doorstroming naar een aanverwante masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs een vergoeding kan vragen.

2.2. In het collegejaar 2015/2016 heeft appellant aan de Erasmus Universiteit Rotterdam deelgenomen aan de Premaster Bestuurskunde. Dit betreft een voorbereiding op de masteropleiding Bestuurskunde. Vast staat dat appellant de Premaster voortijdig - op 29 februari 2016 - heeft beëindigd.
Het staat ook vast dat appellant in 2015 een op artikel 7.57i, tweede lid, van de WHW gebaseerde vergoeding heeft betaald van €1.951,-.

2.3. Bij besluit van 13 februari 2018 heeft het college van bestuur een in januari 2018 door appellant ingediend verzoek om restitutie van een deel van de genoemde vergoeding afgewezen. Aan deze afwijzing heeft het college van bestuur ten grondslag gelegd dat appellant geen bezwaar heeft gemaakt tegen het vóór aanvang van de Premaster genomen besluit, waarin de hoogte van de vergoeding was vastgelegd. Volgens het college van bestuur staat hierdoor de hoogte van de vergoeding vast.

2.4. Bij het besluit van 28 mei 2018 heeft het college van bestuur het door appellant tegen het besluit van 13 februari 2018 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Het college van bestuur heeft hiervoor redengevend gevonden dat het bezwaarschrift is ingediend twee tot drie jaar na het verlopen van de termijn voor het maken van bezwaar tegen het besluit tot vaststelling van de hoogte van de vergoeding.

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met het besluit van 28 mei 2018. Hij stelt recht te hebben op restitutie van een deel van de door hem betaalde vergoeding, omdat hij voortijdig is gestopt met de Premaster. Ter onderbouwing van zijn stelling heeft appellant verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 27 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2775.

2.6. Het College merkt op dat appellant in beroep inhoudelijk is ingegaan op de vraag of een recht bestaat op restitutie van een deel van de door hem betaalde vergoeding. Het College dient echter eerst te beoordelen of het college van bestuur het bezwaar van appellant ontvankelijk had moeten achten. Het College overweegt hieromtrent het volgende.

2.7. Nadat het verzoek om restitutie bij het besluit van 13 februari 2018 was afgewezen, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt, waarbij hij, onder verwijzing naar het eerdergenoemde arrest van de Hoge Raad, heeft aangevoerd dat hij recht heeft op restitutie van een deel van de vergoeding. Het College stelt vast dat dit bezwaar, naar tekst en strekking, betrekking had op de afwijzing van zijn verzoek om restitutie. Het college van bestuur heeft het bezwaar echter, en naar het oordeel van het College ten onrechte, aangemerkt als een - buiten de termijn ingediend – bezwaar tegen het reeds in 2015 genomen besluit tot vaststelling van de hoogte van de vergoeding voor het volgen van de Premaster. Nu het besluit van 28 mei 2018 is gebaseerd op de onjuiste aanname dat het bezwaar was gericht tegen het besluit tot vaststelling van de hoogte van de vergoeding, is, naar het oordeel van het College, de grondslag aan de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar ontvallen. De verwijzing van het college van bestuur in het verweerschrift naar de uitspraak van het CBHO van 20 oktober 2017 (nr. 2017/128, zie www.cbho.nl) leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak, die tot die uitspraak heeft geleid, was een besluit genomen, waarbij de desbetreffende appellante was uitgeschreven voor een Premasterprogramma, waarin expliciet was gesteld dat er geen recht was op restitutie bij een uitschrijving of onderbreking van een Premasterprogramma gedurende het studiejaar. Ter zitting heeft het college van bestuur, daartoe in de gelegenheid gesteld, echter niet verklaard, laat staan onderbouwd, dat ten aanzien van appellant ook een dergelijk besluit met een dergelijke expliciete mededeling is genomen. Gelet hierop doet zich in dit geval niet de situatie voor die in de uitspraak van 20 oktober 2017 aan de orde was.

2.8. De slotsom is dat het bezwaar van appellant bij het besluit van 28 mei 2018 ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard, zodat dat besluit dient te worden vernietigd. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, waaronder de verwijzing naar het genoemde arrest van de Hoge Raad, behoeft geen bespreking meer. Hierbij is van belang dat het college van bestuur in het besluit van 28 mei 2018 niet is toegekomen aan een inhoudelijke beoordeling van het verzoek om restitutie. Het college van bestuur dient opnieuw op het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om restitutie te beslissen. Daarbij zal het college van bestuur alsnog inhoudelijk moeten ingaan op de vraag of appellant, gezien het door hem ingeroepen arrest van de Hoge Raad, recht heeft op restitutie van een deel van de door hem betaalde vergoeding.

2.9.Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt het besluit van college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 28 mei 2018, met kenmerk college van bestuur/KB/JL/275511;
III. gelast dat het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/105**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	21 september 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA, persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. In het meldingsformulier studievertragende omstandigheden, waarin het advies van de studentendecaan is neergelegd, is vermeld dat appellant persoonlijke omstandigheden, bestaande uit bijzondere familieomstandigheden, heeft gemeld en aangetoond. Voorts is vermeld dat de gemelde omstandigheden naar het oordeel van de studentendecaan hebben geleid tot een studievertraging van maximaal zeven studiepunten, maar dat deze omstandigheden niet geheel kunnen verklaren waarom appellant de taaltoets niet heeft gehaald. Volgens het advies heeft appellant gesteld dat hij door organisatorische oorzaken onvoldoende mogelijkheid heeft gehad om de taaltoets te halen en is het niet aan de studentendecaan om hierover een advies uit te brengen. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij het niet eens is met het advies en dat hij daarom het meldingsformulier niet heeft ondertekend. Volgens hem heeft hij bij de studentendecaan niet gesteld dat hij door organisatorische oorzaken de taaltoets niet heeft gehaald, maar heeft hij zich beroepen op zijn bijzondere familieomstandigheden en heeft hij bij de studentendecaan ter onderbouwing van het oorzakelijk verband tussen die familieomstandigheden en het niet halen van de taaltoets stukken overgelegd, waaronder aangiftes bij de politie en een chronologisch overzicht van de bedreigingen en intimidaties. Naar het oordeel van het College mocht de directeur het advies van de studentendecaan van 2 februari 2018 niet aan het BNSA ten grondslag leggen. Ten tijde van het nemen van het BNSA was de directeur ervan op de hoogte dat en waarom appellant het niet eens was met het advies, aangezien appellant het meldingsformulier niet had ondertekend en hij in het formulier voor de BNSA-hoorzitting had vermeld dat hij zijn persoonlijke omstandigheden kenbaar heeft gemaakt. Ter zitting van het College hebben de directeur en verweerder te kennen gegeven de stukken die aan het advies ten grondslag liggen niet te hebben ingezien. Niet is gebleken dat de directeur en verweerder zich anderszins hebben vergewist van de zorgvuldige totstandkoming van het advies. Omdat de persoonlijke omstandigheden volgens het advies zelf tot een studievertraging van maximaal zeven studiepunten hebben geleid en het niet halen van de taaltoets een studievertraging van vier studiepunten heeft opgeleverd, kan appellant worden gevolgd in zijn stelling dat hij opnieuw een uitgesteld studieadvies had moeten krijgen. Reeds hierom slaagt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 februari 2018 heeft de directeur van het domein Business, Finance en Law appellant namens het college van bestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding HBO-Rechten gegeven.

Bij beslissing van 23 april 2018, verzonden op 29 mei 2018, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 september 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. G.A. Soebhag, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is T. Franssen, teamleider, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in februari 2016 met de opleiding HBO-Rechten begonnen. Aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving had appellant niet de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten, noch de vereiste vakken Inleiding Privaatrecht en Sociaal juridisch memo gehaald. Wegens bij hem spelende persoonlijke omstandigheden heeft hij op 22 februari 2017 een uitgesteld studieadvies gekregen. Hierbij is hem medegedeeld dat hij alsnog een BNSA krijgt indien hij op 31 januari 2018 niet het eerstejaarsprogramma, goed voor 60 studiepunten, heeft afgerond. Op 31 januari 2018 had appellant, wegens het niet halen van de taaltoets die onderdeel uitmaakt van het vak Sociaal juridisch memo, 56 studiepunten van het eerstejaarsprogramma gehaald. Van het tweedejaars programma had appellant 24 studiepunten gehaald. Omdat de persoonlijke omstandigheden die appellant heeft aangevoerd volgens de directeur de opgelopen studieachterstand niet verklaren, heeft hij appellant het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat het advies van de studentendecaan van 2 februari 2018, dat de directeur aan het BNSA ten grondslag heeft gelegd, onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hierbij wijst hij erop dat hij werd bedreigd en geïntimideerd door een familielid, waardoor hij zich slecht kon concentreren. Voorts beroept hij zich op het geval van een medestudent, die ondanks dat zij zes maal de taaltoets, alsook een aantal andere vakken, niet had gehaald ook na het tweede studiejaar geen BNSA heeft gekregen. Volgens appellant had hij opnieuw een uitgesteld studieadvies moeten krijgen.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van

een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: "Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd."

Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. In het meldingsformulier studievertragende omstandigheden, waarin het advies van de studentendecaan is neergelegd, is vermeld dat appellant persoonlijke omstandigheden, bestaande uit bijzondere familieomstandigheden, heeft gemeld en aangetoond. Voorts is vermeld dat de gemelde omstandigheden naar het oordeel van de studentendecaan hebben geleid tot een studievertraging van maximaal zeven studiepunten, maar dat deze omstandigheden niet geheel kunnen verklaren waarom appellant de taaltoets niet heeft gehaald. Volgens het advies heeft appellant gesteld dat hij door organisatorische oorzaken onvoldoende mogelijkheid heeft gehad om de taaltoets te halen en is het niet aan de studentendecaan om hierover een advies uit te brengen. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij het niet eens is met het advies en dat hij daarom het meldingsformulier niet heeft ondertekend. Volgens hem heeft hij bij de studentendecaan niet gesteld dat hij door organisatorische oorzaken de taaltoets niet heeft gehaald, maar heeft hij zich beroepen op zijn bijzondere familieomstandigheden en heeft hij bij de studentendecaan ter onderbouwing van het oorzakelijk verband tussen die familieomstandigheden en het niet halen van de taaltoets stukken overgelegd, waaronder aangiftes bij de politie en een chronologisch overzicht van de bedreigingen en intimidaties.
Naar het oordeel van het College mocht de directeur het advies van de studentendecaan van 2 februari 2018 niet aan het BNSA ten grondslag leggen. Ten tijde van het nemen van het BNSA was de directeur ervan op de hoogte dat en waarom appellant het niet eens was met het advies, aangezien appellant het meldingsformulier niet had ondertekend en hij in het formulier voor de BNSA-hoorzitting had vermeld dat hij zijn persoonlijke omstandigheden kenbaar heeft gemaakt. Ter zitting van het College hebben de directeur en verweerder te kennen gegeven de stukken die aan het advies ten grondslag liggen niet te hebben ingezien. Niet is gebleken dat de directeur en verweerder zich anderszins hebben vergewist van de zorgvuldige totstandkoming van het advies. Omdat de persoonlijke omstandigheden volgens het advies zelf tot een studievertraging van maximaal zeven studiepunten hebben geleid en het niet halen van de taaltoets een studievertraging van vier studiepunten heeft opgeleverd, kan appellant worden gevolgd in zijn stelling dat hij opnieuw een uitgesteld studieadvies had moeten krijgen.
Reeds hierom slaagt het betoog.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 april 2018 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van 20 februari 2018 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland van 23 april 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de directeur van het domein Business, Finance en Law van 20 februari 2018 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 20 februari 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 23 april 2018;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.004,00 (zegge: tweeduizendvier euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/107**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	4 september 2018
Partijen	:	appellante en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordeling Instructie voor examinatoren thesissemester examinator herkansing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12c OER: artikel 7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Uit pagina's 37 en 38 van de instructie voor examinatoren thesissemester, 2017 2018 blijkt dat op elk van de onderdelen een voldoende moet worden gescoord om een voldoende te krijgen voor de thesis als geheel. De door de opdrachtgever gegeven scores vormen de input voor de beoordeling van het onderdeel "opdrachtgever". Bij de eerste beoordeling van de thesis van appellante op 21 juni 2017 heeft zij voor dit onderdeel 8 punten gekregen. Nu voor dit onderdeel minimaal 6 punten moeten zijn gehaald, heeft appellante voor dit onderdeel reeds bij de eerste beoordeling een voldoende behaald. Uit het beoordelingsformulier van 31 januari 2018 blijkt dat appellante een onvoldoende heeft gescoord op de onderdelen "onderzoek" en "advies". Zij heeft op beide onderdelen 9 punten gescoord, terwijl respectievelijk 10 en 12 punten vereist zijn om op deze onderdelen een voldoende te scoren. Door de scores op deze onderdelen heeft appellante derhalve geen voldoende behaald. Uit het voorgaande volgt dat een andere input van de opdrachtgever niet had kunnen leiden tot het behalen van een voldoende. Reeds hierom leidt het betoog van appellante dat de opdrachtgever opnieuw had moeten worden geconsulteerd, niet tot het door haar daarmee beoogde doel. 2.4. Uit de omstandigheden dat de eerste examinator de scores van de opdrachtgever in ontvangst neemt, deze opneemt op het door hem ingevulde beoordelingsformulier en zich tot de voorzitter van de thesiscommissie went indien de opdrachtgever een onredelijk oordeel velt, blijkt dat de examinator verantwoordelijk is voor de door de opdrachtgever gegeven scores. De opdrachtgever geeft weliswaar input voor een deel van de beoordeling, doch stelt deze niet (mede) vast. Vaststelling van de beoordeling geschiedt uitsluitend door de eerste en tweede examinator. Naar het oordeel van het College doet zich derhalve geen strijd met artikel 7.12c van de WHW voor.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 januari 2018 is aan appellante een 5 gegeven voor haar thesis.

Bij beslissing van 15 mei 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante en het CBE hebben een nadere reactie ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Appellante en het CBE hebben het College toestemming gegeven om zonder zitting uitspraak te doen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte geen aanleiding heeft gezien de gegeven beoordeling te vernietigen, nu die niet door een bevoegde examinator is vastgesteld. De thesis is deels beoordeeld door de opdrachtgever en deze is niet door de examencommissie als examinator aangewezen. De rol van de opdrachtgever als examinator volgt volgens appellante uit pagina 9 van de Instructie voor examinatoren thesissemester, 2017-2018, Hospitality Business School. Verder voert appellante aan dat haar thesis voor de beoordeling van de herkansing opnieuw aan de opdrachtgever voorgelegd had moeten worden. Zij wijst op pagina 39 van de instructie voor examinatoren. De motivering om de opdrachtgever niet opnieuw te consulteren, is ondeugdelijk, aldus appellante.

2.2. Ingevolge artikel 7.12c van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) wijst de examencommissie voor het afnemen van tentamens en het vaststellen van de uitslag daarvan examinatoren aan.

Ingevolge artikel 7, negende lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Hospitality Business School (HBS) studiejaar 2017-2018 hebben de door de examencommissie aangewezen examinatoren onder meer als taak om, conform richtlijnen van de examencommissie, toetsen te beoordelen aan de hand van een daartoe opgesteld beoordelingsmodel en de uitslag van de toetsen vast te stellen.

Op pagina 9 van de Instructie voor examinatoren thesissemester, 2017-2018, Hospitality Business School is vermeld dat opdrachtgevers een deel van het uiteindelijke thesisrapport beoordelen.

In hoofdstuk 4 staat beschreven hoe de beoordeling van de thesis plaatsvindt. Hierin is vermeld dat de twee examinatoren onafhankelijk van elkaar tot een beoordeling komen, gebruikmakend van het beoordelingsformulier. De eerste examinator neemt contact op met de opdrachtgever en ondervraagt deze over diens beoordeling van de drie beoordelingscriteria die de opdrachtgever dient te beoordelen. De eerste examinator legt deze scores vast in zijn eigen versie van het beoordelingsformulier. De twee examinatoren komen tijdens een bespreking samen tot één eindoordeel.

Op pagina 39 is vermeld dat wanneer de thesis herkanst wordt, het niet altijd nodig zal zijn om deze opnieuw te laten beoordelen door de opdrachtgever. Dit is alleen nodig als het naar het oordeel van de eerste examinator waarschijnlijk is dat de opdrachtgever tot een ander oordeel komt.

Uit pagina's 58 en 59 volgt dat de opdrachtgever voor de volgende criteria een score geeft: het advies is toegesneden op de opdrachtgever, de vraag van de opdrachtgever is naar tevredenheid beantwoord en het advies is haalbaar voor de organisatie. Op pagina 57 is vermeld dat, indien de opdrachtgever overduidelijk een onredelijk oordeel velt, de eerste examinator zich tot de voorzitter van de thesiscommissie mag wenden.

2.3. Uit pagina's 37 en 38 van de instructie voor examinatoren thesissemester, 2017 2018 blijkt dat op elk van de onderdelen een voldoende moet worden gescoord om een voldoende te krijgen voor de thesis

als geheel. De door de opdrachtgever gegeven scores vormen de input voor de beoordeling van het onderdeel “opdrachtgever”. Bij de eerste beoordeling van de thesis van appellante op 21 juni 2017 heeft zij voor dit onderdeel 8 punten gekregen. Nu voor dit onderdeel minimaal 6 punten moeten zijn gehaald, heeft appellante voor dit onderdeel reeds bij de eerste beoordeling een voldoende behaald. Uit het beoordelingsformulier van 31 januari 2018 blijkt dat appellante een onvoldoende heeft gescoord op de onderdelen “onderzoek” en “advies”. Zij heeft op beide onderdelen 9 punten gescoord, terwijl respectievelijk 10 en 12 punten vereist zijn om op deze onderdelen een voldoende te scoren. Door de scores op deze onderdelen heeft appellante derhalve geen voldoende behaald.
Uit het voorgaande volgt dat een andere input van de opdrachtgever niet had kunnen leiden tot het behalen van een voldoende. Reeds hierom leidt het betoog van appellante dat de opdrachtgever opnieuw had moeten worden geconsulteerd, niet tot het door haar daarmee beoogde doel.

2.4. Uit de omstandigheden dat de eerste examinator de scores van de opdrachtgever in ontvangst neemt, deze opneemt op het door hem ingevulde beoordelingsformulier en zich tot de voorzitter van de thesiscommissie went indien de opdrachtgever een onredelijk oordeel velt, blijkt dat de examinator verantwoordelijk is voor de door de opdrachtgever gegeven scores. De opdrachtgever geeft weliswaar input voor een deel van de beoordeling, doch stelt deze niet (mede) vast. Vaststelling van de beoordeling geschiedt uitsluitend door de eerste en tweede examinator. Naar het oordeel van het College doet zich derhalve geen strijd met artikel 7.12c van de WHW voor.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/108**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	afschrikwekkende werking calculerend gedrag communicatiemiddelen evenredige sanctie fraude hardheidsclausule onbillijkheid van overwegende aard ongeldig punitieve sanctie studievertraging telefoon uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 17 Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 19 Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 21 Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 27
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het slechts ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen indien zich fraude heeft voorgedaan - in het algemeen - onvoldoende afschrikwekkende werking heeft. Uit de Regels en Richtlijnen volgt duidelijk dat een mobiele telefoon tijdens het tentamen buiten bereik van de examinandus moet zijn en dat het voorhanden hebben van een mobiele telefoon tijdens het tentamen als fraude wordt aangemerkt. Namens de examencommissie is ter zitting van het College toegelicht dat studenten hier tevens tijdens het tentamen op worden gewezen. Niet kan worden vastgesteld of de telefoon van appellant gedurende het gehele tentamen uitgeschakeld was. Hij kan tijdens het eerste toiletbezoek zijn telefoon hebben gebruikt om antwoorden op te zoeken en deze vervolgens hebben uitgeschakeld. Het feit dat het afstuderen van appellant door de uitsluiting voor het eerstvolgende tentamen een aantal maanden vertraging oploopt, brengt naar het oordeel van het College niet mee dat het naast het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen uitsluiten van appellant van de eerstvolgende tentamenmogelijkheid van het vak geen evenredige sanctie is. Het CBE heeft er in dit verband terecht op gewezen dat het niet uitsluiten voor het eerstvolgende tentamen in de gevallen waarin een student alle overige vakken heeft gehaald, kan leiden tot calculerend gedrag van studenten die zich in een dergelijke situatie bevinden. Reeds omdat het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen geen punitieve sanctie is, is de uitsluiting voor het eerstvolgende tentamen niet in strijd met het verbod op dubbele bestraffing. Nu de aan appellant opgelegde sanctie gelet op de feiten en omstandigheden van het geval evenredig is, doet zich geen onbillijkheid van overwegende aard voor. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 februari 2018 heeft de examencommissie van de Tilburg School of Economics and Management wegens door appellant gepleegde fraude het door hem op 19 december 2017 gemaakte tentamen van het vak Research Skills ongeldig verklaard en hem uitgesloten van de eerstvolgende tentamenmogelijkheid van dat vak.

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 augustus 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. A. Fakiri, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. R. van Leeuwaarde-Martens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is prof. dr. H.C.A. Roest verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Tijdens het tentamen van het vak Research Skills op 19 december 2017 droeg appellant zijn telefoon bij zich en heeft hij daarmee het toilet bezocht. Voorafgaand aan een tweede toiletbezoek viel zijn telefoon op de grond en heeft hij deze bij de surveillant ingeleverd. De surveillant heeft een proces-verbaal opgesteld. Appellant heeft erkend dat hij bij het eerste toiletbezoek zijn telefoon bij zich had, maar stelt dat hij zich daarvan niet bewust was.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie hem van de eerstvolgende tentamenmogelijkheid van Research Skills heeft mogen uitsluiten. Volgens hem is dit geen evenredige sanctie, nu hij niet eerder heeft gefraudeerd en zijn telefoon tijdens het tentamen was uitgeschakeld. Alle andere vakken heeft appellant inmiddels gehaald. Door de sanctie loopt hij zes maanden studievertraging op. Daarom moet de hardheidsclausule worden toegepast, aldus appellant.

2.3. Het CBE heeft zich, in navolging van de examencommissie, op het standpunt gesteld dat, mede gelet op de wenselijkheid dat van de opgelegd sanctie een voldoende afschrikwekkende werking uit gaat, geen sprake is van een onevenredige sanctie.

2.4. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Ingevolge artikel 17, dertiende lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de

Tilburg School of Economics and Management 2017/2018 dienen communicatiemiddelen, waaronder mobiele telefoons en data houders, vooraf te worden uitgeschakeld en buiten bereik van de examinandus te zijn.

Ingevolge artikel 19, eerste lid, wordt onder fraude verstaan: een handelen of nalaten daarvan door de examinandus dat tot gevolg heeft dat het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt gemaakt.

Ingevolge het tweede lid wordt in ieder geval als fraude aangemerkt:

a. het voorhanden hebben tijdens een tentamen van een horloge, geschriften, elektronische apparatuur of enig ander middel met vergelijkbare eigenschappen of functie, waarvan de raadpleging of het gebruik tijdens het tentamen niet uitdrukkelijk is toegestaan;

b. – m. (...).

Ingevolge artikel 21, zesde lid, worden bij een eerste vergrijp in beginsel de volgende maatregelen opgelegd:

a. ongeldig verklaring van het tentamen;

b. uitsluiting van de eerstvolgende tentamenmogelijkheid van het betreffende vak;

c. (...).

Ingevolge artikel 27, eerste lid, is de examencommissie bevoegd om in geval van onbillijkheden van overwegende aard in individuele gevallen ten voordele van de student een uitzondering te maken op de Regels en Richtlijnen.

2.5. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het slechts ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen indien zich fraude heeft voorgedaan - in het algemeen -onvoldoende afschrikwekkende werking heeft. Uit de Regels en Richtlijnen volgt duidelijk dat een mobiele telefoon tijdens het tentamen buiten bereik van de examinandus moet zijn en dat het voorhanden hebben van een mobiele telefoon tijdens het tentamen als fraude wordt aangemerkt. Namens de examencommissie is ter zitting van het College toegelicht dat studenten hier tevens tijdens het tentamen op worden gewezen. Niet kan worden vastgesteld of de telefoon van appellant gedurende het gehele tentamen uitgeschakeld was. Hij kan tijdens het eerste toiletbezoek zijn telefoon hebben gebruikt om antwoorden op te zoeken en deze vervolgens hebben uitgeschakeld. Het feit dat het afstuderen van appellant door de uitsluiting voor het eerstvolgende tentamen een aantal maanden vertraging oploopt, brengt naar het oordeel van het College niet mee dat het naast het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen uitsluiten van appellant van de eerstvolgende tentamenmogelijkheid van het vak geen evenredige sanctie is. Het CBE heeft er in dit verband terecht op gewezen dat het niet uitsluiten voor het eerstvolgende tentamen in de gevallen waarin een student alle overige vakken heeft gehaald, kan leiden tot calculerend gedrag van studenten die zich in een dergelijke situatie bevinden. Reeds omdat het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen geen punitieve sanctie is, is de uitsluiting voor het eerstvolgende tentamen niet in strijd met het verbod op dubbele bestraffing. Nu de aan appellant opgelegde sanctie gelet op de feiten en omstandigheden van het geval evenredig is, doet zich geen onbillijkheid van overwegende aard voor.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/109**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	6 augustus 2018
Partijen	:	appellant en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	aanvullend bewijs decentrale selectieprocedure portfolio selectiedag topsport tweede ronde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2016 in zaak nr. 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl) behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen. De selectiecriteria en de “toelichting bij de selectie en het online portfolio” zijn vooraf bekend gemaakt. Het College heeft reeds eerder overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. 2011/085; www.cbho.nl) dat niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat het college van bestuur de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Het College ziet derhalve geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure en wijze waarop de score tot stand komt onvoldoende transparant zijn. 2.5. Uit de “toelichting bij de selectie en het online portfolio” blijkt dat bij “onderscheidende activiteiten” slechts punten worden toegekend voor topsport. Niet in geschil is dat appellant geen topsport zoals in de toelichting omschreven, heeft bedreven. De selectiecommissie heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat voor de door appellant verrichte sportactiviteiten geen punten kunnen worden toegekend, omdat deze activiteiten niet in belangrijke mate van die van andere kandidaten die intensief sport beoefenen zijn te onderscheiden. Van het grote aantal kandidaten dat aan de selectie meedeed, zal immers een ruim aantal omvangrijke sportactiviteiten hebben verricht. Het college van bestuur heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat het door appellant behaalde certificaat van het “Cambridge English Language Assessment” is meegewogen, nu hij dat als bijlage bij zijn portfolio had gevoegd. Volgens het college van bestuur kunnen daar echter geen punten voor worden toegekend, nu dit certificaat niet is voorzien van aanvullend bewijs zoals een verklaring van de middelbare school hoeveel studie-uren aan de activiteit zijn besteed. Appellant heeft in beroep bij het College alsnog een zodanige verklaring van zijn middelbare school overgelegd. De door het College te beantwoorden vraag is of appellant moest begrijpen dat hij de verklaring vóór 22 januari 2018, 16.00 CET, had moeten uploaden. In het door kandidaten in te vullen portfolio komen bij “vooropleiding” aan de orde welke diploma’s zijn behaald en wanneer, de cijferlijst van het overgangsrapport 5 – 6 vwo, extra vakken die zijn gevolgd behorend tot het vwo-eindexamen, extra studiebelasting in verband met tweetalig onderwijs en overige opleidingen op HBO- of WO-niveau. Bij de onderdelen extra vakken (Q 13 – Q15) en extra studiebelasting in

verband met tweetalig onderwijs (Q16 – Q19) is vermeld dat als bewijs dient te worden bijgevoegd een door de middelbare school overgelegde en ondertekende verklaring van het aantal extra studie-uren dat aan de activiteit is besteed. Het door appellant behaalde certificaat van het “Cambridge English Language Assessment” betreft geen extra vak waarin hij eindexamen heeft gedaan. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij geen tweetalig onderwijs heeft gevolgd, zodat het behaalde certificaat evenmin als extra studiebelasting in verband met tweetalig onderwijs kan worden aangemerkt. Uit het portfolio noch de toelichting daarop blijkt bij welk onderdeel van “vooropleiding” appellant het certificaat had kunnen indienen. Het door het college van bestuur in de beslissing van 14 mei 2018 ingenomen standpunt dat appellant had moeten begrijpen dat het certificaat bij “vooropleiding” had kunnen worden ingediend, voorzien van een verklaring van zijn middelbare school van het aantal extra studie-uren dat daaraan is besteed, vindt onvoldoende steun in het portfolio en de toelichting.
Het betoog slaagt.
2.6. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en dat de beslissing van 14 mei 2018 voor vernietiging in aanmerking komt. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten.
Ter zitting is namens het college van bestuur toegelicht dat de score die appellant zou hebben behaald indien het certificaat van het “Cambridge English Language Assessment” en de door appellant in beroep overgelegde verklaring van zijn middelbare school worden meegewogen, minder is dan de score van 59,70% die minimaal moet zijn behaald om te worden toegelaten tot de tweede ronde. Het College ziet geen aanleiding aan deze toelichting te twijfelen. Ook als appellant de verklaring bij het portfolio zou hebben ingeleverd, zou hij dus niet zijn toegelaten tot de tweede ronde. Dat is reden voor het College om de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten. Het college van bestuur hoeft appellant daarom niet alsnog voor de tweede ronde uit te nodigen.
Het College geeft het college van bestuur, vanwege het belang van het tijdig indienen van relevante informatie en het buiten beschouwing laten van niet tijdig ingediende gegevens, in overweging bij de decentrale selectie voor het volgend studiejaar duidelijker aan te geven waar in het portfolio en voorzien van welk bewijs een extra activiteit zoals een behaald taalcertificaat door een kandidaat kan worden ingediend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 februari 2018 heeft het college van bestuur appellant niet toegelaten tot de tweede ronde van de decentrale selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 14 mei 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 augustus 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. V. Perey-Maussen, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie is dr. C.B.J.M. Cleutjes verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de eerste ronde van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Maastricht. De 700 kandidaten die zijn toegelaten tot de tweede ronde hadden een totaalscore van minimaal 59,70%. Na een correctie is aan appellant een score van 56,55% toegekend.

In de beslissing van 14 mei 2018 heeft het college van bestuur toegelicht dat appellant geen punten heeft gekregen voor zijn sportactiviteiten, omdat alleen topsport wordt meegewogen. Het “Cambridge English Language Assessment” is volgens het college van bestuur geen “onderscheidende activiteit”, maar had bij “vooropleiding” kunnen worden ingediend.

2.2. Appellant betoogt dat de selectieprocedure en wijze waarop de score tot stand komt onvoldoende transparant zijn.

Verder betoogt appellant dat hem een hogere score had moeten worden toegekend. Hij voert aan dat hij ten onrechte geen punten heeft gekregen voor “onderscheidende activiteiten”. Zijn sportactiviteiten moeten met topsport worden gelijkgesteld. Verder zou het “Cambridge English Language Assessment” hem als “onderscheidende activiteit” of bij “vooropleiding” punten moeten opleveren. Dit kan leiden tot toelating tot de tweede ronde. In het kader van de heroverweging had het college van bestuur het “Cambridge English Language Assessment” moeten meewegen, aldus appellant.

2.3. Het college van bestuur heeft de selectiecriteria Bachelor Geneeskunde Universiteit Maastricht academisch jaar 2018-2019 vastgesteld. Daarin is vermeld dat de decentrale selectie uit twee rondes bestaat. Ronde 1 betreft een tijdig online in te vullen portfolio en ronde 2 deelname aan een selectiedag in Maastricht. Bij ronde 1 is vermeld dat de kandidaten vóór 22 januari 2018, 16.00 CET, online een volledig en correct ingevuld portfolio moeten hebben aangeleverd. Het portfolio wordt beoordeeld volgens de weergegeven criteria. De score wordt gebaseerd op de deelscores voor de onderdelen “vooropleiding”, “onderscheidende activiteiten”, “probleem gestuurd onderwijs” en “het curriculum Geneeskunde in Maastricht”.

Kandidaten worden ertoe aangespoord alvorens het portfolio in te vullen de “toelichting bij de selectie en het online portfolio” te lezen. In deze toelichting is vermeld dat het online portfolio en een PDF met aanvullende bewijsdocumenten tijdig moeten worden ingediend. Het portfolio bestaat uit de onderdelen A tot en met H. Over onderdeel E, “onderscheidende activiteiten” is vermeld dat in dit onderdeel wordt gevraagd naar buitenschoolse activiteiten; dat wil zeggen activiteiten naast de studie waarbij je vaardigheden hebt ontwikkeld die je kunnen helpen bij je studie Geneeskunde in Maastricht of het latere

werk als arts. In dit kader wordt onder topsport verstaan: sporters die een NOC-NSF A of B-status hebben, aangemerkt zijn als Internationaal Talent of uitkomen in de hoogste Nationale divisie van een teamsport.

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2016 in zaak nr. 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl) behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen. De selectiecriteria en de “toelichting bij de selectie en het online portfolio” zijn vooraf bekend gemaakt. Het College heeft reeds eerder overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. 2011/085; www.cbho.nl) dat niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat het college van bestuur de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Het College ziet derhalve geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure en wijze waarop de score tot stand komt onvoldoende transparant zijn.

2.5. Uit de “toelichting bij de selectie en het online portfolio” blijkt dat bij “onderscheidende activiteiten” slechts punten worden toegekend voor topsport. Niet in geschil is dat appellant geen topsport zoals in de toelichting omschreven, heeft bedreven. De selectiecommissie heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat voor de door appellant verrichte sportactiviteiten geen punten kunnen worden toegekend, omdat deze activiteiten niet in belangrijke mate van die van andere kandidaten die intensief sport beoefenen zijn te onderscheiden. Van het grote aantal kandidaten dat aan de selectie meedeed, zal immers een ruim aantal omvangrijke sportactiviteiten hebben verricht.

Het college van bestuur heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat het door appellant behaalde certificaat van het “Cambridge English Language Assessment” is meegewogen, nu hij dat als bijlage bij zijn portfolio had gevoegd. Volgens het college van bestuur kunnen daar echter geen punten voor worden toegekend, nu dit certificaat niet is voorzien van aanvullend bewijs zoals een verklaring van de middelbare school hoeveel studie-uren aan de activiteit zijn besteed. Appellant heeft in beroep bij het College alsnog een zodanige verklaring van zijn middelbare school overgelegd. De door het College te beantwoorden vraag is of appellant moest begrijpen dat hij de verklaring vóór 22 januari 2018, 16.00 CET, had moeten uploaden.

In het door kandidaten in te vullen portfolio komen bij “vooropleiding” aan de orde welke diploma’s zijn behaald en wanneer, de cijferlijst van het overgangsrapport 5 – 6 vwo, extra vakken die zijn gevolgd behorend tot het vwo-eindexamen, extra studiebelasting in verband met tweetalig onderwijs en overige opleidingen op HBO- of WO-niveau. Bij de onderdelen extra vakken (Q 13 – Q15) en extra studiebelasting in verband met tweetalig onderwijs (Q16 – Q19) is vermeld dat als bewijs dient te worden bijgevoegd een door de middelbare school overgelegde en ondertekende verklaring van het aantal extra studie-uren dat aan de activiteit is besteed. Het door appellant behaalde certificaat van het “Cambridge English Language Assessment” betreft geen extra vak waarin hij eindexamen heeft gedaan. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij geen tweetalig onderwijs heeft gevolgd, zodat het behaalde certificaat evenmin als extra studiebelasting in verband met tweetalig onderwijs kan worden aangemerkt. Uit het portfolio noch de toelichting daarop blijkt bij welk onderdeel van “vooropleiding” appellant het certificaat had kunnen indienen. Het door het college van bestuur in de beslissing van 14 mei 2018 ingenomen standpunt dat appellant had moeten begrijpen dat het certificaat bij “vooropleiding” had kunnen worden ingediend, voorzien van een verklaring van zijn middelbare school van het aantal extra studie-uren dat daaraan is besteed, vindt onvoldoende steun in het portfolio en de toelichting.

Het betoog slaagt.

2.6. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en dat de beslissing van 14 mei 2018 voor vernietiging in aanmerking komt. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten.

Ter zitting is namens het college van bestuur toegelicht dat de score die appellant zou hebben behaald indien het certificaat van het “Cambridge English Language Assessment” en de door appellant in beroep overgelegde verklaring van zijn middelbare school worden meegewogen, minder is dan de score van 59,70% die minimaal moet zijn behaald om te worden toegelaten tot de tweede ronde. Het College ziet

geen aanleiding aan deze toelichting te twijfelen. Ook als appellant de verklaring bij het portfolio zou hebben ingeleverd, zou hij dus niet zijn toegelaten tot de tweede ronde. Dat is reden voor het College om de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten. Het college van bestuur hoeft appellant daarom niet alsnog voor de tweede ronde uit te nodigen.

Het College geeft het college van bestuur, vanwege het belang van het tijdig indienen van relevante informatie en het buiten beschouwing laten van niet tijdig ingediende gegevens, in overweging bij de decentrale selectie voor het volgend studiejaar duidelijker aan te geven waar in het portfolio en voorzien van welk bewijs een extra activiteit zoals een behaald taalcertificaat door een kandidaat kan worden ingediend.

2.7. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Maastricht van 14 mei 2018, kenmerk SSC/MF/18.10.1075;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van bestuur van Universiteit Maastricht tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/110**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	11 december 2018
Partijen	:	Appellante en Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	anonieme klacht grensoverschrijdend gedrag ontzegging toegang ordemaatregel punitief vertrouwenspersoon
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Studentenstatuut: artikel 32 Studentenstatuut: artikel 42 Regeling ongewenst gedrag Fontys Hogescholen: artikel 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Het oordeel van het College*** 2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 1 augustus 2011, zaak nr. CBHO 2011/59), heeft het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter, maar is het een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en de terreinen van de instelling om een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen. 2.4.2. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat appellante, hoewel haar meerdere keren is uitgelegd dat anonieme klachten niet kunnen worden onderzocht en dat zij studenten naar de vertrouwenspersoon moest doorverwijzen, studenten actief heeft benaderd haar te helpen om bewijsmateriaal tegen de docent te construeren. Dat materiaal heeft zij ten onrechte gepresenteerd als authentiek bewijsmateriaal. Appellante heeft de zaak niet laten rusten, maar heeft door haar handelen een geruchtenstroom op gang gebracht als gevolg waarvan onrust is ontstaan bij studenten en docenten binnen de opleiding. Dat gedrag rechtvaardigt volgens verweerder de maatregel. 2.4.3. Appellante wordt, anders dan zij betoogt, niet verweten dat zij de klachten ter kennis van de vertrouwenspersoon heeft gebracht. Wel is van belang dat zij de klachten naar voren heeft gebracht namens een onbekend aantal studenten, waarvan de naam niet bekend is en dat uit de klachten niet volgt wanneer, op welke wijze en tegenover wie grensoverschrijdend gedrag heeft plaatsgevonden door de docent. In zoverre heeft verweerder terecht het standpunt ingenomen dat de klachten op dat moment niet konden worden onderzocht. Wel hebben meerdere gesprekken over de anonieme klachten met de desbetreffende docent plaatsgevonden. Voor de stelling van appellante dat iemand de hand boven het hoofd wordt gehouden, bestaat geen bewijs. Het verwijt dat verweerder appellante maakt, is dat zij, nadat zij van de anonieme klachten melding had gemaakt, onzorgvuldig heeft gehandeld. Als gevolg van dat onzorgvuldig handelen van appellante is het veilige werk- en studieklimaat in gevaar gekomen, aldus verweerder. Verweerder heeft dat standpunt naar het oordeel van het College mogen innemen. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat appellante de zaak na melding niet heeft laten rusten, maar de zaak

onder andere in een nabespreking van een vergadering van de instituutsmedezeggenschapsraad heeft besproken. Verder is van belang dat twijfels bestaan over het waarheidsgehalte van de klachten, mede als gevolg van het handelen van appellante. Verweerder heeft daartoe gesteld dat de door appellante aangeleverde onduidelijke tekstberichten en spraakberichten aan die twijfels ten grondslag liggen. Van de spraakberichten is gebleken dat ze niet allemaal door de klagers zelf zijn ingesproken, terwijl deze berichten wel zo zijn gepresenteerd. Eén persoon heeft daarnaast toegegeven een spraakbericht te hebben ingesproken, terwijl de tekst daarvoor is aangeleverd door appellante. Ter zitting van het College heeft appellante daarover verklaard dat zij een extra laag anonimiteit wilde inbouwen, maar eerder heeft zij verklaard dat zij niet meer wist waarom zij op deze wijze heeft gehandeld. Ook hebben drie getuigen verklaard dat appellante hen actief heeft benaderd om haar te helpen bij het verzamelen van bewijs tegen de docent. Verder volgt uit het rapport dat appellante van een aantal personen heeft gesteld dat zij klachten zouden hebben over de docent, terwijl deze personen dat in een ondertekende verklaring uitdrukkelijk hebben ontkend. Anders dan appellante betoogt, bestaat geen aanleiding te twijfelen aan de inhoud van de ondertekende verklaringen die tijdens het onderzoek door het externe bureau zijn afgelegd.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder onder deze omstandigheden geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van 12 september 2017 van de directeur waarbij de maatregel is opgelegd, te herroepen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2017 heeft de directeur Fontys Hogeschool Financieel Management (hierna: de directeur) namens verweerder aan appellante een maatregel opgelegd die inhoudt dat haar de toegang tot de terreinen, gebouwen en voorzieningen van Fontys campus Rachelsmolen voor de duur van een jaar wordt ontzegd. De maatregel is opgelegd wegens overtreding van de gedragsregels uit het Studentenstatuut en geldt voor de periode van 12 september 2017 tot 12 september 2018.

Bij beslissing van 14 mei 2018 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 september 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Wiktor, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

- *Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek*

2.1. Artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.
[…].”

- *Studentenstatuut Fontys Hogescholen*

De in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW bedoeld voorschriften en maatregelen zijn neergelegd in het Studentenstatuut Fontys Hogescholen.

Artikel 32 van het Studentenstatuut luidt als volgt:
“[…].
2. Daarnaast dient de student zich te gedragen conform de waarden en normen die in het maatschappelijk verkeer gelden.
3. Voor het overige dienen studenten zich te gedragen zoals het een goede student betaamt. Dit houdt onder meer in dat de student door handelen of nalaten zowel binnen als buiten Fontys, de goede naam van Fontys in principe geen schade mag toebrengen.
4. […].”

Artikel 42 van het Studentenstatuut luidt als volgt:
“1. De binnen Fontys geldende gedragsregels […] dienen door een ieder die zich op de terreinen of in de gebouwen van Fontys of op de terreinen en in de gebouwen waar Fontys gebruik van maakt bevindt, nageleefd te worden. […].
2. Ingeval van overtreding van gedragsregels kan een (combinatie van) maatregel(en) worden opgelegd. Het opleggen van dergelijke maatregelen is uitgewerkt in lid 4 t/m 6.
[…].
4. Maatregelen als bedoeld in lid 2 zijn:
a) een waarschuwing;
b) een berisping;
c) een taak;
d) de ontzegging van de toegang tot nader aangegeven ruimte(n) en / of voorzieningen voor de tijd van ten hoogste één jaar;
e) de ontzegging van de toegang tot terreinen en gebouwen van Fontys en/of voorzieningen voor de tijd van ten hoogste één jaar;
f) beëindiging van de inschrijving (zie ook artikel 10).
[…].”

- *Regeling ongewenst gedrag Fontys Hogescholen*

Artikel 4 van de Regeling ongewenst gedrag Fontys Hogescholen (hierna: de Regeling) luidt als volgt:
"[…].
4.4. […]. Een klacht is in ieder geval niet-ontvankelijk indien:
[…];
c. de klacht anoniem of niet schriftelijk is ingediend;
d. de klacht niet bevat een vermelding van tijdstip, plaats en inhoud van de handeling of gedraging.
Ingevallen als genoemd onder c en d wordt klaagster/klager een termijn gegund om het verzuim te herstellen.
[…]."

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2.1. Appellante heeft zich in april 2017 tot de vertrouwenspersoon gewend met een melding van klachten over een docent van Fontys Hogescholen. Uit een in juni 2017 gevoerd gesprek met appellante bleek dat zij zelf geen klachten heeft over de desbetreffende docent, maar dat zij klachten heeft ontvangen van andere studenten. Appellante heeft zich met deze klachten tot de vertrouwenspersoon gewend, omdat deze studenten anoniem wensen te blijven. Op 27 juni 2017 heeft een tweede gesprek tussen appellante, de directeur en de adviseur beveiliging plaatsgevonden. Appellante heeft tijdens dat gesprek printjes van door haar ontvangen WhatsApp berichten en een USB-stick met WhatsApp spraakberichten overhandigd. Verder bleek geen van de klagers bereid om de klachten te komen toelichten. Op 4 juli 2017 heeft wederom een gesprek met appellante plaatsgevonden en daarbij is haar – ook via e-mail – te kennen gegeven dat anonieme klachten niet in behandeling kunnen worden genomen en dat zij studenten met klachten moet doorverwijzen naar de vertrouwenspersoon. In de e-mail is verder vermeld dat meerdere gesprekken met de docent zijn gevoerd, dat de docent zich niet herkent in de klachten, maar dat hij er alles aan zal doen om elke schijn van amicaal gedrag te vermijden en dat deze docent tijdens zijn dienstverband van bijna 10 jaar nog nooit eerder onderwerp van dergelijke klachten is geweest.

2.2.2. Appellante heeft zich op 7 juli 2017 tot het college van bestuur gewend met de anonieme klachten over de docent. Daarover is op 12 juli 2017 een gesprek met appellante gevoerd. Bij dat gesprek is appellante wederom gemeld dat anonieme klachten niet onderzocht kunnen worden, omdat hoor en wederhoor niet mogelijk is. Ook heeft appellante deze zaak in een nabespreking van een vergadering van de instituutsmedezeggenschapsraad besproken.

2.2.3. De directeur heeft daarna een onderzoek naar de klachten laten verrichten door een extern bureau. Dat bureau heeft naar aanleiding van een onderzoek een rapport opgesteld. Uit dat rapport van 13 september 2017 volgt onder meer dat tijdens het onderzoek meerdere personen hebben verklaard niet bekend te zijn met klachten tegen de docent en zelf geen klachten te hebben over de desbetreffende docent. Ook heeft een persoon die via spraakherkenning is achterhaald, verklaard dat hij een WhatsApp spraakbericht op verzoek van appellante heeft ingesproken. Appellante heeft, zo volgt uit de verklaring, de tekst van het in te spreken bericht aangeleverd. In een gesprek dat op 12 september 2017 tussen onder andere appellante en de directeur, is appellante bij haar eerdere standpunt gebleven over de anonieme klachten en heeft zij te kennen gegeven niet bereid te zijn de namen van de anonieme klagers te delen.

2.2.4. Deze gebeurtenissen en bevindingen zijn voor de directeur de reden geweest om appellante bij beslissing van 12 september 2017 een maatregel op te leggen die inhoudt dat haar de toegang tot de terreinen, gebouwen en voorzieningen van Fontys campus Rachelsmolen voor de duur van een jaar wordt ontzegd (hierna: de maatregel). Bij beslissing van 13 mei 2018 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante kan zich niet vinden in de aan haar opgelegde maatregel. Zij betoogt dat zij ten tijde van belang lid was van de medezeggenschapsraad. In die hoedanigheid hebben enkele medestudenten melding gemaakt van seksueel grensoverschrijdend gedrag van een van de docenten. Die studenten hebben appellante toestemming gegeven om de klachten geanonimiseerd aan de vertrouwenspersoon voor te leggen. Zij heeft een en ander slechts ter kennis willen brengen van Fontys, zodat een onderzoek zou kunnen worden ingesteld. De vertrouwenspersoon heeft juist gehandeld door de melding door te zetten. Daarna heeft verweerder zich volgens appellante van zijn slechtste kant laten zien, waarbij het erop lijkt dat iemand de hand boven het hoofd wordt gehouden. Volgens appellante heeft verweerder, zonder enig inhoudelijk onderzoek, de docent gevrijwaard en wordt zonder enig overleg een onderzoek gestart naar appellante, maar niet naar de docent. De verklaringen die tijdens het onderzoek zijn afgelegd door enkele studenten die hun klachten over de docent bij appellante kenbaar hadden gemaakt, zijn niet betrouwbaar. Deze studenten wilden nu juist anoniem blijven. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat appellante moedwillig en met valse verklaringen andere studenten zou hebben aangezet tot het afleggen van valse verklaringen. De maatregel is haar opgelegd zonder bewijs voor hetgeen haar wordt verweten, aldus appellante.

Het oordeel van het College

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 1 augustus 2011, zaak nr. CBHO 2011/59), heeft het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter, maar is het een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en de terreinen van de instelling om een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen.

2.4.2. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat appellante, hoewel haar meerdere keren is uitgelegd dat anonieme klachten niet kunnen worden onderzocht en dat zij studenten naar de vertrouwenspersoon moest doorverwijzen, studenten actief heeft benaderd haar te helpen om bewijsmateriaal tegen de docent te construeren. Dat materiaal heeft zij ten onrechte gepresenteerd als authentiek bewijsmateriaal. Appellante heeft de zaak niet laten rusten, maar heeft door haar handelen een geruchtenstroom op gang gebracht als gevolg waarvan onrust is ontstaan bij studenten en docenten binnen de opleiding. Dat gedrag rechtvaardigt volgens verweerder de maatregel.

2.4.3. Appellante wordt, anders dan zij betoogt, niet verweten dat zij de klachten ter kennis van de vertrouwenspersoon heeft gebracht. Wel is van belang dat zij de klachten naar voren heeft gebracht namens een onbekend aantal studenten, waarvan de naam niet bekend is en dat uit de klachten niet volgt wanneer, op welke wijze en tegenover wie grensoverschrijdend gedrag heeft plaatsgevonden door de docent. In zoverre heeft verweerder terecht het standpunt ingenomen dat de klachten op dat moment niet konden worden onderzocht. Wel hebben meerdere gesprekken over de anonieme klachten met de desbetreffende docent plaatsgevonden. Voor de stelling van appellante dat iemand de hand boven het hoofd wordt gehouden, bestaat geen bewijs.
Het verwijt dat verweerder appellante maakt, is dat zij, nadat zij van de anonieme klachten melding had gemaakt, onzorgvuldig heeft gehandeld. Als gevolg van dat onzorgvuldig handelen van appellante is het veilige werk- en studieklimaat in gevaar gekomen, aldus verweerder. Verweerder heeft dat standpunt naar het oordeel van het College mogen innemen. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat appellante de zaak na melding niet heeft laten rusten, maar de zaak onder andere in een nabespreking van een vergadering van de instituutsmedezeggenschapsraad heeft besproken. Verder is van belang dat twijfels bestaan over het waarheidsgehalte van de klachten, mede als gevolg van het handelen van appellante. Verweerder heeft daartoe gesteld dat de door appellante aangeleverde onduidelijke tekstberichten en spraakberichten aan die twijfels ten grondslag liggen. Van de spraakberichten is gebleken dat ze niet allemaal door de klagers zelf zijn ingesproken, terwijl deze berichten wel zo zijn gepresenteerd. Eén persoon heeft daarnaast toegegeven een spraakbericht te hebben ingesproken, terwijl de tekst daarvoor is

aangeleverd door appellante. Ter zitting van het College heeft appellante daarover verklaard dat zij een extra laag anonimiteit wilde inbouwen, maar eerder heeft zij verklaard dat zij niet meer wist waarom zij op deze wijze heeft gehandeld. Ook hebben drie getuigen verklaard dat appellante hen actief heeft benaderd om haar te helpen bij het verzamelen van bewijs tegen de docent. Verder volgt uit het rapport dat appellante van een aantal personen heeft gesteld dat zij klachten zouden hebben over de docent, terwijl deze personen dat in een ondertekende verklaring uitdrukkelijk hebben ontkend. Anders dan appellante betoogt, bestaat geen aanleiding te twijfelen aan de inhoud van de ondertekende verklaringen die tijdens het onderzoek door het externe bureau zijn afgelegd.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder onder deze omstandigheden geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van 12 september 2017 van de directeur waarbij de maatregel is opgelegd, te herroepen.

Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/112.3**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten – Hinloopen, Lubberdink en De Moor – Van Vugt
Datum uitspraak	:	29 oktober 2018
Partij	:	verzoekster
Trefwoorden	:	wraking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:15
Uitspraak	:	afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt vast dat om wraking van de rechter is verzocht omdat hij het verzoek tot herstel van het door verzoekster geformuleerde gebrek en het aanhouden van de zaak en het vaststellen van een nieuwe zittingsdatum niet ter zitting heeft ingewilligd. Uit de zittingsaantekeningen van deze zitting blijkt dat de rechter te kennen heeft gegeven over dit verzoek te willen nadenken en daarover schriftelijk een beslissing te zullen nemen. Het College overweegt dat het hier om een processuele beslissing gaat, die als zodanig niet ter beoordeling staat in een wrakingsprocedure. Het instrument van wraking is niet bedoeld om als rechtsmiddel tegen een dergelijke beslissing te worden aangewend. Het College ziet in deze beslissing gelet op hetgeen verzoekster heeft aangevoerd geen grond om een objectief gerechtvaardigde vrees voor partijdigheid of vooringenomenheid van de rechter aan te nemen. Ook anderszins geeft het door verzoekster aangevoerde geen aanknopingspunten die de vrees kunnen rechtvaardigen dat de rechter niet in onpartijdigheid zijn oordeel in zaaknummer CBHO 2018/112 zal kunnen vormen. 2.3.1. Het bovenstaande leidt ertoe dat er geen grond is voor het oordeel dat sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. 2.3.2. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek om wraking van de rechter te worden afgewezen. Het College ziet aanleiding te bepalen dat een volgend verzoek om wraking van de rechter met dezelfde strekking als het verzoek in deze zaak wegens misbruik niet in behandeling zal worden genomen.

Beslissing op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

om wraking ingevolge artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van mr. E.J. Daalder als lid van de enkelvoudige kamer van het College bij de behandeling van zaaknummer CBHO 2018/112.

1. Procesverloop

Ter zitting van 17 september 2018 heeft verzoekster verzocht om wraking van mr. E.J. Daalder (hierna: de rechter) als lid van de enkelvoudige kamer van het College belast met de behandeling van zaaknummer CBHO 2018/112.

De rechter heeft niet in de wraking berust en een schriftelijke reactie ingediend.

Verzoekster heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft op 15 oktober 2018 het wrakingsverzoek ter zitting aan de orde gesteld, waar verzoekster, bijgestaan door haar gemachtigde [Naam 2], is verschenen. Verzoekster heeft ter zitting een verzoek om wraking van de wrakingskamer van het College gedaan, welk verzoek bij mondelinge beslissing van de wrakingskamer van 15 oktober 2018 buiten behandeling is gelaten. Het proces-verbaal van deze mondelinge beslissing is aangehecht.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:15 van de Awb kan elk van de rechters die een zaak behandelen, op verzoek van een partij worden gewraakt op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

2.2. Aan het verzoek om wraking van de rechter heeft verzoekster blijkens het ter zitting van 17 september 2018 uitgereikte schriftelijk verzoek om wraking ten grondslag gelegd dat er een gebrek kleeft aan haar inschrijving voor de Pabo-opleiding aan De Haagse Hogeschool waardoor zij geen diploma kan behalen. Op het uittreksel van de Kamer van Koophandel met nummer 27255912 staat uitsluitend de naam “Stichting HBO Haaglanden” vermeld en wordt de naam “Haagse Hogeschool” niet genoemd. De in het uittreksel vermelde SBI-code 8541 kan hierdoor niet van toepassing zijn op De Haagse Hogeschool. Als gevolg van deze “nep”-inschrijving is het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs als bestuursrechtelijk college volledig buiten staat geplaatst door het college van bestuur van de Stichting HBO Haaglanden om in het kader van de Awb de Wet dwangsom niet tijdig beslissen toe te passen. Omdat de rechter ter zitting weigerde om het gebrek te herstellen en deze procedure aan te houden en om een nieuwe zittingsdatum vast te stellen, in bijvoorbeeld januari 2019, ondanks dat hij tijdens deze zitting ruimschoots de tijd heeft gekregen om zijn afwegingen te maken, heeft verzoekster het verzoek om wraking gedaan. Haar gemachtigde concludeert in het verzoek om wraking dat zolang het gebrek niet is hersteld, zij niets meer met het College te maken wil hebben, geen wrakingszitting en geen enkelvoudige zitting, dus niets meer.

2.2.1. Ter zitting van de wrakingskamer heeft verzoekster onder verwijzing naar het nadere stuk naar voren gebracht dat inmiddels op 5 oktober 2018 duidelijk is geworden dat het collegegeld voor de opleiding is betaald aan de Stichting HBO Haaglanden. Dit betekent dat de stichting verweerder is in zaaknummer CBHO 2018/112 en dat de Awb volledig van toepassing is op deze procedure. Het gestelde gebrek is derhalve komen te vervallen; er is uitsluitend sprake van een verzuim. De rechter en mr. [Naam 3], die eerder bij een procedure van haar betrokken is geweest hebben meineed gepleegd, aldus verzoekster.

2.3. Het College stelt vast dat om wraking van de rechter is verzocht omdat hij het verzoek tot herstel van het door verzoekster geformuleerde gebrek en het aanhouden van de zaak en het vaststellen van een nieuwe zittingsdatum niet ter zitting heeft ingewilligd. Uit de zittingsaantekeningen van deze zitting blijkt dat de rechter te kennen heeft gegeven over dit verzoek te willen nadenken en daarover schriftelijk een beslissing te zullen nemen. Het College overweegt dat het hier om een processuele beslissing gaat, die als zodanig niet ter beoordeling staat in een wrakingsprocedure. Het instrument van wraking is niet bedoeld om als rechtsmiddel tegen een dergelijke beslissing te worden aangewend. Het College ziet in deze beslissing gelet op hetgeen verzoekster heeft aangevoerd geen grond om een objectief gerechtvaardigde vrees voor partijdigheid of vooringenomenheid van de rechter aan te nemen. Ook anderszins geeft het door verzoekster aangevoerde geen aanknopingspunten die de vrees kunnen rechtvaardigen dat de rechter niet in onpartijdigheid zijn oordeel in zaaknummer CBHO 2018/112 zal kunnen vormen.

2.3.1. Het bovenstaande leidt ertoe dat er geen grond is voor het oordeel dat sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

2.3.2. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek om wraking van de rechter te worden afgewezen. Het College ziet aanleiding te bepalen dat een volgend verzoek om wraking van de rechter met dezelfde strekking als het verzoek in deze zaak wegens misbruik niet in behandeling zal worden genomen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het wrakingsverzoek van 17 september 2018 af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor- van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/114**
Rechter(s)	:	mr. Scholten - Hinloopen
Datum uitspraak	:	5 november 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afstudeerproduct kennen of kunnen gelijkheidsbeginsel vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, onder r WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 32 Handleiding praktijkonderzoek afstuderen 2017-2018
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt voorop dat dat de beoordeling of appellant genoegzaam heeft aangetoond dat hij voldoet aan de kennis en vaardigheden die zijn vereist om in aanmerking te komen voor verlening van de gevraagde vrijstelling een beoordeling van het kennen en kunnen van appellant inhoudt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Voor een inhoudelijke beoordeling of de werkzaamheden die appellant heeft verricht voldoen aan de vereisten die zijn gesteld voor het Praktijkonderzoek, en dus ook voor de mogelijkheid van een vrijstelling daarvoor, bestaat in deze procedure derhalve geen ruimte. 2.6. Het CBE is terecht tot het oordeel gekomen dat de beslissing van de examencommissie zorgvuldig tot stand is gekomen en deugdelijk is gemotiveerd. Bij het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase dient de student de hele onderzoekscyclus van een praktijkonderzoek te doorlopen. Het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase is gericht op het verbeteren van een verlegenheidssituatie (een vraagstuk) in de eigen onderwijspraktijk. Het onderzoek dient relevant en bruikbaar te zijn voor de onderwijspraktijk en de onderwijsinstelling van de opleiding. De onderzoeksrapportage geldt als bewijs voor het onderzoekend vermogen en de onderzoeksvaardigheid van de student op hbo-bachelorniveau. Appellant heeft ter ondersteuning van zijn verzoek om vrijstelling zijn afstudeeropdracht van de HvA overgelegd. De examencommissie heeft, met de weergave van de beoordeling van die afstudeeropdracht door twee onderzoeksdocenten, gemotiveerd uiteengezet dat met dit stuk niet is aangetoond dat appellant beschikt over de specifieke competenties die bij Inholland met het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase worden getoetst en dat de afstudeeropdracht vergelijkbaar en gelijkwaardig is aan de opdracht waarvan hij vrijstelling heeft verzocht. Daarbij mocht van belang worden

geacht dat appellant voor zijn afstuderen bij de HvA een effectenonderzoek heeft gedaan, terwijl dat bij Inholland juist wordt afgeraden. Dat bij Inholland andere eisen aan dit vak worden gesteld dan bij de HvA is niet in strijd met de WHW. Dat appellant anders zou worden behandeld dan andere studenten is niet gebleken. Van het voorbeeld van ongelijke behandeling dat appellant met betrekking hiertoe heeft aangevoerd, is gelet op de reactie van het CBE, aannemelijk geworden dat de vrijstelling in dat geval op een misverstand berustte en daarom ook is teruggedraaid.
2.7. Nu wat appellant heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder, voor zover ter beoordeling van het College, heeft miskend dat de examencommissie bij de beoordeling van het verzoek om vrijstelling in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de beslissing van de examencommissie had moeten worden vernietigd. Dat betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat het beroep ongegrond is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 januari 2018 heeft de Examencommissie ONI Amstelveen van de Hogeschool Inholland (hierna: examencommissie) aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om vrijstelling voor het Praktijkonderzoek afstudeerfase van de Lerarenopleiding VO 2e graad Duits is afgewezen.

Het tegen deze beslissing op 18 februari 2018 door appellant ingestelde administratief beroep is bij beslissing van het CBE van 9 mei 2018, verzonden op 16 mei 2018, ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 9 mei 2018 heeft appellant op 27 juni 2018 bij het College beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 28 september 2018. Appellant en verweerder zijn niet verschenen. Namens de examencommissie zijn C.M. Plekkenpol en R.H.W. van de Hoef verschenen.

2. Overwegingen

2.1.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, onder r, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie vrijstelling verlenen voor eerder met goed gevolg afgelegde tentamens in het hoger onderwijs.

2.1.2. Artikel 32, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling voor de door appellant gevolgde opleiding (hierna: OER) bepaalt dat vrijstelling mogelijk is indien de student in het hoger onderwijs eerder met goed gevolg toetsen en examens heeft afgelegd of buiten het hoger onderwijs kennis en vaardigheden heeft opgedaan, die wat inhoud, niveau, studielast, onderscheidenlijk vereiste competentie betreft,

vergelijkbaar en gelijkwaardig zijn met de inhoud van die onderwijseenheid en de daaraan verbonden toetsen(en) waar de vrijstelling zich op richt. In het negende lid van artikel 32 van de OER is bepaald dat het aantal vrijstellingen voor het afsluitend examen beperkt is. Voor dat examen moeten minimaal 60 ECTS worden behaald, waaronder de onderwijseenheden die betrekking hebben op het afstudeerproduct, waarvoor 10 ECTS kunnen worden behaald. Hierbij wordt door de examencommissie het beleid gevoerd dat een student bij uitzondering voor twee opleidingen één afstudeeronderzoek kan gebruiken als de gevolgde lerarenopleidingen vergelijkbaar zijn en een onderzoeksopzet wordt ingediend die te gebruiken is voor beide opleidingen. Een nadere invulling van dit beleid is neergelegd in de Handleiding praktijkonderzoek afstuderen 2017-2018.

2.2. Appellant heeft in augustus 2016 voor de Lerarenopleiding Frans een afstudeeronderzoek afgerond bij de Hogeschool van Amsterdam (hierna: HvA). Daarna is hij bij de Hogeschool Inholland (hierna: Inholland) gestart met de Lerarenopleiding VO 2e graad Duits. Onder verwijzing naar het afstudeeronderzoek dat hij bij de HvA heeft afgerond, heeft hij verzocht om vrijstelling van het verplichte afstudeeronderzoek bij Inholland, welk verzoek is afgewezen.

2.3. Appellant betoogt dat het verzoek om vrijstelling ten onrechte is afgewezen. Hij stelt in dit verband dat hij heeft vernomen dat de vrijstelling wel zou zijn verleend als hij een afstudeeronderzoek had afgerond bij een andere lerarenopleiding bij Inholland. Omdat volgens appellant bij de HvA aan een dergelijk onderzoek ten minste dezelfde eisen worden gesteld, is er sprake van ongelijke behandeling. Appellant heeft in dit verband naar voren gebracht dat aan een andere student wel vrijstelling was verleend, die evenwel na een klacht van appellant werd ingetrokken. Appellant heeft er daarom geen vertrouwen in dat zijn verzoek op rechtvaardige wijze wordt beoordeeld. Verder betoogt hij dat het CBE er ten onrechte van uitgaat dat het effectenonderzoek als afstudeermogelijkheid niet is toegestaan; het wordt slechts afgeraden. Appellant stelt dat hij de in de OER genoemde leerdoelen met het afstudeerproject reeds aan de HvA heeft behaald.

2.4. Verweerder volgt de stelling van de examencommissie dat het onderzoek van appellant een effectenonderzoek is en hij heeft daarbij benadrukt dat, anders dan appellant heeft gesteld, bij Inholland niet dezelfde eisen worden gesteld aan een afstudeeropdracht als bij de HvA. Van ongelijke behandeling is volgens verweerder geen sprake.

2.5. Het College stelt voorop dat dat de beoordeling of appellant genoegzaam heeft aangetoond dat hij voldoet aan de kennis en vaardigheden die zijn vereist om in aanmerking te komen voor verlening van de gevraagde vrijstelling een beoordeling van het kennen en kunnen van appellant inhoudt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Voor een inhoudelijke beoordeling of de werkzaamheden die appellant heeft verricht voldoen aan de vereisten die zijn gesteld voor het Praktijkonderzoek, en dus ook voor de mogelijkheid van een vrijstelling daarvoor, bestaat in deze procedure derhalve geen ruimte.

2.6. Het CBE is terecht tot het oordeel gekomen dat de beslissing van de examencommissie zorgvuldig tot stand is gekomen en deugdelijk is gemotiveerd. Bij het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase dient de student de hele onderzoekscyclus van een praktijkonderzoek te doorlopen. Het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase is gericht op het verbeteren van een verlegenheidssituatie (een vraagstuk) in de eigen onderwijspraktijk. Het onderzoek dient relevant en bruikbaar te zijn voor de onderwijspraktijk en de onderwijsinstelling van de opleiding. De onderzoeksrapportage geldt als bewijs voor het onderzoekend vermogen en de onderzoeksvaardigheid van de student op hbo-bachelorniveau. Appellant heeft ter ondersteuning van zijn verzoek om vrijstelling zijn afstudeeropdracht van de HvA overgelegd. De examencommissie heeft, met de weergave van de beoordeling van die afstudeeropdracht door twee onderzoeksdocenten, gemotiveerd uiteengezet dat met dit stuk niet is aangetoond dat appellant beschikt over de specifieke competenties die bij Inholland met het vak Praktijkonderzoek afstudeerfase worden getoetst en dat de afstudeeropdracht vergelijkbaar en gelijkwaardig is aan de opdracht waarvan hij vrijstelling heeft verzocht. Daarbij mocht van belang worden geacht dat appellant voor zijn afstuderen bij de HvA een effectenonderzoek heeft gedaan, terwijl dat bij Inholland juist wordt afgeraden. Dat bij Inholland andere eisen aan dit vak worden gesteld dan bij de HvA is niet in strijd met de WHW. Dat appellant anders zou worden behandeld dan andere studenten is niet gebleken. Van het voorbeeld van ongelijke behandeling dat appellant met betrekking hiertoe heeft aangevoerd, is gelet op de reactie van het CBE, aannemelijk geworden dat de vrijstelling in dat geval op een misverstand berustte en daarom ook is teruggedraaid.

2.7. Nu wat appellant heeft aangevoerd ook verder geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder, voor zover ter beoordeling van het College, heeft miskend dat de examencommissie bij de beoordeling van het verzoek om vrijstelling in strijd met het recht heeft gehandeld, heeft hij terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de beslissing van de examencommissie had moeten worden vernietigd. Dat betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat het beroep ongegrond is.

2.8. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/115**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	deadline decentrale selectie feitelijke handeling handelingsonbekwaam Handleiding selectie Industrieel Ontwerpen 2018-2019 hardheidsclausule rechtshandeling selectiecriteria Stappenplan selectie Industrieel Ontwerpen 2018-2019 Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Reglement Selectiecriteria- en procedure voor de bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen: artikel 1 Reglement Selectiecriteria- en procedure voor de bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen: artikel 3.2.1 Regeling Selectie en Plaatsing: artikel 3 Regeling Selectie en Plaatsing: artikel 4 Regeling Selectie en Plaatsing: artikel 4.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant heeft zich tijdig voor de bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen aangemeld. Op 17 januari 2018 heeft appellant een e-mail gekregen over de selectieprocedure met een persoonlijke login en wachtwoord voor het online invullen van de cijfers en de twee online opdrachten. In de e-mail wordt met een link verwezen naar de Handleiding en wordt vermeld dat in het online systeem het Stappenplan is opgenomen. Voorts staat in de e-mail dat de deadline voor het aanleveren van de cijfers en opdrachten 1 maart 2018, 23:59 uur, is. Tot slot is in de e-mail een e-mailadres vermeld waar kandidaten terecht kunnen met vragen. Zowel in de e-mail van 17 januari 2018 als in de Handleiding en het Stappenplan is nadruk gelegd op de deadline van 1 maart 2018 door deze dikgedrukt te vermelden. De Handleiding is reeds op 15 december 2017 op de website van de TU geplaatst en ook op een webpagina over de selectieprocedure was de deadline van 1 maart 2018 vermeld. Appellant is hiermee als kandidaat voldoende voorgelicht over de deadline. Bovendien had appellant, indien hem iets niet duidelijk was, vragen kunnen stellen via het vermelde e-mailadres en hadden ook zijn broer en ouders via de website van de TU van de deadline op de hoogte kunnen zijn. Dat appellant ten tijde van de deadline 17 jaar was, maakt niet dat de deadline hem niet kan worden tegengeworpen, reeds omdat het indienen van cijfers en opdrachten geen rechtshandeling maar een feitelijke handeling is. Het is de verantwoordelijkheid van de kandidaat om de binnenkomende e-mails op het opgegeven e-mailadres in de gaten te houden. Het komt dan ook voor rekening en risico van appellant dat hij de e-mail van 17 januari 2018 tussen de andere binnenkomende e-mails naar aanleiding van zijn aanmelding over het hoofd heeft gezien. In de Regeling Selectie en Plaatsing TU Delft heeft het college van bestuur de decaan opgedragen om procedureregels vast te stellen. De

decaan heeft de uitvoering van de selectieprocedure opgedragen aan de Commissie Selectie Industrieel Ontwerpen. Deze Commissie heeft de deadline van 1 maart 2018 gesteld. Dat zij daarop geen uitzonderingen maakt, acht het College niet onredelijk. De kandidaten moeten immers gelijk worden behandeld en de selectieprocedure dient binnen bepaalde tijd te worden afgerond. Artikel 4.3 van de Regeling Selectie en Plaatsing van de TU Delft kan appellant niet baten. Deze bepaling ziet op kandidaten die zich niet tijdig via Studielink hebben ingeschreven.
Het college van bestuur heeft er derhalve van mogen afzien de door appellant na de deadline ingediende cijfers en opdrachten te beoordelen.
Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2018 heeft het college van bestuur in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Industrial Design aan appellant rangnummer 645 toegekend.

Bij beslissing van 6 juni 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 augustus 2018, waar appellant, bijgestaan door drs. I. van Hespen, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. D.J. Gutlich, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft, omdat hij niet voor de gestelde deadline via het online systeem cijfers heeft ingeleverd en opdrachten heeft uitgevoerd, een rangnummer gekregen dat hem weinig kans op toelating biedt.

2.2. Appellant betoogt dat het college van bestuur zijn cijfers en opdrachten alsnog had moeten beoordelen. De deadline kan hem niet worden tegengeworpen, omdat hij op dat moment als 17-jarige handelingsonbekwaam was. Zijn broer en ouders konden niet op de hoogte zijn van de deadline. Het is onredelijk om de door hem op 6 maart 2018 ingediende cijfers niet te beoordelen. De deadline is bovendien niet op wet- of regelgeving gebaseerd. Volgens appellant dient de hardheidsclausule van artikel 4.3 van de Regeling Selectie en Plaatsing van de TU Delft toegepast te worden.

2.3. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de door het college van bestuur vastgestelde Regeling Selectie en Plaatsing TU Delft, stelt de decaan jaarlijks voor een door het college van bestuur aangewezen opleiding met een capaciteitsbeperking binnen zijn faculteit in een reglement de selectiecriteria vast.

Ingevolge het tweede lid stelt de decaan de benodigde procedureregels vast ter uitvoering van deze regeling.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, dient de kandidaat die wil deelnemen aan de selectieprocedure uiterlijk op 15 januari voorafgaand aan het studiejaar waarin hij met de opleiding wil starten, een verzoek tot inschrijving in via Studielink.

Ingevolge het tweede lid dient de kandidaat die niet uiterlijk 15 januari een verzoek tot inschrijving via Studielink heeft gedaan en alsnog wenst deel te nemen aan een selectieprocedure van een opleiding aan de TU Delft, hiertoe een verzoek in bij de directeur Onderwijs- en Studentzaken.

Ingevolge het derde lid beslist de directeur Onderwijs- en Studentzaken of de kandidaat die een daartoe strekkend verzoek heeft gedaan, na 15 januari wordt toegelaten tot de selectieprocedure.

Ingevolge artikel 1, tweede lid, van het Reglement Selectiecriteria- en procedure voor de bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen, vastgesteld door de decaan van de faculteit Industrieel Ontwerpen, is de uitvoering van dit Reglement opgedragen aan de Commissie Selectie Industrieel Ontwerpen, hierna: Commissie.

Ingevolge artikel 3.2.1, eerste lid, worden de twee online opdrachten door de kandidaat, nadat hij hiertoe instructies heeft ontvangen van de Commissie, thuis gemaakt en voor de aangegeven datum en op de aangegeven wijze online bij de Commissie ingediend.

In de Handleiding selectie Industrieel Ontwerpen 2018-2019 is op pagina 3 vermeld:
“– Meld je uiterlijk 15 januari 2018 aan voor de bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen aan de TU Delft bij Studielink. (...)
– In de week na 15 januari krijgt iedereen die zich heeft aangemeld van de faculteit per e-mail een uitnodiging met een link en persoonlijke inlog voor het online invullen van je vwo-cijfers en twee online opdrachten. Het aanleveren van je cijfers en opdrachten kan tot uiterlijk 1 maart 2018. Als je niets invult of te laat bent, dan doe je niet meer mee aan de selectieprocedure en kan je niet starten met de opleiding in september 2018.”

In het Stappenplan selectie Industrieel Ontwerpen 2018-2019 is beschreven hoe de vwo-cijfers en resultaten van de opdrachten in het online systeem moeten worden ingevoerd. In dit stappenplan staat:

“De deadline voor het uitvoeren van de online opdrachten en het invoeren van de cijfers is 1 maart 2018 om 23.59. Daarna heb je geen toegang meer en kun je dus niets meer verbeteren of aanvullen.”

2.4. Appellant heeft zich tijdig voor de bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen aangemeld. Op 17 januari 2018 heeft appellant een e-mail gekregen over de selectieprocedure met een persoonlijke login en wachtwoord voor het online invullen van de cijfers en de twee online opdrachten. In de e-mail wordt met een link verwezen naar de Handleiding en wordt vermeld dat in het online systeem het Stappenplan is opgenomen. Voorts staat in de e-mail dat de deadline voor het aanleveren van de cijfers en opdrachten 1 maart 2018, 23:59 uur, is. Tot slot is in de e-mail een e-mailadres vermeld waar kandidaten terecht

kunnen met vragen. Zowel in de e-mail van 17 januari 2018 als in de Handleiding en het Stappenplan is nadruk gelegd op de deadline van 1 maart 2018 door deze dikgedrukt te vermelden. De Handleiding is reeds op 15 december 2017 op de website van de TU geplaatst en ook op een webpagina over de selectieprocedure was de deadline van 1 maart 2018 vermeld.

Appellant is hiermee als kandidaat voldoende voorgelicht over de deadline. Bovendien had appellant, indien hem iets niet duidelijk was, vragen kunnen stellen via het vermelde e-mailadres en hadden ook zijn broer en ouders via de website van de TU van de deadline op de hoogte kunnen zijn. Dat appellant ten tijde van de deadline 17 jaar was, maakt niet dat de deadline hem niet kan worden tegengeworpen, reeds omdat het indienen van cijfers en opdrachten geen rechtshandeling maar een feitelijke handeling is. Het is de verantwoordelijkheid van de kandidaat om de binnenkomende e-mails op het opgegeven e-mailadres in de gaten te houden. Het komt dan ook voor rekening en risico van appellant dat hij de e-mail van 17 januari 2018 tussen de andere binnenkomende e-mails naar aanleiding van zijn aanmelding over het hoofd heeft gezien.

In de Regeling Selectie en Plaatsing TU Delft heeft het college van bestuur de decaan opgedragen om procedureregels vast te stellen. De decaan heeft de uitvoering van de selectieprocedure opgedragen aan de Commissie Selectie Industrieel Ontwerpen. Deze Commissie heeft de deadline van 1 maart 2018 gesteld. Dat zij daarop geen uitzonderingen maakt, acht het College niet onredelijk. De kandidaten moeten immers gelijk worden behandeld en de selectieprocedure dient binnen bepaalde tijd te worden afgerond. Artikel 4.3 van de Regeling Selectie en Plaatsing van de TU Delft kan appellant niet baten. Deze bepaling ziet op kandidaten die zich niet tijdig via Studielink hebben ingeschreven.

Het college van bestuur heeft er derhalve van mogen afzien de door appellant na de deadline ingediende cijfers en opdrachten te beoordelen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/119**
Rechter(s)	:	mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	31 oktober 2018
Partijen	:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen toetsingskader
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het is het College niet gebleken dat het CBE met zijn handelwijze niet aan de voorschriften van procedurele aard heeft voldaan. Uit wat appellante heeft aangevoerd kan niet worden afgeleid dat het oordeel van het CBE over de beoordeling van de opdracht de rechterlijke toets niet kan doorstaan. Aan de hand van de stukken, in het bijzonder hetgeen appellante in beroep heeft aangevoerd, kan ook niet worden geoordeeld dat appellante van de zijde van de onderwijsinstelling, ook bezien in het licht van de problemen die appellante bij het studeren ondervindt als gevolg van een functiebeperking, onvoldoende is begeleid of dat de geboden begeleiding niet heeft voldaan aan de kwaliteitseisen die daaraan mogen worden gesteld. Daarbij is van belang dat de examinator die het werk van appellante heeft beoordeeld uit hoofde van haar aanstelling wordt verondersteld kundig te zijn. Met wat appellante heeft aangevoerd is niet gebleken dat sprake is van bijzondere omstandigheden die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Er nog van afgezien dat bij het College niet het besluit van de examinator voorligt, maar het besluit van het CBE, wijst het College er tot slot op dat het onder 2.4 weergegeven toetsingskader meebrengt dat het College niet aan het verzoek van appellante tegemoet kan komen om de beoordeling van de opdracht inhoudelijk te toetsen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 15 februari 2018 heeft de voorzitter van de Commissie voor de examens van de Faculteit Cultuur- en Rechtswetenschappen (hierna: examencommissie) namens de examinator aan appellante meegedeeld dat zij een 6 heeft behaald voor de cursus C18311, Onderzoek en analyse I.

Bij beslissing van 16 mei 2018, verzonden op 5 juni 2018, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief van 4 juli 2018, bij het College ingekomen op 10 juli 2018, beroep ingesteld.

Het CBE heeft op 25 juli 2018 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 september 2018. Partijen zijn, met bericht van verhindering, niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is bij de beslissing van 15 februari 2018 meegedeeld dat zij op 25 januari 2018 heeft voldaan aan de eisen die worden gesteld aan de opdracht van de cursus Onderzoek en analyse I. De examinator heeft deze opdracht met een 6 beoordeeld. In het beroepschrift bij het CBE tegen die beoordeling is appellante opgekomen tegen de beoordeling van de opdracht en tegen de behandeling door de studiebegeleider. Zij heeft aangevoerd dat het opvolgen van de instructies van de studiebegeleider haar onnodig extra werk hebben opgeleverd, wat juist voor haar lastig was omdat zij een functiebeperking heeft. De feedback op eerder ingeleverde versies van de opdracht heeft appellante gekwalificeerd als excessief, zowel vanwege de hoeveelheid als de aard van deze feedback. Appellante acht het toegekende cijfer niet representatief voor het verloop van haar studie.

2.2. Het CBE heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in redelijkheid tot de beoordeling van de opdracht van appellante heeft kunnen komen en dat de examinator ook overigens niet heeft gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat bij de waardering van een tentamenopdracht als hier aan de orde de oordelen van redelijk denkende personen binnen zekere grenzen uiteen kunnen lopen, zonder dat daarbij kan worden gezegd dat die beoordeling op zichzelf als onredelijk moet worden beschouwd. Naar het oordeel van het CBE zijn de grenzen in het voorliggende geval, wat de door appellante aangevoerde aspecten betreft, niet overschreden.

2.3. Appellante heeft in beroep aan de hand van voorbeelden betoogd dat de examinator de opdracht onjuist heeft beoordeeld en dat het commentaar op eerdere versies van de opdracht ofwel te laat is gegeven ofwel feitelijk onjuist was. Appellante brengt in dit verband onder meer naar voren dat de opdracht mede is beoordeeld aan de hand van aan de opdracht gestelde voorwaarden die zij niet kende, bijvoorbeeld die met betrekking tot het notenapparaat, het beeldmateriaal en het titelblad. Appellante verzoekt het College de beoordeling nogmaals in overweging te nemen.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4.1. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het is het College niet gebleken dat het CBE met zijn

handelwijze niet aan de voorschriften van procedurele aard heeft voldaan. Uit wat appellante heeft aangevoerd kan niet worden afgeleid dat het oordeel van het CBE over de beoordeling van de opdracht de rechterlijke toets niet kan doorstaan.
Aan de hand van de stukken, in het bijzonder hetgeen appellante in beroep heeft aangevoerd, kan ook niet worden geoordeeld dat appellante van de zijde van de onderwijsinstelling, ook bezien in het licht van de problemen die appellante bij het studeren ondervindt als gevolg van een functiebeperking, onvoldoende is begeleid of dat de geboden begeleiding niet heeft voldaan aan de kwaliteitseisen die daaraan mogen worden gesteld. Daarbij is van belang dat de examinator die het werk van appellante heeft beoordeeld uit hoofde van haar aanstelling wordt verondersteld kundig te zijn. Met wat appellante heeft aangevoerd is niet gebleken dat sprake is van bijzondere omstandigheden die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen.
Er nog van afgezien dat bij het College niet het besluit van de examinator voorligt, maar het besluit van het CBE, wijst het College er tot slot op dat het onder 2.4 weergegeven toetsingskader meebrengt dat het College niet aan het verzoek van appellante tegemoet kan komen om de beoordeling van de opdracht inhoudelijk te toetsen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Wat is overwogen onder 2.4.1 betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/121**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	17 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen lesstof meerkeuzetentamen praktijkopdracht tentamenstof
Artikelen	:	Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b WHW:artikel 7.66, tweede lid OER: artikel 4.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat de vaststelling van de door appellant bestreden tentamenvraag (en de beoordeling van het daarop gegeven antwoord) zorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Met de verwijzing naar de – juist bevonden – reactie van de examinator is het oordeel ook genoegzaam gemotiveerd. Dat appellant mogelijk in verwarring is gebracht door de naar zijn zeggen slordige en tegenstrijdige informatie over de verplichte lesstof, maakt dit niet anders. Niet in geschil is dat het leerboek tot de verplichte tentamenstof behoorde en dat het arrest *Maple Tree Holding BV* daarin niet alleen wordt genoemd, maar dat het arrest daarin ook wordt besproken. In zoverre is voldaan aan het in artikel 4.4, onder a, van de OER bepaalde. Dat het arrest niet is genoemd in de lijst van te bestuderen arresten lijkt op het eerste oog een aanwijzing te zijn dat studenten het arrest niet behoefden te kennen, maar zoals ook op de zitting is toegelicht ziet deze lijst op een praktijkopdracht en niet op het tentamen Inleiding bestuursrecht. 2.5.1. Vergelijking met het tentamen bij het vak Inleiding privaatrecht leidt niet tot een ander oordeel. Van een gelijke of vergelijkbare situatie is geen sprake. Zoals ter zitting is toegelicht door verweerder waren de leerdoelen bij dit vak niet juist vermeld en ontbraken daarin wel te bestuderen arresten. Bij dit vak behoort evenwel geen bibliotheekopdracht zoals bij Inleiding bestuursrecht. 2.5.2. Bij twijfel over wat hij uit het leerboek precies moest bestuderen had appellant informatie kunnen inwinnen voordat hij met de bestudering van de lesstof begon, althans voordat hij het tentamen ging afleggen. In die zin komt mogelijk ontstane verwarring voor risico van appellant. Gelet hierop heeft het CBE de vaststelling van het tentamencijfer dan ook terecht in stand gelaten. De beslissing van 13 juni 2018 kan de – beperkte – toetsing door het College weerstaan. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 maart 2018 heeft de Commissie voor de examens van de Faculteit Cultuur- en Rechtswetenschappen (hierna: examencommissie) aan appellant meegedeeld dat hij op 5 februari 2018 niet in voldoende mate heeft voldaan aan de eisen die gesteld worden aan het tentamen van de cursus Inleiding bestuursrecht en dat de examinator dit tentamen met het cijfer 5 heeft beoordeeld.

Bij beslissing van 13 juni 2018, verzonden op 10 juli 2018, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij ongedateerde brief, bij het College ingekomen op 16 juli 2018, beroep ingesteld.

Het CBE heeft op 25 juli 2018 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 november 2018 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 18 september 2017 het tentamen Inleiding bestuursrecht afgelegd. De examinator heeft dit meerkeuzetentamen met een 5 beoordeeld. In het beroepschrift bij het CBE tegen die beoordeling is appellant opgekomen tegen meerkeuzevraag 27, waarin wordt gevraagd welk van de vier bij de antwoorden genoemde arresten betrekking heeft op het leerstuk van de formele rechtskracht. Volgens appellant behoefde hij niet te weten dat het arrest *Maple Tree Holding BV* het juiste antwoord was, omdat van dat arrest niet in het studiemateriaal is vermeld dat het tot de verplichte lesstof behoort. De instructies bij de cursus zijn volgens appellant slordig en tegenstrijdig, ook omdat onvoldoende onderscheid wordt gemaakt tussen verplichte lesstof en oefenstof.

2.2. Het CBE heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in redelijkheid de desbetreffende meerkeuzevraag heeft kunnen stellen en in redelijkheid tot de beoordeling van het antwoord heeft kunnen komen en dat de examinator ook overigens niet heeft gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat kan worden vastgesteld dat het arrest in het te bestuderen handboek uitvoerig is beschreven. Dat het arrest niet wordt genoemd op de lijst van te bestuderen jurisprudentie maakt niet dat daarover geen vraag zou mogen worden gesteld. Het CBE heeft verwezen naar de schriftelijke reactie van de examinator op het administratief beroep van appellant waarin – voor zover hier van belang – is gesteld dat in de inleiding van leereenheid 14 is vermeld dat in die eenheid wordt ingegaan op het begrip formele rechtskracht en dat daarbij enkele arresten van de Hoge Raad worden behandeld en dat in hoofdstuk 10 van het leerboek het arrest *Maple Tree Holding BV* wordt besproken.

2.3. Appellant heeft in beroep de bij het CBE aangevoerde gronden in grote lijnen herhaald en betoogd dat het CBE de door hem ingebrachte stukken onvoldoende bij zijn oordeelsvorming heeft betrokken en dat het besluit onvoldoende is gemotiveerd.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4.2. In artikel 4.4, onder a, van de voor appellant toepasselijke Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 WO Bacheloropleidingen (hierna: OER) is bepaald dat de examinator ervoor zorgdraagt dat een tentamen aansluit op de tentamenstof zoals die in de cursus wordt aangeboden.

2.5. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat de vaststelling van de door appellant bestreden tentamenvraag (en de beoordeling van het daarop gegeven antwoord) zorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Met de verwijzing naar de – juist bevonden – reactie van de examinator is het oordeel ook genoegzaam gemotiveerd. Dat appellant mogelijk in verwarring is gebracht door de naar zijn zeggen slordige en tegenstrijdige informatie over de verplichte lesstof, maakt dit niet anders. Niet in geschil is dat het leerboek tot de verplichte tentamenstof behoorde en dat het arrest *Maple Tree Holding BV* daarin niet alleen wordt genoemd, maar dat het arrest daarin ook wordt besproken. In zoverre is voldaan aan het in artikel 4.4, onder a, van de OER bepaalde. Dat het arrest niet is genoemd in de lijst van te bestuderen arresten lijkt op het eerste oog een aanwijzing te zijn dat studenten het arrest niet behoefden te kennen, maar zoals ook op de zitting is toegelicht ziet deze lijst op een praktijkopdracht en niet op het tentamen Inleiding bestuursrecht.

2.5.1. Vergelijking met het tentamen bij het vak Inleiding privaatrecht leidt niet tot een ander oordeel. Van een gelijke of vergelijkbare situatie is geen sprake. Zoals ter zitting is toegelicht door verweerder waren de leerdoelen bij dit vak niet juist vermeld en ontbraken daarin wel te bestuderen arresten. Bij dit vak behoort evenwel geen bibliotheekopdracht zoals bij Inleiding bestuursrecht.

2.5.2. Bij twijfel over wat hij uit het leerboek precies moest bestuderen had appellant informatie kunnen inwinnen voordat hij met de bestudering van de lesstof begon, althans voordat hij het tentamen ging afleggen. In die zin komt mogelijk ontstane verwarring voor risico van appellant. Gelet hierop heeft het CBE de vaststelling van het tentamencijfer dan ook terecht in stand gelaten. De beslissing van 13 juni 2018 kan de – beperkte – toetsing door het College weerstaan. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/122**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	19 november 2018
Partijen	:	appellant en Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	Centraal register hoger onderwijs (CROHO) gezondheidszorg instellingscollegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.10a WHW: artikel 7.45a, eerste lid UWHW 2008: artikel 2.3, eerste lid UWHW 2008: artikel 3.1, aanhef en onder e
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De HBO-opleiding Sport, Gezondheid en Management, die appellant heeft afgerond, is in het CROHO-register opgenomen onder het onderdeel gezondheidszorg, als bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder e, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Uit artikel 2.3, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat deze opleiding daarom voor dat artikel als opleiding op het gebied van gezondheidszorg wordt aangemerkt. De omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht, maken dat niet anders. Nu appellant een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding op het gebied van gezondheidszorg, komt hij niet voor de in artikel 2.3, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW opgenomen uitzondering in aanmerking. Het college van bestuur heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat appellant ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW voor de deeltijdopleiding PABO instellingscollegegeld verschuldigd is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 januari 2018 heeft het college van bestuur appellant voor de deeltijdopleiding PABO een bedrag van € 2.496,67, zijnde het instellingscollegegeld, in rekening gebracht.

Bij beslissing van 5 juni 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 26 oktober 2018, waar appellant, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in 2016 de HBO-opleiding Sport, Gezondheid en Management afgerond. Deze opleiding is in het Centraal Register Opleidingen Hoger Onderwijs (hierna: CROHO-register) geregistreerd onder gezondheidszorg. Appellant heeft zich aangemeld om per 1 februari 2018 te beginnen met de deeltijdopleiding PABO. Het college van bestuur heeft beslist dat appellant daarvoor het instellingscollegegeld moet betalen. Hij kan geen gebruik maken van de uitzondering voor een tweede opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg, omdat hij reeds een opleiding op het gebied van gezondheidszorg heeft afgerond.

2.2. Appellant betoogt dat het college van bestuur hem ten onrechte het instellingscollegegeld in rekening brengt. Hij wijst erop dat de opleiding Sport, Gezondheid en Management niet meer bestaat. Dit is nu de opleiding Sportkunde, welk in het CROHO-register is geregistreerd onder Gedrag & Maatschappij. Verder stelt appellant dat hij de gezondheidsvakken na het tweede jaar van zijn opleiding heeft laten vallen.

2.3. Artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. (…) Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. (…)”
Het tweede lid luidt:
“Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.”

Artikel 2.3, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt:
“In dit artikel wordt verstaan onder een opleiding op het gebied van onderwijs:
a. een opleiding die is opgenomen in het onderdeel «onderwijs» van het Centraal register hoger onderwijs, bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder a;
b. (…);
c. (…).
Het tweede lid luidt:
“In dit artikel wordt verstaan onder een opleiding op het gebied van gezondheidszorg: een opleiding die is opgenomen in het onderdeel «gezondheidszorg» van het Centraal register hoger onderwijs, bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder e. ”
Het vierde lid luidt:
“Een persoon die zich, gerekend vanaf 1 september 1991, volgens het basisregister onderwijs, voor de eerste keer inschrijft voor een bacheloropleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg, nadat hij eerder een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding op een ander gebied dan onderwijs of gezondheidszorg, is voor die opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg niet meer dan het wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.”

Artikel 3.1, opgenomen in hoofdstuk 3, afdeling 1 Centraal register opleidingen hoger onderwijs, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt:
“Het register bestaat uit de volgende onderdelen:
a. onderwijs,
b. – d. (…),
e. gezondheidszorg,
f. – j. (…).”

2.4. De HBO-opleiding Sport, Gezondheid en Management, die appellant heeft afgerond, is in het CROHO-register opgenomen onder het onderdeel gezondheidszorg, als bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder e, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Uit artikel 2.3, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat deze opleiding daarom voor dat artikel als opleiding op het gebied van gezondheidszorg wordt aangemerkt. De omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht, maken dat niet anders. Nu appellant een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding op het gebied van gezondheidszorg, komt hij niet voor de in artikel 2.3, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW opgenomen uitzondering in aanmerking. Het college van bestuur heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat appellant ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW voor de deeltijdopleiding PABO instellingscollegegeld verschuldigd is.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/125**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	20 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	afbouw besluit, proceskostenveroordeling rechtsmiddel schadevergoeding vakkenpakket
Artikelen	:	WHW: artikel 7.3, zesde lid Awb: artikel 1:3 OER: artikel 9.2
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Het College overweegt ambtshalve als volgt. Appellant heeft geen belang bij een beoordeling van zijn beroep, omdat hij daardoor niet in een gunstiger positie kan komen. De bacheloropleiding Fiscaal Recht, in het kader waarvan zijn vakkenpakket was goedgekeurd, is immers op 1 februari 2018 beëindigd. Dat de door hem behaalde studieresultaten, naar appellant stelt, zullen vervallen, is niet het gevolg van de intrekking van de goedkeuring. Dat appellant schade, anders dan de proceskosten die hij stelt te hebben gemaakt, heeft geleden als gevolg van de e-mail van 2 februari 2018 of de beslissing van 12 juni 2018 heeft hij niet tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt. In de door hem gestelde schade is daarom evenmin een belang voor de beoordeling van het beroep gelegen. Verder is niet gebleken dat appellant in administratief beroep heeft verzocht om vergoeding van door hem gemaakte, voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten. De vraag of in beroep een proceskostenveroordeling moet worden uitgesproken, vormt op zichzelf onvoldoende aanleiding om tot een inhoudelijke beoordeling van het beroep over te gaan. Gelet hierop zal het College het beroep niet-ontvankelijk verklaren. 2.3. Omdat de e-mail van 2 februari 2018 en de beslissing van 12 juni 2018 in stand blijven, zal het College het verzoek om schadevergoeding afwijzen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 2 februari 2018 is appellant namens de examencommissie medegedeeld dat de goedkeuring van zijn vakkenpakket is ingetrokken.

Bij beslissing van 12 juni 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld. Voorts heeft hij om schadevergoeding verzocht.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 november 2018, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is H.A. ten Have, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is geruime tijd geleden begonnen met bacheloropleiding Fiscaal Recht. Wegens een wijziging van de bacheloropleidingen van de faculteit Rechtsgeleerdheid is de bacheloropleiding Fiscaal Recht per 1 september 2013 in afbouw gegaan om met ingang van 1 februari 2018 te eindigen. Het was voor studenten die die opleiding volgden in bepaalde gevallen mogelijk gedurende de afbouwperiode die opleiding af te ronden. Ook appellant is die mogelijkheid geboden. In dit kader volgde appellant een door de examencommissie goedgekeurd vakkenpakket. Op 1 februari 2018 had appellant de opleiding niet voltooid. In de e-mail van 2 februari 2018 is appellant medegedeeld dat de goedkeuring van zijn vakkenpakket in overeenstemming met artikel 9.2, zevende lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling is ingetrokken, omdat zich een onderbreking van zijn inschrijving heeft voorgedaan. Appellant was tot 1 september 2017 ingeschreven. Vervolgens is hij pas op 1 februari 2018 opnieuw ingeschreven.
Verweerder heeft het door appellant tegen de e-mail van 2 februari 2018 ingestelde administratief beroep bij de beslissing van 12 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard omdat de e-mail niet als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht is aan te merken en daartegen dus geen rechtsmiddel openstaat.
Appellant is het niet eens met de beslissing van 12 juni 2018 en heeft hiertegen beroep ingesteld.

2.2. Het College overweegt ambtshalve als volgt.
Appellant heeft geen belang bij een beoordeling van zijn beroep, omdat hij daardoor niet in een gunstiger positie kan komen. De bacheloropleiding Fiscaal Recht, in het kader waarvan zijn vakkenpakket was goedgekeurd, is immers op 1 februari 2018 beëindigd. Dat de door hem behaalde studieresultaten, naar appellant stelt, zullen vervallen, is niet het gevolg van de intrekking van de goedkeuring.
Dat appellant schade, anders dan de proceskosten die hij stelt te hebben gemaakt, heeft geleden als gevolg van de e-mail van 2 februari 2018 of de beslissing van 12 juni 2018 heeft hij niet tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt. In de door hem gestelde schade is daarom evenmin een belang voor de beoordeling van het beroep gelegen. Verder is niet gebleken dat appellant in administratief beroep heeft verzocht om vergoeding van door hem gemaakte, voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten. De vraag of in beroep een proceskostenveroordeling moet worden uitgesproken, vormt op zichzelf onvoldoende aanleiding om tot een inhoudelijke beoordeling van het beroep over te gaan.
Gelet hierop zal het College het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

2.3. Omdat de e-mail van 2 februari 2018 en de beslissing van 12 juni 2018 in stand blijven, zal het College het verzoek om schadevergoeding afwijzen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/126.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	16 augustus 2018
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	buitenlandse vooropleiding decentrale selectie directe plaatsing DUO landenlijst EP-Nuffic selectietoetsen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 OER: bijlage 7 Selectieprocedure Bachelor Geneeskunde 2018-2019
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit bijlage 7 van de OER, de informatie op de webpagina en de brochure blijkt dat directe plaatsing op basis van het deelnameformulier en schoolcijfers enkel mogelijk is voor kandidaten in route A. Zowel in bijlage 7 van de OER, als op de webpagina en in de brochure staat duidelijk toegelicht dat uitsluitend kandidaten die in mei 2018 vwo eindexamen doen in route A worden geplaatst. Nu er niet anders is vermeld, geldt dit criterium voor plaatsing in route A ook voor kandidaten met een buitenlandse vooropleiding. Dit is bovendien in overeenstemming met het principe dat alle kandidaten gelijk worden behandeld. Dat verderop op de webpagina en in de brochure in de toelichting op de selectie in route A voor directe plaatsing op basis van de 5 vwo-cijfers in geval van een buitenlands vooropleiding en in de landenlijst van DUO in het algemeen de bewoording “diploma” wordt gebruikt en niet bijvoorbeeld “het in 2018 te behalen diploma”, doet niet af aan het daarvoor helder omschreven criterium dat slechts kandidaten die in mei 2018 -in Frankrijk in juni 2018- eindexamen doen in route A worden geplaatst. Nu appellant reeds in juni 2017 zijn diploma heeft behaald, heeft het college van bestuur hem terecht in route B geplaatst. Indien het criterium voor plaatsing in route A voor appellant ondanks het voorgaande onvoldoende duidelijk was, had het op zijn weg gelegen om voordat hij de keuze maakte zich in dit jaar voor de decentrale selectie bij het Erasmus MC aan te melden, met de universiteit contact op te nemen, zoals ook in de brochure in het geval van een kandidaat met een buitenlandse vooropleiding die in aanmerking wil komen voor directe plaatsing wordt gesuggereerd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 april 2018 heeft het college van bestuur aan appellant in het kader van de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde van het Erasmus MC 2018-2019 rangnummer 678 toegekend.

Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Appellant en het college van bestuur hebben het College toestemming gegeven om zonder zitting uitspraak te doen.

2. Overwegingen

2.1. Het college van bestuur heeft voor de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde van het Erasmus MC 2018-2019 een route A en een route B gehanteerd. Kandidaten in route A zijn eerst beoordeeld op het deelnameformulier en de cijfers op het 5 vwo-eindrapport. Kandidaten in deze route die een voldoende motivatie hebben behaald op het deelnameformulier en een 7,50 of hoger gemiddeld hebben voor bepaalde vakken op het 5 vwo-eindrapport zijn direct voor een opleidingsplek geplaatst. De overige kandidaten in route A hebben deelgenomen aan de selectietoetsen in maart 2018. Kandidaten in route B zijn beoordeeld op het deelnameformulier en de selectietoetsen in maart 2018. Appellant is door het college van bestuur in route B geplaatst. Zijn deelnameformulier en deelname aan de selectietoetsen heeft geleid tot toekenning van rangnummer 678. Dit nummer biedt weinig kans op een plaats.

2.2. Appellant betoogt dat hij ten onrechte in route B is geplaatst. Hij had in route A geplaatst moeten worden en was in dat geval op basis van het deelnameformulier en zijn cijfers direct geplaatst. Hij stelt dat uit informatie van het Erasmus MC volgt dat zijn Franse diploma recht geeft op directe plaatsing. Er wordt niet gespecificeerd wat het Franse equivalent is van vwo-cijfers. Er wordt enkel als selectiecriterium gehanteerd een baccalauréat-diploma Scientifique, mention très bien, zoals vermeld op de DUO landenlijst voor buitenlandse vooropleidingen.

2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

In bijlage 7 van de Onderwijs- en Examenregeling Bachelor Geneeskunde 2017-2018 is de “Selectieprocedure Bachelor Geneeskunde 2018-2019” opgenomen. Daar staat in:
“Studenten worden toegelaten tot de bachelor geneeskunde via een van de volgende routes
A. Route A van de Selectie Geneeskunde van het Erasmus MC.
B. Route B van de Selectie Geneeskunde van het Erasmus MC.
C. (...).

Route A is uitsluitend toegankelijk voor eindexamenkandidaten vwo die in mei 2018 meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo eindexamen in het profiel (...).
Kandidaten die route A volgen worden in 2018 beoordeeld op drie criteria:
1. het deelnameformulier waarop extracurriculaire activiteiten en motivatie wordt aangegeven
2. 5-vwo eindrapport;
Bij de beoordeling van de decentrale selectie worden gebruikt de 5-vwo eindcijfers voor de vakken Nederlands, Engels, wiskunde, natuurkunde, scheikunde en biologie. Kandidaten die gemiddeld gelijk aan of hoger scoren dan een 7,50 voor de 5-vwo eindcijfers voor de bovengenoemde vakken samen (dus niet voor ieder vak apart) én die voldoende scoren op het onderdeel motivatie op het deelnameformulier worden direct geselecteerd voor de opleiding Geneeskunde.
3. Studievaardigheidstoetsen.

Route B is uitsluitend toegankelijk voor kandidaten die niet eerder hebben deelgenomen aan de selectieprocedure in Rotterdam en die al in bezit zijn van een vwo-diploma met het juiste profiel (...).
Kandidaten die route B volgen worden beoordeeld op twee criteria:
a. het deelnameformulier waarop extracurriculaire activiteiten en motivatie wordt aangegeven;
b. selectiedagen met studievaardigheidstoetsen."

Op de website van het Erasmus MC staat op de pagina over de decentrale selectie:
"Alle kandidaten verdelen we over twee routes, route A en route B. In het kort onderscheiden deze twee routes zich als volgt:
Route A is uitsluitend toegankelijk voor eindexamenkandidaten die in mei van het jaar van deelname aan de decentrale selectie meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo-eindexamen in het profiel (...).
Mocht dit niet voor jou van toepassing zijn, dan doorloop je de decentrale selectie via route B."
Onder het kopje "vwo-cijfers (alleen route A)" is bij "directe selectie" vermeld:
"Als je met een buitenlandse vooropleiding deelneemt aan de decentrale selectie dan hanteren wij de landenlijst van DUO, opgesteld na advisering van EP-Nuffic, om te bepalen welke diploma's, op welk niveau, in aanmerking komen voor directe selectie. Als jouw vooropleiding niet op deze lijst genoemd wordt, dan is directe selectie niet mogelijk."
Het Erasmus MC heeft de brochure Geneeskunde studeren in Rotterdam, Decentrale selectie 2018-2019 gepubliceerd. Daarin is eerst vermeld:
"Er zijn voor jou, als kandidaat van de decentrale selectie, twee routes die je kunt bewandelen. Welke route jij kunt nemen is afhankelijk van je beginsituatie.
Route A: uitsluitend toegankelijk voor eindexamenkandidaten vwo die in mei 2018 voor de eerste keer meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo eindexamen in het profiel (...).
Route B: uitsluitend toegankelijk voor kandidaten die niet eerder hebben deelgenomen aan de selectieprocedure in Rotterdam en die al in bezit zijn van een vwo-diploma met het juiste profiel (...)."
Vervolgens is in het hoofdstuk over de selectiecriteria onder "je 5 vwo-eindcijfers (alleen voor Route A)" onder "buitenlandse vooropleiding" vermeld:
"Mocht je met een buitenlandse vooropleiding willen deelnemen aan de decentrale selectie en in aanmerking willen komen voor een directe toelating op basis van je vwo-cijfers (zoals hierboven beschreven), neem dan contact met ons op. Wij hanteren de landenlijst van DUO, opgesteld na advisering van EP-Nuffic, om te bepalen welke diploma's, op welke niveau, in aanmerking komen voor directe toelating. Kandidaten met een buitenlandse vooropleiding die niet in aanmerking komen voor directe toelating, doorlopen de decentrale selectie via route B."

Op de landenlijst van DUO is bij "Frankrijk" vermeld:
"Diplôme du Baccalauréat Général: het gemiddelde van ten minste 16 (Mention très bien)."

2.4. Uit bijlage 7 van de OER, de informatie op de webpagina en de brochure blijkt dat directe plaatsing op basis van het deelnameformulier en schoolcijfers enkel mogelijk is voor kandidaten in route A. Zowel in bijlage 7 van de OER, als op de webpagina en in de brochure staat duidelijk toegelicht dat uitsluitend kandidaten die in mei 2018 vwo eindexamen doen in route A worden geplaatst. Nu er niet anders is

vermeld, geldt dit criterium voor plaatsing in route A ook voor kandidaten met een buitenlandse vooropleiding. Dit is bovendien in overeenstemming met het principe dat alle kandidaten gelijk worden behandeld. Dat verderop op de webpagina en in de brochure in de toelichting op de selectie in route A voor directe plaatsing op basis van de 5 vwo-cijfers in geval van een buitenlands vooropleiding en in de landenlijst van DUO in het algemeen de bewoording “diploma” wordt gebruikt en niet bijvoorbeeld “het in 2018 te behalen diploma”, doet niet af aan het daarvoor helder omschreven criterium dat slechts kandidaten die in mei 2018 -in Frankrijk in juni 2018- eindexamen doen in route A worden geplaatst. Nu appellant reeds in juni 2017 zijn diploma heeft behaald, heeft het college van bestuur hem terecht in route B geplaatst. Indien het criterium voor plaatsing in route A voor appellant ondanks het voorgaande onvoldoende duidelijk was, had het op zijn weg gelegen om voordat hij de keuze maakte zich in dit jaar voor de decentrale selectie bij het Erasmus MC aan te melden, met de universiteit contact op te nemen, zoals ook in de brochure in het geval van een kandidaat met een buitenlandse vooropleiding die in aanmerking wil komen voor directe plaatsing wordt gesuggereerd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/130.5**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Van Diepenbeek,
Datum uitspraak	:	21 september 2018
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	Engelse taal exceptieve toetsing functiebeperking gedragscode voertaal Nederlandse taal vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.2 WHW: artikel 7.61 OER: artikel 2.8
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het CBE heeft in de bestreden beslissing gesteld dat appellante de rechtmatigheid van de aan het besluit van de Examencommissie ten grondslag gelegde regelgeving ter discussie heeft gesteld. Het CBE heeft zich vervolgens niet bevoegd geoordeeld daarover een bindend oordeel uit te spreken. Daarbij heeft het CBE erop gewezen dat het ingevolge artikel 7.61, tweede lid, van de WHW (slechts) dient te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht. 2.6. Het College overweegt dat geen rechtstreeks beroep open staat tegen de regelgeving van de Universiteit Leiden waaruit volgt dat de onderwijseenheid "PIL" in de Engelse taal wordt onderwezen en getentamineerd. Dit betekent evenwel - anders dan het CBE heeft geconcludeerd - niet dat die regelgeving in het kader van een procedure, zoals de onderhavige, niet kan worden getoetst. Het College wijst in dit verband op de mogelijkheid van exceptieve toetsing. Deze houdt in dat regelgeving, die is toegepast bij een in beroep bestreden besluit, buiten toepassing dient te worden gelaten, indien die regelgeving in strijd is met een hogere regeling of met een algemeen rechtsbeginsel. Het College is van oordeel dat het CBE, gezien hetgeen appellante heeft aangevoerd, had moeten toetsen of het onderwijzen en tentamineren van de onderwijseenheid "PIL" in de Engelse taal in strijd is met een hogere regeling, meer specifiek artikel 7.2 van de WHW. De verwijzing van het CBE naar artikel 7.61, tweede lid, van de WHW, waaruit volgt dat het CBE alleen mag oordelen over strijd met het recht, maakt dit niet anders. Hierbij is van belang dat het betoog van appellante dat zich strijd voordoet met artikel 7.2 van de WHW juist als strekking heeft dat sprake is van strijd met het recht, in de zin van artikel 7.61, tweede lid, van de WHW. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, (hierna ook: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 maart 2018 heeft de Examencommissie van de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Leiden (hierna: de Examencommissie) een verzoek van appellante om vrijstelling van de onderwijseenheid "Public International Law (PIL)" en het verlenen van toestemming om in plaats van deze onderwijseenheid een andere onderwijseenheid te kiezen, afgewezen. Tevens heeft de Examencommissie bij deze beslissing het verzoek van appellante om het tentamen "PIL" in het Nederlands af te leggen onder de voorwaarde dat de te bestuderen stof eveneens in het Nederlands wordt aangeboden en appellante de gebruikelijke drie maanden voorbereidingstijd krijgt afgewezen.

Bij beslissing van 30 juli 2018 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 augustus 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van de Loo, secretaris van het college van beroep voor de examens zijn verschenen. Namens de Examencommissie is mr. J. Robbe, plaatsvervangend voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2013-2014 begonnen aan de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Universiteit van Leiden. Ten tijde van de beslissing van 30 juli 2018 moest zij nog twee onderwijseenheden van deze bacheloropleiding met succes afronden, waaronder de verplichte onderwijseenheid "PIL". Deze onderwijseenheid wordt in de Engelse taal onderwezen en getentamineerd. Appellante heeft erop gewezen dat zij de functiebeperking ADD (Attention Deficit Disorder) heeft. Die heeft tot gevolg dat zij zich bij inspanning niet goed kan concentreren op meer dan één taak. Het probleem voor appellante bij de onderwijseenheid "PIL" is dat zij daarbij twee taken heeft: ten eerste het tot zich nemen van de stof en ten tweede het vertalen van het juridisch Engels naar het Nederlands. Daarnaast heeft appellante aangevoerd dat zij de functiebeperking HMS (Hypermobiliteitssyndroom) heeft, waardoor zij haar gewrichten maar beperkt kan belasten. Appellante vreest dat zij vanwege de omstandigheid dat de onderwijseenheid "PIL" in de Engelse taal wordt gegeven, haar bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid niet zal kunnen voltooien.

2.2. In beroep heeft appellante betoogd dat de onderwijseenheid "PIL" in strijd met artikel 7.2 van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (hierna: WHW) wordt onderwezen en getentamineerd in de Engelse taal. Uit deze bepaling volgt het uitgangspunt dat onderwijs in de Nederlandse taal wordt gegeven, aldus appellante. Volgens haar was er geen noodzaak om voor de onderwijseenheid "PIL" van dit uitgangspunt af te wijken. In dit kader betoogt appellante dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat zij zich niet kan uitspreken over de rechtmatigheid van de regelgeving waaruit volgt dat de onderwijseenheid "PIL" in de Engelse taal wordt onderwezen en getentamineerd.

2.3. In artikel 7.2 van de WHW is het volgende bepaald:
"Het onderwijs wordt gegeven en de examens worden afgenomen in het Nederlands. In afwijking van de eerste volzin kan een andere taal worden gebezigd:
[…]
c. indien de specifieke aard, de inrichting of de kwaliteit van het onderwijs dan wel de herkomst van de studenten daartoe noodzaakt, overeenkomstig een door het instellingsbestuur vastgestelde gedragscode."
In artikel 7.61 van de WHW is het volgende bepaald:

"1. Het college van beroep voor de examens is bevoegd ten aanzien van […],
2. Het beroep kan […] worden ingesteld terzake dat een beslissing in strijd is met het recht."

2.4. In artikel 2.8 van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) van de Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid van de Universiteit Leiden is bepaald dat, met inachtneming van de Gedragscode voertaal, de voertalen binnen de opleiding Nederlands en soms Engels zijn. In het verweerschrift en ter zitting heeft het CBE toegelicht dat de keuze voor het onderwijzen en tentamineren van de onderwijseenheid "PIL" in het Engels nader is uitgewerkt in de digitale studiegids die zijn grondslag vindt in de OER.

2.5. Het CBE heeft in de bestreden beslissing gesteld dat appellante de rechtmatigheid van de aan het besluit van de Examencommissie ten grondslag gelegde regelgeving ter discussie heeft gesteld. Het CBE heeft zich vervolgens niet bevoegd geoordeeld daarover een bindend oordeel uit te spreken. Daarbij heeft het CBE erop gewezen dat het ingevolge artikel 7.61, tweede lid, van de WHW (slechts) dient te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht.

2.6. Het College overweegt dat geen rechtstreeks beroep open staat tegen de regelgeving van de Universiteit Leiden waaruit volgt dat de onderwijseenheid "PIL" in de Engelse taal wordt onderwezen en getentamineerd. Dit betekent evenwel - anders dan het CBE heeft geconcludeerd - niet dat die regelgeving in het kader van een procedure, zoals de onderhavige, niet kan worden getoetst. Het College wijst in dit verband op de mogelijkheid van exceptieve toetsing. Deze houdt in dat regelgeving, die is toegepast bij een in beroep bestreden besluit, buiten toepassing dient te worden gelaten, indien die regelgeving in strijd is met een hogere regeling of met een algemeen rechtsbeginsel. Het College is van oordeel dat het CBE, gezien hetgeen appellante heeft aangevoerd, had moeten toetsen of het onderwijzen en tentamineren van de onderwijseenheid "PIL" in de Engelse taal in strijd is met een hogere regeling, meer specifiek artikel 7.2 van de WHW. De verwijzing van het CBE naar artikel 7.61, tweede lid, van de WHW, waaruit volgt dat het CBE alleen mag oordelen over strijd met het recht, maakt dit niet anders. Hierbij is van belang dat het betoog van appellante dat zich strijd voordoet met artikel 7.2 van de WHW juist als strekking heeft dat sprake is van strijd met het recht, in de zin van artikel 7.61, tweede lid, van de WHW.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.7. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en dient de beslissing van 30 juli 2018 te worden vernietigd. Het CBE dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing te nemen.
Het College komt niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van het betoog van appellante dat voor haar de onderwijseenheid "PIL" had moeten worden onderwezen en getentamineerd in het Nederlands vanwege haar individuele omstandigheden.

2.8. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden van 30 juli 2018, nr. 18-050, gegrond;
II. vernietigt die beslissing;
III. veroordeelt college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/131**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	16 november 20182018
Partijen	:	appellante en Hogeschool Zuyd
Trefwoorden	:	klacht schadevergoeding studievertraging
Artikelen	:	Awb: artikel 8:88 Awb: artikel 8:90
Uitspraak	:	Onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Appellante stelt zich onder meer met verwijzing naar haar door de ombudsman beoordeelde klacht, op het standpunt dat Hogeschool Zuyd in algemene zin niet aan haar verplichtingen heeft voldaan bij de HBO-opleiding Vertaalacademie. Niet is echter gebleken dat het verzoek van appellante om schadevergoeding samenhangt met een oorzaak als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb. De bestuursrechter, in dit geval het College, is dus niet bevoegd kennis te nemen van het verzoek. Dit betekent dat het College zich niet inhoudelijk kan uitspreken over het verzoek van appellante om schadevergoeding. Appellante kan uitsluitend bij de burgerlijke rechter een vordering instellen strekkende tot vergoeding van de door haar, naar gesteld, geleden schade.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool Zuyd , verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 12 juli 2018 heeft het college van bestuur geen gronden aanwezig geacht om tegemoet te komen aan een verzoek van appellante om schadevergoeding vanwege een verloren studiejaar als gevolg van de, volgens haar, slechte kwaliteit van de HBO-opleiding Vertaalacademie van de Hogeschool Zuyd.

Appellante heeft vervolgens een verzoek ingediend bij het College om het college van bestuur te veroordelen tot schadevergoeding.

Het college van bestuur heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 oktober 2018, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Defauwes en drs. R. Camp, is verschenen. Appellante is, met bericht van afwezigheid, niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft aangevoerd dat zij van september 2017 tot en met maart 2018 de HBO-opleiding Vertaalacademie aan de Hogeschool Zuyd heeft gevolgd. Volgens appellante was de kwaliteit van deze opleiding slecht. Zo was er veel lesuitval en ziekteverzuim bij docenten. Ook stelt appellante dat bepaalde systemen (zoals Blackboard en Osiris) niet goed werkten en zij ook niet goed werd begeleid. In het door

haar ingediende nadere stuk heeft appellante verder gewezen op het hoge percentage studenten dat na het eerste jaar met de opleiding stopt. Vanwege de slechte kwaliteit van de opleiding had appellante, zo stelt zij, geen andere keuze dan zich voortijdig van de opleiding uit te schrijven, zodat sprake is geweest van een verloren studiejaar. Hierdoor heeft appellante, naar zij stelt, schade geleden. Appellante verzoekt in deze procedure die schade vergoed te krijgen. Eerder is door of namens appellante bij de Ombudsman van Hogeschool Zuyd een klacht ingediend, maar die is ongegrond verklaard.

2.2. Verweerder heeft gesteld dat het verzoek van appellante erop afstuit dat geen sprake is van een "besluit" in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) of een handeling ter voorbereiding van een besluit.

2.3. Artikel 8:88 van de Awb luidt als volgt:
"De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn."
Artikel 8:90, eerste lid, van de Awb luidt:
"1. Het verzoek wordt schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit."

2.4. Appellante stelt zich onder meer met verwijzing naar haar door de ombudsman beoordeelde klacht, op het standpunt dat Hogeschool Zuyd in algemene zin niet aan haar verplichtingen heeft voldaan bij de HBO-opleiding Vertaalacademie. Niet is echter gebleken dat het verzoek van appellante om schadevergoeding samenhangt met een oorzaak als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb. De bestuursrechter, in dit geval het College, is dus niet bevoegd kennis te nemen van het verzoek. Dit betekent dat het College zich niet inhoudelijk kan uitspreken over het verzoek van appellante om schadevergoeding. Appellante kan uitsluitend bij de burgerlijke rechter een vordering instellen strekkende tot vergoeding van de door haar, naar gesteld, geleden schade.

2.5. Gelet op het vorenstaande is het College onbevoegd kennis te nemen van het verzoek van appellante om schadevergoeding.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd kennis te nemen van het verzoek om schadevergoeding.

Deze uitspraak is gedaan door Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/133**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	4 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	functiebeperking groepsverband minor schadevergoeding studeerbaarheid studieplan
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6 In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte niet heeft vernietigd. Het College overweegt hiertoe allereerst dat appellant geheel uit vrije keuze heeft besloten de minor Project Management te volgen, terwijl in de Studiehandleiding duidelijk is vermeld dat vijf van de zes opdrachten in groepsverband moeten worden uitgevoerd. Het stond appellant vrij om, indien hij geen groepsopdrachten wenste te verrichten, een andere minor te kiezen. Elk van de groepsopdrachten kent een individuele component. Om die reden is een afzonderlijke beoordeling per groepslid mogelijk, maar dit betekent niet dat het mogelijk is de gehele minor individueel af te ronden. Het College volgt voorts het standpunt van het CBE dat inwilliging van het verzoek afbreuk doet aan de leerdoelen die bij deze minor horen en derhalve afbreuk doet aan de kwaliteit van het onderwijs en dat de persoonlijke omstandigheden van appellant, daargelaten of ze tijdig zijn gemeld, geen grond vormen om het verzoek in te willigen. Dat de examinator appellant het aanbod heeft gedaan om de zogeheten business case individueel af te ronden, doet aan het voorgaande niet af. Het CBE heeft ter zitting van het College gemotiveerd toegelicht dat dit een individuele beslissing van de examinator betrof, die niet bevoegd is dergelijke beslissingen te geven, omdat de examencommissie daar over gaat. De stelling van appellant dat het niet eerder kunnen deelnemen aan de onderdelen van de minor Project Management te wijten is aan het handelen van de docent, de opleiding en de examencommissie, daargelaten de juistheid ervan, vormt evenmin grond om het verzoek in te willigen. Over de stelling van appellant dat de examencommissie hem een vrijstelling had kunnen bieden, overweegt het College dat appellant in zijn verzoek daar niet om heeft gevraagd, zodat dit in deze procedure niet aan de orde kan komen. Over de stelling van appellant dat geen schikking is bereikt en dat dit het gevolg is van het advies van de studentendecaan, merkt het College op dat artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek het bereiken van een schikking niet verplicht stelt. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE) verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 oktober 2017 heeft de examencommissie van de Amsterdam School of International Business van de faculteit Economie en Bedrijfskunde het verzoek van appellant om de minor Project Management individueel af te ronden, afgewezen.

Bij beslissing van 26 juni 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2018, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding AMSIB International Business and Management Studies aan de Hogeschool van Amsterdam. Bij brief van 9 oktober 2017 heeft hij de examencommissie verzocht om de minor Project Management individueel te mogen afronden.

2.2. De examencommissie heeft bij beslissing van 19 oktober 2017 dit verzoek afgewezen. Zij heeft daaraan ten grondslag gelegd dat de minor Project Management bestaat uit zes onderwijsactiviteiten, waarvan vijf in groepsverband dienen te worden verricht. Het werken in groepsverband is essentieel om aan de leerdoelen van de minor te kunnen voldoen. Honorering van het verzoek van appellant is dan ook in strijd met de leerdoelen, aldus de examencommissie.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep niet vernietigd. Het heeft daartoe overwogen dat appellant zelf voor de minor Project Management heeft gekozen terwijl hij had kunnen weten dat zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder het syndroom van Asperger, hem zouden kunnen hinderen bij de samenwerking met groepsleden van het project. Het stond appellant vrij om een andere minor te kiezen, zodat de gevolgen van de keuze om desondanks toch de minor Project Management te volgen voor zijn rekening dienen te komen. Het CBE heeft daarbij overwogen dat de examencommissie niet onzorgvuldig heeft gehandeld, nu zij eerst na afloop van de minor op de hoogte was van de persoonlijke omstandigheden van appellant. Het lag bovendien op de weg van appellant om de persoonlijke omstandigheden eerder te melden. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat uit de minorbeschrijving en de studiehandleiding volgt dat het onderwijs en de opdrachten binnen de minor Project Management uitsluitend zijn ingericht voor projectgroepen en dat daarvan niet kan worden afgeweken zonder dat de leerdoelen verloren gaan. In de minorbeschrijving noch in de studiehandleiding is een basis aan te wijzen op grond waarvan de examencommissie de mogelijkheid heeft van dit voorschrift af te wijken, nog daargelaten dat afwijking ernstig afbreuk zou doen aan de pedagogische en educatieve grondslag van de minor. Nu de examencommissie geen grondslag heeft om aan het verzoek van appellant tegemoet te kunnen komen en er ook geen aanleiding bestaat om van de pedagogische en educatieve grondslag af te wijken, heeft de examencommissie het verzoek terecht afgewezen, aldus het CBE.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte niet heeft vernietigd Hij voert ter onderbouwing aan dat het CBE heeft miskend dat het niet eerder kunnen deelnemen aan de onderdelen van de minor Project Management te wijten is aan het handelen van de docent, de opleiding en de examencommissie. Appellant wijst er in dat verband op dat de opleiding hem een vrijstelling had kunnen bieden aangezien hij beroepsmatig ervaring heeft opgedaan met grote projecten. Voorts wijst

appellant erop dat het onjuist is dat de minor alleen in groepsverband kan worden voltooid, aangezien iedere deelnemer een afzonderlijke beoordeling krijgt. Verder wijst appellant erop dat hij niet in staat was om eerder melding te maken van het feit dat hij het syndroom van Asperger heeft nu dat eerst op 5 november 2015 door een psycholoog is vastgesteld. Bovendien was de studentendecaan al op de hoogte van zijn problemen. Ook wijst appellant erop dat de omstandigheid dat geen schikking is bereikt het gevolg is van het advies van de studentendecaan. Ten slotte stelt appellant zich op het standpunt dat hij als gevolg van de beslissingen van de examencommissie en het CBE schade heeft geleden. Hij verzoekt het College daarom om een schadevergoeding.

2.5. Het College stelt vast dat appellant in zijn beroepschrift het College tevens heeft verzocht om uitspraak te doen over de studeerbaarheid van zijn studieplan, de door hem opgelopen studievertraging en het verzoek om toestemming om aan zijn afstudeerfase te starten. Het College merkt hierover op dat, zoals ook ter zitting van het College aan appellant is voorgehouden, het beroep uitsluitend betrekking heeft op de beslissing van het CBE, waarin het gaat om de afwijzing van het verzoek van appellant om de minor Project Management individueel te mogen afronden. Dit betekent dat de door appellant vermelde andere kwesties niet in deze procedure aan de orde kunnen komen.

2.6 In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte niet heeft vernietigd. Het College overweegt hiertoe allereerst dat appellant geheel uit vrije keuze heeft besloten de minor Project Management te volgen, terwijl in de Studiehandleiding duidelijk is vermeld dat vijf van de zes opdrachten in groepsverband moeten worden uitgevoerd. Het stond appellant vrij om, indien hij geen groepsopdrachten wenste te verrichten, een andere minor te kiezen. Elk van de groepsopdrachten kent een individuele component. Om die reden is een afzonderlijke beoordeling per groepslid mogelijk, maar dit betekent niet dat het mogelijk is de gehele minor individueel af te ronden. Het College volgt voorts het standpunt van het CBE dat inwilliging van het verzoek afbreuk doet aan de leerdoelen die bij deze minor horen en derhalve afbreuk doet aan de kwaliteit van het onderwijs en dat de persoonlijke omstandigheden van appellant, daargelaten of ze tijdig zijn gemeld, geen grond vormen om het verzoek in te willigen. Dat de examinator appellant het aanbod heeft gedaan om de zogeheten business case individueel af te ronden, doet aan het voorgaande niet af. Het CBE heeft ter zitting van het College gemotiveerd toegelicht dat dit een individuele beslissing van de examinator betrof, die niet bevoegd is dergelijke beslissingen te geven, omdat de examencommissie daar over gaat. De stelling van appellant dat het niet eerder kunnen deelnemen aan de onderdelen van de minor Project Management te wijten is aan het handelen van de docent, de opleiding en de examencommissie, daargelaten de juistheid ervan, vormt evenmin grond om het verzoek in te willigen. Over de stelling van appellant dat de examencommissie hem een vrijstelling had kunnen bieden, overweegt het College dat appellant in zijn verzoek daar niet om heeft gevraagd, zodat dit in deze procedure niet aan de orde kan komen. Over de stelling van appellant dat geen schikking is bereikt en dat dit het gevolg is van het advies van de studentendecaan, merkt het College op dat artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek het bereiken van een schikking niet verplicht stelt.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds daarom te worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J. Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/136**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 december 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA* onrechtmatigheid* persoonlijke omstandigheden* proceskosten studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 3:2 Awb: artikel 7:28 Awb: artikel 8:54, aanhef en onder d Awb: artikel 8:57 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb worden de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende, voor zover het besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. 2.3.1. De vraag is of de herroeping van de beslissing van 20 februari 2018 heeft plaatsgevonden wegens een aan de directeur te wijten onrechtmatigheid. Volgens verweerder is dat niet het geval, omdat appellante eerder met een verklaring van de psycholoog had kunnen en moeten komen. 2.3.2. Vaststaat dat het de directeur bekend was dat appellante met persoonlijke omstandigheden te kampen had. Ook volgt uit de stukken dat appellante zich in de van belang zijnde periode tot de studentendecaan heeft gewend. Uit het advies van de decaan van 14 februari 2018 volgt verder dat persoonlijke omstandigheden in juni 2017 hebben geleid tot vertraging met betrekking tot tweedejaarsvakken en dat appellante heeft aangetoond dat ook in de periode oktober en november 2017 persoonlijke omstandigheden speelden. De decaan kon echter vanwege de beperkte bewijsvoering met betrekking tot persoonlijke omstandigheden over de periode december 2017 tot en met januari 2018 geen nader advies geven over de relatie tussen de persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging in die periode. Naar het oordeel van het College lag het in deze situatie op de weg van de directeur om appellante in de gelegenheid te stellen nadere stukken te verstrekken om de persoonlijke omstandigheden over de periode december 2017 tot en met januari 2018 nader te ondersteunen. De directeur heeft daarom, in strijd met artikel 3:2 van de Awb, niet de nodige informatie over de feiten en de af te wegen belangen verzameld, alvorens de voor appellante belastende beslissing van 20 februari 2018 te nemen. 2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellante tegen de beslissing van 20 februari 2018 dan ook ten onrechte ongegrond verklaard. De kosten voor behandeling van het administratief beroep komen, anders dan verweerder stelt, voor vergoeding in aanmerking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 februari 2018 heeft de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn van Hogeschool Inholland (hierna: de directeur) namens het college van bestuur appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 10 juli 2018 heeft het college van beroep voor de examens (hierna: verweerder) het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard en het verzoek om vergoeding van de gemaakte kosten afgewezen.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Appellante heeft een conclusie van repliek ingediend, waarop verweerder heeft gereageerd.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben toestemming verleend, als bedoeld in artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), om in het geding uitspraak te doen zonder zitting. Het College heeft vervolgens bepaald dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Bij brief van 21 februari 2017 is appellante te kennen gegeven dat zij niet voldoet aan de minimumnorm, maar dat persoonlijke omstandigheden hiervan de oorzaak zijn. Zij heeft daarom tot 1 februari 2018 de tijd gekregen om het volledige eerstejaarsprogramma van 60 credits af te ronden. Omdat appellante het volledige eerstejaarsprogramma niet vóór 1 februari 2018 had afgerond, heeft de directeur haar bij beslissing van 20 februari 2018 een bindend negatief studieadvies gegeven. Zij heeft tegen die beslissing administratief beroep ingesteld. Zij heeft zich – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat persoonlijke omstandigheden de oorzaak zijn van het niet-behalen van de benodigde 60 credits. Tijdens de procedure in administratief beroep heeft zij een verklaring, gedateerd op 1 mei 2018, overgelegd van de GZ Psycholoog die haar onder behandeling heeft.
Naar aanleiding van deze verklaring heeft verweerder een aanvullend advies van de studentendecaan gevraagd. Nadat de studentendecaan dat aanvullende advies had uitgebracht, heeft de directeur een nieuwe beslissing genomen. Hij heeft de eerdere beslissing van 20 februari 2018 ingetrokken en appellante alsnog een termijn gegund om het eerstejaarsprogramma te voltooien. Omdat appellante heeft verzocht om vergoeding van de kosten die zijn gemaakt in verband met de behandeling van het administratief beroep, heeft verweerder niettemin een beslissing genomen op het administratief beroep van appellante.

Het geschil in beroep

2.2. Bij beslissing van 10 juli 2018 heeft verweerder het administratief beroep ongegrond verklaard en daarmee ook het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten voor de behandeling van het administratief beroep afgewezen. Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld. Volgens appellante is het, anders dan verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, niet aan haar proceshouding te wijten dat aanvankelijk een onjuiste beslissing is genomen.

2.2.1. Het geschil in beroep draait alleen om de vraag of verweerder het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten voor de behandeling van het administratief beroep terecht heeft afgewezen.

Beoordeling College

2.3. Op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb worden de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende, voor zover het besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.3.1. De vraag is of de herroeping van de beslissing van 20 februari 2018 heeft plaatsgevonden wegens een aan de directeur te wijten onrechtmatigheid. Volgens verweerder is dat niet het geval, omdat appellante eerder met een verklaring van de psycholoog had kunnen en moeten komen.

2.3.2. Vaststaat dat het de directeur bekend was dat appellante met persoonlijke omstandigheden te kampen had. Ook volgt uit de stukken dat appellante zich in de van belang zijnde periode tot de studentendecaan heeft gewend. Uit het advies van de decaan van 14 februari 2018 volgt verder dat persoonlijke omstandigheden in juni 2017 hebben geleid tot vertraging met betrekking tot tweedejaarsvakken en dat appellante heeft aangetoond dat ook in de periode oktober en november 2017 persoonlijke omstandigheden speelden. De decaan kon echter vanwege de beperkte bewijsvoering met betrekking tot persoonlijke omstandigheden over de periode december 2017 tot en met januari 2018 geen nader advies geven over de relatie tussen de persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging in die periode. Naar het oordeel van het College lag het in deze situatie op de weg van de directeur om appellante in de gelegenheid te stellen nadere stukken te verstrekken om de persoonlijke omstandigheden over de periode december 2017 tot en met januari 2018 nader te ondersteunen. De directeur heeft daarom, in strijd met artikel 3:2 van de Awb, niet de nodige informatie over de feiten en de af te wegen belangen verzameld, alvorens de voor appellante belastende beslissing van 20 februari 2018 te nemen.

2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellante tegen de beslissing van 20 februari 2018 dan ook ten onrechte ongegrond verklaard. De kosten voor behandeling van het administratief beroep komen, anders dan verweerder stelt, voor vergoeding in aanmerking.

Slotsom

2.4. Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek gelezen in verbinding met artikel 8:54, aanhef en onder d, van de Awb is het beroep kennelijk gegrond. De beslissing van 10 juli 2018 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen verweerder zou behoren te doen, zal het College met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb het administratief beroep van appellante gegrond verklaren en het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep inwilligen. Verweerder hoeft niet opnieuw te beslissen op het bij hem ingestelde beroep.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Voor het indienen van het administratief beroepschrift, het bijwonen van de hoorzitting bij verweerder, het indienen van het

beroepschrift en het indienen van de schriftelijke reactie op het verweerschrift worden in totaal 3,5 punten als bedoeld in de Bijlage, onder A, bij het Besluit proceskosten bestuursrecht, toegekend. Daarbij zal wegingsfactor 1 worden gehanteerd.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland van 10 juli 2018;
III. verklaart het administratief beroep gegrond, vernietigt de beslissing van 20 februari 2018, stelt de kosten voor de behandeling van het administratief beroep vast op € 1002,00 (zegge eenduizendentwee euro) en bepaalt dat deze kosten door het college van bestuur van de Hogeschool Inholland aan appellante moeten worden vergoed;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 10 juli 2018;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 751,50 (zegge: zevenhonderdeenenvijftig euro en vijftig cent), en
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland aan appellante het door haar betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/140**
Rechter(s)	:	mrs Verheij, Drop en Daalder.
Datum uitspraak	:	16 november 2018
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	fraude ongeldigverklaring plagiaatscanner reparatoir tentamenstof
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 8.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College merkt allereerst op dat, nu de examencommissie zich heeft beperkt tot het ongeldig verklaren van het tentamen, sprake is van een beslissing met een reparatoir karakter. Over de vraag of verweerder de beslissing van de examencommissie in stand mocht laten, wordt het volgende overwogen. Voorop staat dat in het algemeen een groot gewicht toekomt aan een verklaring van een surveillant bij een tentamen, gelet op diens controlerende taak bij een tentamen. Ook in dit geval heeft verweerder, naar het oordeel van het College, een groot gewicht mogen toekennen aan de verklaring van de surveillant dat voorafgaand aan het afleggen van het bedoelde tentamen de gebruikelijke procedure is gevolgd dat de laptop was gecontroleerd en schoongemaakt en voorts dat na afloop van het tentamen de laptop, die appellante heeft gebruikt, is gecontroleerd waarbij snelkoppelingen zijn gevonden die verwezen naar niet toegestane bestanden. Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd, geen concrete aanknopingspunten die aanleiding geven te twijfelen aan de juistheid van de verklaring van de surveillant. Voor de door appellante geopperde mogelijkheid dat de surveillant zelf de bestanden op de laptop zou hebben gezet, ziet het College in het aangevoerde geen aanknopingspunten. De enkele gestelde omstandigheid dat er ook een andere surveillant tijdens het tentamen aanwezig zou zijn geweest, en dat het vreemd is dat aan hem geen verklaring is gevraagd, is ook niet voldoende om te twijfelen aan de verklaring van de eerdergenoemde surveillant. Verder heeft verweerder aan de stelling van appellante dat laptops niet altijd worden gecontroleerd geen betekenis hoeven toekennen, gelet op de verklaring van de surveillant. Dat de foto's, die de surveillant heeft gemaakt, zouden zien op een andere laptop, is, gelet op hetgeen de surveillant heeft verklaard, niet aannemelijk. Hierbij merkt het College op dat ter zitting is gebleken dat er minder dan 10 studenten in de zaal aanwezig waren waar het tentamen werd gemaakt, waarvan er ook maar een deel een laptop in gebruik had. Dat er geen sprake is van een "timestamp" op de bestanden, acht het College niet van belang. Het blijft staan dat er snelkoppelingen naar bestanden zijn aangetroffen op de door appellante gebruikte laptop, terwijl verweerder er in navolging van de examencommissie gelet op de gevolgde werkwijze vanuit mocht gaan dat die vóór het tentamen schoon was. Verder laat de stelling van appellante dat zij ten onrechte niet tijdens het tentamen reeds de gelegenheid heeft gehad om aan te tonen dat zij niets verkeerds heeft gedaan, wat daar ook van zij, onverlet dat appellante nadien - voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing -

gelegenheid heeft gehad om te reageren op de standpunten van de examencommissie, bijvoorbeeld bij de hoorzitting bij verweerder.
Voorts heeft verweerder, naar het oordeel van het College, aannemelijk mogen achten dat de snelkoppelingen naar bestanden, hoewel die bestanden zelf niet zijn aangetroffen, bestanden betroffen met een inhoud die niet was toegestaan bij het tentamen "Strafrecht 2". Hierbij zijn de resultaten van het onderzoek met de plagiaatscanner van belang. Deze wordt weliswaar met name gebruikt voor het opsporen van plagiaat in werkstukken maar dat doet niet af aan het significante resultaat dat ongeveer een derde van het door appellante ingeleverde tentamen tot andere bronnen was te herleiden. Aan de door appellante gestelde omstandigheid dat het onduidelijk is wanneer het materiaal, waarmee het door haar gemaakte tentamen met de plagiaatscanner is vergeleken, op internet is geplaatst, heeft verweerder niet de betekenis hoeven toekennen die appellante daaraan toegekend wenst te zien. In dat verband heeft verweerder het door appellante geschetste scenario dat dit materiaal mede bestond uit een samenvatting van het door haar gemaakte tentamen, niet als aannemelijk hoeven beschouwen. Wat betreft het onderzoek met de plagiaatscanner heeft verweerder er terecht op gewezen dat het bevreemdingwekkend is dat meerdere zinnen in één van de antwoorden letterlijk afkomstig zijn uit een werkboek voor het vak "Strafrecht 3", wat niet in de tentamenronde van januari 2018 aan de orde was, zodat niet in de rede lag dat appellante de stof van "Strafrecht 3" in die tentamenperiode had bestudeerd. Haar betoog dat zij een fotografisch geheugen heeft kan daarom ook niet de letterlijke overeenkomsten verklaren. Het College komt tot de slotsom dat verweerder zich op grond van de bovenstaande omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, op het standpunt mocht stellen dat sprake is van fraude, bestaande uit het in het zicht of onder handbereik hebben van ongeoorloofd materiaal tijdens een toets.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 maart 2018 heeft de examencommissie het door appellante gemaakte tentamen "Strafrecht 2" ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 9 juli 2018 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 oktober 2018, waar appellante en verweerder vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens is verschenen mr. R.A. Mouthaan, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek is het volgende bepaald:
"[…]
2. Indien een student […] fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar. […];
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in […] het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen."

In de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 HBO rechten
is in artikel 8.1 het volgende bepaald:
"1. Onder onregelmatigheden wordt onder andere, maar niet uitsluitend, verstaan:
[…]
b. fraude
[…]
2. Onder fraude wordt onder andere, maar niet uitsluitend, verstaan:
[…]
b. het in het zicht of onder handbereik hebben van ongeoorloofd materiaal tijdens een toets; […]."

2.2. Appellante volgt de HBO studie rechten aan De Haagse Hogeschool. Zij heeft op 31 januari 2018 het tentamen "Strafrecht 2" op een door de instelling beschikbaar gestelde laptop gemaakt. Na afloop van het tentamen heeft de surveillant bij het openen in de door appellant gebruikte softwareprogramma's snelkoppelingen aangetroffen naar recent geopende bestanden met titels die verwezen naar niet toegestane documenten, zoals samenvattingen van de vakken "Strafrecht 2" en "Strafrecht 3". De surveillant heeft bij de examencommissie gemeld dat hij de snelkoppelingen naar mogelijk niet toegestane bestanden heeft aangetroffen en heeft daarvan foto's gemaakt.
Omdat de bestanden zelf niet zijn aangetroffen, heeft de examencommissie nader onderzoek verricht naar het door appellante gemaakte tentamen. Daartoe is het door appellante gemaakte tentamen met de plagiaatscanner Ephorus beoordeeld. Hieruit bleek dat ongeveer 1/3e deel van de antwoorden, een volgens de examencommissie relatief groot percentage, afkomstig was uit bronnen van het internet of uit Handboeken. Ook bleek dat enkele zinnen in één van de antwoorden - op een vraag over het legaliteitsbeginsel - letterlijk overeenkwamen met een tekst uit het werkboek van "Strafrecht 3".
De examencommissie heeft gezien de aangetroffen snelkoppelingen en de uitkomst van het onderzoek met de plagiaatscanner geconcludeerd dat appellante fraude heeft gepleegd, bestaande uit het in het zicht of onder handbereik hebben van ongeoorloofd materiaal tijdens een toets.
De examencommissie heeft verder toegelicht dat in het algemeen in geval van fraude enerzijds het desbetreffende tentamen ongeldig wordt verklaard en anderzijds de desbetreffende student wordt uitgesloten van deelname aan de eerstvolgende kans voor de desbetreffende toets. Omdat er sprake was van persoonlijke omstandigheden bij appellante, heeft de examencommissie afgezien van het uitsluiten van appellante van de eerstvolgende kans voor het tentamen. De examencommissie heeft zich bij de beslissing van 23 maart 2018 derhalve beperkt tot het ongeldig verklaren van het tentamen.

2.3. Verweerder heeft bij de beslissing van 9 juli 2018 de ongeldigverklaring door de examencommissie van het door appellante gemaakte tentamen "Strafrecht 2" gehandhaafd. Verweerder heeft daarbij het standpunt ingenomen dat de examencommissie heeft kunnen stellen dat tijdens het tentamen bestanden geopend waren die ongeoorloofd waren. Hierbij heeft verweerder de verklaring van de surveillant betrokken inhoudende dat voorafgaand aan het afleggen van het bedoelde tentamen de gebruikelijke procedure is

gevolgd dat de laptop was gecontroleerd en schoongemaakt. Blijkens die verklaring heeft de surveillant ook na afloop van het tentamen de laptop gecontroleerd en de eerdergenoemde snelkoppelingen gevonden. Verweerder heeft over de stelling van appellante dat zij in het verleden regelmatig bestanden op bij tentamens ter beschikking gestelde laptops heeft aangetroffen die daar niet hoorden en dat laptops dus niet altijd "schoon" worden geleverd, overwogen dat die stelling geen betrekking heeft wat in dit specifieke geval is geconstateerd. Gezien de gebruikelijke procedure en de verklaring van de surveillant dat die procedure in dit geval ook is gevolgd, acht verweerder het zeer onwaarschijnlijk dat de laptop die appellante heeft gebruikt vooraf niet gecontroleerd is.
De verklaring van appellante dat iemand anders de bestanden moet hebben gebruikt of op de laptop heeft gezet, is volgens verweerder niet aannemelijk. Hoewel de inhoud van de bestanden, zo heeft verweerder gesteld, niet kunnen worden gecontroleerd, doen de bestandsnamen vermoeden dat het ging om samenvattingen voor de vakken "Strafrecht 2" en "Strafrecht 3".
Weliswaar kunnen bestandsnamen volgens verweerder op zich de inhoud niet onderbouwen, maar in dit geval acht verweerder het aannemelijk dat de bestanden betrekking hadden op het tentamen en ook gebruikt zijn. Dat laatste wordt mede onderbouwd met de resultaten van het onderzoek met de plagiaatscanner, aldus verweerder. Hierbij heeft verweerder erop gewezen dat bij het antwoord op een vraag over het legaliteitsbeginsel een letterlijke tekst uit het werkboek voor het vak "Strafrecht 3" is opgenomen. Verweerder acht dit opvallend, omdat die stof niet behoorde tot de tentamenstof. Het letterlijk opnemen van die tekst kan volgens verweerder dan ook niet geheel verklaard worden door de stelling van appellante dat zij een fotografisch geheugen heeft.

2.4. Appellante voert aan dat verweerder ten onrechte, in navolging van de examencommissie, op basis van enkel aannames tot de conclusie is gekomen dat zij fraude heeft gepleegd. Zij stelt dat het niet vaststaat dat zij aan de desbetreffende laptop heeft gewerkt en dat het ook niet vaststaat dat de foto's die de surveillant heeft gemaakt daadwerkelijk de laptop betreffen waarop zij het tentamen heeft gemaakt. Verder wijst appellante erop dat tijdens de hoorzitting bij verweerder bleek dat een "timestamp" op de bestanden ontbrak. Daardoor is het volgens appellante onduidelijk wanneer de bestanden op de laptop zijn geplaatst. Appellante stelt dat er alternatieve scenario's denkbaar zijn. Zo zouden de bevindingen van de surveillant in scéne gezet kunnen zijn. Appellante wijst hierbij erop dat zij in het verleden op een markt ruzie heeft gehad met de surveillant en ook dat zich eerder een voorval bij een tentamen heeft voorgedaan, waarbij de surveillant haar de toegang weigerde tot een tentamen. Volgens appellante houdt de examencommissie onvoldoende toezicht op de surveillant. Ter zitting heeft appellante in dit verband naar voren gebracht dat er een tweede surveillant was en dat het vreemd is dat er geen verklaring van die surveillant is gevraagd. Verder voert appellante aan dat het zou kunnen dat een andere student de laptop eerder had gebruikt en dat de door die student geraadpleegde documenten vervolgens zijn blijven staan. Volgens appellante worden laptops niet altijd schoon opgeleverd vóór een tentamen. Ook voert appellante aan dat zij ten onrechte tijdens het tentamen niet de kans heeft gehad om aan te tonen dat zij niets verkeerds had gedaan. Verder stelt appellante dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar fotografische geheugen.
Ter zitting heeft appellante - ten aanzien van de uitkomst van de controle met de plagiaatscanner - naar voren gebracht dat het onduidelijk is wanneer het materiaal, waarmee het door haar gemaakte tentamen is vergeleken, op internet is geplaatst. Gelet hierop is het volgens appellante niet uitgesloten dat dit materiaal mede bestond uit een samenvatting van het door haar gemaakte tentamen. Ook heeft appellante ter zitting toegelicht dat zij zich goed had voorbereid op de vraag over het legaliteitsbeginsel.

2.5. Het College merkt allereerst op dat, nu de examencommissie zich heeft beperkt tot het ongeldig verklaren van het tentamen, sprake is van een beslissing met een reparatoir karakter. Over de vraag of verweerder de beslissing van de examencommissie in stand mocht laten, wordt het volgende overwogen. Voorop staat dat in het algemeen een groot gewicht toekomt aan een verklaring van een surveillant bij een tentamen, gelet op diens controlerende taak bij een tentamen. Ook in dit geval heeft verweerder, naar het oordeel van het College, een groot gewicht mogen toekennen aan de verklaring van de surveillant dat voorafgaand aan het afleggen van het bedoelde tentamen de gebruikelijke procedure is gevolgd dat de laptop was gecontroleerd en schoongemaakt en voorts dat na afloop van het tentamen de laptop, die

appellante heeft gebruikt, is gecontroleerd waarbij snelkoppelingen zijn gevonden die verwezen naar niet toegestane bestanden. Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd, geen concrete aanknopingspunten die aanleiding geven te twijfelen aan de juistheid van de verklaring van de surveillant. Voor de door appellante geopperde mogelijkheid dat de surveillant zelf de bestanden op de laptop zou hebben gezet, ziet het College in het aangevoerde geen aanknopingspunten. De enkele gestelde omstandigheid dat er ook een andere surveillant tijdens het tentamen aanwezig zou zijn geweest, en dat het vreemd is dat aan hem geen verklaring is gevraagd, is ook niet voldoende om te twijfelen aan de verklaring van de eerdergenoemde surveillant. Verder heeft verweerder aan de stelling van appellante dat laptops niet altijd worden gecontroleerd geen betekenis hoeven toekennen, gelet op de verklaring van de surveillant. Dat de foto's, die de surveillant heeft gemaakt, zouden zien op een andere laptop, is, gelet op hetgeen de surveillant heeft verklaard, niet aannemelijk. Hierbij merkt het College op dat ter zitting is gebleken dat er minder dan 10 studenten in de zaal aanwezig waren waar het tentamen werd gemaakt, waarvan er ook maar een deel een laptop in gebruik had. Dat er geen sprake is van een "timestamp" op de bestanden, acht het College niet van belang. Het blijft staan dat er snelkoppelingen naar bestanden zijn aangetroffen op de door appellante gebruikte laptop, terwijl verweerder er in navolging van de examencommissie gelet op de gevolgde werkwijze vanuit mocht gaan dat die vóór het tentamen schoon was. Verder laat de stelling van appellante dat zij ten onrechte niet tijdens het tentamen reeds de gelegenheid heeft gehad om aan te tonen dat zij niets verkeerds heeft gedaan, wat daar ook van zij, onverlet dat appellante nadien - voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing - gelegenheid heeft gehad om te reageren op de standpunten van de examencommissie, bijvoorbeeld bij de hoorzitting bij verweerder.
Voorts heeft verweerder, naar het oordeel van het College, aannemelijk mogen achten dat de snelkoppelingen naar bestanden, hoewel die bestanden zelf niet zijn aangetroffen, bestanden betroffen met een inhoud die niet was toegestaan bij het tentamen "Strafrecht 2". Hierbij zijn de resultaten van het onderzoek met de plagiaatscanner van belang. Deze wordt weliswaar met name gebruikt voor het opsporen van plagiaat in werkstukken maar dat doet niet af aan het significante resultaat dat ongeveer een derde van het door appellante ingeleverde tentamen tot andere bronnen was te herleiden. Aan de door appellante gestelde omstandigheid dat het onduidelijk is wanneer het materiaal, waarmee het door haar gemaakte tentamen met de plagiaatscanner is vergeleken, op internet is geplaatst, heeft verweerder niet de betekenis hoeven toekennen die appellante daaraan toegekend wenst te zien. In dat verband heeft verweerder het door appellante geschetste scenario dat dit materiaal mede bestond uit een samenvatting van het door haar gemaakte tentamen, niet als aannemelijk hoeven beschouwen. Wat betreft het onderzoek met de plagiaatscanner heeft verweerder er terecht op gewezen dat het bevreemdingwekkend is dat meerdere zinnen in één van de antwoorden letterlijk afkomstig zijn uit een werkboek voor het vak "Strafrecht 3", wat niet in de tentamenronde van januari 2018 aan de orde was, zodat niet in de rede lag dat appellante de stof van "Strafrecht 3" in die tentamenperiode had bestudeerd. Haar betoog dat zij een fotografisch geheugen heeft kan daarom ook niet de letterlijke overeenkomsten verklaren. Het College komt tot de slotsom dat verweerder zich op grond van de bovenstaande omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, op het standpunt mocht stellen dat sprake is van fraude, bestaande uit het in het zicht of onder handbereik hebben van ongeoorloofd materiaal tijdens een toets.
Het betoog faalt.

2.6. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/141**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	20 december 2018
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	collegegeld diploma inschrijvingsverzoek maximale schadevordering schadevergoeding
Artikelen	:	Awb: artikel 8:89, tweede lid
Uitspraak	:	gegrond, onbevoegd ten aanzien van verzoek schadevergoeding
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt vast dat het bezwaar van appellante niet is gericht tegen de beslissing van 10 november 2017 over de beëindiging van de inschrijving, maar tegen de hoogte van het te betalen collegegeld. Verweerder heeft derhalve ten onrechte overschrijding van de termijn voor het maken van bezwaar tegen de beslissing van 10 november 2017 aan de beslissing van 12 juli 2018 ten grondslag gelegd. Het betoog slaagt. 2.4. Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen appellante voor het overige tegen de beslissing van 12 juli 2018 aanvoert, behoeft daarom geen bespreking. Die beslissing moet worden vernietigd. Verweerder moet een nieuwe beslissing op het door appellante gemaakte bezwaar nemen. 2.5. Appellante verzoekt om schadevergoeding ter hoogte van € 40.000,00. Dit bedrag overstijgt de in artikel 8:89, tweede lid, van de Awb vermelde maximale schadevordering van € 25.000,00 waarvan de bestuursrechter kennis kan nemen. Het College zal zich daarom onbevoegd verklaren om van het verzoek kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2018 heeft het college een door appellante gemaakt bezwaar niet-ontvankelijk verklaard

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld. Voorts heeft zij om schadevergoeding verzocht.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Met toestemming van partijen is afgezien van een behandeling van de zaak ter zitting.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 begonnen met de masteropleiding Information Studies. Zij is er niet in geslaagd haar opleiding in het studiejaar 2015-2016 af te ronden. In het studiejaar 2016-2017 heeft zij haar opleiding evenmin afgerond.

Op 28 september 2017 heeft zij een inschrijvingsverzoek voor het studiejaar 2017-2018 ingediend. Bij beslissing van 12 oktober 2017 heeft het hoofd van de centrale studentenadministratie appellante namens verweerder medegedeeld dat zij per 1 oktober 2017 kan worden ingeschreven en dat de inschrijving definitief wordt wanneer zij aan alle inschrijvingsvereisten heeft voldaan. Eén van deze vereisten is het betalen van collegegeld ten bedrage van € 19.259,17. Op 30 oktober 2017 heeft appellante de universiteit gemachtigd om het verschuldigde collegegeld in termijnen van haar bankrekening af te schrijven. Op 31 oktober 2017 heeft appellante haar opleiding afgerond en om afgifte van haar diploma verzocht. Bij beslissing van 10 november 2017 heeft het hoofd van de centrale studentenadministratie appellante namens verweerder medegedeeld dat haar inschrijving vanaf 31 oktober 2017 is beëindigd. Bij e-mail van 13 november 2017 is appellante medegedeeld dat haar diploma pas kan worden verstrekt na betaling van € 315,78 aan verschuldigd collegegeld. Op 14 november 2017 heeft appellante dit bedrag betaald. Op 27 november 2017 heeft de universiteit een bedrag van € 408,52 van de bankrekening van appellante geïncasseerd. Op 1 december 2017 heeft appellante haar diploma ontvangen. Bij e-mail van 11 januari 2018 is appellante medegedeeld dat het op 22 december 2017 niet is gelukt om een bedrag van € 1.050,36 aan verschuldigd collegegeld van haar bankrekening te incasseren en is haar verzocht dit bedrag uiterlijk op 19 januari 2018 te betalen.
Op 21 februari 2018 heeft appellante bezwaar gemaakt tegen de hoogte van het door de universiteit in rekening gebrachte collegegeld. Volgens haar heeft zij met de betaling van € 315,78 op 14 november 2017 aan haar betalingsverplichting voldaan. Verweerder heeft het bezwaar opgevat als gericht tegen de beslissing van 10 november 2017 tot beëindigding van de inschrijving en dit bij de beslissing van 12 juli 2018 wegens overschrijding van de bezwaartermijn niet-ontvankelijk verklaard.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van 12 juli 2018. Zij voert onder meer aan dat haar bezwaar niet is gericht tegen de beslissing van 10 november 2017.

2.3. Het College stelt vast dat het bezwaar van appellante niet is gericht tegen de beslissing van 10 november 2017 over de beëindiging van de inschrijving, maar tegen de hoogte van het te betalen collegegeld. Verweerder heeft derhalve ten onrechte overschrijding van de termijn voor het maken van bezwaar tegen de beslissing van 10 november 2017 aan de beslissing van 12 juli 2018 ten grondslag gelegd.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen appellante voor het overige tegen de beslissing van 12 juli 2018 aanvoert, behoeft daarom geen bespreking. Die beslissing moet worden vernietigd. Verweerder moet een nieuwe beslissing op het door appellante gemaakte bezwaar nemen.

2.5. Appellante verzoekt om schadevergoeding ter hoogte van € 40.000,00. Dit bedrag overstijgt de in artikel 8:89, tweede lid, van de Awb vermelde maximale schadevordering van € 25.000,00 waarvan de bestuursrechter kennis kan nemen. Het College zal zich daarom onbevoegd verklaren om van het verzoek kennis te nemen.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 12 juli 2018;
III. verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van het door appellante ingediende verzoek om schadevergoeding;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/142**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	12 november 2018
Partijen	:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden herkansingsmogelijkheid
Artikelen	:	OER: artikel 3.4, eerste lid OER: artikel 3.5, zesde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.11. Het College overweegt dat de enkele omstandigheid dat appellant in de bachelorfase voor andere onderwijseenheden wel een derde herkansingsmogelijkheid heeft verkregen, op zichzelf niet betekent dat hem ook tijdens zijn masterstudie een derde mogelijkheid had moeten worden geboden voor het aan de orde zijnde coschap. Het College stelt vast dat appellant zich ten tijde van de bestreden beslissing in de eindfase van zijn masterstudie bevond en dat hij door de afwijzing van de derde kans moest stoppen met deze masteropleiding, omdat hij deze zonder het co-schap Huisartsgeneeskunde niet succesvol kan afronden. Het College acht deze - voor appellant nadelige - omstandigheid mede van groot belang bij de beantwoording van de voorliggende vraag of sprake is van een bijzondere situatie. In dit verband moet aan appellant overigens worden toegegeven dat verweerder slechts summier op het door appellant gestelde is ingegaan. Het College merkt echter op dat, naast de nadelige gevolgen die de afwijzing van de derde kans voor appellant heeft, ook andere relevante omstandigheden in ogenschouw dienen te worden genomen. Zo is in dit geval van belang te bezien hoe de begeleiding van appellant is geweest. Hieromtrent merkt het College op dat niet is gebleken dat de begeleiding van appellant tijdens zijn studie tekort is geschoten. Zo is appellant in verband met zijn functioneren verwezen naar de studentenpsycholoog en is hij in verband met zijn functioneren tijdens een eerder co-schap al eens verwezen naar de CPG die hem van advies heeft voorzien. Verder neemt het College in ogenschouw dat, zoals verweerder heeft toegelicht, de examencommissie appellant meermalen heeft geadviseerd een andere studie te volgen. Ook weegt het College mee dat appellant de bachelorfase heeft afgerond. Dit betekent onder meer dat er mogelijkheden zijn voor appellant om vrijstellingen te krijgen bij een (eventuele) andere vervolgopleiding. Alle vorenstaande omstandigheden in ogenschouw genomen, ziet het College, in hetgeen appellant naar voren heeft gebracht, onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat zich een bijzondere situatie voordeed die maakte dat hem een derde kans had moeten worden geboden voor het coschap Huisartsgeneeskunde. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 maart 2018 heeft de Examencommissie geneeskunde het verzoek van appellant om een derde mogelijkheid om het coschap Huisartsgeneeskunde af te leggen, afgewezen.

Bij beslissing van 17 juli 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 oktober 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. H.A. Schenke, advocaat te Nijmegen, en verweerder vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant betoogt dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie niet op een onpartijdige en onafhankelijke wijze een beslissing kon nemen op zijn verzoek om een derde mogelijkheid om het coschap Huisartsgeneeskunde af te leggen, omdat de examencommissie een te grote rol bij de begeleiding van appellant heeft gehad. Volgens appellant combineert de examencommissie ten onrechte de begeleiding van studenten enerzijds en de taak om te beslissen over, in dit geval, een derde kans voor een coschap anderzijds. Ter zitting heeft appellant ook aangevoerd dat één van de leden van de examencommissie ook deel uitmaakte van de Commissie Professioneel Gedrag (CPG), die een advies over hem heeft uitgebracht.

2.2. Verweerder heeft toegelicht dat in dit geval geen sprake is geweest van directe begeleiding van appellant door de examencommissie. Er zijn wel gesprekken gevoerd, maar die hebben, zo heeft verweerder uiteengezet, ten doel gehad om hoor en wederhoor toe te passen in het kader van het nemen van een besluit op het verzoek van appellant. Het College ziet onder deze omstandigheden geen aanknopingspunten dat verweerder de examencommissie als niet onafhankelijk dan wel als onpartijdig had moeten aanmerken. De door appellant ter zitting gestelde omstandigheid dat één van de leden van de examencommissie ook deel uitmaakte van de CPG geeft geen aanleiding voor een ander oordeel, reeds omdat deze commissies uit meerdere leden bestaan. Het aangevoerde geeft dan ook geen aanleiding om de beslissing van 17 juli 2018 te vernietigen.
Het betoog faalt.

2.3. Appellant kan zich niet ermee verenigen dat verweerder niet inhoudelijk is ingegaan op hetgeen hij heeft aangevoerd tegen de onvoldoendes die hij voor het eerste en tweede coschap Huisartsgeneeskunde heeft gekregen. Volgens appellant zijn er geen mogelijkheden geweest om op te komen tegen die beoordelingen, althans is hij nooit erop gewezen dat het mogelijk was om een rechtsmiddel daartegen aan te wenden.

2.4. Het College stelt vast dat in de onderhavige procedure uitsluitend de beslissing van verweerder voorligt waarbij de afwijzing van het verzoek om een derde mogelijkheid het coschap Huisartsgeneeskunde te volgen, is gehandhaafd. De onvoldoende beoordelingen van het eerste en tweede coschap Huisartsgeneeskunde liggen als zodanig niet voor.
Het betoog faalt.

2.5. Appellant heeft aangevoerd dat de examencommissie, in strijd met artikel 3.5, zesde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Master Geneeskunde (hierna: de OER), de universitaire regelingen over privacy en inzage in het persoonsarchief niet heeft toegepast. Volgens appellant heeft de

examencommissie meermalen examinatoren en andere personen over hem ingelicht met gebruikmaking van het persoonsarchief.

2.6. Het College overweegt dat in deze procedure de handhaving van verweerder van de afwijzing van het verzoek om een derde mogelijkheid het genoemde coschap Huisartsgeneeskunde te volgen ter beoordeling voorligt. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, heeft daar geen betrekking op en kan daarom niet inhoudelijk aan de orde komen.
Reeds hierom faalt het betoog.

2.7. Appellant kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder dat de examencommissie in redelijkheid het verzoek om een derde mogelijkheid om het coschap Huisartsgeneeskunde te volgen heeft kunnen afwijzen. Volgens appellant is de afwijzing van dat verzoek in strijd met de redelijkheid en billijkheid. Hierbij wijst hij erop dat hij zich in de eindfase van zijn masterstudie – derhalve "in het zicht van de haven" – bevond. Ook wijst appellant erop dat de afwijzing als gevolg heeft dat hij moet stoppen, terwijl hij al zo ver in zijn studie is. Verder voert appellant aan dat hem eerder, in de bachelorfase, wel een derde herkansingsmogelijkheid voor andere onderwijseenheden is geboden. Volgens appellant heeft verweerder zijn standpunt ten onrechte uitsluitend op de stellingen van de examencommissie gebaseerd.

2.8. Verweerder heeft toegelicht dat er voor praktijkblokken, zoals hier aan de orde, slechts zelden een derde mogelijkheid wordt geboden. Verweerder heeft aan zijn standpunt dat de examencommissie in redelijkheid het verzoek om een derde mogelijkheid om het coschap Huisartsgeneeskunde te volgen heeft kunnen afwijzen onder meer ten grondslag gelegd dat uit een advies van de CPG volgt dat de verwachting is dat appellant niet zelfstandig de studie succesvol kan volbrengen. Verweerder heeft hierbij in aanmerking genomen dat de begeleiding van appellant tijdens zijn studie toereikend is geweest en dat hij ruimschoots in de gelegenheid is gesteld zijn onvoldoende resultaten te verbeteren. Voorts heeft verweerder in het verweerschrift erop gewezen dat appellant meermalen tijdens zijn studie is gewezen op zijn slechte studieresultaten en dat hem ook meermalen is geadviseerd een andere studie te kiezen. Volgens verweerder heeft appellant één keer een derde kans gekregen voor de onderwijseenheid Praktisch Klinisch Onderwijs 1 en één keer voor de onderwijseenheid Heelkunde. Volgens verweerder kan appellant hier echter geen rechten aan ontlenen op een herkansing voor de onderwijseenheid die hier aan de orde is. Verweerder wijst erop dat het geven van een derde kans in zowel de bachelor- als masterfase bij praktijkblokken niet eerder is voorgekomen en dat hier geen sprake is van een bijzonder geval waarbij dat wel had gemoeten.

2.9. Uit artikel 3.4, eerste lid, van de OER volgt dat er twee mogelijkheden om het coschap Huisartsgeneeskunde af te leggen dienen te worden geboden. Deze bepaling sluit niet uit dat indien sprake is van een bijzondere situatie een derde mogelijkheid wordt geboden.

2.10. Het College stelt vast dat het geschil tussen appellant en verweerder beperkt is tot de vraag of in dit geval sprake is van een dergelijke bijzondere situatie op grond waarvan hem een derde kans had moeten worden geboden voor het coschap Huisartsgeneeskunde. Hierover wordt het volgende overwogen.

2.11. Het College overweegt dat de enkele omstandigheid dat appellant in de bachelorfase voor andere onderwijseenheden wel een derde herkansingsmogelijkheid heeft verkregen, op zichzelf niet betekent dat hem ook tijdens zijn masterstudie een derde mogelijkheid had moeten worden geboden voor het aan de orde zijnde coschap.
Het College stelt vast dat appellant zich ten tijde van de bestreden beslissing in de eindfase van zijn masterstudie bevond en dat hij door de afwijzing van de derde kans moest stoppen met deze masteropleiding, omdat hij deze zonder het co-schap Huisartsgeneeskunde niet succesvol kan afronden. Het College acht deze - voor appellant nadelige - omstandigheid mede van groot belang bij de beantwoording van de voorliggende vraag of sprake is van een bijzondere situatie. In dit verband moet aan appellant overigens worden toegegeven dat verweerder slechts summier op het door appellant gestelde is ingegaan. Het College merkt echter op dat, naast de nadelige gevolgen die de afwijzing van de derde kans

voor appellant heeft, ook andere relevante omstandigheden in ogenschouw dienen te worden genomen. Zo is in dit geval van belang te bezien hoe de begeleiding van appellant is geweest. Hieromtrent merkt het College op dat niet is gebleken dat de begeleiding van appellant tijdens zijn studie tekort is geschoten. Zo is appellant in verband met zijn functioneren verwezen naar de studentenpsycholoog en is hij in verband met zijn functioneren tijdens een eerder co-schap al eens verwezen naar de CPG die hem van advies heeft voorzien. Verder neemt het College in ogenschouw dat, zoals verweerder heeft toegelicht, de examencommissie appellant meermalen heeft geadviseerd een andere studie te volgen. Ook weegt het College mee dat appellant de bachelorfase heeft afgerond. Dit betekent onder meer dat er mogelijkheden zijn voor appellant om vrijstellingen te krijgen bij een (eventuele) andere vervolgopleiding. Alle vorenstaande omstandigheden in ogenschouw genomen, ziet het College, in hetgeen appellant naar voren heeft gebracht, onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat zich een bijzondere situatie voordeed die maakte dat hem een derde kans had moeten worden geboden voor het coschap Huisartsgeneeskunde. Het betoog faalt.

2.12. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/144.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	21 september 20182018
Partijen	:	appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	e-mail inschrijving studiekeuzeactiviteit studiekeuzecheck
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a WHW: artikel 7.31b Studentenstatuut: artikel 4.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College hoefde verweerder de door appellant aangevoerde omstandigheden niet aan te merken als een geldige reden als bedoeld in artikel 7.31b, vierde lid, van de WHW. Niet in geschil is dat appellant de hem op 17 en 19 april 2018 per e-mail gestuurde uitnodigingen om zich binnen vier weken voor de onderscheiden studiekeuzechecks voor de opleidingen aan te melden en de op 22 april en 15 mei 2018 onderscheidenlijk 25 april en 17 mei 2018 gestuurde herinnerings-e-mails heeft ontvangen. Uit de huisartsverklaring en de brief van de decaan blijkt niet dat hij niet in staat was de e-mails te lezen en zich voor de studiekeuzecheck aan te melden. Appellant is in het kader van de inschrijvingsprocedure voorts geïnformeerd dat correspondentie over de studiekeuzecheck per e-mail verloopt. Verweerder hoefde daarom niet mede op andere wijze te corresponderen. De afwijzing van inschrijvingsverzoeken als hier aan de orde is geen bestraffende sanctie, zodat van dubbele bestraffing van appellant geen sprake kan zijn. Dat het voor appellant mogelijk anders was gelopen als hij vóór 1 mei 2018 voor één opleiding een inschrijvingsverzoek had ingediend, betekent op zichzelf niet dat de beslissingen van verweerder onjuist waren. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissingen van 23 en 25 mei 2018 heeft verweerder verzoeken van appellant om inschrijving voor de opleidingen Built Environment: Bouwkunde (hierna: Bouwkunde) en Maritiem Officier afgewezen.

Bij beslissingen van 18 juli 2018 heeft verweerder de daartegen door appellant gemaakte bezwaren ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 september 2018, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellant heeft op 15 april 2018 een verzoek ingediend om te worden ingeschreven voor de opleiding Bouwkunde. Op 17 april 2018 heeft hij een verzoek ingediend om te worden ingeschreven voor de opleiding Maritiem Officier. Omdat appellant zich niet heeft aangemeld voor de verplichte studiekeuzecheck heeft verweerder de verzoeken bij de beslissingen van 23 en 25 mei 2018 afgewezen. Bij de beslissingen van 18 juli 2018 heeft verweerder de afwijzingen gehandhaafd onder verwijzing naar adviezen van de Geschillenadviescommissie van 16 juli 2018.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Volgens hem heeft verweerder onvoldoende de door hem overgelegde verklaring van 28 juni 2018 van zijn huisarts en de brief van 29 juni 2018 van de decaan van zijn middelbare school bij zijn beoordeling betrokken. Volgens hem blijkt uit deze stukken dat hij aan ADHD lijdt, waardoor hij in de hectiek van het naderende eindexamen de aanmelding voor de studiekeuzecheck heeft gemist. Voorts voert hij aan dat verweerder niet mocht volstaan met het per e-mail aan hem versturen van herinneringen, maar bijvoorbeeld ook een brief had moeten sturen. Verder voert hij aan dat de afwijzing van de twee inschrijvingsverzoeken wegens één te late aanmelding in strijd is met het verbod op dubbele bestraffing. Volgens hem had hij beter een inschrijvingsverzoek voor één opleiding kunnen indienen. Na afwijzing van dat verzoek had hij zich nog voor de andere opleiding kunnen inschrijven.

2.3. Artikel 7.31b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Indien de betrokkene zich uiterlijk op 1 mei voor een of meer opleidingen heeft aangemeld op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, heeft hij het recht deel te nemen aan door de instelling met betrekking tot de desbetreffende opleidingen te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten."
Het vierde lid luidt: "Indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, kan het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren."
Het vijfde lid luidt: "Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van het eerste tot en met vierde lid nadere regels vast die in elk geval betrekking hebben op:
a. de aard en de inhoud van de studiekeuzeactiviteiten voor de instelling of per opleiding;
b. de termijn waarbinnen de studiekeuzeactiviteiten plaatsvinden;
c. de termijn waarbinnen en de wijze waarop het studiekeuzeadvies wordt uitgebracht;
d. de geldige redenen van verhindering voor het deelnemen aan studiekeuzeactiviteiten;
e. de gevolgen van het zonder geldige reden van verhindering niet deelnemen aan studiekeuzeactiviteiten; en
f. de voorzieningen, bedoeld in het tweede lid."

Artikel 4.5, eerste lid, van het Studentenstatuut luidt: "Deelname aan de studiekeuzecheck is een voorwaarde voor eerste toelating tot de propedeutische fase van een voltijd bacheloropleiding en AD-programma."
Het derde lid luidt: "De aspirant-student die niet deelneemt aan de studiekeuzecheck van de opleiding waarvoor hij zich heeft opgegeven, kan een digitaal en gemotiveerd verzoek indienen bij de decaan om een nieuwe gelegenheid te krijgen voor deelname aan de studiekeuzecheck op een door de opleiding te bepalen tijdstip. Dit verzoek zal worden gehonoreerd als de aspirant-student aannemelijk maakt niet te hebben kunnen deelnemen aan de studiekeuzecheck op grond van een reden als bedoeld in het vierde lid. De decaan kan zich bij dit besluit laten adviseren door het studentendecanaat."

Het vierde lid luidt: "Een reden als bedoeld in het derde lid is:
a) deelname aan een schoolonderzoek, tentamen of schoolexamen;
b) deelname aan een andere studiekeuzecheck;
c) ziekte of bevalling;
d) lichamelijke-, zintuigelijke- of functiestoornis;
e) bijzondere familieomstandigheden;
f) verplichte deelname aan een activiteit verband houdend met topsport als bedoeld in de Regeling Topsport HvA;
g) overige omstandigheden die, als het verzoek als bedoeld in het derde lid niet zou worden gehonoreerd - naar het oordeel van de decaan - zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard."

2.4. Naar het oordeel van het College hoefde verweerder de door appellant aangevoerde omstandigheden niet aan te merken als een geldige reden als bedoeld in artikel 7.31b, vierde lid, van de WHW. Niet in geschil is dat appellant de hem op 17 en 19 april 2018 per e-mail gestuurde uitnodigingen om zich binnen vier weken voor de onderscheiden studiekeuzechecks voor de opleidingen aan te melden en de op 22 april en 15 mei 2018 onderscheidenlijk 25 april en 17 mei 2018 gestuurde herinnerings-e-mails heeft ontvangen. Uit de huisartsverklaring en de brief van de decaan blijkt niet dat hij niet in staat was de e-mails te lezen en zich voor de studiekeuzecheck aan te melden. Appellant is in het kader van de inschrijvingsprocedure voorts geïnformeerd dat correspondentie over de studiekeuzecheck per e-mail verloopt. Verweerder hoefde daarom niet mede op andere wijze te corresponderen. De afwijzing van inschrijvingsverzoeken als hier aan de orde is geen bestraffende sanctie, zodat van dubbele bestraffing van appellant geen sprake kan zijn. Dat het voor appellant mogelijk anders was gelopen als hij vóór 1 mei 2018 voor één opleiding een inschrijvingsverzoek had ingediend, betekent op zichzelf niet dat de beslissingen van verweerder onjuist waren.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/145.1**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	22 oktober 2018
Partijen	:	verzoeker en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	accreditatie afbouwregeling beëindiging opleiding inschrijving studievertraging voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.3, zesde lid Studentenstatuut: artikel 14
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, biedt naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding voor twijfel dat de in de beslissing van 20 augustus 2018 besloten liggende afwijzing van het verzoek tot inschrijving in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. Verzoeker heeft op grond van de afbouwregeling voor de duur van de opleiding vermeerderd met één jaar de tijd gekregen om de opleiding af te ronden. Deze termijn is in overeenstemming met hetgeen in artikel 7.3, zesde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en het wetenschappelijk onderzoek is bepaald. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de afbouwregeling in strijd is met artikel 14, derde lid, van hoofdstuk 2 van het Studentenstatuut. Anders dan verzoeker kennelijk betoogt, valt uit deze bepaling niet af te leiden dat de opleiding gedurende de gehele termijn van accreditatie (tot eind 2019) moet worden aangeboden. Overigens is ter zitting van de voorzieningenrechter gebleken dat verzoeker voor de opleiding nog moet behalen: een opdracht (1 studiepunt), zijn scriptie (25 studiepunten) en portfolio (5 studiepunten). Dit zou een periode van ongeveer zes maanden in beslag nemen. Verzoeker is inmiddels ingeschreven voor de nieuwe opleiding Business Studies voor het studiejaar 2018-2019. Verweerder heeft verzoeker een programma aangeboden op basis van verleende vrijstellingen. De afronding van dit programma zal een periode van ongeveer één jaar in beslag nemen. Verzoeker zal door de overschakeling naar de nieuwe opleiding derhalve een studievertraging van zes maanden oplopen. Dit acht de voorzieningenrechter niet onredelijk.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2018 heeft verweerder het verzoek van verzoeker om inschrijving voor de opleiding Commerciële Economie (hierna: de opleiding) voor het studiejaar 2018-2019, afgewezen.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker op 29 augustus 2018 bezwaar gemaakt. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2018, waar verzoeker, bijgestaan door mr. E.J.L. Mulderink, advocaat te Breda, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en R. Smid, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. De Hogeschool Inholland heeft in 2013 besloten de opleiding te beëindigen per 1 september 2018. Daartoe lag de vorming van een nieuwe opleiding Business Studies ten grondslag. Deze nieuwe opleiding betreft een samenvoeging van zes economieopleidingen, waaronder de opleiding. De zes economieopleidingen vormen afstudeerrichtingen in de nieuwe opleiding Business Studies. Verweerder heeft voor de opleiding een afbouwregeling vastgesteld.

2.3. Verzoeker stelt dat hij alsnog in de gelegenheid moet worden gesteld om de opleiding af te ronden. De afbouwregeling voor de opleiding pakt voor hem onredelijk uit. Verder is de regeling in strijd met artikel 14, derde lid, van hoofdstuk 2 van het Studentenstatuut 2017-2018 (hierna: het Studentenstatuut). Hij wijst er in dit verband op dat de accreditatie voor de opleiding loopt tot eind 2019. Met het verzoek beoogt verzoeker te bereiken alsnog te worden ingeschreven voor de opleiding voor het studiejaar 2018-2019.

2.4. Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, biedt naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding voor twijfel dat de in de beslissing van 20 augustus 2018 besloten liggende afwijzing van het verzoek tot inschrijving in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. Verzoeker heeft op grond van de afbouwregeling voor de duur van de opleiding vermeerderd met één jaar de tijd gekregen om de opleiding af te ronden. Deze termijn is in overeenstemming met hetgeen in artikel 7.3, zesde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en het wetenschappelijk onderzoek is bepaald. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de afbouwregeling in strijd is met artikel 14, derde lid, van hoofdstuk 2 van het Studentenstatuut. Anders dan verzoeker kennelijk betoogt, valt uit deze bepaling niet af te leiden dat de opleiding gedurende de gehele termijn van accreditatie (tot eind 2019) moet worden aangeboden. Overigens is ter zitting van de voorzieningenrechter gebleken dat verzoeker voor de opleiding nog moet behalen: een opdracht (1 studiepunt), zijn scriptie (25 studiepunten) en portfolio (5 studiepunten). Dit zou een periode van ongeveer zes maanden in beslag nemen. Verzoeker is inmiddels ingeschreven voor de nieuwe opleiding Business Studies voor het studiejaar 2018-2019. Verweerder heeft verzoeker een programma aangeboden op basis van verleende vrijstellingen. De afronding van dit programma zal een periode van ongeveer één jaar in beslag nemen. Verzoeker zal door de overschakeling naar de nieuwe opleiding derhalve een studievertraging van zes maanden oplopen. Dit acht de voorzieningenrechter niet onredelijk.
2.5. Gelet op het vorenstaande wijst de voorzieningenrechter het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College:

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/146**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	19 december 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingscriteria externe examinator toetskwaliteit toetsmatrijs
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12c
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat met de beslissing van de examencommissie van 18 januari 2018, zoals ook ter zitting is gebleken, is beoogd te voldoen aan de opdracht die het CBE had gegeven in zijn beslissing van 22 december 2017. Het College merkt op dat de opdracht van het CBE, bezien tegen de achtergrond dat appellante in de desbetreffende procedure op kwam tegen de beoordeling met het cijfer 5 van de door haar ingeleverde herkansingstoets, niet anders kan worden verstaan dan dat er mede een nieuwe beoordeling diende te worden gegeven van de reeds gemaakte herkansingstoets van appellante. Het College stelt vast dat de examencommissie in het kader van een minnelijk overleg aan appellante heeft aangeboden dat zij de toets opnieuw kon inleveren. Hierbij is haar ook aangeboden feedback te krijgen op de eerder door haar ingeleverde toets waarna zij eventueel aanpassingen in de toets zou kunnen aanbrengen. Dit vereist evenwel een handeling van appellante. De door het CBE gegeven opdracht hield echter niet in dat er een handeling van appellante was vereist, zoals het opnieuw inleveren van een al dan niet aangepaste toets. Het had gelet op de gegeven opdracht in de rede gelegen dat de examencommissie een hernieuwde beoordeling had verricht dan wel had laten verrichten van de reeds door appellante ingeleverde herkansingstoets, waarbij zou zijn bezien of het cijfer 5 moest worden aangepast. Aangezien, zoals uit de beslissing van 18 januari 2018 volgt, er een nieuwe richtlijn bij de beoordelingscriteria is en ook een toetsmatrijs, had die bij de hernieuwde beoordeling betrokken moeten worden. Hierbij is ook van belang dat ter zitting van de zijde van de examencommissie is erkend dat een beoordeling met een score van 50%, zoals appellante heeft aangevoerd, thans niet meer zou plaatsvinden. Ook daarom had de herkansingstoets van appellante opnieuw beoordeeld moeten worden. Gelet op het vorenstaande heeft de examencommissie, door bij de beslissing van 18 januari 2018 niet de reeds door appellante gemaakte herkansingstoets opnieuw te (laten) beoordelen, niet voldaan aan de bij de beslissing van 22 december 2017 gegeven opdracht van het CBE. Het CBE heeft dit bij de thans bestreden beslissing van 5 juli 2018 niet onderkend. Het betoog slaagt. […] 2.7. Uit artikel 7.12c van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek volgt dat de examencommissie examinatoren aanwijst. De examencommissie komt hierbij beoordelingsruimte toe. Het College overweegt in het licht hiervan dat

appellante zelf geen rol kan hebben bij de aanwijzing van examinatoren. Het College overweegt verder dat het enkele feit dat de examinatoren van de opleiding kennis zouden hebben genomen van de door appellante bedoelde e-mailcorrespondentie onvoldoende is om aannemelijk gemaakt te achten dat een herbeoordeling van de herkansingstoets door een door de examencommissie aan te wijzen examinator van de opleiding niet op objectieve wijze zou kunnen plaatsvinden.
Het betoog faalt. Overigens is ter zitting aan de orde gekomen dat een herbeoordeling kan worden verricht door een examinator die niet was betrokken bij de eerdere beoordeling van de door appellante gemaakte herkansingstoets.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 januari 2018 heeft de examencommissie van het Instituut voor Gezondheidszorg opnieuw besloten naar aanleiding van een beslissing van 22 augustus 2017 van het CBE over het door appellante ingestelde administratief beroep tegen de beoordeling met het cijfer 5 voor een deeltoets "Beroepsproduct professioneel redeneren 2".

Bij beslissing van 5 juli 2018 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 november 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn H. Melsert, voorzitter, en N. van Hal, lid van de examencommissie verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt aan de Hogeschool Rotterdam de opleiding Ergotherapie van het Instituut voor Gezondheidszorg. In september 2016 is appellante gestart met haar derde studiejaar. In dat kader heeft appellante een deeltoets van het vak "Beroepsproduct professioneel redeneren 2" gevolgd. Eerst heeft zij op 10 april 2017 voor die deeltoets het cijfer 3,6 gekregen. De herkansing heeft geresulteerd in het cijfer 5. Appellante kon zich niet verenigen met de beoordeling met het cijfer 5 voor de herkansing van het genoemde vak. Zij meende dat die beoordeling onvoldoende is gemotiveerd en onzorgvuldig tot stand is gekomen en heeft daarom administratief beroep ingesteld. Het CBE heeft in een eerdere beslissing van 22 december 2017 dat administratief beroep van appellante gegrond verklaard, het desbetreffende besluit vernietigd en de examencommissie opgedragen een nieuw besluit te nemen. Daarbij heeft het CBE overwogen dat de door appellante aangevoerde punten van kritiek aangaande de kwaliteit van de toets nader moeten worden onderzocht. Vervolgens heeft de examencommissie het in het procesverloop

genoemde besluit van 18 januari 2018 genomen, waartegen appellante opnieuw administratief beroep heeft ingesteld. Het CBE heeft dit administratief beroep ongegrond verklaard. Appellante kan zich niet met deze ongegrondverklaring verenigen.

2.2. Appellante voert met name aan dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie niet heeft voldaan aan de opdracht die uit de beslissing van het CBE van 22 december 2017 voortvloeide. Daarbij wijst appellante erop dat de examencommissie niet is ingegaan op een aantal van de door haar van meet af aan aangevoerde kritiekpunten. Daarnaast is er geen nieuw cijfer vastgesteld, dan wel is impliciet, zonder enige motivering, wederom een 5 toegekend. Hiermee heeft de examencommissie volgens appellante geen recht gedaan aan de beslissing van 22 december 2017. Appellante wijst er hierbij op dat er gebreken zijn maar dat onduidelijk is waarom dat geen gevolgen heeft voor het cijfer 5 dat zij heeft verkregen. Volgens haar is bij een van de vragen ten onrechte een score van 50% van het te behalen aantal punten toegekend, aangezien de beoordelingscriteria slechts voorzien in een score van 30%, 70% of 100%.

2.3. In de beslissing van 18 januari 2018 heeft de examencommissie gesteld dat de toets over het algemeen betrouwbaar en valide is, maar op het punt van transparantie verbetering behoeft. De examencommissie heeft toegelicht dat de door het CBE bedoelde kritiekpunten nader zijn onderzocht. Ten eerste door de toetscommissie van de opleiding Ergotherapie de toets te laten analyseren en ten tweede door de toets te bespreken met de verantwoordelijke docent. Volgens de examencommissie is, als gevolg van het ontbreken van een zogenoemde "toetsmatrijs", de relatie tussen de competenties en de te toetsen doelen te weinig inzichtelijk. Naar aanleiding van het door het CBE opgedragen nadere onderzoek naar de kritiekpunten is een verbeterde handleiding van het vak uitgebracht. In die handleiding is onder meer aan het onderdeel "beoordelingscriteria" een richtlijn toegevoegd voor docenten die een handvat biedt om de beoordelingscriteria te interpreteren. Ook is een toetsmatrijs toegevoegd.

2.4. Het College stelt vast dat met de beslissing van de examencommissie van 18 januari 2018, zoals ook ter zitting is gebleken, is beoogd te voldoen aan de opdracht die het CBE had gegeven in zijn beslissing van 22 december 2017. Het College merkt op dat de opdracht van het CBE, bezien tegen de achtergrond dat appellante in de desbetreffende procedure op kwam tegen de beoordeling met het cijfer 5 van de door haar ingeleverde herkansingstoets, niet anders kan worden verstaan dan dat er mede een nieuwe beoordeling diende te worden gegeven van de reeds gemaakte herkansingstoets van appellante. Het College stelt vast dat de examencommissie in het kader van een minnelijk overleg aan appellante heeft aangeboden dat zij de toets opnieuw kon inleveren. Hierbij is haar ook aangeboden feedback te krijgen op de eerder door haar ingeleverde toets waarna zij eventueel aanpassingen in de toets zou kunnen aanbrengen. Dit vereist evenwel een handeling van appellante. De door het CBE gegeven opdracht hield echter niet in dat er een handeling van appellante was vereist, zoals het opnieuw inleveren van een al dan niet aangepaste toets. Het had gelet op de gegeven opdracht in de rede gelegen dat de examencommissie een hernieuwde beoordeling had verricht dan wel had laten verrichten van de reeds door appellante ingeleverde herkansingstoets, waarbij zou zijn bezien of het cijfer 5 moest worden aangepast. Aangezien, zoals uit de beslissing van 18 januari 2018 volgt, er een nieuwe richtlijn bij de beoordelingscriteria is en ook een toetsmatrijs, had die bij de hernieuwde beoordeling betrokken moeten worden. Hierbij is ook van belang dat ter zitting van de zijde van de examencommissie is erkend dat een beoordeling met een score van 50%, zoals appellante heeft aangevoerd, thans niet meer zou plaatsvinden. Ook daarom had de herkansingstoets van appellante opnieuw beoordeeld moeten worden.
Gelet op het vorenstaande heeft de examencommissie, door bij de beslissing van 18 januari 2018 niet de reeds door appellante gemaakte herkansingstoets opnieuw te (laten) beoordelen, niet voldaan aan de bij de beslissing van 22 december 2017 gegeven opdracht van het CBE. Het CBE heeft dit bij de thans bestreden beslissing van 5 juli 2018 niet onderkend.
Het betoog slaagt.

2.5. Appellante voert aan dat een herbeoordeling van de herkansingstoets van het genoemde vak had moeten plaatsvinden door een mede door appellante aan te wijzen externe examinator. Ter zitting heeft zij toegelicht dat, gelet op de inzage die de examinatoren van de opleiding hebben gehad in e-mailcorres-

pondentie over een door appellante gevolgde stage, de objectiviteit van een beoordeling door hen niet meer is gewaarborgd.

2.6. De examencommissie heeft toegelicht dat zij de herkansingstoets niet wenst te laten beoordelen door een externe examinator. Volgens de examencommissie zijn de aangewezen examinatoren van de opleiding Ergotherapie capabel om dit te doen.

2.7. Uit artikel 7.12c van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek volgt dat de examencommissie examinatoren aanwijst. De examencommissie komt hierbij beoordelingsruimte toe. Het College overweegt in het licht hiervan dat appellante zelf geen rol kan hebben bij de aanwijzing van examinatoren. Het College overweegt verder dat het enkele feit dat de examinatoren van de opleiding kennis zouden hebben genomen van de door appellante bedoelde e-mailcorrespondentie onvoldoende is om aannemelijk gemaakt te achten dat een herbeoordeling van de herkansingstoets door een door de examencommissie aan te wijzen examinator van de opleiding niet op objectieve wijze zou kunnen plaatsvinden.
Het betoog faalt. Overigens is ter zitting aan de orde gekomen dat een herbeoordeling kan worden verricht door een examinator die niet was betrokken bij de eerdere beoordeling van de door appellante gemaakte herkansingstoets.

2.8. Het beroep van appellante is gegrond. De beslissing van het CBE van 5 juli 2018 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, dient de examencommissie de reeds door appellante gemaakte herkansingstoets opnieuw te (laten) beoordelen. Gelet hierop ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, de beslissing van 18 januari 2018 van de examencommissie vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE. Dit betekent dat de examencommissie alsnog - met inachtneming van de verbeterde handleiding, nieuwe richtlijn en toetsmatrijs - de reeds door appellante ingeleverde herkansingstoets zal moeten (laten) herbeoordelen. Die beoordeling kan worden verricht door een door de examencommissie aan te wijzen, zo mogelijk een niet eerder bij de beoordeling betrokken examinator van de opleiding.

2.9. Het CBE dient op na te melden wijze in de vergoeding van de door appellante gemaakte proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 5 juli 2018;
III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van het Instituut voor gezondheidszorg van 18 januari 2018 over de door appellante gemaakte herkansing van een deeltoets van het vak "Beroepsproduct professioneel redeneren 2";
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 5 juli 2018;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/147**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	17 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen slagingspercentage
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Wat appellant in beroep heeft aangevoerd, komt er, anders dan appellant zelf lijkt te zien, in wezen op neer dat hij een discussie wil voeren over de door hem gegeven antwoorden op de vragen 4a en 4b van het tentamen Personen- en Familierecht en daarmee over de juistheid van de formulering van deze vragen en de waardering van zijn antwoorden. Dit verdraagt zich evenwel niet met het onder 2.4 weergegeven toetsingskader, zodat dit betoog niet kan leiden tot het ermee beoogde resultaat. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat de vaststelling van de door appellant bestreden tentamenvragen en de beoordeling van het daarop gegeven antwoord zorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de klachten van appellant in de procedure bij het CBE aan de examinator zijn voorgelegd en dat deze daarop inhoudelijk heeft gereageerd. Uit die reactie van 23 mei 2018 kan worden afgeleid dat de examinator bij het corrigeren van het tentamenwerk niet is gebleken dat andere studenten moeite hebben gehad met het interpreteren van de vraag 4a, zoals dat hem als examinator voor ogen stond, en dat appellant vraag 4b heeft beantwoord met inachtneming van een omstandigheid die als zodanig in de vraag niet werd gegeven. Daarbij is uitgelegd dat het ontbreken van delen van het antwoord heeft geleid tot puntenaftrek, maar dat daar tegenover heeft gestaan dat bij de beantwoording van vraag 4b punten zijn toegekend omdat een deel van die vraag mede was beantwoord bij vraag 4a. Gelet op het voorgaande heeft het CBE de vaststelling van het tentamencijfer dan ook terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 februari 2018 heeft de Commissie voor de examens van de Faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen (hierna: examencommissie) aan appellant meegedeeld dat hij op 6 februari 2018 heeft voldaan aan de eisen die gesteld worden aan het tentamen van de cursus Personen- en familierecht en dat de examinator dit tentamen met het cijfer 6 heeft beoordeeld.

Bij beslissing van 11 juli 2018, verzonden op 25 juli 2018, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 3 september 2018, bij het College ingekomen op 4 september 2018, beroep ingesteld.

Het CBE heeft op 25 september 2018 een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 november 2018 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 6 februari 2018 het tentamen Personen- en Familierecht afgelegd. De examinator heeft dit tentamen met een 6 beoordeeld. In het beroepschrift bij het CBE tegen die beoordeling is appellant opgekomen tegen de vragen 4a,4b, 5a en 5b. Kort gezegd heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat de wijze waarop de vragen zijn gesteld konden leiden tot de interpretatie die hij aan die vragen heeft gegeven en dat de door hem gegeven antwoorden – dus – juist zijn.

2.2. Het CBE heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in redelijkheid tot de beoordeling van de antwoorden van appellant op de door hem ter discussie gestelde vragen heeft kunnen komen en dat de examinator ook overigens niet heeft gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat bij de waardering van tentamenvragen als hier aan de orde de oordelen van redelijk denkende personen binnen zekere grenzen uiteen kunnen lopen, zonder dat daarbij kan worden gezegd dat die oordelen onredelijk zijn. Naar het oordeel van het CBE zijn de grenzen in het voorliggende geval, voor wat betreft de door appellant aangevoerde aspecten, niet overschreden.

2.3. Appellant, die het beroep bij het College heeft beperkt tot zijn klachten over de vragen 4a en 4b, betoogt dat het CBE heeft miskend dat, juiste interpretatie van vraag 4a zou hebben moeten betekenen dat niet alle mogelijkheden in het antwoord behoefden te worden benoemd, maar slechts een of meerdere. Over vraag 4b heeft appellant opgemerkt dat, uitgaande van zijn interpretatie van de daaraan voorafgaande vraag, het door hem gegeven antwoord juist was en dat daarover ten onrechte door de examinator is gesteld dat dit antwoord niet voor de hand lag. Appellant heeft daarnaast gesteld dat het beperkte slagingspercentage en de betrouwbaarheidsanalyse wijzen op niet-studentgerelateerde tekortkomingen in het tentamen of het daaraan voorafgaande onderwijs. Volgens appellant is de beslissing van het CBE die aan deze klachten voorbijgaat, niet voldoende gemotiveerd en had die beslissing in redelijkheid niet kunnen luiden, zoals deze luidt.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE

terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Wat appellant in beroep heeft aangevoerd, komt er, anders dan appellant zelf lijkt te zien, in wezen op neer dat hij een discussie wil voeren over de door hem gegeven antwoorden op de vragen 4a en 4b van het tentamen Personen- en Familierecht en daarmee over de juistheid van de formulering van deze vragen en de waardering van zijn antwoorden. Dit verdraagt zich evenwel niet met het onder 2.4 weergegeven toetsingskader, zodat dit betoog niet kan leiden tot het ermee beoogde resultaat. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat de vaststelling van de door appellant bestreden tentamenvragen en de beoordeling van het daarop gegeven antwoord zorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat daarbij aan de voorschriften van procedurele aard is voldaan. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de klachten van appellant in de procedure bij het CBE aan de examinator zijn voorgelegd en dat deze daarop inhoudelijk heeft gereageerd. Uit die reactie van 23 mei 2018 kan worden afgeleid dat de examinator bij het corrigeren van het tentamenwerk niet is gebleken dat andere studenten moeite hebben gehad met het interpreteren van de vraag 4a, zoals dat hem als examinator voor ogen stond, en dat appellant vraag 4b heeft beantwoord met inachtneming van een omstandigheid die als zodanig in de vraag niet werd gegeven. Daarbij is uitgelegd dat het ontbreken van delen van het antwoord heeft geleid tot puntenaftrek, maar dat daar tegenover heeft gestaan dat bij de beantwoording van vraag 4b punten zijn toegekend omdat een deel van die vraag mede was beantwoord bij vraag 4a.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE de vaststelling van het tentamencijfer dan ook terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/149**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	kwalitatieve toelatingseisen onbevoegd toelatingseisen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 10:1 Awb: artikel 10:2 Awb: artikel 10:9 Awb: artikel 10:10 OER: artikel 5, derde lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De beslissing van 31 mei 2018 is ondertekend door het hoofd CIO, namens het college van bestuur. Het College leidt uit die beslissing af dat het hoofd CIO de beslissing niet slechts heeft ondertekend, maar ook namens het college van bestuur heeft genomen. De bevoegdheid om over de toelating tot de masteropleiding te beslissen komt op grond van artikel 7.30b, derde lid, van de WHW toe aan het college van bestuur. Niet is gebleken dat het college van bestuur die bevoegdheid in overeenstemming met de bepalingen in de Awb heeft gemandateerd aan het hoofd CIO. Gelet hierop is de beslissing van 31 mei 2018 onbevoegd genomen. Het CBE heeft het beroep van appellant daarom ten onrechte ongegrond verklaard. 2.4. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en dat de beslissing van het CBE van 31 juli 2018 voor vernietiging in aanmerking komt. Doende hetgeen het CBE had moeten doen, zal het College het door appellant bij het CBE ingestelde beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van 31 mei 2018 vernietigen. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de beslissing van 31 mei 2018 in stand te laten. Ingevolge artikel 7.30b van de WHW kan het instellingsbestuur kwalitatieve toelatingseisen vaststellen, die worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Niet in geschil is dat het de verantwoordelijkheid van appellant is om de Graduate Record Examinations (hierna: GRE-test) te maken en dat de door hem in de GRE-test behaalde scores lager zijn dan de gewenste scores, zoals vermeld in artikel 5, derde lid, aanhef en onder a, van de OER Aerospace Engineering en op de website van de TU Delft. Gelet hierop moet worden aangenomen dat appellant ervan op de hoogte was of kon zijn dat bij toelating GRE-scores een belangrijke rol spelen en dat het in voorkomend geval mogelijk is om een aangepaste GRE test te maken. Het komt voor rekening en risico van appellant dat hij niet tijdig een aanvraag voor een aangepaste GRE-test heeft ingediend. Dat appellant pas in maart 2018 door een docent van de TU Delft is aangeraden de masteropleiding Aerospace Engineering te gaan doen, maakt dit niet anders. Verder kan worden betrokken dat appellant zijn medische situatie niet kenbaar heeft gemaakt bij zijn aanvraag om toelating. In de omstandigheden dat volgens de missie en visie van de TU Delft inclusiviteit en diversiteit belangrijk zijn en dat appellant een aantal andere vakken bij de TU Delft heeft gevolgd is geen grond gelegen voor

het oordeel dat appellant toch moet worden toegelaten. Evenmin heeft appellant met de ingebrachte aanbevelingsbrieven aannemelijk gemaakt dat hij toch voldoet aan de toelatingseisen. Gelet op het voorgaande is het verzoek van appellant om inschrijving voor de masteropleiding Aerospace Engineering terecht afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) van de Technische Universiteit Delft (hierna: TU Delft), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 mei 2018 heeft het Head Central International Office (hierna: hoofd CIO), namens het college van bestuur , een verzoek van appellant om inschrijving voor de masteropleiding Aerospace Engineering afgewezen.

Bij beslissing van 31 juli 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 november 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. J.M.G. Hulsman, advocaat te Delft, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. F.N.Y. Coladarci, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de decaan is ir. M.H.P.C Bos verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het College overweegt ambtshalve als volgt.

2.2. Ingevolge artikel 7.30b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) laat het instellingsbestuur degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. Het instellingsbestuur is het college van bestuur. Dit volgt uit de artikelen 1.1, aanhef en onder j, en 9.2, tweede lid, van de WHW.

Ingevolge artikel 10:1 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) wordt onder mandaat verstaan: de bevoegdheid om in naam van een bestuursorgaan besluiten te nemen.
In artikel 10:2 is bepaald dat een door de gemandateerde binnen de grenzen van zijn bevoegdheid genomen besluit geldt als een besluit van de mandaatgever.
In artikel 10:9, eerste lid, is bepaald dat de mandaatgever kan toestaan dat ondermandaat wordt verleend.
In artikel 10:10 is bepaald dat een krachtens mandaat genomen besluit vermeldt namens welk bestuursorgaan het besluit is genomen.

2.3. De beslissing van 31 mei 2018 is ondertekend door het hoofd CIO, namens het college van bestuur. Het College leidt uit die beslissing af dat het hoofd CIO de beslissing niet slechts heeft ondertekend, maar ook namens het college van bestuur heeft genomen.
De bevoegdheid om over de toelating tot de masteropleiding te beslissen komt op grond van artikel 7.30b, derde lid, van de WHW toe aan het college van bestuur. Niet is gebleken dat het college van bestuur die bevoegdheid in overeenstemming met de bepalingen in de Awb heeft gemandateerd aan het hoofd CIO. Gelet hierop is de beslissing van 31 mei 2018 onbevoegd genomen. Het CBE heeft het beroep van appellant daarom ten onrechte ongegrond verklaard.

2.4. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en dat de beslissing van het CBE van 31 juli 2018 voor vernietiging in aanmerking komt. Doende hetgeen het CBE had moeten doen, zal het College het door appellant bij het CBE ingestelde beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van 31 mei 2018 vernietigen. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de beslissing van 31 mei 2018 in stand te laten.
Ingevolge artikel 7.30b van de WHW kan het instellingsbestuur kwalitatieve toelatingseisen vaststellen, die worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Niet in geschil is dat het de verantwoordelijkheid van appellant is om de Graduate Record Examinations (hierna: GRE-test) te maken en dat de door hem in de GRE-test behaalde scores lager zijn dan de gewenste scores, zoals vermeld in artikel 5, derde lid, aanhef en onder a, van de OER Aerospace Engineering en op de website van de TU Delft. Gelet hierop moet worden aangenomen dat appellant ervan op de hoogte was of kon zijn dat bij toelating GRE-scores een belangrijke rol spelen en dat het in voorkomend geval mogelijk is om een aangepaste GRE-test te maken. Het komt voor rekening en risico van appellant dat hij niet tijdig een aanvraag voor een aangepaste GRE-test heeft ingediend. Dat appellant pas in maart 2018 door een docent van de TU Delft is aangeraden de masteropleiding Aerospace Engineering te gaan doen, maakt dit niet anders. Verder kan worden betrokken dat appellant zijn medische situatie niet kenbaar heeft gemaakt bij zijn aanvraag om toelating. In de omstandigheden dat volgens de missie en visie van de TU Delft inclusiviteit en diversiteit belangrijk zijn en dat appellant een aantal andere vakken bij de TU Delft heeft gevolgd is geen grond gelegen voor het oordeel dat appellant toch moet worden toegelaten. Evenmin heeft appellant met de ingebrachte aanbevelingsbrieven aannemelijk gemaakt dat hij toch voldoet aan de toelatingseisen. Gelet op het voorgaande is het verzoek van appellant om inschrijving voor de masteropleiding Aerospace Engineering terecht afgewezen.

2.5. Het college van bestuur en het CBE dienen op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft van 31 juli 2018, kenmerk 2018-0126;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van het Head Central International Office van 31 mei 2018;
V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand blijven;
VI. veroordeelt het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen

proceskosten tot een bedrag van € 501,00 (zegge: vijfhonderdeen euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/153 en 2018/153.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	27 september 2018
Partijen	:	verzoekster en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	advies causaal verband minnelijke schikking persoonlijke omstandigheden voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 7:16, eerste lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Verweerder heeft op 27 augustus 2018 de decaan verzocht na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is en heeft eveneens op 27 augustus 2018 verzoekster uitgenodigd voor een hoorzitting op 31 augustus 2018. Verzoekster bevond zich die dagen echter in China. Zij heeft verweerder hiervan vóór 31 augustus 2018 op de hoogte gesteld en verzocht de hoorzitting uit te stellen. Verweerder heeft geweigerd uitstel te verlenen, omdat het volgens hem in het belang van verzoekster was om vóór het begin van het nieuwe studiejaar op 1 september 2018 de uitkomst van haar procedure te weten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder aldus in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW en artikel 7:16, eerste lid, van de Awb gehandeld. Door de korte tijd tussen 27 en 31 augustus 2018 en de omstandigheid dat verzoekster die dagen in China verbleef, kon de decaan niet vóór het in behandeling nemen van het administratief beroep overleg over een minnelijke schikking met haar voeren. Uit hetgeen hierna in 2.8 wordt overwogen, blijkt dat een schikkingsgesprek tenminste zinvol zou zijn geweest. Verzoekster heeft voorts niet ingestemd met het houden van een hoorzitting op 31 augustus 2018 buiten haar aanwezigheid. Het enkele feit dat verzoekster op 29 augustus 2018 nog aanvullende stukken naar verweerder heeft gestuurd kan, anders dan verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van de voorzieningenrechter heeft aangevoerd, niet als dergelijke instemming worden beschouwd. In zoverre slaagt het betoog. 2.8. Verzoekster heeft als persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht dat zij depressieve klachten had. Deze klachten zijn in november 2017 begonnen als gevolg van het overlijden van een familielid en verzoekster heeft hierover regelmatig contact gehad met een studieadviseur bij wie zij ook medische stukken heeft ingediend, zoals voorgeschreven in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Verzoekster heeft voor haar klachten tweemaal een medische behandeling ondergaan in China en is aan het eind van februari 2018, na de tweede behandeling, naar Nederland teruggekeerd om verder te studeren. In Nederland moest zij op zoek naar nieuwe woonruimte. Zij is toen bij een vriendin gaan wonen, bij wie in april 2018 een ernstige ziekte werd geconstateerd en die op 17 mei 2018 is overleden. Volgens verzoekster zijn door deze gebeurtenissen

haar depressieve klachten teruggekeerd en heeft zij hierover contact gehad met een studieadviseur.
De voorzieningenrechter maakt uit het voorgaande op dat verzoekster een aanzienlijk gedeelte van het studiejaar is gehinderd door depressieve klachten. Desondanks heeft zij de helft van het nominale aantal studiepunten gehaald. In het licht hiervan heeft de decaan ondeugdelijk gemotiveerd waarom onvoldoende causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand bestaat. Hierbij is voorts van belang dat een schriftelijk en gemotiveerd advies van de studieadviseur over de persoonlijke omstandigheden, waarvan het opstellen in de toepasselijke OER is voorgeschreven, in het procesdossier ontbreekt en verweerder ter zitting van de voorzieningenrechter te kennen heeft gegeven dat een dergelijk schriftelijk advies evenmin aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd.
Ook in zoverre slaagt het betoog.
2.9.Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder, telefonisch aan verzoekster medegedeeld op 5 september 2018 en op schrift gesteld op 17 september 2018, moet worden vernietigd. De voorzieningenrechter zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de decaan van 7 augustus 2018 en de aanvullende beslissing van 27 augustus 2018 te vernietigen.
Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 augustus 2018 heeft de decaan van de faculteit Economie en Bedrijfskunde verzoekster een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Business Administration gegeven.

Bij beslissing van 27 augustus 2018 heeft de examencommissie namens de decaan een verzoek van verzoekster om dispensatie van het BNSA afgewezen.

Bij beslissing, telefonisch aan verzoekster medegedeeld op 5 september 2018 en op schrift gesteld op 17 september 2018, heeft verweerder het door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoekster heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 september 2018, waar verzoekster, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is M. Banfield, tolk voor verzoekster, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben beide ter zitting verklaard in te stemmen met uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Verzoekster is per 1 september 2017 begonnen met de opleiding Business Administration. Aan het eind van het studiejaar had zij 30 van de voor een positief studieadvies vereiste 48 studiepunten behaald. Daarom heeft de decaan haar het BNSA gegeven. Op 24 augustus 2018 heeft verzoekster hiertegen administratief beroep ingesteld. Op 27 augustus 2018 heeft de examencommissie namens de decaan een door verzoekster ingediend verzoek om dispensatie van het BNSA afgewezen. Volgens de examencommissie bestaat er onvoldoende causaal verband tussen de aangevoerde persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand. Verweerder heeft het door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.4. Verzoekster is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat verweerder in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW het administratief beroep in behandeling heeft genomen zonder dat de decaan is nagegaan of een minnelijke schikking mogelijk is. Voorts voert zij aan dat verweerder ten onrechte op 31 augustus 2018, op welke moment zij in China verbleef, een hoorzitting heeft gehouden. Verder voert zij aan dat onvoldoende rekening is gehouden met de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden.

2.5.Verweerder heeft het administratief beroep van verzoekster aangemerkt als gericht tegen de beslissing van 27 augustus 2018 tot afwijzing van het dispensatieverzoek. Verzoekster had echter al vóór deze afwijzing administratief beroep ingesteld tegen het bij beslissing van 7 augustus 2018 gegeven BNSA. Gelet op de nauwe verwevenheid van het BNSA en de afwijzing, welke verwevenheid ook in de motivering van de beslissing van verweerder tot uitdrukking komt, zal de voorzieningenrechter de beslissing van verweerder toetsen alsof deze strekt tot instandlating van de beslissing van 7 augustus 2018, zoals aangevuld bij de beslissing van 27 augustus 2018.

2.6. Artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van

inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."
Artikel 7.61, derde lid, luidt: "Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen."

Artikel 7:16, eerste lid, van de Awb luidt: "Voordat een beroepsorgaan op het beroep beslist, stelt het belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord."

2.7. Verweerder heeft op 27 augustus 2018 de decaan verzocht na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is en heeft eveneens op 27 augustus 2018 verzoekster uitgenodigd voor een hoorzitting op 31 augustus 2018. Verzoekster bevond zich die dagen echter in China. Zij heeft verweerder hiervan vóór 31 augustus 2018 op de hoogte gesteld en verzocht de hoorzitting uit te stellen. Verweerder heeft geweigerd uitstel te verlenen, omdat het volgens hem in het belang van verzoekster was om vóór het begin van het nieuwe studiejaar op 1 september 2018 de uitkomst van haar procedure te weten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder aldus in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW en artikel 7:16, eerste lid, van de Awb gehandeld. Door de korte tijd tussen 27 en 31 augustus 2018 en de omstandigheid dat verzoekster die dagen in China verbleef, kon de decaan niet vóór het in behandeling nemen van het administratief beroep overleg over een minnelijke schikking met haar voeren. Uit hetgeen hierna in 2.8 wordt overwogen, blijkt dat een schikkingsgesprek tenminste zinvol zou zijn geweest. Verzoekster heeft voorts niet ingestemd met het houden van een hoorzitting op 31 augustus 2018 buiten haar aanwezigheid. Het enkele feit dat verzoekster op 29 augustus 2018 nog aanvullende stukken naar verweerder heeft gestuurd kan, anders dan verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van de voorzieningenrechter heeft aangevoerd, niet als dergelijke instemming worden beschouwd.
In zoverre slaagt het betoog.

2.8. Verzoekster heeft als persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht dat zij depressieve klachten had. Deze klachten zijn in november 2017 begonnen als gevolg van het overlijden van een familielid en verzoekster heeft hierover regelmatig contact gehad met een studieadviseur bij wie zij ook medische stukken heeft ingediend, zoals voorgeschreven in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Verzoekster heeft voor haar klachten tweemaal een medische behandeling ondergaan in China en is aan het eind van februari 2018, na de tweede behandeling, naar Nederland teruggekeerd om verder te studeren. In Nederland moest zij op zoek naar nieuwe woonruimte. Zij is toen bij een vriendin gaan wonen, bij wie in april 2018 een ernstige ziekte werd geconstateerd en die op 17 mei 2018 is overleden. Volgens verzoekster zijn door deze gebeurtenissen haar depressieve klachten teruggekeerd en heeft zij hierover contact gehad met een studieadviseur.
De voorzieningenrechter maakt uit het voorgaande op dat verzoekster een aanzienlijk gedeelte van het studiejaar is gehinderd door depressieve klachten. Desondanks heeft zij de helft van het nominale aantal studiepunten gehaald. In het licht hiervan heeft de decaan ondeugdelijk gemotiveerd waarom onvoldoende causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand bestaat. Hierbij is voorts van belang dat een schriftelijk en gemotiveerd advies van de studieadviseur over de persoonlijke omstandigheden, waarvan het opstellen in de toepasselijke OER is voorgeschreven, in het procesdossier ontbreekt en verweerder ter zitting van de voorzieningenrechter te kennen heeft gegeven dat

een dergelijk schriftelijk advies evenmin aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd.
Ook in zoverre slaagt het betoog.

2.9.Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder, telefonisch aan verzoekster medegedeeld op 5 september 2018 en op schrift gesteld op 17 september 2018, moet worden vernietigd. De voorzieningenrechter zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de decaan van 7 augustus 2018 en de aanvullende beslissing van 27 augustus 2018 te vernietigen.
Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.10. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, telefonisch aan verzoekster medegedeeld op 5 september 2018 en op schrift gesteld op 17 september 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de decaan van de faculteit Economie en Bedrijfskunde van 7 augustus 2018 en de aanvullende beslissing van 27 augustus 2018 gegrond;
IV. vernietigt de beslissingen van 7 en 27 augustus 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam;
VI. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam in de bij verzoekster in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan verzoekster het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/155**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	6 december 2018
Partijen	:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	disproportioneel fraude studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Richtlijnen en Aanwijzingen Examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde: artikel 11 Fraudeprotocol: punt 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Voor zover hetgeen appellante met het beroep bij het College beoogt te bereiken niet meer kan worden bereikt, leidt dit niet tot het oordeel dat zij geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep. Appellante heeft aangevoerd dat de door haar als gevolg van de beslissing van de examencommissie opgelopen studievertraging buitenproportioneel is. Nu appellante door de studievertraging financiële schade heeft geleden, heeft zij belang bij het door haar ingestelde beroep. 2.5. Niet in geschil is dat de examencommissie terecht heeft geconcludeerd dat appellante een opdracht voor de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1, identiek aan een eerder door een andere student ingediend stuk heeft ingeleverd en fraude heeft gepleegd. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellante gepleegde fraude, het inleveren van een stuk van een medestudent als haar eigen werk, zeer ernstig is. Daarom heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie haar resultaat van de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1 terecht ongeldig heeft verklaard. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie, een uitsluiting voor de duur van drie maanden, in overeenstemming is met het Fraudeprotocol en dat het Fraudeprotocol in overeenstemming is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. Niet aannemelijk is geworden dat de studievertraging die appellante ten gevolge van de beslissing van de examencommissie oploopt, buitenproportioneel is. De examencommissie heeft toegelicht dat zij er bij het bepalen van de duur en de ingangsdatum van de sanctie rekening mee heeft gehouden dat de studievertraging als gevolg van de sanctie niet meer dan een jaar zal bedragen. Verder heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de gevolgen van de sanctie voor haar groter zijn vanwege de late melding. Het CBE heeft aangegeven dat de examencommissie in geval van een eerdere melding van de fraude een schorsing van zes maanden zou hebben opgelegd. Ook indien de sanctie eerder was ingegaan, had appellante volgens het CBE de vakken in het eerste en tweede semester niet kunnen halen, omdat voor die vakken ook practicum- en aanwezigheidsverplichtingen gelden. Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gelet op de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de bij besluit van 31 mei 2018 opgelegde sanctie passend en geboden is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 mei 2018 heeft de examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde van de Faculteit Medische Wetenschappen vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd, haar resultaat voor de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1 ongeldig verklaard en haar met ingang van 1 juni 2018 voor de duur van drie maanden uitgesloten van alle tentamens.

Bij beslissing van 11 september 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 november 2018, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M.E. Wiltvank, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge punt 2 van het Fraudeprotocol, op basis van artikel 11 Richtlijnen en Aanwijzingen Examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde, is fraude in ieder geval het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of andermans kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.
Ingevolge punt 7 kan, indien de examencommissie fraude bewezen acht, zij de student uitsluiten van deelname aan tentamens en tentamenonderdelen gedurende een termijn van ten hoogste één jaar, in overeenstemming met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW.

2.2. De examencommissie heeft aan de beslissing van 31 mei 2018 ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd bij het maken van een coachgroeptaak voor de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1. De examencommissie heeft op 17 mei 2018 een melding van de examinator van die onderwijseenheid ontvangen. Hierin is vermeld dat de door appellante ingeleverde opdracht identiek is aan een door een andere student een jaar eerder ingeleverde opdracht. In een gesprek met de

examencommissie op 22 mei 2018 heeft appellante toegegeven dat zij het verslag van een medestudent woordelijk heeft overgenomen.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie gehandhaafd en daarbij overwogen dat de opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij heeft het CBE betrokken dat uit het Fraudeprotocol volgt dat de maximale sanctie voor fraude uitsluiting voor de duur van een jaar is. Verder heeft de examencommissie bij haar beslissing rekening gehouden met de opbouw van het curriculum en de gevolgen voor appellante. Bovendien heeft de examencommissie toegelicht dat het tijdsverloop tussen de fraude en de melding daarvan niet heeft geleid tot een grotere studievertraging voor appellante als gevolg van de opgelegde sanctie, aldus het CBE.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de aan haar opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daartoe voert zij aan dat, hoewel de uitsluiting geldt voor een periode van drie maanden, haar studievertraging een jaar zal bedragen. Volgens appellante heeft het CBE niet onderkend dat de sanctie voor haar minder gevolgen had gehad wanneer die eerder was ingegaan, omdat zij in dat geval niet tevergeefs vier tentamens zou hebben gemaakt. Verder betoogt appellante dat ten onrechte alle punten voor de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1 ongeldig zijn verklaard, omdat de fraude alleen heeft plaatsgevonden bij het onderdeel coachopdrachten. Ten slotte merkt appellante op dat het CBE de beslissing van 11 september 2018 zo laat schriftelijk heeft verzonden dat inmiddels geen herstel van de sanctie meer mogelijk is.

2.4. Voor zover hetgeen appellante met het beroep bij het College beoogt te bereiken niet meer kan worden bereikt, leidt dit niet tot het oordeel dat zij geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep. Appellante heeft aangevoerd dat de door haar als gevolg van de beslissing van de examencommissie opgelopen studievertraging buitenproportioneel is. Nu appellante door de studievertraging financiële schade heeft geleden, heeft zij belang bij het door haar ingestelde beroep.

2.5. Niet in geschil is dat de examencommissie terecht heeft geconcludeerd dat appellante een opdracht voor de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1, identiek aan een eerder door een andere student ingediend stuk heeft ingeleverd en fraude heeft gepleegd. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellante gepleegde fraude, het inleveren van een stuk van een medestudent als haar eigen werk, zeer ernstig is. Daarom heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie haar resultaat van de onderwijseenheid Competentieontwikkeling 2.1 terecht ongeldig heeft verklaard. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie, een uitsluiting voor de duur van drie maanden, in overeenstemming is met het Fraudeprotocol en dat het Fraudeprotocol in overeenstemming is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. Niet aannemelijk is geworden dat de studievertraging die appellante ten gevolge van de beslissing van de examencommissie oploopt, buitenproportioneel is. De examencommissie heeft toegelicht dat zij er bij het bepalen van de duur en de ingangsdatum van de sanctie rekening mee heeft gehouden dat de studievertraging als gevolg van de sanctie niet meer dan een jaar zal bedragen. Verder heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de gevolgen van de sanctie voor haar groter zijn vanwege de late melding. Het CBE heeft aangegeven dat de examencommissie in geval van een eerdere melding van de fraude een schorsing van zes maanden zou hebben opgelegd. Ook indien de sanctie eerder was ingegaan, had appellante volgens het CBE de vakken in het eerste en tweede semester niet kunnen halen, omdat voor die vakken ook practicum- en aanwezigheidsverplichtingen gelden. Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gelet op de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de bij besluit van 31 mei 2018 opgelegde sanctie passend en geboden is.

2.6. Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/157**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	17 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling (her-)beoordeling kennen en kunnen scriptie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Naar het oordeel van het College kan de beslissing van het CBE de door het College aan te leggen toets doorstaan. Uit de gegevens die zich in het dossier bevinden blijkt dat de begeleiding van appellant aanvankelijk te wensen heeft overgelaten, maar dat na een daarover door appellant ingediende klacht andere begeleiders zijn aangewezen. In het dossier bevinden zich geen gegevens waaruit blijkt dat de begeleiding vanaf dat moment niet (langer) adequaat was. Dat appellant dat wel zo heeft ervaren en dat hij bij voorkeur een of meer andere begeleiders wilde, is als zodanig geen grond om tot dat oordeel te komen. Van belang daarbij is dat de aangewezen begeleiders uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat de student die het tegendeel stelt aannemelijk moet maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Wat appellant naar voren heeft gebracht is in dit verband niet voldoende. De stelling dat de twee begeleiders geen aanstelling zouden hebben is door appellant eerst ter zitting van het College naar voren gebracht, zodat het College aan die overigens niet onderbouwde stelling voorbijgaat wegens late indiening. Gelet op de beperkte onder 2.4 weergegeven toetsing is het niet mogelijk bij het College een inhoudelijk debat te voeren over de inhoud van de scriptie en het daarop door verschillende begeleiders geleverd commentaar. Het betoog faalt. Voor vernietiging van de beslissing van het CBE van 15 augustus 2018 ziet het College geen aanleiding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 maart 2018 heeft de Commissie voor de examens van de Faculteit Cultuur- en Rechtswetenschappen aan appellant meegedeeld dat hij op 14 februari 2018 heeft voldaan aan de eisen die worden gesteld aan een scriptie van de cursus R80313 en dat de door hem ingeleverde scriptie door de examinator met het cijfer 6 is gewaardeerd.

Bij beslissing van 15 augustus 2018, verzonden op 26 augustus 2018, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant op 28 september 2018 bij het College beroep ingesteld.

Het CBE heeft op 9 oktober 2018 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 november 2018 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 14 februari 2018 voldaan aan de eisen die worden gesteld aan zijn masterscriptie ‘Wie beschermt het wild zwijn tegen het nulstandbeleid’. De examinator heeft deze scriptie gewaardeerd met het
cijfer 6.

2.2. Het CBE heeft zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in redelijkheid tot deze beoordeling van de scriptie heeft kunnen komen en dat de examinator ook overigens niet heeft gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat bij de waardering van een scriptie als hier aan de orde de oordelen van redelijk denkende personen binnen zekere grenzen uiteen kunnen lopen, zonder dat daarbij kan worden gezegd dat die beoordeling op zichzelf als onredelijk moet worden beschouwd. Naar het oordeel van het CBE zijn de grenzen in het voorliggende geval, wat de door appellant aangevoerde aspecten betreft, niet overschreden.

2.3. Appellant betoogt dat aan de waardering van zijn scriptie geen eerlijke, objectieve en deskundige beoordeling vooraf is gegaan en dat de inhoudelijke kritiek op zijn scriptie onjuist is. Zij bezwaren betreffen de gang van zaken voor en tijdens het scriptietraject en de wijze van beoordelen. Om die reden staat hij voor dat er een herbeoordeling van de scriptie plaatsvindt door twee externe deskundigen.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Naar het oordeel van het College kan de beslissing van het CBE de door het College aan te leggen toets doorstaan. Uit de gegevens die zich in het dossier bevinden blijkt dat de begeleiding van appellant aanvankelijk te wensen heeft overgelaten, maar dat na een daarover door appellant ingediende klacht andere begeleiders zijn aangewezen. In het dossier bevinden zich geen gegevens waaruit blijkt dat de begeleiding vanaf dat moment niet (langer) adequaat was. Dat appellant dat wel zo heeft ervaren en dat hij bij voorkeur een of meer andere begeleiders wilde, is als zodanig geen grond om tot dat oordeel te komen. Van belang daarbij is dat de aangewezen begeleiders uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat de student die het tegendeel stelt aannemelijk moet maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Wat appellant naar voren heeft gebracht is in dit verband niet voldoende. De stelling dat de twee begeleiders geen aanstelling

zouden hebben is door appellant eerst ter zitting van het College naar voren gebracht, zodat het College aan die overigens niet onderbouwde stelling voorbijgaat wegens late indiening. Gelet op de beperkte onder 2.4 weergegeven toetsing is het niet mogelijk bij het College een inhoudelijk debat te voeren over de inhoud van de scriptie en het daarop door verschillende begeleiders geleverd commentaar.
Het betoog faalt. Voor vernietiging van de beslissing van het CBE van 15 augustus 2018 ziet het College geen aanleiding.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/158.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	22 november 2018
Partijen	:	verzoeker en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Afmelding IND persoonlijke omstandigheden studievoortgang verblijfsvergunning voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 8:81 OER: artikel 11a Gedragscode internationale student hoger onderwijs: artikel 5.5
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter bestaat geen aanleiding om de beslissing van verweerder van 25 september 2018 onjuist te achten. Vaststaat dat verzoeker geen enkel studiepunt heeft behaald. Daarmee voldoet hij niet aan de in artikel 11a, tweede lid, van de OER neergelegde studievoortgangsnorm. Het feit dat verzoeker zich voor een andere opleiding heeft ingeschreven, wijst er op dat hij de opleiding Informatica niet zal afronden. Verder heeft verzoeker niet eerder dan in zijn verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden. De voorzieningenrechter volgt verzoeker niet in zijn betoog ter zitting van de voorzieningenrechter dat de instelling haar onderzoeksplicht heeft verzaakt, door niet bij verzoeker door te vragen naar persoonlijke omstandigheden. Het lag in eerste instantie op de weg van verzoeker om tijdig van deze omstandigheden melding te maken. Verweerder heeft ter zitting gesteld dat er bij de opleiding terdege rekening wordt gehouden met internationale studenten, dat daarvoor aparte opvangfaciliteiten bestaan en dat de toegang tot de studentendecaan voor internationale studenten laagdrempelig is. Verzoeker heeft aangegeven met die faciliteiten niet bekend te zijn. Voor zover dat het geval is, behoort het naar het oordeel van de voorzieningenrechter tot het risico van verzoeker dat hij van die faciliteiten geen gebruik heeft gemaakt. Bij vertraging in de studievoortgang wordt de betrokken student door de decaan per mail uitgenodigd voor een of meer gesprekken. Verzoeker stelt dat hij de desbetreffende e-mail(s) niet heeft ontvangen, maar vooralsnog is er geen reden om aan te nemen dat de e-mail(s) niet is/zijn verzonden. Bovendien, zo heeft verweerder onweersproken gesteld, is tijdens de hoorzitting in bezwaar expliciet naar persoonlijke omstandigheden gevraagd en heeft verzoeker ook toen geen melding gemaakt van deze omstandigheden. Ook de door verzoeker gestelde persoonlijke omstandigheden als gevolg waarvan hij niet zou hebben voldaan aan de studievoortgangsnorm, leiden op voorhand niet tot het oordeel dat de beslissing van verweerder van 25 september 2018 onjuist is. Verzoeker heeft ten bewijze van zijn stelling bij zijn verzoekschrift een verklaring van zijn moeder gevoegd, maar daaruit kan niet worden afgeleid in hoeverre de (gezondheids)problematiek van de moeder van invloed is geweest op de studievoortgang van verzoeker. Daarnaast is deze verklaring niet vergezeld van een verklaring van een arts. Onder die omstandigheden kan de manager niet worden verweten dat hij verzoeker heeft medegedeeld dat hij bij de IND zal worden afgemeld.

2.8. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het feit dat een internationale student zich inschrijft voor een andere studie geen persoonlijke omstandigheid is, die er toe kan leiden dat de student voor de opleiding waarvoor hij ingeschreven staat niet wordt afgemeld. Gelet op het systeem en de bedoeling van de Gedragscode is dat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter juist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juli 2018 heeft de manager van de Centrale Studentenadministratie (hierna: de manager) namens de domeindirecteur aan verzoeker medegedeeld dat hij in het studiejaar 2018-2019 niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, geen persoonlijke omstandigheden bekend zijn en dat hij zal worden afgemeld bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND).

Bij beslissing van 25 september 2018 heeft verweerder het daartegen door verzoeker gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Daarnaast heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 november 2018, waar verzoeker, bijgestaan door mr. J.P. Alspeer, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Odekerken, vergezeld door M. Stengs, medewerker van de Centrale Studentenadministratie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Verzoeker is een internationale student met een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, die verband houdt met studie. Om die reden moet hij aan de norm voor voldoende studievoortgang voldoen. Die studievoortgang wordt, op grond van artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs (hierna: de Gedragscode), door de instelling vastgesteld. Indien blijkt dat de internationale student niet of onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, wordt de verblijfsvergunningplichtige student binnen een maand afgemeld bij de IND. Wanneer blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), alsmede artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW, als gevolg waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang, worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt zodat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Er vindt in dat geval voor verblijfsvergunningplichtige studenten geen afmelding plaats bij de IND, zo volgt uit de Gedragscode.

2.3. Op grond van artikel 11a, tweede lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER), die geldt voor de opleiding B Informatica VT, de opleiding waarvoor verzoeker zich per 1 februari 2018 heeft ingeschreven, geldt als voldoende studievoortgang voor elk studiejaar het behalen van minimaal 15 credits in de eerste twee onderwijsperioden en minimaal 30 credits in een geheel studiejaar.

2.4. Omdat verzoeker het vereiste aantal studiepunten, als bedoeld in artikel 11a, tweede lid, van de OER niet heeft behaald, heeft de manager hem bij beslissing van 30 juli 2018 ervan op de hoogte gebracht dat hij zal worden afgemeld bij de IND.
Tegen die beslissing heeft verzoeker bezwaar gemaakt. Hij heeft zich in zijn bezwaarschrift, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat hij tijdens het eerste jaar van zijn opleiding tot de ontdekking kwam dat de opleiding niet bij hem past. Hem is geadviseerd te stoppen met de opleiding Informatica en zich voor het studiejaar 2018-2019 in te schrijven voor de opleiding bouwkunde, hetgeen hij inmiddels heeft gedaan.

2.5. Verweerder heeft het bezwaar bij zijn beslissing van 25 september 2018 ongegrond verklaard. Volgens verweerder is verzoeker bij aanvang van de opleiding Informatica geïnformeerd over de Gedragscode en de voor hem geldende studievoortgangsnorm om te kunnen blijven studeren met een verblijfsvergunning. Verzoeker heeft niet aan die norm voldaan, omdat hij in het eerste jaar geen enkel studiepunt heeft behaald. Verder heeft verweerder gesteld dat niet van persoonlijke omstandigheden is gebleken die invloed hebben gehad op de studievoortgang van verzoeker.

2.6. Verzoeker kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 25 september 2018. Hij heeft daartegen beroep ingesteld bij het College en de voorzieningenrechter bovendien verzocht een voorlopige voorziening te treffen, die strekt tot schorsing van de beslissing van 30 juli 2018.
Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat persoonlijke omstandigheden van invloed zijn geweest op de studievoortgang. Zijn moeder is ernstig ziek geworden, kort nadat hij naar Nederland was vertrokken. Naast deze ziekte, had de moeder van verzoeker te kampen met persoonlijke problemen die zij met hem heeft besproken. Deze situatie heeft invloed gehad op zijn welzijn, aldus verzoeker. Inmiddels heeft hij professionele hulp gezocht bij een maatschappelijk werker en zal hij met die hulp en begeleiding van de instelling zijn opleiding kunnen voltooien. De gevolgen van de beslissing van 30 juli 2018 zijn groot, omdat de IND kan beslissen dat hij geen rechtmatig verblijf meer heeft, als gevolg waarvan hij zijn opleiding niet meer kan voltooien. In Suriname heeft hij weinig kansen om onderwijs te kunnen volgen, aldus verzoeker. Hij heeft verder spoedeisend belang bij een schorsing van de beslissing van 30 juli 2018, zodat hij rechtmatig in Nederland kan verblijven om zijn nieuwe opleiding af te ronden. Ter zitting heeft appellant daar aan toegevoegd dat hij heeft moeten wennen aan een nieuwe studieomgeving in een nieuw land.

2.7. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter bestaat geen aanleiding om de beslissing van verweerder van 25 september 2018 onjuist te achten. Vaststaat dat verzoeker geen enkel studiepunt heeft behaald. Daarmee voldoet hij niet aan de in artikel 11a, tweede lid, van de OER neergelegde studievoortgangsnorm. Het feit dat verzoeker zich voor een andere opleiding heeft ingeschreven, wijst er op dat hij de opleiding Informatica niet zal afronden. Verder heeft verzoeker niet eerder dan in zijn verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden. De voorzieningenrechter volgt verzoeker niet in zijn betoog ter zitting van de voorzieningenrechter dat de instelling haar onderzoeksplicht heeft verzaakt, door niet bij verzoeker door te vragen naar persoonlijke omstandigheden. Het lag in eerste instantie op de weg van verzoeker om tijdig van deze omstandigheden melding te maken. Verweerder heeft ter zitting gesteld dat er bij de opleiding terdege rekening wordt gehouden met internationale studenten, dat daarvoor aparte opvangfaciliteiten bestaan en dat de toegang tot de studentendecaan voor internationale studenten laagdrempelig is. Verzoeker heeft aangegeven met die faciliteiten niet bekend te zijn. Voor zover dat het geval is, behoort het naar het oordeel van de voorzieningenrechter tot het risico van verzoeker dat hij van die faciliteiten geen gebruik heeft gemaakt. Bij vertraging in de studievoortgang wordt de betrokken student door de decaan per mail uitgenodigd voor een of meer gesprekken. Verzoeker stelt dat hij de desbetreffende e-mail(s) niet heeft ontvangen, maar vooralsnog is er geen reden om aan te nemen dat de e-mail(s) niet is/zijn verzonden. Bovendien, zo heeft verweerder onweersproken gesteld, is tijdens de hoorzitting in bezwaar expliciet naar persoonlijke

omstandigheden gevraagd en heeft verzoeker ook toen geen melding gemaakt van deze omstandigheden. Ook de door verzoeker gestelde persoonlijke omstandigheden als gevolg waarvan hij niet zou hebben voldaan aan de studievoortgangsnorm, leiden op voorhand niet tot het oordeel dat de beslissing van verweerder van 25 september 2018 onjuist is. Verzoeker heeft ten bewijze van zijn stelling bij zijn verzoekschrift een verklaring van zijn moeder gevoegd, maar daaruit kan niet worden afgeleid in hoeverre de (gezondheids)problematiek van de moeder van invloed is geweest op de studievoortgang van verzoeker. Daarnaast is deze verklaring niet vergezeld van een verklaring van een arts. Onder die omstandigheden kan de manager niet worden verweten dat hij verzoeker heeft medegedeeld dat hij bij de IND zal worden afgemeld.

2.8. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het feit dat een internationale student zich inschrijft voor een andere studie geen persoonlijke omstandigheid is, die er toe kan leiden dat de student voor de opleiding waarvoor hij ingeschreven staat niet wordt afgemeld. Gelet op het systeem en de bedoeling van de Gedragscode is dat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter juist.

2.9. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College,

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/162.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	10 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeerstage beoordeling voortijdig beëindigd
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Voor zover appellant in beroep heeft aangevoerd dat de examinator ten onrechte een oordeel heeft gegeven over zijn stage overweegt het College dat niet het geval is, aangezien het verzoek tot vaststelling van een beoordeling van zijn stage juist is afgewezen. Over die afwijzing overweegt het College als volgt. Vaststaat dat de stage van appellant vroegtijdig is beëindigd nu hij bij zijn stagebedrijf niet de volledige twintig weken heeft volgemaakt. Nu de stage niet is afgerond, is het College van oordeel dat de examinator zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het niet mogelijk is om appellant een beoordeling te geven voor zijn stage, omdat hiermee niet is voldaan aan de randvoorwaarden zoals deze zijn beschreven in de Stagehandleiding. Dat de door appellant vooraf opgestelde stagetaken zijn goedgekeurd, maakt dat niet anders, omdat het erom gaat dat appellant gedurende de gehele stage de stagetaken verricht, en dat hij bij afwijking daarvan dit tijdig ter goedkeuring bij zijn stagebegeleider meldt. Het dossier bevat voorts geen aanknopingspunten die grond bieden voor de stelling dat de begeleiding vanuit de hogeschool dusdanig gebrekkig is geweest dat de beslissing van het CBE om die reden niet in stand zou kunnen blijven. Verder heeft appellant zijn stelling dat het door persoonlijke omstandigheden, te weten ADHD, onevenredig belastend zou zijn om een nieuwe stage te volgen onvoldoende onderbouwd. Daarbij komt dat appellant ter zitting van het College heeft verklaard dat hij inmiddels met een nieuwe stage is begonnen en dat hij reeds twaalf van de twintig weken heeft voltooid. Gelet op het vorenstaande heeft het CBE terecht de beslissing van de examinator in administratief beroep gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2018 heeft de examinator het verzoek van appellant om zijn stage te beoordelen afgewezen.

Bij beslissing van 8 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2018, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding AMSIB International Business and Management Studies aan de Hogeschool van Amsterdam. In het kader van die opleiding dienen studenten een afstudeerstage te volgen. Appellant heeft een afstudeerstage gevolgd bij een bedrijf in Amstelveen. Deze afstudeerstage is door het stagebedrijf vroegtijdig afgebroken. Appellant heeft vervolgens de examinator verzocht een beoordeling te geven voor zijn afstudeerstage.

2.2. De examinator heeft bij beslissing van 16 juli 2018 dit verzoek afgewezen, omdat het stagebedrijf de afstudeerstage heeft beëindigd en een beoordeling daardoor niet meer mogelijk is.
Het CBE heeft de beslissing van de examinator in administratief beroep gehandhaafd. Het CBE heeft daarbij geoordeeld dat appellant zonder stagebedrijf en stagewerkzaamheden niet voldoet aan de randvoorwaarden om de onderwijseenheid Stage te kunnen afronden en dat de examinator zich derhalve terecht op het standpunt heeft gesteld dat er geen beoordeling kan worden afgegeven. De klachten van appellant over zijn stagebegeleider, het stageadres, zijn leidinggevende, de stage en de verwijzing van appellant naar zijn ADHD maken dit volgens het CBE niet anders. Het CBE heeft hierbij opgemerkt dat de examencommissie voldoende heeft gemotiveerd dat het gedeelte van de stage dat appellant wel heeft gedaan niet voldoet aan de voorwaarden behorende bij de onderwijseenheid Stage zoals genoemd in de Stagehandleiding.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examinator ten onrechte heeft gehandhaafd. Hij voert hiertoe aan dat de examinator, door te oordelen dat hij zijn stage toch niet zou halen, ten onrechte de positie van de stagebegeleider heeft overgenomen. Volgens appellant is het niet aan de examinator om een oordeel te geven over zijn stage. Hij wijst er bovendien op dat zijn stagetaken zijn goedgekeurd hetgeen betekent dat hij in staat is om de stagedoelen, zoals omschreven in de Stagehandleiding, te behalen. Appellant voert voorts aan dat de stagebegeleider nooit de reden van de beëindiging van de stage met hem heeft besproken. Ten slotte voert appellant aan dat het voor hem, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, onevenredig bezwarend is om een nieuwe stage te gaan volgen.

2.4. Appellant heeft ter zitting van het College toegelicht dat de kern van zijn beroep zo moet worden opgevat dat hij van mening is dat hij door de hogeschool gebrekkig is begeleid en dat de hogeschool hierdoor haar zorgplicht heeft geschonden. Appellant heeft ter zitting medegedeeld dat hij hierover inmiddels een klacht heeft ingediend, maar dat dat de klachtencommissie nog geen reactie heeft gegeven.

2.5. Voor zover appellant in beroep heeft aangevoerd dat de examinator ten onrechte een oordeel heeft gegeven over zijn stage overweegt het College dat niet het geval is, aangezien het verzoek tot vaststelling van een beoordeling van zijn stage juist is afgewezen. Over die afwijzing overweegt het College als volgt. Vaststaat dat de stage van appellant vroegtijdig is beëindigd nu hij bij zijn stagebedrijf niet de volledige twintig weken heeft volgemaakt. Nu de stage niet is afgerond, is het College van oordeel dat de examinator zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het niet mogelijk is om appellant een beoordeling te geven voor zijn stage, omdat hiermee niet is voldaan aan de randvoorwaarden zoals deze zijn

beschreven in de Stagehandleiding. Dat de door appellant vooraf opgestelde stagetaken zijn goedgekeurd, maakt dat niet anders, omdat het erom gaat dat appellant gedurende de gehele stage de stagetaken verricht, en dat hij bij afwijking daarvan dit tijdig ter goedkeuring bij zijn stagebegeleider meldt. Het dossier bevat voorts geen aanknopingspunten die grond bieden voor de stelling dat de begeleiding vanuit de hogeschool dusdanig gebrekkig is geweest dat de beslissing van het CBE om die reden niet in stand zou kunnen blijven. Verder heeft appellant zijn stelling dat het door persoonlijke omstandigheden, te weten ADHD, onevenredig belastend zou zijn om een nieuwe stage te volgen onvoldoende onderbouwd. Daarbij komt dat appellant ter zitting van het College heeft verklaard dat hij inmiddels met een nieuwe stage is begonnen en dat hij reeds twaalf van de twintig weken heeft voltooid.
Gelet op het vorenstaande heeft het CBE terecht de beslissing van de examinator in administratief beroep gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/165.1**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	26 oktober 2018
Partijen	:	verzoeker en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving ongewenst gedrag ontzegging toegang voorlopige voorziening ziekte
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter mocht verweerder de beslissing van 29 maart 2018 handhaven, voor zover verzoeker daarbij voor de periode van een jaar is uitgeschreven van de door hem gevolgde opleiding International Bachelor in Psychology en hem voor die periode de toegang tot de campus Woudestein en de overige gebouwen en terreinen van de universiteit is ontzegd. Dat appellant vóór het nemen van die beslissing niet in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord, is een gebrek dat door het houden van een hoorzitting in bezwaar is hersteld. Verweerder heeft de opgelegde maatregelen niet alleen gebaseerd op gedragingen van verzoeker na de brief van 6 februari 2018, maar mede op genoegzaam gedocumenteerd gedrag in de voorgaande jaren. Dit gedrag omvat bedreiging en intimidatie van medestudenten en personeelsleden. Uit de door verweerder bij de adviescommissie overgelegde stukken blijkt dat de opleiding ten minste vanaf 2015 op de hoogte was van de psychische problemen van verzoeker en heeft geprobeerd hem door het voeren van gesprekken hulp te bieden. Uit deze stukken blijkt voorts dat verzoeker zich meermaals niet heeft gehouden aan met de opleiding gemaakte afspraken. Verzoeker heeft zich evenmin gehouden aan de met zijn behandelaars gemaakte afspraken over medicijngebruik en heeft drugs gebruikt. Hierdoor zijn zijn psychische problemen verergerd en is hij een aantal keer gedwongen opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. In het licht hiervan kan niet worden gezegd dat de opleiding te kort is geschoten in de begeleiding van verzoeker. Verweerder heeft voorts deugdelijk gemotiveerd dat beperking van de toegangsontzegging tot de gebouwen waarin de door verzoeker gevolgde opleiding is gehuisvest praktisch onuitvoerbaar is, omdat het onderwijs in verschillende gebouwen wordt gegeven, studenten overal op de campus kunnen studeren en zij ook gebruik maken van gemeenschappelijke ruimten. Beantwoording van de vraag of verweerder het advies had moeten opvolgen om de uitschrijving tot de door verzoeker gevolgde opleiding te beperken, kan thans achterwege blijven, omdat ter zitting van de voorzieningenrechter is gebleken dat verzoeker geen concrete interesse heeft in het volgen van een andere opleiding dan de opleiding International Bachelor in Psychology. Dat de behandeling die verzoeker sinds zijn ontslag op 27 juli 2018 uit het psychiatrisch ziekenhuis krijgt en die onder meer voorziet in intensieve begeleiding naar hij stelt succesvol verloopt, noopte verweerder niet om terug te komen op het besluit van 29 maart 2018. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat het waarborgen van een goed studieklimaat is gediend bij een langere afwezigheid van verzoeker, ook

al is zijn psychische problematiek onder controle.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 maart 2018 heeft de decaan van de faculteit van Sociale Wetenschappen verzoeker per 21 maart 2018 voor een periode van tien werkdagen de toegang tot de campus Woudestein ontzegd.

Bij beslissing van 29 maart 2018 heeft verweerder verzoeker per 5 april 2018 voor de periode van een jaar uitgeschreven als student en hem per die dag en voor die periode de toegang tot de campus Woudestein en de overige gebouwen en terreinen van de universiteit ontzegd.

Bij beslissing van 4 oktober 2018 heeft verweerder het door verzoeker tegen de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft verzoeker beroep ingesteld. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 oktober 2018, waar verzoeker, bijgestaan door mr. M. Shaaban, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Rijsdijk, zijn verschenen. Voorts is dr. K. Dijkstra, programmaleider bachelor psychologie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Verzoeker volgt sinds september 2014 de opleiding International Bachelor in Psychology. Op 6 februari 2018 is verzoeker een waarschuwingsbrief van dezelfde datum uitgereikt. In deze brief heeft de decaan geconstateerd dat verzoeker de afgelopen maanden vaak afwezig is geweest of te laat is gekomen bij studiebijeenkomsten. Wanneer aanwezig heeft verzoeker niet constructief deelgenomen en was hij vaak niet voorbereid. Voorts zijn er studenten die zich niet veilig voelen in verzoekers aanwezigheid. Volgens de brief is dit onacceptabel en in strijd met een brief van 19 september 2016 naar aanleiding van eerder ongewenst gedrag van verzoeker, waarin is opgenomen dat verzoeker zich moet houden aan de geldende orderegels en dat bij schending van de orderegels actie zal worden genomen. De bij de brief van 6 februari 2018 genomen actie bestaat uit een waarschuwing dat verzoeker een campusverbod van tien werkdagen opgelegd zal krijgen indien één van drie in de brief vermelde situatie zich verwezenlijkt, waarna verweerder zal worden verzocht om een campusverbod voor de periode van een jaar op te leggen. De drie vermelde situaties zijn: een klacht van een student of een personeelslid over het gedrag van verzoeker, te laat komen voor een studiebijeenkomst en het halen van een onvoldoende voor professioneel gedrag. Na de brief van 6 februari 2018 heeft een aantal studenten geklaagd over het gedrag van verzoeker en is verzoeker twee keer te laat gekomen voor een studiebijeenkomst. Daarom heeft de decaan verzoeker bij de beslissing van 19 maart 2018 voor een periode van tien werkdagen de toegang tot de campus

Woudestein ontzegd. Voorts heeft de decaan bij brief van 26 maart 2018 verweerder verzocht om de inschrijving van verzoeker als student te beëindigen, omdat de opleiding door het gedrag van verzoeker geen veilige leeromgeving kan bieden aan zijn medestudenten. Bij de beslissing van 29 maart 2018 heeft verweerder verzoeker per 5 april 2018 voor de periode van een jaar uitgeschreven als student en hem per die dag voor die periode de toegang tot de campus Woudestein en de overige gebouwen en terreinen van de universiteit ontzegd. Bij de beslissing van 4 oktober 2018 heeft verweerder de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 gehandhaafd.

2.3. De voorzieningenrechter begrijpt het verzoek van verzoeker zo dat hij schorsing wenst te bereiken van de bij de beslissing van 4 oktober 2018 gehandhaafde beslissing van 29 maart 2018 totdat het College op het beroep heeft beslist. De gehandhaafde beslissing van 19 maart 2018 is al uitgewerkt, zodat schorsing daarvan hem niet kan baten.

2.4. Verweerder betoogt dat verzoeker geen spoedeisend belang bij zijn verzoek heeft en het verzoek daarom niet-ontvankelijk moet worden verklaard. De voorzieningenrechter kan verweerder hierin niet volgen. Verweerder heeft ter zitting van de voorzieningenrechter toegelicht dat inschrijving voor de opleiding International Bachelor in Psychology in uitzonderlijke gevallen per 1 januari kan plaatsvinden. Nu de bij de beslissing van 4 oktober 2018 gehandhaafde beslissing van 29 maart 2018 aan inwilliging van een door verzoeker in te dienen verzoek om inschrijving per 1 januari 2019 in de weg zou staan, acht de voorzieningenrechter een spoedeisend belang aanwezig.

2.5. Verzoeker betoogt dat verweerder de beslissing van 29 maart 2018 ten onrechte heeft gehandhaafd. Hiertoe voert hij aan dat hij vóór het nemen van die beslissing ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord. Voorts voert hij aan dat de aan die beslissing ten grondslag gelegde gedragingen onvoldoende rechtvaardiging vormen voor uitschrijving als student en ontzegging van de toegang voor de periode van een jaar. Volgens hem was zijn gedrag niet bedreigend en is de veiligheid van medestudenten of personeelsleden nooit in gevaar geweest. Die gedragingen zijn voorts het gevolg van een psychische ziekte waarmee hij al een aantal jaren te maken heeft. Hij voert aan dat de opleiding onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychische problemen en hem onvoldoende studiebegeleiding heeft geboden. Voorts voert hij aan dat verweerder ten onrechte voorbij is gegaan aan het advies van de adviescommissie om de uitschrijving als student te beperken tot de opleiding International Bachelor in Psychology en het toegangsverbod te beperken tot de gebouwen waarin die opleiding is gehuisvest. Volgens appellant heeft verweerder zich in verband hiermee ten onrechte op het standpunt gesteld dat de geadviseerde beperking praktisch onuitvoerbaar is en heeft verweerder miskend dat hij geen problemen heeft gehad met personen van buiten de door hem gevolgde opleiding. Ten slotte voert hij aan dat de medische behandeling die hij thans krijgt succesvol verloopt en dat deze is omgeven met waarborgen om te voorkomen dat hij zich eraan onttrekt.

2.6. Artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd."

2.7. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter mocht verweerder de beslissing van 29 maart 2018 handhaven, voor zover verzoeker daarbij voor de periode van een jaar is uitgeschreven van de door hem gevolgde opleiding International Bachelor in Psychology en hem voor die periode de toegang tot de campus Woudestein en de overige gebouwen en terreinen van de universiteit is ontzegd. Dat appellant vóór het nemen van die beslissing niet in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord, is een gebrek dat door het houden van een hoorzitting in bezwaar is hersteld. Verweerder heeft de opgelegde maatregelen niet alleen gebaseerd op gedragingen van verzoeker na de brief van 6 februari 2018, maar mede op genoegzaam gedocumenteerd gedrag in de voorgaande jaren. Dit gedrag omvat bedreiging en

intimidatie van medestudenten en personeelsleden. Uit de door verweerder bij de adviescommissie overgelegde stukken blijkt dat de opleiding ten minste vanaf 2015 op de hoogte was van de psychische problemen van verzoeker en heeft geprobeerd hem door het voeren van gesprekken hulp te bieden. Uit deze stukken blijkt voorts dat verzoeker zich meermaals niet heeft gehouden aan met de opleiding gemaakte afspraken. Verzoeker heeft zich evenmin gehouden aan de met zijn behandelaars gemaakte afspraken over medicijngebruik en heeft drugs gebruikt. Hierdoor zijn zijn psychische problemen verergerd en is hij een aantal keer gedwongen opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. In het licht hiervan kan niet worden gezegd dat de opleiding te kort is geschoten in de begeleiding van verzoeker. Verweerder heeft voorts deugdelijk gemotiveerd dat beperking van de toegangsontzegging tot de gebouwen waarin de door verzoeker gevolgde opleiding is gehuisvest praktisch onuitvoerbaar is, omdat het onderwijs in verschillende gebouwen wordt gegeven, studenten overal op de campus kunnen studeren en zij ook gebruik maken van gemeenschappelijke ruimten. Beantwoording van de vraag of verweerder het advies had moeten opvolgen om de uitschrijving tot de door verzoeker gevolgde opleiding te beperken, kan thans achterwege blijven, omdat ter zitting van de voorzieningenrechter is gebleken dat verzoeker geen concrete interesse heeft in het volgen van een andere opleiding dan de opleiding International Bachelor in Psychology. Dat de behandeling die verzoeker sinds zijn ontslag op 27 juli 2018 uit het psychiatrisch ziekenhuis krijgt en die onder meer voorziet in intensieve begeleiding naar hij stelt succesvol verloopt, noopte verweerder niet om terug te komen op het besluit van 29 maart 2018. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat het waarborgen van een goed studieklimaat is gediend bij een langere afwezigheid van verzoeker, ook al is zijn psychische problematiek onder controle.
Het betoog faalt.

2.8. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/171.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen minnelijke schikking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 34
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Anders dan appellante betoogt, schrijft de instructie voor beoordelaars niet dwingend voor dat de examinatoren voorafgaand aan de beoordeling op de hoogte moeten zijn van de feedback van de examinatoren in het kader van de eerdere beoordeling. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat voor een herkansing dezelfde beoordelingscriteria gelden als voor een eerste toets. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat examinatoren uit het oogpunt van zorgvuldigheid kennis nemen van de eerder gegeven feedback, om te voorkomen dat de beoordeling van de eerste toets en de herkansing onderling afwijken. Niet gebleken is dat de beoordeling van de toets van appellante niet is beoordeeld als een herkansing. Het door appellante uit haar herinnering opgemaakte verslag van het telefoongesprek van 21 juni 2018 met een examinator en het verslag van het feedbackgesprek van 11 september 2018 zijn onvoldoende om aan te nemen dat de examinatoren niet wisten dat de beoordeling betrekking had op een herkansing. Hoewel de overgelegde e-mail van een examinator van 21 juni 2018 steun biedt aan het standpunt van appellante dat de examinatoren er niet van op de hoogte waren dat het een herkansing betrof, is dit onvoldoende voor het oordeel dat de beslissing van 31 augustus 2018 niet in stand kan blijven. Daarvoor acht het College redengevend dat de examencommissie ter zitting bij het CBE heeft verklaard dat de examinatoren uitdrukkelijk hebben bevestigd voor hun beoordeling kennis te hebben genomen van de feedback op de eerdere toets. Desgevraagd hebben vertegenwoordigers van de examencommissie ter zitting van het College dit standpunt nogmaals herhaald. Er is verder geen procedurevoorschrift dat vereist dat bij de beoordeling van een herkansing ook een examinator van de eerdere beoordeling moet worden betrokken. Nu examinatoren uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn, is dit evenmin uit het oogpunt van zorgvuldigheid vereist. Appellante heeft ter zitting bij het College bevestigd dat zij op 27 augustus 2018 een gesprek met de examencommissie heeft gehad. Nadat appellante beroepen bij het CBE heeft ingesteld, heeft de examencommissie bij e-mail van 31 augustus 2018 als schikkingsvoorstel het organiseren van een nieuw feedbackgesprek aangeboden. Bij e-mail van 2 september 2018 heeft appellante verklaard dit niet als schikking te beschouwen, maar aangegeven dat zij wel het gesprek wil aangaan. Op 11 september 2018 heeft een feedbackgesprek plaatsgevonden. Nu voorafgaand aan de beslissing van het CBE twee gesprekken van de examencommissie met

appellante hebben plaatsgevonden, is naar het oordeel van het College voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde eis dat een schikkingsgesprek wordt gevoerd.
Voorts valt niet in te zien dat appellante is benadeeld door de beslissing van 31 augustus 2018 waarbij uitstel van de beslissing tot herziening is medegedeeld, omdat de examencommissie op dezelfde datum heeft beslist op het verzoek tot herziening.
De examencommissie heeft gezien het belang dat is gemoeid met een deugdelijke examinering in redelijkheid kunnen vasthouden aan de kwaliteitseisen waaraan de beoordeling van de toets moet voldoen. Hoewel de belangen van appellante om een voldoende te halen aanzienlijk zijn, bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie aan de belangen van appellante is voorbijgegaan. Anders dan appellant stelt, had het niet op de weg van de examencommissie gelegen om te onderzoeken of alternatieven bestonden zodat zij op korte termijn kon afstuderen, zoals een vervangende opdracht. Daarbij is van betekenis dat ingevolge artikel 34, achtste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Bacheloropleidingen van de Hogeschool Utrecht, indien een student recht heeft op een tentamenkans, hij onder de in dat lid genoemde voorwaarden de examencommissie kan verzoeken om toekenning van een vervangende opdracht. Uit navraag van het CBE bij de examencommissie blijkt dat appellante een dergelijk verzoek niet heeft ingediend.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE de vaststelling van het cijfer van appellante voor de toets De Adviseur terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juni 2018 heeft de examencommissie van het Instituut voor Communicatie aan appellante namens de examinatoren medegedeeld dat zij een 5,2 heeft behaald voor de toets De Adviseur.

Bij beslissing van 31 augustus 2018 heeft de examencommissie het verzoek tot herziening ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 3 oktober 2018 heeft het CBE de door appellante tegen de beslissingen van 25 juni 2018 en 31 augustus 2018 ingestelde beroepen ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 december 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. M.W. Kempe, advocaat te Alphen aan den Rijn, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M. Riezebos, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn mr. T. Litjens en drs. N. van der Hulst verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling van de toets is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de beslissingen van 25 juni 2018 en 31 augustus 2018 in stand kunnen blijven. Daartoe voert appellante aan dat de beoordeling onvoldoende zorgvuldig heeft plaatsgevonden. In dat verband merkt appellante op dat de beoordeling niet in overeenstemming met de door de Hogeschool Utrecht gehanteerde instructie voor beoordelaars is aangemerkt als een herkansing van de toets, waarbij voorafgaand aan de eindbeoordeling kennis moet worden genomen van de door de examinatoren in de eerdere beoordeling gegeven feedback. Appellante stelt dat uit onder meer telefonisch contact met een examinator, het feedbackgesprek van 11 september 2018 en een e-mail van een examinator van 21 juni 2018 kan worden opgemaakt dat de examinatoren niet wisten dat het een herkansing betrof. Om die reden dient, ook rekening houdende met de subjectiviteit van de beoordeling, in dit geval een 5,5 te worden toegekend, aldus appellante. Met het oog op de zorgvuldigheid had volgens appellante voorts een van de eerste beoordelaars moeten worden betrokken bij de hernieuwde beoordeling van de toets. Verder betoogt appellante dat de examencommissie geen deugdelijke poging tot minnelijke schikking als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW heeft ondernomen. Volgens appellant is zij ook benadeeld door de beslissing van de examencommissie van 31 augustus 2018 tot uitstel van behandeling. Appellante voert aan dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met haar belangen om een voldoende te krijgen. Het lag bovendien op de weg van de examencommissie om te onderzoeken welke alternatieven bestonden zodat zij toch op korte termijn kon afstuderen, aldus appellante.

2.3. Anders dan appellante betoogt, schrijft de instructie voor beoordelaars niet dwingend voor dat de examinatoren voorafgaand aan de beoordeling op de hoogte moeten zijn van de feedback van de examinatoren in het kader van de eerdere beoordeling. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat voor een herkansing dezelfde beoordelingscriteria gelden als voor een eerste toets. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat examinatoren uit het oogpunt van zorgvuldigheid kennis nemen van de eerder gegeven feedback, om te voorkomen dat de beoordeling van de eerste toets en de herkansing onderling afwijken. Niet gebleken is dat de beoordeling van de toets van appellante niet is beoordeeld als een herkansing. Het door appellante uit haar herinnering opgemaakte verslag van het telefoongesprek van 21 juni 2018 met een examinator en het verslag van het feedbackgesprek van 11 september 2018 zijn onvoldoende om aan te nemen dat de examinatoren niet wisten dat de beoordeling betrekking had op een herkansing. Hoewel de overgelegde e-mail van een examinator van 21 juni 2018 steun biedt aan het standpunt van appellante dat de examinatoren er niet van op de hoogte waren dat het een herkansing betrof, is dit onvoldoende voor het oordeel dat de beslissing van 31 augustus 2018 niet in stand kan blijven. Daarvoor acht het College redengevend dat de examencommissie ter zitting bij het CBE heeft verklaard dat de examinatoren uitdrukkelijk hebben bevestigd voor hun beoordeling kennis te hebben genomen van de

feedback op de eerdere toets. Desgevraagd hebben vertegenwoordigers van de examencommissie ter zitting van het College dit standpunt nogmaals herhaald. Er is verder geen procedurevoorschrift dat vereist dat bij de beoordeling van een herkansing ook een examinator van de eerdere beoordeling moet worden betrokken. Nu examinatoren uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn, is dit evenmin uit het oogpunt van zorgvuldigheid vereist.
Appellante heeft ter zitting bij het College bevestigd dat zij op 27 augustus 2018 een gesprek met de examencommissie heeft gehad. Nadat appellante beroepen bij het CBE heeft ingesteld, heeft de examencommissie bij e-mail van 31 augustus 2018 als schikkingsvoorstel het organiseren van een nieuw feedbackgesprek aangeboden. Bij e-mail van 2 september 2018 heeft appellante verklaard dit niet als schikking te beschouwen, maar aangegeven dat zij wel het gesprek wil aangaan. Op 11 september 2018 heeft een feedbackgesprek plaatsgevonden. Nu voorafgaand aan de beslissing van het CBE twee gesprekken van de examencommissie met appellante hebben plaatsgevonden, is naar het oordeel van het College voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde eis dat een schikkingsgesprek wordt gevoerd.
Voorts valt niet in te zien dat appellante is benadeeld door de beslissing van 31 augustus 2018 waarbij uitstel van de beslissing tot herziening is medegedeeld, omdat de examencommissie op dezelfde datum heeft beslist op het verzoek tot herziening.
De examencommissie heeft gezien het belang dat is gemoeid met een deugdelijke examinering in redelijkheid kunnen vasthouden aan de kwaliteitseisen waaraan de beoordeling van de toets moet voldoen. Hoewel de belangen van appellante om een voldoende te halen aanzienlijk zijn, bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie aan de belangen van appellante is voorbijgegaan. Anders dan appellant stelt, had het niet op de weg van de examencommissie gelegen om te onderzoeken of alternatieven bestonden zodat zij op korte termijn kon afstuderen, zoals een vervangende opdracht. Daarbij is van betekenis dat ingevolge artikel 34, achtste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Bacheloropleidingen van de Hogeschool Utrecht, indien een student recht heeft op een tentamenkans, hij onder de in dat lid genoemde voorwaarden de examencommissie kan verzoeken om toekenning van een vervangende opdracht. Uit navraag van het CBE bij de examencommissie blijkt dat appellante een dergelijk verzoek niet heeft ingediend.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE de vaststelling van het cijfer van appellante voor de toets
De Adviseur terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/172.1 en CBHO 2018/172**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	6 december 2018
Partijen	:	verzoeker en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies inzagerecht persoonlijke omstandigheden voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	Beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker geen objectieve gegevens uit onafhankelijke bron heeft overgelegd op grond waarvan aannemelijk is dat hij in een deradicaliseringsprogramma is opgenomen. Verzoeker heeft slechts in algemene bewoordingen geschetst welke problemen hij ondervindt van de – beweerdelijke – opname in het deradicaliseringsprogramma. Of sprake is van persoonlijke omstandigheden waarmee bij het geven van het BNSA rekening had moeten worden gehouden kan aan de hand van deze algemene schets niet worden vastgesteld. Anders dan verzoeker heeft gesteld, behoefden het CBE en het faculteitsbestuur naar aanleiding van wat verzoeker in administratief beroep naar voren heeft gebracht geen aanleiding te zien een nader onderzoek in te (laten) stellen naar de persoonlijke omstandigheden. Daarbij heeft voor de onderwijsinstelling een rol mogen spelen dat verzoeker zijn omstandigheden slechts aan de hand van algemene brochures heeft toegelicht en dat het verslag van een incident tussen verzoeker en enkele familieleden, dat hij als bewijsstuk heeft overgelegd, door hem zelf is geschreven. Voor zover verzoeker zich erop beroept dat het door de betrokken overheidsinstanties geheim gehouden informatie betreft wordt erop gewezen dat verzoeker niet, althans niet tijdig, gebruik heeft gemaakt van het zogeheten inzagerecht, waarmee hij informatie uit het dossier dat van het deradicaliseringsprogramma wordt aangelegd, zou hebben kunnen verkrijgen en waarmee hij zijn verzoek nader zou hebben kunnen onderbouwen. Het CBE heeft er naar het oordeel van de voorzieningenrechter voorts terecht op gewezen dat verzoeker, door de persoonlijke omstandigheden die hem gedurende het studiejaar 2017-2018 blijkbaar belemmerden bij zijn studie niet te melden bij een van de studieadviseurs, zichzelf de kans heeft onthouden de onderwijsinstelling in staat te stellen hem gedurende dit studiejaar goed te begeleiden. Het lag op de weg van verzoeker om die omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat op zorgvuldige wijze had kunnen worden vastgesteld of een causaal verband bestond tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de instelling zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen dan wel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn persoonlijke omstandigheden. De voorzieningenrechter betrekt daarbij dat verzoeker er gedurende het studiejaar door de instelling verscheidene keren op is gewezen tijdig

melding te doen in het geval persoonlijke omstandigheden zijn studievoortgang zouden belemmeren.
Voor zover al zou worden aangenomen dat omstandigheden een rol hebben gespeeld bij verzoekers – beweerdelijk – achterblijvende studieprestaties, dan moet worden vastgesteld dat uit wat verzoeker naar voren heeft gebracht niet aannemelijk is geworden dat sprake is van een causaal verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten. In dit verband is van belang dat uit de stukken naar voren komt dat verzoeker juist in het tweede deel van het studiejaar, waarin hij problemen zou hebben ondervonden, aanzienlijk beter heeft gepresteerd dan in het eerste deel van het studiejaar, terwijl niet is gesteld en uit de stukken niet is gebleken dat – ook – in het eerste deel van het studiejaar sprake was van problemen die aan verzoekers toen matige prestatie debet zijn geweest.
2.7. Wat hiervoor is overwogen, betekent, bezien in het licht van wat verzoeker aan beroepsgronden heeft aangevoerd, dat het CBE de beslissing waarbij het faculteitsbestuur aan verzoeker een NBSA heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het daartegen ingestelde beroep zal door het College ongegrond worden verklaard. In dat geval is er geen aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht, verweerder, (hierna ook: CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2018 heeft de decaan namens het Faculteitsbestuur van de Universiteit Maastricht (hierna: UM) aan verzoeker meegedeeld dat hem een bindend negatief advies werd gegeven zijn studie te staken met ingang van het studiejaar 2018-2019.

Het tegen deze beslissing bij het CBE ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 23 oktober 2018 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker op 25 oktober 2018 bij het College beroep ingesteld. Tevens heeft hij verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Op 31 oktober 2018 is een verweerschrift ingediend.

Op 1 november 2018 heeft verzoeker het verzoek toegelicht en het beroep van nadere gronden voorzien.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek en het beroep ter zitting behandeld op 2 november 2018, waar verzoeker is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder werd vertegenwoordigd door mr. V. Perey, secretaris van het CBE. Namens het faculteitsbestuur verscheen mr. dr. W.C. Muller.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.
Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.
Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zoals dit luidde tot 1 september 2018, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin
betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van
enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.
In de voor verzoekers opleiding geldende Onderwijs- en Examenregeling (OER) 2017-2018 is in hoofdstuk 7 een regeling met betrekking tot het afgeven van deze afwijzing, het zogenoemd negatief bindend studieadvies, opgenomen. In artikel 35 van de OER is bepaald dat een NBSA wordt gegeven indien in de propedeutische fase minder dan 40 studiepunten worden behaald. In artikel 37 van de OER is neergelegd in welke gevallen persoonlijke omstandigheden bij deze beslissing een rol kunnen spelen.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak en partijen de in artikel 8:86, tweede lid, van de Awb bedoelde toestemming hebben verleend, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker, die in september 2017 is gestart met de opleiding Bachelor European Law School English Language Track, aan het einde van het studiejaar 2017-2018 niet meer dan 36 studiepunten heeft behaald, zodat niet is voldaan aan de in de OER neergelegde norm van 40 studiepunten.

2.4. Verzoeker betoogt dat, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, geen NBSA had mogen worden verstrekt. Hij heeft in dit verband gesteld dat er voor hem een deradicaliseringsprogramma van toepassing is, welk programma zijn mogelijkheden om te studeren negatief heeft beïnvloed. Opname in dit programma is volgens hem het gevolg van de politieke activiteiten van zijn vader in Iran en zou meebrengen dat zijn telefoon wordt afgeluisterd en dat zijn internetgebruik door de politie en AIVD wordt gevolgd. Ter ondersteuning van zijn betoog heeft verzoeker in de procedure bij het CBE onder meer drie brochures meegezonden en een verslag van een incident waarbij verzoeker en familieleden betrokken waren. Volgens verzoeker had de onderwijsinstelling in de in administratief beroep aangevoerde omstandigheden, mede gelet op de aard daarvan, aanleiding moeten zien nader onderzoek te (laten) doen naar deze omstandigheden.

2.5. Het CBE heeft erop gewezen dat de door verzoeker verstrekte informatie op geen enkele manier tot hem te herleiden is, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij inderdaad in het deradicaliseringsprogramma is opgenomen. Verder kan niet worden vastgesteld wat dat voor hem precies zou betekenen en op welke wijze en op welke momenten opname in het programma van invloed is geweest op zijn studie en zijn studieresultaten. Het CBE heeft er verder op gewezen dat verzoeker, hoewel hij tijdens het studiejaar meerdere malen schriftelijk is gewezen op mogelijke consequenties van zijn onvoldoende studieresultaten en op de mogelijkheid eventuele persoonlijke omstandigheden op dat moment te melden bij een studieadviseur, zich niet met de door hem naar voren gebrachte problemen bij de studieadviseur heeft gemeld.

2.6. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker geen objectieve gegevens uit onafhankelijke bron heeft overgelegd op grond waarvan aannemelijk is dat hij in een deradicaliseringsprogramma is opgenomen. Verzoeker heeft slechts in algemene bewoordingen geschetst welke problemen hij ondervindt van de – beweerdelijke – opname in het deradicaliseringsprogramma. Of sprake is van persoonlijke omstandigheden waarmee bij het geven van het BNSA rekening had moeten worden gehouden kan aan de hand van deze algemene schets niet worden vastgesteld.
Anders dan verzoeker heeft gesteld, behoefden het CBE en het faculteitsbestuur naar aanleiding van wat verzoeker in administratief beroep naar voren heeft gebracht geen aanleiding te zien een nader onderzoek in te (laten) stellen naar de persoonlijke omstandigheden. Daarbij heeft voor de onderwijsinstelling een rol mogen spelen dat verzoeker zijn omstandigheden slechts aan de hand van algemene brochures heeft toegelicht en dat het verslag van een incident tussen verzoeker en enkele familieleden, dat hij als bewijsstuk heeft overgelegd, door hem zelf is geschreven. Voor zover verzoeker zich erop beroept dat het door de betrokken overheidsinstanties geheim gehouden informatie betreft wordt erop gewezen dat verzoeker niet, althans niet tijdig, gebruik heeft gemaakt van het zogeheten inzagerecht, waarmee hij informatie uit het dossier dat van het deradicaliseringsprogramma wordt aangelegd, zou hebben kunnen verkrijgen en waarmee hij zijn verzoek nader zou hebben kunnen onderbouwen.
Het CBE heeft er naar het oordeel van de voorzieningenrechter voorts terecht op gewezen dat verzoeker, door de persoonlijke omstandigheden die hem gedurende het studiejaar 2017-2018 blijkbaar belemmerden bij zijn studie niet te melden bij een van de studieadviseurs, zichzelf de kans heeft onthouden de onderwijsinstelling in staat te stellen hem gedurende dit studiejaar goed te begeleiden. Het lag op de weg van verzoeker om die omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat op zorgvuldige wijze had kunnen worden vastgesteld of een causaal verband bestond tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de instelling zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen dan wel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn persoonlijke omstandigheden. De voorzieningenrechter betrekt daarbij dat verzoeker er gedurende het studiejaar door de instelling verscheidene keren op is gewezen tijdig melding te doen in het geval persoonlijke omstandigheden zijn studievoortgang zouden belemmeren.
Voor zover al zou worden aangenomen dat omstandigheden een rol hebben gespeeld bij verzoekers – beweerdelijk – achterblijvende studieprestaties, dan moet worden vastgesteld dat uit wat verzoeker naar voren heeft gebracht niet aannemelijk is geworden dat sprake is van een causaal verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten. In dit verband is van belang dat uit de stukken naar voren komt dat verzoeker juist in het tweede deel van het studiejaar, waarin hij problemen zou

hebben ondervonden, aanzienlijk beter heeft gepresteerd dan in het eerste deel van het studiejaar, terwijl niet is gesteld en uit de stukken niet is gebleken dat – ook – in het eerste deel van het studiejaar sprake was van problemen die aan verzoekers toen matige prestatie debet zijn geweest.

2.7. Wat hiervoor is overwogen, betekent, bezien in het licht van wat verzoeker aan beroepsgronden heeft aangevoerd, dat het CBE de beslissing waarbij het faculteitsbestuur aan verzoeker een NBSA heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het daartegen ingestelde beroep zal door het College ongegrond worden verklaard. In dat geval is er geen aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. Verklaart het beroep ongegrond;
II. Wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/173.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	12 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	belangenafweging Bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband, gelijkheidsbeginsel hardheidsclausule heropening minnelijke schikking persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 6:22 UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 6,3 OER: artikel 6.4 OER: artikel 7.1
Uitspraak	:	Ongegrond, wel vergoeding proceskosten
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Appellant heeft in december 2017 een operatie aan zijn amandelen moeten ondergaan, waarbij hij twee keer onder narcose is geweest. Niet in geschil is dat appellant zijn studieadviseur in december 2017 per e-mail op de hoogte heeft gesteld van zijn operatie. Daarna heeft hij gedurende het studiejaar zijn studieadviseur niet op de hoogte gesteld van persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft eerst in beroep bij het College gewezen op familieomstandigheden. Mede gelet op het bepaalde in artikel 6.4, tweede lid, van de OER lag het op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen de omstandigheden en de studieresultaten. Daarbij is van belang dat van appellant had mogen worden verlangd dat hij, mede gelet op de gestelde duur van de persoonlijke problemen, tijdig hulp had gezocht teneinde te voorkomen dat hij studievertraging zou oplopen. In dat geval had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen dan wel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn problemen. Op die mogelijkheid is appellant door de decaan met verwijzing naar zijn studieresultaten ook verschillende malen gewezen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht overwogen dat, nu appellant de omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm en dat dit voor risico van appellant dient te komen. Vergelijk de uitspraken van het College van 24 april 2015 in zaak nr. 2014/270 en van 1 februari 2017 in zaak nr. 2016/242 en van 11 april 2017 in zaak nr. 2016/244 (www.cbho.nl). De verklaring van appellant ter zitting dat hij het moeilijk vond om over zijn persoonlijke omstandigheden te praten, is geen omstandigheid waarmee de examencommissie rekening kon houden. Uit de door appellant overgelegde medische stukken kan niet worden opgemaakt dat zijn medische situatie heeft geleid tot het niet behalen van de norm. De enkele stelling van appellant dat hij de herkansing voor het vak

Economics niet heeft gehaald, omdat hij door zijn operatie niet aanwezig kon zijn bij colleges, is evenmin voldoende om een causaal verband aan te nemen. Dat de studentendecaan tegen hem heeft gezegd dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding, kan niet met zich meebrengen dat voorbij wordt gegaan aan het bepaalde in artikel 6.4, tweede lid, van de OER.
Anders dan appellant betoogt, bestaat er geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing een nadere belangenafweging in het licht van het belang van appellant om zijn studie voort te zetten had moeten worden gemaakt. Een verplichting om een dergelijke nadere belangenafweging te maken, zou niet passen in het geheel van regels over het bindend studieadvies, neergelegd in artikel 7.8b van de WHW, waarin het belang van de student om zijn studie voort te zetten moet worden geacht te zijn verdisconteerd. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat zich een geval voordoet waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard op grond waarvan de examencommissie aanleiding had moeten zien de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 7.1. van de OER toe te passen.
Over de schending van het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt dat sprake is van gelijke gevallen, zodat zijn betoog dat dit beginsel is geschonden reeds hierom niet kan slagen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College het BNSA terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.
2.7. Het beroep is ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2018 heeft de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde namens de decaan aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Business Administration gegeven.

Bij beslissing van 3 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 december 2018, waar appellant, bijgestaan door prof. mr. H. Loonstein, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink,

secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de opleiding was drs. C.D.P. van Langeraar, ambtelijk secretaris van de examencommissie, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
(..)

Ingevolge deel A, artikel 6.3, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Bacheloropleidingen van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit van Amsterdam (hierna: de OER), wordt aan het studieadvies dat aan het eind van het studiejaar wordt uitgebracht een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student niet de norm heeft behaald voor een positief advies. Een negatief advies blijft achterwege, als de student aantoont (op de manier die staat beschreven in artikel 6.4 lid 2) niet aan de norm te hebben voldaan als gevolg van persoonlijke omstandigheden, zoals genoemd in artikel 6.4 (…)
Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, maakt een student, indien een omstandigheid als bedoeld in het vierde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij de studieadviseur tijdens een persoonlijk gesprek onder opgave van:
a. de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed;
b. een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan;
c. de mate waarin hij niet aan het onderwijs of een tentamen kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.
De student draagt zorg voor het aanleveren van bewijsstukken om zijn melding te onderbouwen en bespreekt deze met de studieadviseur.

Ingevolge artikel 7.1 beslist, in gevallen waarin de OER niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, de decaan waaronder de opleiding valt, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft.

2.2. Appellant is in september 2017 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had hij 42 van de voor een positief advies vereiste 48 studiepunten behaald. De examencommissie heeft hem daarom het BNSA gegeven. Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten, omdat niet aannemelijk is dat het niet halen van de studienorm het gevolg is van de door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden. Volgens het CBE is voorts niet gebleken van omstandigheden die noopten tot toepassing van de hardheidsclausule zoals bedoeld in artikel 7.1 van de OER.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe voert hij aan dat de beslissing van het CBE in strijd met het recht op hoor en wederhoor is genomen, omdat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om zijn standpunt naar voren te brengen. Gelet op het korte tijdsbestek tussen de indiening van het beroep en de hoorzitting was hij niet in staat op de hoorzitting bijstand van een raadsman te krijgen. Ook heeft het CBE niet heeft gereageerd op zijn verzoek om heropening van het onderzoek en was hij niet op de hoogte van het door het CBE ingebrachte verweerschrift, aldus appellant. Verder betoogt appellant dat de examencommissie niet heeft voldaan aan haar in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting, nu de mogelijkheid van een minnelijke schikking niet is beproefd. Verder heeft het CBE volgens appellant niet onderkend dat persoonlijke omstandigheden hem hebben belemmerd voldoende studiepunten te behalen. Volgens appellant bestaat een causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden, bestaande uit een operatie en de nasleep daarvan en familieomstandigheden, en het niet behalen van de norm. Volgens appellant heeft het CBE niet onderkend dat, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, aanleiding bestaat toepassing te geven aan de in artikel 7.1. van de OER neergelegde hardheidsclausule. Appellant voert aan dat in de bestreden beslissing bovendien onvoldoende rekening is gehouden met zijn belang om zijn studie voor te zetten, temeer omdat hij maar een klein aantal punten mist.
Ten slotte doet appellant een beroep op het gelijkheidsbeginsel, omdat bij andere studenten met minder studiepunten en geringere persoonlijke omstandigheden het BNSA wel achterwege is gelaten.

2.4. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, WHW is de examencommissie gehouden om in overleg met betrokkene na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. In een e-mail van 22 augustus 2018 heeft het CBE de examencommissie uitgenodigd om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, zoals artikel 7.61, derde lid, van de WHW vereist. Ter zitting bij het College heeft het CBE verklaard dat een poging tot minnelijke schikking achterwege is gelaten vanwege de spoedeisendheid van de procedure. Het College stelt vast dat de examencommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting.
Het College ziet evenwel aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. Naar het oordeel van het College is appellant door het gebrek niet benadeeld. Zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht vindt de behandeling van een administratief beroep op korte termijn en in ieder geval voor 1 september plaats, zodat de student voor het nieuwe studiejaar duidelijkheid heeft of een BNSA in stand blijft. Verder is van belang dat appellant op 16 augustus 2018 is gehoord door de examencommissie vanwege zijn verzoek om dispensatie van het bindend studieadvies voor het studiejaar 2017-2018 en dat het CBE ter zitting bij het College heeft toegelicht dat vanwege het korte tijdsbestek tussen het geven van een BNSA en de behandeling van het administratief beroep een schikkingsgesprek niet altijd mogelijk is, maar in voorkomende gevallen ter zitting wordt getracht tot een minnelijke schikking te komen.

2.5. Op 22 augustus 2018 heeft de gemachtigde van appellant namens hem beroep ingesteld tegen de beslissing van 20 augustus 2018. Op 30 augustus 2018 is het beroep door het CBE ter zitting behandeld. Appellant is daar zonder zijn gemachtigde verschenen, maar heeft niet om uitstel gevraagd. Ter zitting bij het College heeft appellant bevestigd dat hem de daaropvolgende dag het dictum van de beslissing van het CBE is medegedeeld. Gelet hierop heeft het CBE geen aanleiding hoeven zien om in te gaan op het verzoek van de gemachtigde van appellant van 28 september 2018 om heropening van het onderzoek en een nieuwe zitting. Verder heeft het CBE ter zitting bij het College toegelicht dat de examencommissie, anders dan in de beslissing van 3 oktober 2018 wordt vermeld, geen verweerschrift heeft ingediend. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE in strijd met het recht op hoor en wederhoor is genomen, omdat appellant onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om zijn standpunt naar voren te brengen.

2.6. Appellant heeft in december 2017 een operatie aan zijn amandelen moeten ondergaan, waarbij hij twee keer onder narcose is geweest. Niet in geschil is dat appellant zijn studieadviseur in december 2017 per e-mail op de hoogte heeft gesteld van zijn operatie. Daarna heeft hij gedurende het studiejaar zijn

studieadviseur niet op de hoogte gesteld van persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft eerst in beroep bij het College gewezen op familieomstandigheden. Mede gelet op het bepaalde in artikel 6.4, tweede lid, van de OER lag het op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen de omstandigheden en de studieresultaten. Daarbij is van belang dat van appellant had mogen worden verlangd dat hij, mede gelet op de gestelde duur van de persoonlijke problemen, tijdig hulp had gezocht teneinde te voorkomen dat hij studievertraging zou oplopen. In dat geval had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen dan wel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn problemen. Op die mogelijkheid is appellant door de decaan met verwijzing naar zijn studieresultaten ook verschillende malen gewezen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht overwogen dat, nu appellant de omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm en dat dit voor risico van appellant dient te komen. Vergelijk de uitspraken van het College van 24 april 2015 in zaak nr. 2014/270 en van 1 februari 2017 in zaak nr. 2016/242 en van 11 april 2017 in zaak nr. 2016/244 (www.cbho.nl). De verklaring van appellant ter zitting dat hij het moeilijk vond om over zijn persoonlijke omstandigheden te praten, is geen omstandigheid waarmee de examencommissie rekening kon houden. Uit de door appellant overgelegde medische stukken kan niet worden opgemaakt dat zijn medische situatie heeft geleid tot het niet behalen van de norm. De enkele stelling van appellant dat hij de herkansing voor het vak Economics niet heeft gehaald, omdat hij door zijn operatie niet aanwezig kon zijn bij colleges, is evenmin voldoende om een causaal verband aan te nemen. Dat de studentendecaan tegen hem heeft gezegd dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding, kan niet met zich meebrengen dat voorbij wordt gegaan aan het bepaalde in artikel 6.4, tweede lid, van de OER.
Anders dan appellant betoogt, bestaat er geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing een nadere belangenafweging in het licht van het belang van appellant om zijn studie voort te zetten had moeten worden gemaakt. Een verplichting om een dergelijke nadere belangenafweging te maken, zou niet passen in het geheel van regels over het bindend studieadvies, neergelegd in artikel 7.8b van de WHW, waarin het belang van de student om zijn studie voort te zetten moet worden geacht te zijn verdisconteerd.
Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat zich een geval voordoet waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard op grond waarvan de examencommissie aanleiding had moeten zien de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 7.1. van de OER toe te passen.
Over de schending van het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt dat sprake is van gelijke gevallen, zodat zijn betoog dat dit beginsel is geschonden reeds hierom niet kan slagen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College het BNSA terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Het College ziet, gelet op het hiervoor onder 2.4. geconstateerde gebrek, aanleiding om het CBE op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen. Daarbij zal één punt wordt toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/177**
Rechter(s)	:	mrs. Daalder, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	16 november 2018
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden schriftelijk advies studievoortgangsnorm uitgesteld advies voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 8:57 Awb: Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a OER: artikel 6.3.
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Appellant heeft zijn betoog dat het BNSA ten onrechte betrekking heeft op alle opleidingen van de faculteit Economie en Bedrijfskunde ter zitting van het College ingetrokken, nu ter zitting duidelijk is geworden dat het BNSA uitsluitend betrekking heeft op de opleidingen Economics en Business en Fiscale Economie. 2.6. Appellant heeft reeds eerder, te weten in het studiejaar 2015-2016, een BNSA gekregen. Appellant heeft tegen die beslissing rechtsmiddelen aangewend en het College heeft bij voornoemde uitspraak van 1 februari 2017 zijn beroep gegrond verklaard en de beslissing tot oplegging van het BNSA vernietigd, omdat onvoldoende was gemotiveerd waarom niet van het geven van een BNSA is afgezien. In de uitspraak heeft het College bepaald dat zijn uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing tot het geven van een BNSA. Anders dan appellant betoogt, houdt deze uitspraak niet in dat de opleiding aan hem een positief studieadvies zou hebben gegeven. Door de vernietiging van de primaire beslissing was de situatie aldus dat de opleiding nog geen advies aan appellant had gegeven. Het stond de opleiding derhalve vrij een uitgesteld advies te geven. Voorts brengt de omstandigheid dat appellant in het studiejaar 2017-2018 in zijn derde studiejaar zat niet mee dat de opleiding niet meer bevoegd zou zijn hem een BNSA te geven. Daartoe is van belang dat de uitspraak op 1 februari 2017 is gewezen, waardoor het voor appellant niet mogelijk was om in het studiejaar 2016-2017 alle eerstejaars vakken af te ronden. Omdat appellant zijn opleiding direct wenste voort te zetten, en hij in dat jaar nog twee eerstejaars vakken heeft behaald, is aan hem het advies gegeven dat hij in het studiejaar 2017-2018 alsnog de resterende eerstejaarsvakken van in totaal 18 studiepunten diende af te ronden. Appellant betoogt in zoverre tevergeefs dat het voor de opleiding niet meer mogelijk was hem een BNSA te geven. Over de door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden overweegt het College dat ingevolge artikel 6.4, derde lid, van het OER de studieadviseur gehouden is een schriftelijk advies te geven aan de examencommissie over de vraag of zich bij de student persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Het College stelt vast dat het dossier geen schriftelijk advies van de studieadviseur bevat. Gelet hierop betoogt appellant terecht dat de studieadviseur ten

onrechte geen schriftelijk advies heeft gegeven en dat artikel 6.4, derde lid, van de OER is geschonden.
Het beroep van appellant dient daarom gegrond te worden verklaard en de beslissing van het CBE van 2 oktober 2018 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Daartoe overweegt het College als volgt.
Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat de studieadviseur de persoonlijke omstandigheden van appellant, te weten een huidziekte en een depressie, wel heeft besproken met de examencommissie en dat de studieadviseur vervolgens aan de examencommissie heeft overgelaten een oordeel te geven over het causaal verband tussen die persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Voorts was de examencommissie reeds bekend met de door appellant gemelde persoonlijke omstandigheden aangezien appellant daarvan in het studiejaar 2015-2016 al melding heeft gemaakt.
Het College is van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat die persoonlijke omstandigheden niet volledig verklaren dat appellant niet in staat is geweest 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken te behalen. Daartoe is van belang dat appellant in het studiejaar 2017-2018 slechts 6 van de 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken heeft behaald en dat appellant het vak “Mathematics” na zes kansen nog steeds niet heeft weten te behalen. De examencommissie heeft gemotiveerd uiteengezet dat het vak “Mathematics” een kernvak is binnen de opleiding, dat het vak voorheen als kwalitatieve norm gold, en dat het al dan niet behalen van dit vak een goede indicatie geeft of de student in staat wordt geacht de opleiding succesvol af te ronden. Voorts is van belang dat appellant ter zitting van het College desgevraagd heeft toegelicht dat hij het vak “Mathematics” niet heeft kunnen halen, omdat er in het studiejaar 2017-2018 andere inhoudelijke componenten aan het vak zijn toegevoegd. Het College ziet hierin een bevestiging dat het niet halen van het vak “Mathematics” niet het gevolg is van zijn persoonlijke omstandigheden. Daarbij betrekt het College ook dat gebleken is dat de persoonlijke omstandigheden niet in de weg hebben gestaan aan het behalen van een aantal andere vakken uit het tweede jaar. Voorts is voor het niet halen van het vak Statistics van belang dat is vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd en als gevolg van de daarvoor opgelegde sanctie is uitgesloten van het examen in dat vak. Nu de persoonlijke omstandigheden van appellant niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren, heeft het CBE dan ook terecht het beroep tegen het BNSA ongegrond verklaard.
2.7. Zoals in het vorenstaande is vermeld, zal het College het beroep gegrond verklaren, de beslissing van het CBE van 2 oktober 2018 vernietigen en bepalen dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven. Dit betekent dat de beslissing van de examencommissie om appellant een BNSA te geven in stand blijft.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 augustus 2018 heeft de examencommissie van de faculteit Economie en Bedrijfskunde namens de decaan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Economics and Business.

Bij beslissing van 2 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Naar aanleiding van een door appellant ingediend verzoek om een voorlopige voorziening heeft de voorzieningenrechter de zaak ter zitting behandeld op 7 november 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, vergezeld van een tolk, I. Ringelé, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de opleiding is drs. C.D.P. Langelaar verschenen.

Ter zitting van de voorzieningenrechter is de afspraak gemaakt dat de zitting mede zal worden aangemerkt als de zitting in de hoofdzaak. De enkelvoudige kamer heeft de zaak verwezen naar een meervoudige. Partijen hebben ter zitting toestemming gegeven om een tweede zitting achterwege te laten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is een internationale student die sinds het studiejaar 2015-2016 staat ingeschreven bij de faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit van Amsterdam, waar hij, zoals ter zitting van het College is opgehelderd, sindsdien de bacheloropleiding Economics and Business volgt.

2.2. De examencommissie heeft bij beslissing van 24 augustus 2018 appellant een BNSA gegeven. De examencommissie heeft aan die beslissing ten grondslag gelegd dat appellant in het studiejaar 2016-2017 uitstel van het BNSA heeft gekregen. Aan appellant is vervolgens voor het studiejaar 2017-2018 een aangepaste studievoortgangsnorm opgelegd, inhoudende dat hij de resterende 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken diende te behalen. Appellant heeft in het studiejaar 2017-2018 evenwel slechts 6 studiepunten aan eerstejaarsvakken behaald. Appellant heeft in het studiejaar 2017-2018 weliswaar te maken gehad met persoonlijke omstandigheden, maar die kunnen volgens de examencommissie niet volledig verklaren dat appellant niet in staat is geweest 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken te behalen. De examencommissie heeft erop gewezen dat appellant moeite heeft met de eerstejaarsvakken “Statistics” en “Mathematics”. Zo is appellant in zes pogingen er niet in geslaagd het vak “Mathematics” succesvol af te ronden. Het niet behalen van deze vakken is volgens de examencommissie een belangrijke indicator voor het oordeel dat appellant er niet in zal slagen zijn opleiding af te ronden. De examencommissie heeft er voorts op gewezen dat appellant was uitgesloten van deelname aan één tentamenkans voor het vak “Statistics”, omdat hij fraude heeft gepleegd.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Hij voert hiertoe aan dat hij sinds 2015-2016 voor dezelfde opleiding staat ingeschreven en dat het niet meer mogelijk is om hem een BNSA te geven. In dat verband wijst appellant erop dat hij in het studiejaar 2015-2016 een BNSA heeft gekregen, maar dat deze beslissing bij uitspraak van 1 februari 2017 in zaak nr. 2016/236 door het College is vernietigd. Deze vernietiging heeft volgens appellant tot gevolg dat

hij feitelijk een positief studieadvies heeft gekregen in het studiejaar 2015-2016, hetgeen betekent dat het niet meer mogelijk is om daarna alsnog een BNSA te geven. Voorts wijst appellant erop dat het studiejaar 2017-2018 het derde studiejaar is en dat, voor zover sprake is van een uitgesteld advies, dit slechts kon gelden voor het tweede studiejaar. Appellant voert voorts aan dat zijn persoonlijke omstandigheden niet zijn meegewogen in de beslissing hem een BNSA te geven. Die omstandigheden zijn van dien aard dat de examencommissie had moeten afzien van het geven van een BNSA. Bovendien wijst hij er op dat een advies van de studieadviseur over zijn persoonlijke omstandigheden ontbreekt hetgeen in strijd is met artikel 6.4, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de faculteit Economie en Bedrijfskunde 2017-2018 (hierna: OER).

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Artikel 6.3. van de OER luidt:
1. Aan het studieadvies dat aan het eind van het studiejaar wordt uitgebracht, wordt een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student niet de norm heeft behaald voor een positief advies. Een negatief advies blijft achterwege, als de student aantoont (op de manier die staat beschreven in artikel 6.4 lid 2) niet aan de norm te hebben voldaan als gevolg van persoonlijke omstandigheden, zoals genoemd in artikel 6.4. De norm is omschreven in artikel 7.2 deel B.
[…]
3. Zo spoedig mogelijk na afloop van de herkansingstentamens van het tweede semester van het eerste jaar van inschrijving, wordt aan de student die niet aan de norm heeft voldaan, schriftelijk medegedeeld dat de decaan voornemens is hem een negatief bindend studieadvies te geven. Dezelfde procedure geldt in het volgende jaar van inschrijving als de student op grond van persoonlijke omstandigheden (zie artikel 6.4) zijn opleiding mag voortzetten en dan niet alle verplichtingen van het eerste studiejaar met succes heeft afgerond.
4. In de in het vorige lid genoemde mededeling wordt de student er tevens op gewezen dat hij in de gelegenheid wordt gesteld te worden gehoord door de examencommissie en op welke wijze hij zich voor de hoorzitting kan aanmelden.
[…]
7. Een negatief bindend studieadvies heeft tot gevolg dat de betrokken student zich gedurende de daarop volgende drie studiejaren niet kan inschrijven voor de bacheloropleidingen die worden vermeld in artikel 7.2 van deel B.

[…]
9. Aan een student die dispensatie van het bindend studieadvies krijgt, zal bij een herinschrijving in een volgend studiejaar het studieadvies als bedoeld in lid 3 van Artikel 6.3 worden uitgebracht. Daarbij wordt het totale aantal behaalde studiepunten aan eerstejaars vakken in het eerste jaar van inschrijving buiten beschouwing gelaten. Een student die 12 studiepunten of meer aan eerstejaars vakken in het eerste jaar

van inschrijving heeft behaald, dient in een volgend studiejaar alle resterende eerstejaars bachelorvakken te halen om een positief studieadvies te krijgen.

Artikel 6.4 van de OER luidt:
1. De decaan verbindt geen afwijzing aan het studieadvies, indien er sprake is van persoonlijke omstandigheden en de betrokken student als gevolg hiervan in redelijkheid niet geacht kan worden te hebben voldaan aan de norm bedoeld in Artikel 6.3 lid 1.
2. Indien een omstandigheid, als bedoeld in het vierde lid, zich voordoet, maakt de student daarvan zo spoedig mogelijk melding bij de studieadviseur tijdens een persoonlijk gesprek onder opgave van:
a. de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed;
b. een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan;
c. de mate waarin hij niet aan het onderwijs of een tentamen kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.
De student draagt zorg voor het aanleveren van bewijsstukken om zijn melding te onderbouwen en bespreekt deze met de studieadviseur.
3. De studieadviseur stelt na ontvangst van de melding een schriftelijk en gemotiveerd advies op of sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het vierde lid.
4. Als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel worden uitsluitend aangemerkt:
a. ziekte van de student;
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student;
c. zwangerschap van de student;
d. bijzondere familieomstandigheden;
e. het lidmaatschap van een medezeggenschapsraad of opleidingscommissie van de universiteit;
f. het lidmaatschap van een visitatiecommissie bedoeld in hoofdstuk 5a van de WHW;
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie die door de minister is aangewezen in het kader van de Regeling administratieve bepalingen landelijke afstudeersteun hoger onderwijs;
h. in individuele gevallen omschreven activiteiten in het belang van de universiteit, zulks, met inachtneming van de richtlijnen van het college van bestuur, ter bepaling van de decaan.
i. topsport door betrokkene: de student heeft de officiële UvA-topsportstatus van de studentdecanen gekregen en kan aantonen dat zijn sportschema tot studievertraging heeft geleid.

2.5. Appellant heeft zijn betoog dat het BNSA ten onrechte betrekking heeft op alle opleidingen van de faculteit Economie en Bedrijfskunde ter zitting van het College ingetrokken, nu ter zitting duidelijk is geworden dat het BNSA uitsluitend betrekking heeft op de opleidingen Economics en Business en Fiscale Economie.

2.6. Appellant heeft reeds eerder, te weten in het studiejaar 2015-2016, een BNSA gekregen. Appellant heeft tegen die beslissing rechtsmiddelen aangewend en het College heeft bij voornoemde uitspraak van 1 februari 2017 zijn beroep gegrond verklaard en de beslissing tot oplegging van het BNSA vernietigd, omdat onvoldoende was gemotiveerd waarom niet van het geven van een BNSA is afgezien. In de uitspraak heeft het College bepaald dat zijn uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing tot het geven van een BNSA. Anders dan appellant betoogt, houdt deze uitspraak niet in dat de opleiding aan hem een positief studieadvies zou hebben gegeven. Door de vernietiging van de primaire beslissing was de situatie aldus dat de opleiding nog geen advies aan appellant had gegeven. Het stond de opleiding derhalve vrij een uitgesteld advies te geven. Voorts brengt de omstandigheid dat appellant in het studiejaar 2017-2018 in zijn derde studiejaar zat niet mee dat de opleiding niet meer bevoegd zou zijn hem een BNSA te geven. Daartoe is van belang dat de uitspraak op 1 februari 2017 is gewezen, waardoor het voor appellant niet mogelijk was om in het studiejaar 2016-2017 alle eerstejaars vakken af te ronden. Omdat appellant zijn opleiding direct wenste voort te zetten, en hij in dat jaar nog twee eerstejaars vakken heeft behaald, is aan hem het advies gegeven dat hij in het studiejaar 2017-2018 alsnog de resterende eerstejaarsvakken van in totaal 18 studiepunten diende af te ronden. Appellant betoogt in zoverre tevergeefs dat het voor de opleiding niet meer mogelijk was hem een BNSA te geven.
Over de door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden overweegt het College dat ingevolge artikel 6.4, derde lid, van het OER de studieadviseur gehouden is een schriftelijk advies te geven

aan de examencommissie over de vraag of zich bij de student persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Het College stelt vast dat het dossier geen schriftelijk advies van de studieadviseur bevat. Gelet hierop betoogt appellant terecht dat de studieadviseur ten onrechte geen schriftelijk advies heeft gegeven en dat artikel 6.4, derde lid, van de OER is geschonden.
Het beroep van appellant dient daarom gegrond te worden verklaard en de beslissing van het CBE van 2 oktober 2018 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Daartoe overweegt het College als volgt. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat de studieadviseur de persoonlijke omstandigheden van appellant, te weten een huidziekte en een depressie, wel heeft besproken met de examencommissie en dat de studieadviseur vervolgens aan de examencommissie heeft overgelaten een oordeel te geven over het causaal verband tussen die persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Voorts was de examencommissie reeds bekend met de door appellant gemelde persoonlijke omstandigheden aangezien appellant daarvan in het studiejaar 2015-2016 al melding heeft gemaakt.
Het College is van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat die persoonlijke omstandigheden niet volledig verklaren dat appellant niet in staat is geweest 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken te behalen. Daartoe is van belang dat appellant in het studiejaar 2017-2018 slechts 6 van de 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken heeft behaald en dat appellant het vak “Mathematics” na zes kansen nog steeds niet heeft weten te behalen. De examencommissie heeft gemotiveerd uiteengezet dat het vak “Mathematics” een kernvak is binnen de opleiding, dat het vak voorheen als kwalitatieve norm gold, en dat het al dan niet behalen van dit vak een goede indicatie geeft of de student in staat wordt geacht de opleiding succesvol af te ronden. Voorts is van belang dat appellant ter zitting van het College desgevraagd heeft toegelicht dat hij het vak “Mathematics” niet heeft kunnen halen, omdat er in het studiejaar 2017-2018 andere inhoudelijke componenten aan het vak zijn toegevoegd. Het College ziet hierin een bevestiging dat het niet halen van het vak “Mathematics” niet het gevolg is van zijn persoonlijke omstandigheden. Daarbij betrekt het College ook dat gebleken is dat de persoonlijke omstandigheden niet in de weg hebben gestaan aan het behalen van een aantal andere vakken uit het tweede jaar. Voorts is voor het niet halen van het vak Statistics van belang dat is vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd en als gevolg van de daarvoor opgelegde sanctie is uitgesloten van het examen in dat vak. Nu de persoonlijke omstandigheden van appellant niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren, heeft het CBE dan ook terecht het beroep tegen het BNSA ongegrond verklaard.

2.7. Zoals in het vorenstaande is vermeld, zal het College het beroep gegrond verklaren, de beslissing van het CBE van 2 oktober 2018 vernietigen en bepalen dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven. Dit betekent dat de beslissing van de examencommissie om appellant een BNSA te geven in stand blijft.

2.8. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 2 oktober 2018, kenmerk AC 180833067;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,00 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/179.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	4 december 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband familieomstandigheden persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 16 mei 2018 in zaaknummer 2017/209 (www.cbho.nl) is het niet aan appellant om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen. Voldoende is de gestelde omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. Het College stelt vast dat appellant de bijzondere familieomstandigheden op 11 december 2017 - derhalve tijdens de periode van november 2017 tot januari 2018 waarin deze situatie speelde - en daarmee tijdig bij de decaan heeft gemeld. Verder staat vast dat de directeur het bestaan van de door appellante aangevoerde bijzondere familieomstandigheden - de ziekte van de vader van appellant en de omstandigheid dat in de periode november 2017 – januari 2018 onzekerheid over een operatie bestond - als zodanig niet heeft betwist. Het College acht aannemelijk dat deze situatie aanzienlijke stress en spanning bij appellant heeft veroorzaakt die zijn studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Hierbij neemt het College mede in ogenschouw dat appellant na de periode november 2017 – januari 2018 beter is gaan presteren. Gezien de bovenstaande bijzondere familieomstandigheden en de stress en spanning waar appellant in verband daarmee te maken zal hebben gehad, heeft de directeur niet deugdelijk gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Hierbij is van belang dat appellant op één punt na aan de voor hem geldende studievoortgangsnorm heeft voldaan. Het CBE heeft het voorgaande niet onderkend. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2018 heeft de directeur van het instituut voor de Gebouwde Omgeving (hierna: de directeur) namens het instellingsbestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven vanwege het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm voor de opleiding Bouwkunde.

Bij beslissing van 5 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 november 2018, waar appellant, bijgestaan door ir. T. Gerazi, mentor, en verweerder vertegenwoordigd door mr. J.J.A. Noordergraaf, secretaris van het CBE, bijgestaan door A.B.E. Sullock, hoofd Studentzaken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt het versnelde traject van de opleiding Bouwkunde aan de Hogeschool van Rotterdam. Appellant volgt thans een stage. Dit is mogelijk op basis van een door het CBE getroffen voorlopige voorziening.
Het staat vast dat hij 47 studiepunten heeft gehaald in zijn eerste studiejaar. De studievoortgangsnorm bedraagt 48 studiepunten.

2.2. Appellant heeft - reeds in de procedure bij het CBE - erop gewezen dat zich in de periode november 2017 tot januari 2018 bijzondere familieomstandigheden voordeden, die verklaren dat hij in die periode minder heeft gepresteerd bij zijn opleiding. Volgens appellant is zijn vader al lange tijd ernstig ziek; hij heeft een scheur in zijn aorta, opgelopen bij een ingewikkelde hartoperatie drie jaar geleden. Appellant heeft toegelicht dat hij hierdoor steeds last heeft van stress. Volgens appellant bestond er in de periode november 2017 tot januari 2018 daarbij ook onzekerheid over de vraag of een nieuwe, zware operatie nodig was. In november kreeg zijn vader van Nederlandse artsen te horen dat hij opnieuw een zware operatie zou moeten ondergaan, aldus appellant. Vervolgens heeft zijn vader in Turkije een second opinion aan Turkse artsen gevraagd. De uitslag daarvan kwam in januari, aldus appellant, die ook Turkse medische stukken ten bewijze hiervan heeft overgelegd. In de periode november 2017 tot januari 2018 stelt appellant als gevolg van deze bijzondere familieomstandigheden extra stress en spanning te hebben ondervonden.

2.3. De directeur heeft aan het BNSA ten grondslag gelegd dat appellant één studiepunt tekort komt. Volgens de directeur is niet gebleken dat het tekort aan studiepunten verband houdt met de door appellant gestelde bijzondere familieomstandigheden.
Het CBE heeft, in navolging van de directeur, geoordeeld dat niet gebleken is van causaal verband tussen de door appellant ingeroepen bijzondere familieomstandigheden en het tekort aan studiepunten. Het CBE heeft er hierbij op gewezen dat appellant van deze omstandigheden niet tijdig melding heeft gemaakt bij de studiedecaan.

2.4. Appellant betoogt in beroep dat het CBE, in navolging van de directeur, ten onrechte heeft gesteld dat er geen causaal verband is tussen het tekort van één studiepunt en de door hem gestelde bijzondere familieomstandigheden. Appellant wijst erop dat hij tijdig, medio december 2017, melding heeft gemaakt van deze omstandigheden bij de studentendecaan. Verder wijst appellant erop dat hij vanaf januari 2018 weer beter is gaan presteren bij zijn opleiding. Ook heeft appellant naar voren gebracht dat de stage, die hij thans volgt, voorspoedig verloopt.

2.5. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 16 mei 2018 in zaaknummer 2017/209 (www.cbho.nl) is het niet aan appellant om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen. Voldoende is de gestelde omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.
Het College stelt vast dat appellant de bijzondere familieomstandigheden op 11 december 2017 - derhalve tijdens de periode van november 2017 tot januari 2018 waarin deze situatie speelde - en daarmee tijdig bij de decaan heeft gemeld.
Verder staat vast dat de directeur het bestaan van de door appellante aangevoerde bijzondere familieomstandigheden - de ziekte van de vader van appellant en de omstandigheid dat in de periode november 2017 – januari 2018 onzekerheid over een operatie bestond - als zodanig niet heeft betwist. Het College acht aannemelijk dat deze situatie aanzienlijke stress en spanning bij appellant heeft veroorzaakt die zijn studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Hierbij neemt het College mede in ogenschouw dat appellant na de periode november 2017 – januari 2018 beter is gaan presteren. Gezien de bovenstaande bijzondere familieomstandigheden en de stress en spanning waar appellant in verband daarmee te maken zal hebben gehad, heeft de directeur niet deugdelijk gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Hierbij is van belang dat appellant op één punt na aan de voor hem geldende studievoortgangsnorm heeft voldaan. Het CBE heeft het voorgaande niet onderkend.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van 5 oktober 2018 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, dient ervan te worden uitgegaan dat het causaal verband niet ontbreekt. Gelet hierop ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellant bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de directeur gegeven BNSA vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE.

2.7 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 5 oktober 2018;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 16 juli 2018 door de directeur van het instituut voor de Gebouwde Omgeving aan appellant gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 5 oktober 2018;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

III. Artikelenregister

Artikel	Zaaknummer
Internationale regelgeving	
Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)	
artikel 8	2018/100
Nationale regelgeving	
Algemene wet bestuursrecht (Awb)	
artikel 1:3	2017/179, 2018/018, 2018/078, 2018/125
artikel 1:3, tweede lid	2017/113
artikel 3:1, eerste lid, aanhef en onder b	2018/024.5
artikel 3:2	2018/084
artikel 3:42, tweede lid	2018/024.5
artikel 4:17, derde lid	2017/232, 2018/021
artikel 6:5, eerste lid aanhef en onder a	2017/152.2
artikel 6:5, tweede lid	2017/248
artikel 6:6	2017/248
artikel 6:6, aanhef en onder a	2017/152.2
artikel 6:7	2017/113, 2018/046
artikel 6:8	2017/113
artikel 6:8, eerste lid	2018/046, 2018/061.5
artikel 6:9, eerste lid	2018/046, 2018/061.5
artikel 6:11	2017/113, 2018/046, 2018/061.5
artikel 6:15	2017/204
artikel 6:19, eerste lid	2017/098, 2018/023
artikel 6:22	2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192, 2017/230, 2018/173.5
artikel 7:2	2017/192
artikel 7:13	2017/156
artikel 7:16, eerste lid	2018/153 en 2018/153.1
artikel 7:21	2017/203
artikel 7:25	2017/226, 2018/068
artikel 7:26, eerste lid	2018/056
artikel 7:28, tweede lid	2017/098, 2017/232
artikel 8:4, eerste lid onderdeel f	2018/023
artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b	2017/097, 2017/098, 2017/099, 2017/112, 2017/134, 2017/150, 2017/155, 2017/229, 2017/237 en 2017/238, 2018/005, 2018/015, 2018/036, 2018/043, 2018/045, 2018/050, 2018/051, 2018/053, 2018/086, 2018/087, 2018/114, 2018/119, 2018/121, 2018/147, 2018/157, 2018/171.5
artikel 8:15	2018/086.3, 2018/112.3
artikel 8:41, vierde, vijfde en zesde lid	2018/091
artikel 8:41, zevende lid	2017/169; 2017/173; 2017/175; 2017/176 en 2017/177
artikel 8:54	2017/154
artikel 8:55	2017/152.2

Artikel	Zaaknummer
artikel 8:72, derde lid	2017/098, 2017/099, 2017/124, 2017/136, 2017/137
artikel 8:75	2018/034.1
artikel 8:75a, eerste lid	2017/169; 2017/173; 2017/175; 2017/176 en 2017/177
artikel 8:81	2018/153 en 2018/153.1, 2018/172.1 en 2018/172
artikel 8:84, vijfde lid	2018/034.1
artikel 8:86, eerste lid	2018/153 en 2018/153.1, 2018/172.1 en 2018/172
artikel 8:88	2017/233, 2018/131
artikel 8:88, aanhef en onder a	2017/187
artikel 8:88, eerste lid	2017/104, 2017/178, 2018/023, 2018/036
artikel 8:89, tweede lid	2017/187, 2018/141
artikel 8:90	2018/131
artikel 8:90, eerste lid	2017/104
artikel 8:119	2017/240.4, 2017/254.4
artikel 10:1	2018/012, 2018/149
artikel 10:2	2018/012, 2018/149
artikel 10:9, eerste lid	2018/012, 2018/149
artikel 10:10	2018/012, 2018/149
Besluit proceskosten bestuursrecht	
artikel 1	2017/098
Besluit studiefinanciering	
artikel 3	2018/037
Gedragscode internationale student hoger onderwijs	
artikel 5.5	2018/078
Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (UWHW)	
artikel 2.1, eerste lid	2017/200, 2017/201, 2017/202, 2017/217, 2018/009, 2018/025, 2018/029, 2018/078, 2018/081, 2018/085
Vreemdelingenbesluit 2000	
artikel 3.4	2018/037
artikel 3.87a eerste lid aanhef en onder b	2018/078
Vreemdelingencirculaire 200	
Hoofdstuk B8	2018/037
Vreemdelingenwet 2000	
artikel 14	2018/037
Wet gelijke behandeling op grond van een handicap of een chronische ziekte (Wgb)	
artikel 1	2017/126.5
artikel 2	2017/126.5
artikel 5b	2017/126.5
Wet Beroepen Individuele Gezondheidszorg (Wet BIG)	

Artikel	Zaaknummer
artikel 8	
artikel 47	2017/133
Wet bescherming persoongsgegevens	
artikel 42	2017/161
Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)	
artikel 1.1, aanhef en onder j	2018/012
artikel 2.9	2018/072
artikel 5a, lid 2a	2017/072
artikel 7.2	2018/130.5
artikel 7.3, zesde lid	2018/145.1
artikel 7.8b	2017/162, 2017/165, 2017/182, 2017/183.5, 2017/186, 2017/188, 2017/191, 2017/193, 2017/194, 2017/195, 2017/199, 2017/200, 2017/201, 2017/202, 2017/203, 2017/209, 2017/212, 2017/213, 2017/214, 2017/217, 2017/219, 2017/220, 2017/223, 2017/227, 2017/230, 2017/234, 2017/235, 2017/236, 2017/241, 2017/242, 2017/245, 2017/250, 2018/009, 2018/010, 2018/016, 2018/025, 2018/026, 2018/029, 2018/040, 2018/044, 2018/052, 2018/068, 2018/074, 2018/081, 2018/084, 2018/085, 2018/099, 2018/105, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/172.1 en 2018/172, 2018/173.5, 2018/177, 2018/179.5
artikel 7,10a	2018/122
artikel 7.12, eerste lid aanhef en onder b	2017/106
artikel 7.12	2018/090, 2018/140
artikel 7.12b	2017/136, 2017/137, 2017/249, 2018/088
artikel 7.12b, tweede lid	2018/108, 2018/155
artikel 7.12c	2018/107, 2018/146
artikel 7.13	2018/090
artikel 7,13, tweede lid	2018/114
artikel 7.12b, tweede lid	2017/106, 2017/157
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x	2017/101
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k	2017/179
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder r	2017/117
artikel 7.24, tweede lid	2017/239, 2018/020
artikel 7.28, tweede lid	2018/020
artikel 7.29, eerste lid	2017/164
artikel 7.30b	2017/117, 2018/012
artikel 7.30b, derde lid	2018/149
artikel 7.30e	2018/050
artikel 7.31, eerste lid	2018/007.1
artikel 7.31a	2018/144.5
artikel 7.31b	2018/144.5
artikel 7.32	2018/094
artikel 7.32, eerste lid	2018/049

Artikel	Zaaknummer
Artikel 7.32, vierde lid	2018/049
artikel 7.33	2017/117, 2018/007.1
artikel 7.33, eerste lid	2017/110, 2017/210, 2018/049
artikel 7.37, tweede lid	2017/133, 2017/210
artikel 7.42	2018/069
artikel 7.42, eerste lid	2017/145
artikel 7.43	2018/072
artikel 7.43, eerste lid	2017/190, 2018/063
artikel 7.45	2018/072
artikel 7.45a	2017/110, 2018/037
artikel 7.45a, eerste lid	2017/190, 2018/122
artikel 7.46	2017/190
artikel 7.46, eerste lid	2018/011
artikel 7.46, tweede lid	2018/063
artikel 7.48	2018/008, 2018/072
artikel 7.48, vijfde lid	2018/070
artikel 7.51	2018/072, 2018/078
artikel 7.51, eerste lid	2017/146, 2017/156
artikel 7.51c	2017/146, 2017/156, 2018/072, 2018/080
artikel 7.51d	2018/072
artikel 7.51f	2017/156
artikel 7.53	2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192
artikel 7.53, eerste lid	2018/115
artikel 7.57h	2017/117, 2017/156, 2018/077, 2018/080, 2018/110
artikel 7.57h, eerste lid	2017/146, 2017/249, 2018/165.1
artikel 7.57i	2018/102
artikel 7.59	2017/101
artikel 7.59a, tweede en derde lid	2018/047
artikel 7.61	2018/130.5
artikel 7.61, eerste lid, onder e	2017/204
artikel 7.61, derde lid	2017/096, 2017/203, 2017/214, 2018/051, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/171.5, 2018/173.5
artikel 7.61, vierde lid	2017/232, 2018/021
artikel 7.61, vijfde lid	2017/226
artikel 7.63	2017/097, 2017/098, 2017/099, 2017/104, 2017/112
artikel 7.63a, derde lid	2017/192
artikel 7.66	2017/204, 2018/036
artikel 7.66, eerste lid	2017/152.2
artikel 7.66, tweede lid	2017/134, 2017/150, 2017/154, 2017/155, 2017/229, 2017/237 en 2017/238, 2017/240.4, 2017/254.4, 2018/005, 2018/015, 2018/034.1, 2018/043, 2018/045, 2018/050, 2018/051, 2018/053, 2018/061.5, 2018/086, 2018/086.3, 2018/087, 2018/091, 2018/112.3, 2018/114, 2018/119, 2018/121, 2018/147, 2018/149, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/157, 2018/171.5, 2018/172.1 en 2018/172
artikel 9.2, tweede lid	2018/012
artikel 9.33a, tweede lid	2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192
artikel 9.37, eerste lid	2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192

Artikel	Zaaknummer
artikel 9.40	2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192
artikel 15.2, aanhef en onder a	2018/063
Wet studiefinanciering	
artikel 2.2	2018/037
artikel 5.2a	2018/002

IV. Register Instellingen

Instelling	Zaaknummer
Universiteiten	
Erasmus Universiteit Rotterdam	2017/096, 2017/101, 2017/203, 2017/223, 2017/230, 2017/234, 2017/237 en 2017/238, 2017/245, 2017/248, 2018/054.1, 2018/075, 2018/086.1, 2018/086, 2018/090, 2018/102, 2018/126.5, 2018/165.1
Open Universiteit	2017/178, 2017/232, 2018/053, 2018/070, 2018/087, 2018/119, 2018/121, 2018/147, 2018/157
Radboud Universiteit Nijmegen	2017/113, 2018/051, 2018/080, 2018/142
Rijksuniversiteit Groningen	2017/126.5, 2017/224, 2018/043, 2018/049, 2018/100, 2018/125, 2018/155
Protestantse Theologische Universiteit	2017/150
Technische Universiteit Delft	2017/117, 2017/145, 2017/156, 2017/190, 2018/010, 2018/033, 2018/038, 2018/063, 2018/078, 2018/079, 2018/115, 2018/149
Universiteit Leiden	2017/242, 2018/011, 2018/012, 2018/040, 2018/081, 2018/130.5
Universiteit Utrecht	2017/153, 2017/161, 2017/186, 2018/041.5, 2018/074
Universiteit van Amsterdam	2017/072, 2017/098, 2017/106, 2017/110, 2017/124, 2017/169; 2017/173; 2017/175; 2017/176 en 2017/177, 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192, 2018/024.5, 2018/029, 2018/036, 2018/050, 2018/069, 2018/141, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/173.5, 2018/177
Universiteit van Maastricht	2017/146, 2018/005, 2018/019, 2018/109, 2018/172.1 en 2018/172
Universiteit van Tilburg	2017/179, 2018/042, 2018/091, 2018/108
Vrije Universiteit	2017/097, 2017/112, 2017/133, 2017/134, 2017/247, 2018/023, 2018/092
Hogescholen	
Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten	2018/077
Avans Hogeschool	2017/201, 2017/252.5

Instelling	Zaaknummer
Christelijk Hogeschool Windesheim	2018/047
Design Academy Eindhoven	2018/007.1
Fontys Hogescholen	2017/233, 2018/060, 2018/110
De Haagse Hogeschool	2017/164, 2017/253, 2018/016, 2018/037, 2018/064, 2018/140
De Haagse Hotelschool	2017/194, 2017/246, 2018/025
Hanzehogeschool Groningen	2017/157, 2017/235, 2018/017.5, 2018/034.1
Hogeschool Arnhem en Nijmegen	2017/155, 2017/250, 2018/122
Hogeschool Inholland	2017/104, 2017/165, 2017/189, 2017/191, 2017/195, 2017/212, 2017/219, 2017/249, 2018/015, 2018/061.5, 2018/071.5, 2018/072, 2018/073, 2018/084, 2018/085, 2018/094, 2018/099, 2018/105, 2018/114, 2018/136, 2018/145.1, 2018/158.1
Hogeschool Leiden	2017/154, 2018/046
Hogeschool Rotterdam	2017/136, 2017/137, 2017/182, 2017/204, 2017/210, 2017/229, 2017/239, 2018/002, 2018/044, 2018/045, 2018/056, 2018/088, 2018/146, 2018/179.5
Hogeschool Utrecht	2017/187, 2018/048, 2018/068, 2018/171.5
Hogeschool van Amsterdam	2017/099, 2017/181, 2017/183.5, 2017/188, 2017/193, 2017/199, 2017/200, 2017/202, 2017/213, 2017/214, 2017/217, 2017/220, 2017/225, 2017/226, 2017/227, 2017/236, 2018/018, 2018/018.1, 2018/020, 2018/021, 2018/039, 2018/133, 2018/144.5, 2018/162.5
Hogeschool Van Hall Larenstein	2017/142, 2017/162
Hogeschool voor de Kunsten Utrecht	2017/209, 2017/241, 2018/026
Hogeschool Zuyd	2018/131
Marnix Academie	2018/035
Saxion hogeschool	2018/008, 2018/107
Stenden Hogeschool	2018/009
Zuyd Hogeschool	2018/052

V. Trefwoordenregister

Trefwoorden	Zaaknummer
#	
21+ toelatingsonderzoek	2017/164
A	
aanmaning	2018/017.5
aanmelding	2018/019
aannemelijk	2017/252.5
aanwezigheidsplicht	2018/044
accreditatie	2017/178, 2018/146
administratief beroep	2018/047, 2018/68
administratieve fout	2018/075
advies	2017/192, 2017/225, 2018/155, 2018/177
adviescommissie	2017/133
afbouw(regeling)	2018/125, 2018/145.1
afmelding	2018/158.1
afschrikwekkende werking	2018/108
afstudeer-	
- stage	2018/165.1
- traject	2018/071.5
- werk	2018/056,
anonieme klachten	2018/110, 2018/114
antwoordmodel	2018/051
Awb-besluit	2018/092
B	
bachelor-	
- diploma	2017/101, 2017/179
- scriptie	2018/005, 2018/047, 2018/050
beëindiging inschrijving	2017/110, 2017/145, 2017/249, 2018/017.5, 2018/069, 2018/125,
begeleiding	2017/072, 2017/150, 2017/204, 2017/209
bekend	2017/192
belang	2017/098, 2017/154, 2017/246, 2018/071.5
belangenafweging	2017/219, 2017/220, 2018/177
beleid	2017/146
beleidsruimte	2017/161
benoemingsprocedure	2017/227
beoordeling(s-)	2017/097, 2017/098, 2018/099, 2017/112, 2017/150, 2017/204, 2017/237 en 2017/238, 2017/246, 2017/250, 2018/005, 2018/043, 2018/045, 2018/051, 2018/053, 2018/056, 2018/071.5, 2018/075, 2018/086, 2018/087, 2018/107, 2018/119,2018/121, 2018/146, 2018/147, 2018/149, 2018/158.1, 2018/162.5, 2018/165.1, 2018/172.1 en 2018/172
- criteria	2017/134, 2017/150, 2018/079, 2018/147

Trefwoorden	Zaaknummer
- formulier	2017/099, 2017/112, 2017/187, 2017/237 en 2017/238, 2018/050
- termijn	2017/237 en 2017/238
beroepsgronden	2017/096
beroepsuitoefening	2017/133
beslissen	2017/229
beslissing	2017/113
beslistermijn	2018/036
besluit	2017/179, 2018/078, 2018/092, 2018/125
bestuursactiviteiten	2018/080
bestuursfunctie	2017/203
betalings-	
- achterstand	2018/024.5
- onmacht	2018/091
- regeling	2018/042
- verplichting	2018/024.5, 2018/049
betrokkene	2018/047
bevestigingsmail	2017/124
bevoegd	2017/096, 2017/097, 2017/204
(aanvullend) bewijs	2017/187, 2018/109
bezwaar	2018/068
bijzondere omstandigheden	2018/010, 2018/023, 2018/023, 2018/033, 2018/035, 2018/042, 2018/047
bindend negatief studieadvies	2017/072 2017/172, 2017/162, 2017/165, 2017/182, 2017/183.5, 2017/186, 2017/188, 2017/191, 2017/193, 2017/194, 2017/195, 2017/199, 2017/201, 2017/202, 2017/204, 2017/210, 2017/212, 2017/213, 2017/214, 2017/217, 2017/219, 2017/223, 2017/225, 2017/226, 2017/229, 2017/233, 2017/235, 2017/240.4, 2017/241, 2017/242, 2017/245, 2017/249, 2018/008, 2018/009, 2018/015, 2018/021, 2018/026, 2018/029, 2018/036, 2018/040, 2018/044, 2018/052, 2018/068, 2018/074, 2018/081, 2018/084, 2018/085, 2018/099, 2018/105/, 2018/136, 2018/172.1 en 2018/172, 2018/177
blokboek stage	2018/060
bovenbouw	2017/106
bronvermelding	2017/157, 2018/041.5
buitenland	2018/039
buitenlands diploma	2018/002, 2018/126.5

C

calculerend gedrag	2018/108
capaciteitsgebrek	2017/197
causaal verband	2017/165, 2017/182, 2017/187, 2017/193, 2017/204, 2017/209, 2017/212, 2017/213, 2017/214, 2017/225, 2017/226, 2017/234, 2017/235, 2017/236, 2018/009, 2018/023, 2018/053, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/177, 2018/179.5
Centraal Register Hoger Onderwijs	2018/122

Trefwoorden	Zaaknummer
cijfer-	2017/098
- lijst	2018/039
- registratiesysteem	2017/248
cognitief	2017/192
collegegeld	2017/110, 2017/142, 2017/145, 2017/209, 2018/003, 2018/017.5, 2018/019, 2018/037, 2018/049, 2018/063, 2018/070, 2018/142
commissie Professioneel Gedrag	2017/124
communicatiemiddelen	2018/108
compensatie	2017/182, 2017/223, 2017/242, 2017/245
competenties	2017/112, 2017/232
constitutief vereiste	2018/094
contract onderwijs	2018/074
coschap	2017/097, 2017/133, 2018/075
criteria	2018/088
(iudicium) cum laude	2017/224, 2018/005, 2018/033, 2018/041.5, 2018/079
curriculum	2017/232, 2018/018
D	
deadline	2018/021, 2021/049, 2018/115
decentrale selectie	2017/126.5, 2017/153, 2017/161, 2018/109, 2018/115, 2018/126.5
deelresultaten	2018/024.5
deeltentamen	2018/051
deeltijdstudent	2017/214
delegatie	2017/192
detentie	2018/094
détournement de pouvoir	2017/223
dictum	2018/071.5
digitaal systeem	2017/124
digitale machtiging	2017/117
diploma	2018/142
diplomawaardering	2018/020
directe plaatsing	2018/126.5
disproportioneel	2018/157
donatie	2017/190
doorlopende machtiging	2018/049
doorstroommasters	2017/101
Dream Team	2017/246
dwangsom	2017/232, 2018/021
dyslexie	2017/126.5, 2018/074
E	
eerstegraads vakdocent	2017/106
eind-	
- beoordeling	2017/134
- cijfer	2018/086.1

Trefwoorden	Zaaknummer
- gesprek	2017/150
elektronische publicatie	2018/024.5
e-mail	2017/096, 2017/117, 2017/233, 2018/063, 2018/145.1
Engels	2018/087, 2018/130.5
Ephorus	2017/136, 2017/137
EP-Nuffic	2018/126.5
ernstige inbreuk	2017/249
evenredige sanctie	2018/108
examinator	2017/112, 2018/107
exceptieve toetsing	2018/130.5
extra herkansing	2017/110, 2017/223, 2018/023, 2018/035
extra termijn	2017/209
F	
faalangst	2017/235
faculteitsbestuur	2018/012
fasetoets	2018/099
feitelijke handeling	2018/115
financieel belang	2018/007.1, 2018/054.1
financiële compensatie	2017/190
financiële ondersteuning	2017/146, 2017/156, 2018/080
forensisch deskundige	2017/239
fraude	2017/124, 2017/189, 2017/239, 2017/252.5, 2018/038, 2018/041.5, 2018/108,2018/140, 2018/157
functiebeperking	2017/217, 2018/023, 2018/130.5
G	
geldigheidsduur	2017/096, 2017/179
gelijkheidsbeginsel	2017/213, 2017/237 en 2017/238, 2018/023, 2018/039, 2018/073, 2018/086, 2018/177
gemengde studiefinanciering	2017/156
gemiddeld cijfer	2017/245
geschiktheid	2017/212
gesloten deuren	2018/049
gezondheidsklachten	2018/035
gezondheidszorg	2018/122
graad	2017/178
grensoverschrijdend gedrag	2018/110
griffierecht	2018/091
groepsverband	2018/133
H	
hardheidsclausule	2018/069, 2018/075
(her)inschrijving	2017/117, 2017/209, 2018/049
handelingsonbekwaam	2018/115
harde knip	2017/178

Trefwoorden	Zaaknummer
hardheidsclausule	2017/106, 2017/110, 2017/117, 2017/145, 2017/182, 2017/183.5, 2017/188, 2017/200, 2017/201, 2017/202, 2017/203, 2017/220, 2017/223, 2017/242, 2018/023, 2018/024.5, 2018/029, 2018/036, 2018/063, 2018/068, 2018/109, 2018/115, 2018/173.5
herbeoordeling	2017/164, 2017/227, 2018/056, 2018/087, 2018/158.1
hergebruiken	2018/041.5
herinnering	2017/210
herhaalde aanvraag	2018/075
herkansing	2017/099, 2017/112, 2017/181, 2017/217, 2017/223, 2017/225, 2017/237 en 2017/238, 2017/245, 2017/250, 2018/017.5, 2018/035, 2018/052, 2018/099, 2018/107
heropening	2018/177
herziening	2017/239, 2017/253
hinderverklaring	2017/242, 2018/040
horen	2017/112, 2017/192, 2017/136, 2017/241, 2017/162, 2017/192, 2017/203
huisvesting	2018/026
humanitaire gronden	2018/037
I	
IND	2018/078
individueel studietraject	2017/241
informatieplicht	2018/063
informatieverstrekking	2017/110
ingebrekestelling	2017/232, 2018/021
inhaalmogelijkheden	2017/194
inpassingsbeslissing	2017/178
inschrijving	2017/110, 2017/124, , 2017/133, 2017/154, 2017/181, 2017/237 en 2017/238, 2017/239, 2017/249, 2018/002, 2018/007.1, 2018/020, 2018/024.5, 2018/046, 2018/063, 2018/094, 2018/100, 2018/112.3, 2018/144.5, 2018/146,
inschrijvingsvoorwaarden	2017/237 en 2017/238, 2017/239, 2018/024.5
inschrijvingsverzoek	2018/141
instellingscollegegeld	201/145, 2017/190, 2017/214, 2018/010, 2018/037, 2018/042, 2018/122
integriteit	2018/054.1
intentie	2017/157
iudicium abeundi	2017/133
K	
kennen en kunnen	2017/099, 2017/112, 2017/134, 2017/150, 2017/155, 2017/189, 2018/036, 2018/043, 2018/045, 2018/050, 2018/051, 2018/053, 2018/073, 2018/086, 2018/087, 2018/114, 2018/119, 2018/121, 2018/171.5
klacht	2018/133
kritiekpunten	2018/146

Trefwoorden	Zaaknummer
kwalitatieve norm	2018/085, 2018/099
kwalitatieve toelatingseis	2017/101, 2018/153 en 2018/153.1
kwaliteit toets	2018/146
kwantitatieve norm	2017/212
L	
landelijke kennistoetsen	2018/035
leerdoelen	2018/036
lesstof	2018/015
M	
maandelijkse termijnen	2017/190
mandaat	2018/012
marginale toetsing	2018/051
master-	
-opleiding	2017/101
-scriptie	2017/150, 2018/043
maximale schadevordering	2018/142
medische omstandigheden	2017/146, 2017/156
meerkeuze	2018/053, 2018/121
meesterproef	2018/052
melden	2018/029
minnelijke schikking	2017/150, 2017/156, 2017/192, 2017/203, 2017/204, 2017/214 , 2018/046, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/177
minor	2018/045, 2018/133
motivatieverklaring	2017/153
motivering	2017/099, 2017/150, 2018/146
motiveringsgebrek	2018/018, 2018/018.1
N	
Nederlands	2018/130.5
(kennelijk) niet-ontvankelijk	2017/096, 2017/098, 2017/113, 2017/204, 2017/230, 2017/247, 2018/100, 2018/125
nominaal = normaal	2017/220, 2017/223, 2017/242, 2017/245
non-cognitief	2017/192
Nuffic-advies	2018/020
O	
oefententamen	2018/036
omzetting	2018/040
onbepaalde tijd	2017/179
onbevoegd	2017/249, 2018/047, 2018/153 en 2018/153.
onbillijkheid van overwegende aard	2017/223, 2018/108
ondermandaat	2018/012
onderwijsovereenkomst	2018/044
onderzoekscomponent	2018/088
ongeldig	2017/124, 2017/189, 2018/075, 2018/108, 2018/140

Trefwoorden	Zaaknummer
ongelijke behandeling	2017/184, 2018/114
ongeschikt	2017/182, 2017/212, 2017/213, 2017/241, 2017/245, 2018/009
ongewenst gedrag	2018/165.1
onpartijdigheid	2018/112.3
onprofessionele gedrag	2017/133
onrechtmatig	2017/098, 2018/036, 2018/136
onschuld	2017/252.5
ontvangstbevestiging	2017/247
onvoldoende	2017/112, 2017/237 en 2017/238, 2018/045, 2018/056, 2018/086.1, 2018/086
onzorgvuldig	2018/086
oog	2017/253
opleidingscurriculum	2018/090
opleidingsvariant	2018/002
opzettelijk	2017/157
ordemaatregel	2017/097, 2018/092, 2018/112.3
originele tentamenbladen	2017/240.4
overgangsregeling	2017/142
overleg	2017/136
overmacht	2017/156, 2017/201, 2017/224, 2017/241, 2018/049
P	
paper	2018/023
patiënten	2017/133
persoonlijk studieplan	2018/040
persoonlijke omstandigheden	2017/162, 2017/165, 2017/181, 2017/183.5, 2017/186, 2017/188, 2017/190, 2017/191, 2017/193, 2017/194, 2017/195, 2017/199, 2017/202, 2017/203, 2017/209, 2017/212, 2017/213, 2017/214, 2017/217, 2017/219, 2017/220, 2017/223, 2017/226, 2017/229, 2017/235, 2017/236, 2017/241, 2017/242, 2017/245, 2017/250, 2018/009, 2018/016, 2018/026, 2018/026, 2018/033, 2018/044, 2018/049, 2018/069, 2018/078, 2018/085, 2018/086.1, 2018/100, 2018/107, 2018/141, 2018/155, 2018/162.5, 2018/177, 2018/179.5
persoonlijkheidstest	2017/161
plagiaat	2017/136, 2017/137, 2017/157, 2017/252.5, 2018/039, 2018/041.5
plagiaatdetectieprogramma	2018/041.5, 2018/141
planningsproblemen	2017/162
portfolio	2018/106
postafhaallocatie	2017/096
praktijkonderzoek	2018/074, 2018/122
predicaat	2018/079
premaster(traject)	2017/223, 2018/012, 2018/105
prestatiebeurs	2017/146
printscreen	2017/124

Trefwoorden	Zaaknummer
pro forma	2017/248
procedureel	2018/081, 2018/105
procesbelang	2018/049, 2018/072, 2018/094
proceskosten	2017/098, 2017/169; 2017/173; 2017/176; 2017/176 en 2017/177, 2018/126.5, 2018/141
professioneel gedrag	2017/097, 2017/134, 2018/092
profielwerkstuk	2018/036
profileringsfonds	2017/146, 2018/080
programmering	2017/178
promotievoorstel	2018/080
proportionele sanctie	2018/039
punitieve sanctie	2018/094, 2018/108, 2018/112.3
R	
rangnummer	2017/126.5, 2017/153, 2017/161, 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174
rechtsgeldigheid	2017/178
rechtsgevolg	2018/018, 2018/153 en 2018/153.1
rechtshandeling	2018/115
rechtsmiddelen(clausule)	2017/233, 2018/043, 2018/126.5
rechtszekerheidsbeginsel	2017/213, 2017/225
reiskosten	2017/232
reparatoir	201/141
representatief	2018/037
restitutie	2017/110, 2017/145, 2018/070, 2018/105
resultaten	2018/040
rijksbijdrage	2018/008
S	
samenstelling	2018/054.1
sanctie	2017/137, 2017/213, 2018/041.5, 2018/092
schade	2018/072, 2018/092
schadevergoeding	2017/072, 2017/096, 2017/104, 2017/178, 2017/187, 2017/189, 2018/018.1, 2018/024.5, 2018/037, 2018/049, 2018/063, 2018/100, 2018/126.5, 2018/136, 2018/142
schijn	2018/086
schikkings-	
- gesprek	2017/202, 2017/252.5, 2018/051
- procedure	2017/134
- voorstel	2017/240.4
schoolopleider	2017/112
schorsing	2018/054.1
schriftelijk advies	2018/179.5
schriftelijk tentamen	2017/237 en 2017/238
scriptie	2018/086.3, 2018/158.1
scriptieonderwerp	2017/086.3
second opinion	2017/099

Trefwoorden	Zaaknummer
seksuele intimidatie	2018/056
selectie	2017/153, 2017/192, 2018/012
selectiecriteria	2017/161, 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2018/119
selectiedag	2018/109
selectieprocedure	2017/126.5, 2017/170; 2017/171; 2017/172 en 2017/174, 2017/192
selectietoetsen	2018/130.5
slagingspercentage	2018/149
softwareprogramma	2018/021
spoedeisend belang	2018/171.5
SPSS	2017/189
stage-	2017/233, 2017/246, 2018/007.1, 2018/018, 2018/045, 2018/061.5
- begeleider	2018/061.5
- werkplan	2017/247
studeerbaarheid	2017/223, 2017/245, 2018/136
studentendecaan	2017/165, 2017/182, 2017/193, 2017/195, 2017/200, 2017/201, 2017/202, 2017/209, 2017/213, 017/214, 2017/226, 2017/227, 2017/235, 2017/236, 2018/026, 2018/045
studie-	
- adviseur	2018/033
- belastbaarheid	2018/010
- contract	2017/225
- duur	2018/033
- keuzeactiviteiten	2018/146
- keuzecheck	2017/154, 2018/146
- last	2018/018.1, 2018/036, 2018/080
- onderdelen	2018/019
- plan	2017/193, 2018/018, 2018/018.1
- programma	2018/071.5
- resultaten	2017/133
- vertraging	2017/146, 2017/190, 2017/224, 2018/023, 2018/024.5, 2018/036, 2018/037, 2018/039, 2018/044, 2018/056, 2018/072, 2018/085, 2018/094, 2018/109, 2018/146, 2018/157
- voortgang	2017/223, 2018/078, 2018/162.5
- voortgangsgesprek	2017/252.5
- voortgangsnorm	2017/245, 2018/016, 2018/086,1, 2018/162.5, 2018/179.5
Studielink	2017/210, 2018/007.1, 2018/049, 2018/061.5, 2018/119
subjectief	2018/086
T	
taalcoach	2017/189
tegemoetkomen	2018/072
telefonisch	2017/203, 2018/109
tentamen-	2017/124, 2018/023, 2018/036

Trefwoorden	Zaaknummer
- stof	2018/122, 2018/141
- voorzieningen	2018/023
ter beschikking stellen	2017/253
termijnen	2017/229
termijnoverschrijding	2017/113, 2017/234
teruggave	2018/008
terugkoppeling	2017/237 en 2017/238
terugwerkende kracht	2017/110, 2017/117, 2018/017.5, 2018/049, 2018/070
tijdige betaling	2017/210
tijdige melding	2017/214, 2018/009
toegang	2017/249, 2018/110, 2018/171.5
toelating	2017/101, 2018/019, 2018/020
toelatings-	
- commissie	2018/012
- eisen	2018/153 en 2018/153.1
- voorwaarden	2018/002
toestemmingsvereiste	2018/094
toetsdatum	2017/098
toetsdeskundige	2018/036
toetsingskader	2018/037, 2018/044, 2018/051, 2018/054.1, 2018/119
toetskansen	2018/047
toetsmatrijs	2018/147
toezegging	2017/224
topsport	2018/119
‘tuition waiver'	2017/190
tussenbeoordeling	2017/134
tussentijdse inschrijving	2018/033, 2018/094, 2018/102
tweede beoordelaar	2018/044, 2018/088
tweede opleiding	2017/219
tweede ronde	2018/109
U	
uitgeschakeld	2018/108
uitgesteld advies	2018/179.5
uitschrijfverzoek	2017/110
uitschrijving	2017/145, 2017/249, 2018/069
uitsluiten	2017/253, 2018/038, 2018/109
V	
vaardigheden	2018/036
vakkenpakket	2018/126.5
vangnetregeling	2018/026
verblijfsvergunning	2018/037, 2018/078, 2018/162.5
vergoeding	2018/102
verhinderdata	2017/134, 2018/049
verhuizing	2018/047

Trefwoorden	Zaaknummer
verklaring afstuderen	2017/179, 2017/239
verlenging	2018/047
verplichte lesstof	2018/122
verschoonbaar	2017/113
verslag	2017/136, 2018/036
versnelde behandeling	2017/134
vertrouwen(s-)	2017/239, 2018/019
- beginsel	2017/181, 2017/225, 2017/252.5
- breuk	2018/023
- persoon	2018/110
verwijtbaar	2018/092
verwijzingen	2017/237 en 2017/238
verzendadministratie	2017/072
verzoek	2017/145
verzuim	2017/248, 2018/061.5
visum	2018/019
voldoende	2017/247
vooringenomenheid	2017/150, 2018/086
voorlopig studieadvies	2017/230
voorlopige voorziening	2017/154, 2017/183.5, 2018/007.1, 2018/056, 2018/086.1, 2018/145.1, 2018/153 en 2018/153.1, 2018/177
vooropleidingseis	2017/164, 2017/239, 2018/002, 2018/020, 2018/025
voortgangsnorm	2018/085
voorzieningen	2018/074
vrijstelling	2017/106, 2017/155, 2017/190, 2017/225, 2017/246, 2017/250, 2018/002, 2018/015, 2018/026, 2018/064, 2018/073, 2018/114, 2018/131
VWO-cijfers	2017/161
W	
waarschuwing	2018/092
website	2017/155, 2017/192
werkervaring	2017/106
werkplekbegeleider	2017/112
werkschouwen	2018/026
wettelijk collegegeld	2017/190, 2018/037
willens en wetens	2017/253
witte jas ceremonie	2018/075
woonruimte	2018/054.1
wraking	2018/086.3, 2018/112.3
Z	
zelf-plagiaat	2018/041.5
ziekte	2018/165.1
zienswijze	2017/203
zijinstroom	2018/012
zorgplicht	2018/063, 2018/069

Trefwoorden	Zaaknummer
zorgvuldig	2017/195, 2018/050

VI. Chronologisch Register

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2017/104	4 januari 2018
2017/210	8 januari 2018
2017/153	10 januari 2018
2017/186	10 januari 2018
2017/201	10 januari 2018
2017/161	11 januari 2018
2017/096	18 januari 2018
2017/142	18 januari 2018
2017/165	18 januari 2018
2017/181	18 januari 2018
2017/191	18 januari 2018
2017/199	18 januari 2018
2017/152.2	18 januari 2018
2017/156	22 januari 2018
2017/162	22 januari 2018
2017/252.5	22 januari 2018
2018/007.1	22 januari 2018
2017/164	30 januari 2018
2018/018.1	30 januari 2018
2017/101	31 januari 2018
2017/187	31 januari 2018
2017/195	31 januari 2018
2017/219	31 januari 2018
2017/188	7 februari 2018
2017/183.5	7 februari 2018
2017/190	8 februari 2018
2017/126.5	13 februari 2018
2017/097	20 februari 2018
2017/220	20 februari 2018
2017/133	22 februari 2018
2017/179	22 februari 2018
2017/134	23 februari 2018
2017/072	26 februari 2018
2017/145	26 februari 2018
2017/155	26 februari 2018
2017/112	5 maart 2018
2017/124	5 maart 2018
2017/136	5 maart 2018
2017/137	5 maart 2018
2017/110	6 maart 2018
2017/200	6 maart 2018
2017/202	6 maart 2018
2017/217	8 maart 2018

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2017/224	8 maart 2018
2017/234	8 maart 2018
2017/240.4	8 maart 2018
2018/017.5	8 maart 2018
2018/034.1	8 maart 2018
2017/194	12 maart 2018
2017/214	12 maart 2018
2017/235	12 maart 2018
2017/113	14 maart 2018
2018/054.1	14 maart 2018
2017/193	20 maart 2018
2017/229	20 maart 2018
2018/024.5	20 maart 2018
2017/236	23 maart 2018
2017/099	27 maart 2018
2017/242	27 maart 2018
2017/203	28 maart 2018
2017/254.4	28 maart 2018
2017/212	29 maart 2018
2017/233	29 maart 2018
2018/001	29 maart 2018
2017/157	3 april 2018
2017/178	3 april 2018
2018/014	3 april 2018
2017/213	4 april 2018
2017/247	4 april 2018
2017/253	4 april 2018
2017/241	13 april 2018
2018/061.5	19 april 2018
2018/041.5	24 april 2018
2017/182	26 april 2018
2017/223	26 april 2018
2017/245	26 april 2018
2017/204	7 mei 2018
2017/225	7 mei 2018
2017/239	7 mei 2018
2018/025	7 mei 2018
2018/033	7 mei 2018
2017/169	8 mei 2018
2017/170	8 mei 2018
2017/171	8 mei 2018
2017/172	8 mei 2018
2017/173	8 mei 2018
2017/174	8 mei 2018
2017/175	8 mei 2018

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2017/176	8 mei 2018
2017/177	8 mei 2018
2017/192	8 mei 2018
2017/250	8 mei 2018
2018/008	8 mei 2018
2018/010	8 mei 2018
2017/232	9 mei 2018
2018/005	9 mei 2018
2017/150	14 mei 2018
2017/209	16 mei 2018
2018/029	30 mei 2018
2018/056	30 mei 2018
2018/086.1	31 mei 2018
2017/189	7 juni 2018
2017/226	7 juni 2018
2017/227	7 juni 2018
2017/230	7 juni 2018
2017/246	7 juni 2018
2017/248	7 juni 2018
2018/021	7 juni 2018
2018/037	7 juni 2018
2018/038	7 juni 2018
2018/050	7 juni 2018
2018/020	13 juni 2018
2017/249	20 juni 2018
2018/046	20 juni 2018
2018/040	26 juni 2018
2018/049	26 juni 2018
2018/052	28 juni 2018
2017/106	5 juli 2018
2017/237	5 juli 2018
2017/238	5 juli 2018
2018/011	5 juli 2018
2018/035	5 juli 2018
2018/036	5 juli 2018
2018/039	5 juli 2018
2018/044	5 juli 2018
2018/048	5 juli 2018
2018/084	12 juli 2018
2018/012	13 juli 2018
2018/018	16 juli 2018
2018/019	16 juli 2018
2018/026	16 juli 2018
2018/060	16 juli 2018
2018/073	16 juli 2018

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2018/051	18 juli 2018
2018/053	18 juli 2018
2018/063	18 juli 2018
2018/070	18 juli 2018
2018/074	18 juli 2018
2018/042	19 juli 2018
2018/068	19 juli 2018
2018/045	25 juli 2018
2018/079	31 juli 2018
2018/109	6 augustus 2018
2018/002	7 augustus 2018
2018/015	16 augustus 2018
2018/016	16 augustus 2018
2018/043	16 augustus 2018
2018/047	16 augustus 2018
2018/064	16 augustus 2018
2018/108	16 augustus 2018
2018/115	16 augustus 2018
2018/071.5	16 augustus 2018
2018/126.5	16 augustus 2018
2017/117	21 augustus 2018
2018/087	22 augustus 2018
2018/075	23 augustus 2018
2018/085	23 augustus 2018
2017/154	27 augustus 2018
2018/107	4 september 2018
2018/077	6 september 2018
2018/072	12 september 2018
2018/081	12 september 2018
2018/090	12 september 2018
2018/144.5	17 september 2018
2018/099	21 september 2018
2018/102	21 september 2018
2018/105	21 september 2018
2018/130.5	21 september 2018
2018/153	27 september 2018
2018/153.1	27 september 2018
2018/094	3 oktober 2018
2017/098	8 oktober 2018
2018/009	8 oktober 2018
2018/091	8 oktober 2018
2018/092	12 oktober 2018
2018/086.3	19 oktober 2018
2018/145.1	22 oktober 2018
2018/078	24 oktober 2018

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2018/165.1	26 oktober 2018
2018/112.3	29 oktober 2018
2018/119	31 oktober 2018
2018/080	1 november 2018
2018/086	1 november 2018
2018/069	5 november 2018
2018/114	5 november 2018
2018/142	12 november 2018
2018/131	16 november 2018
2018/140	16 november 2018
2018/177	16 november 2018
2018/088	19 november 2018
2018/122	19 november 2018
2018/158.1	22 november 2018
2018/133	4 december 2018
2018/179.5	4 december 2018
2018/155	6 december 2018
2018/172	6 december 2018
2018/172.1	6 december 2018
2018/162.5	10 december 2018
2018/110	11 december 2018
2018/173.5	12 december 2018
2018/022	17 december 2018
2018/121	17 december 2018
2018/136	17 december 2018
2018/147	17 december 2018
2018/157	17 december 2018
2018/023	19 december 2018
2018/146	19 december 2018
2018/149	19 december 2018
2018/100	20 december 2018
2018/125	20 december 2018
2018/141	20 december 2018
2018/171.5	20 december 2018